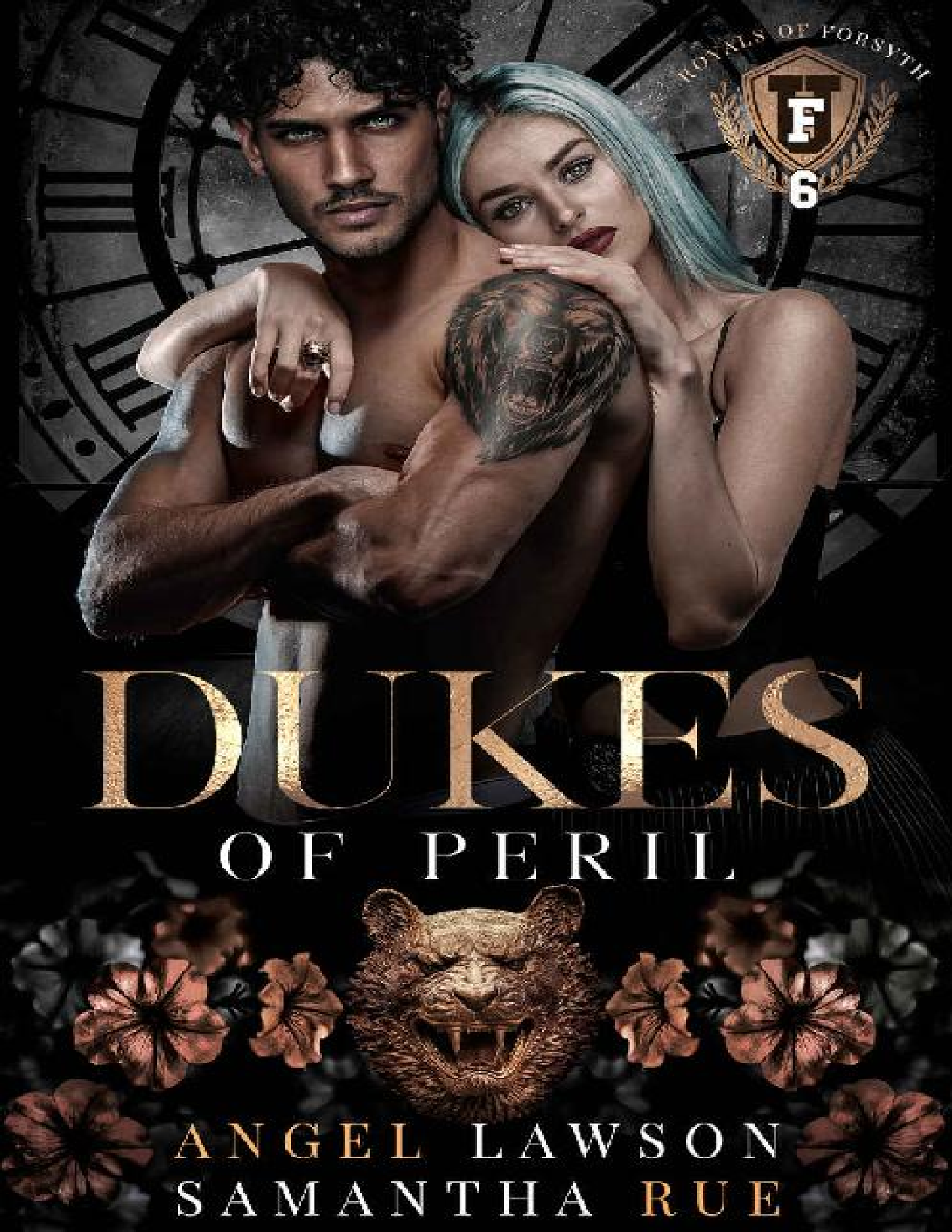

KINGS OF FORSYTH
6
DUKES
OF PERIL
ANGEL LAWSON
SAMANTHA RUE

TEHLIKENIN DÜKLERI

ROYALS OF FORSYTH U

ANGEL LAWSON

SAMANTHA RUE

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Bölüm 1 Bölüm 2 Bölüm 3 Bölüm 4 Bölüm 5 Bölüm 6 Bölüm 7 Bölüm 8 Bölüm 9 Bölüm 10 Bölüm 11 Bölüm 12 Bölüm 13 Bölüm 14 Bölüm 15 Bölüm 16 Bölüm 17 Bölüm 18 Bölüm 19 Bölüm 20 Bölüm 21 Bölüm 22 Bölüm 23 Bölüm 24 Bölüm 25 Bölüm 26 Bölüm 27 Bölüm 28 Bölüm 29 Bölüm 30 Sonsöz

Sonsöz
Teşekkür

Ayrıca Angel & Sam tarafından

NORTH SIDE

KING: LIONEL LUCIA
CHILDREN: LAVINIA (SOLD), LETICIA (DEAD)
COUNTS: BRUNO PEREZ, LARS
COUNTESS: SUTTON
PLEDGES: CASH "MONEY" MALLIS (DEALER)
LOCATIONS: THE LUCIA MANSION

WEST END

KING: SAUL CARTWRIGHT
DUKES: NICK BRUIN, SY PERILINI, RENJY MADDOX
DUCHESS: LAVINIA LUCIA
DKS MEMBERS: BRUCE OAKFIELD, KAZ, PORTERFIELD, GRANT
PLEDGES: BALLSACK, WEASEL
MśîtAGElt IźáŁlè 9
CUTSLUTS: VERITY, HALEY, LAURA

ARCHDUKE: KITTEN OF CUTE
FAMILY:
SARAH (MOM/FORMER DUCHESS)
DAV S BRUIN (DAD/FORMER DUKE)
MANNY PERILINI (DAD/FORMER DUKE)
TIMOTHY MADDOX (DAD)
TATE (FRIEND/DEAD)
LOCATIONS: THE CLOCK TOWER (HOME)
THE GYM (TRAINING/FIGHTS)
THE BUNGALOW (PARENTS' HOUSE)
THE CLIFFS (WIDOW'S ROCK)
THE DINER

KING: TIMOTHY MADDOX
BARONS: Tamam \ãlLL. BłLL\'
Bãl¥i8 EII T;RESB A THORNE
LOUITIOIiî: THFCRYPT, THE CEMETERY

EAST END

KING: ASHBY
FAMILY: FELIX ASHBY (MURDERED BY NICK)
SONS:
WHITTAKER "WICKER" ASHBY,
PACE ASHBY, LEX ASHBY
LOCATIONS:
THE PURPLE PALACE

SOUTH SIDE

KING: KILLIAN PAYNE
LORDS: TRISTIAN WERGER, DIMITRI RATHBONE
QUEEN/LADY: STORY AUSTIN
FAMILY: EL PAYNE (DAD/FORMER KING/DEAD AF)
POSEY PAYNE (IMPRISONED)
, AUGUSTINE (MANAGER)
LOCATIONS: THE VELVET HIDEAWAY (BROTHEL)
THE PAYNE MCMANSION
THE CRANE MOTEL (CHEAP BROTHEL)
THE AVENUE (MAIN STREET IN SS)
THE LOZ BRWONSTONE

YAZARIN NOTU

Kraliyet Okuyucuları,

Başardık! Dukes of Peril burada ve... whew. Bu ayılar bize hayatımızın mücadelesini veriyorlardı.

Uyarı #1 ile başlayalım: Size bunun bir seri olduğunu ve Dukes of Peril'in 6. kitap olduğunu hatırlatacağız. Yıkım ve Çılgınlık Dükleri'ni ve Lordlar'ı okudunuz mu? Bu kitapların her biri birbiriyle bağlantılıdır ve serinin derinliklerine indikçe Forsyth evreni ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlanacaktır.

Ama! Eğer sadece karanlık, lezzetli, seksi zamanlar için buradaysanız? Lütfen devam edin, biz sizin (ahem) için geldiğiniz şeyi aldığımızı düşünüyoruz.

Bu da bizi 2. **Uyarıya** götürüyor: Her zaman olduğu gibi, **arkadaşlar ve aile- şimdi arkanızı dönün**. Desteğinizi seviyoruz. Kitaplarımızdaki ve açıkçası kalplerimizdeki karanlığı ve müstehcenliği okuduktan sonra göz teması kurmak zorunda kalmayı sevmiyoruz. Her şey için teşekkürler.

Hala buradaysanız, **Uyarı #3**: Karanlık zorba romantizminden hoşlanmıyorsanız bu kitabı okumayın. Okumayın. Çünkü bir sorununuz olacak ve bu sorun değil. Karanlık romantizmden hoşlanmamak sorun değil. Sevmediğiniz şeyleri okuyup sonra da sanki sizin J.O.B.'nizmiş gibi internetin her yerinde yerden yere vurmanız doğru DEĞİL.

Her neyse.

Artık sadece biz varız, karanlık ve ahlaksızlığı sevenler...

Uyarı #4: T/W: Bu kitapta bunlarla sınırlı olmamak üzere şunlar vardır: dubcon, akıl sağlığı krizi, kendine zarar verme, uyku bozuklukları, uyuşturucu kullanımı/bağımlılığı, geçmişte ekran dışı istismardan bahsedilmesi, şiddet, cinayet, kan, geçmişte OW, gaslighting ve duygusal manipülasyon.

Uyarıların tam listesi (ve diğer Forsyth U ekstraları) için lütfen web sitemizi ziyaret edin.

Angel & Sam

Angel & Sam'i takip etmek için lütfen Facebook'ta Angel's Antics adresindeki okuyucu grubumuza katılın.

1

Lavinia

DÜŞÜŞ, iki kalp atışı arasındaki boşluk kadar bile sürmez.

Bu konuda herhangi bir beklentim olsaydı, sanırım daha yavaş olurdu, melas içinde ilerlemek gibi, iki beden evrenin kenarından bazı kuşların tüylerini dökmesi gibi çırpınarak uzaklaşırdı. Hayatım gözlerimin önünden geçiyor olmalıydı, acıların, onarımların ve intikam için acı dileklerin bir slayt gösterisi. Ama bu olmuyor. Sadece... çok hızlı. *Çok hızlı*.

Remy ve ben, biz tüy değiliz ve bu kabul etmek için zamanım olan tek derin düşünce. Katı, gerçek ve acı verici derecede ağır olduğumuzu ve evrenin bizi umursamadığını. Ne bir zerreyiz ne de ciğerlerinden soluyacağı bir hava. Bizi aşağı iten bir yerçekiminin içinde savrulan iki kurşun parçasıyız.

Saçlarımdaki rüzgârı, Remy'nin beni sıkarken kollarının ezici baskısını, suyun yüzeyinin bizi karşılamak için hızla yükseldiğini zar zor fark ediyorum. Ama beni korkutan atlayış değil. Asıl korktuğum şey

Düşerken beni tutan adam, kırılgan ruhlu adam, gerçekliği hepimizden daha sıkı kavrıyor.

Siyah, buz gibi suya çarptığımızda beni tüketen şey buydu. Sadece çarptığımızda, göğüs kafeslerimiz birbirine çarptığında, Remy'nin düşüş sırasında bizi döndürdüğünü fark ediyorum, böylece önce sırtı çarpıyor. Ciğerlerinden çıkan havanın sesini duyduğumu sanıyorum ama anında suyun bizi yutarken çıkardığı boğuk sesle örtülüyor.

Ve sonra, sonbahara çok benziyor.

Bir dakika önce birleşmiştik, bir dakika sonra ise bedenlerimiz suyun akıntısıyla birbirinden ayrılıyordu. Dalgalanmanın gücünü hissederek, böyle öleceğimizi acı veren bir netlikle anlıyorum. Bu düşüş değil. İniş bile değil. Suyun kör öfkesi, bizi etkisiz kum taneleri gibi savuruyor.

Yarı yarıya şans.

Anında dönüyorum, bedenim akıntıya karşı çırpınıyor, su karanlık ve sonsuz ve bundan başka bir düşünceye yer yok: hayatta kalmak. Neyin aşağı neyin yukarı olduğunu anlayamıyorum. Tekmeliyorum ama yükseliyor muyum yoksa kendimi bir mezarın derinliklerine mi gömüyorum bilmiyorum. Bedenim beş farklı yöne doğru çekiliyor ve ben bunu duyabiliyorum - suyun akıntısını, boşluğun çağrısını.

Ona karşı öfkeleniyorum, itiyorum ve çırpınıyorum, ellerimi açıyorum, havayı, toprağı, kayaları, herhangi bir şeyi arıyorum. Çok geçmeden ciğerlerim yanmaya başlıyor, kaslarım soğuğa ve suyun içindeki yumruklarımın gücüne dayanamıyor. Bir an duraksıyorum ve kız kardeşimin de bir zamanlar burada olduğunu fark ediyorum. O da bu suyun içindeydi. Bu soğukluğu hissetmişti. İki ciğerin yanışını, boğulmayı biliyordu. Burada öldü, tıpkı bunun gibi, kararlı ama güçsüz.

Ancak o zaman görebiliyorum.

Uzakta, suyun içinden bir şeyin belli belirsiz parıltısı. Boşlukta bir boşluk. Soluk bir ışık bana yol gösteriyor.

Ay.

Tekmeleyen bacağım sarp karanlığa çarpıyor ve sonunda yönümü bulabiliyorum. Suyun derinliklerindeyim ve bir kaya duvarına çarpıyorum.

Taşı tekmeliyorum, kendimi çılgınca ışığa doğru itiyorum, kollarımı uzatıyorum, avuçlarımı kavrıyorum, ciğerlerim iğne ateşi gibi ağrıyor. Yüzeye doğru düşüşün sadece bir göz kırpması kadar sürdüğü yerde, yüzeye çıkış yüzyıllar sürüyor ve kollarımın her hareketinde, bacaklarımın her tekmesinde, başaramayacağıma dair giderek daha fazla güvenle doluyorum. Ciğerlerim bu nefes alma savaşını kazanacak ve beni savaştığım buzla dolduracak. Birileri beni daha sonra şişmiş ve hareketsiz halde bulacak. Verdiğim sözleri tutamayacağımı. Ne Nick'e, ne Sy'a, hatta ne de Remy'ye.

Neredeyse hiç beklemediğim bir anda, bir çığlıkla karışacak kadar yüksek bir nefesle yüzeye çıkıyorum. Anında aşağıya iniyorum ama çılgınca kendimi tekrar yüzeye atmaya çalışıyorum.

Sonra biri beni yakaladı.

Eller beni ışığa doğru çekip tekrar yüzeye çıkarıyor. Ciğerlerim minnetle genişliyor, ardından vücudumu ele geçiren bir dizi ıslak, kesik kesik öksürük çıkarıyorum, diyaframımın etrafında hayali bir yumruk. Rahatlama içgüdüsü yok. Adrenalin -savaş ya da kaç- hala içimde dolaşıyor.

"Bırakın beni!" Bağırıyorum ama çoğu bir yudum suyun içinde kayboluyor. Daha çok mücadele ederdim ama bedenim kime karşı mücadele edeceğini bilmiyor; suya mı, ellere mi?

"Haydi," diye duyuyorum kulaklarımdaki su şırıltısından. Onu uzaklaştırmak için ayağımı kullanarak tekme atıyorum. "Lanet olsun, Vinny!"

Vinny.

Kusuyorum, öğürüyorum ama hava emmeyi başarıyorum. "Remy? Remy sen misin?" Dönüyorum, karanlığa karşı mücadele ederek bir yüz seçmeye çalışıyorum.

"Tanrım, beni tam taşaklarımdan yakaladın," diye hırıldıyor. Beni sürüklerken içimi bir rahatlama kaplıyor, mürekkepli ön kolu bedenimi sarıyor.

bir çapa. Sağlam ama güçsüz. Ayaklarımı tekmeleyerek bizi dalgaların çarptığını duyabildiğim kayalık çıkıntıya doğru itmeye yardım ediyorum.

"Neredeyse," diye homurdanıyor, "işte." Sesi benim gibi bitkin ve solgun geliyor, ama beni daha da sertleştiren bir gücü var.

Başardık.

Ölümü ve müritlerini kandırdık.

Sadece biraz daha yolumuz var.

Dizlerim aniden dibe sürtünüyor - sert, kumlu bir kaya - ve derimin acıyla yırtıldığını hissediyorum. Remy beni bıraktığı anda ayaklarımı yere basıyorum ve ellerimi taşa bastırıyorum, sağlam zemine o kadar minnettarım ki onu öpebilirim. Soğuk hava tenimi yakıyor ama sudan çıkmak, buradan uzaklaşmak istiyorum.

Kıyıda gürültü var. Su yukarıdan göründüğünden çok daha öfkeyle köpürüyor, kayalara çarpıyor ve buğusuyla üzerimize yağıyor. Önce ayaklarımın altındaki toprağın titrediğini düşünüyorum. Ama hayır. Sadece ben titriyorum. Vücudum titreyerek sarsılıyor ve gözlerim karanlığa alıştığında nihayet Remy'ye iyice bakabiliyorum.

Solgun ve acımasız görünüyor, nehrin sularına bakıp izlerken gözleri donuklaşıyor.

Burada ilk kez bu şekilde durmadığını fark ettim. "Remy?"

Dengesiz bir şekilde ayağa kalkarak mırıldanıyorum. "Sen-"

Gözleri benimkilere kayıyor, o sersemlemiş parıltısının bir kısmını kaybediyor. "Başardık." Elime uzanıyor, sıkışmış, acılı bir ifadeyle beni kaldırıyor. "Başardık. Değil mi? Başarmadık mı?" Yeşil gözleri bedenimi tarıyor, sanki gerçekten burada olduğuma dair bir kanıt arıyor. Ancak o zaman duraksıyor. "Oh. Yaralanmışsın." Dizime bakmak için başını eğiyor, sadece kanı silmek için elimi bırakıyor.

"Sadece kayalar," diyorum, hâlâ nefesimi tutmaya çalışarak. Loş ay ışığında ben de onu kontrol ediyorum, dövmelerinin ve belirgin yüz hatlarının ötesine bakıyorum.

Kasları. Omzu sarkıyor. Yuvarlak kavşağa dokunuyorum, telaşlanıyorum. "Sen de yaralanmışsın."

"Sanırım yerinden çıkmış," diyor, hâlâ bana dokunuyor, vücudumun haritasını çıkarıyor. Parmakları kalçama iniyor, yıldızın izini sürüyor ve bu hareketin ikimizi de toprakladığını fark edince şaşırıyorum. "Bu ilk kez olmuyor. Üçüncü sınıfta maymun demirlerinden ne kadar uzağa sallanabileceğime bakarken oldu."

"Remy," diyorum bakışlarını kendime çekerek. "Sana daha önce inanmamıştım. Baban hakkında. Özür dilerim, sandım ki-"

"Yapma," diyor, sesi sert. Öfkesinin babasına, hatta belki de bana yönelik olduğunu düşünüyorum ama devam ediyor: "Özür dileme. Sana inanmayan bendim. Her şeyi berbat eden bendim, Vinny." Yüzü düşüyor ve ıslak saçlarını gözlerinden çekerek başka tarafa bakıyor. "Bizi çok fena batırdım."

Haley. Onun önünde diz çöküşünün anısı boğazımı yakıyor ama ısırarak geri çekiyorum. Uçurumun kenarında konuştuğumuz her şey uyarılarla birlikte geliyor.

"Seni seviyorum, Vinny."

O kelimeleri söyledi. Onları duydum, hissettim, içimdeki yaralı ve acıyan bir şeyleri yatıştırmalarına izin verdim. Ama şimdi düşüşten kurtulduğumuza göre, bunun gerçek mi yoksa sadece son dakika, panik kaynaklı bir itiraf mı olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Ölmek üzere olan bir kızı dünyanın öbür ucuna göndermek için güzel sözler.

Beni sevdiği düşüncesi içimi bir battaniye gibi ısıtsa bile Remy'yi buna zorlamayacağım.

Belki de bu hipoterminin etkisidir.

Bizi buraya getiren acıyı ya da bizi uçuruma sürükleyen adam hakkındaki gerçeği düşünecek zaman yok. "Hey," diyorum kendimi bu düşünce zincirinden uzaklaştırarak. "Bunu daha sonra, güvende ve sıcak olduğumuzda konuşabiliriz. Ama şu anda düşünmeni istiyorum. Yola nasıl çıkılacağını biliyor musun?" Kollarımı vücudumun üst kısmına sararak ve titrememi kontrol etmeye çalışarak soruyorum. "Daha önce buradan nasıl

çıktın? Hatırlıyor musun?"

Kolunu bana doluyor, iyi olan kolunu, ben göğsüne yapışmışken beni teniyle sarıyor. Tıpkı daha önce olduğu gibi, düşerken olduğu gibi ve sanırım bu garip. Bu kadar hızlı bir şeyin hafızama bu kadar kesin bir şekilde kazınabilmesi. "Beklememiz gerek."

Gıcırdayan dişlerimin arasından "Hava buz gibi," diyorum ama bu endişelerimin en küçüğü. Baron Kral oğlundan o kadar kolay vazgeçmeyecektir. "Güneş doğana kadar burada öylece oturamayız."

"Bizim için gelecekler," diyor gökyüzüne bakarak.

Çenesinin altındaki deri parçasına bakıyorum ve ürperiyorum. "Ben de bundan korkuyorum. Baban ikinci kez kaçmamıza izin vermeyecek."

Remy bana bakıyor, bir damla suyu göz kırparak uzaklaştırıyor. "Haklısın, yapmayacak. Ama babam bizi kovalamayacak. Cesetlerimizin nehrin aşağısında yüzeye çıkmasını bekleyecek. Tıpkı..." Kızın adını söylemiyor ama aklından geçtiğini biliyorum. *Tıpkı Leticia gibi*. Parmakları pazuma doğru kıvrılıyor. "Ama babam bizi bulamayacak. Onlar bulmadan olmaz."

Onlar.

The Dukes.

Nick ve Sy.

Nehre bakıyorum, karanlık ve boş. "Nereden biliyorsun?" Bizi aradıklarından hiç şüphem yok ama bir uçurumun dibindeyiz ve akıntıyla aşağıya sürükleniyoruz. Bizi nasıl bulacaklar ki?

"Bizim için gelecekler, Vinny." Soğuktan titreyen parmakları yüzümün yan tarafını sıyırıyor, kulağımın arkasında duruyor. İz sürücü. "*Senin* için gelecekler."

Sonunda kayaların üzerine yığılıyoruz, bacaklar dizlerden bükülüyor, yanağım onun sağlam omzuna gömülüyor. Remy'nin buna nasıl dayanabildiğinden emin değilim. Kolu böyle doğal olmayan bir şekilde sarkarken, dayanabileceğinden daha fazla acı çekiyor olmalı, ama arada bir yüzünü buruşturması dışında, ona bakınca bunu anlayamıyorum.

Karşı kıyıdaki ağaçların rüzgârda hışırdadığı, yaprakların dişlerim kadar sert takırdadığı bir sessizlik var. Remy'nin hırçın sesi aniden sessizliği bozduğunda göz kapaklarım ağırlaşıyor. "Kafamı kayalara çarptım," diyor, sesi kulağımın dibinde gümbürdüyor. "Her yerde kan vardı ama kırmızı değildi. Siyah görünüyordu, mürekkep gibi." Bakışlarım telaşla ona yöneliyor ama ne kırmızı, ne siyah, ne de başka bir kan görüyorum. Gözleri bitkinlikle dolu, görmeden gökyüzüne sabitlenmiş. "Şimdiki gibi değildi. O gece soğuk değildi. Kanamaya devam ettim ve durmak bilmedi. Nehrin bir kokusu vardı. Altın başak ve ölü şeyler. Bağırsaklarımı kusmak istememe neden oluyordu. Düştüğümü şimdi hatırlıyorum Vinny." Bakışları benimkilere kayıyor, içinde düz ve öfkeli bir şey yüzüyor. "İndiğimi hatırlıyorum."

Ve sonra başka tarafa bakıyor.

Ondan sonra konuşmuyor. Neredeyse renklerle ve belirsiz açıklamalarla destansı gevezelik seanslarından birine devam etmesini dileyeceğim, ama tek kelime etmiyor. Bana sımsıkı sarılıyor ama ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalıyor, sanki içine kapanıyor ya da belki de bunun başına ilk kez geldiği anılarda kayboluyor. *Altın başak ve ölü şeyler*. Onunla konuşmanın, onu uyarmanın, uyanık tutmanın, hatırladığı her şeyi sormanın doğru olacağını biliyorum.

Sorun şu ki, önce ben kovuluyorum.

ÜÇÜNCÜ SINIFTAN SONRAKİ YAZ, Leticia'yı her yerde takip ettiğim bir dönem geçirdim. Bu kısmen onu çıldırtmak, kızdırmak, daha sert karşılık verebilmem için saldırmasını sağlamak içindi. Bu bizim döngümüzdü. Lucias'ın Lucias olması. Ama bunun bir nedeni de benim için bir yer ya da amaç olmamasıydı. Leticia'nın dans dersleri, arkadaşları ve görevleri vardı; benimse sadece o ve babam vardı. Bu yüzden onu arkadaşlarının evine, dans stüdyosuna ve

nehirde, bir volkan gibi patlayacağı anı bekliyordu. Bu evre o yazı geçmedi ama etkisi sürdü. Onlu yaşlarımızda bile, gece evden çıkmadan önce, "Beni takip etme" demeden önce bana rimel ve tehdit dolu zehirli bir bakış fırlatırdı.

Şimdi nehrin diğer tarafında.

Onu suyun ötesinde görebiliyorum, mesafeden o kadar küçük ki sarışın bir silikten daha fazlası değil. Ayrıntıları seçemeyeceğim kadar uzakta. Herhangi biri olabilir, ama bir şekilde onun kız kardeşim olduğunu biliyorum, ay parlak saçlarından bir bıçağın kenarı gibi yansıyor. Bana seslenmiyor. Kollarını sallamıyor. Orada öylece duruyor, izliyor, tıpkı bir zamanlar salıncakta gördüğüm rüya gibi. Zamanda bir anlık görüntü. Bir anının yankısı. Onun da bir zamanlar burada olduğunu hatırlatan bir şey.

Beni takip etme.

Kafamın içinde zonklayan o zehirli sözlerin anısıyla sarsılarak kendime geliyorum, olması gereken yerde alçak bir uğultu yer kaplıyor.

Sadece, hafıza uğultusu değil.

Ayağa fırlayıp Remy'ye doğru dönüyorum, yüzündeki solgun ve gevşek ifadeyle içimde bir panik dalgası oluşuyor. "Remy!" Yüzünü tutarak tısladım. "Uyan!"

Neyse ki gözleri hemen açılıyor, yeşil ve gözbebeğinin koyu girdapları. Garip bir şekilde, beni karşısında gördüğü anda, ağzının köşesi tembel bir sırıtışa dönüşüyor ve bir anlığına, sanki güzel, yavaş bir sikişten sonra yatağında uyanıyormuşuz gibi oluyor.

"Biri geliyor."

Gülümseme düşer.

Gözleri suyu tararken sertleşiyor ama çoktan ayağa kalkmış, beni de kendisiyle birlikte yerden kaldırıyor. Sertçe hareket ediyor, omuzları hâlâ sarkık, ama beni kaldırırken tereddüt etmiyor, nazik ama güçlü. Bacaklarım sallanıyor ve

Artık parmak uçlarımı hissetmiyorum, ama "Hazırlan" diye fısıldadığında ben de en az onun kadar çaresizim.

"Hazır mısın?" Uğultu giderek artıyor, arı vızıltısı gibi kulaklarımı dolduruyor. Remy'yi gölgelerin içine çekmeye çalışıyorum. "Ya babansa?"

Çenesini kaldırmış öylece duruyor, her şeyi karşılamaya hazır bir adam gibi görünüyor. "Kazanana, Vinny."

"Bilgin olsun diye söylüyorum," çenem hayal kırıklığı içinde sıkılıyor, "ganimetlerin kendi hayatlarımız olmasından gerçekten bıktım."

Ama onu geri çekmeye çalışsam da Remy kıpırdamıyor, neden kıpırdasın ki? O haklı. *Galip gelene*. Remy bir Dük ve Dükler yılanlar gibi gölgelerde saklanmaz, kayaların altına kıvrılıp nemli deliklerde beklemezler. Bir spot ışığının keskin sıcaklığı altında savaşırlar.

Karanlık suyun üzerinde sis geziniyor, ancak ses arttıkça su dalgaları kıyıya vuruyor. Bir ışık beliriyor, sonra da küçük bir teknenin önü. Korku beni sarıyor. Buradaki tek düşmanımız Maddox değil. Ya babamsa? Suikastı düzenleyen oydu. Maddox'un kabul etmeye razı olduğu bir anlaşma. Nick'in beni Düşes yapması sadece bir meydan okuma değildi. Bir savaşın başlangıcıydı. Sanki Hatfields ve McCoys gibiydik.

Remy kolunu belime dolayarak beni kendine bağlıyor ama sis nihayet dağılıp, nerede olsa tanıyacağım iki geniş omuzlu silueti ortaya çıkardığında dizlerimin bükülmesine engel olamıyor.

Öne fırladım, kollarımı çılgınca sallamaya çalışırken neredeyse yere yığılacaktım. "Nick! Sy! Buraya gel!"

Ben daha adını söylemeyi bitirmeden Nick suya atlıyor; tekne daha kıyıya ulaşmadan.

Remy beni yakalıyor ve "Sana geleceklerini söylemiştim" diyor. Ses tonunda kendini beğenmişlik yok, sadece rahatlama ve yorgunluk var. Vücudumu saran ürperti çok yoğun ve Remy de yanımda titriyor. İkimizin burada ıslak ve bitkin halde daha ne kadar dayanabileceğinden emin değilim ama

Bilmem gerekirdi. Bu ikisi ikimizi de geride bırakmaz. Düklerin sahip olduğu şeylere sahip olmadan bu kasabada birilerinin nasıl iş görebileceğini merak ediyorum. Bir kardeşlik. D e v a m e d e m e y e c e k kadar yorulduğunuzda, yolun geri kalanında sizi taşıyacak birinin olacağına dair bir güvence.

Birdenbire, Kraliyet evleri biraz daha anlamlı hale geldi.

Nick geniş adımlarla suyun i ç i n d e n geçerek bize doğru koşuyor ve kazandığı her metre yüzünün sert kenarlarını daha da keskinleştiriyor. Gözlerinde gördüğüm şey beni en az sıcaklık kadar ürpertiyor.

Ölüm.

Benim ve Remy'nin. Babalarımızın. Belki kendi babasının bile. Nick Bruin'in gözlerinde ölüm var ve sonunda kıyıya ulaştığında adımları duraksamıyor bile. Bana doğru yürüyor, su dolu ve hala geri çekilmeme neden olan o Bruin öfkesiyle dolu.

Ben yapamadan beni yakalıyor, iki geniş avucu yüzümü kavrıyor ve sonra ağzı benimkini yutuyor, sıcak ve sert, acı verici bir şekilde talep ediyor. "Seni gördüm," diyor, koşmanın verdiği eforla nefes nefese kalmış bir halde. "İz sürücünü nehirde gördüm ve ben-" Diğer tüm kelimeler morartıcı bir öpücüğün tepesine dökülür ve o zaman anlarım.

Ne için geldiğini bilmiyordu. Benim ya

da vücudumun.

Önce ben de onu öpmeye çalışıyorum ama uzun sürmüyor. Bu o tür bir öpücük değil. Acımasız, iddialı ve çok yoğun bir öpücük ve ben ona bir ip gibi yapışıyorum. Nick Bruin gibi bir psikopat tarafından sevilmek bazen acı vermek anlamına gelebilir ama beni asla bırakmayacağını bilmenin bazı avantajları var.

"İyi misin?" Beni daha da sıkı kavramak için bırakıyor, yumrukları gömleğimin ıslak kumaşına dolanıyor. "Bana iyi olduğunu söyle. Kimi *öldüreceğimi söyle*." Bu kadar yakından bakınca gözlerindeki paniğin parlak halkasını, kaşlarındaki yıpranmış kırışıklığı, çenesindeki sertleşmeyi görebiliyorum. Saatlerdir böyle olduğuna bahse girerim.

"Ben iyiyim," diyorum, bir hayvan gibi onun sıcaklığına doğru kıvrılıyorum. Ağzımı boynundaki öpücük izimin dövmesinin yanına sokuyorum ve bunun onu yatıştırmasını umuyorum. "Sadece üşüyorum. Gerçekten, gerçekten üşüyorum."

Başının döndüğünü gördüğümden daha çok hissediyorum. "Remy?"

Bir homurtu duyulur ve ardından Remy alaycı bir şekilde, "Bana mağara adamı öpücüğü yok, ha? Nasıl olduğunu anlıyorum."

Nick eğiliyor, bir kolunu dizlerimin arkasına doluyor ve birdenbire kollarının arasına alınıyorum. "Yürüyebilir misin?"

Remy de ben de "Evet" diye cevap veriyoruz ama sadece benim cevabım öfkeyle karışık.

Nick beni itip kakıyor ve sıkıca göğsüne bastırıyor. "Belki yapabilirsin Minik Kuş, ama yapmayacaksın."

Tartışmaktan daha iyisini biliyorum ve bitkin olmasam bile onun sıcak, güçlü bedenine yaslanmak çok iyi geliyor. Beni diz boyu derinlikteki suya doğru taşıyor ve kaslarının ve tendonlarının gücünü bana karşı hissedebiliyorum, derisinin altında kayıyor. Sadece boynunun kokusu bile onu son gördüğüm anın -çıplak, doygun ve mutlu- zihnimde canlanmasına yetiyor.

Teknenin yanına ulaştığımızda, Nick beni kardeşinin bekleyen ellerine teslim ederken su karnına kadar yükseldiğinde kendimi bırakmaya zorluyorum. Sy beni kavrayıp kendi göğsüne doğru kolayca çekiyor ve bir önceki sabahtan beri onu ilk kez görüyorum.

Neredeyse enerjiyle dolup taşıyor.

"Sana geri döneceğimi söylemiştim," diyor. Aramızdaki yaralar hâlâ taze. İyileşmek için zamanımız olmamıştı, sadece huzursuz bir ateşkes vardı. Ama bu bana ikinci kez böyle sarılışı, korkmuş ve dengesiz bir Forsyth Kralı'ndan kaçarken. Sy ona ihtiyacım olduğunda yanımda. Bunu kabul edebilirim.

Bakışlarını tutuyorum. "Ve onu sana geri getireceğimi söylemiştim."

Sy'ın yüzünde karmaşık bir ifade beliriyor ama ben daha anlamlandıramadan alnıma bir öpücük konduruyor, dudakları soğuk tenime o kadar sıcak değiyor ki

bir marka gibi hissettiriyor.

Kelimeleri zar zor duyabileceğim kadar alçak sesle, "Teşekkür ederim," diyor.

Beni bir bank koltuğuna oturttuktan sonra battaniyeyi hızla omuzlarıma doluyor ve o kadar sıkı çekiyor ki neredeyse boğulacağım. Bu battaniyeyi getirdiklerinde hangi amaca hizmet edeceğini bilmediklerini anlıyorum. Cansız bedenimi sarmak için kullanılacağı düşüncesi tüylerimi ürpertiyor ve Sy çömelerek kollarıma hızlıca biraz sıcaklık veriyor.

"İyi misin?" Gözleri kararıyor, başımın üzerinde yükseliyor. Bana sormuyor. "Siktir." Tekne Remy'nin ağırlığıyla devrildi ve o da tökezleyerek

minderli koltuklara bir çuval kaya gibi yığıldı. "Daha iyiydim." Bir süre sonra sessizce ekliyor, "Daha kötüydüm."

Sy'ın çenesi gerilir. "Kafa kontrolü?"

Remy başını geriye atıp sarsıcı, manyakça bir kahkaha atarken ben de dönüyorum. "Kardeşim, bu bok için bir sayı sistemi kullanmayı çoktan geçtik. Ama evet, sana bir sayı vereceğim. Eksi altı." Başını eğiyor, ağzını büküyor. "*Bin.*" Sy sanki Remy'nin şu anki ruhsal durumu hakkında bir şey yapabilecekmiş gibi ayağa kalkıyor ama Remy onu elinin tersiyle itiyor. "Güven bana. Sıcak bir duş, bir bira ve güzel bir Scratch'in düzeltemeyeceği bir şey değil."

Remy'nin geveze ağzından o kelime çıktığında Nick'in Sy'a attığı bakışı kaçırmıyorum. Tırmık. *Engerek* çiziği. Kuzey Yakası'nın en sinsi yaratımı, Forsyth'in kardeşlik ortamına yayılmış güçlü bir uyuşturucu. Babam her zaman uyuşturucu işindeydi, ama Viper Scratch ile ilgili bir şey bir üst seviye. Sadece para kazanmaya çalışmıyor, düşmanlarını da ortadan kaldırmaya çalışıyor. İki kuş, bir bağımlılık taşı.

Remy'nin şaka yapıp yapmadığını anlamak imkânsızdır ama Sy ona ikinci bir battaniye atarken Nick, Remy ve Sy diğer tarafta olduğu için daha az sarkan tekneye geri tırmanır. Vıcık vıcık kot pantolonuyla nehrin yarısını getirmeyi başarır ve bu sırada zemini ıslatır. Tekneyi kalkışa hazırlarken gözleri vahşi bir şekilde tekrar tekrar üzerimde geziniyor.

"Koordinatları aldın mı?" Sy onun dikkatini başka yöne çekerek sorar.

Nick direksiyona yaklaşarak, "Evet," dedi. Konsolun üzerinde küçük bir kutu, yanında da bir tabanca var. GPS'e sayıları girerken çıkan bip seslerini duyuyorum. Motoru çalıştırıyor ve su yüzeyinin altında gümbürdeyerek suyu çalkalıyor.

"Herkes hazır mı?" diye soruyor, güvende olduğumuzdan emin olmak için.

"E-evet," diye cevap veriyorum, dişlerim gıcırdayarak. Nick tekneyi hizalayıp suyun karşısına geçmeden önce bana son bir kez uzun uzun bakıyor.

Remy battaniyemin kenarını omzuna çekip beni kendine yaklaştırıyor. "Babam-" diye bağırıyor teknenin motorunun gürültüsü arasında.

Nick, "O Baron Kral," diye bağırarak ona hızlı bir bakış attı. "Sana inanıyorum. Sana hep inandım."

"Orada olamadığım için üzgünüm," diyor Sy yanıma sokularak. Bir kolunu omzuma atıyor ama Remy'ye ulaşacak kadar uzatıyor ve onun sıcaklığını paylaşıyor. "Orada olmalıydım." Taş kesilmiş yüzüne bir bakış, Sy'ın muhtemelen bütün gün, bütün gece bu konuda kendini hırpaladığını ortaya koyuyor. "Çok aptalcaydı."

Remy başını sallıyor, ikimiz de Sy'a yaslanana kadar daha da yaklaşıyor. "Biliyorsun, aslında arada sırada kendi sinir krizlerini geçirmene izin var."

"Bu şekilde değil," diyor mavi gözlerini bana dikerek. Sadece bir anlık bir süre ama gözlerinin içinde dönen tüm duyguları görebiliyorum. Suçluluk, öfke, aşağılanma.

"Hala benim kızım mısın?"

Bunu bana dün Nick'i bulmak için ayrılmadan önce sormuştu ve ben hiç cevap vermemiştim. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ve hâlâ cevabın olması gereken yerde, göğsümde acı verici bir sıkışma hissediyorum. Nick'le yaptığım bu şey - onu içime almak, bana karşı duyduğu çarpık sevgiyi kabul etmek ve bunu beni tekrar incitmek için kullanmayacağına güvenmek - bir deney

bağışlayıcılık hala havada. Bunu Sy için, *Remy* için tekrar yapmak zorunda kalma düşüncesi midemin endişeyle dönmesine neden oluyor.

"Biz Dükleriz," diye devam ediyor Sy. "Bizim işimiz savaşmak ve o gece yaptığım şey-" Geriliyor, gözlerini karanlık nehre dikiyor. "Kalmalıydım. Savaşmalıydım." Birden bakışlarını bana çeviriyor ve ekliyor: "Seni elimde tutmak için savaşmalıydım." Bu an çok keskin, çok samimi. Remy bile yanımda kıpırdanıyor, Nick dikkatle arkasına bakmıyor, sanki ikisi de bunun mahremiyet gerektirdiğinin farkındaymış gibi. Ama sonra, kesilen bir ip gibi, Sy gözlerini kaçırıyor ve ekliyor, "Yani, hepinizi kastediyorum."

Rüzgâra karşı gözlerimi kısıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Çan kulesindeki özür bir başlangıçtı, ama bu adamlar... sanki iyi bir şeyin geleceğine dair bir pırıltı vardı ve onu sabote ettiler. "Bizi sıcak ve kuru bir yere götürün, sonra istediğimiz kadar savaşabiliriz."

Nick arkasına bakıyor, saçları rüzgârda dalgalanıyor ve tekneyi karanlık suda yönlendiriyor. Arkama bakıyorum, az önce atladığımız uçurumun kayalık yüzünün uzakta giderek küçülmesini izliyorum ve yüzümün solduğunu hissediyorum.

Remy ve ben uzun uzun bakıştık.

Gerçekten atladık mı?

"Nereye gittiğini biliyor mu?" Sy'a sordum.

"Küçük kardeşimin bir havaalanından daha fazla bağlantısı var," diyor ama Nick tekneyi vitese takıyor, duymak ya da konuşmak imkânsız hale geliyor.

Uzun bir süre sonra, gri şafakta, kıyıdaki evler yükselir. Nick tekneyi diğerlerinden daha iyi tanıdığı bir rıhtıma doğru yönlendiriyor ama Sy hemen atlıyor. Birlikte, tekneyi halatlarla kancalara bağlayarak rıhtıma yanaştırıyorlar ve onların bu şekilde, yumuşak, güçlü ve etkili bir şekilde hareket etmelerini izlemek neredeyse beni anın ağırlığından uzaklaştırmaya yetiyor.

Kayıkhanenin yanından geçip dağın yamacına tırmanan dik basamaklara doğru bakıyorum. Ağaçların arkasında, büyük pencereleri gün doğumunun sessiz ışığını yansıtan gri bir ev beliriyor.

"Neredeyiz biz?" Battaniyeyi göğsüme bastırarak soruyorum.

"Saklanacak bir yer." Nick bana elini uzatmadan önce silahını bir kenara koydu. "Üzgünüm burası Crane Motel değil."

Homurdanıyorum ve teknenin kenarına tırmanıyorum. "O bok çukurunu bir daha göremezsem, çok erken olacak."

Sy, Remy'nin çıkışı için tekneyi sabit tutarken o da onaylarcasına homurdanıyor ve sonra dördümüz tepeye doğru yürüyüşe başlıyoruz.

"Peki burayı nasıl buldun?" Baldırlarım yanarken soruyorum.

"Geçen yaz Daniel için burada bir güvenlik işi yapmıştım," diyor Nick, her adımda dirseğimden tutarak bana yardım ediyor. "Burası yılın dokuz ayı Karayipler'de yaşayan bir hıyara ait. İşçi Bayramı'ndan sonra ayrılıyorlar. Her şey çılgıncaydı, hiç bu kadar çok paranın etrafında olmamıştım. Her parmağında elmaslar, şeker kaselerinde Viper Scratch," arka kapıya ulaştık ve bir güvenlik kutusunu açtı, "ve tabii ki Daniel'in dolandırıcıları şehirdeki en iyi amı sağlıyor." Remy ve Sy sabırsızlıkla bekliyorlar, Nick bir kod girerken ağaçların arasından gözleri tetikte. "İşte bu yüzden güvenlik detaylarını aldım. Daniel konu amcığı olduğunda oyun oynamazdı." Bana bakıyor, ağzı sıkı bir çizgi halinde. "İşler boka sararsa diye acil durum planlarımız vardı."

Kutunun üzerindeki ışık kırmızıdan yeşile yanıp sönüyor, sürgü kayarak açılıyor.

"Bir plan yapana kadar burada saklanabileceğimizi düşündüm." diye açıklıyor.

"Eğer bu plan babamı öldürmeyi içermiyorsa-" diye başlıyorum. "Ya da benimkini," diye ekliyor Remy.

Başımı salladım. "O zaman onları da listeye ekle. Onlar etraftayken hiçbirimiz güvende değiliz."

Sy belime dokunarak beni evin derinliklerine doğru yönlendiriyor. "Ölüm listeni hazırlayacağız ama önce ikinizin arasını düzeltmemiz gerekiyor."

Tartışacak havada değilim.

Hepimiz Nick'i evin derinliklerine kadar takip ediyoruz, ki burası benim için biraz Kuzey Yakası'na benziyor. Her ne kadar o burada rahat olsa da - bu garip yerde kendini ne kadar güvende hissettiğini belli edecek şekilde rahat- geri kalanımız tetikte, gergin, adımlarımız sessiz. Ancak Nick ışıkları açmaya başlıyor, hatta bir termostatın önünde durup ısıyı yükseltiyor.

Arkamdan Sy boğazını temizledi. "Hadi, Remy. Şu omzunu kontrol edelim. Sana bakarken bile canım acıyor."

Nick ve ben Sy'ın Remy'nin tişörtünü çıkarmasına yardım edişini izliyoruz ve o anda pek bir şey düşünmüyorum; biz düşerken neler olduğunu. Ama sonra Remy dönüyor, nemli gömleği yere düşerken tıslıyor ve ben sırtını görüyorum.

Siyah ve maviyle alacalı, omzuna, ciğerlerine, omurgasına doğru çiçek açıyor.

Sy dalgın dalgın kolunu inceleyip, "Tekrar takmak çok zor olmasa gerek," diye mırıldandığında, onu durdurmak için öne atılıyorum.

"Ben Düşes'im. Ben yaparım."

Sy mavi gözlerini bana çevirdi ve gözlerini kırpıştırdı. "Lavinia, ayakta zor duruyormuş gibi görünüyorsun. Ben hallederim. Bir keresinde spor salonunda birinin bunu yaptığını görmüştüm, yani bu-"

"Hayır," diyorum aralarına girerek. Remy beni izliyor, başı eğik, sanki omzunu eklem yerine geri sokmak için neden bu kadar hevesli olduğuma şaşırmış gibi. Ama sonra yüzü aydınlanıyor.

Remy döndü.

Biz havadayken, kolayca ölümümüze neden olabilecek bir şekilde düşerken, o dönerek darbeyi aldı. Tam orada, dünyanın öbür ucunda beni koruyordu.

"Bu seferki benden," diye açıklıyorum. "Ayrıca, bunu daha

önce de yaptım." Remy başını sallayarak çenesini eğdi.

"Devam et. Sana güveniyorum."

Nick ve Sy ona mutfak masasında yardım ediyor, ben de saçlarımı toplayıp dağınık bir topuz yapıyorum. "Üzgünüm, sadece sokakta taşıma versiyonunu biliyorum.

Bu. Eminim gerçek bir Düşes tendonları, sinirleri ve-"

"Vinny," diye sözümü kesiyor Remy, yeşil gözleri benimkileri tutuyor. "Sen gerçek bir Düşessin."

Nick diğer omzunu tutarak, "Çabuk ol." diyor.

Sy kancadan bir bulaşık havlusu kapar ve Remy'ye "İyice aç" diye emrederek havluyu büker.

Remy ısırıyor, kalçalarını oynatıyor, derin bir nefes alıyor ve sonra başını sallıyor. Kolu sıcak ve bir an için pazusundaki bir damarı izliyorum, inanmadığım bir tanrıya bir şeyleri mahvetmemem için dua ediyorum. Remy sadece bir dövüşçü değil. O bir sanatçı. Güveninin ağırlığı bana çarpıyor ve bir anlığına felç oluyorum. Bu, babamın hızlı bir tamir işi için önüme attığı Kuzey Yakası uşaklarından biri değil. Bu adam gökyüzüme yıldızları yerleştiren adam. Hürmetle dokunulmanın nasıl bir his olduğunu bana ilk gösteren adam. Kurtaramasam da onu kurtarabilecekmişim gibi bana bakan adam.

Ona acı çektirecek kadar içimde var mı?

Sy dondurucudan buz topluyor ama Nick tereddüt ettiğimi fark ediyor.

"Dayanabilir," diye ısrar ediyor Nick. Remy'nin dirseği avucumun içinde öylece dururken Nick bana cesaret verici bir söz söylüyor. Ya da en azından ben öyle yapacağını sanıyorum. Onun yerine, her zamanki gibi bıkkın bir sesle, "Bahse girerim Haley onun için aletini çıkardığında hiçbir şeyi kaçırmamıştır. Acaba önce onu öptü mü? Öptün mü, Rem? Tabii ki öptün. Bir kızın tadına bakmadan onu dizlerinin üzerine çöktüremezsin-"

Kolu şiddetle yukarı doğru çekiyorum.

Pop!

Remy'nin çığlığı havlunun içinde boğuluyor ama boğazı hâlâ çığlıkla birlikte şişiyor, topuğu masaya bir-iki kez sertçe inerken gözleri sımsıkı yumuluyor.

Sy elinde buz torbasıyla anında beliriyor ve onu Remy'nin omzuna itiyor. Odadan her şeyden çok kaçıyorum, fiziksel olarak çok yorgunum,

Duygusal olarak, zihinsel olarak - Remy'nin çıkarken bana attığı acı ve incinmişlik dolu bakışı çözmek için.

"Özür dilerim," diyor Nick, koridorda bana yetişirken. "Sadece ihtiyacın olduğunu biliyordum-"

"Biliyorum," diye bağırıyorum, hemen sönüyorum. Daha sessiz, tekrar ediyorum, "Biliyorum."

Durup Remy'yi dinliyorum ama Sy'a ettiği birkaç basit küfür dışında iyi görünüyor. Nick beni evin derinliklerine, ana kattaki büyük bir yatak odasına götürüyor. Pencerelerden oluşan bir duvar suya bakıyor, kansız sabah ışığı içeri süzülüyor. Oda koyu mavilerle dekore edilmiş ama sıcak altın sarısıyla vurgulanmış. Nick'in dediği gibi, bu insanlar zengin mi zengin. Yatak şimdiye kadar gördüğüm en davetkâr şey, ama bu gece o kadar yorgunum ki, yuvamı çatı katına çıkarmaktan mutluluk duyarım.

İçeri girmeden önce ona döndüm. "Bilmen gereken bir şey var.
Babam - vuruş - Remy'den değildi."

"Benim yüzümden oldu." Nick'in karanlık gözleri beni içine çekiyor ve sonra omuz silkiyor. "Babanın beni öldürmek istemesi yeni bir şey değil. Bana bak bebeğim." Kollarını kaldırarak gözlerimi geniş göğsüne çekti. "Hangi kızla birlikte olursam olayım, beni öldürmek isteyen öfkeli bir babam olacaktı." Elini uzatıyor, parmaklarını pantolonumun beline sokuyor ve beni kendine çekiyor. "Gördüğüm kadarıyla işler yolunda gidiyor. Bu hızla gidersek Mayıs'ta evlenmiş olacağız." Bu sözleri her zaman midemi bulandıran o sinsi, ukala sırıtışıyla söylüyor ama ben sadece başımı sallıyorum.

"Bu bir şaka değil, Nick."

Bir kaşını kaldırıp elime uzanıyor. "Kim şaka yapıyor?"

Başparmağımdaki yüzüğe dokunurken yere bakıyorum. Hâlâ onun Bruin yüzüğünü taktığımı hatırlayınca kalbim küt küt atıyor. Ne kadar dikkatsiz. This thing has probably been passed down since his great-great-grand-whatever. Suda kaybolabilir, nehir yatağında sonsuza dek terk edilebilirdi.

Aceleyle çekip çıkardım ve avucunun içine bastırdım. "Bunu takmalısın, Nick."

Tekrar yukarı baktığımda yüzü keskin ve sertti. "Onu sana ben verdim."

"Ve vermemeliydin," diye vurguluyorum, aynı sertlikte. "Sen bir Bruin'sin.

Sen bir *Dük'sün*. Ve onlara liderlik etmek için sıradaki kişi sensin." İşaret parmağımın ucunu göğsüne sokuyorum. "West End'in bu berbat ekosistemi düzeltmek için tek umudu sensin Nick. Böyle bir şeyi başkasına veremezsin. Onu kullanırsın. Ona sahip olursun."

Alay ediyor. "Kuzey Yakası'nın hayatta kalan tek varisinden büyük laflar." "Kuzey Yakası beni istemiyor, ben de onları istemediğimden eminim."

bakışlarını tutarak işaret etti. "Ama West End? Seni gördüm Nick. Sen de onlardan birisin. İsmin var ama ruhun da var. Burada bir şeyler inşa etme şansın var. Değeri olan bir şey. Kalıcı bir şey." Bunun yeterli olmaması ihtimaline karşı ekliyorum: "Bizim için bir şey. Hepimiz için."

Nick beni izliyor, aynı anda hem şaşkın hem de sinirli görünüyor. "Ne demek istiyorsun? Kral olmamı mı istiyorsun?"

"Hayatta olmanı istiyorum," diyorum. "Bir Dük olarak, bir Kral olarak, unvanlar umurumda değil. Sadece bunun benden daha büyük olduğunu biliyorum." Parmaklarımı onunkilerin üzerine kapatıyorum, yumruğunu yüzüğün etrafında kıvırıyorum.

"Yanılıyorsun," diye cevap veriyor gözlerime bakarak. "Ama istediğin buysa..."

Yüzüğü geri taktığında gözlerinde bir şey var. Hayal kırıklığı belki de. Belki de mutfakta Remy'nin gözlerinde gördüğüm acının bir kısmı. Bu garip bir duygu. Sonunda bu üçünü incitecek güce sahibim ve bundan hiç zevk almıyorum.

Beni kapının pervazına doğru itiyor ve parmakları uzanıp boynumda geziniyor. "Tek umursadığım senin güvende olman."

"İyiyim," diyorum ona, ancak bunu büyük bir ürperti takip ediyor. Soğuktan çok, gerginliğin aniden boşalmasıyla ilgili. Tuttuğum tüm yaşlar gözlerimin köşelerine doluyor. "Yemin ederim onu oradan sağ salim çıkarmaya çalıştım," diye fısıldıyorum, Nick'in bunu bilmesine ihtiyacım var. Remy yaralandı

Ama onu orada bırakmak aklımın ucundan bile geçmemişti. "Neredeyse yapıyordum. Onunla konuştum ve sonra lanet babası ortaya çıktı." Başımı sallayarak düşen gözyaşlarımı siliyorum. "Onu uzun süreli bir hastaneye göndermekle tehdit etti ve sonra-"

Vücudu gerilir. "Böyle bir şey olmayacak."

Gözlerimi ona diktim. "Buna söz veremezsin. Bu adamlar çok güçlü ve dengesizler."

"Hey," diyor, parmakları boynuma dolanıyor. Yüzüğü tenime batıyor. "Eğer dengesizlik bir kriterse, o zaman ben bizi korurum. Ayrıca Sy tanıdığım en güçlü adam. Ya Remy? O düşündüğünden daha güçlü." Alnını benimkine bastırıyor. "Özellikle de hayatında sen varken."

Ortalık yatıştığında Remy'nin tüm bunlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyorum. *Ben de* nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum ama Nick'in burada olması, Sy ve Remy'nin diğer odada olması bana bunun mümkün olduğunu hissettiriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum gözlerimi açık tutmaya çalışarak, "benim için geldiğin için." "Bir keresinde gitmene izin vermekle hata yaptım," diyor, suçluluk duygusu yüzüne kazınmış bir halde.

yüz hatları. "*Bir kez,* Minik Kuş. Bir daha asla olmayacak."

2

Nick

Duş almasına YARDIM ETMİYORUM.

Yatağın önündeki banka oturuyorum ve parmağımdaki yüzüğü döndürüyorum, döndürüyorum, döndürüyorum, suyun onun çıplak bedenine çarparken çıkardığı sesleri dinliyorum. Eğer her şey farklı olsaydı -eğer gerçekten normal olsaydım- bu yüzüğü ve ilk kez sorumluluğunun ağırlığını nasıl hissettiğimi düşünürdüm. Kıçımdan vurulduğumu düşünürdüm. Bu konuda ne yapacağımı ve ne zaman harekete geçeceğimi merak ediyor olurdum.

Onun yerine cildini düşünüyorum.

Tüketmek. Isırmak. Sahiplenmek. Sırf onu yutabilmek için kanını akıtmak, ona içimde bir yuva vermek. Kendimi o banyoya dalmaktan, onu fayanslara çarpmaktan ve mosmor olana kadar onu becermekten alıkoymak için sahip olmadığım bir irade gücü gerekiyor.

Azgın olduğum için değil - kesinlikle azgın olmama rağmen, yirmi dört yedi, üç altmış beş. Aklım sürekli nehirdeki o noktayı görmeye gittiği için. Onun bir görüntüsü zihnime yerleşmişti, ölü, soğuk ve hareketsiz. Belki Sy ya da Remy gibi biri buna romantizm ve şefkatle tepki verebilirdi, ama benim boktan kertenkele beynim onu dürtmekten başka bir şey istemiyor, sadece seğirip seğirmediğini görmek için. Kan, gözyaşı ve *hayat istiyor*. Spermlerimi onun içine boşaltmak ve derinlerde bir yerde, orada olması gerektiğini bilmek istiyor.

Yumruğumu sıkıyorum, yüzük avucuma batıyor ve dürtüye direniyorum.

Yirmi dakika sonra dışarı çıkıyor ve onu orada, zengin bir herifin büyük boy kazağının içinde yüzerken gördüğümde yaptığım ilk şey gömleğimi çıkarmak oluyor.

"Çıkar şunu." Sesim kastettiğimden daha keskin, ama irkilmiyor. Benim yüzümden değil. Artık değil.

Bana bıkkın bir şekilde iç geçiriyor ve kazağını başının üzerine kaldırıyor. "Hava soğuk, Nick."

Ama gömleğimi başından aşağı indirdiğimde karşı koymuyor, ıslak saçları koyu kumaşa küçük noktalar halinde damlıyor. Göğsünün kabarıklığı üzerinden aşağı çekiyorum, ama ellerim hemen altından geçiyor, memelerini avuçluyor, sıcaklıklarıyla rahatlamama izin veriyorum.

"Biraz dinlen." Sanki dudaklarım aniden boynunda değilmiş, başparmaklarım meme uçlarını okşayıp zirveye çıkarmıyormuş gibi söylüyorum bunu. Bu gerçekten adil değil. Neredeyse bir gündür benim. Bunun ne anlama geldiğini, ne kadar ileri gitmeme izin vereceğini keşfedecek zamanım bile olmadı.

Beni itmiyor.

Çenemi sıkarak, kendimi onu bırakmaya zorluyorum. Onu yatağa götürmek için. Battaniyeyi omuzlarından kaldırıp yan tarafına yerleşirken göz kapaklarının ağırlığını izlemek için, bir avuç içi yanağıyla yastık arasında.

Onu bu kadar küçük ve bitkin görünce göğsümde oluşan his eskisinden farklı. Eski Crane Motel günlerimizde onu böyle çok görmüştüm. Huzursuz, ama bir şekilde hala yorgun. Ağırlaşmış ve sönmüş. Onu oradan götürmeyi hayal ederdim ama bunun asil bir yanı yoktu. Sadece ona sahip olmak istemiştim. Ne durumda geldiği pek umurumda değildi.

Şimdi tek istediğim gözlerine musallat olan karanlığı yok etmek.

Uzaklaşmak için hamle yaptığımda beni tutuyor, kocaman gözleri benimkilerle parlıyor. "Gidiyor musun?"

"Sorumluluklar." Hiç düşünmeden parmaklarımızı birbirine geçiriyorum ve eklemlerimizin arasındaki yüzüğün metalini hissetmesine izin veriyorum. "Hatırladın mı?"

Eğer sesimdeki endişeyi duyarsa, o zaman bundan bahsetmez.
Sadece "Oh" dedi.

"Geleceğim... sonra," diye söz veriyorum.

Bir şeyleri düzeltmenin bir yolunu bulduktan sonra. Parçaları topladıktan sonra, en azından bazılarını. İstediği şey olamayacağımı ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. West End'i kurtaramam. Onu zar zor kurtarabilirim. Ama sanırım buna gerek yok. Bu sadece ikimizin bilebileceği bir sır: Lucia gibi Bruin de sadece bir isim. İlahi bir lütufla dolu değil. Beni özel, nitelikli ya da *iyi* yapmıyor. Sadece ehliyetin sonundaki bir dizi harften ibaret.

Ama denememi isterse, denerim.

Uzaklaşmamın tek sebebi bu.

"Hey, Nick? Acaba..." Tereddüt ediyor, dişleri pelüş alt dudağına gömülüyor.

Bastım, "Ne?"

"Sy'ı da yanında getirebilir misin?" diye soruyor, battaniyeyi daha yukarı çekerek. "Sonra, yatağa geldiğinde?" Kısa bir sessizlikten sonra ekliyor: "Sadece... O yanımdayken daha iyi uyuyorum, yani nasıl uyuyacağımı biliyor-"

Başımı salladım. "Evet, Sy'ı da yanımda getireceğim."

Gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi var, sanki bu istek karşısında ruh halimin değişmesini bekliyormuş gibi. Gerçek şu ki, artık Lavinia'nın bekçiliğini yapmıyorum. Onun Sy ve Remy'ye ait olduğunu düşünmek, zaten benim olduğunu bildiğim için o kadar da kötü değil. Aksine, bu onu *daha çok* benimmiş gibi hissettiriyor, sanki bu dünyada hiçbir şey ben kardeşlerimle paylaşmadığım sürece gerçekten benim olamazmış gibi.

Tabii onu ellerinde tutabilirlerse.

Remy'yi çalışma odasında bir şişe viskiyi devirirken buldum.

Kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuşturarak kendimi pervaza yaslıyorum ve etikete baktığında yüzünü buruşturarak yutmasını izliyorum.

"Lanet olsun, viskiden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor, şişeyi sabit tutmak için dizlerinin arasına sıkıştırıyor ve kapağını tek eliyle kapatıyor. Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum ve yorgunluğunun altında başka bir şey var. Vücudundaki Scratch'in etkisiyle kol ve bacaklarındaki titreme, günlerdir ayakta olduğu için kızarmış gözleri, derisini benek benek saran rastgele çürükler. Lanet olası bir alemden geliyor.

Eli titriyor. "İyi misin?" diye sordum.

Ses tonuma bakıyor, dikkatlice herhangi bir tonlama yok. "Çok iyiyim Nicky. Az önce bir uçurumdan atladım. Babam beni hapse atıp en iyi arkadaşımı öldürmek istiyor. Tek sağlam kolum ve yarım bir Düşes'im var." Şişeyi sehpanın üzerine koymak için öne doğru eğiliyor, ama omuzlarının çizgisi kederli bir figür çizerek doğrulmuyor. "Dostum, hiç de iyi bir gün geçirmiyorum."

Sözlerini düşünerek başımı sallıyorum. "Peki bu kimin hatası?"

Yavaşça bakışlarını kaldırıyor, kaşları çatılıyor. "Bütün bunları bana yükleyemezsin."

"Hepsi değil," diye kabul ediyorum. "Bunu görmeliydim - babanın Baron Kral olduğunu. Onun etrafında yeterince bulundum. Ayrıca Lionel'ın şikayetçi olduğu kişi benim. Bunun seninle bir ilgisi yok." Remy ve Sy'ın sorunu bu. Hiç sert sevgi yok. Birinin Remy'ye nasıl olduğunu söylemesi gerekiyorsa

ben olmalıyım. "Ve belki de kendine dikkat etseydin, bir uçurumun tepesinde aklını yitirip Düşesimizi de yanında götürmezdin."

"Oh, bu çok zengin." Gözleri acı acı parlayarak alçak sesle, mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Son duyduğumda, Rus Ruleti oynamak için onu babamın yanına götüren sendin. Gerçekten de üç yıldır başımızın belası değilmişsin gibi mi davranacaksın?"

"Evet, her şeyi berbat ettim," diye itiraf ediyorum. "Ama daha iyi olmak için deli gibi savaşıyorum.

Ne yapıyorsun?"

Remy derin bir nefes alır, burun delikleri açılır. "Şu anda bunu yapamam."

"Peki ne zaman, Remy?" Bakışlarını tutuyorum. "Ellerine biraz daha Viper Scratch geçtiğinde mi? Bir dahaki sefere ilaçlarını bıraktığında mı? Belki de bir sonraki paranoyak sanrında herkesin seni yakalamaya çalıştığını düşündüğünde? Sanırım seni bir sonraki cenazede yakalayabilirim. Benim, Sy'ın, *Vinny'nin...*"

"Dur," diye tersledi, parmaklarını şakağına gömdü, gözlerini sıkıca kapattı.

Ona bakıyorum, bir zamanlar West End'in hayatı olan bu adama ve tek gördüğüm sefaletin canlı bir örneği. "Ne oldu sana böyle?"

Remy bana uzun, kuşkulu bir bakış attı. "Lanet olası bir liste mi istiyorsun?" Elini havaya kaldırıp söyleniyor: "Böyle olmayı ben istemedim. Paranoyak olmayı sevdiğimi mi sanıyorsun? Kendi yürütme fonksiyonuna güvenememek eğlenceli mi sanıyorsun? Vinny'nin yüzündeki ifadeyi görmekten hoşlandığımı mı sanıyorsun-" Kelimeler kesildi ve hangi yöne gittiklerini bile bilmiyordum. Onu Haley ile gördüğünde mi? Onunla o lanet uçurumdan atladığında mı? Yine de sözünü bitirmedi. Sadece başını öne eğdi, parmakları saçlarını hoyratça karıştırırken, "Ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun," dedi.

"Haklısın. Yapamam." Aramızda bir sessizlik oluşuyor, çünkü benim de kendime göre dürtü sorunlarım olabilir, ama bir erkeğin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Remy'nin kafasında olmak. Muhtemelen kaos. "Ama şu anda bir dövüşçüye ihtiyacımız var ve bildiğim tek şey senin dövüşmediğin."

Kafasını kaldırdı. "Sen neden bahsediyorsun? Ben her zaman kavga ederim!"

"DKS için savaşıyorsun. Benim ve Sy için. Lavinia için savaşacaksın. Sırf birinin gömleğinin rengini beğenmediğin için bile savaşırsın." Çenemi viski şişesine doğru salladım. "Ama sen kendin için savaşmıyorsun Remy. Bunu senin için başkalarının yapmasına izin veriyorsun." Ben arkamı dönerken gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Bu bizim albatrosumuz."

Sy'ı mutfakta buluyorum, pırıl pırıl beyaz ve paslanmaz çelik bir canavar, sanki ocağın arkasında kardeşim değil de Martha Stewart olmalıymış gibi görünüyor. Dolapları arıyor, kapakları açıp kapatıyor. Eğer yapabilselerdi onları çarpardı, ama dolapların yerine otururken çıkardığı yumuşak tıslamadan başka bir şey yok.

Kardeşim ne yapacağını bilemediğinde üç şeye sığınır: savaşmak, çalışmak ve yemek yapmak. Burada savaşacak kimse yok ve tüm kitapları ve dergileri eve döndü, bu yüzden geriye kalan tek şey bizi beslemek.

Tezgahın her yerinde teneke kutular ve kutular var. Rastgele şeyler. Makarna, zeytin konservesi, waffle karışımı. Bir kutu nohutu kenara itiyorum ve onu izlemek için bar taburesine oturuyorum. Tüm bu çılgınca enerji garip bir şekilde rahatlatıcı, sanki liseye geri dönmüşüz gibi, sabahın altısında saçma bir SAT öncesi yemeği için annemin mutfağını didik didik ediyor.

Eğilmiş, bir dolabı karıştırıyor ve "Nasıl olur da milyon dolarlık bir evin olur da kaliteli bir yapışmaz tavan olmaz?" diye homurdanıyor.

"Remy kanepede yatıyor, Lavinia da yatak odasında," diyorum, tava tiradını duymazdan gelerek. "Sanırım bir süre daha uyuyacaklar." Bütün bu

En yakınımdaki insanlara karşı hasar kontrolü oynadığım şey, parmağımdaki yüzük kadar garip bir şekilde uyan bir rol.

"Güzel," diye homurdanarak dondurucudan aldığı bir paketi başıyla işaret etti. "Belki bu bifteğin buzunu çözmek için zamanımız olur. Remy'nin proteine ve demire ihtiyacı var." Dolaptan bir tava çıkarıyor ama üç tencere daha fırlayıp yere düşüyor. "Lanet olsun!"

"Sy," diyorum, kardeşimin ipin ucunda sallanmakta olduğunun farkındayım. "Sakin ol."

Gözlerini benimkilere dikti. "Sakın bana sakin ol demeye kalkma. Son yirmi dört saatten sonra olmaz."

"Onlar iyi. Biz de iyiyiz. Herkes hayatta kalmayı başardı."

Lavinia ile son konuştuğumuzda Sy ve ben depodaydık. Mesaj atmış ve yolda olduğunu söylemişti. Hiç gelmedi. Lavinia'nın takip cihazından nefret ettiğini biliyorum ama ona hiç bu kadar minnettar olmamıştım; özellikle de bir an kayalıkların üzerindeyken bir anda uçurumun dibinde kaybolup gittiğinden beri.

Karşımda, Sy tencereleri dolaba geri itiyor. Bir tanesi kayarak fayansa çarpıyor. Onu alıp granit tezgâha vurmasını sessizce izliyorum. "İçeride kal seni orospu çocuğu! Sadece içeride kal!" Bir kez daha içeri itiyor, o ya da başka bir şey düşmeden kapıyı çarparak kapatıyor.

"Üşümüşler ve hırpalanmışlar," diyorum, teyit ederek. "Tamir edilemeyecek bir şey değil."

Bana bakıyor, gözleri kıpkırmızı. "Tencere mi?"

Ona ters ters bakıyorum. Tanrım. "Lavinia ve Remy, seni lanet olası pislik." "Ama ya yapamazsa?" Sözleri odaya yerleşiyor. O konuştuğunda

Yine alçak sesle ve gergin bir şekilde. "Ya Maddox onları öldürdüyse? Ya atladılarsa ve başaramadılarsa? Ya onları bulamazsak?" Yüzü soluyor, çenesi rahatsız edici bir şekilde kırılganlaşıyor. "Ya geçen seferki gibi olduysa,

onu aylarca kaybettiğimizde? Tate *öldüğünde.*" Gözleri benimkilere kayıyor. "Sen gittiğinde."

"Bunların hiçbiri olmadı, ağabey." Başımı yatak odasına doğru salladım. "İkisi de hayatta. Güvendeler. Ve inan bana, hiçbir yere gitmiyorum."

Her şeyin farklı olduğunu bu şekilde anladım. Güney Yakası'ndayken Lavinia'yı alıp götürmek istemiştim. Şimdi, sahip olduklarımı korumak için yerimde durmak istiyorum. Ama Sy bunu bilmiyor. Orada öylece duruyor, elinde kızartma tavası, kaybolmuş, endişeli ve tamamen bunalmış görünüyor. Tate öldükten sonra böyle göründüyse de ben görmedim çünkü o haklı. Ben gittim. Elbette bir amacım, bir görevim vardı ama onun gördüğü bu değildi. İlk kez, bunun için göğsümde bir pişmanlık çiçeği hissediyorum. Eğer ona neden Daniel Payne için çalışacağımı söyleseydim.

Beni Güney Yakası'nın pisliğine kadar takip ederdi.

Bu konuda benimle kavga ederdi. Bunun aptalca bir plan olduğunu söylerdi ve haksız da sayılmazdı ama sonunda benimle gelirdi çünkü Sy böyle biri. İyi ya da kötü, bunu hak etmeyen tam bir pislik olduğumda bile beni kolladı. Pisliklerimi temizledi. Beni geri aldı.

Remy daha önce yanılmamıştı. Üç yıldır, hatta muhtemelen daha da uzun süredir, kardeşimin boynundaki dayanılmaz ağırlık bendim.

Tezgâhın etrafından dolanıyorum ve tavayı ondan alıyorum.

"Ne oluyor-"

Onu agresif, ezici bir kucaklamanın içine çekiyorum. Gerçek bir sarılma. Bir ayı s a r ı l m a s ı. Bir *Bruin sarılması*.

Sertleşiyor.

"Geçen sefer gittiğim için özür dilerim," diyorum omzuna. "Bencillik ettim ama bunu bir pislik olmak için yapmıyordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu Sy, yoksa kafayı y e r d i m."

Yavaşça sarılmaya karşılık veriyor ve omzuma sertçe vuruyor. "Evet." İç geçiriyor, diğer kolunu omuzlarıma doluyor, avuç içi ensemde sıkıca duruyor. "Biliyorum, Nicky."

Adımı böyle söylediğini duymak -*Nicky,* kin ya da alay olmadan, tıpkı eski günlerdeki gibi- bir şeylerin yerine oturduğunu hissettiriyor. Dük olduğumda bu uyumu yeniden yakaladığımızı sanmıştım ama yanılmışım. Bunu şimdi anlıyorum. Hep bozuktu, biraz dengesizdi, bozulmuştu. Sırtımdaki, Lavinia'ya olan aşkımdan daha eski bir gerginlik aniden çözülüyor ve sesiyle birlikte düşüyor.

Huysuzca itiraf ediyorum, "Uzaktayken seni gerçekten özledim, biliyorsun."

"Tanrım, Nicky." Sy'ın sesi boğazında bir yumru varmış gibi kalın geliyor ve başımın yan tarafına sert bir tokat atıyor. "Seni hiç özlemedim, seni kıçımdaki devasa ağrı."

Homurdanarak yumruğumu böğrüne indiriyorum ve o da sola doğru çalım atarak öne fırlıyor ve beni aniden başımdan yakalıyor. "Hey, seni sikik!" Ayaklarına tekme atıyorum, dirseğimi kaburgalarına geçiriyorum ve o da parmak eklemlerini kafamın tepesine geçiriyor. İtiş kakış hızlı ve acı verici, tam da olması gerektiği gibi, ama ikimiz de kahkahalarımıza gözle görülür bir şekilde karşı koyuyor, şakacı tokatlar ve özensiz yumruklar atarken kaşlarımızı çatmamak için mücadele ediyoruz.

Sonunda nefes nefese ve eğlenerek onu ittiğimde, teneke kutular ve kutularla dolu tezgâha bakıyorum; aklı başında kalmaya çalışan bir adamın dağınık çabaları. "Biz Dük'üz," diyorum bakışlarını yakalayarak. "Biz kardeşiz. Ve lanet olsun, biz savaşçıyız. Ama artık birbirimizle dövüşmüyoruz. Birbirimizle savaşmaya devam edemeyiz."

Derin bir nefes alarak kollarını kavuşturuyor ve bana sert bir baş selamı veriyor. "Hayır, yapamayız."

Omuzlarını kavrıyorum, bu konuda ne kadar ciddi olduğumu görmesini istiyorum. "Şu andan itibaren birlikte çalışacağız ve bu saçmalığa bir son vereceğiz. Kızımızı güvende tutacağız."

Kucaklaşması ve başını sallaması arasındaki boşlukta ifadesinde bir şeyler değişiyor, çenesi sertleşiyor, gözleri açılıyor. "*Hepimizi* güvende tutacağız," diyor. "Ve eğer ciddiysen - eğer bu konuda gerçekten bizimle çalışacaksan - o zaman planımı dinleyeceksin."

Kaşlarım kalktı. "Zaten bir tane var mı?"

Sy omuz silkiyor. "En iyisi değil ama denemeye değer."

Belki de bu yüzden bu yüzük -bir Bruin olmak- üzerime bu kadar rahatsız oturuyor. Herkesin üstünde oturmak, yanımda kimsenin olmaması düşüncesi beni bunun yanlışlığıyla kıvrandırıyor. Ben yalnız yürümek için yaratılmamışım. O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum.

Bu sefer onları da yanımda götüreceğim.

UYUMASINA IZIN VERDIM.

Benim var.

Onu bir kez bile rahatsız etmedim.

Elbette, beyin sarsıntısı geçirmediğinden ya da ateşi olmadığından emin olmak için onu birkaç kez kontrol ediyorum. Battaniyenin altında yarı çıplak olduğunu bilsem bile bekleyebilirim, çünkü mesele onu istemek, amının ne kadar sıcak ve sıkı olduğunu bilmek ya da onu tekrar sikmeyi o kadar çok istemem değil, sadece yapabildiğim için - çünkü o *benim*.

Mesele o şeyler değil.

Onu kaybedebileceğimi bilmek.

Sonraki iki saatimi evin içinde, kendimi toparlamak için oldukça iyi bir gösteri yaparak geçirdim. Sy telefonu kulağına dayamış halde yan kapıdan çıkıp kaybolduğunda, babamla ne konuştuklarını merak etmiyorum. Ona güveniyorum. Güney Yakası'nda tek başıma çalıştığım zamanlar asla bununla ilgili değildi.

Geri döndüğünde hiçbir şey söylemedi. Sadece yatak odasının kapısında beklediğim koridora doğru yürüdü ve çenesini bana doğru salladı.

"Bu gece." Sesini alçaltıyor, telefonunu cebine koyuyor. Gözlerinin de en az benim kadar yorgunluktan çınladığını fark etmiyorum. "Her şey hazır."

"O halde biraz dinlenmeliyiz. Ne olur ne olmaz..." Sözlerim yarım kalıyor, işlerin kötüye gideceği düşüncesini aklıma getiremiyorum. Evet, benim sorunum Sy'a güvenmememem değildi. Güvenmediğim diğer herkes.

Sy gözlerini kapıya dikiyor ve hemen geri çekerek başını eğiyor. Yukarı uzanarak ensesini avuçluyor. "Koridorun sonunda bir yatak odası daha var. Sanırım onu alacağım."

Uzaklaşmak üzereyken ona uzanıyorum ve kolunu tutuyorum. "Cehennem gibi olacaksın. Seni yatağa götüreceğime dair ona söz verdim."

Bana göz kırpıyor. "Neden?"

"Çünkü o istedi." Kapıya doğru başımı sallıyorum, açtığımda battaniyenin altında soğuk ve yalnız bir şekil bulacağımı biliyorum. "Seninle daha iyi uyuduğunu söyledi. Bilmiyorum dostum."

Ağzında üç saniye önce olmayan bir gerginlik var. "Yapamam."

"Yapamaz mısın?" Yer değiştiriyorum, kavgaya hazırlanıyorum. "Neden olmasın?"

Bana uzun uzun baktı. "Hadi ama Nicky. Ona yakın olduğumuzda nasıl olduğunu bilirsin. Biz..." Sy vahşi, belirsiz bir hareket yapıyor. "... hepsi delirmiş."

Yorgun bir şekilde, "Sy, bu senin sikinle mi ilgili?" diye merak ediyorum.

"Sorun benim aletim değil," diye tıslıyor, çenesi gergin. "Önemli olan onunla ne yapmak istediğim.

Önemli olan onunla ne yapamadığım."

"Yani onunla yatamadığın için onu öylece başından mı savacaksın?" Ona ters ters bakıyorum, omzunu iterken öfkem kabarıyor. "Siktir et onu. Düşesin seni istedi. Onunla yatmamı kaç kez istedi biliyor musun? Bir kere. Dört saat önce. *Zar zor.* Ama ne olduğunu biliyorsun.

ne kadar net olduğunu biliyor musun? Seni de yanımda götürmemi istiyor. O yüzden yalayıp yut, sikine hakim ol ve o lanet yatağa gir."

İsa.

Körler sağırlar birbirini ağırlar.

İçgüdüsel olarak beni takip edeceğini bildiğimden, kapıyı iterek açıyorum. Öğleyi biraz geçmişti ama perdeler çekiliydi. Onu yatırdığımda böyle değillerdi. Bir ara kalkıp kapatmış olmalı. Güneş sessiz, ürkütücü bir parıltıyla süzülüyor, soyunmayı hızlı ve acısız kılmaya yetecek kadar.

Yanımda Sy da aynı şeyi yapıyor, gömleğini çıkarıyor, ayakkabılarını ayağından çıkarıyor, çoraplarını soyuyor. Başparmağını pantolonunun düğmesinin üzerinde tutarak tereddüt ediyor ama sonunda tıpkı benim yaptığım gibi pantolonunu çıkarmaya karar veriyor.

Yavaşça, sözsüz bir şekilde içeri giriyoruz, Sy sol tarafı alıyor, ben sağ tarafı. Yorganı kaldırınca onun kokusunun dalgasına kapılıyorum. Beyazın yumruğu-

İçime çarpan sıcak ihtiyaç beklenmedik değil, ama yine de onu geri itmek için bir saniye ayırmak zorundayım, dişlerim bir titreme üzerine sıkılmış. Eskisinden daha kötü, ki bu çok şey ifade ediyor. Sy daha önce yalan söylemiyordu. Lavinia'yla ilgili bir şey bizi delirtiyor.

Sırt üstü yatmış, elleri başının yanındaki yastığın üzerinde nazikçe kıvrılmış. Saçları kurumuş, maviye boyanmış uçları imkansız bir yuva haline gelmiş. Üzerinde benim kirli gömleğim ve bir külottan başka bir şey yok, göğüsleri kumaşı itiyor. Sy ve ben yatağın yarısında durup bakıyoruz. Seksin kişileşmiş hali gibi görünüyor. Onu böyle görünce ağzım sulanıyor, yumuşacık, olgun ve nihayet *benim*. Daniel'ın güvenlik monitöründe onu kaç kez böyle gördüm? Kaç kez o motel odasına girdim ve onu o yatağa atıp kendimi ona siktirme dürtüsüyle yanıp *tutuştum?* Kaç kez kuleye döndüğümde eve bu şekilde, Sy ya da Remy'nin yerine bir kereliğine kendi yatağımda ona dönmeyi hayal ettim?

Bunu takıntı haline getirmekle o kadar meşgulüm ki gözlerinin açık olduğunu fark etmem çok uzun sürüyor.

Trans halinden sıyrılıp, "Hey," diye fısıldıyorum ve yanağındaki bir tutam saçı almak için uzanıyorum. Göz kapakları ağır ve gevşek görünüyor ama dudakları hafifçe aralanmış bir şekilde karanlığa bakıyor.

Kımıldamıyor.

Yanağına dokunuyorum. "Minik Kuş?" Gözleri seğiriyor ama cevap vermiyor ve az önceki ihtiyaç yumruğuna bir de panik balyozu ekleniyor. Omzunu sarsıyorum. "Lavinia!"

Sy'ın sesi çarpan kalbimin sesini bastırıyor. "Hey, hey, sakin ol." Elimi kızın boynundan çektiğinde, kızın yanındaki battaniyenin altında, bir dirseğinin üzerinde durduğunu fark ediyorum. "O iyi, Nick. Bazen böyle olur. Sadece uyku felci." Ona doğru eğilip gözlerine bakıyor ve dudakları gergin, mutsuz bir çizgi oluşturuyor. "Kahretsin. Ne zamandır böyle olduğu belli değil. Girip çıkabiliyor."

Gevşemiş yüzüne bakıyorum, kasları onu uyandırmak için duyduğum aciliyete karşı hâlâ gergin. "Uyku felci mi?" Küçük şeyler artık daha belirgin. Kaşlarının arasındaki küçük, ince çukur. Kollarındaki gerginlik. Göğsündeki küçük sarsıntı. Bakışlarımı Sy'a çeviriyorum, aniden dehşete kapılıyorum. "Hareket edemiyor mu?"

"Bu çok yaygın bir şey," diye güvence veriyor ama sözcükleri aceleyle söyleyişinden ona neden öyle baktığımı bildiğini anlıyorum. Lavinia klostrofobik. Tamamen hareket edememek onun için büyük bir ıstırap olmalı. Sy ağır ağır nefes veriyor. "Evet. Muhtemelen şeyle ilgili... bilirsin işte."

Babasının onu o sandığa kilitlemesi.

Daniel onu o motel odasına kilitledi.

Ben, onu o lanet asansöre kilitleyen ben.

Sy parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. "Sanırım nehir ve diğer şeyler yüzünden, o-"

"Onu nasıl uyandıracağız?" Sert ve talepkâr bir sesle soruyorum. "Hey!" Parmaklarımı yüzünün önünde şaklatıyorum. "Uyan, Lavinia!"

"Bu işe yaramıyor," diyor Sy, sesi kısık. "İhtiyacım var-" Sözleri kesildiğinde kardeşime bakıyorum. Şimdi oturuyor ve bakışlarımdan kaçıyor. "Onu... uyarman gerek. Böyle kötü olduğunda, onu bundan kurtaracak tek şey budur."

"Onu uyarmak mı?"

"Bilirsin işte..." Yavaş, yuvarlanan bir hareket yapıyor. "Fiziksel uyarılma." Beklentiyle ona baktığımda yüzünü avuçlayarak inliyor. "*Tanrım*. Amını okşa, Nick."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bunca zamandır onu uyandırmak için amını mı ovuyordun?"

"Sadece gerçekten kötü olduğunda." Omuz silkiyor, gözlerini bana doğru çeviriyor. Yüzümde gördüğü şey gözlerinin sertleşmesine neden oluyor. "Öyle bir şey değil. Sadece biraz ovuyorum ve uyanıyor, sonra tekrar uyuyoruz." Biraz daha savunmacı bir şekilde, "Genital stimülasyon geçerli bir vazovagal manevradır, tamam mı? Bu... klinik bir şey."

Şimdi Sy'ın benimle South Side'a gelmesine izin vermememin diğer nedenini hatırlıyorum.

Kardeşim bir bok için yalan söyleyemez.

Hepsi yalan değil - bunu görebiliyorum - ama kulaklarının uçları parlak bir eflatuna dönüyor, bu da bana tüm bu dürüstlüğün altında biraz utanç olduğunu söylüyor. Bir şeyler olmuş. Gurur duymadığı bir şey. Yatağında uyuyan savunmasız, korkmuş, aciz kızdan faydalanmak anlamına gelen bir şey.

Yargılayabileceğim bir şey yok.

Bunu da kendi yapmak yerine *bana* nasıl yapacağımı söylemesinin nedenleri arasına ekliyorum. Bu utanç her neyse, kendine güvenmediği gerçeğinin yanı sıra Lavinia'nın da güvenmeyeceğinden emin olmasıyla birleşiyor. O gece partide yaptıklarından sonra, aletini ona zorla soktuktan sonra olmaz.

Buna tahammül edemem. "Burada hangisi daha önemli? Senin sıçıp batırman mı yoksa ona yardım etmek mi?"

Soluğunun altından bana küfrediyor ama elini bileğine koyuyor, ona bir hayvanın dokunabileceğinden daha yumuşak bir şekilde dokunuyor.

"Sadece onu bu durumdan çıkar," diyor yüzünü yakından izleyerek. "Sanki aynı boktan anın içinde sıkışıp kalmış ve geri çıkmaya zorlayamıyor gibi."

Kendimi onun sıcak, yumuşak bedenine yaklaştırırken tereddüt etmiyorum. Kardeşim kadar sabırlı değilim. Bir gün. İşler sarpa sardığından beri bu kadar zaman geçti. Remy sıçıp batırdığından beri. Lavinia altımda olduğundan ve ben onun içinde olduğumdan beri. Vurulma olayını, Maddox'u, atlamayı öğrendiğimizden beri. Kafamın içinde dönüp duruyor, her şeyin ters gitmesi için o kadar çok şans var ki.

Kalbim göğsümde sert ve davul gibi çarparak beni uyarıyor. Başparmağımla boynunu okşuyorum. Teni çok yumuşak. Çok kırılgan. Avucumu vücudundan aşağı doğru kaydırıyorum, inerken göğüs ucunun tepesini sıyırıyorum, göğüs kafesine, karnına bastırıyorum. Hedefime ulaştığımda, külotunun üzerinden onun sıcaklığını hissedebiliyorum, ama bu sadece ona baktığımda göğsümü dolduran parazitin arka plan gürültüsü.

Sy, "Yap, Nick." diyor.

Cansız, gözleri görmüyor ve sessiz, tıpkı o yanıp sönen noktayı suyun boşluğunda süzülürken gördüğümde kafamda belirdiği gibi.

Anıya karşı irkiliyorum, ama *tam da burada*. Gözlerinin boşluğunda, dudaklarının yetersiz kısmında, yüzünün çizgilerinin tarifsiz bir korku anında donmuş gibi görünmesinde.

Öpüyorum.

Dudakları benimkilere karşı yumuşak ve onu tatmak için yaladığımda nefesini hissedebiliyorum, sıcak ve hızlı. "Benim," diyorum ona, altında ne kadar bilinçli olduğunu merak ederek. Bir rüyaya mı hapsolmuş, yoksa bedenine hapsolmuş, Sy ile benim konuşmalarımızı mı dinliyor? Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

Parmaklarımın ucunu klitorisine bastırarak, "Bana geri dön Minik Kuş," diye fısıldıyorum.

Dudaklarım onunkilerin üzerinde olmasaydı, çıkardığı sesi duyamazdım. Küçük ve sessiz bir ses, nefes verişinin zirvesinde çıkıyor ve içinde korku var. Kafa karışıklığı.

Bir savunma.

Gözlerim ağabeyime kayıyor ve o da cesaretle başını sallıyor. Parmakları hâlâ teninde, başparmağıyla bileğinde küçük daireler çiziyor, sanki daha fazlasını yapmaktan korkuyormuş gibi.

Korkmuyorum. Cesaretlendim ve bütün gün onu dürtmek için duyduğum dürtü -sadece seğirmesini görmek için- içimde bir şimşek gibi çakıyor. Beni ileri doğru itiyor, elim külotunun içine dalarken ağzımı onunkine yapıştırıyor.

Dizimi kullanarak kalçasını açıyorum, bacaklarını benim için ayırıyor ve *lanet olsun,* şimdiden ıslandığını hissedebiliyorum. Parmaklarımı onunla kayganlaştırıyorum, başparmağım klitorisini çalıştırırken birini sıkılığının içine kaydırıyorum. Ağzı dilime karşı gevşek. Yine de dudaklarını zorluyorum, ona sert, cesur, talepkâr bir ses çıkarıyorum, bunun Sy'a nasıl görüneceğini düşünmüyorum bile.

Yine de kimse beni ondan daha iyi tanıyamaz. "Sakin ol Nicky." Kelimeleri vahşi bir hayvanla konuşur gibi söylüyor, çünkü Sy bunun ne olduğunu görüyor. Bu ani, agresif aciliyet azgın olduğum için değil. Çünkü tekmelemeyen, tırmalamayan ya da karşılık vermeyen bir Lavinia... çok *yanlış*. "Biraz zaman alır. Sabırlı ol."

Ama çevremde işe yaradığını görüyorum, Sy'ın dokunduğu elin parmakları, hala yanağının yanındaki yastığın üzerinde duruyor, güçlü bir seğirme veriyor. Ve ona baktığımda, o da bana bakıyor, gözleri benimkilerin içine dikilmiş.

Çığlık atıyorlar.

Artık Sy bile beni durduramaz. Belki onun için, karanlıkta dokunuşunu hızlı ve klinik tutmak için çabalamak biraz zaman aldı. Ama hiçbir şey

Külotunu kalçalarından aşağı itiyorum. Bacaklarının arasında yuvarlanmaya başlayan göğüslerini sertçe avuçlamak için tişörtünü çekiştiriyorum.

"Nick," diye tıslıyor Sy, elimi bedenlerimizin arasına sokup boxer'ımdan dayanılmaz sertlikteki sikimi çekerken.

Kalçasını kavrıyorum, kalçamın etrafında yukarı kaldırıyorum ve sonra kendimi hizalıyorum. İçinden bir ürperti geçiyor, kasları zayıfça esniyor. Bakışlarını tutarak yavaş ve kaygan bir şekilde içeri itiyorum. En son birlikte olduğumuzda benden onunla sevişmemi istemişti ama bu onun ötesinde bir şey. Hem de çok ötesinde.

Ağzı açık kalıyor, aletimin uzunluğunu içine batırdığımda göğsü bir nefesle genişliyor. Alnımı onunkine doğru eğerek beni izlemesini izliyorum, şimdi anlıyorum. O içeride. Çok sıcak, çok sıkı, çok mükemmel - düşündüğüm ve hayal ettiğim her şey. Orada oyalanıyorum, sikimin onun içinde genişlemesine, kaslarını germesine izin veriyorum. Vücudunun beni hatırlamasını istiyorum. Onu karanlıktan kurtaran kişinin ben olabileceğimi bilmesini istiyorum. Bir daha asla onu oraya koyan kişi olmayacağımı bilmek.

Uzun, yavaş bir göz kırpışıyla karşılık
veriyor. "İşte böyle, Minik Kuş. Beni
takip et." Aniden parmakları hareket
eder.

Sarsıntılı ve yavaş ama parmakları Sy'ınkileri arıyor, aralarına giriyor ve iki bedeni birbirine bağlıyor. Aslında üç, çünkü onun içine gömüldüm. Acı çekiyormuş gibi alnının karışması bile önemli değil, çünkü bunu nasıl hafifleteceğimi çok iyi biliyorum.

Sikim ona çaresizce ve muhtaç bir şekilde giriyor. İstila karşısında nefesi kesiliyor, ama kalçaları yuvarlanıyor, beni karşılamak için geri yükseliyor. Tekrar içeri itmeden önce yavaşça, kasıtlı olarak çekiyorum. Gözleri benimkilerde, yorgun ama parlak, yıpranmış ama canlı ve diğer eli sonunda biraz güç buluyor.

Beni aşağı çekmek için kullanıyor.

Bu sefer dudakları benimkilere değiyor. Çıkardığı ses o kadar gırtlaktan, o kadar istekli ki, bırakmam çok kolay oluyor. Kalçalarımı onunkilere

vurmak. Dudaklarımı aç bir şekilde boynundan aşağıya doğru takip edip

meme ucu. Kumaşı kavradığımda yastığının altındaki çarşaflar avucumun içinde parçalanıyor ve onu inleten bir güçle ona çarpıyorum.

Bedenimi bir silah olarak kullanmak istemiyorum -burada değil, böyle olduğumuzda değil- ama yine de bedenimin onunkine doğru kabardığını hissediyorum. Güçlü, acımasızca, bir tehdit gibi. Sanki onu tutan zincirleri kalçalarımın şaklamasından başka bir şeyle kırabilirmişim gibi. Bu vahşi ve akılsızca bir şey ve Sy'ı yanımızda, yatakta yarı uzanmış bir şekilde gördüğümde, bakışlarındaki şok edici hamlığın bana geri yansıdığını görüyorum.

Ağzı gevşek, gözbebekleri o kadar şişmiş ki siyah havuzlara dönüşmüş.

Altımda, Lavinia canlanıyor. Önce eli üzerimde, tırnakları ensemde çukurlar açıyor. Sonra dizini kaldırıp kendini benim için daha da açıyor, ben de memnuniyetle kabul ediyorum, aramızda terden oluşan kayganlıktan başka bir şey kalmayana kadar daha derine giriyorum. İticiliğimin zıplamasıyla boynu kıpırdıyor, gözleri kapanırken başı yastığa gömülüyor. Gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyor ve şakağından aşağı akıyor. Düşmeden yakalıyorum, dilimin ucuyla izini sürüyorum.

"Nick," diye soluk soluğa bağırıyor, Sy'ın elini hiç bırakmıyor.

"Bana bak," diyorum, sert ve çılgınca içine giriyorum. Gözleri açıldığında ıslak ve karanlık kirpikleri dalgalanıyor. "Konuş benimle, geri döndüğünü söyle."

Dudakları titriyor ama dizlerini kaldırıp bacaklarını kalçalarıma doluyor. "Boğuluyordum," diye mırıldanıyor.

Bakışlarını takip ediyorum, saklanmasına izin vermiyorum. "Sana ulaşamayacağım hiçbir yer yok. Beni anlıyor musun?" Sesim bu kadar keskin olmasaydı ve kalçalarımın çarpmasıyla noktalanmasaydı, bu bir tehdit gibi gelmeyebilirdi. "Hiçbir şey seni bizden uzak tutamaz Minik Kuş. *Hiçbir şey.*"

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve dilimi içine sokuyorum. İçine girebilseydim girerdim, ama sonra tırnakları pazuma batıyor, dişleri alt dudağıma dayanıyor ve sonunda her şey yoluna giriyor.

Lavinia'yı sevmek asla acısız olmamalıydı.

"Ah!" diye haykırıyor, sırtını kamburlaştırarak. Elimi aramızda, karnından aşağı, bacaklarının arasındaki sıvı sıcaklığa doğru gezdiriyorum. Zonklayan ve kaygan klitorisini buluyorum ve ritme giriyorum.

"Bizim için gel, bebeğim," diyorum ona, etrafımda oluşan o sıkışma hissini daha fazla hissetmek isteyerek. "Seni hissetmeme izin ver. Seni duymamıza izin ver."

Başı geriye düşüyor ve dönüyor, buğulu, ağır gözlerini kardeşime dikiyor.

"Ver ona." Sy'ın sesi saf çakıl taşından, ama ona dokunuşu, saçlarını nemli alnından itişi yavaş ve nazik.

Sonunda boşalıyor, orgazm onu titretiyor. Aletimin etrafında sıkılaştığını hissediyorum, kasları geriliyor ve beni kendi boşalmama doğru çekiyor. Onu daha sert beceriyorum, günün duygularını serbest bırakıyorum; korku, istek, öfke, kayıp, bir nokta üzerinde olana kadar, bir uçurumun saf yüzü - ölüme yol açmayan bir uçurum.

Belki de bizi kadere götürür.

İşte o son yumrukta, kontrolün son ipinde çenesini tutup bana bakmaya zorluyorum. "Sen benimsin."

"Evet." Parmak uçları boynumdaki dudak dövmesinin üzerinde geziniyor, gözleri bana bakarken parlıyor. "Ben seninim, Nick."

Sonunda gerçekleştiğinde çıkardığım ses - sikim onu doldurmaya başladığında - çiğ ve yıpranmış. Boynuna gömüyorum ve bundan yara bere almadan çıkmasının imkanı yok, çünkü onu vermeye niyetli bile olmadığım bir ceza gibi kavrıyorum.

Uzun bir süre böyle kalıyoruz, amcığı sikimi son damlasına kadar sağıyor. Her ne kadar bundan nefret etsem de, bir saniye daha kalırsam ona tekrar onu sevdiğimi söylemekten kendimi alıkoyamayacağımdan korkarak geri çekiliyorum. Daha önce bana inanmamıştı. Şimdi de inanır mı bilmiyorum.

Onu öpüyorum ve yavaşça Sy'a doğru yuvarlıyorum. Parmakları hâlâ birbirine bağlı ama eskisi gibi ölümcül bir tutuşla değil.

Yüzündeki sert çizgilerin ve rahatlamak isteyen bir bedenin gerginliğinin altında endişeli bir kaş çatma var. "İyi misin?" diye fısıldıyor.

Başını sallayarak çarşafı çekiştiriyor ve bakışlarını Sy'ın çıplak göğsüne sabitliyor. "Onunla konuşurken seni duyabiliyordum. Teşekkürler."

Yatağın üzerinde omuz silktiğini hissediyorum ama kulaklarının arkasındaki memnun kızarıklığı da görüyorum. Bunu atlattık. Yolumuza çıkan diğer her şeyi de atlatacağız. Hiç şüphem yok.

Bu güven beni "Seni kaybedebilirdik" demeye iten şey. Tartışmaya başladı ama ben ona bir bakış attım. "Ve bana bunun olamayacağını söyleme. Çoktan oldu bile. Tate'e. Leticia'ya." Tembelce, parmak uçlarımı göğsünün üzerinde gezdiriyorum, ölü baş güvesi tenine karşı koyu renkte. "Uçurum güçlü kadınlara korkunç şeyler yapar." Elim çarşafın altında geziniyor, bacaklarının arasındaki sıcaklığa geri dönüyor, uyluklarının arasında sıcak dölümü hissediyorum.

Yanında, Sy'ın gözleri sanki x-ray görüşüne sahip olmayı diliyormuş gibi harekete odaklanıyor.

Dokunuşuma karşı iç çekiyor, sesi gevşek ve doygun. "Haklısın. Çok korkutucuydu. Korkuyorduk ama aynı zamanda... korkmuyorduk. Birbirimize sahiptik ve bir şekilde başaracağımızı biliyordum." Başını eğip bana zayıf bir sırıtışla baktı. "Yarı yarıya şansımız var."

Bunu Baron'un mahzeninde söylediğimi hatırlayarak homurdanıyorum. Hayatlarımızı onun ellerine bırakmaya devam edemeyiz.

Sy'ın kaşları kalkıyor ve "Boktan ihtimaller bunlar" diyor.

"Katılıyorum," diyorum. "Bu yüzden, bu akşamki toplantınızdan başlayarak, onları kendi lehimize çeviriyoruz."

Kardeşimin gözleri Lavinia'nın üzerinde benimkilerle buluşuyor ve anlayışla başını sallıyor. Artık kıskançlık yok, küçüklük yok, acele kararlar yok. Şu andan itibaren, her zaman olması gerektiği gibi savaşacağız. Tek vücut olarak savaşacağız.

Bir aile olarak savaşıyoruz.

3

Sy

SADECE birkaç saat UYUYABİLİYORUM, Lavinia her yer değiştirdiğinde farkındalığa dalıp çıkıyorum, Nick ve benim aramda gidip geliyorum. Uykusunda kime yaslanacağı konusunda kararsız görünüyor. Bana doğru döndüğünde onu karşılamak için kolumu kaldırıyorum, açıkça benim sıcaklığımı arıyor ve bir süreliğine, memnuniyetin yarısını yaşıyorum, burnumu saçlarına bastırıyorum ve teninin benimkine karşı hissiyle tekrar uyuyorum.

Ama her zaman Nick'e geri döner.

Uyandığımda o da oradaydı, bu garip ortamda yönümü bulmaya çalışıyordum. Jaluzilerin arasından sızan ışık öğleden sonrayı, akşamın erken saatlerini işaret ediyor. Uzun bir süre orada, yan yatmış bir şekilde, uyurkenki hallerini izliyorum. Lavinia ve Nick. Nick sırtüstü yatıyor ve tıpkı benim yaptığım gibi kolunu uzatarak Lavinia'yı kendi tarafına yaklaştırıyor, avuç içi Lavinia'nın sırtının narin genişliğine dayanıyor. Lavinia'nın yanağı Nick'in omzuyla boynu arasındaki kuytuda duruyor.

beline atılmış. Battaniyenin altında, tekmelenmenin yarısında, bacağının onunkinin arasından geçtiğini söyleyebilirim.

Mükemmel görünüyorlar, efsanevi aşıkların bir Yunan tablosu gibi, kadın erkeğinin etrafına sarılmış. Saatler önce nasıl göründüklerini hatırlamamak mümkün değil, tutkulu ve güçlü bir şekilde bu berbat dünyada ne kadar küçük bir mutluluk varsa onu beceriyorlardı.

Bu kıskançlık değil, artık

değil. Ama kıskançlık var.

Nick bunu yapabilir. İçine girerek onu uyandırabilir. İçindeki erkeği serbest bırakabilir ve kızın bundan kanlar içinde ve ağlayarak çıkmayacağını bilebilir. Nick'in sormasına, yalvarmasına ya da plan yapmasına gerek yok. Tek yapması gereken onun bacakları arasında yuvarlanmak ve ona vermektir. Nick ve Remy'nin bir anın sıcaklığını yaşamalarına izin verilir.

Onları yatakta öylece bırakıyorum, kendimi manzaraya sırtımı dönmeye zorlarken boynum çok ağırlaşıyor. Kafamdaki görüntüyü düzenlememek, kendimi Nick'in yerine koymamak için. Sikimin sertliğine kapılmamak için, taşaklarım serbest bırakılmadığı için ağrıyor.

Onun yerine Remy'yi kontrol ediyorum, koridordan çıkıp kanepeye uzanmış figürünün uzun çizgisini arıyorum. Yüzü duvardaki absürt düz ekranın ışıltısıyla aydınlanıyor ve çoktan uyandığını fark ediyorum.

"Hey," diyorum, koridordan çıkmadan önce aletimin hâlâ ihtiyaçtan şişmediğinden emin olmak için aşağıya bakıyorum. "Kolun nasıl?"

Elini kaldırmadan önce bana bir bakış atıyor ve her parmağının ucunu başparmağının ucuna bastırıyor. "El becerilerim hâlâ sağlam," diyor, sesi alçak ve düz. "Herhangi bir hasar olduğunu sanmıyorum."

Kesinlikle zarar görmüş gibi görünüyor. Yüzü çizilmiş ve kül rengi ve onu gözlemlerken vücudu bir ürperti ile patlıyor. "Battaniye ister misin? Başka bir buz torbası? Yiyecek bir şey?"

Yine titriyor. "Hayır."

Koltuğa çöküp omuz silkiyorum. "Pekâlâ."

Boynunu büküp bana şüpheli bir bakış attı. Bu adil. Başka bir durumda, boğazından zorla yemek geçirir ve onu sıcak bir duşa zorlardım. İlaçlarını alması için onu azarlardım. Baş kontrolü talep ederdim. Gözlemlerimi günlüğüme not ederdim - eğer günlüğüm yanımda olsaydı, ki yanımda değil.

"Gerçekten iyi olmanı istiyorum, Remy." Sesim sessiz ve yıpranmış, tıpkı bu evdeki diğer her şey gibi. "Bunu neredeyse her şeyden çok istiyorum. Sanırım bunu çok fazla istiyor olabilirim çünkü bunca zamandır gözümün önünde olan şeyi görmezden geliyorum." Yorgun bakışlarımı ona kaydırıyorum ve kendini oturur pozisyona itmesini izliyorum. "Bana güvenebilirsin -bana *her zaman* güvenebilirsin- ama bana bağımlı olamazsın çünkü ben mükemmel değilim. Bazen başarısız oluyorum." O gece oradan ayrıldım, onu bir hafta boyunca tek başına bıraktım ve o da dağıldı. Nick bana her şeyi anlattı. İlaçlar, ilaç eksikliği, sinsi sanrılar. Belki de bunca zamandır ona yardım etmiyordum. Ona sadece koltuk değneği verdim. "Seni kontrol edemiyorum." Tanrı biliyor ki denedim. "Ve *seni* benim kadar önemsemeni sağlayamam."

"Demek sonunda oluyor." Saçlarını gözlerinden uzaklaştırırken, ağzı acı ve neşesiz bir sırıtışla kıvrılıyor. "Kazanamayacağını anladın. Beni düzeltemezsin."

"Kazanamam çünkü bu bir oyun değil. Bana bak," dediğimde gözlerini devirerek alay ediyor. "Dostum, seni seviyorum. Ama senin en kötü dürtülerinin bekçiliğini yapmak için her zaman orada olamam. Olabilseydim olurdum. Buna inan. Ama bunun etkili olmasının tek yolu seni kilitleyip anahtarı atmam olur. O zaman babandan ne farkım kalır ki?" Öne doğru eğilerek dirseklerimi dizlerime dayadım ve beni duymasını diledim. "Bu senin kendi başına yapman gereken bir şey. Ve mesele şu ki? Yapabilirsin, Remy. Sen benden daha güçlüsün. Konu kendini tanımak ve şeytanlarınla savaşmak olduğunda, kimse senden daha güçlü olamaz."

"Kendimi güçlü hissetmiyorum." Yere bakıyor, gözleri ıstırapla doluyor. "Bir şeyi daha yok etmektense yeşilin içinde çürümeyi tercih ediyormuşum gibi hissediyorum.

umurumda değil."

Ona gidip, onu iyileştireceğim gibi imkânsız vaatlerde bulunmamak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Programlara ve grafiklere geri döneceğimize dair. Her gün yanında olacağıma ve dengede kalmasını sağlayacağıma dair. Benden bunlardan herhangi birini yapmamı isteseydi, yapardım.

Aslında hiç yapmadı.

Muhtemelen hayatım boyunca yapmak zorunda kaldığım en zor şey bunu söylemek oldu:

"O zaman bu seçimi yapmak sana kalmış. Seni durduramam." Gözleri kırmızıyla çevrili halde bana baktığında kırılmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunu söylememin tek nedeni bu konuda kendime güveniyor olmam. "Ama içten içe ikimiz de senin böyle biri olmadığını biliyoruz."

"Öyle mi?" Dağınık bir kahkaha atıyor. "O zaman ben kimim, Sy?"

"Sen bir sanatçısın. Bir Maddox. Bir Dük." Ona bir bakış attım. "Ama hepsinden önemlisi, sen benim kardeşimsin ve hiçbir kardeşim gezegendeki en inatçı pislikten başka bir şey olamaz."

Gözleri koridora doğru kayıyor, Lavinia'nın hâlâ diğer kardeşime sarılmış olduğunu biliyorum. "Yani bana tek başıma olduğumu mu söylüyorsun?" diye mırıldandı.

Ona ters ters bakarak doğruluyorum. "Siktir et onu. Asla tek başına değilsin Remy. *Asla.* Sana tasmayla sürüklenmek yerine yanımızda yürüme zamanının geldiğini söylüyorum. Bu ya istediğin bir şeydir ya da değildir. Bunu anlaman gerek."

Başını eğiyor, parmakları saçlarını karıştırıyor. "Artık çok geç.
Her şey darmadağın oldu."

"O zaman tekrar bir araya getiririz," diye ısrar ediyorum, sesim tartışmaya yer bırakmıyor. "Asla çok geç değildir."

Duruşundaki bir şey sözlerimle çözülüyor. *Biz*, *o* değil. Yalnız değiliz.
Yeşil gözlerini üzerimde gezdiriyor. "Sence?"

"Eğer bunu yapmak için çaba sarf etmek istiyorsan?" Çenemi eğiyorum, ses tonum ciddi. "Her zaman, Remy."

Sönmüş görünerek kanepeye yaslanıyor. "Sanırım artık benden nefret ediyor."

"Gözlerini aç, dostum. Senden nefret etmiyor. Senden nefret etseydi, sence şu anda olduğu kadar incinmiş olur muydu?" Ayağımla bileğini yakalayarak tekme attım. "O seni önemsiyor, aptal. Ona neyin çarptığını bile bilmeden önce sana sırılsıklam aşıktı." İşte beni endişelendiren kısım da bu. O güçlü -bunu söylerken ciddiydim- ama aynı zamanda çok kırılgan. "Remy, herkes senin maskaralıklarını benim kadar affetmiyor. Belki Lavinia'yla aranızdaki bozukluğu düzeltebilirsin. Ama belki..."

Remy sessizce, "Belki de yapamam." der.

Haley ile yattı. Nick bana her şeyi anlattı. Lavinia hiçbir zaman onunla özel olmamızı istemedi ya da beklemedi ama Remy de benim kadar iyi biliyor ki buradaki tek kırılgan kişi o değil. Bu olay muhtemelen onu derinden yaralamıştır. Muhtemelen o da bu yüzden yaptı ve bunu kötü niyetle, küçümseyerek yaptığını bilmek her şeyi daha da zorlaştıracak.

Çekiniyorum. "Bunu kabul etmek için gerekenlere sahip olduğunu bilmem gerekiyor."

"Evet," diye iç geçiriyor, herkesin onu tanıdığı o sümüklü, asi zengin çocuğa hiç benzemiyor. Onu bu şekilde, küçülmüş ve yenilmiş görmek kalbimi parçalıyor. Ama sonra çenesini kaldırarak bakışlarıma karşılık veriyor. "Bunu kabul etmeyeceğim."

Göğsümde umut kabarıyor ve dudaklarımda yavaş bir gülümsemenin kıvrıldığını hissediyorum. "Hayır mı?" Kollarını kavuşturuyor ve sonunda bütün gün aradığım şeyi görüyorum. Kavgayı. Titremelerinin ve hastalıklı solgunluğunun altında hâlâ biraz var. "Ya işitsel halüsinasyonları da hızla ya da Nick'le seviştiklerini duydum."

"Evet. Artık bunu yapıyorlar." Ne demek istediğini anladım. Nick onu çok fena mahvetti. Ona ihanet etti. Ama yine de? "Onlar... şimdi birlikteler."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Remy öne doğru eğilip bakışlarımı tutuyor. "*Nick*'ten *ilişki tavsiyesi* istemek zorunda kalacağız."

Güldüğümü gizlemek için avucumu yüzümde gezdiriyorum. "Tanrım, bize yardım et."

Babamı Forsyth siyasetine geri getirecek tek bir şey var, o da oğullarından birine yönelik bir tehdit. Bu yüzden ondan bu toplantıyı ayarlamasını istedim. Köşeye sıkışmıştım, sallanıyordum ama her atışı kaçırıyordum. Bruin-Perilini ailesi söz konusu olduğunda gurur düşer. Onun için. Benim için. Hepimiz için.

Gece yarısından hemen önce Underworld adlı kulübe varıyorum, ismine bakıp gözlerimi deviriyorum. Tabii ki mahzen bekçisi Maddox, adını cehennem çukurlarından alan bir barda buluşmak istiyor. O lanet olası bir iblis. Düşündüğümüzden bile daha fazla.

"Siz ne yapacağınızı biliyorsunuz," diyorum arka koltuktaki iki üyeye. "Ballsack, sen benimlesin."

"Anladım," diyor ve ikimiz de cipten iniyoruz. Ceketini düzeltirken siyah silahını pantolonunun arkasına sıkıştırdığını görüyorum. "Oraya girmeden önce bilmem gereken bir şey var mı?"

Ona söyleyebileceğim bir şey yok. Bu toplantının tüm amacı, Düklerin çenelerini kapalı tutabileceklerini açıklığa kavuşturmaktır; yeter ki kardeşim vurulmasın.

"Bara otur. Bir içki söyle. Sadece soğukkanlı ol. Maddox'la ben ilgilenebilirim." Yapabilmeliydim, onu çocukluğumdan beri tanıyorum. Ama Maddox'un Baronların Kralı olduğu fikri... sezgilerimi sorgulamama neden oldu. "Sadece tuzağa düşmek istemiyorum."

"Doğru." Omzuma vurdu. "Ben senin arkandayım."

Görevli bizi içeri aldı, kimliklerimize bakmadı bile. İçeri girdiğimizde nedenini anladım. Müşterilerin bir kısmı genç.

ve yatılı okul Preston Prep. İçerisi adının hakkını veriyor, karanlık ve kasvetli. Şehir kulübünden çok uzaktayız.

Ballsack soyunarak kalabalığın arasına karışıyor ve ben de odayı tarayarak barı ve masaları kontrol ediyorum. Üst kata çıkan, kapalı bir merdiven var. İçgüdüsel olarak oraya doğru yürüyorum, Remy'nin babasının kalabalığın arasına karışmak için kendini alçaltmaya asla tenezzül etmeyeceğini biliyorum. En altta uzun boylu bir adam duruyor, gözlerini bana dikmiş. Saçları sarı ve dağınık, tıpkı bir zamanlar Remy'nin yaptığı gibi sinirli, asi bir zengin çocuğu havası yayıyor. Onda tanıdık gelen bir şeyler var ve ilk başta bunun o olması gerektiğini düşünüyorum.

Ve sonra konuşur.

"Simon Perilini, değil mi?" Elini uzattı. "Ben Heston Wilcox. Burası benim işletmem. Bay Maddox'a size bizzat eşlik edeceğimi söyledim."

Kaşlarımı kaldırıyorum ama elini sıkıyorum. Bir şey beynimi kemiriyor. Wilcox. "Sebastian ile bir akrabalığınız var mı?"

"Sadece kan bağıyla." Bana keskin, alaycı bir sırıtış atıyor ve ipi çözüyor. "Aslında seni birkaç yıl önce Shell'de dövüşürken görmüştüm. Tüyler ürperticiydi."

'Kabuk', Northside şehrinin parası bitmeden önce inşa etmeye başladığı yarı inşa halindeki bir amfitiyatrodur. Çoğunlukla yeraltı dövüşleri ve kaykay için kullanılan bir platform ve kabuğu kaplayan bir yarı var. DKS'de bir yer edinmeden önce, becerilerimi geliştirmek için kendimi orada birkaç dövüşe attım. Sebastian Wilcox kendi çapında bir efsaneydi, o zamanlar daha lisede bile değildi. Kavgacı. Güçlü. Çok hızlıydı. "Sebastian'ın dövüşü bıraktığını duydum."

Ben söylemiyorum ama onu Forsyth ve DKS'ye almakla ilgili konuşmalar vardı. Son duyduğumda kuzeye taşınmıştı.

"Çok fazla beyin sarsıntısı geçirdim." Omuz silkiyor. "Seviştiği kızın ona ya kavga edeceğini ya da amcığını seçeceğini söylemesi canını acıtmadı. O da amcığı seçti."

Yanıt olarak homurdanıyorum. Üç ay önce biri bana bir kadın için hayatımı değiştireceğimi söyleseydi, ona deli olduğunu söylerdim. Tabii bu Lavinia hayatımıza girmeden önceydi.

Merdivenlerin tepesine ulaştık ve sonunda onu gördüm. Timothy William Maddox. Kırmızı kadife bir kanepeye uzanmış yatıyor ve sahneyi algılamam bir saniye sürüyor. Dizine yanlamasına tünemiş bir kız var. Kızın kolu adamın boynuna gelişigüzel dolanmış ve utançla karışık gözleri sanki adamın bakışlarından kaçıyormuş gibi başka yöne çevrilmiş. Adamın eli, kızın elbisesinin açıkta bıraktığı küçük sırtını okşuyor.

Orada bir pentagram dövmesi var.

Parmağındaki altın yüzük gözüme çarptı. Kral'ın yüzüğü. Parmak uçları dövmenin üzerinde yavaşça, şehvetli bir şekilde geziniyor ama yeşil gözleri sıkılmış, dans pistine bakıyor. Onu birdenbire tuhaf bir şekilde insan gibi gösteren şeyin başka bir Kraliyet mensubu olduğuna dair bu yeni bilgi mi yoksa buruşuk görünümü mü olduğundan emin değilim. Remy'nin babasını yıllardır tanırım ve bir kez olsun ürkütücü derecede kusursuz göründüğünü görmedim. Bu gece, özel dikim takım elbise ceketini çıkarmış, gömleğinin üst üç düğmesini açmış. Gözleri elinde tuttuğu içkinin ağırlığıyla dolu, diğer dizinin üzerinde duran bir bardak kehribar rengi sıvı. Başını arkaya doğru eğmiş, burnunun ucuyla aşağıdaki insanlara bakıyor ama ağzının kenarında gözle görülür bir yorgunluk ya da belki de hayal kırıklığı var.

Oğluna hiç bu kadar benzememişti.

Ancak kız dönüp de çevresinde beni gördüğünde kendimi duyurabiliyorum. "Bölüyor muyum?"

Kız ayağa fırlıyor, rahatlamış görünüyor. "Ben aşağıda olacağım!"

Maddox'un eli kızın teninden uzaklaşıyor, kız uzaklaşırken gözleri kısılıyor.

"Teşekkürler Wilcox," diyor ve içkisini masaya koymak için öne doğru eğiliyor. "Kimsenin bizi rahatsız etmediğinden emin olun. Simon ve benim konuşmamız gereken bazı özel konular var."

Heston'ın yüzünde kızgınlık ifadesi beliriyor, emir karşısında çenesi geriliyor. Emir almaya alışık olmadığı hissine kapılıyorum. Bu Maddox'un gösteriş yapmaya alışkın olduğu gücünün bir göstergesi. Wilcox gibi ben de sik ölçmekle ilgilenmiyorum. Bu gece olmaz. Çözümlere ihtiyacım var.

Yalnız kaldığımız anda soğuk gözlerini bana çevirdi. "Oğlum nasıl?"

"Hayatta," diye cevap veriyorum, ona bundan fazlasını vermek istemiyorum.

"Belli ki." Bana küçümseyici bir sırıtış attı. "Telefon konuşmasından anladım. Aksi takdirde kutlama yapmazdım."

Masanın üzerinde iki bardakla birlikte bir şişe konyak duruyor.

"Her zaman Barones'lerinizi azarlayarak mı kutlama yaparsınız?" Alay ediyorum çünkü bu düpedüz yasadışı. Krallar canları ne isterse yaparlar, alırlar ve saklarlar ama bazı çizgiler vardır ki aşılamaz ve mevcut liderlerin ev kızını becermek de bunlardan biridir. Birden aklıma bir düşünce geliyor -Saul Lavinia'nın üstünde- ve yumruğumu sıkıyorum.

"Ah, sende gerçekten de o Dük cazibesi var, değil mi?" Yanındaki boşluğa başını sallayarak arkasına yaslanıyor. Onun yerine hemen solundaki sandalyeye oturuyorum, bu yeni görüntüsünden iğreniyorum. "Regina'nın dize getirilmesi gerekiyor. Kötü yoldan gelin almanın sorunu da bu. Vefasız, psikopat küçük sürtükler. Zavallı çocuklarımı çileden çıkarıyor. Ama sanırım sen bu konuda bir iki şey biliyorsun." Bakışlarımı tutuyor, bu şekilde zaten yarı sarhoş olduğunu anlıyorum. *Güzel*. "Seni ilgilendirdiğinden değil, ama şimdiye kadar 'kızdırdığım' tek Barones yirmi üç yıl önce kendi Baronesimdi ve o zamandan beri cinsel olarak sadık kaldım." Maddox homurdanmam karşısında kaşlarını kaldırdı. "Bu seni şaşırttı mı? Sanırım şaşırtır. Bu yeni muhafızlar sadakate hiç değer vermiyor."

"Kardeşimin Hideaway'in müşterileri hakkında oldukça geniş bir bilgisi var." Ona uzun ve anlamlı bir bakış attım.

Maddox umursamazca bir el sallıyor. "Bir erkeğin ihtiyaçları ve bunların karşılanabileceği sayısız yol vardır."

"Oral sayılmaz, ha?" Aşağıdaki katı tarıyorum, biraz fazla siyah giyen birini arıyorum. "Gördün mü, bu tür bilgiçlik taslayan saçmalıklar tam da eski muhafızlardan beklediğim türden 'sadakat'."

Maddox öne doğru eğilip bardağını yeniden dolduruyor, kenarından biraz döküyor ve sonra kahverengi sıvıyı boş bardağa döküyor. Yenisini bana doğru itiyor. "Söyle bana, Lucia denen kız hayatta kaldı mı?" Karanlık ve uyarıcı bakışım karşısında mırıldandı. "Tabii ki kurtuldu. Aksi takdirde, beni öldürmeye hazır bir şekilde o merdivenlerden çıkan benim oğlum olurdu." İçkisini yudumlarken ekliyor, "Ya da her halükarda denemeye hazır. Yine de Nicholas yerine seni gönderdikleri için biraz kırgınım."

Konunun değişmesiyle kolayca yuvarlanıyorum. "Onu öldürmek istediğinize göre, başka kimi beklediğinizden emin değilim."

"İstemek güçlü bir kelime." Sanki bana bir sır verecekmiş gibi çenesini eğip yaklaşıyor. "Ne kadar sinir bozucu olursa olsun, Nicholas sadece bir iş. O pozisyonda olmayı hepinizden daha iyi anlıyor, bu yüzden gözlerimin içine bakacak cesareti olduğunu biliyorum. En önemlisi de, en üst düzey Kraliyet üyelerinden biriyle pazarlık yapma tehlikesi olan birine yakışan bir ismi var." Maddox bakar. "Sana bu tür bir anlaşma yapma yetkisini kim veriyor? Sen Bruin Varisi değilsin."

Hakaret etmek istemiştim ama sabrım taştı. "Hayır, değilim. Ama kardeşimin şu anda şehirde dolaşması güvenli değil, değil mi? Armut piş ağzıma düş Maddox. Savaş başlatmak istiyorsan Nick'i ara. Müzakere istiyorsan? Benimle konuşursun. " Bana uzun uzun bakıyor ve bu ifadenin doğruluğunu anlıyor.

"Yine de Perilini erkeklerin kalbine korku salmıyor."

"Belki de öyle olmalı." "Senden daha büyük ve daha iyi bir sürü adamı alt ettim."

"Evet, dövüşçü. Yakala ve bırak." Bardağını bariz bir hoşnutsuzlukla kıvrılmış dudaklarına götürüyor. "Keşke Nicholas olsaydı. Bir insan olarak çekilmez biri ama bir katil olarak? Potansiyel gösteriyor."

Ben de ona onunki kadar soğuk bir sırıtışla karşılık veriyorum. "Bir dahaki sefere sana imzalı fotoğrafını getireceğimden emin olabilirsin. Bu arada, sadede gelmek ister misin?"

Maddox elimin hareketine karanlık ve sert bir ifadeyle bakıyor ve ben de onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Nick bu yüzden gelemedi. Korktuğu için değil. Onun için korktuğumdan bile değil. Nick bir yürüyen merdiven olduğu için. Ne yazık ki en iyi arkadaşımın babasıyla bu şekilde otururken onun bir Kral olduğunu unutmak çok kolay - Forsyth'teki en güçlü beş kişiden biri.

Ben de gecikmiş bir "...efendim" ekledim ve suratımı asmamaya çalıştım.

"İtiraf edeyim," diyor bardağını kaldırarak, "dün gece işler planladığım gibi gitmedi. Niyetim Remy'yi güvenli bir yere götürmekti." Bir yudum daha alıp tadını çıkarıyor. "Ama her zamanki gibi Düklerin ve Düşesinizin müdahalesi en iyi planlarımı mahvetti."

Cama bakıyorum, bu adamın gözlerinin içine bakamıyorum. Hayatımdaki en önemli insanları elimden almaya ne kadar yaklaştığını hatırladığımdan beri. "Babanın olmanı istediği adam olmamak hakkında biraz bilgim var. Senin gibi benim babalarım da oğullarının Dük olmasını hiç istemedi. Bu hayatın çok vahşi olduğunu düşündüler. Çok aldatıcı. Benim için vazgeçtiler. Nick için. Düşesleri için." Bardağı elime alıp gizli gizli kokluyorum.

"Bu babacan Forsyth laneti. Daniel Payne'e bakın." Sesi rahat bir sohbete dönüşüyor, sanki içki içmek için buluşan iki arkadaşmışız gibi hafifçe içki içiyor. "Meydan okuyan adamlar yetiştiriyoruz çünkü hayatta kalmalarını istiyoruz. Onlardan Kraliyet yemini etmemelerini istersek, bunu sırf bize inat olsun diye yaparlar. Evlerimize liderlik etmelerini istersek, eninde sonunda bizi devirmeye geleceklerdir. Kazanmak diye bir şey yok, Simon." Kadehini bana doğru uzattı. "Galip yok. Ganimet yok."

Ses tonundaki ciddiyeti duyunca onu ikna etmeye çalışıyorum. "Remy bir Baron'un karanlık hayatı için yaratılmamış. Bu onu tüketir, bunu sen de biliyorsun."

Gülüyor. "Baron'un yolundan gideceğini düşünmek için çok geç. Özellikle de artık ondan hoşlandığımı bildiğine göre." Yeşil gözlerinden yansıyan parlak ışıklar onu uğursuz gösteriyor. "Doğal olarak, varisimin evime hizmet etmesini umuyordum ama yumruklara yemin ettiği anda bundan vazgeçtim."

"Peki alternatif ne?" İçimde kabaran öfkeyle savaşarak soruyorum. "Onu hayatının geri kalanında 8'e 10'luk bir odaya kapatıp suluboya manzaralar çizmek mi? Bu onu intihara sürükler."

"Bu onun güvende olduğu anlamına gelir," diyor biraz fazla sert bir şekilde. "İlaç alacak ve iyi bakılacak. Annesiyle birlikte olacak." Gözlerinde öfkeli, acı bir keder parlıyor. Bu kadar tanıdık bir şey görmek beni şaşırttı. Avucumun içi gibi bildiğim bir his.

Remington Maddox'u seven ama onu kurtarmaktan aciz birinin öfkesi bu.

Bunu her gün hissediyorum.

Daha çekingen bir tavırla aşağıdaki çukura bakıyor. "Her halükarda, babalarınızın neden sizin ve Nicholas'ın Kraliyet mensubu olmanızı istemediği konusunda yanılıyorsunuz. Bu hayatın şiddeti umurlarında değildi. Annen belki. Ama o ikisi için bu bir sır. Bu bir *utanç*."

Çekiniyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Görüyorsun ya," yavaşça dönüp bana baktı, "Forsyth'te bir Kraliyet adamı ancak kendisini takip etmeye istekli bir haneye liderlik edebilir. Doğma büyüme bir Bruin olan babanın, tüm topraklarının sadakatini Saul Cartwright'a kaybettiğine göre ne kadar korkunç bir lider olduğunu bir düşünsene."

"Beni kızdırmayacaksın," diye ısrar ediyorum, bu bilgiden sıkılmış gibi davranarak.

Maddox arkasına yaslanır ve bir kolunu kanepenin arkasına atar. "Madem Remy'yi eve dönmesi için cesaretlendirmeyeceksin, o zaman neden beni buraya çağırdın Simon?"

"Neden burada olduğumu biliyorsun." Bardağı dudaklarıma götürüp geriye doğru eğiyorum ve içkiyi bir dikişte yutuyorum. İçim yanıyor ve talebimi yerine getirmek için ihtiyacım olan cesareti veriyor. "Nick'e yapılan saldırıyı kaldırmanı istiyorum."

Bir kez daha sıkılmış görünüyor. "O vuruşu Lionel yaptı,

biz değil." "Ama bunu siz gerçekleştiriyorsunuz."

Maddox alçak ve sinsi bir kahkaha atıyor. "Lionel Lucia'yı kontrol edebileceğimi düşünüyorsanız, gücümün kullanımını yanlış anlamışsınız demektir."

Omuz silkerek sesimi gerçekçi tutuyorum. "O zaman bunu çözmen gerekecek, çünkü eğer çözmezsen?" Sözlerimin ciddiyetini duyduğundan emin olmak için duraklıyorum. "Forsyth'teki her vatandaş senin kim ve ne olduğunu bilecek."

Uzun bir süre beni izliyor, bardağını yere koymak için bakışlarımı bile kırmıyor. "Beni tehdit ediyorsun. Bir Kralı."

"Onlara göre," diye dans pistini işaret ediyorum, "sen bir kralsın. Benim içinse sadece Remy'nin sperm donörüsün."

"Hm." Parmaklarını birbirine sürtüyor, içkinin etkisiyle biraz sallanıyor. "Doğrusu, bu her şeyi çok daha kolaylaştırıyor."

Hareket ettiğini zar zor görüyorum, bir gölge hızla uzaklaşıyor. Gerilmekten başka bir şey yapamadan, kaçmak için irkiliyorum, arkamda, saçlarımı avuçluyor.

Soğuk ve keskin bir şey boğazıma saplanıyor.

Bir bıçak.

Kulağımın içine konuşuyor. "Ellerimde kan hissetmeyeli çok uzun zaman oldu." Maddox'un sesi aniden net ve sert bir hal alıyor, o bulanıklık artık tamamen yok. "Bu yüzden vuruldum, biliyorsun. Bir sanatçı dişlilerini yağlı tutmak zorundadır."

Elimi sandalyenin koluna dayayıp sıkıntıyla iç geçiriyorum. "Hadi ama dostum. Beni öldürmeyeceksin."

Bıçak daha derine saplanıyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "Peki bu neden?"

"Birincisi, çünkü burası cehennem gibi halka açık." Gözlerimi devirerek ekliyorum: "Ama aynı zamanda Remy seni asla affetmeyeceği için."

Çekerken kafa derim acıyor, bıçak için boynumu uzatıyor. "Sanırım Nicholas'a vurduğumda o gemi battı."

"Belki," diye kabul ediyorum, çünkü o haklı. Remy de onu bu yüzden affetmezdi. "Ama beni öldürmemen için başka bir neden daha var ve bu diğerlerinden çok daha ikna edici."

"Peki o ne?" diye sorduğunda alaycı sırıtışını duyabiliyorum.

Bacaklarımın bir hareketiyle sandalye geriye doğru sarsılıyor ve göğsüne çarpıyor. O tepki vermeden bileğini yakalıyorum, dönüyorum, sandalyeden sıçrıyorum ve onu geri itiyorum.

Daha neye uğradığını anlamadan onu duvara yapıştırdım, bıçağı boğazına dayadım. "Çünkü," diye sırıtıyorum, "ben kazanacağım."

O da karşılık veriyor, ki bunu bekliyordum. Yıllarca Nick, Remy ve spor salonundaki çocuklarla yaptığım antrenmanlar bana hemen hemen her manevrayı öğretti. Maddox dizini kaldırıyor ama önce ben kaldırıyorum. Bileğimi geri çekmeye çalışıyor ama diğer Krallar gibi yumuşak olmasa da -tüm o karanlığın altında kesinlikle çok fazla kas ve güç saklanıyor- daha genç, daha aç ve kesinlikle daha güçlüyüm.

Sonunda öfkeli gözlerini benimkilere dikerek ofladığında, hızlı ve keskin bir ıslıkla işaret veriyorum.

Bize doğru yükselen ayak sesleri hızlı ve gürültülü, tıpkı Barones'in panikle aldığı nefesler gibi. "Baba," diyor, sesi çılgınca ve soluk soluğa. "Yardım edin!"

Maddox'un bakışları omzumun üzerinden geçiyor ama ne gördüğünü anlamak için arkama bakmama gerek yok. Regina Thorne, Barones, bilekleri bağlı ve kafasına bir tabancanın namlusu dayanmış.

Nick'in fikri.

Arkamda, Ballsack çekici sallıyor. "İşaretin için hazırım patron."

Maddox'un gözleri tekrar benimkilere kayıyor, burun delikleri genişliyor. "Yalnız geleceğini söylemiştin!"

"Evet." Omuz silkiyorum. "Ama yalan söyledim." *Lavinia'nın fikri*.

"Hiçbir gerçek Barones ölümden korkmaz," diye bağırıyor, benimle olduğu kadar Regina'yla da konuşuyor. Gözleri aramızda gidip geliyor ve gerçekten de gün gibi ortada. Bu kadının ölmesine izin verecekti.

"Eminim Baronlarının vardır." Oğluyla arasındaki benzerlikleri görmemek için kendimi zor tutarak ona yaklaşıyorum. Maddox'un zamanında çılgınca koştuğuna bahse girerim. Bahse girerim şimdi de Remy gibi yarı yaşındaki kadınların dikkatini çekebilir. "Bölgenizin sadakatini nasıl kaybedebileceğinizi bir düşünün. Örneğin, varisinize onlardan daha çok değer verdiğiniz için kabul ettiğiniz saçma bir sözleşme yüzünden kadınlarını öldürmek gibi." *Remy'nin fikri*.

Bıçağa doğru bastırıyor, yavaşça, kasıtlı olarak, kan damlarken gülümsüyor. "Bana tapıyorlar. O sadece sıcak bir delik."

"Yeni muhafızı gerçekten tanımıyorsun, değil mi?" Bıçağı aramızda sallıyorum. "Hepimiz kızlarımız için biraz psikopatlaşırız. Muhtemelen senin gibi insanlar tarafından nasıl yetiştirildiğimizle ilgili bir şey."

Regina'ya tekrar baktı, çenesi gergindi ve sinirlerime dokunduğumu anladım. Remy'yi, yani tek gerçek oğlunu kaybetmiş sayılır. Üç yedeği de kaybetme riskini göze alıyor mu? "Şartlarını söyle."

Bingo.

Bıçağa bakarak geri çekildim. "Lionel'ın suikastı iptal etmesini sağla. Sırrını saklayacağız ve hatta sana bundan daha fazlasını isteyeceğin bir şey teklif edeceğim."

Maddox boğazındaki kesiğe aldırmadan gömleğini agresif bir şekilde düzeltiyor. "Peki sende benim istediğim ne var sanıyorsun?" diye soruyor alaycı bir tavırla.

Bıçağı çevirip kabzasını ona uzattım. "Oğlunu güvende tutacağım."

Kabul etmiyor. *Gülüyor,* sesi tırtıklı ve gıcırtılı. "Oh, şimdiye kadar bu konuda çok iyi iş çıkardın, değil mi?"

İç çekerek Ballsack'e bir el hareketi yapıyorum ve silahı cebine koymasını izliyorum. "Hayır, yapmadım. Ama şimdi nerede yanlış yaptığımı anlıyorum." Maddox'a başımı eğiyorum. "Sen anladın mı?"

Maddox yüzüğü parmağında çeviriyor, pentagramın çizgileri ışığı yakalıyor. Kalbim göğsümde küt küt atıyor. Yaptığım şey, duyulmamış bir şey. Adı sanı duyulmamış bir kraliyet mensubunun bir kralla anlaşma yapması. Saul'a gitmeliydim ama şu anda kime güvenebileceğimi bilmiyorum, sadece kime *güvenemeyeceğimi* biliyorum.

"Peki," diyor ve sonunda bıçağı elimden kapmak için hamle yapıyor. Sadist bir sırıtışla dişlerini gösteriyor ve boynundaki kanı bulaştırmak için uzanıyor. "Ama ben sadece kanla anlaşma yaparım, Perilini."

Uzattığı, kan lekeli eline bakıyorum. "İğrenç." Yine de onun aptalca, hijyenik olmayan oyununu oynuyorum, elini tutmadan önce kendi boğazımdaki kana dokunuyorum, onun güçlü tutuşuna kendiminkiyle karşılık veriyorum.

Eğildi ve kulağıma şöyle dedi: "Oğluma bir zarar gelirse -sırrım birilerine ulaşırsa- bu gece olduğu gibi olmayacak evlat. Senin için geldiğimi görmeyeceksin."

Geri adım atıp omzumun üzerinden işaret ediyor, Regina sert bir şekilde ona doğru koşuyor.

Maddox şeytan olmayabilir ama yine de pişman olabileceğim bir anlaşma yaptığımı hissediyorum.

Ballsack ve diğer adamları spor salonuna bıraktıktan sonra uzun ve dolambaçlı bir yoldan nehir kenarındaki eve geri dönüyorum. Tüm bu süre boyunca, takip edilmediğimden emin olmak için tetikte oluyorum. Underworld'deki toplantıdan dolayı kendimi hâlâ pis hissediyorum ve bunun benim kaderim olmadığına seviniyorum; boktan barlarda, onlarca yıllık bir bölge savaşında savaşan narsist pisliklerle anlaşma yapmak. Gelecekte Kings'le uğraşma zevkini Nick tadacak, ben değil. Benim

Hayallerim Duke olmaktan daha büyük. Diplomamı alacağım, tıp fakültesine gideceğim, psikiyatrist olacağım ve her şeyin üstesinden geleceğim.

Arabayı evin önüne çekip garajın yanına park ediyorum. Arkama yaslanıp bir avucumu yüzüme sürüyorum ve dikiz aynasından kendime bakıyorum. *Tanrım,* bok gibi görünüyorum. Ailemin evinden ayrıldığımdan beri neredeyse hiç uyumadım. Maddox'a üstünlük sağlamadığı için şanslıyım.

Belki de bana acıdığı için kazanmama izin verdi. Dükler şu anki halleriyle boktan bir gösteri.

Arabadan inip eve doğru yürüyorum, ayaklarımın altında çakıl taşları çıtırdıyor. Bir duşa ve yaklaşık on altı saat uykuya ihtiyacım var - tercihen kendi yatağımda.

Hayır. Tercihen kendi yatağımda, Lavinia yanımda kıvrılmışken.

Ama hayır, onu da berbat ettim.

Güvenlik sisteminin şifresini giriyorum ve antreden içeri giriyorum. Ev sessiz. Remy umarım hâlâ uyuyordur. Maddox'tan sinyal almadan önce birkaç saatimiz olacak gibi hissediyorum. *Eğer* alırsak. Lionel'ı işbirliğine ikna edemezse ne yapacağımızı Allah bilir. Bizden biriyle pazarlık yapmasına imkan yok.

Anahtarları cebime koyup mutfağa giriyorum ve bir bardak almak için dolaba yöneliyorum. Odanın öbür ucundaki bir hışırtı dikkatimi çekiyor. Köşeden bakıyorum ve Lavinia ile ağabeyimin kanepede oturduklarını görüyorum. Lavinia dirseğini koluna dayamış, gözlerini açık bir kitaba dikmiş, kardeşim ise yanında uzanmış, üstsüz ve boxer'ıyla telefonunda geziniyor.

Yardım edemem ama elinin onun kalçasında olduğunu fark ettim.

Nick'in büyük boy tişörtünün etekleri dizinin üzerine kadar uzanıyor. Durduğum yerden altındaki beyaz külotunu görebiliyorum. Onları bu şekilde, sakin ve rahat bir şekilde birbirlerine karşı görmek beni şoke ediyor. Daha birkaç hafta önce aynı odada bile bulunamayan Lavinia ve Nick.

Nick'in eli bacağında bir aşağı bir yukarı kayıyor, her geçişinde etek ucunu itiyordu. Lavinia onu görmezden geliyor, kitabına odaklanmıştı. Donup kalmışım, ikisini izliyorum, birbirlerini öldürmek isterken nasıl bu hale geldiklerini anlamaya çalışıyorum. Bu noktaya nasıl gelindi?

Birinin kafasını mı kesmeliyim? Acımasızca peşine mi düşmeliyim? Kahretsin, belki de Remy haklıydı.

Belki Nick cevapları biliyordur.

Nick'in eli kızın gömleğinin altında kayboluyor ve kız kayarak kalçasını indiriyor. İçimden gitmek, acıma son vermek geliyor ama kalıyorum, ikisini izliyorum, bu gizemi çözmeye çalışıyorum.

Hâlâ benim kızım olup olmadığını sorduğumda hayır demedi ama evet de demedi.

Nick eğilip onun boynunu öpüyor, parmakları bacaklarının arasında kayboluyor. Lavinia onu görmezden gelmeye devam ediyor, ama yanaklarının kızardığını, karşı koymadığını, göğsünün hafifçe inip kalktığını görüyorum. Artık onu, okumanın onun için bir kaçış olduğunu, başka bir dünyaya, hayata, düşünceye dalmak için kullandığı bir şey olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum. Ama şu anda işe yaramıyor.

Gözleri sayfayı bile takip etmiyor.

Denemiyor bile.

Nick de onun peşinde, kulağının memesini emiyor, dişlerini çenesinde gezdiriyor. Elini gömleğinin altından çıkarıyor, parmakları kayganlaşıyor ve yavaşça dudaklarının arasında kaydırarak onun tadını emiyor. Hareket işe yarıyor ve kız ilk kez başını kaldırıp bakıyor. Geri çekilmesini, iğrenmesini bekliyorum ama başını yana eğiyor, saçları omzuna dökülüyor ve onu öpüyor.

Zaten kotumun dikişine baskı yapan sikim, yırtılmakla tehdit ediyor.

Anlamadığım şey bu. Kadınlar ne ister, onları ne tahrik eder? Neden bu onu kızdırmadı? Neden şimdi onun için işe yarıyor, ama

Daha önce değil mi? Remy'nin onu yemesini izledim. Kahretsin, *ben* onu yedim. Bu kadının üçümüzü el işi yarışına sokmasını izledim. Ve bunu çok ileri götürdüm, onun güvenini kullandım ve kırdım.

Ama onu anlamıyorum.

Kızın dili ağzındayken Nick uzanır ve kitabı ustalıkla kapatır. Bir eliyle kitabı kenara fırlatırken diğer eliyle onu kucağına çekiyor. Ona bakıyor, gözleri açık, ağzı kırmızı ve kelimenin tam anlamıyla heyecanlı, dili kendinden memnun sırıtışının köşesine sokulmuş. Gömleğini başının üzerine kaldırıyor, bana ince sırtını tam olarak gösteriyor, tutsaklıkta geçen onca yıldan dolayı teni solgun, ama haftalar süren eğitimimiz sayesinde artık daha sağlam.

Elleri göğüslerini kavrıyor, onları yoğuruyor. Kadının sırtındaki kavis, ağabeyime yüzünü memelerinin arasına sokması için gereken tüm erişimi sağlıyor. Onları yoksun, aç ve çaresiz bir adam gibi ağzına alıyor.

İrkiliyorum, pantolonumdaki acı o kadar şiddetli ki dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Kendimi kontrol etme konusunda artık daha iyiyim - bu konuda bana yardım etti- ama hâlâ tüylerimi diken diken eden bir şey var ve görünüşe göre ağabeyimin kız arkadaşımı sikmesini izlemek -*şimdi* iki *kez*- onu harekete geçirecek şey.

Nick'in elleri kadının sırtında geziniyor ve kadın dizlerinin üzerinde doğrulup bir elini Nick'in omzuna koyarak kendini destekliyor. İkisi de kıyafetlerini karıştırıyor, odanın diğer ucundan bile onun nefes alışlarındaki küçük aksaklıkları, Nick'in nefes verişlerindeki hırçınlığı duyabileceğim kadar yüksek sesle nefes alıp veriyorlar. Ama sikini çıkarırken bile ağabeyimin hareketleri kendinden emin, kendinden emin. Gözlerindeki aciliyeti, boynundaki gerginliği görüyorum. Kendini tutuyor, hızını onun ayarlamasına izin veriyor. Sanırım Minik Kuş'unu ve onu korkutmanın ne kadar kolay olacağını biliyor.

Ama korkmuyor. Külotunun ağını kenara çektiğinde ya da parmaklarını saçlarına geçirdiğinde, ağzını kendi ağzına götürdüğünde, böylece onu tam içine aldığında öptüğünde değil. Gözle görülür bir iz yok

ona binerken endişe veya gerginlik. Nick otoriterdir, her zaman öyledir, ama bu farklı.

Neden bu kadar farklı?

Belli ki boyut var. Ama başka şeyler de var. Sabır. İletişim. Onun için bir çiçek gibi açılıyor, paramparça olacak kadar sıkı sarılmıyor.

Ve onunla konuşuyor.

Bütün kelimeleri duyamıyorum. Çoğu ya ağzının içinde mırıldanıyor ya da teninde boğuklaşıyor. Ama bazılarını yakalayabiliyorum. "Siktir," diye alçak sesle mırıldanıyor, "... sıkı," diye tıslıyor, "Beni çok iyi becer," diye gürlüyor ve sonunda boşalmak üzere olduğunu gösteren bir dizi küfür ediyor.

Bu olmadan önce kafamı çeviriyorum, içimi ezici bir kıskançlık dalgası kaplıyor ve bu sadece tek bir duygu olsaydı, bununla başa çıkabilirdim. Ama buna hayalarımdaki ağrıyı ve onu incittiğim için duyduğum suçluluğu da ekleyince...

Bu çok fazla.

Onları görmüyorum ama geldiklerinde duyuyorum, önce o, sonra kardeşim, oda onların gergin sürtünmeleri ve nefes nefese kalmalarından başka bir şeyle dolmuyor. Orada çok uzun süre duruyorum, ellerim yumruk olmuş, duygularım göğsümde kabarıyor. Temizlendiklerini, usulca konuştuklarını duyuyorum ve birkaç dakika sonra ağabeyim odadan çıkıyor.

Kalan tüm cesaretimi topluyorum, bu gece o kulübe girip Maddox'la yüzleşmek, odaya adım atmak için harcadığımdan daha fazla.

Lavinia gömleğini daha yeni başına geçiriyor.

"Oh," diyor, kalçalarının üzerinden uzatarak. Yanakları parlak, canlı bir pembe. "Döndüğünü bilmiyordum. Nasıl gitti?"

Yeraltı Dünyası'ndan ayrılırken onlara bilgi vermek için aramıştım - hayatta olduğumu ve çözüldüğümü bildirmek için - yani o zaten işin özünü biliyordu. Yine de, "Sadece sinyali bekliyorum." dedim.

"Oh, güzel," diye atıldı, acı verici bir şekilde rahatsız görünüyordu. "Endişelendim belki-oh, Tanrım!" Bir anda karşıma geçti, parmaklarıyla çenemi itti. "Sy, kanaman var!"

Parmaklarını tenimde hissettiğimde ürperiyorum ve bileğini nazikçe çekip almak için uzanıyorum. "Sorun yok, sadece-"

"Boğazın kesilmiş," diye soluk soluğa bağırıyor, iri gözlü ve... evet. Kesinlikle kızgın. "Orospu çocuğu! Şiddet yok dedi ve tamamen yalan söyledi!"

Homurdanarak ona hatırlatıyorum, "Ben de öyle." Gözlerindeki alev dürtüsel ve yıkıcı bir şeye dönüşmeden önce, "Bu sadece bir sıyrık. Hiçbir evrende Maddox tek başına beni alt edemez."

Oflayarak gömleğimi avuçladı ve "Hadi" diye emretti. Beni banyoya doğru sürüklemesine izin verdim. Böyle buruşuk, sekse doymuş, sinirli ve otoriter bir haldeyken beni her yere sürüklemesine izin verirdim. Lavabonun üzerindeki bohçadan bir el bezi alıp ıslatmaya başladı. "En azından ona biraz vurdun mu?" diye mırıldanıyor.

"Hayır." Gözlerim kalçalarının arkasına kayıyor. Kısa bir süre için, kardeşimin döllerinin aşağıya doğru akıp akmadığını merak ediyorum. "Yine de onu geri kestim."

Aynadaki yansımasında bana muzip bir sırıtışla bakıyor. "Güzel." Bana döndüğünde kıpırdamadan duruyorum, göz kapaklarım o kesiği nazikçe silerken aşağı doğru sarkıyor. "Dikiş atılması gerekeceğini sanmıyorum," diye iç geçiriyor, parmakları tenimde yumuşacık. "Belki biraz yara bandı vardır-"

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

İfadesi temkinli bir hal alıyor ama başını sallıyor. "Elbette."

Kelimeler beynimde yuvarlanıyor, çok kolay ama çok zor. Nick ya da Remy'nin sormasına bile gerek kalmayacaktı, sadece varsayacaklardı. "Siktir," diye mırıldanıyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Sy?"

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Kahretsin. Doğru ya." Yutkunuyorum, derim alev alev yanıyor. "Akşam yemeği. Yarın akşam."

Başını eğiyor. "Akşam yemeği mi?"

"Yani, gitmeliyiz, değil mi?"

Başını sallıyor. "Evet, kesinlikle gerçek bir yemeğe ihtiyacım var." "Güzel," diyorum, bir adım geri çekilerek.

"Güzel."

Her şeyi mahvetmeden gideceğim. Fikrini değiştirmesi için bir şey söyle, bir şey yap. Her şeyi mahvetmeden önce.

4

Lavinia

SY sabahın üçünde telefon alır. Nick'e yapılan saldırı kaldırıldı.

Maddox'un babamı ikna etmek için ne kullandığı bilinmiyor ama bu bir sürpriz değil. Baron King sırların efendisidir. Kralların geçmişi çok eskiye dayanıyor, onlarca yıl öncesine. Birbirlerinin üzerindeki kir ve ölü bedenler bir çöplük için yeterli olmalı.

Kuleye dönüş yolculuğu karmaşık bir sessizlik içinde geçer. Sy yorgunluğun sınırlarını zorluyor. Sürekli dikiz aynasındaki yansımasına bakıp gözlerinin ne kadar uyanık olduğunu kontrol ediyorum. Yanında, yolcu koltuğunda oturan Nick rahatlamış görünüyor, dizlerini iki yana açmış, başparmakları telefon ekranında gezinirken başını koltuğa yaslamış. Sanırım bir kez yatakta, bir kez uyandıktan sonra kanepede ve bir kez de yola çıkmadan önce duşta olmak üzere üç kez seks yapmış olması, ayrıca artık görür görmez öldürmeyeceğini bilmesi, bir erkeği gevşek bir duruma sokma eğiliminde. Yine de, onun

Kuyruğuna dikkat ediyor, gözlerini her aynaya çeviriyor, ara sıra başını çevirip ara sokakları kontrol ediyordu.

Remy ise arka koltukta yanıma yığılmış durumda. Kollarını vücuduna sımsıkı sarmış, rahatsızlık ve gerginlik yayıyor. Arada bir başını çevirip beni izliyor, ama ne zaman bakışlarıyla buluşmak için ona doğru baksam, bana o kaskatı, küçük, saçma gülümsemesini veriyor.

Kusacakmış gibi görünüyor.

Sola doğru ilerliyorum.

"Sakın," diyor Sy üçüncü kez, "arabama kusma."

Remy kalın bir sesle yutkunur ve beceriksizce başparmağını kaldırır. "Her şey yolunda. Araba yolculukları çok eğlenceli."

"Hepsi orada," diyor Nick, telefonunun ışığı kararıyor. Telefonu cebine sokmak için kalçasını kaldırıyor ve bana bel kemerinin üstündeki teni gösteriyor. "Umarım kırk ayık, yarı uykulu DKS ile yüzleşmeye hazırsınızdır."

"Umarım öylesindir," diyor Sy. Aralarında bir itme-çekme durumu var. Aynı fikirde olmak istediklerini kabul ediyorum ama bunu söylemek ve yapmak farklı şeyler. Sy bir düzine soru ortaya atıyor: Üyelere ne söyleyeceğiz? Ne kadarını bilebilirler? Bunun tırmanmasını nasıl engelleyeceğiz? Sy arabayı saat kulesinin gölgesine park ettiğinde bunu tam olarak çözdüklerinden emin değilim - eller sinir bozucu bir şekilde yerinde.

Karanlık, rutubetli, birayla ıslanmış bir odaya 'ev' diyebileceğimi hiç düşünmezdim ama kulenin kapısından içeri girerken tam olarak böyle hissediyorum. DKS'nin tamamı ayakta durup dördümüzün süzülüşünü izlerken bile garip bir rahatlama hissiyle doluyorum. Sanki sonunda, iki gündür ilk kez gerçekten rahatlayabiliyorum. Kaslarımın gevşemesine izin veriyorum. Kapının dışındaki sesleri dinlemeyi bırakabilirim.

Burada güvendeyim.

Elbette, burası Remy'nin beni grubun önünde ona sakso çekmeye ikna ettiği ve Sy'nin muhtemelen amımı onarılamaz bir şekilde parçaladığı oda, ama aynı zamanda bir rehin üzerinde dövme tabancasını tuttuğum ve Nick'in boynundaki öpücük izimi ortaya çıkardığı yer.

Bazıları iyi, bazıları boktan olan tanımlanabilir anlardan oluşan bir oda ama artık ne olduğunu anlıyorum. DKS bir sürü, burası onların sığınağı ve Düşes olarak rolüm beni de onlardan biri yapıyor.

Burası evimiz.

Bizi karşılayan enerji endişeli bir heyecanla dolu. Adaylar parlak gözlü ve sert çeneli. Üyeler çoktan silahlarını doldurmaya başlamış, kavga için giyinmiş, hatta arkadaki bir çift muşta takmış. Bunlar savaşmaya hazır savaşçılar. Yönlendirilmeye ve yol göstermeye istekli bir lidere ihtiyaçları var, bu yüzden Sy eşikten geçer geçmez ona doğru yöneliyor, sorular soruyor ve cevaplar talep ediyorlar.

"Önce kimi vurmalıyız?" diye soruyor içlerinden biri. Bir diğeri onun üzerine konuşarak "Bu geceyi beklememeliyiz, şimdi saldırmalıyız" diye talepte bulunur. Üçüncü bir adam araya girerek "Mama B'yi aramalıyız" der.

Sy bunu sanki onu rahatsız etmiyormuş gibi kayıtsızca kabul ediyor, ama bu benim içimin gerginlikle sıkışmasına neden oluyor. Pek çoğunun Remy'ye yönelttiği temkinli bakışlarla birlikte, pek de beklemediğim bir yoğunluk bu. Kapıdan içeri giriyor, penceresiz bir oda olmasına rağmen güneş gözlükleri sıkıca takılı. Nick, Nick olduğu için, tüm sahneden kaçınıyor, bir kolunu uzatıyor ve beni belimden yumuşakça yakalıyor, adımlarını hiç bozmuyor.

Sözünü sakınmadan beni odanın arka tarafına, bar ışıkları ve kanepelerin arasına götürüyor ve spor çantasını bırakıp bilardo masasının altına atıyor.

"Sanırım bir süre burada kalabiliriz," diyorum omzumun üzerinden ceset yığınına bakarak.

İki güçlü el belimi kavrıyor ve beni zahmetsizce kaldırarak bilardo masasının kenarına tünememi sağlıyor. Nick bacaklarımın arasına girerek

Ona yer açmak için dizlerimi ayırdım. "Sy ile kim bilir, bilirsin gevezelik etmeyi sever." Başını öne eğdi. "Neden? Seni yukarı çıkarıp tekrar taşaklarına kadar içine girmemin ne kadar süreceğini mi düşünüyorsun?"

Yanaklarım yanıyor. Bana o *bakışı* atıyor, mavi gözleri vücudumu okşarken avuç içi kalçamda kayıyor ve sanki odadaki tek kişi benmişim gibi. Sanki beni yutmak istiyor.

Ve Yüce İsa, ona izin vermek istiyorum.

Belki de son iki günün çılgınlığıdır. Belki de Nick'in benim için duyduğu arzunun içinde kaybolmak çok kolay, tıpkı gerçekten iyi, uzun bir kitap gibi. Belki de onun sert dokunuşlarına ve aç öpücüklerine ne kadar uzun süre dalarsam, ona en yakın erkeklere bakmaktan ve nerede durduğumuzu merak etmekten o kadar uzun süre kaçınabilirim. Belki de sadece çok iyi hissettirdiği içindir. Bu kadar yoğun bir şekilde istenmek. Bu kadar güçlü dokunulmak. Nick'in sert, dövmeli vücuduna bakmak ve zevk almak için benim olduğunu bilmek, çünkü o bana izin verdi.

Ama en önemlisi, bana bakışı-öncesinde, sırasında ve sonrasında.
Nick beni sikmeyi bırakabilir ama gözleri asla bırakmaz.

Evet, Nick ile seks yapmak

istiyorum. Bütün gün.

Bütün gece.

Birdenbire tek yapmak istediğim şey bu oldu, sanki libidom yıllarca onun tekliflerini reddettiğim için beni cezalandırıyor. Güzel Nick Bruin'e olan şehvetim için ciddi bir vergi ödüyorum.

Ama kaybolamam ve hayatımda bir kez olsun kaçmak istemiyorum. Bu yüzden "Nick, açım." diyorum. Giderek artan sertliğini merkezime bastırarak bana bakıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "*Yemek* için. Kahvaltıyı atladık."

Remy yakındaki bir deri koltuğa yuvarlanıyor, yüksek sesle inliyor ve omzunu avuçluyor. Hâlâ hassas ve baktırması gerektiğinden eminim ama bir şeyler yapılana kadar konuyu açmaktan kaçınıyorum. Sy b u n u n şimdiye kadarki en kötü hali o l d u ğ u n u söylüyor. Remy'nin daha önce de iniş çıkışları olmuştu ama

Bu cümbüşün şiddeti, artı Scratch, bir çentik attı. Dün gecenin çoğunu ve bu sabahı kusma ve ağır uyku döngüsü içinde geçirdi. Bu kombinasyon onu cılız bir ürkütücülükle sersemletiyor, ancak sırık gibi gövdesi ve sert, manken gibi yüz hatlarıyla bu durum görünüşünü bozmuyor, sadece onu daha tehlikeli gösteriyor.

"Gelmemeliydi," diyor Nick, bacaklarımın arasına uzanıp bana dokunuyor, sert ve ısrarcı. "Bok gibi görünüyor."

"O istedi," diye cevap veriyorum, boş yere bacaklarımı kapatmaya çalışarak. "Bu da iyi bir şey. Hâlâ yatırım yaptığı anlamına geliyor. Onu kesip atmak yapılacak en kötü şey olur." Evet, o psikoloji kitaplarını okumak sürekli veren bir hediye.

"Güçlü görünmemiz gerek," diye mırıldanıyor Nick, parmakları taytımın kıvrımında geziniyor, tam deliğimin önünde duruyor.

Zevkten olduğu kadar rahatsızlıktan da kıvranıyorum. Şu anda Remy dışında kimse bizimle ilgilenmiyor ama ilgilenebilirlerdi. "Nick, şimdi olmaz." Elini çekmeye çalıştığımda demir gibi hareketsiz duruyor, eğilip çenemin altındaki deriye uzun, emici bir öpücük konduruyor. "*Nick*."

Kısık bir ses çıkarıyor. "Kahretsin, içinde olmayı özledim."

Arkasında DKS üyelerinden biri izliyor, kaşları merakla kıvrılıyor. Aynı odada olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayınca midem bulanıyor, Sy herkes izlerken sikini içime sokmaya zorluyor. Remy, Haley izleyebilsin diye beni dizlerimin üzerine itiyor.

Ve şimdi Nick ellerini pantolonumun önüne sokuyor.

Sanırım Nick'e olan hislerime teslim olmanın bir hata olup olmadığını öğrenmek üzereyim. Gözlerindeki sıcaklık ısıtabilir ama yine de yakabilir mi? Dokunuşundaki güç beni yakın mı tutacak yoksa sadece aşağı mı çekecek.

"Nick." Avucumu sıcak boynuna dolayarak dudaklarımı kulağına götürüyorum ve "Lütfen dur" diye fısıldıyorum. Kaskatı kesiliyor, ama kibar yol işe yaramazsa diye ekliyorum, "Beni bir daha bu kardeşliğin önünde küçük düşürürsen, taşaklarına elveda diyebilirsin."

Elini geri çekiyor, çenesinin menteşesindeki kaslar gergin bir düğüm haline geliyor. "Kahretsin." Sonunda bana baktığında, gözbebekleri geniş siyah havuzlara dönüşmüştü, ona beni üst kata götürmesini ve istediğini yapmasını söylememek için elimden gelen tek şey buydu. Bana gönderdiği orantısız, alaycı sırıtış da pek yardımcı olmuyor. "Üzgünüm Minik Kuş. Düzgün düşünemiyordum."

Olay çıkarmadığımızdan emin olmak için odaya bakıyorum ve odadaki tek kızın ben olduğumu fark ediyorum. "Hey, sürtükler nerede?"

Nick başını eğiyor, avuçlarını kalçalarımın her iki yanındaki masaya dayıyor ve sonra bir dizi uzun, sakinleştirici nefes alıyor. "Kardeşlik işi için piliçler davet edilmedi."

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, pantolonunun içinde her ne oluyorsa ona engel olmaktan çok yardımcı olduğumu umuyorum. "Peki ya ben? Ben piliç değil miyim?"

Başını kaldırıp alay ederek bakıyor. "Sen Düşes'sin. Orospulara rütbe kazandırırsın, bunu biliyorsun." Odanın karşısındaki katlanır sandalyelere doğru ilerleyen adamlara başıyla işaret ediyor. "Bu piçler de bunu biliyor. Size hesap verecekler."

Kontlarla işler tam olarak böyle yürümüyor ama kampüste onu gördüğümde Lordlar ve LDZ'nin Story hakkında nasıl yaygara kopardıklarını gördüm. Story istese muhtemelen onu sırtlarında taşırlardı. Üye adaylarında da bu gücü biraz hissettim ama bu beklenen bir şey. Hala kardeşlikte bir yer edinmek için savaşıyorlar.

Şüpheciliğimi sezen Nick doğruldu. "İzle," diyor çenesini kaldırarak. "Hey, Porterfield!"

Spor salonunda gördüğüm iri yarı bir adam sandalyesinden fırlayıp koşarak yanıma geldi. "Evet, efendim?"

"Düşes acıkmış," diyerek saçlarımı boynumdan itiyor ve orada gördüğü şey karşısında gözleri kamaşıyor. Muhtemelen az önce bıraktığı morluk. "Ne istiyorsun bebeğim? Tacos? Şeker mi?"

Porterfield'ın hazırda beklediğini fark ederek kapıyı kilitliyorum. "Uhhh..."

Porterfield, "Vecino'da iyi taco var ama saat ondan önce açılmıyor," diyor alnı düşünceli bir şekilde. "Ama şeker istersen köşedeki dükkâna uğrayabilirim." Koyu renk gözleri aramızda geziniyor. "Ya da her ikisi de. Açık bir yer bulabilirim, belki Northridge'de."

"Buna gerek yok." Porterfield'a özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "Sorun değil, ama teşekkür ederim."

"Az önce aç olduğunu söyledin." Nick bu zavallı çocuğa patronluk taslamayacağım için gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Ama sonra Porterfield bana yalvaran bir bakış attı. "Düşes, eğer bana bir iş vermezseniz, aklımı kaçıracağım. Gerçekten, bana bir iyilik yapmış olursunuz." Adam ısrarla, "Sorun değil. Söz veriyorum."

Etrafıma baktığımda hala o enerjiyi hissediyorum, tıpkı bir yıldırım düşmeden önce havada oluşan parazit gibi. Bu adamların hepsi gergin ve gergin ve Porterfield haklı. Yapacak bir şeylere ihtiyaçları var.

Sönüyor, pes ediyorum. "Northridge'den daha yakın açık bir yer var mı?"

Nick araya giriyor, "East End'e varmadan hemen önce bir kahvaltıcı var. Orayı biliyor musun?" Porterfield başını sallayıp cüzdanına uzandığında, Nick'in beni tutuşunu görmezden gelerek aşağı atlıyorum.

"Bir saniye." Odanın önüne yaklaşmadan önce göğsünü güven verici bir şekilde okşuyorum, yüksek sinirli çürüklerin ve aşırı heyecanlı üyelerin etrafından dolanıyorum. Barın üzerine çıkıp zayıf bir "Affedersiniz?" diye seslendiğimde kimse bana bakmadı. Yanıt gelmeyince, hepsi hala birbiriyle konuşurken, kolumu sallamayı deniyorum. "Hey, çocuklar?"

Sy'ın bakışlarını yakalıyorum, iri cüssesi kalabalığın ortasında duruyor. Şaşkın görünüyor, "*Gerçekten mi?*" der gibi kardeşliği işaret ediyor.

Tamam, anladım.

Ben de ayağımı yere vurup "Hey! Dinleyin lan!" diye bağırdım. Anında gürültü kesiliyor, kırk adam itaatkâr bir şekilde sesime doğru dönüyor. Gözlerimi kırpıştırarak onların bakışları altında küçülmemeye çalışıyorum. "Ah, teşekkürler. Tamam, yani...

Eller, kaçınız kahvaltı yapmadan buraya koştunuz?" Korktuğum gibi, bir el denizi havaya kalktı. "Porterfield gelip siparişlerinizi alacak. Geri getirmek için iki gönüllüye ihtiyacı olacak-oh, evet," diyorum, ellerini kaldırdıklarını fark etmezsem gerçekten ölecekmiş gibi görünen arkadaki bir çift dövüşçüyü işaret ederek. "Siz ikiniz onunla gidebilirsiniz."

Her şey yoluna girdiğinde Sy bana minnettar bir bakış atıyor ve bir adım öne çıkıyor. Aşağı inmeme yardım etmek için elini uzatıyor, beni sabitlemek için kolunu belime doluyor. "İyi düşündünüz Düşes."

"Evet, şey..." Ona bakıyorum, bakışlarının gücüne ve içindeki yumuşaklığa kapılıyorum. Bunu daha önce kesiğini temizlerken de görmüştüm ve altı saat sonra daha az sarsıcı değil. Nick bize yaklaşırken yüzüm ısınıyor ve beni bundan kurtarıyor. "Kırk aç atlet, bir odaya kapatılmış, şimdiden kavga için kaşınıyor, kulağa pek barışa elverişli gelmiyor."

Sy, Nick'e başını sallar. "Sanırım bunu başlatmak için iyi bir zaman." Dikkatlerini çekmek için ellerini çırpan Sy, barın üzerine çıkar. "Herkes çenesini kapasın. Bir sürü sorunuz olduğunu biliyorum ama önce oturup sakinleşmeniz gerekiyor."

Ortalama bir DKS'nin mizacını düşündüğünüzde bunun tam tersi bir etki yarattığını görmek şaşırtıcı değil. Bir çocuk ayağa fırlıyor ve "Kontlarla çatışmaya girdiğiniz doğru mu?" diyor.

Arkadan, "Remy'nin Hideaway'de aşırı dozda Viper Scratch aldığını duydum!"

Sessiz, neredeyse fısıltıyla, "Düşes ona gerçekten arabayla mı çarptı?" Çenem düştü. "Benim arabam bile yok!"

"Bu kadar yeter!" Sy otoriter bir tavır takınıyor ve elini yan taraftaki bir gruba doğru uzatarak parmaklarını şaklatıyor. "Siz sürtükler bir örgü çemberinden bile daha kötü dedikodu yapıyorsunuz. Çok fazla saçmalık duyduğunuzu biliyoruz, bu yüzden kazanamayacağımız bir kavgaya başlamadan önce kayıtları düzeltmek için buradayız." Bu grubu kontrol altına alabileceğine hiç şüphe yok, ama tam

Başlamak için ağzını açtığında, yüz ifadesinde bir şey titreşir. Gözleri tekrar kardeşine kayar. Yumruklarını sıkan Sy, "Nick, buraya gelebilir misin?" der.

Nick geriliyor ve elimi omzuna koyarak onu biraz dürtüyorum. Sy onunla buluşmak için çömeliyor ve onu yanına çağırıyor. "Bunu yapan kişi sen olmalısın. Lider sensin."

Nick boş boş bakar. "Sy, ben topluluk önünde konuşma yapmam. Profesyonel olarak yüzleri kırıyorum."

"Zor iş." Sy, Nick'in parmağındaki yüzüğü işaret ediyor. "Arkandayım, hepimiz arkandayız ama bir adım öne çıkmalısın. Seni burada sorumluluk alırken görmeleri gerek. Ben yaparsam hiyerarşi karışır."

Bu garip bir ikilem. Sy ağabey, ama Nick varis. Birlikte büyümüşler, birlikte savaşmışlar ama Sy kardeşlikte, Nick ise dışarıda rakipleri için çalışmış. Geçmişi ne olursa olsun, Kraliyet sisteminde miras ve kanın önemli olduğunu herkesten iyi biliyorum.

-Ve Sy'da yok.

"Haklı," diyorum Nick'e başımı sallayarak. "Sen olmalısın. Ayrıca, şu adamlara baksana. Bir politikacıya ihtiyaçları yok, Nick. Aslında profesyonel bir yüz kırıcıyı dinlerler."

Nick'in mavi gözlerinde vahşi bir parıltı var, sanki o bara çıkmadan önce bir bomba patlatıp tüm kuleyi yerle bir etmeyi tercih edecekmiş gibi. Ama kardeşler arasında bir şey geçiyor, bir anlayış titreşimi ve sonra Nick iç çekiyor. Boynunu kırarak Sy'ın elini tutuyor ve kardeşinin onu barın üstüne çekmesine izin veriyor.

Nick bu açıdan daha da büyük görünüyor. Daha güçlü. Daha korkutucu. Royal.

Boş boş yumruğunu -yüzüğü taşıyan elini- avuçluyor ve parmak eklemlerini kırarak kalabalığa bakıyor.

"Söylentilerin hepsi gerçek dışı değil," diye söze başladı ve odada hoşnutsuz fısıltılar dolaşmaya başladı. "Bazı ciddi şeyler oldu

Son birkaç gündür, ama detayları yanlış biliyorsun. Düklerinizin üçü de burada duruyor-" gözleri hâlâ kanepede kıvrılmış olan Remy'ye kaydı, "ya da... burada yatıyor," Remy'nin yumruğu başka hiçbir şey kıpırdamadan kalktı, işaret parmağı ve serçe parmağı uzatıldı, "Düşesimizle birlikte ve hepimiz iyiyiz. Önemli olan tek şey bu. Biz sağlamız." Bu kez Sy'a bakıyor, yüzünü buruşturuyor. "*Ish*. Sağlam gibiyiz."

Oda isteksiz kıkırdamalarla çalkalanıyor ve bu ona bir destek veriyor gibi görünüyor.

"Mesele şu. Muhtemelen isim -evler, krallar- istediğinizi biliyorum ve sizi suçlamıyorum. Gerçek şu ki, bana kalsa Forsyth'in en az iki köşesini cesetlerle doldururdum."

Salonda ani bir tezahürat patlaması olur ve Sy öfkeli bakışlarını kardeşinin üzerinde gezdirir.

Nick yumruğunu avucunun içine bastırıyor, gözleri kısılıyor. "Ama evler böyle yıkılır çocuklar. Diğer krallıklarda da çalıştım. Bunu hepiniz biliyorsunuz. Bu yüzden muhtemelen Sy'ın burada olmasını tercih ederdiniz." Kalabalığın üzerine gergin bir sessizlik çöktü ve Nick durakladı. "Kahretsin, ben de onun burada olmasını tercih ederdim. Ama bu işler böyle yürümüyor, ki bu çok talihsiz bir durum, çünkü size öyle bir konuşma yapar ki sizi çocukluktan erkekliğe geçirir. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ben de hepiniz gibi bir askerim. Bir savaşçıyım."

"Kıç tekmeleyen bir dövüşçü!" Ballsack odanın ortasından bağırıyor. "3-0, namağlup!" diye ekliyor, Nick'in ringden aldığı skoru not ederek.

Nick omuz silkiyor. "Güney Yakası'ndaki geçmişim herhangi birinizi rahatsız ediyorsa, alınmayın ama umurumda değil. Dağınık olamayacağımızı böyle öğrendim. Artık olamayız. Birinci kural." Bakışlarını adamların üzerinde gezdiriyor. "Artık Viper Scratch yok. O bokun bu odadakinden daha fazla beyni yediğini gördüm. Bunu tutan, yapan ya da satan birini görürsek DKS olarak işiniz biter ve çıkarken kapı size çarpar." Nick'in gözleri kısılmış, tehdit bir kaya parçası gibi ortaya çıkmıştı. "Kontları finanse etmek için burada değiliz. Anladın mı?"

Odada bir anlaşma mırıltısı yükselir, ancak bazı çocuklar Remy'nin kanepedeki haline bakarlar.

Nick fark etmemiş gibi davranıyor. "Ürünümüz, kasamız ve mirasımız hakkında endişelenmemiz gerekiyor. Bunu da gemiyi sıkı tutarak yapacağız. Daha çok Lordlar gibi, daha az Kontlar gibi olmalıyız."

Bunun yarısı bile iyi gitmiyor.

"Lordlar çöp!" diye ısrar ediyor öndeki uzun boylu adam. Onu aile yemeklerinden hatırlıyorum, her zaman sürtüklerin elbiselerini kaldırmaya çalışırdı.

Nick uzun, kısıtlayıcı bir nefes alır. "Bu sokaklarda koşmak neyi çok açık hale getiriyor biliyor musun? Forsyth'in bir boks ringi olmadığını. Dışarıda," parmağını doğuya doğru itiyor, "en sert yumruğu atan kazanmıyor. Kim kazanır biliyor musun?" Nick parmağının ucunu tavana doğru hareket ettiriyor. "Kutunun içindeki orospu çocukları."

"The Kings," diye bağırıyor arkadan biri.

Nick çenesini kaldırarak onu aradı. "Haklısın, Hernandez. Ya da en azından öyle. İşte bu yüzden başka bir söylentiyi doğrulayacağım." Nick'in gözleri kardeşine kayar; güvence vermek için değil, uyarmak için. "Katil Payne'in babasını alaşağı etmesine yardım ettim."

DKS üyeleri birbirlerine bakmak için dönerken, oda yer değiştiren hareketle kabarır. Bazıları endişeli görünüyor. Bazıları kızgın. Bazıları hiç şaşırmamış, hatta birkaçı hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Lordlar bizim rakibimiz," diye açıklıyor Nick, "ama düşmanımız değiller. Ve eğer onlarla birlikte çalışmak West End'in bölgemizi güçlendirmesine yardımcı olacaksa, bunu yapacağıma emin olabilirsiniz."

"Prensler ne olacak?" Biri bağırıyor.

Nick alay ediyor. "Siktir et o amcık kıçlı sürtükleri. Hamilelik testine ihtiyacımız olursa onları arayabiliriz." Bana doğru keskin, çapkın bir sırıtış fırlattı. "Belki bir gün."

Yüzüm sıcaktan patlıyor ve meraklı gözlerden korumak için dönüyorum. Her şeyden çok utançtan. Düşüncesiyle geri çekilmek istediğim gibi

Hamile olmak, olması gerektiği kadar korkutucu değil. Eğer bebeği içime koyan Nick ise değil.

"Son birkaç haftanın zor geçtiğini biliyorum. Size bir Bruin'in çan kulesine geri döneceği söylendi ve muhtemelen karşılayamadığım pek çok beklentiniz vardı. Eğer bu birliğin lideri olarak bana güvenemiyorsanız, bunu anlarım. Ama işte size her zaman güvenebileceğiniz bir şey, ne yapmış olursam olayım ya da sonunda ne yaparsam yapayım." Nick'in gözlerinin taşlaştığı bir süre sessizlik oldu. "Öyle ya da böyle, değer verdiğim her şey -sevdiğim herkes- bu kulübün bir parçası. Ve bunu hayatım pahasına savunacağım."

Oda o kadar hareketsiz ki sözleri sanki fiziksel bir varlık gibi ve üzerimde gezinen gözleri kaçırmam mümkün değil.

"Şimdilik çember oluşturuyoruz, birbirimize göz kulak oluyoruz, bir kardeşi yakınımızda tutuyoruz.

Fahişeleri koruyun. *Düşesi ne pahasına olursa* olsun koruyun."

Mırıldanan "... ama o bir Lucia." cümlesini de kimse kaçıramaz.

Nick'in gözleri yüzlerde geziniyor, omuzları geriliyor. "Kim söyledi bunu?" Herkes etrafına bakınıyor, ama kimse itiraf etmeyince Nick ürpertici bir sırıtış atıyor. "Çocuklar, yorgunum, açım ve daha sonra bana dar bir amcık vaat ediyorsunuz, bu yüzden söyleyecek bir şeyiniz varsa, bir çift taşak büyütün, bir erkek gibi gözlerimin içine bakın ve söyleyin. Bu sabah buraya surat asmaya gelmedim."

Bir süre sonra biri öne çıkar.

Bruce.

Düşes olarak ilk gerçek günümde, spor salonunda bana saldıran adam. Sy'ın beni bir kol saati için takas etmeye hazır olduğu adam. Beni yere yatıran, kıyafetlerimi yırtarken gözleri heyecanla dolu olan adam. Zafer partileri için pek sık gelmiyor ama onu spor salonunda, dövüşlerde gördüm ve şimdiye kadar benimle ilgilenmekten dikkatle kaçındı. Kanım beyhude, acı bir öfkeyle dolup taşıyor.

Başka tarafa baktığımda, gözlerim Sy'ın üzerinde ve boynunun kıvrımında takılıyor. Başı eğik olsa da duruşu sert, yumrukları esniyor.

Bruce'un ağzı mutsuzca eğilir, ama Nick'in gözlerinin içine bakar. "Ne demek istediğini anlıyorum Duke. Sen bir Bruin'sin. Damarlarında West End akıyor ve Lordlarla çalışman hakkında ne düşünürsek düşünelim, buna güvenebiliriz." Bruce'un gözlerini üzerimde görmekten çok hissediyorum, sesi soğuyor. "Ama eğer bu doğruysa, o zaman Düşesimizin - *Lucia, Tanrı* aşkına - damarlarında Kuzey Yakası'nın dolaştığına da güvenmek zorundayız." Bruce etrafındaki adamlara bakar. "Viper Scratch'in aniden West End'in her yerinde olmasının garip olduğunu düşünen başka kimse yok mu? O gelmeden önce bu bir sorun değildi. Bunun bir tesadüf olduğunu mu düşünmeliyiz?"

Nick'in yüzü sertleşir. "Bu bir tesadüf değil. Lionel Lucia bir varis bulma umudunu yitirdi. İpleri elinde tutuyor ve ürününü dört bir yana yayıyor. Sadece West End değil."

Bruce'un yüzü sanki kötü bir koku almış gibi buruşuyor. "Onu damgalamadın bile."

Bir kalp atışı boyunca oda hareketsiz kaldı, ta ki tüm gözler şu anki haliyle erişebileceğini bilmediğim bir hız ve çeviklikle hareket eden Remy'ye dönene kadar. Beni belimden kavrayıp etrafında döndürürken gözleri sahiplenmeyle parlıyor ve gömleğimin omzunu aşağı çekerek Hideaway'de bana yaptığı bruin dövmesini ortaya çıkarıyor. "Düşes işaretlendi. Benim elimle. Düklerinizin yardımıyla."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ikimiz de biliyoruz, *hepimiz biliyoruz,* o gece beni mürekkepten daha fazlasıyla işaretlediler.

Markalı olmadığımı söyleyenleri *sikeyim.*

Bruce bir elini kaldırır, kanıttan etkilenmemiştir. "Evet, tamam, ama bak. Sy'ın soyunma odasında hava atacağı eğlenceli bir oyuncak olması bir şeydi, ama şimdi sen... O da *senden biriymiş* gibi davranıyorsun."

Nick'in içinde bir şey dikkat kesilir ama aynı hızla sakinleşir. "Soyunma odasında ona hava attığımız zaman mı?" Gözlerindeki o bakışı nerede görsem tanırım. Onda gördüğüm aynı etkili, korkutucu derecede *soğuk* tehdit

Felix'i öldürdüğü gece. Nick kendi kendine bir karara varıyormuş gibi başını sallar. "Onu saatle satın almaya çalışan sendin."

Kimin önce atladığından emin değilim - ben ya da Sy - ama ikimiz de aynı anda Nick'e doğru atlıyoruz, ben barın üzerine tırmanıyorum ve Sy, Nick'in silahına uzandığı eline doğru hamle yapıyor.

Sy kulağına, "Bırak gitsin," diye homurdanıyor. Nick'in sırtının alt kısmında, tabancasının bulunduğu yerde sert ve sıkı bir boğuşma yaşanıyor ama ben bununla uğraşmıyorum.

Yüzünü tutup tıslıyorum, "Eğer bu pisliği şimdi öldürürsen, seni asla takip etmezler ve bana asla saygı duymayacaklarından eminim." Ama öldürücü bakışları bir lazer gibi Bruce'a sabitlenmişti ve gördüğüm şey karşısında ürperdim. Asker. Soğukkanlı katil. Makine. "Onun bir önemi yok. O bir *hiç*. Nick, bana bak." Hiç düşünmeden, dudaklarına bir öpücük kondurmak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. "Lütfen yapma," diye fısıldıyorum, dudaklarımı bir kez daha okşayarak onu yumuşatıyorum. "Benim için mi?"

Nick gözlerini kırpıştırıyor ve göz kapakları kalktığında o mavi gözler nihayet benimkilerle birleşiyor. Sy sarsılıyor, silah aniden bırakılıyor ve Nick boynumu tutuyor. Ama beklediğim sert, tüketen öpücük yerine beni döndürüyor, ön kolunu omuzlarıma doluyor.

"Bu kadar az düşündüğün Düşes, Bruce?" Nick'in dudakları şakağıma değiyor. "Az önce hayatını kurtardı."

Bruce'un yüzü kül rengi ama öfkeyle çarpılmış. Bu işin bitmediğini anlamaya yetecek kadar.

"Bu Bruce'un suçu değildi," diyor Sy, şarjörü tabancadan çıkarırken. "Benim yüzümdendi." Gözleri benimkilere kayıyor, ifadesi kaskatı kesilmiş. Bruce'a, "Evet, o zamanlar sadece bir oyuncaktı. Şimdi ise bizim. Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa," diyor Sy çenesini sallayarak, "işte kapı."

Bruce ellerini kaldırır. "Dostum, sadece söylüyorum. Bir saniye önce onu bir tepside sunuyorsun, sonra da onun için hayatlarımızı vermemizi istiyorsun. Mantıklı olsun."

"Sizin için bir anlam ifade etmesine gerek yok," diye bağırıyor Sy. "Bizim için anlamlı olduğunu bilin."

Nick'in kolu beni sıkıca göğsüne çekiyor, sesi sırtımda gırtlaktan yankılanıyor. "Hepiniz Lionel Lucia'dan çok nefret ediyorsunuz. Ben ondan sizin nefret edeceğinizden çok daha fazla nefret ediyorum. Ama bu odadaki hiç kimse," diye ısrar ediyor, sesi daha da yükseliyor, "bu lanet *şehirdeki* hiç kimse Lionel Lucia'dan buradaki kadın kadar nefret etmiyor."

Kalbim üzerimdeki tüm gözler için çarpıyor, inceliyor, bir çatlak, isyan etmek için bir neden arıyor. Kendimi savunmak için bir şeyler söylemek isterdim ama bunun anlamsız olacağını görebiliyorum. Nick'in sözlerine ihtiyaçları var. Bense eylem görmeliler. Bir Lucia'nın sözünün hiçbir değeri yoktur. Bu yüzden uzanarak karşılık veriyorum, parmaklarım Nick'in ön kolunu sahiplenerek kıvırıyor.

Nick şöyle devam ediyor: "Hepiniz Kontlara bizim hakkımızda bilgi sızdırdığı için gerginsiniz ama durup düşünmeniz gerekiyor, belki de bize sunduğu bilgi konusunda endişelenmesi gerekenler Kontlardır."

Kaşlarını kaldırdığını duyabiliyorum, ama bundan da öte, odadaki hafif kaymayı duyuyorum - kırk adam benim bir varlık olarak kullanılmamı düşünüyor. Düklere gerçekten yardım edebileceğimi düşünseydim, onlara her şeyi ve her şeyi söyleyeceğimi bilmiyorlardı.

Nick haklı, bu şehirde kimse Lionel Lucia'dan benim kadar nefret etmiyor ve DKS'nin de beni desteklemesiyle onu öldüren ben olacağım.

SY SAAT YEDI DEDI.

İşte bu yüzden çatı katına çıkan merdivenin en alt basamağında oturmuş, ayaklarımı botların içine sokmuş, Nick'in neden hâlâ duşta olduğunu merak ediyorum.

"Nick neden hâlâ duşta?" Ayakkabılarımın bağcıklarını kovalamaya kararlı olan Archie'ye soruyorum. "Ow!" Elimi onun pençelerinden kurtarıyorum, şakacı bir şekilde bakıyorum. "Sen de diğerleri gibi bir baş belasısın."

Kocaman gözleri bana bakıyor. "Mew."

Düğümü sıkıyorum ve Archie'yi kucağıma alıp burnumu başına bastırıyorum. "Biliyorum. Sen bir tehdit değilsin, sen tanıdığım en tatlı bebeksin." Onu bu kadar erken bırakmak zorunda kaldığım için biraz pişmanım. Bu sabah eve daha yeni geldik ve bunun büyük bir kısmı DKS çocuklarıyla uğraşmak, DKS çocuklarını beslemeye çalışmak ve ardından DKS çocuklarının arkasını temizlemekle geçti. Demek istediğim, bugünün büyük bir kısmı DKS çocuklarıyla geçti ve uzun bir öğleden sonra uykusundan sonra, çok ihtiyaç duyduğum dinlenme süresine ve ne kadar zayıf olursa olsun normallik yanılsamasına hazırım.

Arşidük kollarımdan kıvrılarak kurtuluyor ve Nick'in yatak odasında kayboluyor.

"Hey," diyorum Remy'nin karanlık, sessiz odasına doğru eğilerek. Kapı açıktı ama o sadece yatağın üzerinde uzanıyordu, gömleksizdi, omuzlarındaki koyu renkli sanat çizgilerini ortaya çıkarmış, top gibi kıvrılmıştı. "Sy yedide çıkacağımızı söyledi. İster misin-" Uyuduğunu fark ediyorum, göğsüne bir yastık tutmuş.

Yine de onu uyandırmaya hazırım. Sonunda kusması durdu ve yemeğe ihtiyacı olduğuna eminim. Oturma odasının karşısından Sy'ın kapısı açılıyor. Hâlâ Remy'yi uyandırıp uyandırmamam gerektiğine karar vermeye çalışırken, "Remy uyuyor, Nick duşta ve ben de açlıktan ölüyorum, ama sanırım bekleyebiliriz-" diye açıklıyorum.

Dönüyorum ve karnımdaki his enayi yumruğu ile kaçmak için savaşan kelebeklerin patlaması arasında bir yerde.

Sy takım elbise giymiş.

Ve sadece bir takım elbise değil, *güzel* bir takım elbise. Koyu mavi, sıcak kahverengi tenini öne çıkaran bembeyaz bir gömlek ve ince siyah bir kravat. Kıvırcık saçları kontrol altına alınmış, üst yarısı arkadan bağlanmış.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, destek için elimi kapı pervazına dayıyorum. Ya Nick'le yaptığım seks hormonlarımı alt üst ediyor ya da Simon Perilini beni ciddi şekilde tahrik ediyor. İnanılmaz derecede çekici üç erkekle aynı evde yaşıyorum ve bunlardan en az ikisi, benimle ilgilenen sporcular.

Vücutları tapınak gibi. Kaslarına ve seksi vücutlarına alışkınım, ancak genellikle egzersiz kıyafetleri ya da en iyi ihtimalle eski püskü kot pantolonlar giyiyorlar.

Bu mu?

Bu kadarı da fazla.

"Görünüyorsun..." Ona bakakalıyorum, alt metin içermeyen bir kelime bulmaya çalışıyorum. "*Güzel*. Gerçekten güzel." Kravatını düzeltiyor, mavi gözleri benimkilere sabitleniyor ve ben yönümü bulmakta zorlanıyorum. Basit kazağıma, basit kot pantolonuma ve basit yıpranmış botlarıma bakıyorum. "Resmi bir akşam yemeği yiyeceğimizi bilmiyordum. Düşündüm de, eğer istersen üstümü değiştirebilirim..." Aşağıya doğru baktığımda sözlerim kesildi.

Elinde çiçekler var.

Buket, sanki bir silah gibi saklamak üzereymiş gibi, yarı arkasına gizlenmiş bir şekilde yanında duruyor. Çiçekler açık mavi ama farklı türlerde. Ortanca, çan çiçeği, deniz salyangozu. Renklerin yumuşak kadınsılığı, giydiği koyu mavinin çarpıcı erkeksiliğiyle tezat oluşturuyor ve bir an için nutkum tutuluyor.

"Üstünü değiştirmene gerek yok," diyor garip bir şekilde ağırlığını değiştirerek. "İyi görünüyorsun. İyi görünüyorsun. Harika." Boğazını temizleyerek, "Sanırım Stock and Barrel'a gideceğimizi sana söylemedim. Bu benim suçum."

Stock and Barrel deniz kenarında lüks bir yerdir. Babam bir keresinde beni ve Leticia'yı oraya götürmüştü, Leticia'nın on altıncı doğum günü için. Takılmak için değil, eğlenmek için gidilen bir yer-

"Bu bir randevu olacaktı," diye fark ettim, yüzümdeki renk uçup gitmişti.

Şimdi suskunluk sırası Sy'da. Elini kravatının yarısına kadar sokmuş, mavi gözleri benimkilere takılmış bir halde donup kaldı. "Bu açık değil miydi?"

"Hayır," diye geveledim ve sonra, "Yani, belki. Sadece sorduğunuzda hepimizi kastettiğinizi düşünmüştüm. Bir grup olarak."

Sy kaşları aşağıya eğik, kaygılı bir şekilde odaya bakıyor. "Bu... olmak

zorunda değil," diye mırıldanıyor ve çiçekleri sertçe sehpanın üzerine yerleştirmek için hareket ediyor.

Dün gece bana sorduğunda her şey çok bulanıktı. Nick'in dölleri içimde sıcaktı ve ben hâlâ hayatım için kaçma... *olayından* dolayı garip bir sis içindeydim. Sy'ın benimle çıkmak isteyebileceği hiç aklıma gelmezdi.

Dondum kaldım, paniklemeye başladım çünkü bunun yapmak isteyeceğim bir şey olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Düşes olmak -onların Düşesi olmak- sadece birkaç şey demekti. Tuhaf, spontane ve aşırı yoğun orgazmlar, hayatı tehdit eden durumlar ve acı.

Çok fazla acı.

Önümdeki adamın ellerinde ve sikinde birazdan daha fazlası.

Ama bu acıyı düşündükçe, neden bu kadar derinden yaraladığını daha iyi hatırlıyorum. Sy uzun zamandır benim güvenli limanımdı. İyileşmeye ihtiyacım olduğunda rahatlattı, savaşmaya ihtiyacım olduğunda kışkırttı. Bir keresinde beni kurtardı, karanlıktan çekip sıcaklığına aldı. Sy'ın nasıl bir adam olabileceğini gördüm, iyi ve kötü yanlarını ve bunları birbiriyle tarttığımda cevabımı aldım.

"Üzerime daha az rahat bir şeyler giyeyim."

Çatı katına çıkan merdivenleri tırmanmadan önce beni durduruyor ve derin bir iç çekiyor. "Bak, yapmak zorunda değilsin. Rezervasyonu iptal edeceğim."

"Hayır." Koluna dokunuyorum, mavi gözlerine bakıyorum. "Ne istediğini bilseydim, yine de evet derdim."

Gözlerimi arıyor, kaşlarının arasında bir kırışıklık var. "Gerçekten mi?"

Remy'nin odasına bir göz attım. "Şanslısın, şeker babam bana bu tür şeyler için mükemmel olan bir sürü kıyafet aldı."

Küçük, isteksiz bir gülümseme paniklemiş ifadesini kırıyor ve ben de ona karşılık veriyorum.

5

Remy

Göz kapaklarımı açmak için kapının kapandığını duyana kadar bekliyorum.

Vinny ve Sy.

Eğer konuşmayı doğru duyduysam, bir randevuya çıkıyorum.

Sy'ın biriyle çıkmaya en yakın olduğu anın, birkaç yıl önce bir 4 Temmuz partisinde pantolonunun içinde bir ceviz kırmak olduğuna eminim. İlk ve son kez bir etkinlikte bir kızla öpüşmüştü. Vinny'e kadar.

Bir süre kendime acıyarak yuvarlandım, yataktan kalkmaya zahmet etmedim. Bütün gün uyumaktan başka bir şey yapmadım, bu yüzden tamamen uyanık olmakla hareket edemeyecek kadar bitkin olmak arasında sıkışıp kaldım. Kaslarım iğnelerden yapılmış bir et yumuşatıcı ile dövülmüş gibi hissediyor ve pişmanlık duyuyorum. Boğazım ateş gibi, midem yanıyor ama asit kusma dürtüsü neyse ki geçti. Omzum kaskatı ve hala şiş ve bu 'hareket etmeme' durumunun büyük bir kısmı, omzumun ağır, ağrılı sancılarını hissetmemek için duyduğum derin arzu.

Yine de bunların hepsi tolere edilebilir.

Sorun şu ki renk yok.

Kırmızı ya da yeşil bana yol gösterirdi. Siyah ya da beyaz biraz rahatlama sağlardı. Mavi beni daha iyi hissettirir. Mor kaslarımı harekete geçirebilir, beni harekete geçirebilir. Turuncu beni perişan ederdi ama en azından bir şeyler olurdu. Bunun yerine, hepsi sadece...

Gri.

Avucumu gözlerimin üzerine koydum, sanki onları bir dua ile geri çağırabilirmişim gibi. *Cennetteki renklerimiz, adın kutlu olsun*. Ama işe yaramayacağını zaten biliyorum. İçimde hissedebiliyorum, eskiden oldukları yerdeki boş çukuru. Biraz sarım olsaydı muhtemelen ağlardım.

Pek çok kez dibe vurdum ama bu kez zavallı kıçımı bir çukura yuvarlamış olmalıyım.

"Ayağa kalk."

Elimi bıraktım ve gözlerimi kısarak Nick'in kapımın önünde belirdiğini gördüm. *Kalkmak mı*? "Aklına gelen en kötü fikir," diyorum, sesim çakıl gibi sert. "Ve bu çok şey söylüyor."

Nicky bana olduğundan daha fazla kızgın görünmüyor, odaya giriyor ve şifonyerime doğru yürüyor. "Temizlen ve üzerine bol ve rahat bir şeyler giy. Bir saat içinde çıkıyoruz."

Yürüme düşüncesi bağırsaklarımın her zerresini geri çekiyor. "Nereye gitmek için?"

"Spor salonu." Nick gözlerime bakmadan bana bir çift boxer ve tişört fırlatıyor. "Pauly omzuna bir göz atacak. Her şeyin yolunda olduğundan emin olacak."

Bakışlarım elime düşüyor ve parmaklarımı kıvırıyorum. "Sorun yok."

Şifonyerin çekmecesi çarpınca acı içinde irkildim. "Lanet olsun, Remy." Nick ellerini şifonyere dayadı, bana bakmak için dönmedi bile. Omuzlarının çizgisi de sözleri kadar gergin. "Burada durup sana küçük bir çocuk gibi emirler yağdırmayacağım. Ya defolup gidersin

ya da orada yatıp çürürsün. Ben senin yeni Sy'ın olmayacağım." Doğruldu, kapıya doğru yürüdü ve elini umursamaz bir şekilde salladı. "Taşaklarını bulursan sekizde aşağıda buluşalım."

Nefesimi tutarak doğrulmaya çalışıyorum, başım bir saniye boyunca bir yara gibi zonkluyor. Genelde Nick bana böyle kızdığında ya çok iyi olduğu buz prensi gibi benden kaçar ya da doğrudan suratıma yumruk atar. Onun hiçbir yumruğu zaten kafamın içinde olanlardan daha fazla acıtamayacağına göre, geriye kalan tek şey kaçmak ve bu da bir seçenek değil.

İnleyerek kendimi ayağa kaldırıyorum, yumruğumu karnıma bastırıyorum. Yavaşça odadan çıkmadan önce bir şey çıkmayacağından emin olmak için birkaç saniye bekledim. Banyonun ışığını açmak kabaca gözbebeklerime kızgın çivi saplamakla eşdeğer, bu yüzden alışmam biraz zaman alıyor.

Bunu yaptığımda, irkiliyorum.

Aynada bana bakan adam da zihnim kadar gri.

Saçlarım kırlaşmış ve donuklaşmış, yanaklarım zayıflamış, gözlerim kırmızıyla çevrelenmiş. Sy'ın sesi kafamın içinde yükseliyor. *Susuz kalmışsın*. Musluğu açıyorum, başımı eğiyorum ve akarsudan büyük, açgözlü yudumlar alıyorum, sesini duymamaya çalışıyorum, akan ve ıslak. Tıpkı nehir gibi.

Hafızamdan silkinip musluğu kapatıyorum, işte o zaman onları görüyorum. Turuncu şişeler küçük bir sıra halinde dizilmiş. Bir, iki, üç.

Kötülük görmeyin, kötülük duymayın, kötülük konuşmayın.

İlaçlarımı alalı bir hafta oldu - 'k*ötülük görmemek'* için, belki de daha fazla. Onlara bakıyorum, varlıkları bir kalp atışı kadar kaçınılmaz ve sonra tekrar yansımama bakıyorum. Saint Mary'de yaşadığımı hatırladığım ilk gerçek anı, öldüğüme ikna olmamdı. O zamanlar nedenini bilmiyordum. O zamanlar nehre atlama anısı hala içimde kırmızı bir bilmeceydi.

anılarım. Ama bir şey olduğunu biliyordum. Muazzam bir şey. Kurtulunamaz bir şey.

Korkunç derecede sarı bir şey.

Bu his hiç geçmedi. O kadarını hatırlıyorum. Her zaman aklımın bir köşesindeydi, etrafımda olup biten her şeyin *hayat* olmadığı ihtimali. Sadece çarpma anında beynimin içinde ateşlenen sinapslar. Ölümü katlanılabilir bir şey haline getiren fiziksel kimyasalları bana sağlamak için sonsuz bir gün döngüsü.

Bu Sy'a anlattığım bir şey değil, çünkü her zaman böyle olmuyor. Bazen, şu anda olduğu gibi, her şey *çok* gerçek geliyor. Ayaklı lavabonun pürüzsüzlüğü. Tepe lambasının vızıltısı. Duş başlığının damlaması. Nick'in vücut yıkama suyunun kokusu. Çıplak ayaklarımın altındaki paspasın nemi.

Günlerdir böyle hissetmemiştim.

Vinny ile atladığımdan beri.

Uzanarak şişeleri açmaya başlıyorum, turunculuklarına aldırmadan ve her haptan bir tane avucuma atıyorum. Sertçe iniyorlar, çiğ boğazımı tırmalıyorlar ama sonrasında içimdeki bir şey kararlılıkla güçleniyor.

Duşumu hızlı tutuyorum, saçımı tek elle yıkıyorum. Sonra yüzümdeki beş günlük uzamayı tıraş etmeyi düşünüyorum ama bunu tek elle yapmak aptalca geliyor, onun yerine dişlerimi fırçalıyorum. Tüm o hapları boş ve rahatsız bir mideyle içemem, bu yüzden giyindikten sonra bir simit ve Sy'ın protein karışımlarından birini almak için mutfağa uğruyorum.

Botlarımı giydiğimde, yatağımın düşüncesi oldukça cazip geliyor. Omzum fena halde ağrıyor ama zaten kimsenin yapabileceği bir şey yok. Ne anlamı var ki? Uyku iyileştirir. Bunu iki saat daha yapabilirim. Ya da otuz saat.

Sadece bisiklete biniyorsun, Sy'ın sesi geliyor. *Çılgınlıktan çöküyorum*. Oh.

Doğru.

Bunun muhtemelen doğru olduğunu bilsem de yatak odama geçmek içimde bir şeyleri parçalıyor. Ceketime, cüzdanıma ve anahtarlarıma uzanmak. Kapıdan içeri adım atmak için tüm hareketleri yapmak. Bir deliğe girme umudunu geride bırakmak.

Nick parti odasında bekliyor.

En alt basamakta duraklıyorum, ceketimin sadece yarısını giyiyorum çünkü kolumu kolundan geçirmenin ne kadar berbat olacağını düşünmeyi reddediyorum.

Boş, değerlendirici gözlerle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve sonra başını sallıyor. "Güzel."

Eğer enerjim olsaydı, ben de ters ters bakardım. "Stellar."

Merdivenlerden inmek dayanılmaz. Her adımda protein içeceği midemde sallanıyor ve sallanmasa bile bacaklarım yarı yolda isyan etmeyi düşünüyor. Nick önümde sessizce duruyor ama yavaş tempomu sürdürüyor, her basamakta omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Gidebildiğim kadar hızlı gidiyorum!" Sonunda patlıyorum, ama bu bile çok fazla enerji gerektiriyor, bu yüzden basamaklardan birine yığılıyorum.

Nick dönüp bir kaşını kaldırdı. "Asansöre binebilirdin." "Siktir git."

"Beni kendin becer," diyor, ben yayılırken izliyor. Gözleri sinir bozucu bir şekilde tetikte, altımdaki basamaklardan birine inmeden önce merdiven boşluğunu tarıyor. "Biraz dinlenebiliriz."

Acıyla, "Devam et." diye mırıldandım. Dönüp bana sorgulayan bir bakış atıyor, ben de ofluyorum. "Bütün bunların benim suçum olduğunu, Prenslere biat etmesi gereken korkak bir kaltak olduğumu falan anlat."

Nick gözlerini deviriyor, bakışlarını öne çeviriyor, kollarını dizlerine dayıyor. "Kendin yaparsan hiç eğlenceli olmaz." Omzumu kucaklıyorum, çekiştirirken tıslıyorum, bir şişe viski ve unutmanın tatlı, tatlı rahatlamasını diliyorum. Nick'in sessiz, dalgın sesi sessizliği bozuyor. "Takip cihazına baktığımda ve onu nehirde gördüğümde, onunla birlikte olduğunu biliyordum ve ben-" I

Yüzünü göremiyorum ama ses tonundaki sıkıntıyı duyabiliyorum. "Seni kaybedemem Remy. Sana karşı hıyar gibi davranıyorsam, bu sadece seni sevdiğim içindir. Ve daha iyi olabileceğini bildiğim için." Bana çenesindeki kesiği gösterecek kadar dönerek ekliyor, "Ve ayrıca zaten bu kadar acınası görünürken yüzüne yumruk atamayacağım için."

Homurdanarak başımı sallıyorum. "Şansını dene, Nicky. Adil olan adildir."

Bakışlarımla buluşmak için dönüyor ve Hideaway'deki Çukur'da o günü hatırladığını biliyorum. Vinny'yi yılanlara teslim ettiği için onu fena halde dövmek istemiştim. O da bana izin vermişti, çok daha kötüsünü yapmama izin verebilirdi.

Nick bana alaycı ve bilmiş bir sırıtışla bakıyor. "Dediğim gibi, kendin yaparsan eğlenceli olmaz."

Keşke beni de dövseydi. Nick'le ilgili en iyi şeylerden biri de bana haddimi bildirmeye bu kadar istekli olmasıydı. "Sana bir şey sormak istiyorum," diye başlıyorum, boğazım şimdiden düğümleniyor. "Ve bana karşı açık sözlü olmanı istiyorum, tamam mı? Saçmalık yok."

Ses tonumdaki ciddiyeti duyan Nick dönüyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Ateş et."

"Sence..." Zar zor söyleyebiliyorum. İtiraf et. "Sence Tate'i ben öldürmüş olabilir miyim?"

Nick'in kaşları birbirine çarptı. "Ne?"

"Orada Leticia ve onunla birlikteydim. Nasıl bir ruh halinde olduğumu, ne gördüğümü, bisiklete binip binmediğimi ya da..." Nick'e bakıyorum, yüz ifadesinden bir tür onay bekliyorum. "Arkamızdan Lucia diye biriyle dolaşıyordu. Ya bizi sattığını düşünseydim?"

"Remy-" Nick dener.

"Senin silahlarından biriydi. Erişimim vardı, Nicky, ve bana asla yapmayacağımı söyleme-" Kelimelerim boğuluyor. "Çünkü bak Vinny'ye ne yaptım. Eğer bunu yapabiliyorsam-"

"Sen öldürmedin," Nick'in bakışları kaya gibi sert, sesi şiddetle keskin, "Tate'i öldürmedin lan."

Kalbim çarpıyor ve bu sefer karnım döndüğünde, yoksunluktan değil. "Emin misin?"

Hiç tereddüt etmeden "Evet" diyor.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Bu bir soru olsa da, bir yalvarışın tüm çaresizliğiyle ortaya çıkıyor.

Nick bakışlarımı tutarak, "Çünkü eğer yapsaydın, baban bunu bilirdi," diyor. "Ve bu boku seni hayatının sonuna kadar hapse atmak için kullanırdı."

Göz kırpıyorum. Haklıydı. O uçurumda babamla yaptığım konuşma bir şeyi kesinleştirdi. Beni sonsuza dek hapsetmek için her fırsatı değerlendirecekti. Beni parmağının altında ve DKS'den uzak tutmak için. Hiçbir şey Nick, Sy ve West End'i benden Tate'i öldürdüğüm bilgisinden daha hızlı ve etkili bir şekilde uzaklaştıramazdı.

Mide bulantısı dağılıyor, yeni kesinlik karşısında içim rahatlıyor. Daha önceki kararlılığım tüm gücüyle geri dönüyor ve ona söz veriyorum, "Bunu daha iyi yapacağım. Seninle birlikte. Sy ve Vinny ile. DKS ile. Henüz nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bildiğim bir şey var."

"Biliyorum."

"Nasıl?" Ben soruyorum.

"Ölümü iki kez aldatmış bir adam öylece pes etmez."

"*Savaşıyor,*" diye ekliyorum, göğsümde hissederek. Tanrım, günlerdir pişmanlık ve istekle sarmalanmadığım ilk gerçek duygu bu.

Nick ayağa kalkıyor, üstünü başını fırçalıyor ve bana elini uzatıyor. "O zaman yardım edeyim."

PAULY bizi spor salonunda karşılıyor, ana salonun dışındaki antrenman odasında omzumu ölçüyor.

Dirseğimi kaldırıp yüzümü buruşturmama aldırmadan, "Bir röntgen daha iyi hissetmemi sağlardı," diyor, "ama bence oldukça iyi görünüyor. Hareket açıklığı tamamen yerinde. Yarın hafif egzersizlere başlamalısın. Çok yorucu bir şey değil ama bu eklemi gevşetmelisin evlat."

Nick'in ifadesi şüpheci ama ben Pauly'nin yeteneklerine güveniyorum. Tıp fakültesini bırakmadan önce DKS'ye katılmış. Biri neden mezun olamadığını sorduğunda her zaman 'bir işim çıktı' der. Verity bana bir keresinde ihtisası sırasında hastanedeki eczaneden ilaç çaldığı için okuldan atıldığını söylemişti. Dürüst olmak gerekirse bu izler. Bunu ellerinin titremesinden ve kollarının üst kısmındaki benekli yara izlerinden anlıyorum. Ama spor salonunda bir sağlık görevlisine en yakın kişi o. Aslında sadece bir antrenör ve o zaman bile sadece gerçek işi izin verdiğinde yarı zamanlı çalışıyor.

Onun gerçek işi.

Aşçı olarak.

Düşes'in her zaman tıp fakültesi mezunu olmasına şaşmamalı.

"Yok artık." Kolumu bıraktığında tıslıyorum, sırtıma bir kez daha bakmak için sandalyenin etrafında dönüyorum.

"Bu çürükler beni daha çok endişelendiriyor" diyor, büyük siyah ve mavi lekeyi dürtüyor. "Ne yaptın sen, bir binadan mı atladın?"

Nick'e bakıyorum, onun da gözleri kararıyor. "Onun gibi bir şey."

Pauly düşünceli bir ses çıkarır. "Omzunu rehabilite etmeyi planlıyorsan ağrı için bir şeye ihtiyacın olacak. Arkada hâlâ biraz kodeinimiz var."

Sikeyim.

Cennet amcığa sarılmış gibi.

Sönüyorum. "Hayır, bekle." Sonunda pişman olacağımı bildiğim için bakışlarını karşılıyorum. "Zahmet etme dostum. Bir alemden çıkıyorum. Kendimi temizlemeye çalışıyorum. Nasıl olduğunu bilirsin."

Muhtemelen benim görebileceğimden çok daha fazla uyuşturucu kullanmış ve bırakmış olan Pauly alçak sesle küfrediyor. "Sen de mi yoksunluk çekiyorsun? Sakın söyleme. Viper Scratch?"

Nick kollarını kavuşturmuş, kenarda duruyor. "Sanırım en kötüsü geçti. Öğle saatlerinde ralph yapmayı bıraktı."

"Etraftaki en kötü uyuşturuculardan bazılarından detoks yaparken rehabilite edilmesi gereken bir omzun var." Pauly başını sallar. "Mumu iki ucundan da yakmaya devam edersen Maddox, bulacağın tek şey kül olacak."

Gömleğimin içinde debeleniyorum. "Daha yarısını bile bilmiyorsun."

Bize birkaç egzersiz bıraktı ama çoğunlukla dinlenmemi ve önümüzdeki birkaç gün boyunca iyileşmesine izin vermemi istedi. "Onu zorlamak sadece daha fazla acıya neden olur ve daha fazla acı seni çiziğe geri sürükler bebeğim."

"Hadi," diyor Nick, "beni ağırlıkların üzerinde görebilirsin."

Ne yaptığını biliyorum. Beni meşgul ediyor. Sınıfa gitmeye ya da tekrar fırçayı elime almaya hazır olana kadar bana *bakıcılık yapıyor.* Ellerim o kadar kötü titriyor ki dövme tabancasına yaklaşmaya cesaret edemiyorum. Tanrım. Sanatıma, *itibarıma,* riske atamayacak *kadar* çok değer veriyorum.

Nick ağırlıkları sıralıyor, sonra bankın üzerine, barın altına uzanıyor.

"Bu senin üzerine düşerse, bu sikik omuzla yapabileceğim pek bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi?" Her iki uca eklediği ağırlık miktarına bakarak ona söylüyorum.

"Bu mu?" Ağırlığı işaret ediyor. "Tam bir çocuk oyuncağı." Sonra barı kavrıyor. Kasları geriliyor ama barı raftan alıp göğsüne indiriyor. Gözlerimi deviriyorum, Nicky'nin kendini zorlamayı bırakamayacağını biliyorum. Sy'da da bu var. Bu kararlılık ve cesaret.

Maddox genleri bunu aktarmamış.

Odanın öbür ucundan bir kapı çarpıyor ve başımı kaldırıp bakıyorum. "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Ne-" Nick başlar ama homurdanarak bitirir. Gri tişörtünün ortasından ter fışkırıyor.

"Ben Haley," diyorum, omurgamda bir endişe gıdıklanması hissederek. Yüzleşmeyi pek sevmem. Ya da sorumluluk almayı. Ya da pisliklerimi temizlemeyi.

Daha fazla Maddox geni.

Burada benim imzam sadece dalmak. Siktir olup gitmek. Haley'le daha fazla muhatap olmanın bana getireceği cehennem ateşinden kaçınmak.

Nick'e süper olgun planımı, onunla arabada buluşacağımı bildirmek üzereydim ki, "Rem. Biraz yardım eder misin?"

Kolları, göğsüne çökmekle tehdit eden devasa ağırlık nedeniyle sallanıyor. "Tanrım. Sana söylemiştim!"

Sağlam kolumdaki elimle barı tutuyorum ve ikimiz birlikte barı rafa geri koymak için mücadele ediyoruz. "Gördün mü?" Nick yüzünü silerek söylüyor. "Cakewalk."

Başımı sallıyorum ama sonra onun spor salonunu geçtiğini görüyorum. "Lanet olsun. Şimdi de buraya geliyor."

"Dostum, bu çukuru sen kazdın. Düzelt bunu. Saçmalıklarını kabul et." Havlusunu omzunun üzerinden atıyor. "Ben orada koşu bandında olacağım."

"Her neyse," diyorum, "Haley beni seviyor. Eminim iyidir." Elimi yüzümde gezdiriyorum ve ona tekrar baktığımda omuzlarını geriye atmış, çenesini ve göğüslerini dışarı çıkarmış olduğunu görüyorum. Utangaç bir sırıtış dudaklarını oynatıyor. Renklerini çıkarmaya, titreşimini hissetmeye çalışıyorum, ama şu anda diğer pek çok şey gibi onlar da benim için kayıp.

"Hey, bebeğim," diyor, gözleri üzerimde geziniyor. "İyi misin? Kavgadan sonra seni bulmaya çalıştım ama gitmiştin."

Gitmek doğru kelime. Aklımı kaçırdım, uçurumlara tırmandım, şeytanlarla yüzleştim ve hayatım için atladım. Aşkımı ilan ediyorum. Soyunma odasından beri neler yaşadığım hakkında hiçbir fikri yok.

"Bak, Haley..." Nick'in koşu bandına vuran ayaklarının sabit sesinin farkında olarak başlıyorum.

"Hayır," der, sesi serttir.

"Hayır, uh, ne?"

Kalçası dışarı fırlıyor ve eli kıvrımın üzerine iniyor. "Bana 'bakmak' üzere değilsin."

"'Bak' mı?"

"Hiçbir iyi konuşma 'bak' ile başlamaz, bunu biliyorum. Hayatım boyunca yeterince kez muhatap oldum." Sesi keskin. Acı. "O yüzden hemen konuya gireyim. *Bak* Remy, sen ve ben birlikte iyiyiz. Ciddi orgazmlar yaşıyoruz. Sen ateşlisin. Ben de ateşliyim. Belli ki beni istiyorsun çünkü sürekli geri geliyorsun." Sözünü kesmek için ağzımı açtığımda gözleri kısıldı. "Ve bana Düşes saçmalığını anlatma. Yakalandın. Kimin umurunda? Sen bir Dük'sün. İstediğin kişiyle yatabilir ya da ona oral seks yapabilirsin ve beni istediğin çok açık."

Antrenman alanının öbür ucunda, Nick'in bir adımı kaçıran ayağının gümbürtüsü bize doğru sıçrıyor. Ona sert bir bakış attım ve ibne herif gülmeye cüret etti. İşlerin benim istediğim gibi gitmemesi hoşuna gidiyor.

"L-"

Bana ters ters bakıyor.

Yutkunuyorum. "Haley, geçen gece olanlar sadece bir hata değildi, büyük bir hataydı. Kazandığım için kafam iyiydi ve hayatımdaki herkesin beni yakalamaya çalıştığına tamamen inanmıştım." İfademi yumuşattım. "Seni o şekilde kullanmamalıydım. Boktan bir şeydi. Özellikle de benim hakkımda ne hissettiğini bildiğim için."

"Senin hakkında ne hissettiğimi mi?" diye tersliyor. "Nasıl hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Yani, sanırım biliyorum, ama radarım biraz bozuk olabilir.

"Tamam, peki," ensemi ovuyorum, "özür dilerim. İster kabul et ister etme. Seni yönlendirmek falan istememiştim." Tanrım, bundan nefret ediyorum. Karnım ağrıyor. Omzum ağrıyor. Başının üstünü arıyorum. Belki Pauly'nin arkasında hâlâ kodein vardır.

"Hey," diyerek dikkatimi tekrar aşağıya çekti. "Bunun ne hakkında olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Karışıma endişe de ekleniyor. Babamın Baron Kral olduğunu biliyor mu? Sikimi emerken ne dedim ben? Her şey mümkün.

Bir adım daha yaklaşıp elini göğsüme koydu. "Konu şu davetsiz misafir Lavinia, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Şey, evet."

"O ortaya çıktığından beri değiştin. Eskiden çok eğlenirdik. Beni soyar ve üzerime çizerdin. Sevişirdik ve kafayı bulurduk. Bütün gece uyumaz, bisikletinle şehri dolaşırdın." Parmağını göğsüme soktu. "Ama o taze amcığa karşı koyamadın. Kraliyet amcığı. Kont amcığı. Tanrım, sonuçta sen de sıradan bir adamsın, bunu biliyor musun?" Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. "Sahip olamayacağın şeyi istiyorsun. Tam bir aptalsın Remy, onun seni etkilemesine izin veriyorsun -muhtemelen yatağında uyumasına izin veriyorsun. Ona *dövme yaptırıyorsun.* Seni kullanıyor."

Gözleri yavaşlamış ve dikkatle dinleyen Nick'e kayıyor. "Hepinizi kullanıyor ve ben de sadık fahişelerinizden biri olarak size bunu açıkça söylemek için buradayım." Gözleri nefretle parlıyor. "Bu iş bitmeden sizi, hepinizi mahvedecek."

Tırnağı göğüs kafesime batıyor ve ben bileğimden yakalıyorum. "Geri çekil Haley, pişman olacağın bir şey söylemeden önce."

Homurdanıyor. "Yoksa ne olur? Beni dizlerimin üstüne çöktürüp sana sakso çektirir misin? Unutma bebeğim, bunu bedavaya yapıyorum. Öyle mi?"

Diğer eli belime uzanıyor ama onu da itiyorum. Ben tepki veremeden Nick yanıma geldi ve çenesini ona doğru salladı. "Kendini utandırıyorsun, H."

"Gördün mü?" diyor, "İşte burada anlamıyorsun. Kendimi utandırmıyorum. Ben sadık biriyim. Hepinize, ama bunu bir kenara atmak isteyen sizlersiniz." Omuzları dikleşiyor ve sonunda geri adım atıyor. "Ama nasıl olduğunu biliyorum; geri döneceksin. Bir galibiyetten ya da bir mağlubiyetten sonra ya da seni çılgına çeviren her neyse, bana sürünerek geleceksin ve küçük Düşes'inin aksine ben burada olacağım."

Dönüyor, saçları arkasında dalgalanıyor.

Ağzımı açtım ve ona buradan defolup gitmesini söylemek için takip etmeye başladım ama Nick "Bırak gitsin" dedi.

"Ciddi misin? Vinny hakkında söylediklerinden sonra mı?"

Başını iki yana sallar. "İncinmiş durumda ama bunu atlatacaktır. Verity ve diğerleri onu sakinleştirecek. O buna değmez."

O öyle diyor ama Haley haklı. Onu çok iyi tanıyorum ve *içimden bir ses* bu işin peşini o kadar kolay bırakmayacağını söylüyor.

Eve dönerken On Altıncı Cadde'deki lokantada durup hamburger ve patates kızartması alıyoruz. Sert floresan ışıkları gözlerimi acıtıyor olsa da, şeker ve yağ yemeğin sindirilmesine yardımcı oluyor.

"Randevularında ne yaptıklarını sanıyorsun?" Çikolatalı milkshake emerek soruyorum.

Nick ağzına bir kızartma atıyor, arada bir yanımızdaki pencereyi kontrol ediyor. West End'deyiz, ama sadece birazcık ve North Side'a bu kadar yakın olmanın onu tedirgin ettiğini görebiliyorum. Mırıldanıyor, ağzı doluyken konuşuyor. "Ne yapmadıklarını biliyorum."

Seks yapmak. Doğru söylüyor. Bu bir dakika sürecek.

Hamburgerimin kalıntılarını karıştırdığım, kafamı kaldırıp griden başka bir şey görmeyi dilediğim uzun bir an var. Kulağa somurtkan ve aptalca geldiğini bilerek, "Onu bir randevuya götürebilirim" diye mırıldanıyorum. *Sy'dan daha iyi bir randevu*.

Nick gözlerini bana dikiyor ve elindeki pipeti shake'ine batırıyor. "Evet, yapabilirsin."

Yemeğimin geri kalanını kenara ittim ve "Ona onu sevdiğimi söyledim" diye itiraf ettim.

"Öyle mi?" Nick yudumlarken bardağının üzerinden bana bakıyor, gözleri merak içinde. "Ne dedi?"

"Çoğunlukla, uhh... anlaşılmaz çığlıklar mı?" Omuz silkiyorum ama Nick'in ifadesi beni "Ben söyledikten hemen sonra atladık" diye eklemeye zorluyor.

Bardağını yere bırakıp bana boş ve şaşkın bir bakış attı. "Lavinia'ya onu sevdiğini, kendinizi uçurumdan atmadan hemen önce mi söyledin?" Başını sallıyor, omuzları gülerek zıplıyor. "Senin için her zaman ölüm kalım meselesi, değil mi?"

Sırtım dikleşti. "Planladığım gibi değil!"

İç geçiriyor ve yemek üzere olduğu kızartmayı çöp yığınına atıyor. "Ben de onu sevdiğimi söyledim. Aslında birkaç kez."

Ellerindeki tuzun tozunu almasını izlerken içimdeki ürpertiyle savaşıyorum. "Sana ne söyledi?"

"İlk kez mi?" Nick kolunu kabinin arkasından sarkıtmış, dişlerini emiyor. "Yüzüme güldü, bana deli dedi ve sonra taşaklarıma tekme atmaya çalıştı."

Dayanışma içinde irkildim. "Evet, sen kazandın."

Nick milkshake'ini kaptığı gibi havaya kaldırdı. "Lanet olası zafere, kardeşim."

Gözlerim onun bakışlarını pencereden sokağın karşısındaki köşeye kadar takip ediyor. Titreşen tek bir ışıkla aydınlanmış, koyu renk kapüşonlu birkaç adam birbirine sokulmuş, konuşuyor. Kim olduklarını zaten biliyorum. Geldiğimiz anda Cash Mallis'in orada durduğunu biliyordum. Belki de Nick'in beni bir şeyler atıştırmak için buraya getirmesine, sanki ikimiz de batı ile kuzey arasındaki sınırı bilmiyormuşuz gibi kızgınlık duymalıyım ama bunun yerine kendimi boş hissediyorum.

"Bunu yenebilirsin, biliyorsun." Kafamı kaldırdığımda Nick beni dikkatle izliyordu. Yakından. "Viper Scratch buraya gelmeden önce Güney Yakası'nda dolaşıyordu. Bir keresinde Daniel Payne'in en iyi kızı Augustine'i öyle bir halde görmüştüm ki Bayan Crane kendi gözlerini oymasın diye onu bağlamak zorunda kalmıştı. Ele geçirilmiş gibi görünüyordu."

Gözlerimi tekrar köşeye kaydırıyorum. Mallis bir arabanın camına doğru eğilmiş, küçük bir hatchback satın almak için durmuş. "Adını buradan alıyor. Scratch." Tırnaklarımı koluma geçirme ihtiyacının hayali çekişini hâlâ hissedebiliyorum. "Her ne ile kesilmişse, insanı fena halde kaşındırıyor."

Nick'in başını salladığını görüyorum. "Gerçi sadece birkaç kez yaptın. Böceği yakalamaya yetecek kadar ama dişlerini sana geçirecek kadar değil." Öne doğru eğilerek sesini alçaltıyor. "Yine de bir dahaki sefere seni ele geçirecek. Kendine yalan söylemeye başlayacaksın. Düşüneceksin," diye omuz silkiyor, hızlı ve rahat, "her neyse, bir kez tekmeledin. Büyütülecek bir şey değil. O kadar da kötü değildi. Sadece bir ya da iki kez yapabilirsin. Üç kez, çünkü müsait. Dört, çünkü kötü bir gün geçirdin. Beş, sadece istediğin için." İkimizin de Cash'in hatchback sürücüsünü selamlayıp görev yerine geri dönmesini izlediğimiz bir duraklama oluyor. "Ve geri dönmeyeceksin, Remy." Gözlerimi onunkilere çevirdiğimde Nick'in ağzı sıkı, acımasız bir çizgiye bastırılmıştı. "Bir daha yaparsan olmaz. Bir kez daha yapsan yeter."

Gözlerimi indiriyorum, keşke yanılıyor olsaydı diyorum ama yanılmadığını da biliyorum. Ben Augustine değilim. Kimse kıçımı bağlayıp beni temizleyemez, çünkü birkaç gün önce hissettiğim çekimin bir kısmı yeterince büyürse, kimse beni durduramaz.

Kalçalarımı kaldırarak cüzdanımı çıkardım ve buruşuk bir yirmilik çıkardım. "Hadi eve gidelim," diye karar verip tabağımın yanına bırakıyorum.

6

Sy

Restorana girdiğimizde bile, bu düşünce hala beynimde o ortaçağdan kalma çivili topuzlardan biri gibi dönüp duruyor. Lavinia ile randevuya çıkma konsepti yeterince tedirgin edici değilmiş gibi, bunun bir randevu olduğunun farkında bile olmaması durumu daha da...

Siktir, siktir, siktir.

Dayanılmaz.

"Bunu büyütmeyelim," diyor üçüncü kez.

Elbise parlak ve dar, göğüsleri üstten görünüyor ve askıları çekiştirip duruyor, omuzlarında biraz daha yukarı kaldırıyor. Bunu her yaptığında gözlerim memelerinin sallanmasına takılıyor, kayışları koparma fikriyle sikim kabarmakla tehdit ediyor, kumaşın meme uçlarına takılıp sonunda düşmesini, yumuşak, esnek, kızarmış memelerini ortaya çıkarmasını izliyorum.

Gözlerim yukarı fırlıyor ve gözlerimi başka bir yere dikmek için ne kadar telaşlı göründüğümü hayal bile edemiyorum. Bütün gece içsel bir savaş oldu, ama artık onu uzaklaştırmaya çalışmıyorum, iç okyanusumun dalgalarının sakinleşmesini diliyorum. Kabul ediyorum, onaylıyorum, geçmesine izin veriyorum.

Onu çok fena becermek istiyorum, canım yanıyor.

Kıpır kıpır olmasına rağmen elbiseyi ikinci bir deri gibi giyiyor, dik dururken kürek kemikleri spagetti askıların altında zarif duruyor.

İşleri düzeltmeye çalışmaktan vazgeçememesi dışında.

"Hepimiz yorgunduk ve her şey çılgıncaydı. *Belli* ki bana çıkma teklif etmişsin." Bana gergin bir sırıtış attı. Bu, yavru kedisi ya da koşudan nefreti ile ilgili olmayan bir şey hakkında konuştuğunu duyduğum en fazla an olabilir. "Sadece kablolarımı karıştırmışım."

"Lavinia." Ev sahibesi bize doğru yürüyor. Sesimi alçak tutuyorum. "Evet?"

"Alınma ama lütfen kapa çeneni."

Kaşları kalkıyor, şok olmuş. "Kaba." Ama sonra dudakları seğiriyor, yakut kırmızısı sırıtışıyla gerginliğin bir kısmı dağılıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Bu çok sert oldu." İkimiz de gergin bir kahkaha attık.

Ağabeyimin aletini sürerken nasıl göründüğünü hatırlamıyormuş gibi yapıyorum.

"Hayır. Haklısın. Ben bittim." Eteğinin altındaki boncuklu saçakla oynuyor. Bir perde gibi sarkıyor, 'beni yukarı çek ve gösteriye gel' diye bağırıyor.

Ev sahibesi geldi ve bana başıyla selam verdi. "Masanız hazır Bay Perilini." "Tanrıya şükür," diye mırıldanarak Lavinia'ya önümden gitmesini işaret ediyorum. Bu bir hata. Her adımda saçak ileri geri sallanıyor ve sikim tahmin edilebileceği gibi tepki veriyor. Kafesten kaçmaya çalışan vahşi bir hayvan gibi. Avuç içimi sırtının küçük kısmına koyuyorum, kendime izin vermekten çok yol gösteriyorum.

küçük bir hoşgörü.

Kabul et. Kabul et. Bırak geçsin.

Sandalyesini çekmek için önüne geçtiğimde duraksıyor, yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor. Geldiği gibi aynı hızla gitti. "Stock and Barrel'da son dakikada rezervasyon yaptırmayı nasıl başardın?" diye soruyor, kendini koltuğa bırakarak.

"Benim de kendi yöntemlerim var." Dikkatlice sandalyeyi masaya geri itiyorum. Şimdiye kadar, tamamen aşağılanmış olmama ve onu lanet olası bir köpek gibi kızartmak istememe rağmen, centilmenlik kitabındaki her kutuyu işaretlemeyi başardım. Çiçekler. Onun için kapıyı tuttum. Cipten inmesine yardım etmek için elini tutmak. Caddeye doğru yürümek.

"Bekleme listesinin aylar sürdüğünü duydum." Donup kalıyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Bekle. Son dakika olmadıysa tabii. Bunu uzun zamandır mı planlıyordun?"

Gözlerindeki şaşkınlığı yorumlamak için bir saniyemi ayırdım. Yalan söyleyebilirdim. Bunu bir haftalık tatilim sırasında planlamış olsaydım, o zaman bu bir açıklama olurdu. Bir jest. Bir özür. Önceden düşünmüş olduğumu bilmek hoşuna gidebilirdi, çünkü evet, tabii ki bir erkek kafası karıştığında böyle yapar.

Onun yerine gerçeği söylüyorum.

"Annem buranın sahibinin terapisti," diye açıklıyorum, paltomu sandalyenin arkasına sıyırıp onun karşısındaki koltuğa oturuyorum. Masa, suya bakan geniş pencerelerin yanında. Küçük, boğucu derecede samimi ve iri cüssemle bir çocuğun oyun masasında oturmaktan hiç de farklı değil. Bir şeyleri devirmekten kaçınmak için uzuvlarımı iyice sıkıştırıyorum. Yanlış bir hareketimde gömleğimin manşeti ortadaki mumun üzerinde alev alabilir. "Ona ne zaman bir masa isterse, onu beklediğini söylemiş."

Menüye uzanıyor. Dar, kalın bir kâğıda basılmış ve sınırlı bir seçenek sunuyor. Anneme göre lüks yerler böyle çalışır. "Annenin kendi kariyerinin olması çok güzel," diyor Lavinia, mum ışığında gözleri parlayarak. "Bu hiç de Kraliyet'e yakışmayan bir şey. Bir kadın için yani."

Ellerimle bir şeyler yapmak için menümü elime alıyorum. Babam ne sipariş edeceğimi zaten söylemişti. "Babalarımın ayrılmaya karar vermesinin nedenlerinden biri de bu. Annem psikolog olmak istiyordu, kraliçe değil. Onu hayallerinden alıkoymak istemediler."

Remy'nin babasının yorumunun zihnimde kök salmadığından değil.

"...bu ikisi için, bu bir sır. Bu bir utanç."

Annem ve babam West End'de geçirdikleri zaman hakkında neredeyse hiç konuşmazlar ama ben hiçbir zaman geçmişlerinden utanç duydukları izlenimini edinmedim. Babam adamlarının sadakatini kaybetmiş. Babam ve o istedikleri için değil, başka seçenekleri olmadığı için gittiler.

Yine de Remy'nin babasının sıkıcı bir emlakçı olduğunu düşünmesinin üzerinden bir hafta bile geçmemişti.

Menüye bakıyor ama gerçekten okumadığını hissedince, "Kendi anneni mi düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Bana göz kırpıyor, omuz silkerken gözlerindeki sis dağılıyor. "Ya da babam hırsını seninki gibi feda etseydi hayatlarımız nasıl olurdu?"

Makul bir şekilde, "Kaçmanın da kendine has sorunları var. Ailem tüm hayatları boyunca omuzlarının üzerinden bakmak zorunda kaldı. Eski bir Kraliyet mensubu için Forsyth'te kariyer fırsatları -iyi olanları- bulmak zor." Suyumdan bir yudum alıyorum. "Düklerin en düşük seviyeli kardeşlik grubu olarak görülmesinin bir nedeni de bu. Saul Kral olarak başarısız olmadı ama kan bağı yok. Varisi yok ve bu bize daha zayıf bir konum veriyor. Nick'in dediği gibi. Her şey kaldıraçla ilgili." Gözlerim onunkilerle buluştu. "Kaybetme lüksümüz yok. Asla."

Başını eğiyor, gözlerinde yumuşak ve dalgın bir şey var. "Çok yazık, değil mi? İyi, güçlü, sevgi dolu ailelerden gelen insanların asla taçları alamaması. Hep yılanlar ve sıçanlar."

"Yılanlar fare yer," diye belirttim.

Lavinia'nın kırmızı dudakları yavaş ve bilmiş bir sırıtışla kıvrılıyor. "Ayılar ikisini de yer."

Sikim anında, kaçınılmaz olarak, *acı verici bir* şekilde sertleşti. "Seni öpebilir miyim?" Bu istek bir kayanın tüm zarafetiyle yuvarlanıyor, sesim iki oktav düşüyor. Aslında öyle demek istemedim. Sadece Lavinia'nın bizim tarafımızda olması, bizden biri olması, üstünlüğümüzü kabul etmesi düşüncesi-

Kanım lanet olası sıcak lavlara dönüşüyor.

Kabul et. Kabul et. Bırak geçsin!

Masanın üzerinde ne kadar yakın durduğumuzu ancak sırıtarak geri çekildiğinde fark ediyorum. Boğazını temizleyerek başka tarafa baktı. "Hayır."

Ben ona hüzünle bakmaktan başka bir şey yapamadan garson içki siparişimizi almak için geliyor. "Viski," diyorum, sesim biraz fazla hırçın.

Şaşkınlıkla Lavinia garsona baktı ve "Votka tonik lütfen" dedi.

"Genelde içki içmezsin," diyorum o gittikten sonra. Remy haftalardır onu yasadışı maddelerle doldurmaya çalışıyor ve Nick de her zaman ona bira teklif ediyor, ama ikisinin de bunu kabul ettiğini hiç görmedim. Menüye bakarak, "Randevu o kadar kötü mü gidiyor?" diye mırıldandım.

"Tanrım, hayır." Omuzları gevşedi. Başını eğene kadar bir an kirpiklerinin görünüşüne takılıp kalıyorum. "Hayatta kalmak için aklımın başımda olması gerekmeyeli uzun zaman oldu."

Başımı sallayarak, "O hissi bilirim." diyorum.

"Hayır, bilmiyorsun." Başını kaldırdığında, gözlerinde acı bir sıcaklık var. "Bir bilek hareketiyle seni alt edebilecek karanlık adamlar arasında mekik dokuyan bir mahkum olduğunda, tek silahının zihnin olduğunu öğrenirsin. Onu her zaman keskin tutmalısınız, çünkü ne zaman olacağını asla bilemezsiniz..." Sözleri kesiliyor ama ben görüyorum. Felç geçirdiğinde gözlerinde gördüğüm aynı hissizliği.

Göğsüm kurşun gibi ağırlaştı.

Menüyü bırakıyorum.

"Çünkü bir adamın ne zaman odana girip seni hırpalayacağını asla bilemezsin, değil mi?" Hideaway'in bodrumundaki o geceyi o kadar canlı bir netlikle hatırlıyorum ki, bazen onun kalçalarının arasında olduğum anıyı hatırlamamak için kendimi zorlamam gerekiyor. Ama bugünlerde hatırladığım onun kalçaları değil. Yanağına ters vurduğumda ıslak kirpikleri. Gözlerindeki nefretin kavurucu ateşi. O yatakta vahşi, kafese kapatılmış bir hayvan gibi bakışı.

Yüzünün buruştuğunu gizlemeye çalışıyor ama ben yine de görüyorum. "Bu ya da... daha kötü bir şey."

Yüzümü ekşiterek, "Sana yaptıklarımızdan daha kötüsü olduğunu sanmıyorum" diyorum. Donup kalıyorum, kaslarım geriliyor. "Tabii başka biri-"

"Hayır," diye patladı, gözleri kocaman açılmıştı. "Hiç kimse-" Başını hızlıca salladı. "Ama her zaman bir tehdit vardı."

Üzerimize rahatsız edici bir durgunluk çöküyor ama ben düşüncelerimin kıvrımlarında kaybolduğum için buna pek aldırmıyorum. Bunu ona sormak neden daha önce hiç aklıma gelmedi? "Bunu Nick için yaptım, biliyorsun." Kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorluyorum. "Onunla birlikte bir Dük olmak için. Yeniden kardeşi olmak için. Onun arkasını kollamak için. Bilmiyordum-"

Bu cümleyi nasıl bitirirsem bitireyim kulağa bencilce ve duygusuzca geleceğini bilerek duruyorum.

Sonunda sana aşık olacağımı bilmiyor muydum? Sanki bu durumu daha iyi yapacakmış gibi. "Seni hiç düşünmedim, gerçekten." Omuz silkişim ağır, yenilmiş.

"O zamanlar sen sadece bir Lucia'ydın. Düşmandın. Sen bir iştin." Aniden, "Sana öyle vurmamalıydım," diye ekliyorum ve bu bana en saçma şey gibi geliyor, çünkü gerçekten mi? O gece ona yaptığımız onca şey arasında?

"Biliyorum." Ellerini kucağına götürüyor, aniden çok küçük görünüyor.

"Tanrım," diye mırıldandım. Ve sonra, "Bu randevu gerçekten çok kötü gidiyor."

Gergin bir gülümseme sunuyor. "Likör geliyor."

"Sadece..." Konuşmak için yaklaştığımda mumu hareket ettirmek için uzanıyor, başı beni duymak için eğik olsa da gözleri aleve sabitlenmiş. "Seni buraya getirip o gece partide yanıldığımı söylemeyi düşünüyordum." Masanın altında dizim onunkine çarpıyor ve irkiliyor. Çok az, ama fark edecek kadar. Bunun beni durdurmasına izin vermedim. Henüz değil. "Ve sonra bugün Bruce'la olan şey oldu ve ben de diyecektim ki... sana bunu yaptığımdan beri işler değişti. Benim için değişti." Bir tepki, herhangi bir anlayış belirtisi için bir süre bekliyorum. Hiçbiri gelmeyince, gözleri yana kayınca iç geçiriyorum. "Ve şimdi, telafi etmem gereken ne kadar çok şey olduğunu hatırlıyorum ve bu..." Uzun, destekleyici bir nefes alıyorum. "Çok fazla."

Mumla oynuyor, ağzı mutsuzca bükülüyor. "Çok fazla iş, ha?"

Bu bir risk -şimdiye kadar kendi alanımda kaldım- ama ona dokunuyorum. Avuç içimi parmak eklemlerinin üzerine koyarak mumun dalgın dalgın dönmesini engelliyorum. "Ben olsam çalışırdım Lavinia." Bakışlarımla buluşana kadar bekleyip ekliyorum: "Bana eskiden baktığın gibi bakmanı sağlayacaksa iki kat daha fazla çalışırım. O günü hatırlıyor musun? Yerde yattığımız günü?"

"Bana kız arkadaşın olmamı teklif ettiğinde mi?"

"Evet." O kadar uçmuştum ki, sinirlerimi yatıştırmak için daha sonra bir koşuya daha çıkmak zorunda kaldım. Yine de elimi çekmemin, bağlantı kopana kadar parmak uçlarımı sürüklememin bir nedeni var. "Ama aslında seni hak etmiyorum. Hak ediyor muyum?"

Lavinia beni yakından, dikkatle izliyor ve dudakları bir nefesin tepesinde ayrıldığında, kabul edeceğini biliyorum.

Ve sonra lanet garson geliyor.

İğrenç bir eylemin ortasında kalmış iki suçlu gibi birbirimizden ayrılıyoruz.

Şaşkınlıkla ikimizin de önüne bir bardak koydu. "Hanımefendi için votka tonik, beyefendi için de viski."

Lavinia iç çeker. "Ben bir Leydi değilim. Ama teşekkür ederim."

Viski koyu kehribar renginde, absürt derecede pahalı, ipeklerle kaplı, elmaslarla damıtılmış, nesiller boyu bakireler tarafından sadakatle bakılmış ve her saat fıçısının üzerinde kutsal kül lekeleriyle kutsanmış lüks bir villanın koynunda yıllandırıldığını hayal edebileceğiniz türden bir şey.

O boku tatsız bir yudumda yutarım.

"Haklısın." Lavinia bardağını parmaklayarak, "Haklısın," diyor. "Her şey değişti. Ben de az önce bunu söylemeye çalışıyordum." Bardağı kaldırıyor ve gözlerimle bardağın ağzında buluşuyor. "Yanında kendimi güvende hissetmediğim birinin önünde asla içki içmezdim." Sonra bardağı geri deviriyor ve uzun, hoşgörülü bir yudum alırken bakışlarımı üzerinde tutuyor. Tadını dudaklarından yalayarak çıkarırken şaşkınlıkla onu izliyorum. "Neyi hak ettiğini bilmiyorum Sy. Ama ben neyi hak ettiğimi biliyorum ve hayatımda bir kez olsun benim için önemli olan tek şey bu."

Zaten bildiğim bir şeyi eve götürmek için kaşının alaycı kıvrımına ihtiyacım yok.

"Güvende olmayı hak ediyorsun."

"Diğer şeylerin yanı sıra," diyor başını sallayarak. "Evet, sanırım biliyorum."

Elinin yanındaki boşluğa özlem dolu bir dokunuş yapıyorum. "Senin için bunu yapabilirim. Seni güvende tutabilirim." Başımı kaldırdığımda, gözlerinde gördüğüme şaşırdığım bir sıcaklık var. Bana gülümsediği, bana dokunduğu, kızarmış, doymuş ve mutlu göründüğü o günkü gibi değil. Tam olarak öyle değil.

Ama bu bir başlangıç.

Boğazımı temizleyerek menüye bakıyorum. "Sen de iyi bir yemeği hak ediyorsun."

Odanın öbür ucundan yüksek bir ses geliyor ve sesin kime ait olduğunu anlayınca yüzümü buruşturarak bakıyorum. "Siktir, buranın standartları olduğunu sanıyordum." Cidden, bu gece mahvoldu.

"Ne?" Lavinia omzunun üzerinden bakar. "Kim o?"

"Ashby'nin küçük karbon kopya fuckboy'larından biri," diye homurdanıyorum, ama detaylandırmaya fırsat bulamadan beni görüyor, gözleri sertleşiyor. Bir şey kaçırmadan

bir vuruşla restoranı boydan boya geçerek bana doğru ilerliyor, tüm çalımıyla ve kendinden emin sırıtışıyla. Kolundaki sarışın, Wicker masamda durmadan önce kıçına sert bir tokat atarak hostesi takip etmeye gönderiliyor. "Perilini. Seni burada gördüğüme şaşırdım. Bu restoran senin fiyat aralığının biraz dışında değil mi?"

Wicker Ashby, Prens'in kardeşliği PNZ'nin bir üyesi ve Rufus Ashby'nin yumurtalarından biri.

Genetik olarak değil.

Dudağım tatsız bir şekilde kıvrılıyor. "Ashby." Gözleri Lavinia'ya kayıyor ama bu gece ilk kez görgü kurallarım başarısız oluyor. Bu dangalağın tanıştırılmaya ihtiyacı yok. Ne yazık ki o aynı fikirde değil. "Whitaker Ashby-arkadaşlarım bana Wicker der. Sen de Lavinia Lucia'sın," diyor, gözlerini onun üzerinde gezdirerek. "Hakkınızda çok şey duydum."

Ona attığı mükemmel, ışıltılı sırıtış benim göğsünde sıcak ve sahiplenici bir alevlenme. "Seninle tanışmak için ölüyordum." "Peki neden?" Lavinia tatlı tatlı soruyor.

"Çünkü Bruin'in uğruna adamlarımızdan birini öldürmeye değeceğini düşündüğü amcığın kalibresini görmek istedim."

Çenem sıkıştı ve koltuğumdan kalkıp bu çöp parçasını yumruklama dürtüsü yoğunlaştı.

Ama hayır.

Bu pisliğin randevumu mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Sıkılmış bir ses tonuyla, "Evet, daha açık olman gerekecek" diyorum. Kimden bahsettiğini gayet iyi bilmeme rağmen. "Konu Düşes olunca Nick'in parmakları titriyor."

Lavinia ona sempatik bir şekilde başını sallar. "Bu gerçek bir sorun. Müdahaleler ve her şey oldu."

Wicker'ın bakışları ondan bana doğru kayıyor. "Beni affet. O koca kafana aldığın onca darbeden sonra hafızanın pek iyi olmadığını unutmuşum. Belki bir isim hafızanı canlandırır." Sırıtışı sert ve soğuk bir hal aldı. "Felix Ashby."

"Ah, doğru," diyorum boş bardağıma kederle bakarak. "Felix. Zavallı piç. Dürüst olmak gerekirse, Düşes'e hakaret etti."

"Ve kedisine kötü davrandı!" Lavinia sanki bu tek başına bir ölüm cezasına değermiş gibi tersliyor. Yani, onun için öyle olabilir. Ne de olsa Nicky'nin kızı. "Belli ki pisliğin tekiydi."

"Bu ne hakkında, Wicker?" diye sordum. "Tehdit etmeye mi geldin? Bir uyarı mı? Çünkü bu hafta bizi tehdit eden ilk kişi sen değilsin. Bugün bizi tehdit eden ilk kişi bile değilsin. Sikimiz yeni bitti."

"Dediğim gibi, sadece Nick'i cinayete neyin sürüklediğini görmek istedim." Gözleri Lavinia'nın üzerinde gezinirken elini sandalyemin arkalığına dayıyor. "Üçünüz onu bir genelevden koparıp aldınız. Bruin'in bu kadar kırbaçlandığına göre kafası çok iyi olmalı. Emin olmak için kendim test etmeliyim." Sesini baştan çıkarıcı bir mırıltıya yükselterek ekliyor, "Bu gece bana katılmaya ne dersin tatlım? Masamın altında senin gibi güzel bir sürtük için bolca yer var."

"Az önce ne dedin sen?" Görüşüm o kadar hızlı kırmızıya dönüyor ki sanki bir yük treni göğüs kafesime çarpıyor. Lavinia'nın eli koluma inmeden önce ayağa kalkmak için yolu yarılamıştım.

"Cömert bir teklif," diyor buz gibi gülümseyerek, "ama hepimiz biliyoruz ki Prenseslerin sözleşmeyle sizi becermek zorunda olmalarının bir nedeni var." Lavinia başını bana doğru eğiyor, sanki -çok yüksek sesle- bana bir sır veriyormuş gibi. "O genelevde konuşulanlara göre Doğu Yakası'nın siki yumuşak bir taco tarafından küplere bindirilmek gibi bir şeymiş."

Wicker kolay kolay kışkırtılacak biri değildir. Sadece omuz silkiyor, istediğiniz kadar rahat. "Doğu Yakası'nı kan kraliyetiyle karıştırmayın. Geri kalanımız da kendimizinkileri seçeriz. Mesela kız kardeşin gibi." Elini kaldırıp işaret parmağı ve başparmağının uçlarını öpüyor. "Nefis bir amcık. Daha fazlası için yalvardı bana."

Lavinia'nın gözlerindeki bir şey sustu ve bu göğsümün içindeki fırtınanın daha da genişlemesine, daha da öfkelenmesine neden oldu. "Kız kardeşimi hiç becermedin. Biliyorum ki

gerçek."

Wicker gözlerini restoranda gezdirir. "Aksini söylemek için mi burada? Ah, doğru ya." Bir şey hatırlıyormuş gibi parmaklarını şıklatır. "O gitti. Muhtemelen bir kapı çivisinden daha ölüdür."

"Bu kadar yeter," diye homurdanıyorum, üzerimizdeki bakışları fark ederek. "Felix etrafta dolaştı ve öğrendi. Bir Prens, Prensesi için aynı şeyi yapmazmış gibi davranma. Bilirsin, *gerçek* bir Kraliyet soyuna sahip olduğunu varsayarsak."

Gözlerini Lavinia'nın göğsünden ayırıyor ve yüzünde bir şeyin titreştiğini görüyorum. Kızgınlık mı? Kırgınlık mı? "Prenses asla böyle bir duruma düşmezdi zaten. Bir el değiştirmede mi?" Alay ediyor. "Kadınlarımız seçildikleri günden itibaren kraliçe muamelesi görürler, köpek gibi sürüklenmezler."

Ondan sonra ne olduğundan bahsetmiyor. Ama Lavinia hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"Ta ki sana bir varis veremeyene ve sen de onları çöpe atana kadar." Homurdanıyor. "Evet, o gece eski prensesinizle tanıştım. Adı Autumn muydu? Kullanılmış ve yirmi bir yaşında atılmış. Rüya bu, tamam mı?"

"PNZ'nin iç işleyişi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Doğruldu, ifadesi açıklanamaz bir şekilde kendini beğenmiş. Gözlerini kız arkadaşının beklediği yere dikiyor. "Gitmem gerek." Duraklıyor ve bana sırıtıyor. "Profesyonel ipucu, Perilini: Her zaman bir kabin bul. Yemek sırasında mastürbasyon yapmanın en iyi yolu budur." Duraksıyor ve yine o sinir bozucu parmak şıklatmasını yapıyor. "Muhtemelen hala senin için yeterli değil, ha?"

Kasıla kasıla uzaklaşıyor ve ben yakamı çekiştirmek zorunda kalıyorum, kravat dayanılmaz derecede sıkı geliyor. Kalp atışlarımın sert tuzağı, kanımın sıcak akışı ve geri çekilen figürüne koşarak müdahale etme dürtüsüyle gerilen tendonlarım da buna katılıyor.

"Bunu yapamam," diyorum, boğulma hissi beni sarıyor.

Bakışlarını ondan kaçırarak bana doğru endişeli bir bakış fırlattı. "Ne yapacağım?"

"Bu randevu." Kravatımı çekiştirip hava alması için gevşetiyorum. İşe yaramıyor. Kanım canlı bir şey gibi, nabız gibi atıyor ve enerji doluyor. "Bu tam bir felaket Lavinia. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Wicker-fuckboy-Ashby de biliyor."

Bana göz kırpıyor. "Gitmek mi istiyorsun?"

"Bizi bu duruma sokmak için hiçbir sebep yok. Yani, halimize baksanıza." Elimi masanın üzerinde sallıyorum. "Uyumlu bile değiliz, hem de hiçbir yerde. İletişim kuramıyoruz. Sürekli tartışıyoruz. Sen irkilmeden sana zar zor dokunabiliyorum. Sevişemiyoruz bile." Sesim kesiliyor ve kalbimin telaşını yatıştırmaya çalışarak nefes alıyorum. "Bütün gece senin hak ettiğin türden bir erkek olmak için kıçımı yırttım, ama kabul edelim. *Değilim.*" Ayağa kalkıyorum, ceketimi alıyorum ve sonra o kadar agresif bir şekilde omuz silkiyorum ki bir yırtılma duyduğuma eminim. İçkilerin parasını ödemek için cebimdeki cüzdana uzanıyorum ama orada hiçbir şey yok. Gitmiş.

"Sy," diyor Lavinia, yüzü düşüyor. "Bunun tam bir karmaşa olduğunu biliyorum ama yapma-"

"Kahretsin." Diğer ceplerimi yokluyorum.

"Ne?" Ses tonu endişeye dönüşür.

"Lanet cüzdanım gitmiş." Tanrım. Demek istediğim buydu. Tam bir felaket. *Unuttum mu? Hayır.* Arabadan indiğimizde vale biletini oraya koymuştum. Eğildim, yere, masa örtüsünün altına baktım. Lavinia ayağa fırladı ve gözlerim onun arkasına kaydı, Wicker'ı kabinde gördüm. Kollarını bankın arkasına doğru uzatmış, yüzünde geniş, k e n d i n i beğenmiş bir sırıtış var.

Doğruluyorum. "Orospu çocuğu."

Ben daha masasına doğru yürümeyi bitirmeden Wicker cüzdanı havaya kaldırmış, el sallıyor. "Bir şey mi kaybettin koca adam?"

Göğsümde öfke kabarıyor ve hamle yapıyorum. Lavinia'nın elleri beni tutmak için panikle ceketimi kavradı ama ikimiz de onun bunu yapamayacak kadar küçük olduğunu biliyoruz. Yine de geri çekildim ve cüzdanı onun elinden kaptım.

alaycı bir tavırla elini uzattı. "Cesaretsiz, önemsiz hırsızlık. Sen kesinlikle Doğu Yakası'nın çöpüsün."

"Ve sen fakirsin," diyor iğrenç bir şekilde gülerek. "Senin kredi kartını kullanacak değilim ya. Sadece mezeler yüzünden reddedilir." Gözleri Lavinia'ya kayıyor, dili dişlerini emiyor. "Randevun kötü mü gidiyor tatlım? Bana katılmak için çok geç değil. Eğer dizlerindeki bandajlar bir şey ifade ediyorsa, bahse girerim nasıl ödeme yapacağını biliyorsundur." Sevgilisine, "Tiff, biraz yana kay, Düşes'e yer aç" diyor.

Lavinia beni iterek, "İşte bu," diyor. Adamın önündeki içkiyi kapıyor ve yüzüne fırlatıyor.

Tiffany ciyaklayarak ayağa fırladı. "Elbisem!"

"Seni *kaltak,*" diye hırlıyor Wicker, ayağa fırlayarak.

Bir elimi omzuna atıp onu geri itiyorum ve sonra dirseğimi geri çekerek canına okumaya hazırlanıyorum. "Sakın buna cüret etme. Kardeşimin Düşes'e karşı tetikte olduğunu düşünüyorsan, benim nasıl tepki verdiğimi görmelisin."

Wicker'ın yüzü bronzlaşmış teninin altında soluklaşıyor ve bakışları düşmese de Adem elmasının yutkunarak sallandığını görüyorum. Tiffany inliyor, kaçmak için nafile bir çabayla kabinin etrafında dönüyor.

"Ahem."

Arkamızdan bir ses geliyor ve yavaşça dönüyorum. Takım elbise giymiş bir adam arkamda duruyor, gergin bir şekilde etrafımda dolaşıyor. Müdür olduğunu tahmin ediyorum ve hemen arkasında telaşlı görünen garsonumuz ve güvenlik görevlisi gibi görünen bir adam var.

Kolumu indirmiyorum ama yumruğumu sıkıp bekliyorum.

"Bay Perilini, gitme vaktiniz geldi," diyor takım elbiseli adam sessiz ama kararlı bir sesle. "Derhal, yoksa polis çağıracağım."

Wicker'ın dudakları en küçük sırıtışa dönüşüyor ve eğer Nick az önce kardeşliği ön planda tutmak, kendimizi daha yüksek bir kamu standardına tabi tutmakla ilgili o konuşmayı yapmamış olsaydı, şu anda Wicker'ın güzel yüzünü mahvediyor olurdum.

Ama aptal kardeşim adım attı, bu da benim de adım atmam gerektiği anlamına geliyor.

Yumruğumu indirip onu serbest bırakıyorum ve bu sırada cüzdanımı kapıyorum. "Sana benimle dışarıda buluşmanı söylerdim, böylece bunu gerçek erkekler gibi halledebiliriz, ama ikimiz de benimle boy ölçüşemeyecek kadar korkak olduğunu biliyoruz."

"Elbette," diyor ve gözlerini hızla yeniden yanına yapışan Tiffany'ye çeviriyor. "Sen ne dersen o."

Güvenlik bizi tam olarak dışarı atmadı. Zaten çıkıyorduk. Ama yine de iğrenç bir eskortla karşılaştık, güvenlik görevlisi arabamızı bir an önce alması için valeye başıyla işaret etti. Çocuk kaçıyor, ben de vale standının yanındaki tuğla sütuna doğru yürüyüp arkama yaslanıyorum ve iç çekiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, umarım başka bir yerde uyanırım.

Lavinia'nın topukları kaldırımda tıkırdıyor ve bana baktığını hissediyorum. Gözlerimi açmadan, "Buna alışık değilim" dedim. "Neye

alışkın değilsin?"

"Kaybetmek." Ona bakıyorum. Onu görmek acı verici. O kadar güzel ki. Çok güçlü. Yani... her şey. Bunu daha önce nasıl göremedim bilmiyorum. Lavinia Lucia benim için mükemmel bir kız. "Seninle çıktığım her raundu kaybederek bitiriyorum."

Başını öne eğiyor, kaşlarını birleştiriyor. "Üçünüz de benim kazanabileceğiniz bir ödül olmadığımı ne zaman anlayacaksınız?"

Nick'in Perez'e karşı mücadelesini kazanması karşılığında ödülümüzün tam anlamıyla o olduğu düşünüldüğünde, burada bir ironi var. Ama itiraz etmiyorum, çünkü temel önermeyi anlıyorum. Onun bedenini, unvanını ve ona bizim deme hakkını kazandık.

Başka bir şey yok.

"Bu güzel bir jestti ama sadece meraktan soruyorum" diyor, gözleri kravatımın düğümüne kaymış. "Bu sözleri gerçekten söyleyecek misin?"

Ne duymak istediğini biliyorum. Başta onu dışarı çıkarmak istememin sebebi buydu. Hideaway. Soyunma odası. Ailemin evindeki o gece.

Bodrum katında. Tüm bunlar için özür dileyebilirdim ve bu kolay olurdu. O zamanlar aramızdaki şeyler farklıydı. O bunu biliyor. Bilmek zorunda.

Ama gittiğim gece yaptıklarımı nasıl silebilirim?

Duraklama devam ediyor, hüzünle karışık ve bunun bir ölüm kalım meselesi olduğu hissi ağır basıyor. Bir şeyin ya kurtarılacağı ya da kırılacağı bir an.

Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Neden daha önce hiç kız arkadaşım olmadığını bilmek ister misin?"

Lavinia gözlerini devirir, yüz hatlarında bir kızgınlık ifadesi belirir. "*Yakınlık sorunların* olduğunu biliyorum ama-"

"Hayır, gerçek nedeni kastediyorum. Dürüst gerçeği." Bunun seksle bir ilgisi yok ve bana attığı meraklı bakıştan anladığım kadarıyla ne demek istediğimi anlıyor. Bu yakın zamana kadar kendime itiraf edebildiğim bir şey değildi. "Babalarım buralarda efsaneydi. Spor salonundaki yaşlılar hâlâ bazen onlardan b a h s e d e r . Onlar durdurulamaz güçlerdi, korkuldukları kadar saygı da görürlerdi. Ve sonra... anneme aşık oldular." West End'in saygı duyduğu acımasız, sert, sıcak kanlı dövüşçülerle beni yetiştiren iki sabırlı adamı bağdaştırmak her zaman zor olmuştur. "Burada çelik gibi sert olmanız gerektiğini herkesten iyi biliyorsunuz. En küçük bir zayıflık belirtisinde mindere çıkarsınız."

Yüzü netleşiyor. "Ve birini önemsemek bir zayıflıktır."

"Bunu diğer erkeklerde milyonlarca kez gördüm. Bir kız bulurlar, yumuşarlar. En azılı dövüşçüler bile -gerçek savaşçılar- kukularını yalarlar ve yapış yapış olurlar. Ve ben bunu hiç anlamadım. Bunu kim ister ki? Ben hiç istemedim." Daha da yaklaşarak gözlerinin içine bakıyorum, sesimdeki kafa karışıklığını duyması gerektiğini biliyorum. "Ama garip olan ne? Şimdi bunu istediğime göre, hiç de öyle hissetmiyorum. Beni yumuşatmıyorsun. Aksine, daha sıkı savaşma isteği uyandırıyorsun. Daha iyi. Daha güçlü." Parmaklarım onunkilere sürtünüyor. "Sen benim için bir ödülden daha fazlasısın Lavinia. *Bizim* için de. Seni buraya getirmek istedim.

Bu gece bu aptal restorana, bu aptal takım elbiseyle, o aptal çiçeklerle geldim çünkü sana layık olabileceğimi göstermek istedim. Sana."

"Sy." Bana attığı bakış dayanılmazdı. *Yazık*. "Sadece bir randevu."

Acımasızca gülümsüyorum. "Biliyorum. Hiç de değerli olmadığıma dair aylarca süren kanıtlara karşı bir randevu." Bu kötü bir fikirdi. Son birkaç gündür yaşadıklarımızdan sonra, bu çok erkendi. Sabırsız. Düşüncesizce. Sanırım ben gerçekten Nick'in kardeşiyim. Ama bilmesini istediğim bir şey daha var. "Bir daha asla olmayacak Lavinia. Orada söylediklerimde ciddiydim. Seni her zaman güvende tutacağım. Başkalarından ve kendimden." Beklemediğim ama gördüğüme garip bir şekilde minnettar olduğum bir yoğunlukla gözlerime bakıyor. İçten içe, bunun beni tutacağı bir şey olduğunu biliyorum. "Bunu istemesen bile." Aramızda bir işaret yapıyorum. "Beni istemesen bile. Yine de bu sözü tutacağım."

Gözlerimde ne buluyor bilmiyorum ama bu onun yüzünü yumuşatıyor, başını yana eğiyor. "Sana zaten söyledim, değil mi?" Gülümsemesi küçük ve incinmiş ama yine de göğsümün çarpmasına neden oluyor. "Sy Perilini'nin kızı olmaktan daha kötü şeyler de var." Çenesini restorana doğru salladı. "Şu anda zavallı Tiffany olabilirdim."

Homurdanıyorum, gerçek kahkahalar göğsümde gümbürdüyor. Tanrım, bu kadın. Buna hakkım olmadığını bilerek, endişeyle soruyorum, "Bu ne anlama geliyor? Sen... benim misin?"

Yaklaşıyor, kravatımı kavramak için elini kaldırıyor. Sonra bir kaşını kaldırıyor. "Bu tamamen bu öpücüğün nasıl gittiğine bağlı."

Yavaşça.

İşte böyle.

Önce yanağını okşuyorum, bunu sadece Nick ve Remy'nin yaptığını gördüğüm için değil, yüzünü bana doğru çevirmek, dudaklarımı onunkilere değdirmek, ağzını açarken çenesinin menteşesinin kaydığını hissetmek istediğim için yapıyorum.

Ondan sonrası yumuşak, ılık ve ıslak. Votka ve viskinin keskin kenarı dilimizde kalıyor, ama tattığım tek şey tatlılık ve

Aciliyet. Elimi sırtının alt kısmına doğru kaydırıp bedenini daha da yaklaştırdığımda, içimde ilkel bir şey esniyor ve uyanıyor. *Almak* istiyor. Onu döndürmek, bu sütuna doğru itmek ve üzerindeki bu ışıltılı elbiseyi yırtmak istiyor.

Kabul et.

Onun yerine ağzını yalıyorum, göğsümün çukurundan kurtulmakla tehdit eden gırtlaktan gelen sızlanmayı ısırıyorum. Eli kravatımı çekiştirerek beni daha yakına çağırıyor ve içimde bir orman yangını gibi kükrüyor.

Onaylayın.

Aletim istekle zonkluyor, o kadar sert ki karnında hissedebileceğini biliyorum. Ama parmaklarımı saçlarına doladığımda yumruk yapmıyorum, çekiştirip kavga etmiyorum. Kafatasının kıvrımlarını kucaklıyorum ve yerde yattığım o günü düşünüyorum. Bana nasıl baktığını. Parmakları benimkilere değiyordu. Kahkahasının kıvrımlarını.

Bırak gitsin.

Uzaklaştığımda fazla uzaklaşmıyorum, alnımı onunkine yaslıyorum. Gözlerimi açmıyorum çünkü cevabını görmeye hazır değilim. Onun yerine kokusunu içime çekiyorum, vücudunun benimkine değen sıcaklığını, ceketimi kavrayan parmaklarının hissini.

Şu anda dünyanın sonu gelse, bana bir şey olmaz.

"Pizza." Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, o da bana bakıyor, ağzı düşünceli bir kıvrımla büzülmüş. "Bu süslü saçmalıktan çok daha iyi bir ilk buluşma yemeği, sence de öyle değil mi?"

Araba yanaşırken sırıtarak elini tutuyorum. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

7

Lavinia

Forsyth'e ilk kaydolduğumda, erkeklerden birinin her zaman peşimde olmasa bile yakınımda olacağı açıktı. Sınıfın dışında beklerlerdi. Beni kütüphaneye kadar takip ediyorlardı. Takip cihazı olsa bile bana güvenmiyorlardı. Özerkliğim yoktu, ki bu adil bir şeydi. İlk fırsatta kaçmayı planlıyordum.

O zamanlar buna uymak ve mutlu bir Kraliyet ailesiymişiz gibi davranmak zorunda kalmıştım. Ama kampüsteki diğer kardeşlikleri izlerdim, ev kızlarıyla bir gösteri yaparlardı ve ne kadar kontrollü olduklarını, ne kadar acınası olduklarını düşünürdüm. Story'nin Lordları onu her yerde takip ediyor, bedenleri ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlı. Bileğine sıkıca sarılmış siyah kelepçe bir moda aksesuarından çok bir kelepçeye benziyordu. Bir de Prenses var, parlak saçları ve mükemmel yüz hatlarıyla, üç zengin erkek klon tarafından üzerine titreniyor ve potansiyel varislerini izliyorlar. Sadece nadiren görebildiğim Barones Regina, kampüste üç duyarlı gölgeyle dolaşıyor, başı her zaman hafifçe onlara doğru bakıyor. Ve Sutton'ı asla unutamam,

Kontes, engerek yılanının çiziklerinden bitkin düşmüş, omuzları çökmüş, gözleri donuk ve boş bakıyordu.

Tek gördüğüm kadınlar ve onların tasmalarıydı.

Şimdi her şeyi biraz daha farklı görüyorum. Bu Kraliyet erkeklerine korumaları ve saklamaları için bir kadın veriliyor. Miras bırakmaları için. Muhtemelen sevmeleri için. Sahip oldukları en değerli şey biziz ve bir mülk olduğumu kabul etmek her ne kadar sinirlerimi bozsa da, yaşadığımız onca şeyden sonra, artık onların tepemde dolaşmasına düşman değilim.

Hepimizin üzerinde her zaman bir hedef var, özellikle de soyadınız bir Kral ile aynıysa.

Tabii ki, Lionel Lucia'nın daha az değerli kızı olarak asla deneyimlemediğim bir şey olan Kraliyet olmanın getirdiği belirli bir prestijin zararı yok. Düklerimin gülünç derecede seksi olması da bir engel değil ve özellikle bir tanesi çok yakın zamanda benim kişisel orgazm verme makinem haline geldi.

Sonunda hepimiz kampüse döndüğümüzde aklımdan bunlar geçiyor. Birleşik bir cephe oluşturduk ve farklı işlev düzeylerinde de olsa her zamankinden daha uyumluyuz.

Buluşmamızdan sonra Sy ile aramızdaki gerginlik biraz azaldı ve Remy daha iyi görünüyor. Sanırım. Kusmayı bıraktı ve tekrar yemek yemeye başladı. Yüzünün yarısı durmadan kaşınan kalın bir sarı kıl tabakasının ardında saklı olsa da teni daha iyi. Tek kolu askıya alınmış durumda. Spor salonunda tanıştıkları adam zorlamadı ama Nick ve Sy zorladı. Okuduklarıma göre, kolunu mümkün olduğunca sabit tutmak onun için en mantıklısı.

Ancak nasıl hissettiğinin en büyük göstergesi dizinin sürekli sekmesi ve kalemi ile masaya hızlı hızlı vurmasıdır.

"İşte bu," diye tersledi Nick, uzanıp kalemi onun mürekkep lekeli parmaklarından kaptı.

"Hey!" Remy ağlıyor.

"Nick!" Sy homurdanıyor ama bu, kardeşinin bileğine bir fiske vurup kalemi öğrenci merkezindeki bir grup öğrencinin üzerine göndermesini ve birinin alnına vurmasını engellemiyor.

Kıs kıs gülüyor, kazara bullseye vurduğu için memnun. "Siktir, gördün mü?"

"Git getir," diyor Sy. "*Şimdi*."

Nick gözlerini deviriyor. "Hayır. Tekrar dokunmaya başlayacak ve ben buna daha fazla katlanamayacağım." Yalvaran bakışlarını bana çeviriyor. "Minik Kuş, aranızın gergin olduğunu biliyorum ama belki de ona sakso çeksen-"

Sy defterini çarparak kapattı. "Senin derdin ne lan?" Remy dikkat çekici bir şekilde sessiz, gözlerini boş çizim defterine dikmiş.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, sandalyemi geri çekerek. "Ben bakarım."

Nick bir adım fazla ileri gittiğini fark ederek ayağa fırlar. "Tanrım, ben gidiyorum."

"Hayır." Elimi göğsüne bastırıyorum. "Bana izin ver. Otur ve bir dakikalığına pislik olmamayı düşün."

Kaşlarını çatıyor ve saçlarımı alnımdan iterek bir öpücük konduruyor.

"Tamam." Bu adamlar benim sonum olacak.

Söz konusu gruba doğru ilerliyorum. Geldiğimi görüyorlar. Kime ait olduğumu biliyorlar ve kızmaları gerekse de kızmayacaklar. Kraliyet mensubu olmanın avantajı.

"Hey," diyorum işaretleyicinin çarptığı çocuğa. Alnında kırmızı bir yara var. "Bunun için üzgünüm."

Daha genç -muhtemelen birinci sınıf öğrencisi- Forsyth sweatshirt'ü giyiyor. Gözleri göğsümdeki dövmeye yapışmış. Nick'in bugün benim için seçtiği tişört göğüslerimi kocaman gösterse de, hayırsever davranıp bunun dövme olduğunu varsayacağım.

"Uh," diyor. "Elbette. Sorun değil."

"O kalemi geri almam gerekecek."

Çocuk bana kalemi uzatıyor ama bir kahkaha duyuyorum. "Buna neden bu kadar ihtiyacın var? Seni daha fazla işaretleyebilsinler diye mi?"

Döndüm, gözlerim kısıldı. "Ne dedin sen?"

İşte o zaman bileğindeki dövmeyi gördüm. Sarmal bir yılan. Sırıtıyor. "Alnına '*Duke's Pussy*' yazıp bu işi bitirmenin zamanı geldi diye düşündüm."

Gözlerim, Düklerimin her birinin izlediği masaya kayıyor, ancak değişimi duymaları için çok uzaktayız. Onun şansına. Nick, o dövmeli yılandan farklı olarak, ilk işarette saldırmaya hazır. Ama bu çocuk bir hiç. O daha birinci sınıf öğrencisi. Perez'in botunun altındaki pislik.

"Warren, kapa çeneni," diyor alnında kırmızı bir yara izi olan çocuk. Alnında bir endişe çizgisi beliriyor. "O bir aptal, Düşes. Öyle demek istemedi."

"Arkadaşını dinle, pislik." Başımı kaldırıp Story'nin yaklaştığını görüyorum; elinde bir fincan çay var. Kısa lacivert bir etek ve soluk pembe bir kazak takımı giymişti. "Uğraşmak isteyeceğin hatun bu değil." Sırıtıyor. "Kendini üç gün boyunca elektrikli bir köpek kafesinde bulmak istemiyorsan tabii."

Warren yutkundu ve başını eğdi. En azından şimdilik.

Kolunu benimkiyle birleştirdi ve beni uzaklaştırdı. "Her

şey yolunda mı?"

Kalemi tutuyorum. "Elbette. Yani, her zamanki şeyler dışında."

Story ve Lordların Baronlarla yaşananlar ve vurgun hakkında ne kadar şey bildiklerini bilmiyorum ama müttefikimiz olsalar bile ağzımızı kapalı tutmaya yemin ettik.

Öğrenci birliğinin ortasında durdu. Düklerimin gözlerini üzerimde somut bir ağırlık gibi hissediyorum ve odanın diğer ucunda Dimitri Rathbone duvara yaslanmış, bakışları Leydisine yapışmış durumda. "Bir dakikan var mı?" diye soruyor. "Seninle bir şey konuşmam gerekiyor."

"Evet? Ne var ne yok?"

"Duydunuz mu bilmiyorum ama her yıl büyük bir bağış kampanyası düzenleniyor. Sonbahar festivali mi? Bütün kardeşlikler işbirliği yapar."

"*Duymuştum,*" diyorum, sonbahar geldiğinde Kuzey Yakası'nda yapılan konuşmaları düşünerek. "Ama işbirliği konusunda şüphelerim vardı."

"İster inanın ister inanmayın, aslında hafta sonu için silahları bırakıp uslu uslu oynuyorlar." O kadar kolay olduğundan şüphe etmeme neden olacak şekilde gülümsüyor. "Bu bizim de aynı şeyi yapmamız gerektiği anlamına geliyor - çünkü yetkili biziz."

"Biz mi?"

"Evin kızları. K u r u l u m , oyunlar, aktiviteler, gezintiler, eğlenceler, yiyecekleri organize etme şerefine nail oluyoruz..."

Yüzümü ekşittim. "Yani, temelde her şey."

"Hemen hemen."

"Tipik."

"Değil mi?"

Kollarımı kavuşturarak, bunun evler arası kaynaşma için kesinlikle en kötü zaman olduğunu kabul etmekten kendimi alamıyorum. "Sanırım bundan kurtulmanın bir yolu yok?"

Başını iki yana sallar. "Üzgünüm, sadece yapmamız gereken bir şey." Gözleri omzumun üzerinden kayıyor ve gülüyor. "Vay canına, ikimizin çok fazla konuşmasından hoşlanmıyor."

Nick'in bize doğru baktığını görüyorum. Çenesi sabit, gözleri kısıktı. Şüpheli, ki bu mantıklı. Story ile son kez bir araya geldiğimizde Nick Bruin için işler pek iyi gitmemişti.

Gözlerimi devirerek ona dönüyorum. "Hayatta kalacak."

Yüzü dalgınlaşıyor. "Senin için nasıl gidiyor?"

"Ben ve Nick mi?" Gözlerinin beni delip geçtiğini hissetmek için tekrar bakmama gerek yok. Eskiden buna içerlerdim. Şimdi sadece bacaklarımın arasını ısıtıyor. Beni izleyen tek kişi o değil, ama Sy bir defter çıkarmış, en azından beni takip etmiyormuş gibi yapıyor ve Remy'nin odağı tamamen

an. "Biz aslında..." Omuzlarım yukarı kalkıyor, kollarımı kavuşturuyorum. "Birlikte mi?" Kendimi inançsızlığa hazırlıyorum. Onaylanmamaya.

Kaşı kalkıyor. "Yani sadece biraz sert sevgiye ihtiyacı vardı, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey." Yine de ses tonunda bir yargılama yok. Hikâye Muhtemelen dünyada Nick gibi bir adama aşık olmamı anlayabilecek tek kişi. Onunla Lordları arasındaki ilişkinin ne kadar ileri gittiğinden tam olarak emin değilim ama bileğindeki kelepçeyi ve gömleğinin üstünden görünen buruşuk yara izlerini görüyorum. "Festival için ne yapmamı istediğini söyle yeter. Ben varım."

"Sana mesaj atarım," diyor, son çayını içiyor ve bardağı yakındaki çöp kutusuna atıyor. "Ve cidden, bu yıl yardım etmene sevindim. Diğer ev kızları..." Burnunu kıvırıyor.

Boşluğu ben doldururum.

"Berbat mı?" Sırıtıyor.

"Oldukça."

Masaya döndüğümüzde Remy'ye kalemini uzatıyorum. "Teşekkürler Vinny," diyor, kulağının arkasına sıkıştırarak.

Nick hanımefendiyle konuşmam hakkında hiçbir şey söylemiyor ama Sy soğukkanlı davranmakta o kadar iyi değil.

"Bu da neydi böyle?" diye sorar.

"Sonbahar festivali olayı," diyorum ceketimi kaparken. On dakika sonra Chem'e gideceğim. "Görünüşe göre Düşes olarak planlamaya yardım etmek işimin bir parçası."

"Kötü fikir," diyor Nick. "Düşmanla dostluk kurmayız."

"Evet, aslında var." Sy ayağa kalkıyor, sırt çantamı alıp omzuna atıyor. "Yılda birkaç kez. Tüzükte var ve kardeşliklerden birine katıldığınızda anlaşmanın bir parçası." Bana özür dileyen bir bakış attı. "Sana söylemeyi unuttuğum için üzgünüm. Bazı şeyler..." Boynunu kaşıyor. "İşlerin nasıl gittiğini biliyorsun."

"Sorun yok," diye teminat veriyorum, öyle olmasa bile. Beş Kraliyet kadını bir festival mi planlıyor? Bu cinayet için bir reçete, hatta

Dukes hiç görmedi. Yine de pozitif kalmaya çalışıyorum. "Yine de Story ile biraz vakit geçirmek güzel olacak. Biliyorsun biz... dostuz. Ish."

Sy bu ifadeden rahatsız görünüyor, ama Nick?

Yanıma geliyor, kolunu belime doluyor. Başını eğiyor, ağzı kulağıma sıcak bir şekilde değiyor. "İkinizin bir daha bana karşı birlik olmayacağınıza söz verin."

Mırıldanarak onu uzaklaştırıyorum. "Nasıl davranacağını göreceğiz."

Saat kulesinin iç işleyişine ev sahipliği yapan odanın hareketsiz sessizliği, ona ulaşmak için dar merdivenlerden çıkmak zorunda kalsanız bile hoş bir rahatlamadır.

Bir haftadır ilk kez içeri girdiğimde ortalık darmadağındı, parçalar ve aletler her yere saçılmıştı ve uzun bir süre her şeye baktım. Bunları parçalara ayırırken ne düşünüyordum? Sanki bu kadar büyük, bu kadar önemli bir şeyi tamir edebilirmişim gibi.

Plan her şeye baştan başlamaktı. Grev trenini parçalara ayırmak ve köşedeki çıplak ampulün altına serilmiş eski şemaya göre tekrar bir araya getirmek. Ama buraya son geldiğimde ancak yarısına kadar gelebilmiştim.

Kendimi toparlayarak saçlarımı at kuyruğu yapıyorum ve dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılayarak işe koyuluyorum. Burada, bir bardağa uzanmamı izleyen Sy'ın pantolonundaki şişkinliği görmüyormuş gibi davranmak zorunda değilim. Nick'in bundan sonra ne gibi çılgınlıklar yapacağını merak etmeme gerek yok. Remy'ye bakmaktan ve Haley'nin onun önünde diz çökmüş halini hatırlamaktan kaçınmak zorunda değilim. Babamı düşünmek ve bize nasıl karşılık vereceğini merak etmek zorunda değilim.

Saat dağılmış ama tekrar bir araya getirilebilir.

Sonra çalışacak mı?

Olabilir.

Belki de değildir.

Bu uzun ve sıkıcı bir süreç, bazı parçalar o kadar birbirine benziyor ki sayfadaki şemayla eşleştirmem biraz zaman alıyor. Sorun şu ki, malzemeleri okudum, bileşenleri ezberledim ve birbirine nasıl uyduğunu biliyorum, ancak organik anlamda anlamıyorum. Neyin nereye gittiğini biliyorum ama neden gittiğini ya da diğer parçalarla nasıl sinerji oluşturduğunu bilmiyorum.

Kapının açıldığını duyduğumda son garip yardımcı kolu yerleştirmeyi neredeyse bitirmiştim. Arkamı dönmüyorum, kolum saatin bağırsaklarına o kadar girmişti ki baştan başlamak angarya olacaktı.

"Ne?" Yardımcı kolu somunla sabitlemek için diğer kolumu zorlayarak soruyorum.

"Bir uzvunu kaybetmek için iyi bir yol gibi görünüyor." Remy'nin sert ve sessiz sesi midemi karmaşık bir şekilde bulandırıyor.

"Bu sadece saat gerçekten dönerse olur." Homurdanıyorum, dişlileri sıkmak için bir dişliye uzanıyorum.

Onu duyduğum kadar arkamda da hissediyorum. Zonklayan bir yaranın tüm varlığına sahip. "Şemalar bunlar mı?" Mırıldanarak cevap verdiğimde kâğıtların yer değiştirdiğini duyuyorum. "Tanrım, bunlar yüz yıllık olmalı." Uzun bir sessizlik oluyor ve ben rahatsızlığın karıncalanmasını hissetmeye başlıyorum. Remy ile ilgili sorun, onun kaçınılmaz olması.

Enerjisi.

Gözleri.

Yüzünü.

Yayın gerginliğinden memnun bir şekilde, parmaklarım yağlı ve lekeli b i r ş e k i l d e kendimi mekanikten yavaşça kurtarıyorum ve sonunda ona dönüyorum.

Vücudu.

Gömleksiz, pantolonu beline kadar inmiş ve gazeteyi taramasını izlerken donup kalıyorum. Bir eli nemli saçlarını geriye doğru tarıyor.

Gözlerini. Bu, mürekkepli derisinin altındaki gergin kasların kaymasına ve esnemesine neden olan boş bir hareket.

Sonra başını kaldırıp bakışlarımla buluştu. "Sorunun ne olduğunu biliyor musun?"

Cazibemi bir düğme gibi kapatıyorum. "Evet." Anahtarı alet kutusuna bırakıyorum. "Kırılmış."

Göz kırpıyor. "Oh."

Kalçamdaki büyük krankı işaret ediyorum. "Kurmuyor. Sanki sıkışmış gibi." Ona bir gösteri yapmadan duruyorum; küçük figürüm, çalışmasını engelleyen bükülmüş metal her neyse onu itmek için komik bir şekilde mücadele ediyor.

Dalgınca ensesini kaşımak için uzanırken, "Açıkçası ben işe yaramazım ama Sy'dan denemesini istemelisin. Buradaki en güçlü kişi o." Bir süre sonra ekliyor: "Bunu söylediğimi ona söyleme."

"Fark etmez," diye cevap veriyorum, diğer aletlerle birlikte bir anahtar atıyorum.

Gözleri metalik çarpışmayı takip ediyor. "İlaçlarımı alıyordum," diyor. Kaşları anında büzülüyor, belki de öyle bir niyeti yokmuş gibi.

Alet kutusunun üzerine asılı kirli havluyla ellerimi siliyorum. "Biliyorum." Şişelerin banyoda sıralandığını gördüm, bazen açık, bazen değil.

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor, ağzının çizgileri yumuşuyor. "Hâlâ turuncular ama yapıyorum." Bir süre sonra, "Yapmaya devam edeceğim" diye vurguluyor.

Başımı sallayarak hiçbir şey söylemiyorum. Savaşan mutlaklarla karşılaşmak göğsümün içinde sürekli bir ıstırap. Bir yanım hâlâ onun ilgisiyle canlanırken, diğer yanım bunun ağırlığı altında soluyor. Kalbim onu bu şekilde görmeyi çok istiyor -uyanık, net, geri tepen- ve aynı zamanda yeterli olmadığımı bildiği için soluyor.

Onun için yeterli değildim.

Ona bakmak bile boğazımın düğümlenmesine neden oluyor. "Bir şey mi istemiştin?"

Birbirimizi rahat bırakmamız konusunda sözsüz bir anlaşma yapmıştık. Bazen kayalıklardaki o gece bana gerçekmiş gibi gelmiyor ve kendimi Remy'nin bunu ilk kez yaptığıyla ilgili tüm şüpheleriyle ilişkilendirirken buluyorum. Diğer zamanlarda ise bacaklarımdaki kabuk bağlamış kesiklere bakıp atlamadan önce fısıldadığı sözleri hatırlıyorum ve o kadar gerçek oluyor ki uzaklaşıp nefes almam gerekiyor.

Şimdi olduğu gibi.

Başını eğip yanındaki masadan bir şey alıyor. "Şunu taşımama yardım eder misin?" Elinde bir askı ve bir gömlek olduğunu anlamam uzun bir anımı alıyor. "Sy bir laboratuvar raporuyla meşgul ve Nick de babasıyla telefonda konuşuyor." Ağzı mutsuzca aşağıya doğru dönüyor. "Omzum hâlâ biraz berbat durumda."

"Elbette." Havluyu bırakıp zırhı kaldırıyorum ve gömleği ondan almak için ilerliyorum. Bu bir şey değil. Göğsünün bu çıplak genişliği mi? Sadece deri. Et ve kemik, başka bir şey değil. "Bir yere mi gidiyorsun?" Sözlerimi hafif ve doğrudan tutarak soruyorum.

"Evet, şu toplantı olayı." Elini saçlarında gezdirmek için uzanıyor ama sonra acıdan irkiliyor ve kolunu bırakıyor. "Öğrenci merkezinde."

"Buluşma mı?" Kötü kolunu işaret ederek soruyorum. Yavaşça uzatıyor, yüzünü buruşturuyor ve ona dokunmama bile gerek kalmadan kolunu gömleğin kolundan geçiriyorum. Gömleği omzundan geçirip sırtına dolayarak sağlam koluna ulaşıyorum.

"Sy benim için buldu," diye açıklıyor, kelimeler sessiz ama garip bir şekilde gergin. "Destek grubu gibi bir şey. Bilirsin işte, bağımlılar falan için."

Sadece bir saniye duraksadım. "Ah, doğru." Kokusu beni bir battaniye gibi sarıyor, alışık olduğumdan daha sessiz. Onda boya ya da solvent izi yok, sadece vücut yıkamasının -belki de deodorantının- erkeksi baharatı var. Yüzüme yansıtmamaya özen göstersem de karnım hala dönüyor. "Kulağa... hoş geliyor."

Çok zorlamak ya da yanlış bir şey söylemek istemiyorum. Archie'nin buraya ilk geldiği zamanki gibi, ürkek ve kolayca korkuyor. Yardım almasına sevindim ama Remy ile mi? Bir şeye güvenmek zor. Ona güvenmek.

Gözlerinin inatla beni izlediğini hissediyorum ve yaptığı her hareket mümkün olduğunca uzun sürmesi için kasıtlı olarak ölçülmüş gibi görünüyor. Yaralı bile olmamasına rağmen ikinci kolunu dikkatlice geçiriyor. Gömleğimin kenarlarını mekanik bir şekilde önüne doğru çekerek, sabırlı ve bir o kadar da kasıtlı hareketlerimle çerçevemi tutuyorum.

Ben onun
Düşesiyim. Bu
bir görev.

Alt düğmelerden başlıyorum, nefesinin yavaş yavaş artan ağırlığını duymuyormuş gibi yapıyorum. Parmak eklemlerim kazara karnının sert merdivenini sıyırana kadar, düğmeyi iliğe geçirerek birbiri ardına yükseliyorum. Remy yumuşak bir nefes alıyor, karın kasları esniyor.

"Neredeyse geldik," diyorum, sanki tepkisinin nedeni sabırsızlıktan başka bir şey değilmiş gibi.

Başını eğerek karşılık veriyor, burnunun ucu şakağımdaki saçları sıyırıyor. "Rengin soluyor," diye fısıldıyor, sesi yırtık ipek gibi. "Saçlarında. Mavi artık çok soluk. Bir ara yeniden yapabilirim." Çenem sıkılıyor, o nefes alırken parmaklarım hızlanıyor. Sadece yorgun olduğu ve yığıldığı için olabilir. Bana gerçekten dokunmuyor bile. Sadece nefesi.

Ve bu bir ıstırap.

"İşte," diyorum, üstten üçüncü düğmeyi bitiriyorum, tam da onun sevdiğini bildiğim şekilde.

Burnu aşağı doğru inip şakağımı dürttüğünde yakamı sertçe düzeltiyorum ve aynı anda eli *-yaralı* omzuna bağlı olan- çenemi yakalamak için yukarı uzanıyor, dudakları nemli bir şekilde yanağımda geziniyor.

Kendimi onun elinden kurtararak geri sıçrıyorum. Kanımdaki tüm sıcaklık soğuğa dönüşüyor. "Yapma." Sesim o kadar keskin ki irkildi, eli

hala

havada asılı kaldı. "Beni sana yapmakla suçladığın gibi manipüle etme." Ona askıyı fırlatıyorum, beceriksizliğini izliyorum, yüzündeki renk kanıyor.

"Ben-" Savunma daha kırpılmadan önce bile zayıf. Çenesinin gevşekliğinden yalan söylediğini anlıyor. Remy askıya bakar, parmakları malzemenin içinde kıvrılır. "Yani böyle mi olacak? Artık seni öpemeyecek miyim?"

O robotik vurdumduymazlık hissini yeniden kazanmam uzun zaman alıyor. Bunu yaptığımda, "Bunu kendin yapabilir misin?" diye sorarım.

Birbirimize baktığımız uzun bir duraklama oluyor, bir anlayış yerine oturuyor.

Hayır, artık beni öpemez. Bu

şekilde olmaz.

Ağzını sert bir çizgiye bastırarak kolunu askıya sokuyor, parmakları askıyı dirseğinin etrafından sıkıca çekiyor. Bana bakmadan cevap veriyor, gözleri arka planda beliren saat mekaniğine sabitlenmiş. "Bağlayabilir misin? Lütfen."

İsteği sessiz ve rahatsız edici bir şekilde içi boş ve yerine getirmek için öne çıktığımda başını bile bana doğru eğmiyor, kayışı boynuna geçirip cırt cırtı aşağı bastırırken sert bir şekilde duruyor.

"Teşekkürler," diyor ve gitmek için dönüyor.

"Remy" diye seslenmeden önce ayaklarını sürüyerek geri çekilişini dinliyorum. Döndüğümde donmuş halini yakalıyorum, keskin yüz hatları kapı aralığında dramatik bir siluet oluşturuyor. "İlaçlarını aldığına sevindim. Sadece biz olduğumuz için..." Bulamadığım bir kelimeye takılıyorum, çünkü öyle bir kelime olduğundan emin değilim. Remy ve benim birbirimiz için ne olduğumuzu ne zaman etiketleyebildim ve bunun karşıtını bulmaya nasıl başlayabilirim ki? Denemedim. Saatin mekanik aksamına bakıyorum, kıvılcımı olmayan bu motora boş boş bakıyorum. "Aramızda her ne oluyorsa, bu seninle birlikte olmak istemediğim anlamına gelmiyor.

iyi ol. Her zaman iyi olmanı isteyeceğim." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Bunu asla bana karşı kullanma."

Yarım adım öne çıkar. "Ben sadece..." Ama sonra durdu, sarktı ve kapıya döndü. "Sadece *istedim*. Üzgünüm, Vinny."

O gittikten uzun süre sonra bunu düşünüyorum, terli ve ağrılı bir halde, krank kolunu yerinden oynatmak için vücudumdaki tüm güçle ona yaslanıyorum. Ayaklarım zeminde kayıyor, ama ben onları daha sıkı tutuyorum, itiyorum, evrenin bana bunu, sadece bunu vermesini diliyorum. İşe yaramayacağını bilsem bile, yine de onunla boğuşuyorum, her şeyimi onu döndürmek için harcıyorum.

Bir saat sonra çıktığımda, oda girdiğim zamanki kadar sessiz ve hareketsizdi.

~

Duştan çıkıp gözlerim lavabonun etrafını saran çeşitli eşyalara takılana kadar GERÇEKTEN AKLIMA GELMEDİ. Saç jölesi, deodorant, tıraş bıçağı, tıraş kremi, tıraş losyonu, her türlü erkek bakım ürünü var.

Ve Remy'nin hapları.

"Hala turuncu..."

Yatmak için giyindikten sonra yaptığım ilk şey çatı katına çıkıp Sy'ın günlüğünü yatağın altından çıkarmak oluyor. İster kasıtlı bir hareket, ister hafıza kaybı olsun, günlüğünü geri istememişti. Arkasında bana bıraktığı özrü görmek için çevirip açmayalı günler oldu ve artık zahmet etmiyorum.

Kapısını çaldığımda dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmiş, iki kulağında da tomurcuklar vardı. Archie, Sy'ın yastığının önüne yayılmış, anlaşılmaz bir şekilde iki büklüm olmuş ve derin bir uykuya dalmış, küçük patileri aralıklı olarak seğiriyor. Artık çoğu gece burada uyuyor, genellikle sabahın küçük saatlerinde benimle yatmak için çatı katına çıkıyor.

Sy tepki vermeyince beni duyamadığını fark ettim ve kendimi içeri davet ettim.

Elimi önünde salladığımda kafasını kaldırıyor, parmaklarım iki kulaklığı da çıkarıyor. "Hey. *Kahretsin.*" Gözlerini ovuşturuyor, koltuğunda geriye yaslanıyor. Masanın üzerinde, bilgisayarının yanında sadece iki ısırık almış bir sandviç duruyor. Bunu beş saat önce yaptığından eminim. "Bu ödevi bitirmeme çok az kaldı," diyor, sesi paslı.

Yüzümü buruşturuyorum. "Böldüğüm için özür dilerim." Baronlarla yaşanan onca drama ve ardından gelen serpinti, hatta ondan önce bir hafta boyunca uzakta olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile...

Geride kaldığını biliyorum.

"Hayır, hayır." Hemen bileğimi tutup beni daha yakına yönlendirdi. "Güven bana, buna ihtiyacım vardı. Ne oldu?"

Masasının kenarına tünüyorum, mavi gözlerinin kalçalarıma, şortumun hemen altına inmesine aldırmadan dergiyi açıyorum. "Bu."

Deftere ilk kez görüyormuş gibi göz kırpıyor. "Oh."

Sayfayı Remy'nin renk kartelasına açtım. Aslında renkli değil, ki bu sürpriz değil. Sy tam olarak bir el işi projesi değil. Ama renkler -kelimeler- hâlâ duygulara karşılık geliyor. Sy'a uzattım. "Bunu geri almalısın."

Kaşlarını çatıyor, tereddütle alırken gözlerimin içine bakıyor. "Tamam mı?" "Hayır, yani..." Gözlerinde şaşkın bir acı var ve ben açıklamakta zorlanır. "Ben zaten hepsini okudum. Bunu kullanmalısın. İlaç şişelerini değiştirmelisin."

Şaşkınlık yüz hatlarını ele geçirmiş bir halde ona bakıyor. "İlaç şişeleri mi?" "Onlar turuncu, Sy."

Çizelgeye bakıyor ve anlamaya başlıyor. "Sence bu onu... isteksiz mi yapıyor?"

Garip bir şekilde omuz silkerek, "Remy yüzünden. Daha küçük şeyler onu isteksiz yapıyor."

Bir duraksamadan sonra, gözleri sayfayı tararken, "Huh," dedi ve sonra, "Mavi şişeler, sence? Hap düzenleyici mi?"

Sanki burada benim görüşüm önemliymiş gibi gözlerinin ağırlığı altında rahatsız bir şekilde kayıyorum. "Beyaz mı? Berrak mı? Bilmiyorum, sadece... turuncu değil."

"Ya da sarı," diye düşünüyor, okurken. Bir süre sonra gözleri tekrar bana kayıyor, kolunu uzatıp dergiyi masasına koyuyor. "Ona hâlâ kızgınsın."

Archie'nin yatakta kayışını izlerken yüzümü buruşturuyorum.

"Evet. Sanırım öyle." "Bunun ne kadar süreceği hakkında bir fikrin

var mı?"

Başımı eğerek, "Bunun bir raf ömrü olduğunu sanmıyorum, Sy." diye cevap veriyorum. Buna bir isim koymak bile yeterince zor. İhanet mi? Keder mi? Kalp kırıklığı? Hepsi uyuyor ama hiçbiri Remy'den ne istediğimi söylemiyor. Somut ve gerçek bir şey. Gökyüzü, yıldızlar ya da renkler değil. Tutunacak bir şey yoksa Remy'nin çapası olamam.

Sy avucunu bacağıma, dizimin hemen üstüne koyuyor. Sıcaklığı hafif ve sınayıcı, mavi gözleri benimkileri tutuyor. "Sana onu affetmeni söylemeyeceğim, çünkü bu benim haddime değil. Ama bunu söylemezsem iyi bir arkadaş olamam." Midem bulanıyor, çünkü şu anda duymak istediğim son şey bunun Remy'nin suçu olmadığı. "Seni kurtarmaya geldiğim o gece - seni babandan geri çaldığımda - bunu senin için yapmadım."

"Bunu yaptın çünkü Remy'ye yardım ettiğimi biliyordun." Belki de bu düşünce acı vermeliydi ama vermiyor.

"Biraz," diye itiraf ediyor, başparmağı iç uyluğumda yatıştırıcı bir devreyi okşuyor. "Ama çoğunlukla bunu yaptım çünkü eğer yapmasaydım, bunu kendi başına yaparak kendini öldürteceğini biliyordum. Çünkü onun için başka bir seçenek yoktu." Sy günlüğe başını sallıyor. "Şimdi seni biraz tanıdım ve tahmin ediyorum... belki de Haley'e yaptıklarından sonra artık kendini özel hissetmiyorsundur. Onun için." Gözlerimi yakalayarak görüş alanıma girdi. "Ama Lavinia, asıl yalan buydu, sana gösterdiği diğer şeyler değil. Eğer bunun için onu affedemiyorsan, bu senin yapacağın bir seçim." Başını sallayarak geri çekiliyor, avuç içleri dizlerimin üzerinde geziniyor. "Sadece doğru şeyi affetmediğinden emin ol. Bu konuda söyleyeceklerim

bu kadar."

Kenarları yıpranmış görünüyor. Bunun ne kadarının okul, DKS işleri, aile meseleleri ya da Remy ve sorunları olduğundan emin değilim. Günlüğü dikkatle kucağına götürüyor, gözüme çarpan ve bir kısmının benden kaynaklandığını bildiğim artan sertliği örtüyor.

Boğazımı temizleyerek masadan kalkıyorum ve "Bunu düşüneceğim" diye söz veriyorum.

Ama ben ayrılamadan sandalyesinde dönerek sordu: "Çatı katına mı gidiyorsun? Uyumaya mı?"

Duraklıyorum, parmaklarım büyük boy gömleğimin eteklerini karıştırıyor. Bu onun. Sy'ın. Ön yüzünde uzun boynuzlu bir kafatası baskısı solmuş ve dökülmüş; Sy sandalyesinde arkaya doğru eğilirken gözleri gömleğe takılıyor. "Evet."

Ağzı alaycı bir şekilde büzülür. "Yani Nick oraya çıkmanın bir yolunu bulacak."

Bu onaylama karşısında yüzüm ısınıyor. Bütün hafta böyle oldu, Nick onlar yattıktan sonra çatı katıma geliyor, kıyafetlerimi çıkarıyor ve beni yatağın üzerinde beceriyor. Bazen yavaş ve nazikçe, uzatarak. Bazen de hızlı ve gürültülü, sanki bütün gün beklemiş gibi, oysa beklemediğini biliyorum.

"Muhtemelen," diye kabul ediyorum, kendim de öyle hissetmeye başlamıştım. Sabırsız.

Bekliyorum. Heyecanlı.

Nick Bruin pek çok şeydir ve pek çoğu da iyi değildir. Ama bu mu? Benimle sevişme şekline bağımlı olmak çok kolay.

Şimdiden ıslandığımı hissedebiliyorum.

Sy öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor ve gözlerini parmak eklemlerine dikiyor. "Ben..." Çenesi garip bir şekilde çalışıyor. "...izlemek?"

Kaşlarım yukarı doğru kalkıyor. "Nick'in beni sikmesini mi izlemek istiyorsun?"

"Sadece izle," diye ısrar ediyor. Gözleri bazen Remy'nin gözlerinde gördüğüm aynı çılgınlıkla parlıyor, elleri gizlice defteri düzeltiyor.

Yanıt vermek için bocalıyorum, elbette o gün nehir evinde Nick beni becerirken bizi izlediğini biliyorum... o bölüm. Ama o farklıydı. Hepimiz aynı yatakta uyuyorduk ve

Gidecek başka bir yer yoktu. Bu şekilde planlanmamıştı. Öyle olsaydı, asla gerçekleşmezdi.

Ama şimdi düşünüyorum. Nick kardeşinin tişörtünü üzerimden çıkarırken Sy sıcak, mavi gözleriyle bizi izliyor. Kulak memelerinin kızarmasını, azdığında gözlerinin ağırlaşmasını -sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da- izlediğini düşünüyorum. Nick'in içime girdiğini gördüğünü, hatta belki de bunun görüntüsüyle kendine dokunduğunu düşünüyorum ve birden ıslanmaktan *sırılsıklam* olmaya geçiyorum.

Nefes alarak omuzlarımı dikleştirdim. "Bir şartla." Sy canlandı ve çenemi sandviçe doğru salladım. "Bir şeyler ye ve bu gece biraz uyuyacağına söz ver."

Şaşkın gözleri sandviçe dönüyor ve bir an için hepsini tek seferde ağzına tıkıştırabileceğini düşünüyorum. Bunun yerine sandviçi kenara iterek, "Ben... yeni bir şeyler yapacağım. Ve bol bol uyuyacağım." "Söz veriyorum" dediğinde gözlerindeki şaşkınlık hâlâ devam ediyor ama sözünü tutacağını biliyorum.

Son birkaç gündür bir şey netleşmeye başladı; erkeklerimin onlarla ilgilenmeme ihtiyacı var, aynı şekilde benim de onların benimle ilgilenmesine ihtiyacım var. Bu tipik ya da geleneksel değil, bazen düpedüz ahlaksızca. Ama bizim koşullarımızda ve bu her şeyden daha önemli.

~

Sy bir saat sonra kolunun altına sıkıştırdığı dizüstü bilgisayarıyla merdivenlerden çıktığında bir romana dalmıştım. Işıkların çoğu kapalı ama saatin yüzündeki şehir ışıltısı ve küçük yatak yuvamı aydınlatan küçük lamba yeterli. Sy en üst basamakta durup bana bakıyor, belki de her şeyi iptal etmemi bekliyor.

Kitabıma dönmeden önce ona sadece bir bakış atıyorum.

Sözsüzce, oturma alanına bakan parmaklığa yerleşip dizüstü bilgisayarını açtı. Kıyafetlerini çıkarmış, üzerine bol bir eşofman giymiş, ekran çıplak göğsünün üzerinde mavi bir parıltı yayıyor. Yeterince yakınımda -yataktan bir metre kadar uzakta- kendini tekrar işine kaptırdığını, parmaklarını klavyeye vurduğunu görebiliyorum.

Nick'in gelmesi uzun sürmez.

Kardeşinin aksine, gözlerinde beklediğim aynı vahşilikle buraya doğru geliyor. Üzerinde bir çift boxer'dan başka bir şey yok, tüm mürekkebi gözler önünde. Sy'ı ilk başta fark etmediğini Nick'in kendini tutuş şeklinden anlıyorum; bu gecenin yavaş ve sessiz geçeceğini belli edecek şekilde gevşek ve tembel.

Üçüncü bir varlığı fark ettiğinde donup kalıyor, gerginliğinin bir kısmı omurgasına geri dönüyor. "Hey," diyor kardeşine.

Sy bilgisayarı kapatır. "Hey."

İkisi uzun bir süre birbirlerini izlediler. Nick'in gözleri önce bana, sonra Sy'a kayıyor, jest gayet açık.

Sy dizüstü bilgisayarı bir kenara bırakıyor ve hiçbir şey söylemeden bir bacağını uzatıyor.

Nick uzanıp saçının arkasını karıştırıyor, bu onu şimdiye kadar gördüğüm en garip haliydi. "Kalıyorsun," diye tahmin ediyor.

Sy'ın yüzü sertleşir. "Bu bir sorun mu?"

"Duruma göre değişir." Nick aramıza bakıyor, gözleri sorgulayıcı bir şekilde kısılıyor. "Hâlâ am bulabiliyor muyum?"

"Tanrım." Gözlerimi devirip kitabı kapattım. "Evet, Nick."

Nefes veriyor, omuzlarındaki gerginlik azalıyor. "Neden öyle söylemedin?"

Sırtımı köşedeki taş duvara dayadığım için yatağın üzerinde yarı eğik duruyorum, bu yüzden Nick eğilip ayak bileklerimden tuttuğunda başıma gelecekleri biliyorum. Beni yataktan kendisine doğru çekip bacaklarımın arasına diz çöktüğünde yine de bir gıcırtı çıkarıyorum.

Bana doğru eğiliyor ve ben de kalçalarımı onun için açıyorum, avucunu şakağıma koyup saçlarımı düzelttiğinde gözlerim dalıyor. "Daha önce neredeydin?"

Parmaklarımı kaburgalarında gezdiriyor, vücuduna doğru yaylanma isteğime direniyorum. "Saat."

Burnunu benimkine dayayarak küçümseyici bir ses çıkarıyor. "O şeyin bir hurda parçası olduğunu ne zaman öğreneceksin?"

"Bana yapacak bir şey veriyor" diye nefes alarak ağzından çıkan sözün peşinden gidiyorum.

Bana yavaşça, hınzırca sırıtıyor. "Bebeğim, ben buradayım."

Sonunda beni öptüğünde, bu düpedüz iğrençti. Dili benimkini ona doğru çekiyor, sertliğini merkezime doğru sallarken ıslak bir şekilde birbirine dolanıyor. Elinin tişörtümden yukarı kaymasının bunu bölmesine izin vermiyor. Gömleği göğsümün üzerinden kaydırıp beni açgözlü avuçlarına maruz bırakana kadar çekiyor ve çekiştiriyor.

Ancak o zaman yanağımdan kulağıma doğru sıcak bir yol yalıyor. Huysuzca, "Onu gerçekten burada mı istiyorsun?" diye fısıldıyor.

Tırnaklarım kulağımın altındaki dişlerinin hissiyle sırtına batıyor, başparmağı sivri meme ucumu okşuyor. "Benim için fark etmez."

"Hayır mı?" diye soruyor, meme ucumu bırakıp elini aramıza sokuyor ve şortumun içine daldırıyor. "Bir bakalım." Bu istilayı memnuniyetle karşılıyorum, zaten ne bulacağını biliyorum. Parmakları kayganlığımla buluştuğunda kalbim yine de bir çentik atıyor. Bir an durgunlaşıyor, yüzü bana dönüyor, gözleri kocaman açılmış. "Tanrım, amından su *damlıyor*."

Gerçek şu ki, bunun için saatler öncesinden hazırlanmıştım. Remy'nin gömleğini giymesine yardım etmek, nefesini yüzümde hissetmek, beni elde etmek için kendi zayıflığından yararlanacak kadar çok istediğini bilmek. Sy'ın isteği bunu katladı ve sonra Nick ve tüm sessiz yoğunluğu vardı, beni canlı canlı yemeye hazır görünüyordu.

Eğer her gün böyle olursa, bu adamlar beni öldürebilir.

Sy'ın onu duyduğunu bildiğimden, hevesimi belli etmekten çekinmeden kalçalarımı eline doğru itiyorum. Nick'in böyle bir şeye nasıl tepki vereceğini tahmin etmek her zaman tehlikelidir. Bazen korkutucu, ölümcül bir şekilde sahiplenici oluyor. Ve diğer zamanlarda.

İki parmağını içime sokuyor, sırıtışı geri dönüyor. "Bu seni azdırdı mı, küçük kuş? Şuradaki ağabeyim benim yerimde olmayı mı diliyor?"

"Dalga geçme, Nick." Yüzünü tutuyorum, bunun ne olduğunu anlamasını istiyorum. Bu bir rekabet, kavga ya da kardeşler arasındaki aptalca bir sidik yarışı değil. "Bu gece değil mi?"

Başparmağı klitorisimi buluyor ve yüzümdeki ciddiyeti görmüş olmalı, çünkü dudaklarımdan yavaş ve kalıcı bir öpücük koparıyor. "Ne istersen."

8

Nick

NE ISTERSEN.

Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalı.

Onun için öldürürüm, onun için ölürüm, onun için bu lanet şehri yerle bir ederim. Ama bu gece tek istediği bu. Onu memnun etmem, paylaşmam ve Sy'a bir erkeğin bunu doğru yaptığında nasıl göründüğünü göstermem.

Gözlerindeki endişeden bunu henüz tam olarak anlayamadığını söyleyebilirim. Sy da Remy kadar benim bir parçam, en az onun kadar. Bir gün anlayacak. Şimdilik, acele etmeden şortunu ve külotunu çıkarmak için geri çekiliyorum. Yatağın yanında, kardeşim sessiz ve hareketsiz, koyu renk gözleri yeni ortaya çıkan her santim tene kilitlenmiş.

Alay etme.

Onu mu yoksa onu mu kastettiğini söylemek zordu, ben de kendimi korudum. Dizlerinin her birini tutarak kalçalarını müstehcen bir şekilde açtım ve ıslak amını bizim için tam teşhir ettim.

Ve sonra tadına bakmak için eğildim.

Uzun bir nefesle tıslıyor, parmakları anında saçlarıma dolanıyor. "Oh, Tanrım."

Kayganlığını yakalamak için yalıyorum, tadına bakıp inliyorum. Klitorisi çoktan şişmiş, sanki bütün gün azmış gibi. Dilimi klitorisine doğru fiske atarken, göz ucuyla Sy'a bakıyorum. Başını parmaklıklara yaslamış, tembel, kesik gözlerle bizi izliyor.

Eşofmanının içinden sikini sıkıyor.

Lavinia onu bu şekilde boşaltmama asla izin vermezdi, dilim klitorisinin etrafında vahşi devreler çizerdi ve şimdi de durum farklı değil. Saçımı çekiştiriyor, "Lütfen Nick, lütfen" diye yalvarıyor.

İtaat etmekten başka bir şey yapamıyorum, göbeğine, göğüslerinin arasına doğru ıslak, özensiz bir yol yalıyorum. "Bir gün Minik Kuş," diyorum Sy'ın tişörtünü üzerinden çekiştirerek, parmakları boxer'ımı indirirken, sikim lastikten hevesle fırlarken, "Seni dilimle boşaltacağım."

Yatak eski ve pütürlü, dizlerimin üzerinde pek rahat değil ve onu almak için o merdivenden her çıktığımda, o eski fantezinin kafamda yeniden canlandığını görüyorum; o, beni yatağımda bekliyor. Ona asla sormuyorum. Buna cesaret edemem. Lavinia asla o yatağa gelmeyecek.

Ona yaptığım şeyden sonra olmaz.

Kalçasından tutup onu yan çeviriyorum, yüzü Sy'a dönük. Arkasına geçip onu vücudumun kıvrımına doğru çektiğimde, elimi kalçasından aşağı kaydırıp bacağını yukarı çekiyorum, ön kolumu dizinin altına bağlayarak açık kalmasını sağlıyorum.

İlk başta gergin, hiç de bildiğim kadar esnek değil. Ama sonra Sy gördüğüm manzara karşısında alçak, sert bir ses çıkarıyor ve aniden kalçasındaki tendonlar gevşeyerek sikimi girişine dayamama izin veriyor.

Bu kısmı hep sevmişimdir. Yavaş ya da hızlı, nazik ya da sert bir şekilde içine kaymak, ben içime girerken yüz hatlarını kaplayan gevşek kendinden geçmeyi izlemek.

Genellikle bana bakmasını sağlardım, sadece zafer ganimetlerimin tadını çıkarmak için, sonunda benim olduğu için tatlı bir memnuniyet kıvrımı.

Ama bu gece, aletimin ucunu onun kaygan girişine yerleştirirken gözlerimi kardeşimin gergin yüzünde tutuyorum. Dudaklarımı terden ıslanmış şakağına dayayarak ona, "Senin için ıslandı, biliyorsun," diyorum. Yavaş ve sabit bir şekilde içeri itiyorum.

Gözlerini kızın deliğine diken Sy'ın çenesi öyle bir kasılıyor ki dişleri ağrıyor olmalı. "Ne kadar ıslak?"

Benim çenem de neredeyse aynı sıkılıkta kenetlenmiş, kabzasına kadar vurma isteğimi bastırıyorum. "Kendin gör." Atılmış şortunu ve külotunu yatağın üzerinden tekmeliyorum ve inliyor, hareket beni daha derine gömerken parmakları ön koluma kenetleniyor.

Onları almasını izlemiyorum, tüm dikkatimi Lavinia'nın kızarmış yüzüne veriyorum. Boynunun birleştiği yerde ağzımı açıyorum. "Çok iyi hissediyorsun, bebeğim."

"Daha fazla," diye nefes alıyor, kaşları birbirine kenetlenmiş.

Bacağını kavrıyorum ve kalçalarımı itiyorum, o kadar kolay içine giriyorum ki bir iniltiyi omzuna gömüyorum. Orada oyalanırken, bana karşı geri çekildiğini hissediyorum, her zaman daha fazlasını arıyor, bu yüzden yeni kayganlık dalgasını hissediyorum.

Tam o sırada Sy'ın tükürme sesini duyuyorum.

Lavinia'nın amcığı etrafımda çırpınıyor, boğazından kesik kesik bir nefes kaçıyor. "Sy..."

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, başımı kaldırıyorum ve o zaman görüyorum. Sy sikini çıkarmış, bir eli tükürükten kayganlaşmış siki sıkarken diğer eliyle külotunu yumrukluyor. Ağzımı sıcak yanaklarının üzerinde gezdiriyorum, buğulu gözlerinin ona bakmasını izliyorum. "O alete bakmak bile seni ıslatıyor, değil mi?" Sanki utanılacak bir şeymiş gibi her zaman kilitli tutuyor. Ama şu anda Lavinia o şeye bakıyor, sanki elini ona dolayan kişi olmak için can atıyor.

Sy'ın elektrikli gözleri ona yapışmış durumda ama çenesini kaldırıp bana bakıyor. "Onu sikecek misin, s i k m e y e c e k misin?" Kafamı kaldırdığımda, elinin onunkini kavradığını fark ediyorum.

horoz, hareketsiz, bir sebep için hazır. Ben de kalçalarımı geri çekip sikimi sürüklüyorum, sadece tekrar içeri sokmak için. Kalçasını daha yukarı itiyorum, ona bunu göstereceğim için garip bir şekilde heyecanlıyım. Göğsüm listelenemeyecek kadar çok şeyle yanıyor ama gururun bunlardan biri olduğunu biliyorum.

Bak, vücudum ona söylüyor. *Bak bizim için ne aldım*.

Sy'ın yumruğu benimle birlikte hareket ediyor, sırtüstü yüzerken yavaş, yukarı yüzerken hızlı. Kardeşimi daha önce hiç böyle görmemiştim, gözleri bir hatun için parlarken vücudundaki her kas geriliyor. Burun delikleri açılmış, ağzının çizgileri sert ve kızgın görünüyor ve sanırım Lavinia'nın tüm bu olanlarla ilgili çekincesini anlıyorum.

Birilerini öldürmek istiyormuş gibi görünüyor.

Gözleri de mutlak bir ıstırap yayıyor, göğsü keskin bir nefesle çöküyor. "Çok güzelsin amına koyayım."

"Sağ ol," diyorum ona doğru sallanarak, kaymanın tadını çıkararak. "Deniyorum."

Bana hızlı, öldürücü bir bakış fırlatıyor ve vuruşumu korumak için biraz çaba sarf etmem gerekiyor. Adam avının elinden alınmasından korkan vahşi bir hayvana benziyor. Burada neler olduğunu anlamadığımdan değil. Sadece umurumda değil. Lavinia benimkini istiyor, ama onunkini de istiyor. Ben onun vekiliyim.

Eğer yumruğunu benim ritmime uydurduğunu görmek bana hâlâ bu anlaşmanın daha iyi olan yarısını aldığımı hatırlatmak için yeterli değilse, Lavinia'nın kolunun geriye uzanması, parmaklarının saçlarıma dolanması kesinlikle yeterli.

Öpücük talebimi karşılamak için başını yeterince eğiyor, dili benimkini okşamak için yalıyor. En iyi açı bu değil ama yine de taşaklarımı sıkıyor, göz ucuyla Sy'a baktığını bilsem bile.

Gözlerinin çırpınışını izleyerek uzun, yavaş bir itiş daha sürüklüyorum. "Amının ne kadar ıslak ve hazır olduğunu hissediyor musun?" Sonraki sözlerimi kulağına fısıldamak için hareket ediyorum. "Bahse girerim yavaş gidersen onu kaldırabilirsin." Sesimi sadece nefesimden ibaret tutuyorum, kelimeler sadece onun için. "Tam burada, hemen şimdi. Kalıp izlerim, senin için doğru olanı yaptığından emin olurum."

Bunu düşününce beynimde bir şeyler kırılıyor ve kendini yeniden düzenliyor. Küçük Kuş'umun o canavar aleti alması. Adam onu içine ittiğinde yüzündeki ifade. İçinde ona yer açmak için mücadele ederken alnının ezilmesi...

Sikeyim.

Ama ciğerleri sıkışıyor ve açgözlülükle itişime geri dönerek cevabını netleştiriyor.

Sadece ben.

Hayal kırıklığı hissetmeyi beklemiyordum ama sanırım hissetmeliydim. Hideaway'in bodrumundaki o ilk geceden beri Sy ve Remy'nin bildiklerimi bilmeleri, gördüklerimi görmeleri, istediklerime sahip olmaları için karanlık bir istek duyuyorum.

Ama bu Sy ile ilgili

değil. Gerçekten değil.

Aniden geri çekildiğimde Lavinia keskin, kederli bir ses çıkarıyor, aleti serbest kalıyor. Omzunun üzerinden bana attığı bakış şok, kızgınlık ve özlemin bir karışımı. Yine de bacaklarını hareket ettirdiğimde kolayca bırakıyor.

Sırtüstü yatıyorum, şiltenin üzerinde yan yatıyorum. Ayaklarım saate dönük, Sy başımın arkasında bir yerde ve onu üstüme çektiğimde, birbirlerine yüz yüze bakabildiklerini biliyorum.

"Hadi, bebeğim." Kalçalarını tutup fısıldıyorum, "Ona nasıl bineceğini göster."

Lavinia'nın gözleri benimkilere kayıyor, ağzı aralanıyor - belki şaşkınlıkla, belki de sadece "Evet?" demek için.

Ben de sikimin ucundan tutup tam onun kaygan deliğine yerleştirerek cevap veriyorum. Sonunda battığında gözleri tekrar Sy'a kayıyor, beni kabzama kadar alıyor ve benim yerime bunu onun almasını kıskanmalıyım; beni içine alırken yüzündeki ifade. Beni içine alırken dişlerinin dudağına attığı çentik.

beni çok derinde hissediyor. Göz kapakları tembel tembel düşerken, kalçaları hafifçe sallanıyor, sallanmayı test ediyor.

Belli ki ben bir azizim.

"Siktir," diye nefes alıyor ve kalçalarını ritme göre döndürüyor. "Aynen böyle," diyor Sy'a.

Onu göremiyorum ama arkamda bir köpek gibi soluduğunu, kızın hızına ayak uydururken yumruğunun sikinin üzerindeki ıslak seslerini duyabiliyorum. "Göğüslerine dokun," diyor, sesi çakıl gibi. Avuçlarımı vücudunda gezdirip onları avuçlarımın içine aldığımda, "Ağzını kullan," diyor.

Meme ucunu ağzıma almak için dirseğimi kaldırıyorum, dilimle çakıllı tepenin etrafında yavaş bir daire çiziyorum. Parmakları saçlarıma dolanıyor, beni sıkıca kavrıyor ve birbirlerini gözleriyle siktiklerini anlamak için bakmama bile gerek yok. Beni becerme şeklinden hissedebiliyorum, kalçaları ileri geri kayıyor, parmakları saçlarımda sıkılaşıyor. Sert nefes alış verişlerinden, kumaşın kayma sesinden duyabiliyorum.

Onu benim aracılığımla beceriyor.

Geriye düştüğümde, ellerim onun esneyen kalçalarının üzerinde kenetlenmişken, beni bir tür cezaymış gibi beceriyor. Gözlerini arkamdaki Sy'a dikmiş, avuçlarını göğsüme yerleştiriyor ve sertçe kasılarak inlememe neden oluyor. Hiç durmuyor, ileri geri, yukarı aşağı, kalçaları benimkilere acımasızca iniyor ve ben ona hayranlıkla bakıyorum. Yüzündeki kızarıklık. Gözlerindeki vahşi sıcaklık. Ağır göğüslerinin zıplaması. Genellikle Minik Kuş'um üstte olduğunda, bana yavaş ve tatlı bir şekilde biner, her zaman ağzımı onunkine karşı talep eder, ellerim vücudunda açlıkla dolaşır. Bazen ona hızlıca ve biraz fazla acımasızca veriyorum, ama en çok sevişirken hoşuna gittiğini biliyorum - ona tapıyorum.

Daha önce onun tarafından hiç *becerilmemiştim.*

Boşaldığında, bunu kıvrılan ayak parmaklarıma kadar hissediyorum, çığlık atarken amı etrafımda kenetleniyor. Kalçalarını bana doğru sertçe bastırıyor ve ben de topuklarımı ona doğru dikmekten başka bir şey yapamıyorum,

Bir vahşi gibi homurdanıyorum ve beynim dışarı çıkıyor. Arkamda, kardeşimden gergin, vahşi bir ses geliyor ve onun da aynı şeyi yapıyor olması gerektiğini biliyorum.

Göğsüme yığılıyor, aşağı inerken omzuma tatlı küçük iç çekişler bastırıyor. "Bunun için teşekkürler," diye fısıldıyor.

"Ne diyebilirim ki?" Saçlarını geriye atıp terli alnına bir öpücük konduruyorum. "Ben bir vericiyim."

Arkamda Sy homurdanıyor, ama temizlendiğini duyuyorum, nefesleri yavaşça kesiliyor. Bir dakika sonra, çok daha az gergin görünerek üstümde beliriyor ve yumruğunu havaya kaldırıyor.

Parmak eklemlerine tembelce vurmak için kendi parmak eklemlerimi kaldırıyorum.

Elini başının üzerinde gezdirmek için uzanmadan önce gözleri yumuşayarak ona kayıyor. "İyi geceler," diyor.

İkimiz de onun yatağında kalmak istiyoruz ama davet edilmeden olmaz. Yakında, kardeşim ve ben aşağıya inerken düşünüyorum.

Çok yakında.

Kampüste yürürken serin havayı boynumdan uzak tutmak için yakamı kaldırıyorum. Bu sabah çatı katında titreyen Lavinia'nın yanında uyandım ve onu kendi vücut ısım ve ince bir battaniyeden başka bir şeyle ısıtmak için elimden geleni yaptım.

Kış, Güney Yakası sokak köpekleri gibi üzerimize geliyor.

Kendi dersime gitmek için Remy'yi sanat atölyesinde bıraktım. Sy ve ben birinin onunla kalması gerekip gerekmediğini tartıştık, ama kardeşim hayır diyor. Bunu kendi başına yapmalı. Çok şükür. Yetişkin bir adama bakıcılık yapmaktan bıktım. Vurulabilecek, vurulabilecek ya da başka bir şekilde sakat bırakılabilecek sorunları tercih ederim ve Remy hangi iblisle savaşıyorsa, bu benim yenerek boyun eğdirebileceğim bir şey değil. İşi kendisi yapmak zorunda. Bu kolay olmayacak.

yol. Ailesi mahvolmuş. Vücudu ve beyni darmadağın ama onda diğerlerinde olmayan bir şey var.

Biz.

Lavinia ve Sy fen salonundalar. En azından bina açısından programları uyuşuyor ve onunla aynı sınıfta olmasa da yakınlarda olduğunu bilmek iyi hissettiriyor. Telefonumu çıkarıp takip cihazında onu arama dürtüsüne karşı koyuyorum. Her zaman nerede olduğunu bilme, güvende olduğundan emin olma ihtiyacı beni bunaltıyor. Bu çok saçma ve ben buna direniyorum.

Kampüs genelinde Lit'im var, ancak oraya ulaşmam zaman alıyor. Mükemmeliyet alanım akademi değil ama bunun anlaşmanın bir parçası olduğunu ve bunu yapmam gerektiğini biliyorum. İyi haber şu ki, asistanım bir sürtük ve geç kalırsam işaretlemeyecek.

Rotam beni spor kompleksinin yakınına götürüyor ve kampüsteki değişmez hava okul ruhu ve futbol. Binanın dışında takımı tanıtan devasa turuncu ve mor pankartlar asılı. *Futbol.* Şaka gibi. Kask ve dolgu mu? Kendinize gelin ve karşınızdakini gerçek yoldan, *doğru* yoldan, çıplak elle ve kanlar içinde dövün.

Takımın süperstar oyun kurucusu Killian Payne olmadan mücadele ettiği haberini ben bile görmezden gelemiyorum. İtiraf etmeliyim ki, Kral pozisyonu için NFL'deki kariyerinden vazgeçmesi beni etkiledi. Daniel için çalışırken oğlu bu fedakârlığı yapamayacak kadar egoist görünüyordu ama belki de bu konuda yanılmışımdır. Belki de liderlik fikriyle mücadele eden benimdir.

Tek mücadelem bu değil.

Cebimden telefonumu çıkarıp başparmağımı ekranın üzerinde kaydırıyorum ve Lavinia'nın yerini teyit etmek için simgeye tıklıyorum-

"Bruin."

Adımı duyduğumda duraksıyorum, gözlerim basit siyah takım elbiseli ve havacı gözlüklü adama kayıyor. Daha yaşlı -öğrenci değil- ve düşük kiralı birine benziyor.

gizli servis ajanı kılığına girmiş, yani kıyafetinden belli. Saul'un fedailerinden biri.

Adımlarımı zar zor yavaşlatıyorum. "Sana ne bundan?" "Bay Cartwright sizi görmek istiyor."

"Dersim var." Sanırım üniversite işe *yarıyor,* çünkü Saul son birkaç haftada olanlardan herhangi birini öğrenseydi, toplantıdan canlı çıkamayabilirdim.

Yüz ifadesi değişmiyor, vücut dili de. "Benimle geliyorsun" mesajı yayıyor.

"Sana bir mazeret bulacaktır."

Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum. Saul'la önceden haber vermeden buluşmak hiç de iyi bir görüntü vermiyor, ama bu dünyadaki diğer her şey gibi, ne zaman seçim şansım olur ki? Bölgeyle birlikte geliyor. Pozisyonun.

Bir Düşes'e sahip olmak.

"Her neyse," diyorum, "çabuk olalım."

Beni ana atletizm binasına geri götürüyor; herkesin adını Tristian Mercer'ın ailesinden aldığını bildiği Mercer Field adlı stadyumun arkasındaki idari ofislere. Mercer'ların küçük altın çocuklarının maceralarını ne kadar bildiklerini ilk kez merak etmiyorum. Kralının ofis binasını yakmak. Kuku vaadi için patlayıcı programlamak. Tristian burada bir sürü iskelet biriktiriyor.

Ama stadyumdaki isim ne olursa olsun, Saul buranın yöneticisi. Bana sorarsanız, oldukça rahat bir iş. Büyük maaş, büyük güç, her yerde gözler ve kulaklar. Bizim küçük Batı Yakası boks salonumuzdan çok uzakta. İnsanlar Daniel Payne hakkında istediklerini söyleyebilirler, ama en azından o işini Güney Yakası'nda yapıyordu, kampüs tarafsızlığının getirdiği tüm güvenlikle Forsyth'in ortasında kilitli kalmıyordu.

Fedaî beni asansöre götürüyor ve o itaatkâr bir şekilde kapıyı gözetlerken, ben en üst kata kadar tüm yolculuğu ona bakarak geçiriyorum. Geçtiğimiz her katta boynundaki gerginliğin arttığını görebiliyorum.

Çenemi sarsıyorum. "Saul senin gibi bir adama üniversite kampüsünde serserilik yapması için ne kadar ödüyor?" Onun gibi adamlar -ve ben- tam olarak Forsyth malzemesi değiliz. Bu adam Saul'un imparatorluğunun kitap bölümünü yönetiyor. Muhtemelen hafta sonları kumar bağımlısı suçluları kovalıyordur.

Adam cevap vermiyor ama yine de boynundaki tendonun seğirdiğini görüyorum.

Hareketsiz kalıyorum, insanları rahatsız ettiğini öğrendiğim şekilde ifadesiz. "Güzelmiş. Sessizliğinizi de satın aldığına göre çok fazla olmalı."

Ah, işte burada.

Gözleri bana kayıyor, daralıyor. "Yirmi üç."

Islık çalarım. "Neymiş o? Üç aylık mı?" Adam bana öylece bakınca bir kahkaha attım. "Kahretsin dostum, bu yıllık mı? Yarı zamanlı falan mısın?"

Şimdi biraz sinirli görünüyor ve bana ters ters bakıyor. "Yükselmeye çalışıyorum."

"Tamam," diyorum, sesimdeki şüphe açıkça belli oluyor. "Daniel beni işe alır almaz bunun üç katını, artı sosyal yardımları ödedi."

Kaşları birbirine çarptı. "Menfaat mi? Ne faydası?"

"Yiyebileceğin kadar am," diyorum, her ne kadar hiç şımarmamış olsam da. Daniel'in genelevinde gerçekten istediğim tek kız yasak bölgedeydi. Asansör nihayet çaldığında, omzuna bir tokat indirdim. "Kötü şans, şef."

Kapılar etkileyici bir resepsiyon alanına açılıyor. Masada oturan çekici bir kadın başını kaldırıp "Seni bekliyor Neon" demekle yetiniyor.

Underpaid Goon -ne tür aptal bir isim bu Neon- "Teşekkürler Michelle" diye mırıldanıyor.

Daha önce bir Kral'ın bölgesinde bulunmuştum. Daniel'ın ofis binası yanmadan önce. Killian'ın şu anda Hideaway'de kaldığı küçük oda. Baron'un mahzeni. Ama lanet olsun. Saul'un ofisinin ihtişamına hazırlıklı değilim.

Saul bizden biri. DKS. West End. Bir Dük, savaşmak için doğmuş. Buraya şöyle bir baktığınızda bunu anlayamazsınız. Şık krom ve deri mobilyalar odayı süslerken, duvarlar ve raflar Forsyth spor tarihine bir övgü niteliğinde. Fotoğraflar, plaketler ve kupalar okulun yıllar boyunca çıkardığı All-Americanları, Heisman kazananlarını ve diğer çeşitli Ulusal Şampiyonları kutluyor. Tüm eksikliklerine rağmen Saul işinde çok başarılı. Yeteneği bulmak, şekillendirmek, kullanmak, teşvik etmek. Forsyth U bayrağı altındaki oyuncular, Dukes'un onun için fırlattığı silahların bir başka versiyonu.

Saul silah ticareti yapıyor.

Mobilyalar ve dekor, devasa stadyuma ve aşağıdaki geniş yeşil alana bakan cam duvarın gölgesinde kalıyor. Saul duvarın yanında durmuş, son sahanın boyasını tazeleyen saha ekibine bakıyor. Sanırım ilk kez Saul Cartwright'ın kim olduğunu ve Kral olmanın ne anlama geldiğini anlıyorum. Göğsümde garip bir titreme oluyor. Bazen bu adamın ne kadar büyük bir adam olduğunu unutmak kolay oluyor, ki bu muhtemelen kasıtlı. Ama Saul da en az diğer Krallar kadar yüklü, silahlarını kullanıyor ve kumar piyasasını manipüle ediyor, tüm bunları yaparken de Forsyth'teki en prestijli pozisyonlardan birini elinde tutuyor.

Ben bir isim ve tetik parmağından başka bir şey değilim.

"Güzel, değil mi?" diyor, gözleri fedaiye kayıyor. "Dışarıda bekle, Neon."

"İyi sohbetti, Neon." Serseriye bir barış işareti yaparak şık bir konsolun üzerinde geziniyor, tam olarak ödül sayılamayacak ama yine de ödül olduğu belli olan tuhaf bibloları inceliyorum. Pirinç bir tenis topu. Yaldızlı bir raketle. Minyatür bir hokey sopası şeklinde gümüş bir mektup açacağı. "Neden edebiyat dersinde değil de burada olduğumu açıklamak ister misiniz?"

"Çok isterdim," diyor ceketinin cebinden bir puro çıkararak, "ama başlamadan önce başka birini bekliyoruz." Gözlerim kısılıyor, çünkü eğer

Sy ve Remy buraya getirilmek üzere, o zaman ciddi bir şeyler dönüyor olmalı.

Vücudumun her hücresi alarmla şarkı söylüyor.

Ama kapı açıldığında, gelen Sy ya da Remy değildi. O kötü giyimli serserilerden bir başkasıydı, eli lanet Düşesimin pazusunu kavramıştı.

Ona dokunan el, bu herifin ömrünü büyük ölçüde kısaltmaya yetiyor.

Yanaklarından süzülen gözyaşları ise onu tamamen bitirmeye yeter.

Olay yerini hızlıca gözden geçiriyorum; kesik kesik nefes alışını, solgun yüzünü, gözlerinin kızarmış ve paniklemiş olduğunu fark ediyorum.

Hamle yapmadan hemen önce gümüş hokey sopasını çekmeceden alıp uşağa doğru savuruyorum. Homurdanarak duvara çarptı, mektup açacağını tam gözünün altına koyduğumda gözleri irileşti.

"Ne," diye homurdanıyorum, mızrağın ucunu etine saplayarak, "ona ne yaptın?"

Hızlı davranıyor, tabancasını çıkarıp karnıma dayıyor. "Yapacağım, Bruin," diyor, sesi ölümcül. "Ona dokunmadım. Sadece asansöre bindiğimizde çıldırdı."

Kalbim kulaklarımda çarpıyor, acaba o tetiği çekmeden önce bu şeyi gözüne sokabilir miyim diye düşünüyorum. Ama sonra sözleri yerine oturuyor ve Lavinia'ya tekrar bakıyorum. Umutsuzca kendini toparlamaya çalışıyor, bu sabah giydiği kısa siyah eteğini düzeltiyor, pembe kazağının bileğiyle gözlerini siliyor.

"Yüce Tanrım." Gözlerimi kırpıştırıyorum, tırnaklarım bu pisliğin boynuna batıyor.

Amına koyayım. "Onu asansöre mi bindirdiniz?"

Serserinin gözleri kısılır. "Onu o kadar merdiveni yürütmüş olsaydım, bunu bir hakaret olarak görürdün."

Arkamızdan bir yerden Saul onaylamaz bir şekilde dilini şaklatıyor. "Ewing, silahını indir. Tanrı aşkına, bu halı İran halısı. Sen

Her tarafına Bruin kanı dökülmesin." İç çekiyor. "Sen de Nick. Adamımı serbest bırak. Gözbebeklerinin yuvalarında olmasını tercih ederim."

Ewing silahını indiriyor, ben de elimi bırakıyorum.

Ona ulaştığımda Lavinia başını sallamaya başlamıştı bile. "Yapma."

Yine de yapıyorum, yüzünü tutuyorum ve gözyaşlarının kalıntılarını uzaklaştırıyorum. "Bunu yapacaklarını bilmiyordum."

Başını sallayarak, "Biliyorum, biliyorum, sadece-" dedi.

Saul sorar, "Lucia'nın nesi var? Hasta mı?" Ama ses tonu endişeli değil, kibar bir tiksintiyle dolu. Hâlâ lanet halısı için endişeleniyor.

"Hiçbir şey," diye bağırıyorum çünkü bu onu hiç ilgilendirmiyor. Alnımı onunkine bastırıyorum ve alçak sesle konuşuyorum. "Nefes al, bebeğim. Derin bir nefes al ve seni buradan çıkarayım."

Başını sallıyor ve titreyen bir nefes veriyor. Parmakları bileklerime dolanıyor, sanki onun çapasıymışım gibi sıkıca kavrıyor. Bu konuda haklı olabilir. Onu aşağı çeken bir çapa.

Onu asansöre kilitleyen bendim.

"Gidiyoruz," diyorum elini tutarak. "Bu her neyse, onunla daha sonra ilgilenebiliriz."

Lavinia derin bir nefes daha alarak, "Hayır," dedi. "Ben iyiyim." Saul'a doğru bir bakış atar. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Sikerim böyle işi," diyerek onu yanıma çekiyorum. "Bizden biriyle konuşmak istiyorsan, randevu alabilirsin." Kapıya doğru dönüyorum ama Ewing'in iri gövdesi kapının önüne dikiliyor, kolları iki yanında, silahı hâlâ bir elinde. Yüz ifadesi bomboş. Bu adam belli ki zavallı Neon'dan daha fazla para alıyor. "Kımılda," diyorum, alçak ve tehdit dolu bir sesle, "yoksa seni kımıldatırım."

"Nick," diyor, parmakları gömleğimin içine kıvrılmış, "sorun yok."

"Sana elini sürdü," diye itiraz ediyorum, keşke tabancamı getirseydim diye içimden geçiriyorum.

"Gitmiyorum. Gitmek istemiyorum." Ona bakıyorum ve gözlerindeki inatçılığı görüyorum. Çok inatçı. "Lütfen?" diye yalvarıyor, beni kapıdan uzaklaştırıyor. "Dün geceyi hatırlıyor musun? Demiştin ki-"

Herhangi

bir şey.

Lanet olsun.

Saul'a dönüyorum, içimdeki birini öldürme dürtüsünü bastırmaya çalışıyorum. "Beş dakikan var."

"Nick," diyor Saul, zaman taleplerimi görmezden gelerek, "Lavinia, neden oturmuyorsun?"

Sertçe, "Ayağa kalkacağız." dedim.

"Nick," diyor Saul, sesi daha ağır bir ton taşıyor. Bir uyarı. "Buraya seni ya da Düşes'i incitmeye gelmedim. Konuşmamız gerek ve bunu medeni bir şekilde yapmak istiyorum."

Lavinia ve ben bakıştık. Hiçbir medeni konuşma birinin ofisine zorla götürülmekle başlamaz. Ama o odadayken kendimi kaybedemem. O bu durumdayken olmaz.

Deniyorum, "Benden istediğin şey Düşes'i ilgilendirmiyor. Bırak onu gitsin."

"Aslında, onunla ilgili. Ama endişelenmene gerek yok." Duvara dayalı bara doğru yürüyor ve bir sürahinin kapağını açarak kendine bir bardak kehribar rengi sıvı dolduruyor. Bize bir bardak ikram etmiyor. "Yine de vurulmanın seni paranoyaklaştırmış olması mantıklı."

"Paranoyak değilim," diyorum ve bunun beni daha da paranoyak gösterdiğini fark ediyorum. "Vurulma olayı halledildi. Her şey yolunda."

"Öyle görünüyor," diyor ve kaygan deri koltuğu işaret ediyor. Lavinia isteksizce yanıma geliyor ama benim yanımdaki koltuğa oturuyor. Saul koltuğa oturuyor. "Ne yaptığından emin değilim ama anlaşmanın tüm işaretleri kaybolmuş gibi görünüyor." Bardağındaki kehribar rengi sıvıyı çalkalıyor. "Bravo."

Lavinia biraz rahatlar, sesine biraz güç gelir ve şöyle der: "Bu babamla mı ilgili? Çünkü eğer onu geri adım attırabilirsem

şu anda burada oturuyor olmazdım bile." Ona karanlık bir bakış attım.

Bu düşünce rahatsız edici.

"Bu DKS işiyle ilgili," diyor bardağı ağzına götürürken. "Yine de babanla ilgili *değil.* Bu kasabada hiçbir şey olamaz. Bunu biliyorsun."

"Kardeşlik işi," diye tekrarlıyorum, onu buradan çıkarmak için sabırsızlanıyorum. "Ne tür?"

Saul bana sabırsızlığımı ne kadar umursamadığını gösteren bir bakış atıyor. "Her yıl Dükler ve Düşes tarafından temsil edilmeyi gerektiren birkaç yükümlülüğümüz var. Bunlardan biri yakın gelecekte gerçekleşecek."

Yumruklarımı sıktım. "Bu o aptal yardım karnavalıyla mı ilgili?" Lavinia'yı işaret ediyorum. "Düşes yasak bölge. Benim ya da Düklerden birinin aracılığıyla gelmeden kimse ona yaklaşamaz, onunla konuşamaz, onunla ilişki kuramaz. Anlaşıldı mı?"

Bana bakıyor, dudakları bükülmüş. "Onun zayıflığını görmemden hoşlanmadın, değil mi? Senin 'Küçük Kuş'unun bir kanadı kırık. Bir kusur." Gözlerini kırpıştırıyor. "Ama şehir destekli bir networking etkinliğinin aptalca bir yanı olmadığını şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi, evlat."

Bakışlarına eşit bir şekilde karşılık veriyorum.

Ben senin oğlun değilim.

Lavinia araya girerek, "Saul-Mr. Cartwright- karnavaldaki görevlerimizi zaten biliyoruz. Leydi ile koordinasyonu sağlamaya başladım bile. Başarılı bir etkinlik olması için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

Ona sırıtıyor. "Bunu söylediğini duyduğuma sevindim çünkü oynaman gereken çok özel bir rolün olacak."

Ellerini sıkarak, "Ne yani, bir stantta çalışmam falan mı gerekiyor?" diye soruyor.

Saul aramıza bakıyor, alçak sesle kıkırdıyor. "İkiniz de anlamıyorsunuz, değil mi? Hâlâ bu etkinliğin sevimsiz karnaval gezintileri ve

evler arası hayırseverlik." Elini göğsüne götürüyor. "Ne kadar değerli."

"Tik tak," diyorum ona, uyarı dolu bir sesle. "Rolünü söyle, Saul."

"Pekâlâ." Bardağını bırakıp purosunu inceliyor ve çakmak için ceketinin cebini yokluyor. "Karnavalın sonunda, DKS her yıl mezunların poker oyununa ev sahipliği yapar. Gördüğünüz gibi bunlar büyük bağışçılar. Onların *cömert* destekleri sayesinde saat kulesi ve spor salonu gibi tesislerin bakımını yapabiliyoruz. Ayrıca diğer faaliyetlerimizi kolaylaştırmamıza da yardımcı oluyorlar."

Bunu çok iyi anlıyorum: operasyonlar silah

demektir. Bunlar sadece mezunlar değil.

Onlar müşteri.

Saul devam ediyor. "Kardeşlerimizin çoğu, kökleri benimki kadar derinlere uzanan, toplumun güçlü üyeleridir." Çakmağın tetiğine basıp purosunun ucunu yakarken Lavinia'ya dik dik bakıyor. "Ve her biri babandan hiç hoşlanmıyor."

Lavinia omuz silkiyor. "Kimin yok ki?"

Bunun nereye gittiğini görünce, "Lavinia *onun* değil, Saul. O bizim kızımız. O bir Düşes."

"Evet, evet." Saul elini sallıyor, purosunun közü iz bırakıyor. "Ama onlar bu şekilde görmüyorlar. O yüzden bir tür gösterinin ne kadar yerinde olduğunu anlayacaksınız."

"Sergi mi?" Lavinia bana tedirgin bir bakış attı. "Bu da ne demek oluyor?"

Purosunu dişlerinin arasına sıkıştırarak ona yavaş, adi bir gülümseme veriyor. "Bu demek oluyor ki küçük kız, sen onların eğlencesi olacaksın."

Bu kelime -eğlence- bu şehirde sadece birkaç seçkin şey anlamına gelebilir. Söz konusu bir kız olunca, bu anlamlar oldukça daralıyor. "Siktir et." diye tükürerek ayağa fırladım.

Saul hâlâ purosunun etrafında sırıtıyor ve iğrenç bir şekilde memnun görünüyor. "Dans edecek, göğüslerini gösterecek, kardeşlerimize altındakileri gösterecek.

o başlık. İki yılını bir genelevde geçirdi. Yeminli kardeşler arasında küçük bir tenin ne önemi var? Paylaşmıyor musunuz?"

Bunu hayal etmeme bile izin veremiyorum, eğer yaparsam, beni bu adamın bağırsaklarını deşmekten alıkoyan zaten yıpranmış mantık ipliğini kaybedeceğimi biliyorum. "Bir avuç iktidar düşkününün bütün gece Düşes'imi pençelemesine izin v e r e c e ğ i m i sanıyorsan, aklını kaçırmışsın demektir!"

Saul purosunu üfleyerek başını sallar. "Onun güvenliği için endişelendiğini görüyorum, bu yüzden sana şunu vereceğim. Sen ve diğer Dükler onun güvenliği olacaksınız."

"Beni anladığını sanmıyorum, Saul." Çizmemdeki bıçağı çıkarmak için uzanıyorum, sesim alçak ve ölümcül. "Cevabım hayır."

Kısa bir duraksamadan sonra çakıllı bir kahkaha patlatıyor. "Çok cesursun evlat." Yavaş yavaş neşesi kayboluyor ve yerini acımasızca dalgın bir ifadeye bırakıyor. "Doğruyu söylemek gerekirse, bir gün seninle ringde karşılaşmayı çok isterim."

"Senin yıkanmış kıçına karşı *ben mi*? Lütfen." Ona küçümseyerek bakarak alay ettim. "Bira göbeğin ve sakat bir dizin var. Killer'ı bile yenemezsin."

"Ama ben seni yenebilirim," diyor parmağını kaldırarak, "sadece parmak ucumla."

Parmağını sandalyesinin koluna tünemiş uzaktan kumandanın üzerine indiriyor. Kısa bir vızıltı ve ardından bir duvar panelinin arkasından devasa bir düz ekran beliriyor. Ekrandaki görüntü karanlık ve grenli ama yüzü nerede olsa tanırım.

Lavinia bir yatağa uzanmış.

Siyah kar maskeli bir adam onu beceriyor.

Kalçalarımı onunkilere vururken "*Hayır,*" d i y e karşı koyuyor. "Yapma*! Lütfen yapmayın!*"

"*Tutun onu*" diye homurdanıyorum ve maskeli başka bir adam beliriyor -Remy- yatağa tırmanıyor ve kollarını yukarı kaldırıyor.

"Çığlık atacağım!" diye uyarıyor, sesi titreyerek. "*Çığlık atacağım, lanet olası boğazını keseceğim, seni orospu çocuğu-!*"

Derin bir gümbürtüyle ona çarpıyorum, sonunda onu bu şekilde *sahiplenmenin* nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyorum. İçi ne kadar sıcaktı. İnanılmaz derecede sıkı. Onu doldurduğumu, benim yaptığımı bilmenin verdiği his.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"Lucia denen kız kardeşlerimize bir gösteri sunacak, Nick." Saul'un sesi daha yakın, çıldırtıcı derecede gerçekçi ve bir noktada ayağa kalktığını, yanımda gevşekçe durduğunu fark ediyorum. "Yoksa onlara ve Forsyth'in geri kalanına kendi gösterimi sunmak zorunda kalacağım."

Sonunda olacaklara dayanamayıp başımı çevirdiğimde, Lavinia'yı koltukta başını eğmiş bir halde görüyorum. Ne hissettiğini tahmin etmek için gözlerini görmeme gerek yok. Bu en yüksek derecede aşağılanma. Saul'a karşı, şu anda içimde meydana gelen nükleer patlamayı yalanlayarak sesimi düzgün tutmaya çalışıyorum. "Şantaj mı? Gerçekten mi?"

Gözleri ekrana kayıyor. "Oh, bu sadece şantaj değil, evlat. Bu küçük özellik, güzel, sulu bir sigorta parçası olarak ikiye katlanıyor." Birden doğruldu, gözleri zevkle parlıyordu. Videoda ben, Sy ve Remy onun bacaklarını açarak deliğinden akan döllerimi gösteriyoruz. "Bu benim en sevdiğim kısım. Tanrım, şu güzel amcığa bak. Bir Lucia kızının bu kadar pembe ve sıkı olabileceğini kim bilebilirdi?"

Ona doğru hamle yaptım, yakasından yakaladım, bardağı yere düştü ve kırıldı. "Bu video sana ait değil."

"Her şey bana ait!" diye hırlıyor ve bileğimi morartıcı bir şekilde kavrıyor. "İşte ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Emirlere itaatsizlik etmek, arkamdan krallarla anlaşma yapmak, *bana* ait olanı söylemek." Burun delikleri genişliyor, gözleri öfkeyle yanıyor. "Kendini sana ait olmayan pozisyonlarda hak sahibi hissediyorsan, şunu bir düşün, *Bruin*." Adımı tükürdü

sanki bir hakaretmiş gibi, zehir dolu. "Lordlar onları kandırdığınızı öğrenirse, üçünüzü de öldürürler. Özellikle de kendi Kralınızla anlaşmışken."

Bilmem gerekirdi.

Başından beri, Saul'un beni sadece düşürmek için içeri aldığını bilmeliydim. Son Bruin. Onun tek rakibi. Buraya Duke olmaya gelmedim. Onun şakası olmak için buradayım. "Seni orospu çocuğu-"

"Ben yaparım." Lavinia'nın sesi öfkemi buzdan yapılmış bir bıçak gibi kesiyor. "Eğer Nick'in beni korumasına izin verirsen, ben..." Yutkunuyor ve ben onu çevremde başını dik tutmak için elinden geleni yaparken görüyorum. "Onları *eğlendireceğim*."

Saul bakışlarımı hiç kırmıyor, dişlerini gösteriyor. "Akıllı kız."

Gözlerini arıyorum, vücudumdaki her kas onu parçalamaya hazır. "Buraya geldiğimde, senin insanların sandığından daha zeki olduğunu düşündüm." Beyaz sıcak öfke kanımda dolaşıyor, kulaklarımda çınlıyor. Gömleği büküp boynuna doluyorum. "Belli ki yanılmışım, çünkü az önce intihar ettin," diye tısladıktan sonra onu geri itiyorum, o da tökezleyerek bara giriyor ve kristal sürahiyi deviriyor.

Saul şiddetle kendini toparladı, ağarmış saçlarından bir tutam gözlerinin içine düştü. "Beni korkutmuyorsun, Nick. Bu sabah gördüğüm tek zayıflık onunki değil. Sonuçta sen ölürsen, o tatlı amcığın nereye gidecek? Babasına mı? Geneleve mi dönecek?" Gözleri Lavinia'ya kayıyor, daralıyor. "Belki de onu mezunların almasına izin veririm. Elli tane sıkılmış, acılı, azgın, bitkin dövüşçü küçük bir bölgesel intikamın tadına bakmak için can atıyor." Bakışlarımla tekrar buluştuğunda sesi alçak bir tona düşüyor. "Onu senden çok daha kanlı becerirlerdi."

"Gidiyoruz," diyorum çünkü gitmezsem Payne'in o video ortaya çıktığında beni öldüreceği gerçeğini umursamayacağımı biliyorum.

Lavinia'nın elinden tutup onu koltuktan kaldırıp kapıya doğru fırlatırken Saul seslendi, "Güzel sohbetti, Bruin. Kazanana!"

9

Lavinia

NICK, Saul'un ofisinden dışarı adımını attığı anda dönüşüyor. Hangisini tercih edeceğimden emin değilim; cehennem gözlü katil adamı mı yoksa *bunu mu?*

Asker.

Resepsiyon görevlisinin masasına doğru yürür ve sert bir şekilde "Nerede o?" diye sorar.

Kadın telefonundan başını zorlukla kaldırıyor. "Pardon, kim?"

"Ewing," diye bastırıyor Nick, beni harekete geçiriyor. Saul'u öldüremez ama uşaklarından biri açık avdır ve şu anda Nick'in istediği de bu.

İri yarı adam sınıfıma gelip atletizm direktörünün ofisine gelmemi söylediğinde bir şeyler olduğunu anlamıştım. Düşes olarak hayır diyemezdim. Saul benim kralım ve reddetmek daha büyük sorunlara neden olurdu. Belki sadece benim için değil, çocuklar için de. Hatta belki tüm kardeşlik için. Bu yüzden işbirliği yaptım, kampüs boyunca onu takip ettim ve beni asansöre bindirene kadar her şey yolundaydı.

"Nick," diye tıslıyorum, kolunu çekiştirerek. "Bunu yapmayacağız!"

Bana attığı donuk, boş bakış kanımı buza çeviriyor. "Dışarıda bekle."

Bir zamanlar gözlerindeki insanlık boşluğu beni dehşete düşürüyordu, şimdi de bir ürpertiyle mücadele ediyorum. Ama artık aynı değil. Duşta onu Perez'in kanından temizlediğim o günden beri değil. Artık bir parçam Nick'in gerçek doğasının öldürmek olmadığını biliyor.

"Hayır." Kendimi yıpranmış, sarsılmış, bitkin ve ağrılı hissetsem de direniyorum. "Merdivenlerin nerede olduğunu bilmiyorum ve o asansöre tekrar binemem." Bunun utancı, tecavüze uğradığım videoyu izlerken hissettiğim kadar yakıcı. "Beni burada yalnız bırakma," diyorum, eğer bu ikimizin de buradan bütün olarak ayrılması anlamına gelecekse yalvarmaya hazırım.

Avuçlarını resepsiyon masasına dayadığı, gözlerini beyaz parmak eklemlerine sabitlediği uzun bir an var ve ben nefesimi tutmuş bekliyorum. Ben uzanıp omzuna hafifçe dokunana kadar nihayet hareket etti.

Başını koridorun sonundaki çıkış işaretine doğru sallayarak merdiveni işaret ediyor. "Hadi gidelim."

"Teşekkür ederim." Uzlaşma sinirlerime iyi geliyor ama yanaklarımı yakan aşağılanma duygusuna iyi gelmiyor. Panik ataklara aşinayım. Bunu da idare etmeye çalıştım ama asansörün kapıları kapandığı anda kalbim mengeneye sıkışmış gibiydi. Göğsüm sıkıştı ve nabzım hızlandı. Ter cildimi kapladı ve nefes almakta zorlandım.

En kötüsü de zayıflığımın ortaya çıkmasıydı. Zayıf görünmekten nefret ediyorum. Bedenimi kontrol edememekten nefret ediyorum. Korkularımı.

Şimdi Saul hepsini avucunun içinde tutuyor.

Nick merdiven boşluğunun kapısını iterek açtı ve beni de yanına çekti. Merdiven boşluğuna girdiğimde kapıyı arkamdan çarpıyor. "Onu öldüreceğim," diyor ve gözlerindeki karanlıktan, yumruklarının esnemesinden Ewing'den bahsetmediğini anlıyorum.

Saul'dan bahsediyor.

Bariz olanı söylüyorum. "Yapamazsın. Eğer Lordlar ne yaptığını öğrenirse-"

"Killian'la konuşacağım," dedi Nick, gözleri çıldırmış bir halde. "Doğru şeyi yaptığımı görmesini sağlayacağım."

Sanki odama girip bana saldırmak inanılmaz bir kahramanlık eylemiymiş gibi bu tanımlamadan -*doğru şey*- irkiliyorum.

Nick tepkimi gördü. Ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalmasından, şakağındaki dövmenin yüzünü buruşturmasından anlayabiliyorum. Birden dönüp botunun ucuyla kapıyı tekmeliyor. "Siktir!" diye bağırıyor ve kelimenin beton tünelde yankılanmasına izin veriyor.

"Onlar kendilerine ait olanı korurlar, Nick." Bağırsaklarım düğüm düğüm olsa da sesimi sessiz ve sakin tutuyorum. "Ve o noktada ben *onlara* aittim. Seni bağışlamak isteseler bile bunu yapamazlardı. Bu nasıl görünürdü?"

"Bunu yapmayacaksın," diye ısrar ediyor, parmağını bana doğru itiyor. "Sen Saul'un striptizcisi değilsin,"

"Ben seninim," diyorum, güven verici olması

niyetiyle. Ama düz düşüyor.

Nick'in bakışlarındaki soğukluktan ikimiz de nasıl ona dönüştüğümü hatırlıyoruz. O videoyu izlemenin eski yarayı deşmediğini söylemek yalan olur ama gerçek şu ki, bunun bir anlamı yok. Olan oldu.

Nick çaresiz görünüyordu, gözleri kaybolmuştu. "Sadece seni oradan

çıkarmak istedim." "Biliyorum."

Daha yoğun bir şekilde ekliyor: "Kendin söyledin. Kendilerine ait olanı korurlar. Oraya öylece girip Killer'dan mal varlığını bana vermesini isteyemem."

"Biliyorum."

Gözlerindeki parıltıya bakılırsa, bir tartışma bekliyor. "Seni buraya, West End'e, *bize* getirmenin en güvenli yolu buydu."

"Biliyorum lan!" diye patlıyorum ama öfkem hak ettiği bir şeye dönüşemeden kendi kendine sönüyor. Geriye bitkin bir hüzün duygusu kalıyor. Nick'in gözleriyle buluşuyorum, bunun parlaması gerektiğini biliyorum. "Lütfen bana yaptıklarını savunmak zorunda bırakma beni."

"Lavinia..." Yüzü düştü ve ben hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum. Bunu savunmak zorunda kalmam mı, yoksa bunu yaptığı için gözlerindeki suçluluk parıltısını görmek mi?

"Dur," diye yalvarıyorum, daha yalvarış ağzından çıkmadan. Affedilemez olanı affetmek için içimi ürperten bu aciliyet duygusunu hissetmek zorunda bırakılmayacağım.

Nick, huysuz bir şehit gibi çenesini kaldırarak "Asansör" diye ekler.

Ellerim titriyor ama korkudan değil. Daha çok özel bir yere gitmenin ve sonunda her şeyi dışarı dökmenin verdiği bir rahatlama gibi. "O adam beni almaya geldiğinde Sy'ı aramalıydım. Ya da hayır demeliydim. Sadece olay çıkarmak istemedim ve sınıftan uzaklaşana kadar neler olduğunu fark etmedim-"

"*Sakın* özür dileme." Elini saçlarında gezdiriyor, ağzı gergin, öfkeli bir çizgi. "Bunu sana yapan benim. Klostrofobini milyonlarca kez daha kötü hale getirdim."

İtirafı beni şaşkına çeviriyor ve merdiven boşluğuna bakan korkuluğu sanki beni tutabilecekmiş gibi kavrıyorum. Sorunlarım Nick'le başlamadı ama o haklı. Onları daha da kötüleştirdi.

Gözleri üzerimde geziniyor ve sonunda iri elleriyle yüzümü çerçevelemek için öne atılıyor. "Benden ne yapmamı istediğini söyle bebeğim." Gözlerinde beni dehşete düşüren bir çaresizlik var, çünkü haftalar önce onu ne kadar kullanmak istemiş olsam da Nick için bunu yapamam. Onun pusulası. Onun generali. Onun Daniel'ı. "Eğer onu öldürmemi istiyorsan -ikisini de- yaparım. Bütün bu lanet binayı yerle bir ederim. Belki video da onunla birlikte gider." Alnını benimkine yaklaştırıyor, nefesi dudaklarımda yumuşuyor. "*Her şeyi yaparım,*" diye söz veriyor başını eğerek. Eğilip ağzını benimkiyle buluşturduğunda kalbim küt küt atıyor.

Ama asla o kadar kolay olamaz. Bunu şimdi anlıyorum. "Beni eve götür," diye cevap veriyorum, çünkü tüm bu çekişmeler, yol boyunca neden olunan tüm yanlışlar ve acılar için Nick'in bana verdiği şey bu.

Bir ev.

Nick ve ben, beni her merdivenden aşağıya, kapılardan geçirirken el ele yürüyoruz, sessiz ve bitkin. Neyse ki lobiye adım attığımızda Ewing'i göremiyorum.

Ama asansör var.

Bir saat önce içine adım atarken nasıl göründüğümü hatırlamakta zorlanarak ona bakıyorum. Kendi kendime cesur olacağımı düşünmüştüm. Rol yapacaktım. Bir Lucia olacaktım. Bir Düşes.

Ve kapı kapandığı anda dağıldım.

Nick duraksıyor, bana bakıyor ve sonra bakışlarımı metal kapılara doğru takip ediyor. Yaklaştığını görmekten çok hissediyorum, parmakları bir tutam saçımı kulağımın arkasına hafifçe sıkıştırıyor. "O zamanlar senden haberim yoktu Minik Kuş," diyor, sesi bir fısıltı kadar yumuşak. "Seni bir daha asla oraya sokmazdım."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Sanki göğsümdeyim ya da kabusların kaslarımı felç ettiği o gecelerden birindeyim. Gözlerinde tanıma titreşiyor, sanki beni görmüyor ama neler yaşadığımı görüyor ve parmakları boynumun arkasına geçip gergin kaslarıma masaj yapıyor.

"Hey," diyor yumuşak ve ikna edici bir sesle. "Bir daha kimsenin seni böyle bir yere koymasına izin vermeyeceğim. Anladın mı?"

Mavi gözlerine bakıyorum, kesinlik yeni ve daha sert bir deri gibi üzerime düşüyor. "Senden ne yapmanı istediğimi biliyorum." Sorgulayan bakışları karşısında ekliyorum, "Hepinizi."

"ERKEN GELDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜRLER," diyorum grubun önünde kıpırdanarak. "Önemli olmasaydı sormazdım."

Aile yemeğine hazırlanmak için genelde buluştuğumuz saatten bir saat önce. Verity'yi aradım ve sürtüklere ulaşmanın en iyi yolunu sordum. Üç saniye sonra beni grup sohbetine ekledi ve herkesin bir toplantı için erkenden spor salonunda olması gerektiğini duyurdu. Şimdi hepimiz buradayız ve ben birkaç saat içinde aç erkek arkadaşlarla dolacak masalarda oturan iki düzine kadının önünde duruyorum.

Daha önce hiç böyle bir grupla konuşmamıştım - benden hoşlanabilecek ya da hoşlanmayacak bir grup kadınla. Bu kız kardeşimin yapması için yetiştirildiği bir şeydi. Benim için değil. Nick beni babama dönüştürdükten sonra çoğunun arkamı kolladığı hissine kapıldım. Sanırım *hepsi değil ama çoğu* Remy'nin aletini emerken yakaladığım kadına bakıyordu.

Haley önde ve ortada, kollarını göğsünde kavuşturmuş, koltuğunda geriye doğru kaykılmış.

Bütün gün onunla yüz yüze gelmekten korkuyordum. Güzel bir kız, hakkını vermeliyim. Göğüsleri benimkilerden daha büyük ve dudakları daha dolgun. Doğal bir sarışın değil, kıvrık saçlarına serpiştirilmiş havalı röfleler var ama saçlarına çok özen gösterdiği belli. Her gün aynanın karşısında bir saat ya da daha fazla zaman geçiren, her parçasını kusursuz ve güzel yapan türden bir kız. Tıpkı Leticia gibi.

Ağzındaki o kendini beğenmiş gülümsemeyi tokatlamamak için kendimi zor tutuyorum. Aile Yemeği muhtemelen adını Aile Dramı olarak değiştirmeli.

Bu toplantı Haley ya da Remy ile ilgili değil. Bu mezunlar etkinliğini mümkün olduğunca acısız hale getirmek için zemin hazırlamakla ilgili. Bu yüzden Haley'le göz teması kurmaktan kaçınıyorum ve "Nick ve ben dün Saul'la bir toplantı yaptık ve o da yükümlülüklerimizden birinin... uh," ifadeyi karıştırıyorum, sonunda "sonbahar festivalinden sonra yıllık mezunlar poker oyununun ev sahibi ve hostesi olarak hareket etmek" olduğunu açıklayarak başlıyorum.

Birkaç kız karanlık, önsezili bakışlar paylaşıyor ve bana çarpıyor.

"Oh," diyorum şaşırarak. "Aşina mısın?"

Büyük kızlardan biri, Kathleen, elini kaldırıyor. "Poker oyununda her zaman sunuculuk yaparız."

Ama başka bir kız, Laura, gözlerini deviriyor. "Diğer şeylerin yanı sıra..." "Bu ne anlama geliyor?" diye merak ederek aralarına bakıyorum.

Verity rahatsız bir şekilde yerinden kıpırdanarak konuşmaya başladı. "Mezunlar önemli, bu yüzden bazen... bazılarımız... Yani hepimiz değil tabii ki-"

"Onları para için beceriyoruz," diyor Haley, gözleri meydan okumayla dolu.

Benimle bu şekilde konuşacak cesarete sahip olduğu için dehşet ve mutlak öfke arasında sıkışıp kaldım. İlk duyguya odaklanıyorum, gözlerim masanın etrafında geziniyor. "Bekle. Bana Saul'un sana fahişelik yaptığını mı söylüyorsun?"

Verity, "Öyle değil. Bizden hizmet etmemiz isteniyor ve mezunlar biraz ellerini kaldırdıklarında... bazı kızlar fazladan para kazanmaktan çekinmiyor."

Uzun bir süre boyunca nutkum tutuldu. Bu tam bir Güney Yakası saçmalığı. Crane Motel ve Velvet Hideaway'de geçirdiğim zaman bana bir şey öğrettiyse, o da kendilerini tatmin etmek için sıcak bir delik satın alacak türden erkeklerin kadınlara her zaman nazik davranma alışkanlığında olmadıklarıdır. Sessizce "Canını yakıyorlar mı?" diye sormamın bir nedeni de bu.

Ancak diğer neden tamamen bencilce.

Bana zarar verecekler mi?

Zaten saçma bir düşünce. Dükler benim güvenliğim olacak ve Nick tek başına birinin bana zarar vermesini izlemektense ölmeyi tercih eder.

Bu kadarına güvenim tam.

Bir başka kız, "Onlar sekssiz evliliklere hapsolmuş, genç üniversiteli amlar için para ödemeye hazır evli adamlar," diyor. "Bizi kırbaçladıkları falan yok."

Kathleen, "Bazen şaplak atıyorum," diye mırıldanıyor ve bu durumdan hiç hoşnut değilmiş gibi görünüyor.

Her zaman oldukça nazik görünen Laura birden bana ters ters bakmaya başladı. "Bu bir sorun mu? Anlayabilecek biri varsa o da sensindir diye düşünmüştüm. Güney Yakası'ndaki o genelevde çok zaman geçirmedin mi?"

"Evet," diye ekliyor başka bir kız, kırgın görünüyor. "Sana ne bundan? Bu para bazılarımızın bir sömestrlik okul harcını karşılıyor, biliyorsunuz. *Biz* kraliyet varisi değiliz."

Haley bir kahkaha atıyor, o kadar sinir bozucu bir şekilde memnun görünüyor ki masanın üzerinden uçup kafasını masaya vurmamak için kendimi zor t u t u y o r u m . O n u n yerine ellerimi kaldırıyorum. "Bak, eğer onların siklerine binerek fazladan para kazanmak istiyorsan, bu beni ilgilendirmez. Yargılamıyorum." Masanın etrafındaki birkaç ifade bu ifadenin ne kadar inandırıcı olmadığını gösteriyor. Yine Haley'nin gözleri doluyor. "Ben sadece bunun senin seçtiğin bir şey olduğundan ve sana zorla yaptırılan bir şey olmadığından emin olmak istiyorum. O yüzden." Omuzlarımı dikleştirip sesimi yükseltiyorum. "Kaçınız bu duruma düşmek istemiyor?"

Verity'den başlayarak eller yavaşça yukarı kalkmaya başlar. Teker teker, kızların en az yarısı takip ediyor, bazıları suçlulukla kalkmayan kızlara bakıyor. Kısa bir süreliğine, kesilenlere hiç sorulup sorulmadığını merak ediyorum.

Başımı sallayarak her birinin bakışlarını karşılıyorum. "Hepiniz paçayı kurtardınız. Gelmeyin."

"Ama," diyor Katheleen endişeli bir ifadeyle, "bu zorunlu. Eğer katılmazsak pozisyonumuzu kaybedebiliriz. Bu yerleri biz hak ettik. Yerimize seve seve başkası gelir."

Hissettiğimden daha sakin bir şekilde, "Artık değil. Bu Düşes'in emri, Kathleen. Herhangi bir sonuç ortaya çıkarsa, Saul'a kendim cevap vereceğim. Anlaşıldı mı?" Onların isteksizce onaylaması üzerine Laura'ya baktım. "Ve sizin de nazikçe belirttiğiniz gibi? Evet, bir genelevin işleyişine aşinayım. O yüzden size hemen söyleyebilirim ki, etrafta yarı çıplak dolaşan daha az kız, bunu bir iş haline getirmek isteyen herkesin değerini yükseltebileceği anlamına gelir."

"Gerçekten mi?" Laura yanındaki kıza hevesli bir bakış atarak soruyor. "Uh... sence ne kadar?"

Böyle bir soru sorulmasını beklemediğim için bir an duraksıyorum. Sanki bir genelevde geçirdiğim zaman bana bedenini satma konusunda yüce bir bilgelik bahşediyormuş gibi. Omuz silkerek cevap veriyorum, "Dürüstçe mi? En az iki kez. Eğer bu adamlar gerçekten dediğiniz kadar zenginse, o zaman bunu karşılayabilirler."

Laura'nın yüzü heyecanlı bir sırıtışa dönüşür. "Evet!"

Verity bana etkilenmiş bir şekilde başını sallıyor. "İyi düşünmüşsünüz Düşes."

Hâlâ gerginim ama grubun her iki yarısı da tatmin olmuş göründüğü için rahatlamış bir şekilde devam ediyorum. "Yine de dürüst olacağım. Bunu nasıl başaracağım konusunda sizin uzmanlığınıza güvenmek zorundayım çünkü ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

Bu birkaç kahkaha aldı ve omuzlarım gevşedi. Verity gözüme çarpıyor ve ayağa kalkması için elimle işaret ediyorum. "Mama B'nin ofisinde yardımcı olabilecek bir not defteri var," diyor. "İçinde masa ve sandalyelerden poker masası tablalarına kadar her şeyin nereden kiralanacağına dair bilgiler var. Daha önce bu etkinlikte çalışmış olan kızlar ne yapmaları gerektiğini bileceklerdir."

"Tam olarak ne yapacağız?" Rolümün en kötü kısmını zaten biliyorum ama bütün geceyi bu adamlar için üstsüz geçiremem.

Tanrım, umarım zorunda kalmam.

"Değişiyor," diyor. "Kızların içki servisi yapmak ve daha yüksek teklif vermelerini ya da daha fazla içmelerini sağlamak gibi farklı görevleri olacak. Biz sadece daha fazla para harcamalarını sağlamak için oradayız, ki hepsi hayır kurumlarına gittiği için amaç da bu."

"Ah!" diye araya giriyor bir kız, "Bir yıl bütün kızların şeytan gibi giyindiğini hatırlıyor musun? Çok seksi görünüyorlardı."

"Herkesin şov kızı kıyafetleri giydiği resimler gördüm," diye ekliyor Laura. "Kocaman tüylü başlıkları vardı. Geçen yıl biz hemşireydik." Yüzündeki ifade bana bu tema hakkındaki fikrini söylüyor. "Çok fazla testis muayenesi esprisi vardı."

Verity başını sallıyor. "Her zaman rolümüzü oynarız - bu adamlardan paralarını almak için ne gerekiyorsa yaparız."

"Doğru," diyorum, zihnim endişeyle dönüyor. Görünüşe göre nihai alçalma eylemim temalı bir kostüm giymiş olarak gerçekleşecek. Tek kelimeyle harika. "Tamam, neden önümüzdeki hafta boyunca grup sohbetinde bazı öneriler bulup oylamaya sunmuyoruz?" O gece ne yapacağım konusunda fazla düşünmemeye çalıştım. Daha çok var ve yapmam gereken son şey bunun üzerinde gereksiz yere durmak. Nick ve ben Sy ve Remy söz konusu olduğunda aynı mantığın geçerli olduğu konusunda hemfikirdik. Kısmen gereksiz patlamalardan kaçınmak için, kısmen de Remy'nin aklının şu anda nerede olduğundan emin olmadığımız için onlara söylemedik.

"Pekâlâ hanımlar!" Mama B mutfak kapısından sesleniyor. "Bir grup aç yavru gelmeden önce hazırlanmak için bir saatimiz var."

Kızlar ayağa fırlıyor, sandalyeleri masaların altına itiyorlar. Kızlardan birkaçının poker oyunu için hevesle fikirlerini tartıştığını duyuyorum. Onların enerjisi -seçme şansı olan insanların heyecanı- içimi ürpertiyor.

Beni rahatsız eden soyunmak değil. Alçakgönüllülük benim için bir lüks olalı çok uzun zaman oldu. Bunun amacı, bu mezunların beni aşağılanmış, lekelenmiş görmek istemeleri. Daniel'in gözetimi altında iki yıl geçirdim ve böyle bir şeyin başıma geleceği günden korktum. Aptalca bir şekilde, Düşes olarak kendimi güvende hissetmeye başladım, rahatsız edici şeyler yapmak zorunda kalabileceğimi ama *bunu* asla yapmayacağımı biliyordum.

Mutfağa doğru yürürken Verity'ye "Teşekkürler," diyorum. "Yemekten sonra annenden o defteri alacağım."

Bana rahatlamış bir sırıtış attı. "Ciddi misin? Teşekkür *ederim*. Bazılarımız bundan gerçekten korkuyordu, biliyorsun. Bize büyük bir iyilik yapıyorsun." Daha tereddütlü bir şekilde ekliyor, "Yardım etmekten mutluluk duyarım, bu bana orada ihtiyacınız olduğu anlamına gelse bile. Takım için bir tane almanın sakıncası yok."

Verity için üzüldüğüm zamanlar oluyor. Düşes olmak için doğmuş ve büyümüştü ama Nick gözünü

ve pozisyonunu talep etmeye karar verdi. Tek bir adamın kararıyla tüm hayatının altüst olması gerçeğiyle bağlantı kurmadan edemiyorum. *Nick'in* kararı. Ama Düklere ne kadar yardımcı olursa olsun ya da yardım etmeye ne kadar istekli olursa olsun, bir kurşundan kaçtığını düşünmek zorundayım. Kraliyet kanımın beni daha güçlü yaptığını söylemiyorum ama beni bu pozisyona hazırladığını düşünüyorum. Verity'nin buna hazır olduğundan emin değilim.

"Merak etme." Kendi korkumu gizlemek için elimden geleni yaparak başımı sallıyorum. "Düşes olarak yapabileceğim tek gerçek etki, fahişelere saygılı davranılmasını sağlamaksa, ihtiyacım olan tek şey bu."

Laura yanımızdan geçerken bunu duyuyor ve dönüp bana memnuniyetle gülümsüyor. "Bu gerçekten çok hoş Lavinia."

Verity dışında bu kızlardan herhangi biri ilk kez bana 'Düşes' dışında bir sıfatla hitap ediyor. Saul'la buluştuğumdan beri üzerimde taşıdığım kasvetli gerginliği kesip atıyor ve Haley'le aynı mekânı paylaşmak zorunda k a l m a m a rağmen, kendimi hiç beklemediğim bir şekilde hafiflemiş ve yerleşmiş hissediyorum. Akşam yemeğini hazırlarken, burada bir yerim olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum, tabakları ve kapları yerleştirirken ben ve kesiciler arasında yeni bir sinerji ortaya çıkıyor.

Çocuklar yavaş yavaş içeri giriyor, spor salonunun kapılarını zorluyor ve koltukları dolduruyorlar. Göz ucuyla kapıya bakıyorum. Düklerim içeri girdiğinde içimde dalgalanan duyguya bir isim koyamasam da varlığını da inkâr edemiyorum.

Beklenti mi? Rahatlama mı? Gurur mu?

Gözleri anında beni arıyor, bakışlarımız kilitlendiğinde Nick'in omuzları gerginliğini biraz kaybediyor. Üçü de önce DKS çocuklarını selamlıyor, avuçlarını tokuşturuyor, yumruklarını tokuşturuyor. Nick'in kolları serin havaya rağmen açıkta, kısa kollu gömleği göğsünü sıkıca sarmış. Sy koyu renk bir kot pantolonun üzerine lacivert düğmeli bir bluz giymiş ve saçlarını buluştuğumuz gece yaptığı gibi arkaya toplamış. Remy kot ceket giymiş, yumruklarını ceplerine sokmuş, kavgaya karışıyor.

Ona çok fazla bakmamaya çalışıyorum.

Bana ilk yaklaşan Sy oldu. Ağır bir köfte tenceresini masaya taşırken yanıma gelip tencereyi benden alıyor. "Hey," diyor, gözlerini gruptan ayırmadan önce eğilip bana bir öpücük veriyor. Hızlı ama daha az yakıcı değil, dili benimkini selamlamak için yalıyor. Tadı naneli sakız gibi ve çatı katımdaki o geceden beri süregelen arzunun bir elektrik şimşeği gibi içimden geçmesine izin veriyorum.

"Toplantı nasıldı?" diye soruyor. Kulaklarındaki pembelikten, bize bakan bazı insanları fark ettiğini tahmin ediyorum. DKS çocuklarının çoğu Sy'ın bana ne yaptığını biliyor. Tanrım, birçoğu Sy'ın bana yaptıklarına gerçekten tanık oldu.

Şimdi yüzü ısınan benim. "Güzel. Kızlar gemide görünüyor."

Sy tencereyi masaya koyarken Nick bize doğru yaklaşıyor ve ona belirsiz bir gülümseme veriyorum.

Nick dün gece çatı katıma gelmedi.

Bu, nehir evinden beri onun olmadığı ilk geceydi ve beklememe rağmen, yanımda onun varlığının yoğunluğu olmadan uykuya daldığımda da rahatlamış hissettim. O videoyu izlemek, Olimpiyat seviyelerinde bölümlere ayırma gerektiren pek çok duyguyu gündeme getirdi.

Ama Nick'ten isteksizlik bekliyorsam, aptalın tekiyim demektir. Bana doğru yaklaşıyor, elini çenemin altından geçiriyor ve ağzıma öyle müstehcen ve beklenmedik bir öpücük konduruyor ki bir adım geri atıyorum. İrkilmiş gibi bir ses çıkarıyorum ama beni sabitleyip bedenimi onunkine yasladığında, kollarımı boynuna doluyor ve bu coşkuyu memnuniyetle karşılıyorum. Bazen Nick'e karşı hissettiklerim o kadar karmaşık oluyor ki, bunlara neden olan adamın aslında ne kadar basit olduğunu unutuyorum.

Nick beni istiyor. Onun için başlangıç ve son bu. Nimet ve lanet. Doğrular ve yanlışlar.

Geri çekildiğinde alçak, sert bir ses çıkarıyor -çok uzağa değil. "Güzel elbise," diyor, gözlerini göğsüme indirerek. "Bu gece onu senden çıkaracağım." Bana attığı sinsi sırıtışın altında yüksek sesle ve net bir şekilde duyduğum bir ifade var.

Bir gece ayrı kalmak onun sınırı.

"Evet, evet, bu gece bu elbisenin yanına bile yaklaşmayacaksın." Gözlerimi devirmemin altında, yüksek sesle ve net bir şekilde duymasını umduğum bir ifade var. "Bu benim tek güzel Aile Yemeği elbisem."

Seni geri çevirmeyeceğim.

"Oh iyi." Kalçalarımı sıkıca sıkıyor, mesajı alıyor. "Onsuz daha iyi görünüyorsun."

Sy dönüp "Sarımsaklı ekmek var, değil mi?" diyor.

Gözlerindeki umut dolu parıltıyı fark edince kendimi ellerini tutan kardeşinden kurtarıyorum. "Tabii ki. Bu siz hayvanlarla ilk rodeom değil."

Mutfağa doğru yürürken gözlerini üzerimde hissediyorum ama yine de omzumun üzerinden hızlıca bir göz attığımda her ikisinin de mavi gözlü bakışlarının kıçıma sıkıca yapıştığını görüyorum.

Sarımsaklı ekmek akşam yemeği boyunca gruplar halinde yapılır. Aksi takdirde, Mama B'nin de açıkça belirttiği gibi, çocuklar başka hiçbir şeyle ziyafet çekmezler. Sonuç olarak, ekmeği alıp dışarı çıktığım anda yavru köpeklerin tepeme binmesini bekliyorum.

Ama daha o kadar ileri gidemeden bir ses duyuyorum.

Haley'nin sesi. "Bütün bunlar tam bir şaka." O ve Laura dışarıda oyalanıyorlar. Kapıdaki aralıktan Haley'nin Laura'ya bir elektronik sigara kalemi uzatırken kolunu görebiliyorum.

"Şaka nedir?" Laura soruyor, sigaraya vuruyor. "Poker oyunu mu?"

"Hayır," diyor Haley, alay ederek. "O. *Düşes*. Sürtüklere liderlik edecek en kötü kişi o." Haley sigara kalemini geri aldı, sesi keskin ve acıydı. "Kimin ne dediği umurumda değil, o bizden biri değil. O lanet bir engerek, bruin değil."

"Bence hoş biri." Laura uyarmadan önce kısa, garip bir duraklama oldu, "Ve bunu söylediğini çocukların duymasına izin vermesen iyi edersin. Dillon o toplantıda Bruce onun sadakatini sorguladığı için ortalığın karıştığını söyledi."

Saçlarını geriye atıyor. "Lütfen. Hepsi Nick ve onun saplantılı kişiliği yüzünden. Bir Kont amcığına sahip olma şansı, bu şehirde ona yasak olan tek şeydi. O sadece sahip olamayacağı şeyleri istiyor." Vape kalemine vuruyor, kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. "Onu sisteminden çıkardıktan sonra bize geri dönecektir. Belli ki bir erkeği nasıl memnun edeceği hakkında hiçbir fikri yok." Sırıtarak konuşan ağzından bir sonraki cümle dökülmeden önce ellerim öfkeyle titremeye başlamıştı bile. "Yoksa Remy maçtan sonra bana gelmezdi."

İçimde beyaz bir öfke kabarıyor ve kendimi tutmak istesem de yapamıyorum. Kapıdan hışımla girdim. Ses ikisinin de sıçramasına neden oldu, bana bakmak için döndüler.

"Ağzında bir alete ihtiyacın var, değil mi Haley?" Tepsiyi yumrukluyorum, kalbim cehennem gibi atıyor. "Görünüşe göre bu ve benim özensiz saniyelerim onun çırpınmasını engelleyen tek şey."

Haley'nin gözleri öfkeyle parlasa da gülerek omuzlarını dikleştiriyor. "*Benim* özensiz saniyelerimi kastetmiyor musun? Yoksa ona ilk kimin sahip olduğunu unuttun mu? Ne diyebilirim ki? Konu erkeklerinizi memnun etmek olduğunda, ben Kraliyet'tenim."

"Ne için?" "Hasta ve bitkin adamlardan faydalanmaya mı?
Sanırım bunu elde etmenin tek yolu bu."

Haley ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Buna böyle mi diyorsun tatlım? *Ziyan* mı oldu? Çünkü sen içeri girene kadar dilimin her yerinde 'harcanmıştı'."

Ekmek tepsisini bir kenara fırlatıyorum, odadaki tüm gözlerin üzerimizde olduğunu bilecek kadar gürültülü bir ses çıkıyor. "Ayağım yüzünün her yerinde ziyan olmak üzere."

Oda sessiz bir sessizliğe bürünür.

Kollarını açarak ileri atılıyor. "Dene beni, yılan! Ben şımartılmış küçük bir Kuzey Yakası sürtüğü değilim."

Sandalyelerin sürtünme sesleri ve kızların öne doğru koşuşturmaları arasında, "Hayır. Sen sadece yerini bilmeyen, alttan beslenen bir sürtüksün," diyorum. Ve sonra avucumu omzuna vurdum.

Gözleri ateşle dolan Haley'nin eli geri çekilip dışarı fırlıyor ve bana sert bir tokat atıyor.

Memenin karşısında.

Sinirlerim boyunca keskin bir acı akıyor.

Laura nefes nefese, "Haley! Ne oluyor?"

Ama ben çoktan ona doğru hamle yaptım, elimle saçından kalın bir tutam yakaladım ve tökezlemesine neden olacak kadar sertçe çektim. Dizimi kasıklarına sıkıştırıyorum, çıkan feryattan hastalıklı bir tatmin duygusuyla doluyorum.

Diğer kızlar etrafımızda koşuşturuyor, kavga kızıştıkça çığlık atıyorlar. Daha yüksek, yarısı eğlenen erkek sesleri yaklaşıyor.

"Oh, kahretsin!"

"Piliç dövüşü!"

"Bu boku kaydetmek için telefonu olan var mı?!"

"Kıçına tekmeyi bas, Düşes!"

Çok geçmeden etrafımız sarıldı ama gözlerim önümdeki sürtüğe odaklanmıştı. "Erkeğime asla dokunamazsın. *Ben* Düşes'im."

Beni geri itti. "Sikini ağzıma soktuğunda Düşesi olman umurunda bile değildi." Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. "Bütün erkeklerinin tadına baktım ve bir gün hepsi daha fazlası için geri gelecek."

Bu sefer ona doğru gittiğimde, geri çekilmiyorum, tüm gücümle ona çarpıyorum. Geriye düştü, masaya çarptı. Kolları savruluyor, tırnakları keskin, yanağımı kesiyor. Homurdanıp boğazına uzanıyorum ama sert, katı bir göğse doğru geri çekilmeden önce başaramıyorum.

Yükseklik bana topuğumu çenesine yerleştirmem için gereken kaldıracı veriyor.

"Ah!" diye haykırıyor, elleri çenesini örtmek için havaya kalkıyor. "Lanet olası amcık!" Haley bana doğru hamle yapamadan Ballsack onu yakalayıp uzaklaştırdı.

Beni tutanın Nick olduğunu anlamak için omzumun üzerinden bakmama gerek yok. Onun sıcak kokusunu alabiliyor, parmak eklemlerindeki dövmeleri ve altın yüzüğünün parıltısını görebiliyorum.

"Sakin ol güzelim," diyor, kolları kelepçe gibi.

Ona baktığımda dudaklarında küçük bir gülümseme var. Tabii ki bundan hoşlanıyor. Tutuşundan kurtulmaya çalışarak karnına vuruyorum.

"Bırakın beni!"

"Yapamam Minik Kuş," diyor kollarını sıkarak. "Haley lanet olası gözlerini oyar."

Gözlerim yuvalarından fırladı. Ne kadar çılgın göründüğümü hayal bile edemiyorum. "*Benim için mi* endişeleniyorsun? Onun için endişelensen iyi olur!" Çırpınırken kıçım kasıklarına değiyor ve donup kalıyorum, ona inanmaz bir bakış fırlatıyorum. Bu bir-?

Siktiğimin Nick'i, yemin ederim....

"Bu kadar yeter!" Sy aramızda durarak bağırıyor. Bu kavganın sebebi olan Remy'nin birkaç adım ötede durduğunu görüyorum. İki elini saçlarında gezdiriyor, sertçe tarıyor, gözleri gergin ve yarı vahşi. Sy, "Sorunlarımızı böyle çözemeyiz!" diyor.

"Oh, saçmalık, Perilini." Birisi kahkaha atıyor. Tüm gözler Sy'ın sözünü kimin kestiğine bakar. Bu Bruce'tur. "Yumruk yumruğa kavga tam da bunu halledeceğimiz yol. Yoksa sadece cinsiyetçi misin? Sadece erkekler dövüşebilir, piliçler değil mi?"

Bruce, Bruce gibi davranıyor, ortalığı karıştırıyor. Ama kalbim çarpıyor, çünkü tek yapmak istediğim bu küçük kancığa *neden* Düşes olduğumu göstermek.

Sy'ın gözleri benimkilere kayıyor ve sessizce yalvarıyorum. Bu kadınlara onlara liderlik edebileceğimi göstermeliyim. Birlikte çalışabileceğimizi, birbirimizi parçalamayacağımızı. Daha önce güzel bir anımız vardı, hepimiz aynı fikirdeydik, ta ki o bunu mahvedene kadar.

Haley'nin uyutulması gerekiyor ve bunu yapan kişi ben olmalıyım. Sy'ın gözlerinde tanıma parlıyor ve bana başıyla onay veriyor. "Tamam. Ama Dükler yemek masasında kavga etmez." Gözleri omzumun üzerinden spor salonuna doğru kayıyor. "Bunu ringde hallederiz."

10

Remy

SY bana doğru kasıla kasıla yaklaşıp parmağını yüzüme doğru uzattığında kızgın görünüyor. "Bu senin pisliğin. Minderi sen kuruyorsun."

Her ne kadar beni denetlemek için takip etse de -ki bu beni her zaman çok sinirlendirmiştir- bir erkek gibi davranıp malzeme dolabını açıyorum. Sanki bana dokunmaması, yüzüme bile bakmaması yeterince kötü değilmiş gibi, şimdi de bu.

Hatalarımdan bir geceliğine bile uzaklaşamıyorum.

Ama mesele de bu, değil mi? Bir hatadan fazlasıydı. Bir dizi hataydı. Yavaş yavaş ilaçlarımı almamaya başladım. Paranoya. Maniyi durdurmak yerine kovalamak. Kartopu gibi büyüyen milyonlarca küçük hata sevdiğim kadını incitti.

Rulo haline getirilmiş paspaslardan birini kaptığım gibi ringe doğru sürüklüyorum ve sanki beynimin küçük bir parçası hâlâ şunları düşünmüyormuş gibi davranıyorum

Buradan kaçıp kafayı bulmayı düşünüyordum. En azından omzum neredeyse daha iyi, ekipmanı dışarı çıkardığımda zar zor bir sancı veriyor.

DKS çocuklarından bazıları meraklı gözlerle beni ve Sy'ı izliyor ve bu benim farkındalığımı bir kabuk gibi kemiriyor.

"Buna alışık değiller," diye mırıldanıyor Sy, son paspası taşımama yardım ederken. "Genellikle Dükler..." Onu spor salonuna taşırken bana karanlık bir bakış attı. "Şey, bilirsin."

"İstedikleri her orospuyu sikmekte özgürler," diye bitiriyorum, kelimelerin tadı dilimde ekşi ve gri. Gezinmek için arkama bakarak ekliyorum, "Ama biz diğer Dükler değiliz."

Sy'ın gözleri sertleşir. "Hayır, değiliz."

"Ve o her zamanki Düşes değil." Ringe ulaştığımızda elimdekini bırakıyorum ve kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Neyi anlamıyorum biliyor musun?" Paspası tekmeleyerek düz yüzeyde yuvarlanmasını sağlıyorum. "Eski yaralara tuz basmaya falan çalışmıyorum ama kardeşim. Onu cidden mahvettin."

Çenesi sertleşiyor, gözleri minderin üzerindeki bağlara sabitleniyor. "Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun." Başımı sallayarak açıklıyorum: "Verity onu kliniğe götürmek zorunda kaldı. Dört lanet günü o çatı katında kilitli geçirdi. Bazı dersleri kaçırdı, Nick'in ona getirdiği kitapları bile okumadı-"

Sy ayağa fırlayıp, "Sadede gel. Bu saçmalıkları duymak istemiyorum."

Ona bakıyorum, patlamanın etkisiyle rotamdan sapmışım. Yumrukları esniyor, omuzları dik ve gergin. Avlanan bir adam gibi görünüyor.

Sy'ın bir konuda suçluluk duyduğunu pek sık görmüyorum.

Daha dikkatli bir şekilde, "Buna sen sebep oldun ama o seni neredeyse affetti," diyorum.

Kaşları birbirine çarptı. "Ve?"

Sözcükleri yüksek sesle söylemekten çekinerek aramızda bir işaret yapıyorum. "Onu benden daha çok incittin."

Sy gülüyor, sesi alçak ve neşesiz. "Böyle mi düşünüyorsun?" Omuz silktiğimde, kayışı bağladığım yere doğru çömeliyor. "Remy, hadi ama. Lavinia neredeyse genetik olarak Forsyth'teki en büyük aşağılık kompleksine sahip olacak şekilde modifiye edilmiş. Muhtemelen bütün çocukluğu bunun üzerine kurulmuştur."

Yüzüm şaşkınlıktan iki büklüm oluyor. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini göğe doğru yuvarlıyor, sanki sabır için dua ediyormuş gibi. "Ben... onu incittim ama bunu onu çok fazla istediğim için yaptım." "Onu incittin çünkü onu yeterince istemedin." diye eklemeden önce etrafına bakıyor.

Doğruldum, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu lanet bir yalan."

"Hey, biliyorum." Sy, sanki ona silah doğrultmuşum gibi ellerini havaya kaldırıp avuçlarını açtı. "Bunun doğru olduğunu söylemiyorum. Sadece onun böyle gördüğünü söylüyorum."

Göğsüm parça parça oyulmuş gibi hissediyorum. "Bunu sana o mu söyledi?!"

İç çekiyor, uzun ve kuşatılmış bir şekilde. "Yapmak zorunda değildi. Yani, dostum. Kız kardeşinin kafatasının güzel olduğunu söylediğin için kıskandı. Nasıl büyüdüğünü düşün, hep ablasının gölgesinde." Başını sallıyor, yorgun görünüyor. "Lavinia güvensiz ve muhtemelen Nick kadar sahiplenici. Onun vücudunu kırdım." Bir kaşını kaldırıyor. "Kalbini kırdın."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum, keşke tüm bu lanet *griden* başka bir şey hissedebilseydim. "O zaman bana bunu nasıl düzelteceğimi söyle. Sırrı ne?"

Haftalardır ilk kez yüzünde empati görüyorum. "Ortada bir sır yok Remy ve sen bunu anlayana kadar hiçbir şeyin değişeceğini sanmıyorum." Benim için üzülüyor. Tanrım, bu beni çok öfkelendiriyor *ve* kıçımın altında bir ateş yakıyor.

Paspasın kenarlarını göstererek, "Bunları bağlayın," diyorum.

Kafasını çevirir. "Hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?"

Uzaklaşırken, "Düşes'in hazır olduğundan emin olmaya." diye cevap verdim.

Onu orada bırakıyorum. Yani, bu onun fikriydi. Siktiğimin ringini o kurabilir. Odayı geçip antrenman odasının kapısını iterek açıyorum. Vinny masanın üzerinde oturuyor, artık elbisesini giymiyor, onun yerine bir Friday Night Fury atleti ve bir çift dar kırmızı şort giyiyor. Gözlerini kaçırmadan önce bana kısa bir bakış atıyor, vücudu kaskatı kesiliyor.

Geçen hafta ona bakmak çok zordu. Tenini görmek ve onu işaretleyemeyeceğimi bilmek. Dudaklarına bakmak ve onları öpemeyeceğimi bilmek. Yürüyüşünü izlemek, bacağındaki yarım kalmış yılan dövmesi benimle alay ediyor.

Uzun zamandır renk görmemiştim.

Nick bir çekmeceyi karıştırıyor ve bir rulo bant çıkarıyor. Omzunun üzerinden bakıyor, kaşlarını çatıyor ve gözünün altındaki dövmeyi yukarı çekiyor.

"Ben yaparım." Elimi uzattım.

Vinny sesini çıkarmadan, "Nick bunu yapabilir," diyor. Yüzünün hatları daha iyi koşullar altında görmek isteyeceğim şekilde sertleşmiş ve omuzları dikleşmiş. Savaşa hazırlanan bir kadın.

"Eminim yapabilir," diye cevap veriyorum. "Ama yapmayacak. Ben yapacağım."

Güçlü. Unapologetic. Ama biz böyleyiz. Vinny ve ben birbirimize karşı hiç nazik olmadık. Sadece gerçek olduk.

Nick kaseti bana doğru fırlatıyor ve ben de havada yakalıyorum. "Dışarıda olacağım," diyor ve eğilip şakağına bir öpücük konduruyor. Çıkarken bana attığı bakışta fazla sıcaklık yok ama mesajı alıyorum.

Düzelt şu boku.

Masaya doğru ilerliyorum, gözlerini kaçıran kıza bakarken uzun bir bant şeridini çekip çıkarıyorum. "El mi?"

Köprücük kemiğinin altındaki yumuşak, mavi damar nabız gibi atıyor. Parmakları yanında sımsıkı kenetlenmiş, "Bana orospunu dövmememi söylemeye mi geldin?" diye soruyor.

Ahh. Tam kalbinden.

Uzanarak elini tutuyorum, sertliğinden rahatsız olmuyorum ve parmaklarımı teninde gezdiriyorum. Benim tuvalim. Mükemmel, pürüzsüz ve narin. Bu bir

nasırlı, mürekkepli etimle tam bir tezat oluşturuyor. Ellerim bir sanatçının aleti, bir dövüşçünün silahı. Vinny'nin parmaklarını düşündüğümde, saçlarımı okşadıklarını, sikimin etrafında döndüklerini, tembel bir sikişten sonra tenimdeki desenleri yavaşça izlediklerini hayal ediyorum. Kavga yüzünden morarmış ve kabuk bağlamış olmaları fikri hoşuma gitmiyor.

"Bunu yapmak zorunda olmadığını söylemeye geldim," diyorum, bandı üzerine bastırmadan önce başparmağımı yumuşak bir eklemin üzerinde gezdiriyorum. "Gerçekten vurmak istediğin kişi o değil."

Vinny alev alev yanan gözleriyle beni tuzağa düşürüyor. "Ona vurmak istemediğimi düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir."

Gözlerim ona değil, etrafına dikildi. Vahşiliğinin etrafındaki bulanık kenara. Bir şey görebileceğimi sanıyorum, belli belirsiz bir renk parıltısı beliriyor ama karar veremeden sönüp gidiyor.

Parmaklarımı bileğinin üzerinde gezdiriyorum ve yine aynı şey oluyor. Kızgındı. Bana. Haley'e. Tüm bu lanet duruma. Bundan bahsetmiyorum. Sadece sarmaya devam ediyorum, bandı parmak eklemlerinin üzerine nazikçe sarıyorum ve başka bir titreşim umuyorum. Titriyor ve gözlerim göğüslerine ve sert, sivri meme uçlarına kayıyor.

"Çok mu sıkı?" Bakışlarımı yüzüne

doğru sürüklüyorum. Nefesi kesiliyor.

"Emin değilim."

Fısıldıyorum, "Yumruk yap."

Yapıyor ve yeterli mesafeye sahip olduğunu görüyorum, bu yüzden uçlarını altına sıkıştırarak sabitliyorum. "Haley'nin kıçını tekmelemen gerekiyorsa, anlarım. Sana dokunan ve Düklerinden biri olmayan her erkeği öldüreceğimden eminim. Tabii önce Nick'in gelmediğini *varsayarsak.*" Yutkunuyorum. Tıpkı saat odasındaki o gece olduğu gibi, bu görevin sonunda onu nasıl bırakacağımı merak ediyorum. Tenini tenimde hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, buna o kadar açım ki. "Haley yavaştır," diye uzatıyorum. "Dayanıklılık konusunda bok gibi. Sy ile yaptığın koşu sana avantaj sağlayacaktır."

Ağzı öfkeyle sıkışıyor. "Remy-"

"Ama benden intikam almak için ona zarar veriyorsan, bu işe yaramaz. Haley umurumda bile değil." Başparmağımın pedini bileğinin ince derisine sürterek gözlerini yakalıyorum. Bu hoşgörülü ve adaletsiz bir davranış ama umurumda değil. "Belki bu beni daha büyük bir pislik yapıyor ama doğru. Ona zaten söyledim, o da biliyor. Bu yüzden sana karşı böyle kaltakça davranıyor."

"Kaç tane?" diye soruyor, dişlerini gıcırdatırken bir renk parlaması daha. Tam olarak kırmızı değil ama mavi de değil. "Bu her hafta yapmam gereken bir şey mi Remy? Dışarıdaki kızlardan kaçını becerdin?"

"Hiç," diye yanıtlıyorum. "Senden beri yok. Kesinlikle hiçbiri önemli değil." Gözlerini bana çeviriyor. "Bir dahaki sefere bana kızana kadar mı?"

Donup kaldım, yüzüm buruştu. "Vinny, aklımı ne kadar kaçırdığımı biliyorsun." Ama söylemek istediğim bu değil. Bu bir bahane değil. Omuzlarım çöküyor. "Sy'ın beni gönderdiği grupta çok duyduğum bir söz var. Benim sorunlarım," utangaçça şakağıma dokunuyorum, "benim... kafa sorunlarım, anlıyor musun? Benim hatam değiller ama benim sorumluluğumdalar. Sanırım bunu hiç bu kadar düşünmemiştim." Sesim düşüyor. "Sana kadar değil."

Kalın kalın yutkunma sırası onda. "Başka bir özür beklemiyorum."

"Güzel." Bandı yırtıp attım. "Çünkü nasıl vereceğimi bilemezdim." Ona gökyüzünü verdim. Onu siyaha götürdüm ve yıldızlarını ellerimde tuttum ve şimdi tek gördüğüm siyah. "Seninle bir çizgiyi aştı ve bedelini ödemeli. Bunu anlıyorum. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek." Çenesine dokunarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Bebeğim, ben zaten seninim."

Masadan kayarak dokunuşumdan uzaklaşıyor. Yüzü taş gibi sert. "Diğer elini de yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

Sönerek sol bileğine uzandım, başka bir renk parıltısı için deli gibi aradım. "Sana zaman verdim. Sana alan verdim. Benden tamamen yoksun bıraktım. Peki ya Vinny?" Ne kadar acı çekiyor gibi göründüğümü bilerek bakışlarına karşılık veriyorum. "Bu beni öldürüyor."

"Umurumda değil." Elini geri çekip bant rulosunu kapıyor ve gözlerindeki öfkeli parlama yüzümün düşmesine neden oluyor. "Bu bir ceza

değil,

Remy."

Geri çekiliyorum. "O zaman ne?"

"Benim," diye cevap veriyor, sesi gergin, "o uçurumdan tekrar atlamaya hazır değilim."

Eğer gerçekçi bir insan olsaydım, ona bunun istatistiksel bir olasılık olmadığını söylemeyi düşünebilirdim. Ama ben aptal değilim. Gerçek uçurumdan bahsetmiyor.

ALT KOLTUKLAR DKS ve yavrularla, aralara serpiştirilmiş sürtüklerle dolu ve içlerinde garip, düşmanca bir enerji var. Düşes mi, sürtük mü? West End'de sadakat çok yoğun, ama kurallar var - bazıları söylenmemiş, bazıları açık. Hiçbirinin Vinny'ye dokunmaya hakkı yok, o sürtüklerin üçümüze dokunmaya hakkı olmadığı kadar.

"Biletleri satmalıydık," diye mırıldanıyor Nick ringe yaklaşırken. Elleriyle belini kavrayan Sy, Vinny'nin mindere çıkmasına yardım ediyor ve ona rahatça geçebileceği bir alan açmak için ipleri açıyor.

Sy ona "Omuzlarını yukarıda tut," diyor ve iplerin üzerinden onunla buluşmak için kenara tırmanıyor. "Ayaklarına dikkat et. Ve eğer onu bir kıskaç içine alabilirsen-"

"Boğma tutuşu," diye araya giriyor Nick, yaklaşmak için zıplıyor. "Sy sana hiç bacaktan indirme öğretti mi?" Sy'a bir bakış atıyor. "Hiç Muay Thai öğrendin mi?"

"Gerçek olabilir misiniz?!" Vinny tıslayarak dönüp onlara bakıyor. "Tırnaklar, memeler ve saçlar, çocuklar. Bu bir kız dövüşü, sizin maço MMA maçlarınızdan biri değil." Saçlarını sıkı bir topuz haline getirmek için uzanıyor, sert gözleri üçümüzün üzerinde geziniyor. "Belki de birkaç yıldır benden *üç kat büyük* erkeklere karşı kendimi koruyamamak kafanızı karıştırmıştır." Gözlerini kısıyor, meydan okuyor. "Ama ben Forsyth'in görebileceği en acımasız kaltakla dövüşerek büyüdüm. Şuradaki pisliğin hiç şansı yok."

Uzun, çaresiz bir inilti duyulur, Nick'in başı öne eğilir. "Minik Kuş, lütfen," diye yalvarıyor, acı dolu gözlerle ona bakıyor. "Sikim daha fazla sertleşemez."

Sy bile gizlice kendini ayarlamak için aşağı uzanıyor.

Şahsen, bana ne yaptığını saklamaya çalışmıyorum, bu yüzden yukarı tırmanırken dirseklerimi ipe dayıyorum ve "Kuzey Yakası sürtükleri vahşidir, ama Batı Yakası sürtükleri kirlidir. Adil dövüşmez."

"Güzel." At kuyruğunu sıkılaştırıyor ve bakışlarımı kaçırıyor olsa da bir sonraki sözlerini yanağımda bir tokat gibi hissediyorum. "Ne zamandan beri herhangi birimiz?"

Haley içeri giriyor, bazı yavrular onun kıyafetine yüksek sesle ıslık çalıyor ve işte bahsettiğim şey bu. Sırtında çapraz askıları olan metalik altın rengi spor sütyeni ve ona uygun dar şortu tribünlerdeki erkekleri heyecanlandırıyor. Haley bu enerjiyi kullanacak. Ona verdiği renklerle beslenecek. O baştan aşağı bir sürtük. Tarzı var, özü yok.

Ama Bruce köşesinde bekliyor, onu kendine çekip kulağına fısıldıyor Kulak.

Bu durum Nick'in Vinny'yi boynundan tutup sert bir şekilde Öpücük. "Kazanana, bebeğim."

Onu ve Sy'ı özlemiyorum, bana şimşek hızında bir bakış

atıyor. Hay sikeyim.

Ganimet benim.

Vinny kalçaları sallanarak ve kolları gevşek bir şekilde köşeyi döndüğünde Sy yanıma yaklaşıp fısıldadı: "İki kızın senin için kavga etmesinin muhtemelen içini karıştıran saçma bir drama olduğunu biliyorum." Bana hüzünlü bir bakış attı. "Ama bu seni tahrik ediyor mu?"

İpi koparıyorum, sesim kederli. "Acı içinde."

Omzuma sempatik bir şaplak attı. "Kazanan ganimete mi gider?"

Vinny çelik bir omurga ile ortaya ulaşır. Ballsack hakemlik yapmaya gönüllü oldu ve iki kızın arasında durarak onlara şüpheyle baktı. "Merhamet dileyen ilk kişi kaybeder."

Zil çalıyor ve geri sıçrıyor, ki bu iyi bir şey çünkü Vinny ilk yumruğu atıyor, yumruğu bulanık bir sağ kroşeyle uçuyor. Bağlanıyor, parmak eklemleri Haley'nin çenesine gürültülü bir şaplakla çarpıyor.

Haley bağırıyor, yüzü kıpkırmızı oluyor ve daha ayağını bile kaldırmadan ne olacağını anlıyorum. Öfkeyle ağzını geri çekip ileri atıldı. Öfke ve sıcak aşağılanmayla beslenen bu hamle, Vinny'nin Haley'nin saçından bir yumruk kaparak hamleden kolayca sıyrılmasıyla daha da belirgin hale geliyor. Başını geriye atarak dizini Haley'nin böğrüne saplıyor.

Kalabalık keskin, sempatik bir ses çıkarıyor.

Sy ve ben bakıştık.

"Ayağa kalk." Vinny, Haley'i minderin üzerinde döndürerek tekrar ayağa kalkmasını bekliyor. Haley ayağa kalktığında, Vinny'nin atletinin askısını tutarak çılgınca saldırır. Vinny avucunu Haley'nin bileğine çarpıp *bükerek* karşılık veriyor. Minderin karşısından bile tırnaklarının girintilerini görebiliyorum, Haley avucunu Vinny'nin çenesine vururken hırlıyor.

Ama Vinny dirseğini Haley'nin çenesine saplamadan önce değil.

Çatırtı mide bulandırıcı bir ses çıkarıyor, Haley sendeleyerek geri çekiliyor ve kendine geldiğinde gözlerinde sıcak ve acı yaşlar var. Bu tezat karşısında kanım çekildi. Vinny'nin minderdeki hareketleri Nick kadar kesin ve Sy kadar iş gibi. Onu bu konuda eğittiğini biliyorum. Öfkeyle saldırmak. Duyguların seni yönetmesine izin vermek.

Ama geri hamle yapıp Haley'i boğazından yakaladığında gözlerindeki parıltıyı hâlâ görebiliyorum.

Mor.

Bir yük treninden gelen rüzgar gibi beni geriye savuruyor, statik elektrik gibi tenime yerleşiyor. Ciğerlerim çalışmayı bıraktı, Vinny gibi havasız kaldı

eğiliyor, Haley'i omuzlarından tutuyor ve ringin ortasına doğru sürüklüyor.

Herkesin bunu görmesini istiyor.

"Kalk lan ayağa," diye emrediyor ve ayakkabısının burnunu Haley'nin kaburgalarına dayıyor.

Haley ayağa kalkmaya çabalıyor, Vinny'nin gövdesine saldırıp onu mindere indirirken yüzünde öldürücü bir ifade var. Etrafımızdaki yavrular ve fahişeler her vuruşa, her yere indirmeye tepki veriyor ama kararsızlar. Bazıları için bu bir şaka olarak başlamıştı. İki kız dövüşüyor, memeler uçuşuyor, çıplak bacaklar kilitleniyor. Ama şimdi bunun bir şaka olmadığını görüyorlar.

Haley West End'den ama Vinny onların Düşesi. Tezahürat yapmanın doğru olup olmadığını bilmiyorlar.

Beni harekete geçirmek için Vinny'nin mor rengine bir kez daha bakmak, bir kez daha güneşlenmek yetiyor.

İplere tırmanıp bağırıyorum, "Dövüş mü izliyorsunuz yoksa otuzbir mi çekiyorsunuz? Hadi, sikikler!"

Arkadaki DKS'lerden biri ayağa fırlar ve "Düşes'in üzerinde otuz var!" diye bağırır.

Bir başkası bahsi almak için ayağa fırlarken, solumdaki fahişeler "Kıçını tekmele Lavinia!" diye tezahürat yapmaya başladılar.

İnanmayanları sanki kendi dövüşümmüş gibi topluyorum, yavruların ve DKS'nin -hatta birkaç cutclut'ın- galip için para biriktirmesini izliyorum. "Kan ya da seksapel sayesinde Düşes olmadı," diye bağırıyorum ve Haley'e göğüs tekmesi attığı yeri gösteriyorum. "Bu boku hak etti!" "Evet!"

Kathleen, başka bir sürtük, çığlık atmak için ayağa fırladı, "Haley sikildi benim de erkek arkadaşım!"

Hıza rağmen her şey ağır çekimde ilerliyor, dövüş değil ama *renkler*. Kalabalık nihayet ortaya çıkıp Vinny'nin aldığı her darbede ayaklarını ve yumruklarını yere vururken, sonunda kendimi izlemeye bırakıyorum. Yorgunluktan bitap düşüyorlar, Vinny'nin saçlarının küçük tutamları, eğilip tekmeler savururken gözlerine düşüyor, yanakları

parlak bir eflatun renginde kızardı. Kan ağzını kaplamış, çenesinden aşağı damlıyor, ama Haley daha kötü görünüyor, kaşları yarılmış, kirpikleri ıslak, elmacık kemiğinde bir yara oluşmaya başlamış bile.

Dayanıklılık konusunda haklıydım.

Haley, Vinny'nin at kuyruğunu yakalamak için ileri atıldığında, Vinny kolunu Haley'nin boynuna doluyor ve *yere düşüyor*.

Haley'nin vücudu önce göğüslerini mindere çarpıyor.

Ciğerlerindeki tüm havanın çekildiğini neredeyse duyabiliyorum ve eğer bu zaferi mühürlemek için yeterli değilse, Vinny'nin ayakkabısının tabanını Haley'nin boynuna yerleştirip tüm ağırlığıyla bastırması kesinlikle yeterli.

Kalabalığın kükrediği, Haley'nin kabul etmesini beklediği uzun bir an var.

Sonunda bunu yaptığında, mindere keskin, sinirli bir yumruk atıyor. "Mercy!" diye bağırıyor, sonra mırıldanarak ekliyor, "Seni lanet psikopat."

Vinny ayağını bırakırken terli, bitkin ve morarmış görünüyor, gözleri sonunda tezahürat yapan kalabalığı görmek için yükseliyor. Gözlerindeki morluk azalıyor ama asla kaybolmuyor. Göğsümde hissettiğim bir ritimle atıyor ve iplere doğru beş adım yürüdüğünde herkes de bunu hissediyor olmalı.

Çünkü sessizleşiyorlar.

Zorlu nefeslerle göğsü sarsılırken şöyle sesleniyor: "Hepinizin benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum! Kanım Kuzey Yakası'ndan geliyor, yani ben şımarık küçük bir Lucia'yım, değil mi?" Ağzı acı bir hırıltıya dönüşüyor. "Bu dünyada hak etmediğim hiçbir *şeye* sahip değilim. Bir yatak odam yok. Bir arabam yok. Artık lanet bir ailem yok." Gözleri onların üzerinden geçiyor. DKS. Rehinler. Cutsluts. "Belki henüz saygınızı kazanamadım. Belki sadakatinizi kazanma şansım olmadı. Belki bu ringde olma hakkını bile kazanamadım. Ama bu üçü?" Elini uzatarak parmağını bize doğru uzattı. "Onlara benim deme hakkını kazandım! Ve bunu dört bir yana yayabilirsiniz."

Köşesine geri dönmeden önce tükürüyor, bir damla kan minderi lekeliyor.

Üçümüzün beklediği yere.

Nick onu ilahi bir lütufta bulunmuş gibi izliyor ve Sy... gururla parlıyor, ona bir havlu fırlatırken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Kız iplerin arasından eğilerek havluyu yakalıyor ve beni etkileyen şey - kafamın öfkeli bir kafa karışıklığıyla dolmasına neden olan şey - yanımdan geçip gitmesi, bana bir bakış bile atmaması.

Beni istemiyorsa neden benim için, bana "*benim*" deme hakkı için savaşsın ki?

Sy, minderin üzerine yığılmış Haley'e bakarak, "Nicky, biraz buz getir," dedi. "Remy, git Lavinia'yı kontrol et."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "O istemiyor-" Ama bakışları beni vazgeçirecek kadar sertti. Ben aşağı atladığımda o çoktan gitmiş, striptizcinin soyunma odasına girmişti.

Korkak falan değilim. Vinny, dolaşan aletim yüzünden kızdırdığım ilk kız değil. O sadece kendimi kötü hissettiğim ilk kız. Kapıda duraklamamın, çok daha büyük ve korkutucu biriyle sekiz raunt dövüşecekmişim gibi kendimi hazırlamamın nedeni de bu.

Yumruğumu sıkarak kapıyı dikkatlice, sessizce itip açıyorum, sürpriz yapmanın zararı olmayacağını düşünüyorum.

İçeride bulduğum şey midemi bulandırıyor. Makyaj masalarından birinde bir sandalyede oturuyor, omuzları çökmüş, sırtı hala sert nefeslerle kabarıyor.

Ağlıyor.

Bazı kızları ağlarken gördüğüm gibi de değil. Ne sümük, ne hıçkırık, ne de iç burkan feryatlar var. Sadece bantlanmış parmak eklemlerine bakıyor, gözyaşları pembe yanaklarından aşağı yağmur damlaları gibi süzülüyor. Uzun bir süre koridorun gölgesinde durup ne söyleyeceğime karar vermeye çalışıyorum.

Sonunda, hiçbir şey söylemiyorum.

"Defol," diye hırlıyor, gözleri beni bulmuştu. Bir gözyaşına öfkeyle vurmak için uzanıyor ve ayağa fırlıyor. "Defol git!"

Bir adım öne çıkıyorum, mor parıltı yanmaya başlıyor. "Ganimetini al, Vinny." Kollarımı uzatıyorum, savunmasız ve bitmiş bir halde. "Vur bana, tekmele beni, becer beni, umurumda değil. Ama bunu yapana kadar gitmiyorum."

Aldığım şey sert, sarsıcı bir itiş kakış, avuç içleri omuzlarıma çarpıyor. Zayıf olan acı ile sızlıyor ve bu iyi hissettiriyor. Hak edilmiş. "Sen tam bir pisliksin!"

İtiraz etmiyorum, bir sonraki hamle için ayaklarımı dikiyorum. Nefesi kesilmiş, yüzü acı dolu bir öfkeyle buruşmuş bir halde geliyor.

"Sana istediğini verdim!" diye bağırıyor, gözleri vahşi ve ıslak. "Geri dönüşü olmadığını söyledin ve sonra sen-" Sözleri bir hırıltıya dönüşüyor, kıvrılmış yumruğu göğsüme çarpıyor. "Yalan söyledin! Yalan *söyledin*!"

Hareketsiz ve ifadesiz kalıyorum, bana hatırlatmasına gerek yok. Yağmurlu o gece etime dövmeyle kazınmış gibi, milyonlarca iğne ucu kadar ışık. Bazen uzaktan gök gürültüsü duyduğuma yemin edebilirim, iki gök cismi buluşuyor, sanki o anın bir parçasını kaybetme ihtimaline karşı evrene yakın tutması için vermişiz gibi.

"Bunu yaptıktan sonra, geri dönüş yok, Vinny. Bu seni benim yapacak. Sadece bedenin değil. Sadece Düşesim olduğun için değil. Anlıyorsun, değil mi?"

O zamanlar kelimeleri söyleyemiyordum, bu kadar büyük ve tanımlanamaz bir isteği nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. Onun özünü istiyordum. Gözlerindeki kıvılcımı. Kalbindeki mücadeleyi. Dokunuşundaki acıyı.

Onun ruhunu istedim.

"Al şunu."

Yüce İsa. Sy

haklıydı.

Tekrar omzuma doğru hamle yaptığında bileğini yakalayıp ağzını yakalamak için ileri atılıyorum. Çırpınıyor ve ben de onun üst kısmını kavrıyorum.

Kollarımla, çıkardığı keskin sesi yutarak, çok sessiz ve çaresizlik dolu. Onu nereye götürdüğümü umursamadan, sert bir şeye çarpana kadar körü körüne geri itiyorum. Sarsıntı onu geri itiyor, dişlerini dudağıma geçiriyor.

Kanın metalik tınısı homurdanmama neden oluyor. Biz buyuz, hep böyleydik. Kelimeler yaptığım şeyi düzeltemez. Kolunu bırakıp avucumu boynuna dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Yumruğu yan tarafıma saplanıyor, parmak eklemleri kasları yumrukluyor, ama o başını eğiyor, sanki canını acıtmayı tercih ediyormuş gibi dilimle düello yapıyor.

Yatağımda beni bedensel olarak üzerinden attığı o sabahın anısı zihnimde net bir şekilde çınlıyor.

Eğer kaçmak isteseydi, kaçardı.

Bu gerçek kanımın daha da ısınmasına neden oluyor ve kalçasını tutmak için uzandığımda, ikimizden de daha büyük ve ilkel bir şey tarafından yönlendirildiğimi hissediyorum. Parmaklarımı içeri sokup onu kaldırıyorum ve dönerek beceriksizce makyaj masasının tezgahına bırakıyorum. Aerosol kutuları, saç fırçaları ve tuhaf, ışıltılı şeylerin şişeleriyle birlikte yere çarpıyor. Çıkardığı ses kuduzca, ayağı dizimi yakalamak için tekmeliyor. Bu beni onun kalçalarının beşiğine doğru tökezletiyor, sertliğim ona çarpıyor.

"Ben senindim, Remy." Nefes nefese söylediği sözler, saçlarımı sıkıca kavrayan parmaklarıyla noktalanıyor. "Ama artık olmayacağım. Sen de benim olmadığın sürece."

"Öyleyim," diyorum, memelerini agresif bir şekilde -çok sert bir şekilde- avuçlayarak. "Ben, ben-"

Kafa derimi hırlamama neden olacak kadar sertçe çekene kadar onu bırakmıyorum, ellerim çılgınca kemerimi tırmalıyor. En son boşaldığımda her yer yeşil, siyah ve sarıyla kaplıydı ve *bunu bununla* temizlemekten başka bir şey istemiyorum. Kan, acı, gömleğimi yumruklarken morun süpernovası, dişleri dilimi sıyırıyor.

Her şey bana o kadar mantıklı geliyor ki başım dönüyor.

Kelimeler renksizdir. Vinny ve ben siyahın sonsuz genişliğinde bir yıldırım yayıyız. Kıvılcıma ihtiyacımız var, boşluğa değil.

Pantolonumu sert, ağrıyan aletimi serbest bırakacak kadar aşağı itiyorum ve sonra ona dokunmaya, onu kavramaya, onu hırpalamaya geri dönüyorum. Parmaklarımı şortunun içine soktuğumda, vücudu tezgâhın üzerinden kayarak benimkiyle çarpışıyor ve ben lastiği kalçalarından aşağı doğru şiddetle çekiyorum.

Ama onları çıkaracak olan o.

Ağızlarımız ayrılmak istemiyor ve onları çalıştırmak için tek bir dizini kaldırıyor. Onu kızdırmak istesem bile yapamazdım. Bedenlerimiz - ruhlarımız- bunun için fazla mıknatıslanmış.

İleri atıldım, sert bir hamleyle içine girdim. Bir

an için her şey durdu.

Ağızlarımız o kadar yakın duruyor ki nefes nefese kalışının tadını alabiliyorum, tırnakları acıyla kalçama batıyor. Amı benim için o kadar sıkı ve ıslak ki ayak parmaklarım kıvrılıyor, başını geriye attığında elim çenesini yakalamak için havalanıyor. İtiş gücüm onu tezgâhın üzerine düşürüyor ve sıçrayarak uzaklaşıyor. İçim morarıyor ve bir ön kolumu beline dolayarak bir sonraki için onu geri çekiyorum.

Bedenlerimiz gök gürültüsü gibi çarpışıyor.

"Tekrar duymak ister misin?" Homurdanıyorum, başparmağım yanağının nemli etine batıyor.

Yüzü gergin, kendinden geçmiş bir halde sıkışmış ve tekrar ileri doğru yumruk attığımda, alçak sesle ve inleyerek haykırıyor. "Siktir," diye tükürüyor, tırnakları kalçalarımı tırmalıyor. "Oh, *siktir*."

"Seni seviyorum." Kelimeleri dudaklarının kıvrımına doğru yalıyorum, bir kan lekesini yalayarak temizliyorum. "Bu lanet bir yalan değil." Sözlerim itişler arasında ısırılmış, sesim kırmızı çakıl taşlarıyla dolu. "Bu şimdiye kadar bildiğim en doğru şey, Vinny."

Sonunda gözlerini açtığında, her şeyi görüyorum. Vahşeti, acıyı, çılgınca, pervasızca arzuyu. Ayak bilekleri bir mengene gibi etrafımda dolanıyor, beni kavrıyor

Ben onu kısa, vurucu bir ritimle sikerken yaklaşıyor. "Ne istediğimi biliyorsun," diyor, kalçalarımın bir sonraki çarpışında sesi kırılıyor.

"Geriye ne kaldıysa," diye söz veriyorum, ruhumun gri ve yırtık pırtık olduğunu bilerek, "o senindir." Bu onun hak ettiği şey değil. Onu tekrar renklerle dolduracak, ona yapabileceği güzel şeyleri gösterecek zamanım olmadı, eğer sadece onun yansıması onu doldurursa. Yine de yapıyorum, onu makyaj masasına vururken aletim kalınlaşıyor, yükselen dalgayı karşılamak için umutsuzca.

Orgazmım, kendini serbest bırakmaya çalışan bir canavar gibi içimi parçalıyor ve kulağına doğru ağzımı götürürken onu yakınımda tutuyorum -kalçalarına çürükler bastıracak kadar sert-. Bir zamanlar bana özgürce söylediği sözleri ona da söylüyorum. "Al şunu," diye homurdanıyorum, sikim onu doldurmak için kabarıyor.

Nefes nefese kalıyor, ben içine boşalırken amcığı etrafımda kenetleniyor. Bir iniltiyi bastırarak elim aynaya sertçe çarpıyor. Durmuyor. Dalga dalga boşalıyor, sikim sarsılarak onu besliyor, o kadar kaygan ve sıcak ki. Beni bundan alıkoyan tek şey, saçlarımın arasında yatıştırıcı bir şekilde çırpınan parmaklarının hissi.

Saatler sürüyormuş gibi geliyor, taşaklarımı -ruhumu- onun içine boşaltıyorum. Vinny'nin amcığı her damlasını içime akıtıyor, kalçaları sanki verdiğim şeyi kaybetmekten korkuyormuş gibi küçük, akılsız dürtmeler yapıyor.

Sonunda bittiğinde, kızarmış yüzüne bir an bakmak için başımı çeviriyorum, kalçalarımı onun pençelerinden kurtarıyorum. Beni yakalamak için keskin bir ses çıkardı ama ben çoktan gitmiştim.

Ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Ellerimi kalçalarına dolayarak onu kenara doğru çekiyorum ve yukarı bakarak ağır, donuk gözlerini izliyorum. Noktaları sayarken dudaklarım kalçasının yanındaki yıldız dövmesinin üzerinde geziniyor.

Gerçek.

Hepsi gerçek.

Koyu mürekkebin üzerinde gezinirken, onu en çok burada hissediyorum, mor kıvılcım zihnimin her köşesini aydınlatıyor. Gözleri

kapanıyor, ama kıvranıyor

Ağzım aşağı indiğinde hevesle. Amının tadı cennet gibi çünkü *biziz*. Döllerim dışarı damlıyor, ben de onun için yalıyorum, dilimin ucuyla tekrar içeri itiyorum. Yine de çok fazla - o kadar fazla ki dışarı akıyor, ağzımı dolduruyor, sıcak ve acı.

Hemen ayağa fırlayıp çenesini kavrıyorum ve başparmağımla menteşesini açmaya çalışıyorum. Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor, dudakları aralanıyor. Ağzımı açtığımda döller doğrudan onunkine akıyor ve beni daha da yaklaştırmak için avucunu boynuma sıkıştırarak titriyor. İçine iterken dilinde tadını alıyorum, her damlasını tutmasına ihtiyacım var.

Sonunda yutkunuyor.

"Remy," diye soluk soluğa bağırıyor, göğsü çaresiz nefeslerle inip kalkıyor. "Lütfen."

Kalçalarının çılgınca küçük kıpırdanışları beni geri gönderiyor, dizlerim sertçe yere inerken protesto ediyor. Klitorisi o kadar olgunlaşmış ve şişmiş ki dilimin üzerinde zonkladığını hissedebiliyorum. Bacaklarının arasında kalan döller iki parmağımla geri akıtılıyor, ben onu uçurumun kenarına getirirken dili klitorisinin etrafında çılgınca dönüyor.

Sessiz bir çığlıkla boşalıyor, saçlarımı pençelerken tüm vücudu kasılıyor, daha fazlasını talep ediyor.

Titremesini iliklerime kadar hissediyorum.

Sadece sarsıldığında, topuğu kötü omzuma çarptığında -çok hassas- düşüyorum, bitkin bir iç çekişle dirseklerimin üzerine çöküyorum. Yine de gözlerimi kaldırdığımda güzel sanatlar gibi görünüyor. Bacakları açık, amı pembe ve parlıyor, yüzü kırmızı ve terli.

Hayatımda hiç bu kadar mor görmemiştim.

Gözlerim yıldızın üzerine düşüyor, oraya dövme yaptırdığım anı istediğimden daha bulanık. Ama onun nasıl göründüğünü hatırlıyorum, iğneyi derisine batırırken o kadar savunmasız ama bir o kadar da nüfuz edilemezdi.

"Vinny." Gözleri yumuşak, yorgun ve sıcak bir şekilde üzerime düştüğünde, kendimi herhangi bir hapın beni yapabileceğinden daha yüksekte hissediyorum. "Bir fikrim var."

11

Lavinia

REMY ve ben arka koltukta birlikte eve gidiyoruz. Nick ve Sy önde oturuyorlar ve arada bir içlerinden biri bize kaçamak bakışlar atıyor, Nick arkaya bakarken kardeşi de dikiz aynasından bakıyor. Kardeşler arasında düşük bir titreşim var, sanki salonda neler olduğunu sormaya korkuyorlarmış gibi. Ya da belki zaten biliyorlar. Bu adamlar birbirlerinin içini dışını biliyor. Ben burada yeniyim, aralarında geçen stenoyu anlamayı öğreniyorum. Bakışları. Jestler.

Remy'nin ellerinin vücudumdan hiç ayrılmaması gibi.

Şu anda kalçamı okşuyor, yeşil gözleri sanki uzun bir savaştan dönmüş de onu selamlıyormuş gibi tenime sabitlenmiş. Geçtiğimiz her sokakta parmakları yeni bir hedefe doğru rota değiştiriyor, dirseğimin iç kısmındaki ince deriyi gıdıklıyor, parmak eklemlerimdeki morlukları okşuyor, köprücük kemiğimin kenarını izliyor. Sanki vücudumu yeniden öğrenmesi gerekiyor, kaybettiği zamanı telafi ediyor.

Ona izin veriyorum, çünkü her dokunuş beni yeni bir şekilde ürpertiyor, sonunda kuleye vardığımızda ikimiz de berbat ve bitkin o l s a k bile.

Zirveye tırmanış sessiz ve yavaştı ama her nasılsa aramızda hâlâ huzursuz bir enerji akıyordu. Parti salonuna yaklaşırken yanımdan geçerken Nick'in mavi gözlerinde, parmak eklemleri benimkileri sıyırıp geçiyor.

En tepeye ulaştığımızda Sy bizi içeri alıyor, biz süzülürken her birimiz için kapıyı tutuyor. İki kardeş de Remy'nin beni mutfağın yanındaki kemere sıkıştırıp vücuduyla kafeslemesini izliyor.

"Bu gece odama gel," diyor, ön kolunu başımın üzerine dayayarak. Üzerimde yükseliyor, zayıf ama kaslı, gömleğinin paçası yukarı kalkarak düşük belli kot pantolonunun üstündeki et şeridini bana gösteriyor. Ben ona bakarken -tamam, belki ben de onun tenini özlüyorumdur- başparmağını şortumun içine sokuyor ve yıldızın üzerinde daireler çizerek dışarıya doğru yayılan ısı patlamaları gönderiyor. "Lütfen?" diye ekliyor, sessiz ve ikna edici.

Gözlerim kısıldı. "Nedir senin bu fikrin?" diye soruyorum. Kısmen gergin olsam da, bir yanımın heyecanlı ve meraklı olduğunu da inkâr edemem. Remington Maddox'la, asla bilemezsin.

Yeşil gözleri benimkileri arıyor, kendince meraklı. "Oraya vardığımızda sana anlatırım."

Eğer bu fikri daha duygusal ve atletik bir seks içeriyorsa, "Tamam, ama bil diye söylüyorum, on tane ibuprofen ve bir ısıtma yastığına ihtiyacım olacak" diye uyarıyorum. Yan tarafımdaki bir noktadan irkiliyorum. "Haklıymışsın. Haley kirli."

"Evet," diyor ve başını eğip tembelce dudaklarımı yalıyor, "ama sen bizim belalı Düşesimizsin ve *çok* daha kirlisin."

Odanın öbür ucunda Sy ve Nick'in bakışmalarını kaçırmıyorum. Bensiz bir gece daha geçirecekleri için mutlu değiller, ama bu

Remy her zamankinden daha taze ve kırılgan. Nereye varacağını bilmiyorum ama öğrenmem gerektiğini biliyorum.

O da kalçamdaki yıldızı okşarken bedenim gerginliğini bırakıyor. "Bir dakika sonra buluşalım mı? Üstümü değiştirmem gerek."

Gözleri parlıyor ve bu çok garip. Remy'yi hiç böyle temkinli bir şekilde mutlu görmemiştim. Her zaman ya açık ya kapalı, ya hep ya hiç. Ancak şimdi, "Tamam, Vinny," diye fısıldıyor ve yavaşça dokunuşunu benden çekip uzaklaşıyor.

Onu kovalamak isteyen yanımı bastırdıktan sonra, çatı katıma çıkan döner merdivenlere doğru ilerliyorum ve Nick beni durdurduğunda şaşkınlıkla sarsılıyorum.

Bileğimden tutup beni bedeninin duvarına doğru çekiyor. "Bütün gece mi?" diye soruyor, gözleri sert ve mutsuz.

Yüz ifadesinden tedirgin olarak, dün gece uzak kalan kişinin o olduğundan bahsetme zahmetine girmiyorum. "Nick." Avucumu sıcak göğsüne bastırıyorum. "Ben kazandım," diyorum, bunun bu sessiz yoğunluğu yatıştırmaya yeteceğini umarak. Bir şey için savaşıp kazandığım pek sık olmuyor ve gerçek şu ki, bunun ne anlama geldiğini bile henüz bilmiyorum.

Ama bunu öğrenmeyi o kadar çok istiyorum ki kanım kaynıyor.

Nick başını sallayarak bakışlarımı tutuyor. "Anladım. Kazanan ganimeti alır." Ama sonra öne doğru eğildi, dudakları dudaklarıma değdi. "Yine de bir alarm kurabilirsin."

"Aman Tanrım." Bir elimle onu iterken diğer elimle geri çekiyorum, parmaklarım gömleğinin içinde kıvrılıyor. "Saçmalıyorsun. Gecenin bir yarısı buraya gelip seni becermek için uyanmayacağım."

Ancak bakışlarını yakaladığımda, ağzının keskin dönüşünü gördüğümde, bu taş gibi, karanlık ifadesinin ne olduğunu anlıyorum.

Surat asıyor.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki, bacaklarımın arasına uzanıp parmaklarını şortumun kasıklarına geçirdiğinde ne yapacağımı bilemiyorum.

şaşkınlıkla kilitlenmekten çok daha fazlası.

Parmakları anında deliğimi buluyor, birini içeri iterken omzum düşüyor. Çenem gevşiyor, ellerim kendimi sabitlemek için pazularımı tutuyor ve o donup kalıyor.

Nick gözlerimin içine bakıyor, yanağında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Seni çoktan becerdi." Sarsıntılı bir şekilde başımı sallayınca inledi. "Siktir, bahse girerim çok ateşliydi."

Gözlerindeki o azgın korun büyüdüğünü görünce elini uzaklaştırıyorum. "Ayrıca çok yorucuydu ve bu gece başka bir şey yapamayacak kadar ağrım var."

Büyük elleri kıçımı avuçluyor, yüzündeki ifade niyetli. "Yarın."

"Biliyorum."

Çenemi yukarı kaldırıyor. "Ben ciddiyim, Minik Kuş."

Gözlerinde görüyorum, daha iyi bilmesem tehdit gibi hissedebileceğim bir söz. İçimden bir ses onu ne kadar bekletebileceğimi merak ediyor ama yine de kabul ediyorum, "Yarın, söz veriyorum." Bu adam bana aç ve bu işe başladığımıza göre artık geri dönüşü yok.

Elleri göğüslerime ulaşana kadar yanlarımdan yukarı kayıyor ve onları avuçlarının içine alıyor. "En azından bana göğüslerinin bir resmini gönder. Bu gece mastürbasyon yapacak bir şeye ihtiyacım var."

Gözlerimi deviriyorum. "Hayal gücünü kullanabileceğinden oldukça eminim."

Kaşları birbirine kenetlendi. "Kahretsin, beni öldürüyorsun." Beni tekrar öpüyor, memelerimi sıkıyor ve başparmaklarını meme uçlarımın üzerinde gezdirerek sertleşmelerini sağlıyor. Bunun beni azdırmak için bir girişim olduğunu ve işe yaramayacağını biliyorum.

Kesinlikle işe yarayacak, ama üçünün aksine, aslında biraz özdenetimim var.

Göğsünü okşadım. "İyi geceler, Nick."

"Peki." Omuzları yenilgiyle düşüyor, ama merdivenleri tırmanmak için döndüğümde, bir avucunu sertçe kıçıma indiriyor, *şaplak* odanın içinde yankılanıyor. Ciyakladığımda sırıtışı bana geri dönüyor, öfkeli bakışlar fırlatıyor

ona. Omuz silkiyor ve yatak odasına doğru geri geri yürüyor. "Hafızamı yok edeceğim."

Görevime dönüp üstümü değiştirmek için yukarı çıkmadan önce onu tersliyorum. Bol bir sweatshirt ve pijama şortla aşağı indiğimde Sy elinde bir bardak su ve iki tanıdık kapsülle merdivenlerin dibinde duruyordu.

Düşünceli tavrına şaşırarak kısa kesiyorum. "Teşekkür ederim." Onları ağzıma atıp yutuyorum, bardak patlamış dudağıma bastırınca irkiliyorum.

Bardağı geri aldıktan sonra elini uzatıyor, parmak eklemleri yarayı hafifçe okşuyor. "Bu gece orada çok iyiydin."

"En iyisinden öğrendim."

Sy'ın gözleri yumuşuyor, parmakları yanağımdaki çiziği incelemek için başımı eğiyor. "O hatun hareketlerinin sorumluluğunu üstlenmiyorum ama yeterince etkiliydiler. Gerektiğinde tıpkı bir Dük gibi ayağa kalktın." Gözleri Remy'nin kapalı kapısına kaydı. "Siz ikiniz şimdi iyi misiniz?"

"Sanırım öyle," diyorum bakışlarını takip ederek. "Olacağız."

"Tanrıya şükürler olsun." Gerçekten Tanrı'ya şükrediyormuş gibi tavana bakıyor. "İhtiyacın olacağını düşündüğümden değil, ama bir şeye ihtiyacın olursa yan taraftayım, tamam mı?"

"Tamam." Ama o haklı. Bu evde bir koruyucuya ihtiyacım yok. Artık yok.

Remy'nin kapısına vuruyorum ve beni içeri çağırıyor. Kapıyı itip açtığımda içerisi karanlıktı. Vücuduna sert bir parlaklık veren tekil lamba olmasa zifiri karanlık olacaktı. Dövme masasında bir çift boxer külotla oturuyor, gömleğini ve pantolonunu çıkarmış. Ellerinin üzerine yaslanmış kapıyı kapatmamı izliyor, başı tembelce arkaya eğilmiş. Gözlerimi boğazındaki tendonlardan ayırıp aletlerini sakladığı masaya kaydırmak için mücadele ediyorum.

Hepsi sıraya dizilmiş, düzgün ve hazır.

"Bana dövme mi yapmak istiyorsun?" İğnesinin hayalet hissi tenimin üzerinde dolaşsa da, bunu fark ettiğimde midem bulanıyor. Bana yaptığı ilk dövme, kürek kemiğime ateş gibi saplanmıştı, savaşın sıcağında yapılmıştı, Hideaway'de o gece vücudu benimkini yatağa sabitlemişti. Bu dövmeyi göremediğim için minnettarım. İkincisi -kalçamdaki yıldız- kendi sanrılarının sisinde yaratılmıştı, onu gerçeğe geri götürecek bir pusulaya ihtiyacı vardı. Göğsümdeki devasa güve ise haftalarını aldı, yeşil gözleri lazer gibi parlarken tepe lambasının sıcaklığı altında saatler geçirdi. Acı ve niyetleri farklı olabilirdi ama hepsinin ortak noktası tarifsiz bir samimiyetti.

Henüz onunla oraya gitmeye hazır olduğumu sanmıyorum.

"Aslında," diyor, haftalardır duymadığım kadar net bir sesle, "bana dövme yapmanı istiyorum."

Kısa kesiyorum. "*Ne* yapmamı istiyorsun?"

"Ben seninim," diye açıklıyor başını dövme tabancasına doğru eğerek. "İşaretini yap. Nereye istersen, ne istersen."

Ellerimi sıkarak, "Bilmiyorum..." diye başladım.

"Vinny," diyor, koyu renk gözleri benimkileri yakalıyor. "Daha önce kimse bana dövme yapmamıştı. Ne bir kız, ne de başka bir erkek. Bunların hepsi benim." Gözlerini vücuduna, göğsünün, kollarının, gövdesinin üzerindeki karmaşık desenlere dikiyor. "Ama artık senin de. O yüzden devam et. Bir yer seç."

İsteksizce bir adım öne çıkıyorum, gözlerim teninde geziniyor. Göğsü ve kolları oldukça kapalı ve onlara bir şey eklemeyi hayal edemiyorum. "Çizim konusunda iyi değilim," diye endişeleniyorum yaklaşıp boynuna iyice bakarken.

Başını eğip boynunu bana gösteriyor. "O zaman ne istersen çizerim."

Endişeyle masanın etrafında dönüyorum, sırtının neden geniş, kaslı ve lekesiz bir deri parçası olduğunu şimdi anlıyorum. Hiç düşünmeden uzanıp parmak uçlarımı omurgasında gezdiriyorum ve derisinin tüylerimi diken diken edişini izliyorum.

"Arkada taze et var." Başını iki yana çevirip kaşını kaldırıyor. "Kendim ulaşamıyorum. Sen almalısın. Senin olsun."

Utangaç bir şekilde, "Ben böyle seviyorum," diye itiraf ediyorum, avucumu omzunda gezdiriyorum. Ayrı kaldığımız süre boyunca en zor anlardan bazıları, oturma alanındaki pencerelerin önünde onu barfiks çekerken izlemekti, sırım gibi, değişen kaslardan etkilendiğim kadar onlardan tahrik de oluyordum.

Ben de devam ettim, masanın diğer tarafına dalgın dalgın döndüm.

Sonunda, inanılmaz derecede açık. "Arkana yaslan," diye karar veriyorum, masanın üzerine yerleşmesini izliyorum. Dudağımı ısırıyorum, bunun anlamını kaçırmıyorum. Remy her zaman olduğum yerde, bir tuval gibi önüme serilmiş, ellerini başının arkasında kavuşturmuş bekliyor, onu hiç görmediğim kadar rahat görünüyor.

Ta ki ben boxer külotunun kemerine uzanıp onu aşağı çekene kadar. Kollarını tekrar yanlarına doğru çekiyor, karın kasları esniyor ve geriliyor. "Uh,"

Dedi, birden rengi soldu. "Kahretsin, evet, sanırım orada yapmak istersin." Yumuşak bir kasık kılını ortaya çıkaracak şekilde çekiştirdiğimde sertleşiyor. "Çok mantıklı." Gözleri uzun, yarı sert aletinin yavaşça ortaya çıkışına kayıyor, kaşları içe doğru çöküyor. "Sadece adın, değil mi? 'Lavinia' ne demek, yedi harfli falan mı?" Sesi gittikçe yükseliyor ve ben boxer'ını bacaklarından aşağı sıyırırken boğuluyor, yeşil gözleri kocaman açılıyor. "Soyadını da yazmayacaksın, değil mi? Çünkü Forsyth'te o kadar çok Lavinia yok. Eğer düşünürsen, baş harfler de işe yarar-"

"Remy," diyorum iç çamaşırını bir kenara fırlatarak. "Sakin ol. Aletine dövme yapmayacağım."

Başını geriye atıyor, vücudu rahatlayarak sarkıyor. "Oh, şükürler *olsun*. Bunu bir erkek gibi karşılamayacağımı söylemiyorum, çünkü-"

"Tam burada," diyorum, sikiyle kalçası arasındaki bir bölümü parmaklayarak.

"Öyle mi?" Merakla bakıyor, yüzüne biraz renk geliyor. "Seninki gibi, ha?"

"Evet." Benim yıldızımla aynı yerde ama karşı tarafta. "Yani..." Ne yapacağımı merak ederek etrafıma bakındım.

Uzanıyor ve gevşekçe masayı işaret ediyor. "Önce eldivenleri giy, sonra deriyi sil," diye talimat veriyor, ben bölgeyi hazırlarken yeşil gözleri beni takip ediyor. Rutinin kutsallığı üzerimden akıp gidiyor. Bu daha önce hiç yapmadığım bir şey, ama Remy'nin hem kendim hem de başkaları için düzinelerce kez yapmasını hevesle izlemiştim. Mürekkebimi seçiyor, lambayı ayarlıyor, tasarımı zihnimde görüyor ve ciltte nasıl görünebileceğini hayal ediyorum.

Hazır olduğumda, ağır dövme tabancası elimde, Remy rahatlamış görünüyor, sessiz bir yoğunlukla beni izlerken gözleri kapüşonlu. Duraksadığımda, elim sadece diğer kalçasına doğru hafifçe i t m e k için sikine doğru ilerliyor, ilgiyle seğiriyor.

Remy sırıtıyor. "Hatırlıyorsun, değil mi?"

Başımı sallayarak silahın tetiğine basıyorum ve iğneyi dikkatlice mürekkebime batırıyorum. "Kıpırdama," diye fısıldıyorum, bölgenin üzerinde durarak. Ancak iğne ona değmeden önce, şüpheci bir hisle başımı kaldırıp bakıyorum.

Bana ne çizeceğimi bile sormadı. Her şey
olabilir.

Ama sormuyor. Endişeli bile görünmüyor, beklerken ön kolunu başının arkasına sıkıştırmış, gözleri karanlık ve delici. İğnenin ilk dokunuşunda seğiriyor. Durmuyorum, çünkü bunun acı değil, sadece şaşkınlık olduğunu anlıyorum, vücudu bu hissi küçük bir *merhaba ile* karşılıyor.

Saçlarıma dokunduğunda, bileğim silahı çalıştırırken sikini sıyırmamak için dirseğimi garip bir şekilde tutarak tam kalçasının üzerinde duruyorum. Yavaşça işaret parmağının etrafına bir tutam doluyor, gözlerinin ağırlığı her hareketimi izliyor.

"Işık her zaman bu kadar parlak mı?" diye soruyor tuhaf bir şekilde bulanık bir sesle. Şaşkın ifadesine bakarak iğneyi tekrar batırıyorum. "Evet."

Dövme tabancasının vızıltısından başka hiçbir şeyin bizi çevrelemediği bir ritim var, parmakları saçımı okşarken kafa derimden ürperti çekiyor.

Yumuşakça,

"Belki bir dahaki sefere gözlerini bağlarım." diyor.

İğne derisinin üzerinde duraklıyor, ama ben çabucak toparlanıyorum, ifadeyi olduğu gibi duyuyorum. Sy'ın ders kitaplarını okuduğumdan Remy'nin durumundaki birinin daha sonra tutamayacağı sözler vermeye eğilimli olabileceğini biliyorum.

Ama bu bir vaat değil. Bu

bir rüya.

Sesinde duyuyorum, her şeyin daha iyi olmasını istemenin hüznünü ve kabul etmemin tek nedeni de bu. "Tamam."

Saçlarımı nazikçe okşamasına izin vererek bir s ü r e l i ğ i n e görevin içinde kayboluyorum. Tasarım küçük olsa da, bunun sorumluluğunu göğsümde ağır bir şekilde hissedebiliyorum. Bu sonsuza dek sahip olacağı bir şey, zaferim onun teninde ölümsüzleşecek. Belki de açtığı bu yeni sayfa uzun sürmeyecek. Belki yine ilaçlarını bırakır, Scratch'e geri döner ya da beni istemekten bıkar.

Ama bu an, bir zamanlar bunun için savaştığımız bilgisi, onun ölümüne kadar sürecek.

Beni karşılayan manzara karşısında irkilerek başımı çevirdiğimde işim çoktan bitmişti.

Aleti kaya gibi sert.

Bıkkınlıkla kapüşonlu yeşil gözlerine bakıyorum. "Ciddi misin?"

Remy alt dudağını çiğniyor, kalçalarını hafifçe sallıyor. "Böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum," diye mırıldanıyor, siki coşkulu bir seğirme yapıyor, "bunu bana bir başkasının yaptığını hissetmek."

Gözlerimi tekrar aletine diktim ve ince bir inci tanesinin göbeğine düşmesini izledim. "Sadece biraz daha."

İğne tekrar tenine değdiğinde derin, çakıllı bir inilti çıkarıyor, siki kabarıyor. "Siktir." Parmakları saçlarımı döndürüyor, sesinin aciliyetiyle tam bir tezat oluşturuyor. "Benim için olduğu kadar senin için de mor mu? Vücudundaki her sinir dokunulmak için yalvarıyor mu?"

Arkamda topuğunun masaya sertçe vurduğunu hissedebiliyorum. "Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama bunun steril olması gerekiyor. Maskaralık yok." Tartışacak gibi görünüyor ama sonra oda sessizleşiyor, dövme tabancasının sesi kesiliyor. "İşte," diyorum, deriyi dikkatle silerek.

"Şimdiden mi?" Sonunda bakmak için dirseklerinin üzerinde yükseliyor, gözleri o kadar cam gibi ki yarı sarhoş bile olabilir. Uzun bir süre şekle bakıyor, parmakları hilalin kırmızı kenarlarında hayalete dönüşüyor.

Üzerimize kurşun gibi bir kasvet çöküyor ve ikimizin de o gece gökyüzünü hatırladığını biliyorum.

"Atladığımızda," diye fısıldıyor, donakalmış gibi bakarak, "korkmadım. Korkamayacağımı biliyordum, çünkü yanımda sen vardın." Gözleri enerji dolu bir şekilde benimkilere kayıyor. "Senin için güçlü olmak istedim Vinny. Nicky ve Sy gibi. Çelik gibi. Bir Bruin gibi." Yüzüme dokunuyor, parmakları şakağımın altındaki hassas bir çiziği takip ediyor. "Sana tutunmak istedim Vinny, ama nehir bizi ayırdı. Karanlıkta bile nerede olduğunu biliyordum. Yol gösterici yıldızım." Sırıtışının kıvrımı alaycı ve acı. "Ama önemli olduğunda, tutunamadım."

Gözlerini arıyorum, sadece nehirden bahsetmediğini biliyorum. "Sudan gördüğüm ilk şey bu aydı," diyorum, gözlerim kalçasının yanındaki yeni mürekkebe sabitlenmiş halde. "Ve sonra sen oradaydın, beni kıyıya sürükledin. Çünkü yıldızlar yol gösterir, ama ay, bir ağarır bir solar, sürekli döner." Yaklaştım, beni duymasını istedim. "Sen güçlüydün, Remy. Karanlıkta kayboldun ama sana ihtiyacım olduğunda bana geri döndün. Beni boğulmaktan kurtardın."

Ama parmaklarını saçlarında gezdiriyor, yüzü sefaletle kaplı. "Renklerim benimle gelmedi. Hapların ve siyahın içinde kayboldular ve şimdi hiçbir şey yapamıyorum."

"Hey." Parmaklarını saçlarından çekiyorum, ne kadar sert çektiğini görünce yüzüm buruşuyor. "Hey, sorun yok."

"Hayır, değil." Başını sallıyor. "Gitmene izin verdim."

Gözlerinin kırmızılığı göğsümün zonklamasına neden oluyor. "Ben de tutunamadım," diye ısrar ediyorum, ne kadar imkânsız ve umutsuz hissettiğimi hatırlayarak. "Akıntı bizden daha güçlüydü."

Parmaklarımızı birbirine geçirerek dövmeye bir kez daha değerlendirici bir bakış atıyor. "Artık değil." Bakışlarımla buluştuğunda gözleri ay kadar parlak ve canlı. "Bir daha gitmene izin vermeyeceğim, Vinny."

Ben kolay affetmem. Kız kardeşimi değil. Kesinlikle babamı da. Ama daha önce istisnalar yaptım. Karşımdaki adam biraz merhameti hak ediyor ve denemeye istekli olduğu sürece ben de ona bunu vermeye hazırım.

Kütüphaneyi ne kadar sevsem de ve evet, kitapların kokusu sonbaharın başlarında balkabağı baharatlı latte kadar sıcak ve rahatlatıcı olsa da, 4. kattaki bir çalışma odasında diğer ev kızlarıyla bir masada oturmak cazibeyi ortadan kaldırıyor.

Kapı mahremiyet için kapalı ama ön duvar boyunca uzanan cam pencere beşimize de gelip geçen öğrencileri ara sıra görme imkânı veriyor. Boynumdaki kaşıntı hissi, etrafımızdaki bıçakla kesilebilecek kadar kalın gerilim bana bunun iyi bir şey olduğunu söylüyor. Eğer bir şey olursa, tanıklar olacak.

"Herkes rolünü anladı mı?" Story masanın etrafına bakarak soruyor.
Son on dakikasını sorumluluklarımızı detaylandırarak geçirdi.

Bir kez daha, diğer ev kızlarının önünde tam bir aptal gibi görünmediğim için Verity ve Story'ye teşekkür borçluyum. Eski Düşes Bianca'nın geçen yıl bu etkinliğin baş organizatörü olduğu ortaya çıktı. Verity tüm detayları Mama B'nin ofisinde sakladığı bir not defterinde bulmuştu, ancak benim yerimde olması gerektiği için bu not defterine sahip olduğunu bildiğim için aynı suçluluk duygusunu hissediyorum.

Regina başını sallıyor, uzun, parlak siyah tırnakları telefonunun klavyesinde tıkırdıyor. Sessiz, neredeyse tek kelime etmiyor, ama aynı zamanda

herhangi bir konuda anlaşmazlık. Belki de öyle olmasına hiç izin verilmemiştir. Belki de Sy ve Maddox arasındaki rehine olayını düzenlediğim için bana kızgındır. Nick'in telefonunu kullanarak Ballsack'i kendim aradım ve ona zarar gelmeden tüm planın gerçekleşmesini sağladım.

"*Regina'nın,*" dedim Ballsack'a, "*bunun benim fikrim olduğunu ve ona zarar vermeyeceğimize dair Royal olarak söz verdiğimi bildiğinden emin ol.*"

Şimdi ona bakınca, bakışlarımdan nasıl kaçındığını görünce, belki de bu küçük ipucu bana umduğum kadar kibarlık kazandırmadı. Son birkaç haftadır Baronlar hakkında öğrendiğim her şeyden sonra, Nick'le mahzende geçirdiğimiz geceden Maddox hakkındaki gerçeği öğrenmeye kadar, daha da meraklandım.

"Sence Autumn'da geçen yılın detayları var mıdır?" Prenses Piper benim yanımdaki koltuktan soruyor. Nevrotik bir Barbie bebeğe benziyor. Kocaman göğüs. Minicik bir bel. Kestane rengi saçları sıkı, geriye taranmış, kabarık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. O dar kalçaların arasından bir bebeği nasıl geçirmesi gerektiğinden tam olarak emin değilim. "Şu anda zamanım oldukça kısıtlı ve ihtiyacım olan son şey daha fazla stres."

Tam da göründüğü gibi stresli, gözleri sürekli telefonunda. Parmağındaki taç yüzük, saçlarını her düzelttiğinde gümüş renginde parlıyor; bu, bir Prenses'e sadece hamile kaldığında verilen bir şey.

Barones hakkında ne kadar çok şey bilmek istesem de, Prenses hakkında karanlıkta kalmaktan gayet memnunum. Bildiğim tek şey, bu rolün imrenilen bir rol olduğu. Forsyth'teki tüm kızlar, birinci sınıftan mezuniyet sonrasına kadar, bir sonraki PNZ varisini üretme şansı için dua ediyor. Ama eğer Wicker Ashby bu fırsatla birlikte gelen sikik erkek soyağacının bir örneğiyse, o zaman Tanrı yardımcısı olsun.

"Deneyebilirsin," diyor Story, geçen yılki Prenses'ten bahsedince kaşlarını çatarak. Sonbahar'ı Felix'in öldürüldüğü geceden hatırlıyorum ve Archie'yi o boktan apartmandan kurtarmıştım. "Hâlâ buralarda olduğunu biliyorum." Story odağını masanın diğer tarafına kaydırdı. "Sutton, tamam mıyız?"

Sutton'ın masanın karşısından boş gözlerle bana baktığını, parmaklarının ya ön kolundaki kabukları kaşıdığını ya da boynundaki kolyeyi büktüğünü fark edince kaskatı kesiliyorum. Buraya geldiğinden beri hiç konuşmadı, ancak otururken sandalyemin ayağını tekmeledi.

"Sutton," diyor Story tekrar, bu sefer daha yüksek sesle.

Kontes'in gözleri parlıyor ve altındaki halkalar daha belirgin hale geliyor. "Evet. Bira ve yemek. Her neyse."

Geri kalanımız temkinli bakışlar atıyor. Bira ve yemek her başarılı etkinlik için zorunludur, ama üniversite öğrencilerinden oluşan bir kalabalık için? Bu mutlak bir gereklilik.

"Yardıma ihtiyacınız varsa," diyor Story zoraki, kibar bir ses tonuyla, "eminim planı ayarlayabiliriz."

Sutton'ın gözleri öfkeyle parlıyor. "İhtiyacım olan şey birinin onun psikopat erkek arkadaşını dizginlemesi."

Masanın etrafına bakıyorum. Dürüst olmak gerekirse, herhangi birimiz 'psikopat bir erkek arkadaşa' sahip olmakla suçlanabiliriz, ama gözleri benimkilere kayınca kimden bahsettiği anlaşılıyor. *Ne* hakkında konuştuğu. Yine de hepimiz Nick'in birini öldürdüğüne dair hiçbir kanıt olmadığını biliyoruz. Siktiğimin Baronları sağ olsun.

"Kuzey Yakası çöküyor, bilmekten mutlu olacaksın." Sutton bana düz, mizahsız bir gülümseme veriyor. "Hayır işleri şu anda bizim için pek öncelikli değil."

"Neden?" Regina telefonunu bırakarak tersledi. "Uyuşturucu ticareti daha kârlı olduğu için mi?"

"Siktir git, Elvira," diyor Sutton ama bunu inkâr etmiyor. Bakışlarını tekrar bana çeviriyor, belli ki sözünü bitirmemiş ve muzip bir gülümseme takınıyor. "Düşes, gezinti ve eğlence işindesiniz, değil mi?"

Başımı sallıyorum, bunun nereye gittiğinden emin değilim.

"Muhtemelen Leydi'yle iş değiştirmelisin," diyerek Story'yi işaret ediyor, "çünkü geçen yıl Bianca, Lordlarıyla birlikte lanet olası eğlence evinde bıraktıkları kan ve sperm yüzünden depozitosunu kaybetti."

Aslında Bianca'nın notlarının kenarlarında bununla ilgili bir şey görmüştüm.

Öykü'nün yanakları kızarıyor ve avuçlarını masaya vurarak ayağa kalkıyor. "O kan psikopat erkek arkadaşına ait olmadığı için şanslısın! Perez'in bana yaptıklarından sonra, daha kötüsünü hak ediyordu!"

Sutton ve ben aynı anda ayağa fırladık, o masanın üzerinden Story'ye doğru hamle yaptı, ben de onu durdurdum. Prenses koltuğuna sinmiş, ellerini düz karnının üzerinde kavuşturmuş, Regina ise kendi koltuğuna sinmiş, gösteriyi izliyordu.

"Bak," diyorum, sesim kısık. "Perez umursamaz bir hayat yaşıyordu ve sonunda bu onu yakaladı. Böyle şeyler olur ve siz de bunu bilirsiniz." Masanın etrafına bakarak diğer kızlarla göz göze geliyorum ve ekliyorum: "Bir gün bizden biri de olabilir, bunu da biliyoruz." Bu düşünceyle midemin nasıl bulandığını görmezden gelerek Sutton'la gözlerimi kilitliyorum. "Size ait olan birini kaybettiğiniz için üzgünüm Kontes. Ama Kuzey Yakası artık beni ilgilendirmiyor, o yüzden eğer çöküyorsa bunu düzeltmek size ve babamın yozlaşmış finolarından geriye kalanlara düşer."

Toplantı başladığından beri ilk kez gözlerinde küçük bir tanıma parıltısı görüyorum ve bu beni gerçekten ürkütüyor. Sutton bildiğimden çok daha derinde, Scratch'in etkisinde ve zar zor çalışıyor. Parmakları boynuna düşüyor ve soluk tenindeki kırmızı çizgileri kaşıyor. "Bir avuç hain ve fahişeyle uğraşmayacağım," diyor ve aniden dönüp odadan çıkıyor. "Ben yokum."

Prenses iç çekene kadar oda bir an sessiz kalır. "Bu, içkiyle birimizin ilgilenmesi gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Ben yaparım," diyor Story, Sutton'ın ardından bakmaya devam ederek. "Biz fahişelerin genelevleri var ve Velvet Hideaway'in zaten içki ruhsatı var."

"Yardım edeyim," diye teklif ediyorum, masadan uzaklaşarak. Bu kızlarla ne kadar az vakit geçirirsem o kadar iyi. "Mezunlar poker oyunu için her şeyi bir araya getirmem gerekiyor zaten."

Regina ve Piper zıplayıp hızla oradan ayrılıyor, muhtemelen daha fazla işe koşturulmamayı umuyorlar. Ben eşyalarımı toplarken Story'nin telefonu çalıyor ve hızlıca bir mesaj atıyor.

"Hey." Odadan çıkmadan önce onu isteksizce durduruyorum. "Sutton hakkında bir şeyler yapmalı mıyız?"

Öykü'nün başı öne eğik, kaşları şaşkınlıkla çatık. "Neden yapalım ki?" diye soruyor. "Saldırı köpeği olmadan pek de risk teşkil etmiyor."

Omuz silkiyorum, defterlerimi dengeliyorum. "Bilmiyorum. Belki de ailem onun böyle olmasının nedenlerinden biridir."

Kafası daha az karışmış görünmüyor. "Ne gibi?"

Garip bir şekilde cevap veriyorum, "Viper Scratch bağımlısı. Ölü bir Kraliyet Kontesi. Çökmekte olan bir bölgenin kurbanı mı?"

Öykü söner, gözleri sempatiktir. "Daha önce haklıydın Lavinia. Kuzey Yakası benim, Piper'ın ya da Regina'nın olduğu kadar senin de sorunun değil. Bu konuda oldukça ağır yükü olan biri olarak bunu kabul et." Bana anlamlı bir bakış attı. "Ailenin günahları senin sorumluluğun değil. Kuzey Yakası ya batacak ya da yüzecek ve sanırım ikimiz de hangi seçeneği desteklediğimiz konusunda hemfikiriz."

"Onu desteklediğimi söyleyemem," diyorum, inkârım zayıf olsa da. Story'nin şaşkın ifadesi karşısında açıklamaya çalışıyorum. "Bak, kız kardeşim o olabilirdi. Ben de onun yerinde olabilirdim."

Story, "Ama sen değilsin. Sen sensin. Üç kaos goblininin düşesi, fahişelerin lideri, West End'in gözdesi ve görünüşe göre oldukça kavgacı bir dövüşçü." Duraklıyor, gözleri kısılıyor. "Ta ki ben Vida Yılı Arifesi'nde seni alaşağı edene kadar. Ben hüküm süren kaltağım."

Kuru bir kahkaha atarak onu takip ediyorum. "Ah, hanımefendi. Bu sözleri sana o kadar çok jöleyle yedireceğim ki."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Hey, bunu her zaman yapabiliriz. Onlara bir gösteri yapar ve sonunda öpüşürüz?" Göz kırpması beni biraz daha içten güldürüyor.

"Düklerimden hangisinin anevrizma geçireceğine ya da pantolonunu kremleyeceğine karar veremiyorum."

Story bana alaycı bir gülümseme fırlattı. "İkimiz de Tristian'ın bu yelpazede nereye düşeceğini biliyoruz." Başparmağını asansöre doğru uzatıyor, ben de Lord'u Killian Payne'in beklediğini yeni fark ediyorum. "Ancak şu..." Gözlerini deviriyor.

Ona bakıyorum. Şişkin kütlesi. Onun için yaptığı çılgın lazer gözleri. Agresif, düşmanlık sınırındaki duruşu. "O psikopat erkek arkadaş, ha?"

Gülümseyerek geriye doğru yürür. "Bütün gün ve kesinlikle bütün gece. Görüşürüz, Lav!"

"Sonra," diyorum ama döner dönmez bir avucumu kıçına indiriyorum ve bana attığı skandal bakışa karşı bir gülümsemeyle savaşıyorum.

"Hain."

"Fahişe."

Çılgın lazer gözleri yuvalarından fırlamaya çok yakın olan Killian'a doğru yürürken beni tersliyor. Aramıza bakıyor ve sonunda bakışlarıyla onu kıstırıp Story'yi açık asansöre sürüklüyor. Eğilip Story'nin kulağına fısıldadığında ne dediğini duyamıyorum ama kapılar kapanmadan önce onun derin, kızıl kızarmasını yakalıyorum, eli az önce patakladığım kıç yanağını sertçe kavramak için aşağı uzanıyor. Tam kapılar kapanırken öpücüğünün parıltısını görüyorum, tıpkı diğer yanları gibi agresif.

Yirmi dolar ve tabancam asansörde sevişeceklerini söylüyor. Bu

düşünceyle karnımda bir duygu kıvılcımı çakıyor.

Kıskançlık.

Seks yüzünden değil. Tanrım, hayır. Hayal edebileceğim her arzuyu yerine getiren üç adamım var. Hayır, o asansöre dağılmadan adım atmasını kıskanıyorum. Kapıların kapanışını izlemek bile kalbimin endişeyle çarpmasına ve ensemde bir ter tabakasının oluşmasına neden oluyor.

Belki de bu yüzden ona Sutton'ı sordum. Story ikimizin de Kuzey Yakası'nın düştüğünü görmek istediğimiz konusunda haklıydı, ama ben hala onun bir parçasını içimde taşıyorum, iltihaplı bir enfeksiyon gibi. Ondan kurtulana kadar, Kuzey Yakası her zaman benim de bir parçamı taşıyacak.

Telefonum titreyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Bitirdin mi? Sutton'ı ön kapıdan çıkarken gördüm.

Evet.

Acele et.

Gözlerimi devirerek hızlı adımlarla acil durum merdivenlerine doğru ilerliyorum. Nick'in ayrı kaldığımız süre boyunca sabrının tükenmeye başladığının farkındayım. Sürekli diğerlerinden birine bulaşmasını bekliyorum, çünkü kısa bir süre önce -kısa da olsa- Nick bana sahipti ve şimdi paylaşmak zorunda. Ama öyle değil.

Şöyle bir şey.

Aşağı indiğimi haber vermek için ona tekrar mesaj atmaya başlıyorum ki merdiven boşluğunun kapısı açılıyor ve içeri çekiliyorum.

Nick kolunu belime dolayarak, "Seni yendim," diyor.

"Tanrım, beni korkuttun." Omuzlarım biraz gevşiyor ama kalbim şaşkınlıktan henüz durulmamış.

"Üzgünüm," diyor, hiç de üzgün görünmüyor. "Zaman doldu."

Eğilip ağzını benimkiyle keskin, morartıcı bir öpüşmede buluşturduğunda nabzım hızla atıyor. Dudağımdaki yarık hâlâ hassas, ama dudaklarımı ayırıp sıcak dilini dudaklarımın arasından geçirdiğinde zonklamayı hissetmiyorum bile.

Nick'le birlikte olmak, bir hız treninin en yüksek noktasından ilk kez düşmek gibi her zaman büyük bir heyecan yaratıyor ve ben de bu yolculukta yer aldığım için mutluyum. Ellerinin üzerimdeki hissi, gergin kaslarıma uyguladığı baskı ve ağzımı istila etmesi, onu harekete geçiren şeyin yanında ikinci planda kalıyor. Boğazında hissettiğim hırıltı, ellerinin göğüslerimden kıçıma, oradan da yüzüme doğru hareket etmesi, sanki beni bir anda tüketmek istiyormuş gibi... Çılgınca bir ihtiyaçla uğulduyor.

Nick bir keresinde kimsenin beni onun kadar isteyemeyeceğini söylemişti. Onunla birlikte olmak tam olarak böyle hissettiriyor.

Önceki kaygım kayboluyor, yerini sıcak bir uyarılma alıyor. Onaylayarak inliyorum, vücuduna doğru yaylanıyorum ve o da karşılık olarak mırıldanıyor.

"Sen de beni özledin, değil mi?" diye soruyor, çenemi yukarı kaldırıp boğazımı okşuyor.

"Evet." Ellerimi göğsünde birleştirip karnındaki sert kaslara doğru ilerletiyorum. Tokasında duruyorum, boynuma acı verici bir morluk emerken nefes nefese kalıyorum ve sonra onu pençelemeye başlıyorum. Kemerini çekiştirerek elimi içeri sokup sikine uzanıyorum, onu sert ve ısı saçan bir halde buluyorum. "Ve bu," diye fısıldıyorum, uzunluğunu okşayarak.

Titriyor, alnı benimkinin üzerine düşüyor. "Kahretsin, Lavinia." Aleti elimde kabarıyor, karnımın alt kısmına sıcaklık yayıyor ama hiçbir şey onun bana kapüşonlu ve çaresiz bakışından daha sıcak değil.

Ucunda toplanan yapışkan prekuma dokunuyorum ve onu dağınık bir şekilde sikinin başına yayıyorum. "Seni içimde hissetmek istiyorum, Nick."

İsteğim bir şeyleri tetikliyor. Dalgalanan kaslarında, ellerini kavrayışında, gözbebeklerinin genişlemesinde ve geriye sadece mavi bir halka bırakmasında bunu hissediyorum. Yüzü sertleşiyor ve niyetleniyor, sonra eteğimin ucundan tutup kumaşı yukarı çekiyor.

Külotumu kenara çekerken nefesim kesiliyor, parmakları klitorisimin üzerinde gezinirken gözleri beni delip geçiyor. "Oh, kahretsin," diye nefes alıyorum, dizlerim titriyor.

"Bu," diye gürlüyor, parmakları kıvrımlarımda oluşan kayganlığı bulurken, "benim için asla sınırsız değil. Artık benimsin, Minik Kuş. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Dalgınca, hararetle başımı sallıyorum. Benden sihirli bir şekilde üçüncü bir meme büyütmemi isteyebilirdi ve bana böyle dayanılmaz derecede yoğun bakarken muhtemelen kabul ederdim. Ama "Anlıyorum," dediğimde doğruyu söylüyorum. Kendimi Nick'e teslim etmek kolaylıkla yaptığım bir

şey değildi. Bir insan kendini zincirlemez.

sonuçlarını düşünmeden bir atom bombasına dönüştürebilir. "Benden üçte birini istemiyorsun," diyorum, bunu eve götürerek. "Hepsini istiyorsun."

Yüzündeki çizgiler yavaşça hafifliyor, sikini ölçülü bir şekilde çekiştirmemle noktalanıyor. "Temiz olduğumuz sürece." Ağzı benimkine çarpıyor, bir inilti aramızda yankılanıyor ve etrafta dolaşmak için benden yeterince olmadığını düşünmeyi unutuyorum. Onun yerine sert fısıltısında kayboluyorum. "Kahretsin, benim için bu kadar ıslanmana bayılıyorum. Amın kime ait olduğunu biliyor, değil mi?"

Bacaklarımın arasında sıvı ısı birikiyor ve ağzını ayırıp beni döndürerek parmaklığın üzerine eğiyor. Kıçım dışarı fırlamış, kasıklarına bastırıyor.

"Şu parmaklığa tutun, Minik Kuş," diyor bana. Uyuyorum, ellerimi soğuk metalin etrafına sarıyorum, fermuarının iniş sesini dinliyorum. Bir saniye sonra, sikinin yapışkan ucunun bacaklarımın arasına girdiğini hissediyorum. Açılıyorum, girişime erişmesine izin veriyorum, o da amımı dürtüyor. "İşte benim kızım."

Sırtım eğiliyor ve elleri kalçalarımı kavrıyor, hızlı, sabırsız bir yumrukla kendini içeri yönlendirirken bedenimi kaldırıyor.

"*Ah!*" diye soluyarak ileri atılıyorum. Parmaklık karnıma çarpıyor ve parmak eklemlerim siyah boyalı metale karşı beyaza dönüyor. Onu içimde hissetmekten, sikinin duvarlarıma doğru genişlemesinden zevk alıyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve yalvarıyorum, "Daha derine."

Eli dışarı doğru fırlıyor, boynuma dolanıyor ve beni öpebilmesi için yüzümü eğiyor. Kalçalarını sallarken dili ağzımda yanıyor, tekrar sokmadan önce sikini dışarı çıkarıyor. "Siz ikiniz dün gece ne yaptınız?" diye soruyor.

Bir çığlığı bastırırken, vücudum başka bir itişle sarsılıyor. "Sikiştik."

"Nerede?"

"Spor salonunda," diye cevap veriyorum.

Boğazından sert bir gümbürtü çıkıyor ve sonra eli aşağı iniyor, parmakları kıçımın yarıklarında geziniyor. "*Nereyi* kastetmiştim," diyor, parmak ucu göt deliğimin kenarını itiyor.

Donup kaldım, gözlerim büyüdü. "*Orada* değil!"

Kalçalarını geriye doğru sürükleyerek, kalçalarının bir başka çarpışıyla beni parmaklıklara doğru itiyor. Bedenlerimizin buluşma kuvveti işaret parmağının ucunu kıçıma batırıyor ve tıslamama neden oluyor. Nick'in nefesi kulağımın kabuğunu yıkıyor. "Bunu istediğini biliyorsun, değil mi? Bu güzel küçük kıçın onun sikini alıyor."

"Bundan bahsetti," diyorum, Nick'in içimde şiştiğini hissediyorum, parmak ucu ağzımı yokluyor.

O da beni hissedebiliyor. "Siktir," diye inliyor, bir elini benimkinin üzerine koyuyor. "Amın bunun için çok ıslanıyor. Hoşuna giderdi, değil mi?"

Gerçek şu ki, Nick bunu bana on dakika önce sorsaydı, hayır derdim. Şimdi, kalçalarımı onun için açıyorum, geniş, aç nefesler alırken boynum geriliyor. Kalçalarımı geriye iterek, "Daha derine," diyorum. Parmağı kıçımın içine batıyor, karnım kudurmuş çırpınışlarla patlıyor. "Oh, Tanrım, Nick..."

Nefesi benimki kadar hızlı ve kesik kesik ve kulağıma dengesiz bir gümbürtü salıyor. "Çabuk gelsen iyi olur Minik Kuş, çünkü daha fazla dayanamayacağım."

Bu emir beni teşvik ediyor ve onun sikine yükleniyorum. Nefes alma sırası onda ve tüm arzusunu kalçalarının çarpışına döküyor, beni kendisiyle ilgili olmayan diğer tüm duygulardan mahrum bırakıyor. Amım sıkılıyor, sikinin etrafındaki tutuşunu sıkılaştırıyor. Sözünün eri olan Nick, orgazmın içime işlediği anda kalçalarımı kavrıyor ve alnını boynumun dibine bırakarak kendi boşalması için titriyor.

Korkuluklara tutunuyorum, bacaklarım titriyor ve uyuşuyor. Aletini çıkarmadan kollarını bedenime doluyor ve boynumu öpüyor. "Tüm yaptığın bu mu?" diye soruyor. Sadece spor salonunda mı seviştin?"

Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Ona dövme yaptım ve sonra uyumaya gittik." Nick'in nefesi k e s i l i y o r , kolları geriliyor. "Ona dövme yapmana izin mi verdi?

Gerçek mürekkep gibi, keçeli kalem ya da-"

"Gerçek bir dövme," diye onaylıyorum, hâlâ soluk soluğa ve sersemlemiş bir halde. Nick Bruin'i becermek, Scratch'i almanın nasıl bir şey olduğunu hayal ettiğimden daha iyi. Kaslarım gevşek, nefes alışım dengesiz, panikten değil ama efordan.

Beni tekrar öpüyor ve çekiliyor, hemen parmaklarını bacaklarımın arasına daldırıp kalçalarımdan aşağı damlayan dölleri yakalıyor. Tekrar içeri iterken ona karşı kıvranıyorum, parmakları amımda sıcak.

"Daha önce kimsenin bunu yapmasına izin vermemişti," diyor, döllerini tekrar içime boşaltırken. Bu parmak itişlerinden birinde başka bir damla yakalıyor ve parmağıyla nazikçe göt deliğime sokuyor. Gerginleşip adını tısladığımda, parmağının ucunu kas halkasının yanından geçirerek beni tekrar aşağı indiriyor. "Bir tane istiyorum," diyor, sesi boğuk ve karanlık.

Çenemi açmam biraz zaman aldı. "Bir ne?"

"Dövme," diye cevap veriyor, kıçımı parmaklarken sesi düşüncelere dalıyor. "Beni işaretlemelisin, Minik Kuş."

Sonunda kalçalarımı oynatarak elini itiyorum. "Çok tuhaf şeyleri kıskanıyorsun, Nick Bruin." Belki de çalışmamızın bir nedeni de budur - iki küçük kardeş, bize borçlu olunan şeyi elde etmek için çabalıyoruz.

Külotumu yukarı sıyırırken karanlık gözlerle beni izliyor, beni parmaklığa yaslamak için öne doğru adım atıyor. "Bir çizgi çekiyorum," diyor, gözleri ağzıma yapışmış. "Sen nerede uyuyorsan ben de orada uyurum. Bir yatak seç, kimin olduğu umurumda değil. Benimkini. Sy'ın. Remy'nin. İstersen Arşidük'ün küçük kedi yatağında uyu, umurumda değil, ama ben orada seninle olacağım." Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor, mavi gözleri bakışlarımın her santimini yakalamak için bir ileri bir geri gidip geliyor. "Anladın mı?"

Anlıyorum.

Ya daha fazlası?

Çok heyecanlandım.

12

Sy

"HAKLIYMIŞSIN." Vites değiştirirken Lavinia'ya bakıyorum, gözleri bir yağmur damlasının yolcu camına inişini takip ediyor. Şu anda bir serpintiden fazlası yok, Trans-Am altımızda bir hayvan gibi gürlüyor.

"Tabii ki haklıydım," diyor ve dönüp bana göz kırpıyor. "Ama tam olarak hangi konuda haklıydım?"

Dikkatimi yolda tutmaya çalışarak cevap veriyorum: "İlaç şişeleri turuncu oluyor. Onları beyaz bir düzenleyicinin içine koyuyorum ve sanırım bunun faydası oluyor." Remy bana bununla mücadele ettiğini hiç söylemedi ve onun kendi ayakları üzerinde durmasına izin vermeye kararlı olmam, takip etmediğim anlamına gelmiyor. İlaçlarını her gün sadakatle alıyor. Ama bazı günler banyoda diğerlerinden daha uzun süre kalıyor.

Her zaman arkasında beliren gölge olmamak zor. İki yıl üst üste program yapmak, kontrol etmek ve tepesinde dikilmek kırılması zor bir alışkanlık.

Bazı geceler nerede olduğunu, nasıl olduğunu, bir sonraki yardıma ne zaman ihtiyaç duyacağını merak ederek uyumadığımı söylemek yalan olur.

"Güzel." Ağzı memnun bir sırıtışla yukarı kalktı. "Bu... iyi." Eteğinin eteklerini çekiştiriyor, dikkati dağılmış gibi görünüyor ama onu gerçekten suçlayamam. Bu geziye onu hiç yoktan çıkarmış, dersten hemen sonra yakalamıştım. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, yer işaretlerini inceleyerek.

"Bana güveniyor musun?" Belirsiz ve ısrarcı olduğunu bilerek ona bir an bakıyorum. Bunun eğlenceli bir sürpriz olduğunu düşünebilir ve sonra gerçekten hayal kırıklığına uğrayabilir.

Kaşları merakla birbirine yaklaşsa da hiç tereddüt etmeden cevap veriyor. "Evet."

Bu kolay anlaşma karşısında göğsüm daha da sıkışıyor.

Bu yüzden patikada ilerlemeye devam ediyorum, şehrin dışına, Forsyth'e bakan çimenli tepeye doğru gidiyorum. Oturduğu yerde kıpırdanarak gözlerimi bacaklarına çekti. Dizlerindeki bandajlar gitmiş ama yaralar hala canlı, yarı iyileşmiş bir pembe.

Nerede olduğumuzu anladığında pencereden bana baktı. "Beni mezarlığa mı getirdin?"

Cevap vermeyip dar yola dönüyorum. Kasabanın geri kalanı gibi burası da dört çeyreğe bölünmüş durumda ve mahzen ortada uğursuz bir şekilde beliriyor. Bazı açılardan, Kraliyet evlerinin köklerinin burada başladığını, atalarımızın, Kraliyet nesillerinin çürümüş kemiklerinden kasabanın geri kalanına doğru derinlere uzandığını söylemek yanlış olmaz. Sarmaşıklar bir akıntı gibi sokaklara yayılıyor, işletmeleri ve toplulukları birbirine bağlıyor ve hepsi de Üniversite'deki üreme alanına ulaşıyor.

Taş duvarlar ya da ferforje bariyerlerle işaretlenmiş farklı bölümleri geçerek yavaşça ilerliyorum. Kuzey ve batının birleştiği yere geliyorum ve duruyorum, rölantide. Kuzeyde, uzakta atalarının arsasını işaretleyen büyük mermer Lucia aile taşını görmezden gelmek imkansız. Sisli pencerelerimizden görülemeyecek kadar uzakta ama daha önceki ziyaretimden biliyorum ki annesinin

Adı, düzinelerce diğer uzak akrabasıyla birlikte beyaz yüzeye kazınmıştır.

Solumuzda, hafif bir tepenin üzerinde demirden yapılmış bir kemer var, tepesinde 'Bruin' ismi kıvrılmış. Yanımdaki Lavinia alışılmadık bir şekilde sessiz. Dönüyorum, hareketlerimin altında deri gıcırdıyor.

"Bir kardeşi kaybettiğimi düşünmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim," diye başlıyorum, bir zamanlar Remy'den başka biri için endişelenerek uyanık kaldığımı hatırlayarak. Nick'le hem daha iyi hem de daha kötüydü. Bazı korkuların yerleşmesi için onu yeterince görmüyordum, ama bilinmeyen neredeyse daha zordu, Güney Yakası'nda ne yapıyor olabileceğine dair olasılıklar sonsuzdu. "Görmedim ama görseydim onu eve getirmek isterdim, biliyorum." Mezar taşlarına bakıyorum. Bazıları uzun ve görkemli, onun gibi kraliyet ailesini onurlandırmak için dikilmiş monolitler. Diğerleri basit ve bodur, bazıları düz ve toprakla aynı hizada. Ölümden daha eşitleyici bir şey yok. "Ya da ona olabildiğince yakın."

Bakışlarımı takip ederek, "Bu Leticia ile ilgili," diye tahmin ediyor.

"Bu seninle ilgili." Elimi vites kolundan çekip onun dizinin üzerine koyuyorum. "Yasın beş aşaması olduğunu bilmek için psikoloji mezunu olmana gerek yok. Kız kardeşinin ölümünü hazmetmek için gerçekten bir şansın olmadı ve biz-" Duruyorum, bu anı Leticia'nın cinayetiyle ilgili hale getirmek istemiyorum. "Onu kimin öldürdüğünü bilmiyorum ama bunu senin için yapabilirim. Onu toprağa vermenize yardım edebilirim." Aile armalarının arasına bakıyorum. "Eğer istediğin buysa, onu hangi toprağa gömmek istediğini seçebilirsin."

Yüzünde bir titreşim beliriyor. Bunu daha önce de görmüştüm. Bir sese sahip olmanın paniği. Lavinia'ya ne zaman bir seçenek sunulsa bir an donup kalıyor, nasıl karar vereceğini bilemiyor.

Sabırla bekliyorum.

"Orası onun evi değil," diyor sessizce. "Leticia bir Bruin değildi."

"Hayır," diye kabul ediyorum, eski arkadaşımı düşünerek. "Ama o Tate'in kızıydı ve Tate de bizim kızımızdı. Ailesi onu buraya gömme teklifimi kabul etti, böylece arkadaşlarıyla birlikte olacaktı." Sol elimle direksiyonu kavrıyorum.

Bu haddini aşmak olur. "Eğer onun Leticia için bir yuva olduğunu düşünüyorsanız, o zaman onu oraya gömebiliriz. Ama kız kardeşinin bunu isteyeceğini düşünüyorsan, onun yerine annenin yanına koyabiliriz." Kuzeye bakıyorum, Lucia toprağını rahatsız etmenin biraz daha riskli olduğunu biliyorum. Önemli olduğundan değil. Ben mezarlığın o bölümüne ait olmayabilirim ama Lavinia ve kız kardeşi ait. Gerekirse onların orada olma hakkı için savaşırım.

Uzun bir süre düşünüyor, gözleri Emily Lucia'nın kısa yaşamını simgeleyen mermer mezar taşına odaklanıyor. "Hayır," diyor nefes vererek. "Haklısın. Biraz huzuru hak ediyor. Babamın ona asla veremeyeceği bir şeyi. Bu..." Parmakları benimkilere dolanıyor. "Bu doğru. Öyle değil mi?"

Sorgulayan gözlerine bakıp başımı sallıyorum. "Sanırım öyle."

Ben hazırım. Lavinia kazağını kendi üzerine sararken, ben de arabadan inip arabanın arkasına dolanıyorum ve bagajdan küçük, su geçirmez bir kutu çıkarıyorum. Leticia'nın elimizde kalan tek parçası olan kafatası kutunun içine sıkıca kapatılmıştı. Yanında duran çiçek demetini çıkarıyorum ve Lavinia göründüğünde ona uzatıyorum.

Çiçekleri alıyor, burnunu yapraklara bastırıyor. "Yine mavi," diye fark ediyor, gözleri yumuşak ve kasvetli.

Boynumu kaşıyarak onları işaret ediyorum. "Remy yapmam gerektiğini söyledi." Boş boş, mavinin onun için sakinlik ve güvenden daha fazlasını ifade ettiğini anlamasının ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Son olarak küreği aldım.

"Yani sadece... kazabilir miyiz?" diye soruyor, etrafına bakarak. Yalnızız, gökyüzü gri ve ıslak, mezarlığı soğuk bir sis örtüsüne bürümüş. Bugün cenaze ya da ziyaretçi yok.

"Bekçiye ödeme yaparsan yapabilirsin." Bagajı kapatıp ona güvence veriyorum, "Aile biliyor. Babam, babam ve annem bu konuda iyi."

Kaşlarını çatıyor ve bir rüzgâra karşı kendini kucaklıyor. "Bir Lucia'nın ailenin ebedi hayatını mahvetmesini gerçekten sorun etmiyorlar mı?"

Kolumun altına sıkıştırdığım kutuyu daha sıkı tutuyorum. "Tate'in sevdiği biriyle birlikte olmasını sorun etmiyorlar," diye girişimde bulunuyorum ki bu çoğunlukla doğru. Diğer kısmı ise, bu kadar zahmete girdiğime göre Lavinia'nın bizim için sadece bir Düşes'ten daha fazlası olması gerektiğini biliyorlar. Yürürken başımı eğerek uzaktaki demir kapıyı işaret ediyorum. "Ailem bu kan bağı meselesine diğer Kraliyet mensupları gibi inanmıyor Lavinia. Tate bizim ailemizdi, tıpkı Remy gibi."

Mezarlara vardığımızda onu orada buldum. *Tatum Grady*. Mezar taşı pürüzsüz siyah granitten, üzerinde doğum ve ölüm tarihleri kazılı. Uzun bir süre mezar taşına bakıyorum, buraya en son ne zaman geldiğimi düşünüyorum, cenazesinden altı ay sonra. Nick gitmişti. Remy zar zor kendindeydi. Rastgele bir barda kazandığım kavgadan dolayı morarmış ve şişmiştim, acımı bir şişe boktan malt liköründe boğuyordum. O zamanlar her şey çok kırık dökük ve umutsuzdu ve kendimi Tate'e her şeyi anlatmak isterken buldum.

Bu Lavinia, söylemek istiyorum. *Bulamadığımız parçalarımızı bir araya getirdi.*

Ama ona baktığımda, solgun ve çekingen bir ifadeyle Tate'in mezarına bakıyordu. "Bu o mu?"

Küreğin ucuyla mezarının yanındaki toprağı dürterek başımı sallıyorum. "Ben burayı düşünüyordum. Yakın olurlar."

Lavinia'nın boğazı bir yutkunmayla titriyor ve çömelip parmaklarıyla buketten tek bir mavi çiçek koparıyor. Çiçeği Tate'in mezar taşına yerleştirişini sessizce izliyorum, buğu pudra mavisi saçlarına sim gibi yapışıyor. "Teşekkür ederim." Önce Tate'e teşekkür ettiğini sanıyorum ama sonra başını kaldırıp bakışlarımla buluşuyor. "Onlara benim için de teşekkür et. Ailene."

Boğazımı temizleyerek omuz silkiyorum. "Bir şey değil." Bunu Tate için de yaptığımı söylemiyorum çünkü nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Tate ve Leticia arasında bir şeyler vardı. Belki de benim Lavinia'ya karşı hissettiklerimi o da Leticia'ya karşı hissediyordu ve Tate'in bunu benden -bizden- saklamış olması aklımı kurcalıyor.

Neye ihtiyacı varsa, orada olmayan güvenin bir yönü, ona bunu verebileceğimi düşündüm. Küçük, sonuçta anlamsız bir kabul jesti.

Ben kazarken, küreğim toprağı keserken o sessiz. Sonunda buraya gelmek için böyle bir günü, yağmurlu bir gecenin ardından toprağın ıslak ve yumuşak olmasını beklemiştim. Kulede işlerin daha oturmuş olması, Remy'nin derslerine ve destek grubuna katılması, Nick'in ise daha önemli DKS görevleriyle ilgilenmesi yardımcı oluyor. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Gerçek bir şey. İşe yarar bir şey.

Endişelenmem gereken başka biri olmadığından beri uzun zaman geçti.

Çamur botlarıma yapışıyor ve yarı yolda ceketimi ve tişörtümü çıkarıp ikisini de Lavinia'ya verdikten sonra işime dönüyorum. Birdenbire, eğer tanışmış olsalardı Lavinia ve Tate'in nasıl olabilecekleri merakına kapılıyorum.

Bu düşünce hem trajik hem de dehşet verici.

İşim bittiğinde küreği ters dönmüş toprak yığınına saplayıp ona dönüyorum.

"Bu yeterince derin olmalı."

Tek kelime etmedi ve gözlerine bakıyorum, acaba bu işi berbat mı ediyorum diye merak ediyorum. Nick ve Remy'nin onunla nasıl bu kadar kolay birlikte *olabildikleri* hâlâ benim için bir muamma. Ne zaman böyle bir şey denesem avuçlarım terliyor. Göğsüm çok daralıyor. Zihnim saniyede bir mil koşuyor, her zaman sorguluyor.

O yüzden kutuyu açmaya çalıştığında irkildim. "Yapmak zorunda değilsin-" Gözleri benimkilere kayıyor. "Hiç mantıklı değil, değil mi? Bana çok kötü davrandı ama... Bunu yapamam." Parmakları kutunun mandalını açıyor ve içindeki kafatası. "Onu bu kutuda öylece bırakamam."

Çömelip kutuyu toprağın üzerine bırakışını izlerken kalbim karnıma iniyor. "Özür dilerim. Düşünemedim." Lanet olası bir mezarlık. Gerçekten mi? Patolojik klostrofobisi olan kızı tüm cesetlerin kutularda olduğu bir yere getir. Çok *düzgün, bok kafalı*. İç çekerek, "Ona, sana hiç vermediği bir şeyi veriyorsun. Ama..." Gözlerini tutuyorum, neredeyse

İçlerinde yüzen garip, paniklemiş sefalete katlanmak. "Kutular her zaman kötü değildir Lav. Bu onu koruyacaktır."

Kafatasına bakıyor, dişleri dudağında endişeleniyor. "Bunun zalimce olduğunu düşünmüyor musun?"

"Sana yapılanlar..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak duraksıyorum. "Leticia'nın muhtemelen kendi şeytanları vardı."

Kafatasına baktığı bir an var. Ve sonra, "Leticia'nın özgürlüğünü alma şansı vardı. Belki benim gibi onu koruyacak biri olsaydı, özgürlüğünü elinde tutabilirdi." Yavaşça kutuyu kapatır. "Haklısın."

Yine de, her an fikrini değiştirebilecekmiş gibi s ı ç r ı y o r .
Hızlı hareket edip onu deliğe indirmemin tek nedeni bu.

Ellerimi ovuşturarak, "Bir dakika yalnız kalmak ister misin? Gidip bekleyebilirim-"

"Kal." Eli ön koluma kenetlendi. "Lütfen."

Sanki ona hayır dememin bir yolu varmış gibi. "Tabii ki."

"Ben on yaşındayken," kutuya bakıyor, çiçekleri karnına bastırıyor. Bir an için benimle mi yoksa Leticia'yla mı konuştuğundan emin olamıyorum, yüzü o kadar sabit ve boş ki. "Babam karşılıklı iki masa koydu. Her biri kopya silahlarla dolu. Tabancalar, revolverler, av tüfekleri ve bir kutu karışık mermi. Sonunda durdu, zamanlayıcıyı ayarladı ve her birini doğru mermilerle tamamen dolduran ilk kişinin kazanacağını söyledi." Sesi kesiliyor, gözleri kayıyor. "Sen kazandın. *Tabii ki* sen kazandın. Ve sonraki yirmi dört saati göğsümde geçirdim." Kaşları birbirine yaklaşıyor, gözleri parlak bir ıslaklıkla dolmaya başlıyor. "Uzun bir süre bunun senin hatan olduğunu düşündüm. Ama şimdi anlıyorum ki sen de benim gibi sadece hayatta kalmaya çalışıyormuşsun. O beni yıkarken, seni de aynı derecede sefil bir hayat için inşa ediyordu."

Sonunda bir damla gözyaşı döküldüğünde, onu öfkeyle silip atıyor. Cebimden bir mendil çıkarıp eline tutuşturuyorum ve o da mendile bakıyor

Devam etmeden önce sürpriz.

"Tüm o yalanlar, sırlar ve yarışmalar yüzünden kız kardeş olma umudumuz hiç olmadı. *Gerçek* kız kardeşler. Bunun bizi daha az aile gibi yaptığını düşünmüşümdür hep, ama şöyle bir şey var Tish. Dünyada ikimizden başka hiç kimse Lucia olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlayamaz. Belki de en gerçek kardeşlik budur." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Uzun zamanımı aldı ama şimdi anlıyorum ki babam bizi bu yüzden birbirimize düşürmüş. Çünkü birlikte ondan daha güçlü olduğumuzu biliyordu." Yer değiştiriyor, omuzları dikleşiyor. "Ama o zaman anlamadığı ve şimdi de anlamadığı şey, tüm o tacizler, zorluklar, küçümsemeler... bunlar beni daha güçlü yaptı, Tish. İkimiz için de yeterince güçlü." Eli benimkini buldu, soğuk parmakları benimkilerin arasından geçti. "Tate'le hiç tanışamadığım için üzgünüm. Kaçmak zorunda kaldığın ve yardım için bana gelemeyeceğini hissettiğin için üzgünüm. Babamızın para ve gücü kendi ailesinden daha çok önemseyen sosyopat bir canavar olduğu için üzgünüm." Gözyaşları şimdi daha hızlı dökülüyor ve onları durdurmak için hiçbir girişimde bulunmuyor. Bir sonraki konuşması kararlılıkla dolu. "Seni ve Tate'i kimin öldürdüğünü bulacağız ve bunu onlara ödeteceğiz. Ama sana söz veriyorum abla, babam ne tür Lucia kızları yetiştirdiğini öğrenecek."

Derin derin nefes alıyor, ben de şakağına bir öpücük konduruyorum, kendi boğazıma sıkı hissediyorum. "Bu mükemmeldi."

Mezarlığın ortasında, kutunun üzerini kat kat toprakla örterken bir karga sürüsü mahzenden bizi izliyor, gaklamaları ritmimizi belirliyor. Geriye tam olarak sığmayan bir tümsekten başka bir şey kalmadığında, Lavinia eğiliyor ve çiçek demetini yumuşak toprağın üzerine koyuyor. Doğrulduğunda bana doğru eğiliyor ve tüm fiziksel emeği harcayanın ben olmamın bir önemi kalmıyor.

İkimizden daha yorgun olan o.

Kollarımı vücuduna dolayarak onu kendime çekiyorum ve küçük bedeninin titremesine aldırmıyorum. "Haklısın, biliyorsun," diyorum.

Kargalar uzaklaşır, sis içinde kanat çırparak gözden kaybolurlar. "Tüm o acı ve ıstırap seni güçlü yaptı. Muhtemelen tanıdığım en güçlü kadınsın, hatta Mama B'yi bile tanıyorum."

Derin bir nefes alıyor, sırtı kollarıma doğru genişliyor ve sonra bakışlarımla buluşmak için başını geriye doğru eğiyor. "Bunu benim için yaptığın için teşekkür ederim" diyor, gözyaşlarını parmaklarımla sildiğimde göz kapakları titriyor. "Onu nasıl affedebileceğimi bulmaya çalışıyordum ve şimdi..."

"Biliyorum," diyorum Nick'i ve sebep olduğu tüm acıları düşünerek. "Aile bazen böyle hissedebilir."

"Bazen," diye kabul ediyor ve yüzünü silerken başını eğiyor.

Elini tutuyorum ve ceketimi ve küreği önümde beceriksizce tutarak onu arabaya doğru götürüyorum. Sis artık kalkıyor, ben ona kapıyı açarken tepedeki bulutların arasından tek bir anemik güneş ışığı süzülüyor.

Kendimle sert bir konuşma yapıyorum, bagajın üzerinde dururken çenem gergin, zor nefes alıyorum. Kapağı kapattığımda dikiz aynasında gözlerimiz buluşuyor ve kendimi hiç bu kadar çıplak hissettiğimi sanmıyorum, kapıma doğru topallayarak ilerleyip onu açarken sinirlerim zonkluyor. Sürücü koltuğuna oturduğumda Lavinia kurnaz ve değerlendirici gözlerle bana dönüyor.

"Biliyor musun, bu erkek arkadaş işinde hiç de fena değilsin," diyor bana yumuşak, yorgun bir gülümsemeyle.

Ne olduğunu bilmiyorum. Belki de son bir saatin duygusal karmaşası ve bunu bir arada tutmak için çok uğraşmak. Belki de Tate'in mezarını görmek çok fazla anıyı canlandırdı. Belki de Lavinia bana böyle baktığında kendimi pislik gibi hissediyorum.

Her iki şekilde de, artık içimde tutamıyorum.

"Berbat durumdayım," diye patladım, ceketimi kucağımdan kaldırırken elime aldım. Altında saklanan müstehcen şişkinliği işaret ediyorum. "İyi bir erkek arkadaş cenazede ereksiyon olur mu?"

Gözleri kasıklarıma düşüyor, daralıyor. "Şey... Duygusal uyarıcıların-"

Bitirmesine izin vermedim. "Sana yalan söyledim, Lavinia."

Gözlerinde geri kazanılmış parlaklığın bir kısmı kayboluyor. "Ne hakkında?"

Ağzımı açıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Konuşmak için mücadele ediyorum, fiziksel bir nedenden dolayı değil, elimden gelse suçu buna atardım. Hayır, bu o kadar uzun zamandır tutunduğum bir şey ki, bunu yüksek sesle söylemek, kabul etmek, bir kayayı dağa doğru itmek gibi hissettiriyor.

Direksiyonu parmak eklemlerim bembeyaz olacak şekilde sıkıca tutarak gözlerimi ileriye dikiyorum, gözlerinin içine bakamayacak kadar korkak bir şekilde. "Her zaman kontrolün bende olduğundan bahsediyorum, belli bir noktayı geçtikten sonra kendimi durduramayacağım saçmalığını sana yutturuyorum." Çevremde onu izlediğimi görebiliyorum, bakışları yüzümde acı veren bir ısı noktası gibi. "Ama bunların hepsi yalan. Gerçek - yüzleşmeye cesaret edemediğim gerçek- kontrolü kaybetmenin nasıl bir his olduğunu sevdiğim. Birinin yüzüne yumruk atmak. Kazanmak. İddia etmek." Sonunda döndüm ve onun şaşkın bakışlarıyla karşılaşacak cesareti buldum. "O gece durabilirdim Lavinia. Sadece istemedim."

Kelimeleri söylediğimde kulağa kötü geliyor, bir şekilde kafamda hissettiğim vahiyden daha kötü ve bu çok şey söylüyor. O gece ayrılmamın, ona, Nick'e, Remy'ye ve DKS'ye sırtımı dönmemin nedeni buydu. Kaçtım. Gerçekle yüzleşemedim, yani elimde *çok iyi bir* şey vardı ve ben bunu içimdeki bu sürünen, kıvranan bencillikle mahvettim.

İçinden bir ürperti geçiyor ve kendimi gözyaşlarına hazırlayarak kaskatı kesiliyorum. Çığlıklar. Tokat. Tekme. Bunu hak ederdim.

Onun yerine gülüyor.

Sessiz, neşesiz bir ses, ağzı alaycı bir kese şeklinde kıvrılıyor. "Evet, Koca Ayı. Biliyorum."

"Sen... biliyorsun." Tekrar ediyorum.

Omuz silkiyor. "İçinde kontrol edilemez bir canavar olduğuna bir an bile inandım mı?" Bana bariz bir bakış attı. "Uzaktan bile değil. Sanırım bunu kendi başına çözmeni bekliyordum."

Ezikçe, "Oh." dedim.

Büyük itirafımın karşılığı bu mu? En büyük kusurumun açık itirafı mı? *O biliyor mu*?

Daha sessiz, ekliyor, "Bunu yüzünde görebiliyorum Sy. Teslim olduğunda teninde hissedebiliyorum, elektrik gibi parlıyor. Kontrol sende ama onu kaybetmeyi seviyorsun. Bencil olmak, kendini bırakmak, kendin için bir şey almak... bu bir heyecan." Gözleri kucağına düşüyor. "Kutundan böyle kaçıyorsun."

Lavinia Lucia'nın benim hakkımda benden daha çok şey bildiğini fark etmek muhtemelen şimdiye kadar hissettiğim en büyük korku. "Kahretsin." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Sanırım bu o kadar da büyük bir keşif değilmiş."

Şimdi kendimi hem pislik *hem de* aptal gibi hissediyorum.

"Ama bu senin için bir vahiy," diyor ve avucunu gergin parmak eklemlerimin üzerine kıvırmak için uzanıyor. "Özre ihtiyacım yok Sy. Güven pahalı akşam yemekleri ve güzel sözlerle inşa edilmez. Beklediğim şey bunlar değildi. İhtiyacım olan tek şey *bu.*"

Çiçekli kokusuyla hipnotize olmuş bir halde kalın kalın yutkunuyorum. "Gerçekten mi?"

Başparmağının parmaklarımın üzerinde gezindiği yere bakıyor. "Zayıflıklarını değiştirilemez olduğunu düşündüğün bir şeye bağlamak kolaydır. Bir hastalığa. Beyninin işleyişindeki biyolojik bir kusuru. Ama Sy, sen Remy değilsin. Sende değiştirilemeyecek hiçbir sorun yok."

Bu sözler içimi parçalıyor, çünkü bildiğinden çok daha haklı. Son iki haftadır Remy'yi izlemek, bunun zaten bir önemi olmayacağını acı bir şekilde ortaya koydu. Hastalığına rağmen hala savaşıyor ve savaşan herkesin kazanma şansı vardır.

Hiçbir mazeretim yok.

"Ve sen benim yaptığıma inanıyor musun?" Kalbim küt küt atarak soruyorum. "Değiştin mi?" Cevap vermiyor.

Kelimelerle değil.

Birden vitesin üzerine tırmanıyor, kucağıma otururken ellerim havaya kalkıyor.

"Sen ne-?" Sözlerim onun öpücüğüyle kesildi, dudakları benimkilere karşı istekli ve talepkârdı.

Aletim sertleşti - beni öptüğünden beri sertleşmişti. Bir elimle saçlarını omzunun üzerinden geriye itiyorum, başparmağımla boynunun sütununu okşuyorum ve diğer elimle koltuğu uzatarak ikimiz için yer açıyorum. Kalçaları öne doğru sallanıyor ve ben inliyorum. Çok yakınız, burunlarımız bir santim aralıklı ve gözlerindeki arzuyu görüyorum. *İhtiyacı*. Ama...

"Lav."

Yanaklarında iki renk lekesi beliriyor, dili dudaklarını ıslatmak için yalıyor. "Seni şu anda beceremem, çünkü muhtemelen çok zaman, pratik ve sabır gerektirir."

"Biliyorum," diyorum, sikime bastırdığı için yüzümü buruşturarak. "Yapmak zorunda değilsin-"

Dudaklarımdan uzun, ıslak bir öpücük daha koparıyor ve dudaklarıma fısıldıyor. "Bu seni istemediğim anlamına gelmez." Ama o işi daha da ileri götürüyor, parmaklarımı tutup bacaklarının arasına, eteğinin altına itiyor. Onun yönlendirdiği yere gidiyorum, parmaklarımı isteksizce dantelli lastiğin altına sokacak kadar takip ediyorum.

Bana daha fazla yer açmak için arkasına yaslandığında ağzını kovalayan alçak bir "Siktir" ısırıyorum. Kızım pamuklu külotunun altında ıslak ve kaygan. Ürpererek külotunu kenara çekip kıvrımlarını parmaklıyorum ve "Böyle mi?" diye soruyorum.

Başını sallayarak kesik kesik bir nefes veriyor ve ben öne atılarak dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Dillerimiz birbirine kayıyor ve hissediyorum, napalm gibi yüzeyin altında yanıyor.

Tanrım, sadece bırakmak istiyorum.

Kazağını zoraki bir şekilde itmekle yetiniyorum ve hırıltılı bir sesle "Kurallar nedir?" diye soruyorum. Kazağı başının üzerinden kaldırmama yardım etti, kaşları

Göğüslerini açlıkla avuçlamaya başladığımda içim eziliyor, parmaklarımı sütyeninin üst kısmına sokmaya cüret ederek yumruk atıyorum. Nefesim o kadar hızlı ve yüksek geliyor ki kulaklarımın ucunun utançtan yandığını hissediyorum. "Bana söylemek zorundasın. Ne kadar uzağa?"

Bir an duraksıyor, ağır, seks buğulu gözlerle bana bakıyor ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Ama aynı zamanda çok daha iyi.

"Sikine binmek istiyorum," diyor sonunda, dizlerinin üzerinde yükseliyor. Gözleri karanlık ve arzu dolu; gömleğimi çekiştirdiğinde, onu başımın üzerinden yırtmaktan başka bir şey yapamıyorum. "Seni bana karşı hissetmek istiyorum."

Düşünmeden, nefes nefese cevap veriyorum. "Evet bebeğim, bunu ben de istiyorum." Neden orada durduğunu anlamam uzun bir anımı alıyor ve programa uyup kemerimi açmak için uzandığımda şaşkınlıkla sarsılıyorum. Düğmeyi açıp kotumu kalçalarımdan aşağı indirirken onu dikkatle izliyorum ama korkmuş görünmüyor.

Ona bakar ve dudaklarını yalar.

"Kahretsin." Sikim elimde hevesle sarsılıyor ve ucu onun iç uyluğunu sıyırırken tıslayarak tabanını kavrıyorum.

Kendini kıvırana, külotunu bacaklarından aşağı indirene, eteğinin altından amını ortaya çıkarana kadar bunun nereye gittiğini anlamıyorum. Bu acı verici bir alay. Kadının yaydığı sıcaklık bile sikimin fışkırmasına yetiyor.

Dudakları omzuma düşüyor, sıcak ve dayanılmaz derecede şehvetli, ama dişlerinin sıyrılması sikime bir kan dalgası gönderiyor.

Sütyeninin kabını kenara çekiyorum ve ağzımı meme ucuna götürüyorum, yalayıp emiyorum, sırtı kavislenip amını aşağı çekene kadar çekiştiriyorum. *İçeri* değil, *karşı* dedi ve bunun alayına rağmen, bunun gerçekleşmesini sağlamaktan çok daha istekliyim. Sikimi kıvrımları boyunca yönlendiriyorum, ıslaklığını önden arkaya doğru yayıyorum.

Omuzları titreyerek sarsılıyor, sesi kısık ve gergin. "Bunu bir daha yap," diyor ve ben de ona doğru hamle yapıyorum, aletimin yeterince uzun olduğunu fark ediyorum. *Miyavlıyor*. "Evet, *bu*. Tanrım, Sy, sikin." Nefes nefese, bunalmış ve neredeyse benim hissettiğim kadar işkence görmüş görünüyor. "Seni her yerde hissedebiliyorum."

Övgüsü beni teşvik ediyor ve kıçını kavrıyorum, yanaklarını yeterince açarak hassas ucu yumuşak, tatlı etine gömüyorum, klitorisini kuyruğuna vuruyorum.

Sikeyim.

Amcığı sikime karşı kaygan, sıvı ateş gibi ve onu hareketsiz tutmak için kalçalarını sertçe kavrıyorum.

"Bekle," diye ısrar ediyorum, sıcak yanağına doğru ağzımı dayayarak. "Hissetmeme izin ver..."

Eğer daha iyi bir adam olsaydım, partideki o geceye -ilk kez bir kadının içine girdiğime- dönüp bakar ve davranışlarımdan dolayı tiksinti duyardım. Yine de daha iyi bir adam değilim. Sikim kıvrımlarına yerleşmişken, kalçaları sikime doğru küçük yuvarlanmalar yaparken, tek hissettiğim iyi olamayacağı için hayal kırıklığına uğramak. Nefeslerimiz camları buğulandırdı, alnı benimkine yaslanmak için eğildi ve nasıl olmamız gerektiğini görebiliyorum. Ben ve o, o ve Remy ya da o ve Nick değil.

Lavinia ve ben *böyle* olmak için yaratılmıştık. Şefkatli ve dikkatli, kalçaları yavaş bir ritimle benimkilere çarpıyor. Göğüsleri her hamlede sallanıyor ve tırnakları boynumun dibindeki saçları çekiştiriyor. Aramızda daha önce hiç yaşanmamış bir çekingenlik hissi var. Güven mi? Keder mi? Azgınlık mı? Burada bir ders yok. Gerekçe yok. Ben onu istiyorum, o da beni istiyor. Hangi duygunun peşindeyse, ben de onun hızına, hareketlerine, arzusuna uyarak peşinden gidiyorum.

Onu becermek istiyor
muyum? Tabii ki
istiyorum.

O kadar kötü ki kendimi tutmaktan kemiklerim ağrıyor.

Ama bundan daha fazlası, bunun sürmesini istiyorum. Onu her gece yatağımda istiyorum. Sıcak bedeninin bana yaslanmasını istiyorum. Onu bir daha incitirsem sonsuza dek kaybedeceğimi biliyorum, bu yüzden yaptığım her şey onu iyi hissettirmek için.

Onu benim yapmak.

"Tanrım, dayanamayacağım," diyorum alnımı boynunun kıvrımına bırakarak. "Çok iyi hissediyorsun."

Saçlarımı çekiştirerek gözlerimi tekrar onunkilere çevirmeye zorluyor. "Kendini tutma. Bırak, Koca Ayı."

Serbest bırakma emri içimde dalgalanıyor. Ellerim kalçalarının etrafında kenetleniyor ama bu onun omurgasından aşağı akan ürpertiyi ya da kalçalarındaki kasların benimkilere kenetlenmesini durdurmuyor. Onunla birlikte düşüyorum, bacaklarının arasındaki dar kanalda patlıyorum, sıcak, yapışkan döl bizi birbirimize bağlıyor.

Arabanın içindeki hava sıcak. Terli ten. Titreyen nefesler. Boğucu olmalı ama hayatımda ilk kez temiz havayı içime çekiyormuşum gibi hissediyorum.

Bırakmanın sonucudur. Vahiy. Bu

bizim vücut bulmuş halimiz.

13

Lavinia

"SADECE, UH, ORAYA SIKIŞIN." Nefes nefese kaldım, sınırlarıma kadar gerildim. Sy yüzünü buruşturuyor, şakağından bir damla ter süzülüyor. "Uzanabilir misin?"

"Eğer bu şekilde kayarsam, yapabilirim." Vücudu bir akrobat gibi hareket ediyor. Sorun cüssesi tabii ki. Simon Perilini'nin sorunu hep budur. O kadar büyük ki. "Tamam bekle," diye homurdanıyor, son bir kez daha hareket ederek. "Buna ne dersin?"

"Evet! Aman Tanrım, evet!" Birbirimize sırıtıyoruz. "Tamam, şimdi parmaklarını biraz oynat..." Parmakları havada uçuşuyor. "Neredeyse, evet! İşte bu kadar. Tam orada."

Onun tutuşu doğru noktayı bulduğunda, ben de pozisyonumu alıyorum. Ben sessizce üçe kadar sayarken bakışlarımız birbirine tutunuyor ve aynı anda hareket ediyoruz. Ben kolu odanın öbür ucuna çevirirken o da kocaman elini eski krank koluna doluyor.

Eski metal hırıldayarak canlanıyor.

Elinden geleni yaparken Sy'ın kasları şişiyor, mekanizmalar dönerken çark bir gıcırdama sesiyle dönüyor. Remy daha önce Sy'ın en güçlü olduğu konusunda iyi bir noktaya değinmişti ve şimdi o gücü görüyorum, vücudu onunla dalgalanıyor, gözleri kararlılıkla kısılmış. Beyaz tankı hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor ve pazuları şişip kayarken biraz sersemliyorum. Bakışlarımı kulenin ortasından aşağı sarkan sarkaca çevirmek için mücadele ediyorum. Bağlayıcıların onu tetiklemesini, sallanmaya zorlamasını bekliyorum ama-

"Ugh!" İnledim. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Göğsü efordan kabarırken Sy sönüyor. Alnındaki ter lekesini silerek, "Tekrar yapmamı ister misin?" diye sorar.

"Hayır." En yakın şeyi tekmeleme dürtüsüne direnerek duvara yaslanıyorum. "Hâlâ yanlış giden bir şeyler var ve bunu zorlamak istemiyorum." Başımın üstündeki sistemi işaret ediyorum. "Şunu çevirdiğinde, tüm bu bölüm diğer parçaya bağlanmalı, bu da sarkacı tutan ipleri itmeli, bu *da* elleri hareket ettirmeli."

Sy'ın krankı çevirmesini sağlarsam her şeyin hareket edeceğini düşündüm. Ama sadece kısmen işe yaradı. Suçlu olduğuna ikna olduğum bölgeyi gözledim. Sonunda takabildiğim somunu bulmak için her yeri aradım ama şimdi o kadar emin değilim.

Sy, kola ulaşmak için sıkışmak zorunda kaldığı dar alandan kendini dışarı atıyor ve yağlı ellerini havaya kaldırıyor. "Bu sefer kesinlikle yeterince kayganlaştırıcı kullandığımızı söyleyebilirim."

Remy kafasını kapıdan içeri uzattı, bakışları yüzümde sabitlenmişti. "Şansın yok mu?"

Omuz silkerek cevap veriyorum, "Biraz. Sy krankı çalıştırdı ama buralarda takılıyor." Sorunun olduğundan emin olduğum bölgeyi işaret ediyorum ama motosiklet ceketini giyerken Remy'nin omuzlarının çekilmesiyle dikkatim başka yöne kayıyor. "Ne oldu?"

"Toplantıya gidiyorum," diyor, yeşil gözleri ceketinin fermuarını çekmeye odaklanmış. "Sadece herkese haber vermek istedim."

Bu konuda iyiydi. Geliş ve gidişlerini bildiriyor. İlk başta bunun bizi soru sormaktan alıkoymak için iyi bir yol olabileceğini düşünmüştüm, ancak şimdi başka bir hesap verebilirlik katmanına sahip olmanın onu daha güvende hissettirdiğinden şüpheleniyorum.

Neye ihtiyacı varsa, seve seve veririz.

Sy ellerinin tozunu alır. "Güzel. Sanırım bu gece evde kalacağız." Mavi gözleri benimkileri tarıyor, yüzü dikkatle boş. Dün bu konuyu konuşmuştuk, mezarlıktan eve dönerken bir şekilde hem rahatlamış hem de bir sonraki adımın gerilimiyle uğulduyorduk.

Nick bu öğleden sonra halletmesi gereken bazı işleri olduğunu açıkladı ve Remy de sürekli toplantılara katılıyor, bu yüzden fırsatın geldiğini gördük. Bu Sy ve bana diğer projemiz üzerinde çalışmak için birkaç saat veriyor.

"Kesinlikle," diye kabul ediyorum, yanaklarımın neden sıcak hissettiğinden emin değilim. Bu evde seks bir sır değil. Onların bana olan ihtiyacı ve açıkçası benim onlara olan ihtiyacım oldukça iyi biliniyor ama yine de bu konuda bu kadar açık olmak garip hissettiriyor. Kola rahat bir dokunuş yapıyorum. "Sadece evde yalnız sakin bir gece."

"Elbette, Vinny." Remy homurdanıyor ve bana külotunu indiren sırıtışlarından birini gösteriyor. "Çığırtkan değilmişsin gibi davranmaya devam et."

"Ben değilim!" Bağırıyorum, elime geçen ilk şeyi -saat tamir kılavuzlarından birini- kaptığım gibi ona doğru fırlatıyorum.

Havadan kapıp kolunun altına sıkıştırıyor ve Sy'a tembel bir selam veriyor. "Biraz da bana ayır, kardeşim."

"Hey, geri ver şunu," diyorum ama Remy sırıtarak merdivenden aşağı iniyor. Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Lanet olası *çocuklar,* yemin ederim!"

Sy bakışlarımı takip ederek yaklaşıyor ve "Unut onu" diyor. Ön kolunu başımın üstündeki alçak asılı çubuğa dayayarak, yağlı parmaklarıyla kalçamı sıyırmak için uzanıyor. "Hadi gidip sessiz bir evin tadını çıkaralım." Üzerimde yükselip beni içine almasına rağmen, mavi gözleri eğlenceli bir beklentiyle parlıyor. "Sence ikimiz de duşa sığar mıyız?"

Sy Perilini'yle hiçbir şey kolay olmuyor ama ayak parmaklarımın ucunda yükselip terli boynuna bir öpücük konduruyorum ve şişkin kaslarının gerginleşmesinden zevk alıyorum. "Denemeye hazırım."

Daha büyük bir duşa ihtiyacımız var.

Bakmamaya
çalışıyorum.
Yemin ederim,
bakıyorum.

Ama Sy şampuanı saçlarına sürerken numara bile yapmadı. Önce benim yıkamama izin verdi, duvara yaslanıp izlemekle yetindi, parmakları ara sıra kalçamı yakalamak için uzandı, dar alanda gezinirken beni sabitledi.

"Tanrım." Gözleri açgözlülükle aşağı yukarı kayıyor, memelerimin üzerinde karanlık bir şekilde duraklıyor. "Mükemmel bir vücudun var, bunu biliyor musun?"

Remy gittiğinden beri yanaklarım kızarmış olmalı, ama yine de yüzümde bir sıcaklık parlaması hissediyorum. Sy ile bu şekilde birlikte olmaya alışık değilim. Geçmişte aramızdaki cinsel içerikli her şey agresif ve aceleye getirilmiş ya da gergin ve utanç doluydu.

Şimdi, aramızdaki düşük yanma sıcaklığı farklı bir şekilde artıyor.

Başını arkaya eğip köpükleri durulayana kadar bekliyorum, bakışlarımı aşağıya indirip uzun, yarı sert aletine dikiyorum. "Sen de o kadar kötü değilsin."

Göz kapaklarını beni görecek kadar kaldırıyor ve bu bile şehvetin tam merkezimde zonklamasına yetiyor.

Sy bir saniye sonra duşu kapatıyor, ya omzundan aşağı inen köpükleri fark etmiyor ya da umursamıyor. "Hadi gidelim."

Kurulandıktan sonra giyinme zahmetine girmiyoruz, hızlı adımlarım Sy'ın ana yaşam alanından yatak odasına doğru attığı uzun adımları takip ediyor. İlk kez, adımımızı attığımızda yatakta yatan Archie'yi görmüyoruz, yatağa uzun ve düşünceli bir bakış atıyoruz.

"Bu..." İçimi kaplayan gerginliği inkâr edemeyerek başlıyorum. "Bu yapabileceğimiz anlamına gelmiyor-"

İki parmağını çeneme koyarak beni durduruyor ve bakışlarımı onunkilere çeviriyor. "Kuralları biliyorum," diyor, beline astığı havluyu tutarak. "Bu sadece... eğitim." Bir damla su saçlarından yanağına düşüp ağzına doğru yuvarlanıyor ve ben dudaklarının dokusundan büyülenmiş bir şekilde parmaklarımı uzatıp onu uzaklaştırıyorum.

"Tamam." Ona güvendiğimi söylemiyorum, çünkü kelimeler yeterli değil. Onun yerine havlumu bırakıyorum ve kendimi yatağına bırakırken gözlerini tutuyorum.

Kendimi ona açtığımda gözleri kararıyor, meme uçlarım nemli tenime değen havadan çoktan dikleşmişti. Sy boynunu kırmak için başını yana eğiyor, oradaki tendonlarda kısıtlama görülüyor, bakışları tenimin genişliğini değerlendirirken çenesi sertleşiyor.

"Tamam," diyor havlusunu bırakarak. Aleti şimdiden taş gibi sertleşmişti.

Üzerime tırmanıyor, gözleri hedefine sabitlenmiş, bu yüzden ağzı göğsüme indiğinde irkilmiyorum, dudakları meme ucumu diliyle selamlamak için açılıyor. Sıcaklığa doğru eğiliyorum ve o da alçak, sert bir ses çıkararak diğer göğsüme geçiyor. Dili etimi keşfederken beni avuçluyor, ara sıra dövmemin koyu çizgileri üzerinde geziniyor.

Bundan ne kadar zevk aldığını hissedebiliyorum, yüzündeki çizgiler her geçen saniye daha da sertleşiyor ve acıkıyor. Tutkunun sıcaklığıyla kontrolünü kaybetme ihtimali beni endişelendiriyor ama benim de aynısını yapacağım düşüncesinden daha fazla değil. Bu alt kattaki gürültülü bir parti değil.

Bu sefer, isteyerek teslim olurdum. Ama bunun için burada değiliz.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Elini tutup bacaklarımın arasına çektim ve bekledim.

"Siktir," diye iç geçiriyor, parmakları kıvrılıyor ama iyi anlamda değil. Birden kaskatı kesildi, gerildi. "Belki de-"

Bacaklarımı daha geniş açtım, kalçalarımı ve klitorisimi ona doğru salladım. Dişlerini sıkıyor, gözleri kayarak kapanıyor.

"Lav..."

"İstiyorum Sy," diyorum, kalçalarımı bir kez daha sallayarak onu ikna ediyorum. "Dokun bana."

Duraklayarak uzanıyor ve meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlıyor. "Bunun gibi mi?" Omurgamdan aşağı keskin bir heyecan akıyor ama hedefimi gözden kaçırmıyorum.

"Hayır," diyorum ona, kesinlikle net olduğumdan emin olarak. "Benim amım. Amcığım.

Sperm cebim. Benim çiçeğim. Aşk tünelim. Benim kadın bahçem-"

Gözleri fal taşı gibi açılıyor, çenesi gevşiyor ve sonra kahkahalar arasında titremeye başlıyor. "*Bayan bahçeniz* mi?"

Gözlerimi devirerek, "Her neyse. Hideaway'de bir *sürü aşk* romanı okudum." Kahramanın her zaman kadının gizli zevk bölgesiyle ne yapacağını tam olarak bildiği romanlar. Nasıl oldu da bu kadar bozuk biriyle birlikte oldum? "Sy, hadi ama. Eğer bunu aşacaksak, bana dokunman gerekecek."

Gözlerindeki neşe kayboluyor ve karanlık, acımasız bir hal alıyor. "Ya seni tekrar incitirsem?"

"Yapmayacaksın," diyorum parmaklarımı saçlarında gezdirerek. O itiraz edemeden ekliyorum: "Ve eğer yaparsan, söylerim ve durursun." Gözlerini tutuyorum. "Tamam mı?"

Gözleri hala görmeye alışık olmadığım bir kederle yumuşuyor. "Elbette yapacağım." Sessizce ekliyor, "Lav, söz veriyorum."

"O zaman endişelenecek bir şey yok." Arkama yaslanıyorum, kalçalarımı ayırıyorum ve elini tekrar bacaklarımın arasına bastırıyorum. Bu bile tek başına bacaklarımda bir zevk zonklaması yaratmaya yetiyor. "Benim kadın bahçemle ilgilen, Koca Ayı. O çiçeği yetiştir. O tohumları ek. Gübrele beni-"

Ağzı benimkine çarptığında, bunun sadece beni susturmak için bir yol olduğu açık, ama kucaklıyorum, dilini tadabilmek için dudaklarımı ayırıyorum.

Gerginlik eriyor ve bakışı gayretli bir ibadete dönüşüyor. Bu sefer benimle alay ettiğinde, doğru şekilde, üzerinde çalıştığımız şekilde

"olaydan" önce. Klitorisime lezzetli daireler çiziyor, başparmağını tam olarak doğru noktaya bastırıyor. Kalçalarım yükseliyor, daha fazlası için çaresizim ve o da bunu bana veriyor, omzunu ona daha fazla erişim sağlamak için kaydırıyor.

Sy beni dalgınca öpüyor, aklı kayganlığımda kayan parmaklarının rotasına odaklanmış durumda. Parmaklarım ne zaman kolunda, kaburgalarında, omuzlarının genişliğinde gezinse, kasları dokunuşa doğru esniyor, sanki içgüdüsel olarak onu kovalıyor. Dokunuşuma verdiği tepkinin ne olduğunu anlayacak kadar uzun süredir farkındayım.

Sy vurulmaya alışkın, vuran kişi olmaya alışkın, ama bu? Avuç içlerimin sırtını yumuşatması, omuzlarının üstündeki parmaklarımın gıdıklaması, dokunuşumun açgözlülükle sürmesi...

Ne kadar zamandır böyle nazik dokunuşlara hasret kaldığını merak etmek göğsümü acıtıyor. Parmaklarımı ensesinde gezdirmekten başka bir şey yapmadan onu titretebilmemde tarifsiz bir güç var. Öpücüğün ortasında kaşlarının birbirine çarpmasını izliyorum ve sonra aniden, vücudumdan aşağı kayarak gidiyor.

Yüzü kalçalarımın arasında geziniyor ve sonunda klitorisime uzun, ıslak bir öpücük kondurmak için eğildiğinde, mavi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ciğerlerimden kopan iniltiler acı dolu gibi geliyor ama aslında hiç de öyle değil. Parmaklarımı kıvırcık saçlarının arasından geçirerek, dilinin ucuyla ıslaklığımı toplayışını büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

Onun kim olduğunu unutmak imkansız -Simon Perilini, yenilmez bir dövüşçü, Forsyth'teki herkesi alt edebilecek kadar güçlü ve vahşi bir adam- ama şu anda amımı o kadar yavaş, dikkatli bir yoğunlukla yalıyor ki vücudum sıvı sıcaklığıyla doluyor.

Bir bombaya binmek gibi.

"Tanrım," diye soluyorum, parmaklarım saçlarında kenetleniyor. "Sakın durma." Kalçalarım dilini kovalıyor, beni istikrarlı ve acımasız bir şekilde yok olmanın eşiğine getirirken gözlerim ona kilitleniyor.

Ağzının altında parçalanırken yüzünü izlemek bir savaş, gözlerim ecstasy dalgasını sürerken kapanmaktan başka bir şey istemiyor. Gözlerindeki hınzır tatmin parıltısı beni orada tutmaya yetiyor, kalçalarımı aşağıda tutarken parıltının altında sıkışıp kalıyorum.

Klitorisime karşı keskin, memnun bir gürültüyle zaferini ilan ediyor.

Sırtımdaki kemer düştüğünde, bedenim kemiksiz bir şekilde onun yatağına çöktüğünde, yerinden kıpırdamıyor. Parmaklarının ne yaptığına pek dikkat edemeyecek kadar kendimden geçmiş durumdayım ama beynimin bir köşesinde beni keşfettiklerini biliyorum. Kukum kaygan, ıslak ve gevşek ve ona bakmak için yeterince geri çekiliyor, parmağı yavaşça aşağı iniyor.

Parmağı girişi okşuyor, orada duruyor. Sonunda omzunu kaydırıp uzun, kalın bir parmağını içime sokmadan önce yüzünde bir anlık endişe beliriyor.

Nefes alıyorum.

Donup kalan mavi gözleri benimkilere kayıyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor. "İyi mi?"

"Çok kolay," diye cevap veriyorum, beynimin orgazmdan dolayı sersemlemiş olduğu belli.

Bir saniyelik tereddütten sonra parmağını çıkarıp tekrar sokuyor, gözleri benimkiyle kendi eli arasında gidip geliyor. Sy çoğu şeye agresif bir merak duygusuyla yaklaşır. Bu, kişiliğinin en çok bağ kurabildiğim yönlerinden biri ve burada da tam olarak sergileniyor, ben onu parmak ucuna götürürken başını eğip nasıl göründüğümü gözlemliyor.

Aynı araştırma havasıyla ikinci bir parmağın alaycı baskısını hissetmeye başlıyorum. Yavaşça, dikkatlice, ilkinin yanına kaydırıyor, bakışlarımla buluşurken kaşları çatılıyor.

"Şimdi mi?" Sesi, omurgamda bir ürperti yaratan alçak, kaba bir oktava düştü.

Kalçalarımı onun için daha geniş açtım. "Kardeşinin aletini gördün, değil mi?" Boyutunu belirtmek için üç parmağımı kaldırdım. "Daha fazlasını kaldırabilirim Sy."

Amcığıma şüpheyle bakıyor. "Emin misin?"

Kalçalarımı sallıyorum, iki parmağımı daha derine sokuyorum ve bu his karşısında sızlanıyorum. "Lütfen."

Uzun bir nefes aldığında göğsünün genişlemesi, bunun onu etkilediğinin tek işareti değil. Yer değiştirdiğinde sertleşmiş siki bacaklarının arasında ağır ağır sallanıyor, başından bir damla istekli prekum damlıyor. "İşte başlıyor," diyor, uyarı dolu bir ses tonuyla.

Üçüncüyü itiyor ve evet, Sy'ın diğer her şeyi gibi parmakları da büyük. Kalın. Kör. Uzun. Üç parmağı dört parmak gibi oluyor ve bu sefer gerginliği hissediyorum. Ama kendimi nefes vermeye zorluyorum, yanmanın dağılmasına izin veriyorum, vücudum ona göre ayarlanıyor.

Duraklıyor, gözleri benimkileri izliyor. "Lav?" Bu kez sesindeki gerginliği duyuyorum.

"Evet, işte böyle," diyorum ona, kalçalarım yataktan kalkıyor. Yemi yutuyor, ritmimi takip ediyor, yanık dolgunluğun ayak parmaklarını kıvıran bir zevkine dönüşene kadar içeri girip çıkıyor.

"Vay be, gerçekten çok yol kat etmişsin." Sy ve ben gerildik, bakışlarımız onun açık kapısına kaydı. Remy'nin vücudu pervaza karşı rahat bir eğim oluşturuyor. Gömleksiz, kollarını kavuşturmuş, gözlerini kapamış bizi izliyor. "Onu öldürmek istiyormuş gibi bile görünmüyorsun. Gurur duyuyorum, dostum."

Sy üzerimde sertleşiyor, elini geri çekiyor. Bileğini tutup beni terk etmesini engelliyorum.

"Benim yüzümden durma," diyor Remy, gözleri çıplak bedenimde gezinirken alev alev yanıyor. "Beynini diline döktüğünden beri buradayım, ama gitmemi tercih edersen...?" Başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor, gözleri sorguluyor.

Sy bana hızlıca bakıyor, aleti kalçama bastırıyor. Gözlerinde bir soru var ve ben istesem Remy'ye kaybolmasını söyleyeceğini biliyorum. Ama aynı zamanda orada bir rahatlama da görüyorum, hesap verebileceği biri olduğunu bilmenin bunu kolaylaştırabileceğini anlıyorum.

"O zaman kapının önünde dikilmeyi bırak," diyorum Remy'ye, Sy'ın omuzlarındaki gerginliğin bir kısmının gevşemesini izlerken.

Remy yatağa doğru yürüyor ve "Madem ısrar ediyorsun" diye cevap veriyor. Hiç bu kadar tehditkâr görünmemişti, derisindeki mürekkep her hareketiyle değişiyor. Kot pantolonu kalçalarına kadar inmiş, oraya yaptırdığım hilal dövmesini görebiliyorum ve yatağın kenarına uzandığında bu dövmeyi kaybetmenin yasını tutuyorum. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor ve iç baldırımı avuçlayarak aşağıya bakıyor. "Dört tane alabilir misin, Vinny?"

Karnımdaki belirsizliğin gıdıklamasını bastırarak başımı sallıyorum. "Denemek istiyorum."

Bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Ben de bunu söylemeni umuyordum." Uzanıp parmağını alt dudağımda gezdirdiğinde, gözlerinde beni bir anlığına tüketen bir açlık kıvılcımı var. Parmağını dişlerimin arasından geçirip dilimin üzerinde ıslatmak için kullanıyor. Dudaklarımı parmağının boğumunun etrafına kapatıp emdiğimde gözlerindeki o keskin ihtiyaç daha da parlıyor. Kısa süreliğine göz kapakları titriyor. "Aferin kızıma."

Sy yer açmak için kayarken, tükürüğümle kayganlaşan parmağını dışarı çıkarıyor. İkisinin de dikkati merkezime sabitlenmişken onları izlemek, bir sonraki adımdan bile daha ateşli olabilir. Remy içeri doğru ilerlerken bir basınç dürtüsü var, başparmağı klitorisime yumuşak, boş bir vuruş yapıyor, direnci kırıyor ve Sy'nin parmaklarıyla birlikte girişime kayıyor.

Remy yavaşça, kasıtlı olarak hareket ediyor, her santimde beni genişletiyor. "Nefes al," diyor ve uzanıp sıcak avucunu göğsümün üzerinde gezdiriyor. Sy'a bakıyor. "Sen de."

İkimiz de aynı anda nefes alıp veriyoruz ve bu basit hareket Remy'nin daha derine inmesini sağlıyor.

"Oh, *lanet olsun*." Mutlak dolgunluğun yoğunluğu karşısında alt dudağımı ısırıyorum. "Bu çok fazla ama çok iyi hissettiriyor."

Tutarsız saçmalıklarımı görmezden gelen Remy, "Şuna bak" diyor. O ve Sy deliğimin onları içine almasını izlerken kelimeler huşu dolu bir tonda söyleniyor. "Hiç bu kadar güzel bir amcık görmemiştim Vinny. Bizim için

çok ıslanıyorsun." O

Gözlerini tekrar bana çevirdi ve eğilerek boğazıma yavaş, şehvet dolu bir öpücük kondurdu. "Bunu kaldırabileceğini biliyordum bebeğim."

İçimdeki sihirli noktaya değen parmağı hangisinin kıvırdığından emin değilim ama ortaya çıkan ısı fışkırması ikisinin de etrafında kenetlenmeme neden oluyor. "Bu," diye nefes alıyorum, görüşümde beyaz noktalar beliriyor. "*Bu* her neyse, tekrar yap."

Remy geri çekilirken kıkırdıyor, gözleri haftalardır görmediğim bir şekilde parlıyor. Tekrar yapıyor ve vücudum jöleye dönüşüyor.

Sy Remy'ye bakar, yüzü düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmıştır. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Remy sırıtır ve normal şartlar altında ona sataşma fırsatını değerlendirebilir. Bu gece yapmıyor.

Remy parmağını çekerek Sy'ın bileğini dürtüyor. "Elini çevir ki parmakların -evet, aynen öyle. Biraz etrafı yokla. Bir parmağını oraya buraya kıvır ama çok fazla değil. Bekle-" Kıvılcımlar tekrar patlıyor ve başımı yastığa gömüyorum. Remy gülüyor. "Bullseye."

Sy, G noktamın sanatında ustalaşırken, Remy daha yakına kayıyor, dokunuşu gittikçe daha aşağıya iniyor, ta ki...

Temas ettiğinde kalçalarım kasılıyor, parmakları diğer girişimi zorluyor. Bahçenin arka kapısı. Nick'in geçen gün merdiven boşluğunda bana söylediği sözleri hatırlıyorum.

"Bunu istediğini biliyorsun, değil mi? Senin bu küçük güzel kıçın onun sikini alıyor."

"Sy bunu alabilir." Remy'nin sesi kısık ve çakıl taşlarıyla doludur. "Ama ben bunu istiyorum. Lütfen, Vinny?"

Kelimeleri formüle edemeden başımı sallıyorum. Zevk omurgamda kayıyor, birleşik hisler -amımda üç parmak, kıçıma giren bir parmak- zihnimi birleştirmek için yeterli. Remy nazik, keşifçi, sabırla içeriye doğru ilerliyor. Beni ovalayıp okşadıkça tenimde yeni bir ter tabakası oluşuyor, parmakları ıslaklığımdan hâlâ kaygan.

Delicesine yoğun ve bir an için, eğer biri yakında içime bir alet sokmazsa, gerçekten *ölebileceğime dair kendimden* emin bir bilgi dalgalanması yaşıyorum.

Remy parmağını kas halkasının içine sokup çıkararak, "Kahretsin, çok yakın," diyor. "Sıkıştığını hissediyor musun?"

Sy onun yanında homurdanarak üç parmağını daha derine sokuyor. "Sırılsıklam olmuş. Sence bu-"

Sy parmağını kıvırırken gözlerim kapanıyor, orgazm aniden yaklaşıyor. Ne kadar çılgın göründüğümü umursamadan sırtım kamburlaşıyor, ellerim çarşafları çılgınca pençeliyor. Ele geçirilmiş bir kadın gibi parmaklarını kovalıyorum.

"İsa'nın kutsal annesi." Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Nick'in kapı aralığındaki gölgeli profilini görüyorum. Eli çoktan kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunu yumruklamaya başlamıştı.

"Nick," diye soluyorum, yüzüm en tatlı işkenceyle buruşuyor. "Lütfen..."

Bir andan diğerine ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, bir an kendimi rahatlamış hissettiğim -o kadar rahatlamıştım ki, çünkü Nick beni asla böyle kıvranırken bırakmazdı- ve bir saniye sonra üstümde, kot pantolonunun düğmesini koparıyor, gömleği çoktan yerde kaybolmuş.

Nick sikini pantolonundan çıkarır, gözleri çoktan kararmıştır. "Tanrım, siz ikiniz ona ne yapıyorsunuz? Kendi derisinden sürünerek çıkmak üzere gibi görünüyor." Soru retoriktir, çünkü Nick tam olarak ne yaptıklarını iyice g ö r e b i l m e k için eğilir. Bunu yaptıktan sonra uzanıp şakağımdaki saçları okşuyor. "Hiç boşalmana izin verdiler mi?"

"Evet," diyor Sy savunmaya geçerek. "Onu ben çıkardım."

Nick başını sallar, gözleri tembelce Remy'ye kayar. "Ya sen?"

Remy'nin parmağı kıpırdıyor, hâlâ kıçıma gömülü. "Destek için buradayım. Sadece onu esnetmeye yardım ediyorum."

Hepsi bu kadar. Parmağı kıçımda daha derine bastırırken omurgamda lezzetli bir gerginlik oluşuyor. Zevkle inliyorum ve Nick'in eli

Başparmağım çenemi sıyırdı.

"Kendini onlar için hazırlıyor musun, güzelim?" Başımı salladığımda siki agresif bir şekilde seğiriyor. "Çok mükemmel."

Bu iltifat elektrik çarpması gibi içimde bir başka dalgalanma yaratıyor.

Üçünün bu şekilde olması eskiden en büyük korkumdu. Şimdi tüm vücudum ellerinin üzerimde, içimde, aynı anda olduğunu hissettiğinde şarkı söylüyor. Sy'ın bacağıma sertçe bastırması, Remy'nin dudaklarının iç uyluğum boyunca ıslak, yakıcı öpücükler bırakması...

Ve Nick.

Tanrım, sikini tutuş şekli. Hem zarif hem de barbarca. Dövmeli göğsünün sert çizgisi, yumruğu uzunluğunun üzerinde kayarken yükselip alçalıyor, başparmağı koyu kırmızı başın altından geçiyor, onu çılgına çevirdiğini bildiğim noktayı fırçalıyor.

Nefesim kesiliyor, hisler karşı konulamayacak kadar yoğun. Tenimin her santimi, içi ve dışı, sıcak ve sıkı.

Çevremde, üçünün de bakıştığını görüyorum ve sonra her şey bir anda oluyor.

Sy parmaklarını tekrar kıvırarak içimdeki o lezzetli noktaya vuruyor. Remy kıçımın derinliklerine doğru itiyor.

Nick parmaklarının uçlarını klitorisimin üzerinde düzleştiriyor, bastırıyor.

"Oh, lanet olsun!" diye bağırıyorum, kalçalarım yataktan fırlıyor. Eğer daha önce ele geçirilmiş gibi görünmüyorsam, şimdi öyle göründüğümü biliyorum, bedenim kıvrılıp bükülürken milyonlarca parçaya ayrılıyor ve beni ele geçiren zevk çarpmasına karşı acı çekiyor.

Uzun bir süre devam etti. O kadar uzun ki Nick başımın yanında diz çöküp ağırlığıyla şilteye baskı yaptığında kendimi zar zor toparlayabiliyorum. Yüzümü ona doğru eğiyor ve parmaklarını boğazımda gezdiriyor. "Bana dilini ver," diyor, sesi sert ve aceleci.

Dudaklarımın arasından geçiriyorum ve Nick'in eli boynumun arkasına kayarak beni tutuyor. Son bir kez pompalarken boğazının arkasından umutsuz bir ses geliyor, sikini ağzıma getiriyor ve dilimi tuzlu salgısıyla kaplıyor.

Bunu takip eden sesler Remy ve Sy'dan geliyor, her ikisi de yatağa geri düştüklerini hissetmeden önce kendi orgazmlarıyla inliyorlar.

Bundan sonra sersemlemiş durumdayım, amımdan, klitorisimden ve kıçımdan gelen zonklamalar tek bir tatmin edici tınıda birleşiyor. Beni yanıma çevirenin Nick olduğunu biliyorum çünkü kokusu aniden etrafımı sarıyor, çıplak vücudu beni kendisine doğru çekiyor. Önümde bir başkası daha var - Remy, ondan yayılan saf ısıya bakılırsa. Remy'nin uzakta olamayacağını biliyorum, çünkü kalçamda duran, yıldıza dokunan parmaklar sadece bir erkeğe ait olabilir.

İçim dışım pis. Gerildim. Kirletildim. Ama en önemlisi, ben onlarınım.

~

Daha önce hiç bu kadar rahat uyuduğumu hatırlamıyorum ve ertesi sabah uyandığımda kollarımın Nick'inkilerle sarmaş dolaş olduğunu görüyorum. Arkamda Remy'nin yüzü enseme gömülmüştü. Birkaç uzun an boyunca, Remy'nin ensemdeki nefesinin ılık gıdıklamasına, Nick'in göğsünün benimkine karşı sürekli yükselip alçalmasına, gözlerim açılıp kapandığında yüzünün gevşemiş ama yine de açıklanamaz bir sertlikle kaplı haline bakıyorum.

Yine de Sy'ı hissetmiyorum. Varlığı, sıcaklığı, nefesleri, garip bir şekilde ortada yoklar. Başımı kaldırıp boynumu bükerek onu aramamın tek nedeni bu. Bronz tenini göremiyorum ama kahvenin kışkırtıcı kokusunu alıyorum, sonra da uzak, kederli sesini.

"Sana söyledim, artık insan yemeği yok!" diye tıslıyor. "Mideni bozuyor ve kum kabını başka kimse temizlemiyor!"

Yatağı itip kakmamaya çalışarak sessizce gülüyorum. Bu iki yüz yirmi kiloluk, bir seksen dört boyundaki dövüşçünün benim yavru kediciğimle kapışmasını dinlemek günümün en güzel kısmı.

"Minik Kuş," Nick'in kaba, bulamaçlı sesi aniden çınladı. "Yatağı böyle sallamaya devam edersen seni yere yatırmak zorunda kalacağım." Dudakları kıpırdıyor ama geri kalanı hâlâ uykunun verdiği huzurla hareketsiz görünüyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum alnındaki saçları okşayarak. "Kardeşin ve Archie yine iş başında."

Ağzının kenarı küçük, yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sanırım ikimiz de yaşadıkları kavgayı kimin kazanacağını biliyoruz."

Ereksiyonu karnımın alt kısmına saplanıyor ama bir kez olsun harekete geçmiyor. Sadece bana sarılıyor, gözleri hala kapalı. Nefes alış verişinin değişen ritmi olmasaydı, hemen uykuya daldığını düşünebilirdim.

"Dün geceki toplantı nasıl geçti?" Birinin atılmış gömleğini -Remy'ninkini- zengin kolonya kokusuyla yatak başlığından almak için uzanarak soruyorum. Bütün gün yatakta kalmayı ne kadar istesem de, önümüzdeki bir saat içinde hepimizin kampüste olması gerekiyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor, beni tutmak için koluyla belimi sıkıca kavrıyor. "Mükemmel. Kusursuz. Ölümlüler arasında bir tanrıyım."

Tutuşundan kolayca kurtulup yatak başlığına oturmak için kayıyorum ve bunun sonucunda çıkardığı inilti beni sırıttırıyor. "Mütevazı da."

"Dün gece ne oldu?" Remy kıpırdanıyor ve bakışlarımı ona çekiyor. Karmakarışık saçları bir gözünün üzerine düşüyor ve ben onu almak için uzandığımda, yeşil ve sinirli bir şekilde bana bakıyor. "Ne toplantısı?"

"Sadece küçük bir ürün tanıtımı." Gömleği başımın üzerinden geçirip göğüslerimi kapatırken Nick kaşlarını çatıyor. "Standart Duke şeyleri."

Remy gözlerini ovuşturarak bir dirseğinin üzerine çıkar. "Bu ne anlama geliyor?"

Nick iç çekti. Tekrar uyumasına izin vermeyeceğimizi anlayınca gözlerini açıyor ve başlıyor: "Saul'la yaşadığım o saçmalıktan sonra yeni müşteriler arıyorum. *Mezun olmayanlar.*" Nick ve ben anlamlı bir bakış paylaştık. Bir süredir

Onun fikri ve çok fazla fark yaratacağından şüphelensem de, sağmak için yedek bir nakit ineğe sahip olmak en kötü fikir değil.

"*Ne* yapıyorsun?" Kafamı kaldırdığımda kapıda Sy'ı görüyorum. Archie tembelce koluna girmiş, Sy'ın aniden gerginleşen duruşunu umursamıyor. "Yalnız mı?"

Nick umursamazca el sallar. "Sorun değil. Ballsack ve Porterfield benimle birlikteydi." Doğrulup avucunu yüzünde ovuşturdu.

Sy'ın alnı şaşkınlıkla kırışıyor. "Ballsack ve Porterfield? Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Onun sistemi dışında müşteri bulmak için toplantılar düzenliyor ve şehirde ürün mü taşıyorsunuz -Saul'*un ürünü*?" Katlanarak büyüyen gözleri sonunda dışarı fırladı. "Pusuya düşürülmüş olabilirsin!"

Nick'in gözleri döner. "Değildik. Durum tespiti yaptım. Bana biraz kredi verin."

"Bunu duyuyor musun?" Sy'ın gözleri arkamda, Remy'nin üzerinde.

"Evet, duydum." Yanımdaki Remy saçlarını geriye doğru tarayarak başını sallıyor. "Nicky, bu senin için bile oldukça aptalca geliyor."

"Aptalca mı?" Nick'in boynundaki gergin kaslar gerildi ve bana baktı. "Onlara sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?"

"Bize neyi anlatacaksın?" Remy şimdi oturuyor, beline dolanan çarşaf sabahki ereksiyonunu zar zor gizliyor. Aramıza bakıyor. "Siktir. Şimdi ne olacak?"

Sy'ın yüzünde de aynı ifade var.

Dehşet.

Boğazımı temizleyerek Nick'e son bir kez cesaretlendirici bir bakış attım, "Geçen gün mezunların poker oyununu konuşmak için Saul'un ofisine çağrıldık. Hani şu festivalden sonra olan."

Nick homurdanıyor. "Pusulardan mı endişeleniyorsun? Kampüste beni bekleyen bir serseri vardı." Çenesini bana doğru salladı. "Ve lanet Ewing onu sınıftan çıkardı ve benimle birlikte içeri soktu."

İşte bu da onları yavaş yavaş kırıyor.

Sy'ın yüzündeki her kas sertleşir. O daha konuşamadan Nick elini kaldırır. "Yavru kediyi yere bırakmak isteyebilirsin. Daha da kötüleşir."

Sy kediyi yatağa yatırıyor, Archie kucağıma yuva yaparken kasları şimdiden dalgalanıyor. Minnettarım, çünkü asansör yolculuğundan şantaj videosunun ortaya çıkmasına ve poker oyununda sunmam gereken eğlencenin ayrıntılarına kadar Saul'un ofisinde neler olduğunu sırayla açıkladıktan sonra, Sy yumruğunu yatak odasının kapısına çarparak tepki veriyor.

"Onu öldüreceğim," diyor, sesi öfkeyle damlıyor. "Kimsenin sana dokunmasına izin vermeden önce onu öldüreceğim. Anladın mı?"

Ayağa fırlıyorum, Nick'in üzerinden geçiyorum ve daha fazla zarar veremeden Sy'ın kolunu tutuyorum.

"Kimseyi öldürmeye gerek yok." Omuzlarımı dikleştirerek onu bana bakmaya zorluyorum. "Ben bir Kraliyet kadınıyım Sy. Bu boktan sistemin içinde doğdum ve büyüdüm ve eğer yapmam gereken tek şey buysa, bu işten diğerlerinden daha şanslı çıkacağımı söylediğimde bana güven."

Gözleri çakmak çakmak olan Sy patlıyor: "Bunu nasıl kabullenebilirsin? O şerefsizin seni fahişesi gibi gezdirmesine nasıl izin verirsin?" Derinlerde bir yerde bu öfkenin bana yönelik olmadığını biliyorum ama yine de kelimeyi duyunca irkiliyorum. *Fahişe*. Saul herkesin beni böyle görmesini istiyor ve bunu Sy'ın ağzından duymak içimdeki bir şeyi kesiyor.

Sy görüyor.

O her zaman görür.

Yüzü düşüyor ve öne doğru fırlayarak yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Öyle demek istemedim. Sen *değilsin,* ne olursa olsun. Sen bizimsin." Yavaşça tekrarlıyor: "Sen bizimsin ve o bizi cezalandırmak için seni kullanıyor." Yüzündeki suçluluk ifadesi yeni değil. Çan kulesinde beni incittiği için özür dilemeye geldiği sabahtan beri bunu görüyorum.

Bu, telafi etmesi gereken bir şey daha.

"O zaman kazanmasına izin verme," diye cevap veriyorum, kelimeler kulağa gerçekte olduğundan çok daha basit geliyor.

Sy'ın yüzü buruşuyor. "Nasıl hiçbir şey yapmamamız gerekiyor?"

Nick, kardeşinden Remy'ye bakarak, "Onun koruması olabileceğimizi kabul etti," diye araya girdi, "biz de öyle olacağız. Kimse ona dokunmayacak. Kimse ona nefes bile vermeyecek."

Remy şüpheci bir ses çıkarır. "Gerçekten de bir avuç yaşlı hergelenin kızına göz koymasına izin mi vereceksin?" Başını sallar. "Asla olmaz. Ortalık kan gölüne döner."

Nick tersler, "İstediğimi mi sanıyorsun? Eğer bu sadece benim ne istediğimle ilgili olsaydı, Saul bir yerlerde sığ bir mezarda olurdu. Peki ya sonra?" Sy'a eliyle işaret eder. "Kardeşimi öldürtürdüm. Seni öldürtürdüm. Kendimi öldürtürdüm. Lavinia'ya ne olacağını Tanrı bilir." Sanki kendisine rolünü hatırlatmaya çalışıyormuş gibi parmağındaki yüzüğe bakıyor. "Düklerin lideri olarak acele kararlar veremem. Bu yüzden bir acil durum planı hazırlıyorum. Yeni müşteriler bulmak. Bağlantılar kurmak ve umarım birkaç anlaşma yapmak. Bölgemizi genişletmek, böylece o şantajcı pislik tarafından rehin tutulmayız." Adamlarının arasına bakıyor. "Zayıf bir nokta buldu ve ben onu düzeltiyorum."

"Çok olgunca bir davranış." Sy kanayan parmak eklemlerine bakıp yüzünü buruşturuyor. "Ama yine de onu öldürmek istiyorum."

"Sıraya gir," diyor Remy, hâlâ yorgun görünüyor. "Ama bunu söylemek ne kadar acı verse de Nicky haklı. Bu adamlardan daha akıllı olmalıyız. Lanet olası *krallar*. İstediklerini elde etmek için kaslarını kullanmazlar. Beyinlerini, güçlerini ve paralarını kullanıyorlar. Nicky de bir gün onlardan biri olacaksa, onlar gibi düşünmeye başlamalı, babam gibi."

Kelimeler ağır geliyor, çünkü içlerinden herhangi biri bunu yüksek sesle söylemeye en çok bu kadar yaklaşmıştı.

Bir gün Nick kral olacak.

Kral olmak Saul'u devirmek demektir.

"Kahretsin." Sy yatağa düşüyor ve elini yüzüne sürüyor. "Lanet olsun." Konuşmalarını dinlerken haklı olduklarını biliyorum. Ben de kendi babamla böyle başa çıkmayı önerirdim. Krallar bu adamları asker olarak yetiştiriyor, lider olarak değil. Neden? Çünkü tahtlarını kaybedeceklerinden korkuyorlar. Nick beni çok etkileyen başka bir şey daha söyledi, avuç içlerimi terleten ve midemi bulandıran bir şey. Saul'un yanından ayrıldığımızdan beri düşündüğüm bir şey.

Ofis.

"Diğer planın zamanı geldi Nick," diye duyuruyorum. Altı göz bana doğru kayıyor ve pek bir şeye benzemediğimi biliyorum. Üzerinde sadece dar bir tişört olan ve çenesini kaldırarak blöf yapan bir kız. "Saul, Ewing tarafından zorla asansöre bindirildikten sonra panik atak geçirdiğimi gördü. O da benim zayıflığımı biliyor, ki bu şantajdan daha kötü. Bununla yüzleşmek zorundayım." Kendimi çelikleştirerek aralarına bakıyorum. "Bana yardım edecek misin?"

14

Nick

BAZEN psikoloji okuyan bir erkek kardeşe sahip olmak işe yarıyor. Duyarsızlaştırma kelimesini anlamıyor değilim ama süreci açıklayan kişi o.

O akşam, öyle yapıyor.

"Maruz bırakma terapisinin amacı," diyor yanındaki asansör kapısını başıyla işaret ederek, "deneğin korkularını güvenli ve kontrollü bir ortamda kademeli olarak deneyimlemesidir. Fikir şu ki kaçınma fobiyi besler, peki bunun yerine ne yapacağız?" Sy kaşlarını kaldırıyor. "Onunla yüzleşiyoruz, kafa kafaya."

Remy omuz silkiyor. "Dişlerine
tekme at." "Kaltağın olsun" diye
ekliyorum. "Kesinlikle," diyor Sy.

Ama hepimiz Lavinia'ya dönüp baktığımızda, onun orospuluk yapmaya yakın bir yerde görünmediğini görüyoruz. Asansörden olabildiğince uzakta.

odadan tamamen çıkmadan mutfak tezgahına yaslandı, kollarını sıkıca kavuşturdu.

Omuzları kulaklarına yaklaştı. "Yani oraya girmek zorunda k a l a c a ğ ı m ı söylüyorsun." Aslında bu bir soru değil. Daha çok kendini ikna etmeye çalışıyor gibi. Yutkunuyor, boğazı düğümleniyor. "Tek başıma."

Ona doğru istemsiz bir adım attım. "Bunu kim söylüyor lan?" Sy'a ters ters bakıyorum. "Bu anlaşmanın bir parçası değil." Bunu yapmak isteyen oydu -bu onun fikriydi- ama lanet olsun, Minik Kuşum kusacakmış gibi görünüyor ve ben de kendimi pek iyi hissetmiyorum.

Sy başını sallar. "Hayır, aslında yalnız olmamanızın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Çok fazla panik yaparsan kendine zarar verebilirsin. Birimiz seninle arabada, diğer ikimiz de üst ve alt katlarda olmalıyız." Bir kaşını kaldırıyor. "Bu sana işkence etmekle ilgili değil Lav. Seni rahat ettirmekle ilgili. Her seferinde bir adım."

"Tamam." İyi görünmüyor ya da sesi iyi gelmiyor ama tabii ki *iyi*.

"Beni nerede istiyorsun?" Remy yerde oturduğu yerden başını kaldırır, vücudu bir eskiz defterinin üzerinde kıvrılmıştır.

Sanki hayatının en zor kararını vermiş gibi yüzü buruşuyor. "Um..." diye uzanıyor ve garip bir şekilde agresif bir tavırla ensesini ovuyor.

Cevap veremeyeceği belli olunca Remy, "Seni burada beklesem nasıl olur?

"Doğru, doğru," diyor, yüzü hiç görmediğim kadar kızarmış. "Güzel."

Sy anın kötüye gittiğini hissetmiş olmalı ki, şimdiye kadar duyduğum en itici ses tonuyla, "Yavaş gideceğiz. Hızını sen kontrol edeceksin, bu içeri giremeyeceğin anlamına gelse bile." Nazikçe, "Başlamaya hazır mısın?" diye soruyor.

Başını kesin bir şekilde sallamasına rağmen "Evet," diyor.

"Beni asansörde mi istersin, yoksa burada mı?" Ben sorarım. Bunu zaten konuşmuştuk. Onunla birlikte asansöre kimin bineceği konusunda seçimi ona bırakacağız. Bana siktirip gitmemi söyleyebilir ve bunu hak etmediğimden değil. Ben

Onu ceza olarak oraya kilitleyen kişi. Hepimiz onun her zaman o kapıdan uzak durduğunu fark etmişizdir, sanki bir yanı her zaman o kapının tehdidinin farkındaymış gibi. İç çekerek ekliyorum, "Bu sana bağlı, Minik Kuş."

Ağırlığını ileri geri kaydırıyor, gözleri benden kardeşime atlıyor. Benim yerime onu seçmesi beni rahatsız etmez. Bununla başa çıkabilirim. Düşünüyorum.

Sonunda bakışlarımla buluşup başını salladı. "Seni yanımda

istiyorum." Siktir, siktir, siktir.

Sorumluluk.

Korkakça olduğunu bildiğim için "Emin misin?" diye sordum.

"Evet." Bu kez ciddiymiş gibi görünüyor, omuzlarını dikleştirip Sy ile bakışlarını kilitliyor. "Sen de alt katta olacaksın, değil mi?"

Kardeşim telefonunu çıkarıp kronometre ekranını göstermek için açıyor. "İhtiyacın olduğu sürece."

Ancak her şey söylendikten sonra bile hiçbir şey yapılmıyor.

Lavinia odanın karşısındaki asansöre bakar, vücudu donmuştur.

Sy boğazını temizledi ve ona yaklaşmadan önce bana ve Remy'ye bir bakış attı. "Hey, içeri giremezsen sorun değil. Sadece hissettiğin kadar yaklaşmaya çalış-"

"Bunu yapacağım," diyor, sesi hem sert hem de düzensiz. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Gözlerini kapatarak derin derin nefes alıyor, kıpırdamadan.

Sy asansöre binerken ben ve Remy asansörün iki yanında duvara yaslanmış bekliyoruz. Ne kadar uzak ve boğuk olursa olsun, arabanın her çınlaması ve vınlaması onun irkilmesine neden oluyor, ama gözlerini açmıyor, kaşları konsantrasyonla kırışmış.

Oturma odası ile asansör arasındaki çizgiyi gerçekten geçmesi için geçen dakikaları saymamaya çalışıyorum. Saat sadece yedi. Spor salonunda akşam yemeğimizi yedik ve yarınki Fury için işlerimizi hallettik. Gerekirse dördümüz bütün gece burada durabiliriz.

Biz beklerken güneş saatin kadranında alçalmaya başlıyor. Remy ve ben ara sıra şüpheci bakışlar atıyoruz, sonra o dikkatini çizim defterine veriyor. Bazen benim gözlerim de onu takip ediyor ve çizdiği şeye sorgulayıcı bir şekilde bakıyor. Mekanik gibi görünüyor, sert çizgiler ve kafa karıştırıcı daireler; ondan görmeye alışık olduğum renkli kaosa hiç benzemiyor.

Parmak eklemlerimdeki kabukla uğraşırken ve yarın akşam için yeterince bira stoklayıp stoklamadığımızı düşünürken Lavinia'nın gözleri aniden açılıyor. "Tamam."

Asansörün kapısına doğru yürürken beni ve Remy'yi de harekete geçirdi. Yukarı fırladı ve düğmeye bastı, kapı yuvarlanarak açıldı, ama metal kapıyı kenara çekip kötü aydınlatılmış iç mekânı ortaya çıkaran bendim. Hazırlanmak için zamanım olsaydı, belki biraz çeki düzen verebilirdik. Yeni ampuller. Hava spreyi. İçki. Bir *şeyler*.

Onu kucağıma alıp bunu düzeltebileceğimi göstermemek için kendimi zor tutuyorum ama o içeri giriyor, omurgası kaskatı.

Bir adım bile atmadan dönüyor ve dışarı çıkıyor.

"Pekâlâ, yani temel olarak, bu çılgınlık." Gözleri kocaman ve şimdiden ıslanmaya başladı. "Bu asansör bir milyon yaşında. Ya ölürse? Ya saat gibi olursa? Buradaki her şey eski ve bozuk!" Etrafında dönüyor, benden asansöre doğru çılgınca hareketler yapıyor. "Orada sıkışıp kalacağız, Nick! Kapana kısılacağız ve çok geçmeden tüm hava solunacak ve sonra-"

Omuzlarından tutup yumuşak bir şekilde sarsıyorum. "Bu metal parçası onlarca yıl boyunca kavgacı erkeklerden kurtuldu, Küçük Kuş. Durdurulamaz."

Gömleğimin kollarına tutunarak sertçe nefes alıyor. "Hiçbir şey durdurulamaz değildir!"

"Öyleyim," diyorum ona, gözlerini devirdiğinde bakışlarını takip ediyorum. "Hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermem, bunu sen de biliyorsun. Şurada bir kapı var." Yukarıya, asansöre doğru uzanarak sekiz metre yukarıdaki acil durum kapağını gösteriyorum. "Eğer sıkışırsak -ve

Yapmayacağız, o mükemmel, sıkı, sikilesi kıçını oraya taşıyacağım ve seni kendi sırtımda dışarı çıkaracağım. Anladın mı beni?"

Bakışlarımı tutuyor, gözlerindeki vahşilik biraz azalıyor. Tam o sırada Remy içeri dalıyor ve onu kollarının arasına alıyor. "Hadi bebeğim. Derin nefes al." Nefes alıyor ama ne kadar derin olduğundan emin değilim. "Benim için gözlerini kapatabilir misin?"

Kız temkinli görünüyor ama adam sırtını okşuyor ve yavaşça gözleri kapanıyor. "Aferin kızıma." Eli kızın boynuna dolanıyor ve başını eğerek kulağına fısıldıyor. "O uçurumda ikimizi düşünmeni istiyorum. O anın hayatımızın en korkutucu anı olduğunu düşün. Ne kadar emin olduğumuzu düşün Vinny. Eğer kalsaydık, şimdi burada olmazdık. Ama atladık. Korkuyu bir kenara ittik ve uçurumdan aşağı o adımı attık, çünkü hayatta kalmamız gerekiyordu ve bir şekilde bu bizi kurşun geçirmez yaptı." Başparmağıyla boynunun ve omzunun çukuruna doğru geniş vuruşlar yapıyor. "Ama gerçek şu ki, oraya gelmemizin nedeni korku değildi. Benim bir zayıflığım vardı ve herkes bunu gördü." Remy'nin gözleri benimkilere kayıyor, sertleşiyor. "Düşmanlarımızın da zayıf yönleri var ama bizde onlarda olmayan bir şey var."

Lavinia inliyor. "Eğer 'birbirinize' derseniz kusacağım."

Remy duraklar, ağzı buruşur. "Şey, diyecektim ki... büyük bir cephane stoku ve Forsyth'teki en ağır toplar." Dudakları seğiriyor ve Remy sırıtarak bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Mesele şu ki, zayıflıklarımız bizi düşmanlarımızdan daha hızlı parçalayacak. Bu yüzden onunla savaşmalıyız. Güçlenmeliyiz. Daha iyi olmalıyız. Daha sert. Diğerlerinin buna cesareti yok Vinny. Onlar bizim gibi değiller." Şakağına bir öpücük kondurup ekliyor: "Onlar hayatta kalanlardan değil."

Remy'nin hayatında söylediği en tutarlı şey olabilir ama haklı. Zayıflıklarımız bizim çöküşümüz olacak. Sadece Dükler değil, biz, dördümüz. Sy'ın zayıflığı onu incitmesine sebep oldu. Onu babasına geri göndermemin sebebi de benimkiydi.

Ama Lavinia'nınki en kötüsü olabilir, çünkü herkes bunu ona karşı kullanabilir ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Durdurmak için aşağı inmek zorunda kalsam bile.

Yüzünden bir damla gözyaşı akıyor ve Remy onu parmaklarıyla uzaklaştırıyor. "Haklısın," der, yavaşça ve dengeli bir şekilde nefes verir. "Kesinlikle haklısın."

Beni geçip içeri girdi, başı öne eğik.

Remy ile gergin bir bakış atarak onu takip ediyorum ve küçük kutuya giriyorum. Üzerindeki panik dalgalarını hemen hissedebiliyorum. Bu bir uyarı gibi vızıldayan bir enerji, kafese kapatılmış bir hayvan, vücudu o kadar gergin ki ayağımın metale dokunma sesiyle irkiliyor. Bir an önce yanaklarındaki pembelik gitmiş olsa da boğazından aşağı kırmızı çizgiler halinde inmiş gibi görünüyor. Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve nefes almak için yutkunuyor.

"Ya bunu yapamazsam?" diye fısıldıyor, elleri göğsüme yapışıyor.

"Hey." Saçlarını düzeltiyorum ve onu nazikçe göğsüme bastırıyorum. "Her şey yolunda. Ben buradayım. Remy birkaç adım ötede," diye başımı sallayarak açık kapıdan çıkıyorum, "Sy da aşağıda seni bekliyor. Ona gitmek ister misin?"

Hayatım boyunca ağabeyimin nasıl olup da birinin teselli kaynağı haline geldiğini asla anlayamayacağım ama onun için öyle olduğunu biliyorum. Sıcaklık ve güvence. Güç ve güvenlik.

Başını sallıyor ama nefesini tutmaya çalışırken boğazı düğümleniyor. "Ya ışıklar sönerse? Ya kapıyı tekrar açamazsak? Ya-"

Onun paniği beni de panikletiyor ve *lanet olsun,* asansörlerden bile korkmuyorum, ama bu kulenin pislikten daha eski olduğu konusunda haklı. Remy'ye bakıyorum. "Dude-"

Gözlerini bana dikti ve "*Dikkatini dağıt*!" dedi.

"Bebeğim," diyorum ellerimi sırtında gezdirerek, "bunların hiçbiri olmayacak."

"Ama-"

Her zamankinden daha nazik ve daha az talepkâr bir öpücükle sözünü kesiyorum. Hâlâ ağlıyor ve ona nefes alması için bir şans vermeliyim.

Çenesi gevşiyor ve sırtındaki kasların gevşediğini

hissediyorum. "Daha iyi misin?" diye soruyorum.

Gözleri fıldır fıldır açık, kirpikleri ıslak. "Evet."

Gözlerini ararken, "Kapıyı kapatmaya hazır mısın?"

diye soruyorum.

Gözleri hâlâ asansörün hemen dışında duran Remy'ye kaydı. "Ben ya da Nick olamaz." Remy çenesini kapıya doğru sallayarak, "Bunu yapan sen olmalısın Vinny," der.

Çıkardığı ses boğuk ve korku dolu, ama titreyen elini kaldırıp ikimize son bir gergin bakış atıyor. Kapıyı sertçe çerçeveye çarparak kapatırken tüm vücudu titriyor.

Sonra düğmeye şiddetle, sanki acı çekmeyi hak ediyormuş gibi vuruyor.

Kapı kapanırken, kalbinin göğsümde bir matkap gibi çarptığını hissediyorum ve iyi olduğumu bildiğim tek şeyi yapıyorum. Yüzünü elime alarak onu tekrar öpüyorum ve dikkatini kelimenin tam anlamıyla üzerime kapanan duvarlardan uzaklaştırıyorum. Onu böyle görmek göğsümü acıtıyor. Bu kız şerefsizlerin suratına tekmeyi basan, Kings'in gözlerinin içine bakıp onu kırmaya çalışmaları için onlara meydan okuyan, yere yatırıldığında bile devam eden bir kız.

Bunun onu benden almasına izin vermeyeceğim.

Araba sarsılarak hareket ediyor ve ağzımın içinde inliyor. "Nick!"

"Bunu yapabilirsin, bebeğim." Titreyen bedenini kendime yaklaştırarak, "En büyük korkumun ne olduğunu bilmek ister misin?" diye soruyorum.

Nefes nefese kaldı, yüzünü boynuma gömdü. "Ne?"

Ciddiyetle cevap veriyorum, "Cırcır böcekleri."

Gevşemiyor ama nefes verişinde kesinlikle bıkkınlık var. "Dur."

"Hey, ben çok ciddiyim," diye teminat veriyorum, parmaklarımı saçlarında gezdirerek. "Tehditkâr küçük Geppetto ucubeleri. Her zaman saklanırlar, ama orada olduklarını anlamanız için çığlık atarlar, uçabildikleri halde etrafta zıplarlar ve

u ç a b i l d i k l e r i n i size asla unutturmazlar, çünkü o iğrenç kanatları-"

Ding

Kapılar paslı bir gıcırdama sesiyle açılıyor ve sonra Sy kapıyı çekerek açıyor. Lavinia ona doğru atladığında, Sy sanki bunu bekliyormuş gibi onu iki koluyla yakaladığında içimde bir kıskançlık parlaması oluyor ama Lavinia'nın Sy'ın boynuna doğru soluk soluğa "Başardım, başardım..." diye haykırışını izlediğimde bu kıskançlık hemen kayboluyor.

Ağabeyim başkalarının antrenman yapmasına yardım etmekte her zaman başarılı olmuştur, bu yüzden büyük avucuyla başının arkasını tutup "İyi iş, Lucia" derken garip görünmüyor bile.

Kapıyı tutuyorum, o kadar gergin hissediyorum ki benim

de molaya ihtiyacım var. "Her şey yolunda mı kardeşim?"

diye sormak için bana bakıyor.

Ona endişeli bir bakış atarak omuz silkiyorum. "Ona cırcır böceklerinden bahsettim."

Sy homurdanarak başını eğip onun bakışlarını yakalıyor. "İkinci sınıftaki o şeyi hiç atlatamadı. Peki ya sen?" Kızın saçlarını geriye doğru tarayıp gözlerine bakıyor. "Durum raporu, Lucia."

Başını sallıyor, yanaklarına biraz renk geliyor. "O şeyden nefret ediyorum."

Sy başını sallar. "Biliyorum."

Derin bir nefes alarak kendini toplar gibi oluyor, omurgası sertleşiyor. "Ve geri dönmek zorundayım."

"Emin misin?" Soruyorum, ama bu sefer korkaklıktan değil. Gözlerindeki zafer kıvılcımını görünce, bunun tamamen ona ait olduğunu bilmesini -hiç şüphesiz hissetmesini- istiyorum.

Önce dışarı açılan kapılara, sonra da kardeşime bakıyor. "Kaybedenlerin kapıdan geçmesine izin verilmiyor, değil mi?" Gülümsemesi sulu ve zayıf, ama onu görünce içimde bir şeylerin gevşemesine neden oluyor.

Sy ona yavaş ve sert bir sırıtışla bakıyor. "Burada kaybeden yok."

Omuzlarını dikleştirerek sonunda onu bırakıyor ve bana dönüyor. "Tamam," dedi, sesi yukarıda olduğundan çok daha ikna ediciydi. "Hadi yapalım şunu, Bruin."

Asansöre tekrar girişini izlerken Sy beni tutmak için kolumdan tutuyor. Kısık bir sesle, "Nefes alışını kontrol altında tutmasına yardım et. Burnundan girip ağzından çıksın. Onu rahatsız edici düşüncelerden ya da panikten uzaklaştırmak sorun değil." Bana daha uzun ve düşünceli bir bakış atıyor. "Kriket olayı hoş bir dokunuştu."

Lavinia beni tutup kendisine doğru sürüklemeye başladığında onu tersliyorum. "Ben hallederim."

Geri dönüş biraz daha kolay.

Vücudu hala titriyor, piyano telinden daha gergin ve hala o küçük soluk soluğa iniltileri çıkarıyor, ama *ding* sesi duyulmadan önce ikinci sınıftaki üzücü kriket savaşımla ilgili bir hikayenin yarısına geldim.

Bu sefer hazırlıklıyım. Kapı kayarak açılıyor ve onu hemen ellerimden asansöre adım atan Remy'ye doğru yuvarlıyorum.

Sonra elini tutup pantolonunun içine sokuyor.

"Ne oluyor lan?" Şak diye söyledim. *Tanrım*. Sikimi tamamen bu işin dışında tuttum. "Sadece ona bir temas noktası gösteriyorum," diye açıklıyor Remy, başını eğerek

Parmaklarının kalçasının yanındaki hilal dövmesini izleyişini.

"Bu yardımcı olur mu?" Hem onların bu ritüeli karşısında kafam karışmış hem de bunun bir parçası olmadığım için sinirlenmiş bir halde soruyorum. Günlerdir dövmelerim var.

"Evet," diyor ona bakarak. Minik Kuşum bitkin ve dağılmak üzere gibi görünüyor ama dağılmıyor. Çenesini sıkıyor ve "Çünkü beni bulacağını biliyorum" diyor.

"Her zaman." Kızın saçlarını yüzünden fırçalıyor. "İyi misin?"

Nefes verirken titriyor. "Evet, sanırım öyle. Bu... biraz daha kolay?" Sesi ikna olmuş gibi gelmiyor ama ikna olmak istiyor gibi. Kollarını sallayarak geri çekildiğinde ne söyleyeceğini zaten biliyorum. "İkinci maça hazır mısın?"

DKS bile olsa, bir dangalağın kıçının tekmelendiğini görmenin tatmin edici bir yanı var.

Bruce'u ringde yumruklayan ben olsaydım daha da iyi hissederdim ama Wicker Ashby şaşırtıcı derecede çevik. Özellikle de lanet bir lakros oyuncusu için.

Bu gecenin ikinci dövüşü, ikinci sınıf öğrencisi Kaczinski ilkini kazanmıştı. Şu anda kıçına tekmeyi yiyen Bruce, benim alt kartım. Sırada ben varım ve salon heyecanla dolup taşıyor. Benimki, Dukes'un şartlı tahliyemiz sona erdiğinden beri ilk gerçek dövüşü olacak ve ben olduğum için şanslıyım, çünkü üçümüz de birini yumruklama ihtiyacıyla kaşınıyoruz.

"Evet!" Bruce bir darbe daha aldığında Lavinia neşeleniyor, sonra donup kalıyor ve bize bakarak zayıf bir sesle ekliyor: "Yani, *hayır,* yakala onu Bruce."

Remy korkuluklara yaslandığı yerden bana bakıyor ve bir sırıtış paylaşıyoruz.

Belki de dördümüzün de.

Görünüşe göre Bruce'un kıçına tekmeyi yemesini isteyen tek kişi ben değilim.

PNZ güzel ve zengin oğlanları işe almasıyla ünlüdür, ancak şımartılmış küçük amcıklar olduklarına dair tüm şaka ve hakaretlere rağmen, güzel bir güven fonundan daha fazlasıdırlar. Prenslik bir çeşit kan bağı gerektirebilir, ancak kardeşliğe girmek bir şekilde hem daha kolay hem de daha zordur. Yetenekleri çok çeşitlidir, çünkü Ashby diğer evler gibi uzmanlığa önem vermez.

O bir koleksiyoncu.

Evi için sadece en iyi ve en parlak olanları. Geleceğin cerrahları. Gelecek vaat eden hukuk bölümleri. Güvenlik odaklı mühendislik bölümleri. Operasyonel güvenliklerinin kesinlikle kurşun geçirmez olması için yeterince baskın olan CS bölümleri - eskiden Daniel Payne'i yönlendiren bir şey

Duvara kadar. Onlar şüphesiz Forsyth mahsulünün kaymak tabakası ve Ashby'ye şu kadarını söyleyeyim, çok zeki. Prensler daha fazla Kraliyet mensubunu kovmak istiyor olabilir ama o bir aile kurmuyor. Bir imparatorluk kuruyor ve en parlak yıldızları da bu imparatorluğun içine çekiyor. Saul'un Neon ve Ewing'i var. Lionel Lucia'nın Cash Mallis'i var. Daniel Payne *beni* aldı.

Ancak Ashby, Forsyth'in sıradan kiralık katillerini işe almaz ve her ne kadar adamı halka içinde yetiştirmiş, hatta ona kendi soyadını vermiş olsa da, Wicker Ashby ve iki kardeşi tam olarak böyledir.

Acemiler.

Hiç kimse kandırılmadı. Bu üçü kan bağıyla değil, bir konuda üstün oldukları için seçildiler. Ne olduğunu sadece Tanrı bilir. Her ne ise, Wicker'ın gözlerinde Güney Yakası'nda geçirdiğim zamandan beri görmediğim bir açlık var ve bu beni daha da tetikte kılıyor.

İplerin hemen dışında durup onun dövüşünü izleyen iki erkek kardeşi de pek iyi değil.

Lavinia bana doğru eğiliyor ve bakışlarımı iri yarı olana doğru takip ediyor. Kazağının kapüşonunu başına kadar çekmiş olduğu için yüzünü göremiyorum ama kardeşi Lex olduğunu biliyorum. "Bazen Leticia ve benim Forsyth'teki en berbat kardeş grubu olmadığımızı bildiğim için kendimi daha iyi hissetmem garip mi?"

Kolumu omuzlarına atıp "Sy ve benden mi bahsediyorsun yoksa Ashby'nin Powerpuff Boys'undan mı?" diye merak ediyorum.

Ağzını her zaman sikimin seğirmesine neden olan o delicesine seksi şekilde büzüyor. "Tüm bu saçmalıklardan bahsediyorum." Gevşek bir şekilde onları işaret ediyor. "Prens geleneği, kendi krallarının oğulları evlat edinildiğinde tamamen kan bağıyla ilgili oluyor."

Remy'nin başı döner. "Bekle. Bana onların onun gerçek oğulları olmadığını mı söylüyorsun?"

"Dostum," diyor Sy, onu bir bakışla sabitleyerek. "Pace yarı siyah."

Remy bana el sallıyor. "Yani? Sen de kardeşin kadar beyaz mısın?"

Kaşlarım kalkıyor. "Haklı, Boz Ayı."

Sy başını sallıyor ve bakışlarını Bruce'un dövülüşüne geri çeviriyor. "Kabul edelim. Onlara oğullarım diyor ama aslında onlar sadece yüceltilmiş çalışanlar."

Remy yüzüğe döner ve Wicker'a biraz daha düşünceli bir şekilde bakar. "Prensler babalık makinesi konusunda çok zorlanırlar, sanırım ben sadece varsaydım." Ve sonra, "Ashby nasıl oldu da kan bağı olmadan Kral oldu? Ne ikiyüzlü."

Sy omuz silkiyor. "Kötü bir şey olduğuna eminim."

Lavinia ikisinin arasına bakar, tereddüt eder. "Bilmiyorsun, değil mi?" İkisi de ona boş boş bakınca Lavinia susar. "Ashby'nin bir oğlu *vardı.* Ashby Kral olduktan hemen sonra, küçükken öldü."

Bunu zaten bildiğimden, "Kanser ya da öyle bir şey" diye mırıldandım.

"Onun tam bir hıyar olduğunu biliyorum," diyor kaşlarını çatarak, "ama her zaman bunun gerçekten üzücü olduğunu düşünmüşümdür. Sence de öyle değil mi?" Üstündeki askıyı ayarlıyor

-Tüm iyi noktaları örterken, altındaki olasılıkla beni kızdıran dökümlü bir şey. Çok fazla açıkta kalan teni var ve ellerimi ondan uzak tutamıyorum.

Onu daha yakına çekiyorum, o üçüne bakmasından hoşlanmıyorum. "Normal bir insan için üzücü tabii. Bir Prens içinse felaket. Peki ya Kralları için?" Sessizliğin benim adıma konuşmasına izin verdim.

Remy ona bakarak, "Belli ki Nick'in cebi Forsyth gevezelikleriyle dolu, ama tüm bunları nereden biliyorsun?" diye merak eder.

Kaşlarını çatarak şöyle açıklıyor: "Babam bu konuda övünmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Mümkün olan her fırsatta üstün soyumuzu bize öğretti. Ne yazık ki, kendi Kraliyet soyundan gelenler sikle donatılmamıştı."

Remy birasını kaldırarak, "Ve bunun için her gün Tanrı'ya şükrediyoruz," diyor ve elini onun kıçına koyuyor, parmakları aşağı kayarak eteğinin kenarıyla oynuyor. "Herkes ben ve Nicky gibi safkan damızlık olamaz." Sy'a bir bakış fırlatıyor. "Alınma, kardeşim."

Kavgaya dalmış olan Sy, dalgın bir şekilde, "Alınmadı" diye cevap veriyor. Elleri parmaklığın etrafında beyaz bir

ama o öfkeyle ringe doğru eliyle bir işaret yaptı. "Ona sürekli kardiyo çalışması gerektiğini söyleyip durdum!" Gözleri kısılmış, her hareketi değerlendiriyordu. Bruce'la aralarındaki anlaşmazlık ne olursa olsun, DKS'nin tek bir dövüşü bile kaybetmesi onun gözünde iğrenç bir şey. Parmaklıkların üzerinden eğilip bağırıyor. "Engelle onu! Bacaklarını kullan!" Wicker'ın sol kroşesi yere indiğinde Sy avucunu yüzüne indiriyor. "Tanrım, manikürlü tırnakları olan bir Doğu Ender tarafından kıçının tekmelendiğine inanamıyorum."

Sy küfür üstüne küfür savururken ben eğilip Lavinia'nın kulağının altına bir öpücük konduruyorum. "Bu hezimet zaferimi daha da tatlı kılacak. Herkes bir geri dönüşü sever ve ben bunu nasıl kutlamak istediğimi zaten biliyorum." Balkondan gelen yüksek sesli bir bağırış dikkatimizi çekiyor. Belli ki, dayaktan zevk alan sadece biz değiliz. Kings'in locası salonun karşısında ama gürültülerini duyabilecek kadar yakınımızda. Tristian Mercer parmaklıkların üzerinden eğilerek, "Ashby'nin manikürcüsü bile bundan daha iyi dövüşür!" diye bağırıyor ve Sy'ın "*Gördün mü?" der* gibi avucunu açmasına neden oluyor.

Killian ve Dimitri gülüyor. Leydi gözlerini devirir, ama hepsi harika vakit geçiriyor gibi görünmektedir.

Saul bölümdeki en iyi koltukta tek başına oturuyor, yüzünde ekşi bir ifade var. Sy gibi o da yaklaşan yenilgiden memnun değil. Her maça o kadar çok para yatırıyorlar ki, bu gece cüzdanının nasıl bir darbe alacağını hayal bile edemiyorum.

Düşüncesi bile bende kendiminkini atma isteği
uyandırıyor. Neredeyse.
Pek sayılmaz.

Sy, Kontların boş kutusuna doğru başını sallayarak, "Lionel ortalıkta yok," dedi. Lavinia'nın tek söylediği "Güzel," oluyor, sesi sert ve tınısız.

Tüm kaynaklarım
Lionel'in yeraltına çekildiğini, muhtemelen başarısız vuruşun yaralarını sardığını, iki kızı ve en iyi Kont'undan yoksun olduğunu söylüyorlar. Baron Kral'ın yokluğu da dikkat çekiyor.

No-Maddox. Remy'nin babası. Lisedeyken en iyi arkadaşımı sürükleyip götüren adam. Hideaway'deki tüm fahişelerin kafa atmaktan korktuğu sıkıcı sert adam.

Buna alışmak biraz zaman alacak.

Ashby'nin burada olduğunu biliyorum. Onu daha önce buraya gelirken görmüştüm. Şimdi salonu tarıyorum, yüzündeki memnun ifadeyi en iyi Prens'inin kaybıyla silmeden önce bir anlığına yakalamak istiyorum. Onu bulmam birkaç dakika alıyor ama bulduğumda yargıç masasının yanındaydı.

Onun yanında duran, tamamen siyah giyinmiş, gömleği düşük kesilmiş ve topukları silah gibi görünecek kadar yüksek botlarıyla Mama B.

İkisinin ilginç konuşmalarını izliyorum. Hah.

"Hey." Sy'ı dirseğimle dürtüyorum ve o da isteksizce gözlerini yerdeki boktan gösteriden ayırıyor. Sessizce, "Bu garip, değil mi?" diye soruyorum.

Elimle işaret ettiğim yere bakıyor, alnını buruşturuyor. "Konuştuklarını mı? Bilmiyorum dostum. Tüm bu insanlar o kadar eskiye gidiyor ki, tüm hatları birleştirmek için diyagramlara ihtiyacımız var."

Doğru. Ebeveynlerimiz ve onların tüm Kraliyet ailesiyle olan karmaşık ilişkileri bunun kanıtı ama- "Bak." Onu sarsarak çenemi kaldırdım. "Az önce ona dokundu."

Sy'ın omuzları gerildi. "Ne yani, ona zarar vermiş gibi mi?"

"Hayır. Bunun gibi." Kendi birasını yudumlayan Lavinia'ya dönüyorum ve elimi omzuna koyuyorum. Parmak uçlarımı yavaşça bileğine doğru sürüklüyorum.

Yüzünü bana döndü. "Selam. N'aber?"

Gülümsedim. "Yok bir şey."

"Tamam, ucube." Gözlerini deviriyor ve maça yeniden

odaklanıyor. Ben de kardeşime bakıyorum. "Gördün mü? Çok

garip."

Başını sallar, ama o anda Wicker son bir vuruş yapar ve Bruce'u kıç üstü yere serer. Sanırım Wicker güç eksikliğini hız ve dayanıklılıkla telafi ediyor, çünkü dakikalar sonra

DKS'nin en iyisi. Ortalık tam bir kaosa dönüşür -setler her zaman böyledir. Prensler ve kız öğrenci birliğindeki kızlar heyecanlı ve sarhoş bir kutlama yaparken, DKS'deki oğlanlar ve kızlar Bruce'un sersemlemiş bedenine bira bardakları ve çöp atarlar.

"Kahretsin," diye tıslar Sy. "Hadi Remy, aşağı insek iyi olacak." Omzumu avuçluyor. "Sen ve Lavinia da acele edip kıçınızı giydirin, sarın ve ringe çıkın. Bu hayvanları otuz dakikadan fazla eğlencesiz bırakmayın. Burayı darmadağın ederler."

Tembel bir selam veriyorum, çocukların bir bira daha alması için yeterli zaman olduğunu ama insanların huzursuzlanmasına yetecek kadar uzun olmadığını biliyorum.

Lavinia'nın elini tutuyorum ama beni merdivenlerden aşağı çeken

o oluyor. "Hey, acelen ne?"

Omzunun üzerinden bana ters ters bakıyor. "Aşağıda seni bekleyen insanlar var Nick ve daha önce gösterdiğin üstün *alçakgönüllülüğe* rağmen, ringe hazırlıklı çıkarsan şahsen kendimi daha iyi hissederim."

Alay ettim. "Otuz dakika kıyafetlerimi çıkarıp bantlanmak için yeterli bir süre." Bruce'un maçı başlamadan önce çantalar üzerinde birkaç saat geçirdiğim için çoktan ısınmıştım.

Keskin bir sesle, "Evet," diyor ve sonra kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Ama tüm bunları yapmak *ve* amımı yemek için yeterli zaman var mı?"

Bir adım tökezliyorum, ama o beklemiyor, bu da bileğini yakalamak için koşmam gerektiği anlamına geliyor, onu soyunma odasına doğru daha hızlı çekiyorum. "Siktir git, Minik Kuş. Herkesin içinde böyle şeyler söyleyemezsin. Zavallı sikim şortumun içinden fırlayacak."

Dün geceki asansörden beri gözyaşı döküyor, dört sefer boyunca asansöre binmenin verdiği zaferle uçuyor. O zamandan beri ondan yayılan enerji onu daha çok istememe neden oluyor ve kendimi neredeyse onun kıçına sokarak bizi vahşi kalabalığın içinde gezdiriyorum.

Ana koridor kalabalık ve baştan çıkarıcı oral şenliklere elverişli olmayan bir şeyin kokusunu taşıyor, ancak burunlarımızı kırıştırıyoruz

ve güç ver.

Birine çarpana kadar.

"Geliyorum," diye açıklıyorum, sabırsız ve sinirli bir şekilde.

Adam dönüp kapüşonunun altından bana baktı ama ben yanından geçip gitmeye devam ettim. Durup onunla ilgilenirdim ama... amcık, orospu çocuğu.

Bir erkeğin öncelikleri vardır.

Arka koridordan eğitim odasına doğru dönüyorum ama kapıyı kapatan biri var.

Bu binadaki herkes horoz engelleyici mi?

Lavinia'yı soyunma odasına götürmek planımda yoktu ve şimdi de bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum. Orada onun için çok fazla kötü deneyim var ve ihtiyacımız olan son şey Remy'nin zihnini becerme anısını yeniden yaşaması. Ancak, ihtiyaçlar olmalı.

Ama daha köşeyi dönmeden, beni geren bir ses duyuyorum. "Kazanan ganimeti alır. Dükleriniz bu oyunu böyle oynamıyor mu?"

Görüş alanıma girdiğinde Wicker'ı görüyorum, omzunu duvara dayamış. Vücudu terden kayganlaşmış, boynuna bir havlu dolanmış. Bruce'un indirmeyi başardığı bir darbeden yere boncuk boncuk kan damlıyor ve hâlâ nefesini tutmaya çalışıyor. Wicker sırıtarak başını eğiyor. "O dövüşü ben kazandım Red ve istediğim ödül sensin."

Kızın yüzünü göremiyorum ama konuştuğunda sesini hemen tanıyorum.

"Forsyth'in yanlış tarafındasın," diyor Verity, sesi küçümseme dolu.

"Söylentiye göre West End'in fahişeleri orospu gibi ata biniyormuş," diyerek onu duvara yasladı, bir eli de başının iki yanında duruyordu. "Seni çığlık atana kadar becerebilirim."

Orospular kendilerini nasıl idare edeceklerini bilirler ama Verity diğerleri gibi değildir. O çok tatlı. Yumuşak. Ve bu pislik onu parçalara ayırabilir.

Yumruğumu kıvırıp ayırmak için öne atılıyorum ama Lavinia'dan önce davranamıyorum.

"Hey!" o bağırıyor, şarj etmek doğru Onları."Getir uzakta itibaren onu, pislik!"

Kahretsin.

İşte kuku ziyafetim gidiyor.

Wicker kızıma bakıyor, aptal suratına kendini beğenmiş bir sırıtma yerleşmiş bile. Gözü şişmiş ve şimdi görüyorum ki kan eklemlerinden geliyor. Dövüş sonrası adrenalinin vücudunda dolaştığını hissedebiliyorum ve bu da parmaklarımın sırtımdaki silaha doğru seğirmesine neden oluyor.

"Oh, Düşes," diyor, gözleriyle onu becerirken. "Üçlü sekse hazır mısın? Açıkçası, eğer buradakine gidiyorsam, seçici bir ruh halinde değilim. İkinizi de orospu gibi becerebilirim."

"Ve geleceği söyleyebilirim," diyorum, onun önüne geçerken çenem sertleşiyor. "Bana beş saniye içinde ne olacağını sorar mısın?"

Wicker'ın gözleri elimin gömleğimin altında sıkıştığı yere kayıyor. "Ah, Dukes. Yanında o parça olmadan hiçbir yere gitmiyorsun, değil mi? Gözlemci bir adam buna korkaklık diyebilir."

"O adam beyninin yere saçıldığını görebilir." Soğukkanlılıkla gülümseyerek ekliyorum, "Kuzenine çok benziyor."

Alaycı doğası gözlerinden akıp gidiyor. "Şu haline bak, Bruin. Daha çan kulesine gireli üç ay bile olmadı ama şimdiden şartlı tahliye aldın ve kendini birden fazla cinayete bulaştırdın. Evet, gerçekten sıkı bir gemi enkazı yönetiyorsun." Dudağı kendini beğenmiş bir şekilde kıvrılıyor. "Acınası."

Lavinia, "Zavallı olan sensin," diye homurdanıyor ve ancak o zaman silahıma uzanan elinin benimkini kavradığını hissediyorum. Parmakları bileğimin etrafında pençe gibi kenetleniyor. "Bu salonda elimizdekiler varken seninle yatmayı isteyecek tek bir kadın bile yok." Öne atılarak Verity'nin elini tuttu ve ondan uzaklaştırdı.

En kibar 'cinayetten yeni kurtuldun' gülümsememi veriyorum. "Etrafta dolanıp Bruce'un yapması gerektiği gibi kıçına tekmeyi basardım ama enerjimi hüküm süren Prens'ini alaşağı etmek için saklıyorum."

Wicker, "Seninle yerleri silerim, Bruin," diye hırlıyor ve gömleğimi sertçe çekiştiren eli görmezden gelerek yaklaşıyorum.

"Senin ne olduğunu biliyorum, Wicker. Daha da önemlisi, *kim* olduğunu ve nereden geldiğini biliyorum." Yakından bakınca gözlerindeki anlık paniği görebiliyorum, ama panik aynı hızla kayboluyor.

"Bir bok bildiğin yok."

Yüzünü inceliyorum, onda ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Yüzeyin hemen altında bir şey var. Bunu saklamak için çok uğraşıyor ve çoğu zaman oldukça ikna edici bir iş çıkardığına bahse girerim.

Bulmam sadece birkaç saniye sürüyor.

Çaresizlik.

Dişlerimi göstererek daha geniş sırıtıyorum. "Size bu şansı kazandıracak unvana sahip olmamanız çok kötü. Seçkin maçlar sadece Kraliyet mensupları içindir." Soğukkanlılıkla ekliyorum, "*Gerçek* Royals. Roy'un ucuz çakma yetimleri değil-"

Beklendiği gibi saldırıyor ve ben onu duvara doğru savururken avuçlarımın gücüyle karşılaşıyor. Muhtemelen iyi de bir dövüş olacaktı - çantaya vurmaktan d a h a iyi bir ısınma olabilirdi- ama sonra Kral'ı koridora adım attı.

Ashby duraksıyor, dördümüzün arasına bakıyor ve Wicker aniden kaskatı kesiliyor. Babasının gözleri onun üzerinden geçip Verity'nin üzerine düşüyor. "Whittaker," diyor bana ikinci bir bakış atmadan. "Sana ne kadar iyi bir dövüş çıkardığını söylemeye geldim ama görüyorum ki son raundu henüz bitirmemişsin."

Wicker yumruklarını sallayarak çenesini kaldırıyor. "Sadece çöplükte biraz oynuyorum."

Ashby, Lavinia ve Verity'ye soğuk bir sırıtışla bakar. "Oğlumun kusuruna bakmayın. İştahı çok kabarık." Bakışlarını kadınlardan kaydırır ve elini kaldırır.

iki parmağını küçük bir dalga şeklinde uzattı. "Gel, Whittaker. Dövüşü kazandığına göre, özel misafirim olarak locama davetlisin."

Wicker'ın omuzları gevşiyor ama kendini beğenmiş ifadesi yerinde kalıyor. "Mükemmel. Seni minderde yıkılırken mükemmel bir şekilde izleyebileceğim."

Bu boş bir tehdit, ama Wicker Ashby beni ilgilendirmiyor. Mahvedecek daha büyük bir prensim var.

Onlar gittikten sonra Lavinia kaşlarını çatarak Verity'ye döner. "Sen iyi misin?"

"Evet." Verity nefes veriyor. Daha önce gösterdiği kabadayılığa rağmen, saçını kulağının arkasına sıkıştırmak için elini kaldırdığında eli titriyor. "Araya girdiğin için teşekkürler. Bu... gerginleşmeye başlamıştı."

Lavinia onun bakışlarını tutuyor, sözleri güçlü ve net. "Ben her zaman senin arkandayım Verity. Kimsenin seninle ve diğer kızlarla uğraşmasına asla izin vermem." Bana sert bir bakış fırlattı. "Düklerin de öyle."

Ancak o zaman gergin parmaklarımı esneterek silahımı bıraktım. "Asla."

15

Lavinia

Herkes spor salonundan kuleye doğru yürümeye başlarken kızlar ve ben gülünç görünüyor olmalıyız, kollarımızı birbirimize sarmış, ısınmak için birbirimize sokulmuşuz. Saat geç oldu ama çocukların gürültülü kutlaması boş depolar ve boş binalardan başka bir yerde yankılanmıyor, bu yüzden Nick ve Sy sırıtarak grubu birkaç sokak ötedeki yüksek binaya doğru yönlendiriyorlar.

Kendimi uzaktan ona bakarken buluyorum, karanlık saat yüzü gittikçe yaklaştıkça boynum yukarı kalkıyor. Bir zamanlar burada, caddede, tam önünde durduğumu düşünmek tuhaf; saatin devasa büyüklüğü midemi bulandıracak kadar gözümü korkutmuştu.

Şimdi, onu görmek beni gevşetiyor. Evim.

Hepimiz teker teker kapıdan içeri giriyoruz; önce Dukes ve ben, sonra da bu gecenin diğer kazananı Kaczinski. İçeri girerken hopluyor,

DKS'den birkaç çocukla tokalaştıktan sonra merdivenlerden yukarı çıkıyorlar.

Çocuklarımı beklemek için geride duruyorum, Laura ile tatil tatili hakkında boş bir tartışmaya giriyorum. Diğer kızlardan biriyle güneye gidip bir konser izlemeyi planlıyor ama bu benim için pek bir şey ifade etmiyor. Ne yapacağım, Şükran Günü için eve mi gideceğim? Noel'de mi?

Evet.

Büyük ihtimalle.

Sy aniden öne fırlayıp kapıları kapattığında patates püresi ve cinayetle ilgili bir düşünce döngüsüne kapılmıştım.

Girişin iki yanına birer avuç içi koyarak, "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye soruyor. Öne doğru eğilir, duruşu hem rahat hem de tehditkârdır. "Kuralları biliyorsun."

Ani gerilimi gördüğümden daha fazla hissediyorum, herkes izlemek için boynunu bükerken fuayeye huzursuz bir sessizlik çöküyor.

"Ciddi olamazsın," diyor çok iyi tanıdığım keskin bir ses. *Bruce*. Sy'ın vücudunun ablukasından görünen tek kısmı, yan tarafındaki kıvrılmış yumruğu. "Kaczinski'nin kazanmasının tek nedeni onu eğitiyor olmamdı!"

Sy'ın geniş omuzları omuz silkerek seğiriyor. "O kazandı. Sen kazanmadın. Sen bir mirassın Bruce, anlaşmayı biliyorsun."

Laura bana karanlık bir bakış fırlattı ve fısıldayarak "İşte başlıyoruz..." dedi.

Arkamda Kathleen dilini şaklatıyor. "Erkekler çok bebek, yemin ederim."

Bruce, "Bu tam bir saçmalık!" diye çıkışır ve Sy'ın etrafına bakarak morarmış, şişmiş gözlerini Nick'e diker. "Bunu yapmasına izin mi vereceksin, Bruin? Yüzüğü takan sensin. Kuralları sen koyarsın!"

Nick ona bakmıyor bile, omuzlarını bir sütuna yaslamış, omuz silkiyor. "Benim de bir zaferim var."

Sy çenesini sokağa doğru sallayarak, "Bu gece zaten bir kere dayak yedin," diye ekliyor. "Bir tane daha yemeden önce başka bir yere git."

DKS elemanlarından biri Bruce'a dışarıdan yaklaşıyor olmalı, çünkü aniden bıkkın bir ses duyuyoruz, "Hadi ama dostum. Sadece bir parti, yaşayacaksın."

Son birkaç haftadır Bruce tam bir baş belası haline geldi. Nick'in liderliğine dıştan meydan okuyor, benim pozisyonum hakkında düşmanca davranıyor ve bu geceki gösterisi utanç vericiydi.

"Ben son sınıf öğrencisiyim," diye bağırıyor. Sy, kaldırımdaki Bruce'u görebileceğim kadar hareket ediyor, yüzü kıpkırmızı, alnında çirkin bir mavi damar zonkluyor. "Dediğin gibi, ben lanet olası bir mirasım, Perilini. Orada olmaya en az senin kadar hakkım var."

"Aynen öyle." Bulunduğum noktadan sadece Sy'ın çenesinin arkasındaki düğümün sertleştiğini görebiliyorum ama Bruce'un gözlerinin içine diktiği hançerleri çok iyi hayal edebiliyorum. "Bir mağlubiyetten sonra bu kapıdan girecek kadar saygısızlık, şerefsizlik yapacağımı mı sanıyorsun? O zaman bir bok bilmiyorsun." Benim gibi o da muhtemelen Saul'un adamlarından yediği dayağı hatırlıyordur. Üç gün boyunca Crane Motor Inn'de kaçak gibi saklanmadık ki bazı kendini bilmezler Sy'ın geleneklere bağlılığını sorgulasın.

Ama bunu söyleyen Remy'dir, kapıya doğru yürürken sırtı sertleşir. "Sy, Dükler'in geleneğini asla bozmadı. *Bir kere bile*. Senin için de bozmayacağından eminim."

Bruce'un ağzı çirkin, acı bir sırıtışla kıvrılıyor. "Bir kere bile, ha?" Gözleri bana kayıyor, benimkiler de karşılık olarak kısılıyor. Diğer adam onu uzaklaştırmaya çalıştığında, Bruce onu silkeliyor ve başını çevirerek kaldırıma bir tükürük damlası doğrultuyor. "Siktir et o zaman. Zaten partileriniz ilk günden beri berbattı." Bruce orta parmağını son bir kez sallayarak uzaklaşıyor.

"GELIYORUM!" Ballsack ve Porterfield arka odadan fıçıyı taşıyarak kalabalığın arasından ilerliyor. Çocuklar zaten bir tanesini bitirmişlerdi ve buna Kathleen'in dev bir boya kovasında yaptığı punch ya da kazananlar için barda sıraya dizilmiş shotlar dahil değil.

Nick şu anda orada, bir elinde bir torba buz, diğerinde bir shot ile bara yaslanmış durumda. Odanın öbür ucundan gözümü yakalıyor ve yutkunmadan önce bana bir göz kırpıyor.

Her ne kadar ayık olsam da, karnımdaki sıcaklık beni sanki az önce iğneyi vuran benmişim gibi hissettiriyor.

"Üç ay önce bana üç Dük'ü de evcilleştireceğini söyleseydin, buna inanmazdım." Laura görüş alanımı takip ediyor. "Ama başardın. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Rahatsızca yer değiştiriyorum. "Uysal biraz abartı gibi görünüyor."

Odanın diğer ucunda Remy, ilk dövüşün galibi Kaczinski'ye el sallıyor, zafer dövmesini yaptırmak için sandalyeye doğru ilerliyor. Onu daha önce hiç görmediğim bir şekilde gevşemiş. Gözlerinde vahşiliğin pırıltısı yok ama onun yerini o kadar yoğun bir berraklık almış ki bakışlarımı yakaladığında kendimi kapana kısılmış hissediyorum, tenim aniden geriliyor.

"Bilmiyorum," diye ekliyor ben biramdan bir yudum alırken, "bir ayıyı evcilleştirmek kolay değil, ama üç tane? Sihirli bir kukun falan olmalı."

Birayı önce şaşkınlıkla, sonra da kahkahayla içiyorum. Kendime geldiğimde, "Aletlerini sürmek angarya değil ki," diyorum ve bu itiraf o kadar rahat, o kadar düşüncesizce yapılıyor ki, midem şoka giriyor.

Utanç dalgasını bekliyorum, sanki böyle bir şeyi itiraf ederek kendime ihanet ediyormuşum gibi, ama asla gelmiyor. Bu sadece gerçek. Bu adamlar artık benim, iyisiyle kötüsüyle ve ben zaten onların 'kötüsünü' yaşadım.

Kimse 'daha iyi' olmayı benden daha fazla hak etmiyor.

"Eminim değildir." Gözleri kapının yanında bir grup adamla konuşan Sy'a kayıyor. Sert hareketlerinden, daha önceki bir kavgayı canlandırdıklarını tahmin ediyorum. Yanakları içkinin etkisiyle kızarmış ve tek yapabildiğim

onu çıplak bırakmayı düşünüyorum. Tekrar. "Ama buna ilk dokunan sensin, yani bravo."

"Dokunmak" tam olarak olan şey değil, ama bunu Laura'ya söylemiyorum. Her gece vücudumu ısıtmak ve beni esnetmek için zaman harcayarak daha da yakınlaşıyoruz. Gerçi Remy Sy'a G noktamı bulmak ve beni sıvılaşmış bir ısı birikintisine dönüştürmek için parmağını nasıl kıvıracağını gösterdiğinden beri, onun bundan başka bir şeye odaklanmasını sağlamak zor.

Laura'ya bakıyorum, başka bir kıskanç sürtükle uğraşmam gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyorum, ama odanın karşısındaki Ballsack'le göz göze geliyor. İçkimi ona doğru eğiyorum. "Aranızda bir şey mi var?" Bu düşünce aynı anda hem içimi ısıtıyor hem de beni korkutuyor. Ballsack iyi bir adam. Sadık. Tatlı. Ona iyi davranacak birini hak ediyor.

Laura onu yemek istiyormuş gibi görünüyor. "Bazı kızlar acemilerle vakit kaybetmek istemez ama ne diyebilirim ki? Biraz alıştırmaya ihtiyacı olanları severim."

Ballsack ile birbirlerine uzun uzun bakmaları ona inanmamı sağlıyor. Birkaç saniye sonra boş fincanını elime tutuşturup, "Görüşürüz Lavvy. Gidip karanlık bir köşe bulacağım ve onun suratına bineceğim."

"Onu tek parça halinde geri getirdin mi?" Attığı bardağa bakarak sesleniyorum. Nick tam çöp kutusuna ulaştığımda beni yakalıyor ve bardağı içine atmaya niyetleniyor.

"Bebeğim, biliyorsun temizlememiz gereken acemiler var." Çöpü elimden alıp, pasaklı biri gibi yere bırakıyor. "Ayrıca, senin için başka bir işim var. Çok daha öncelikli."

Gözlerim aşağıya kayıyor ve başparmağının kot pantolonunun düğmesini ilikleyişini izliyorum. "Bu bir iş değil Nick. Bu bir kariyer."

Ağzı hınzır bir sırıtışla kıvrılıyor. "Minik Kuş, beni becermenin iş değil, zevk olduğunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın." Eğilip dudaklarımın kenarını yalıyor ve dilini ağzımın içine sokuyor. Tadı keskin, sanki

Tekila ve ateş, ve dudaklarıma karşı konuşmak için kullanıyor. "Zafer mürekkebime ihtiyacım var."

"Ve Remy bunu yaparken benim de izlememi mi istiyorsun?" Ne istediğini anlamaya çalışarak soruyorum. Elinin tişörtümün üzerinde gezinmesi, parmaklarının göğsümün alt tarafında dolaşması yardımcı olmuyor.

"Bunu yapmanı istiyorum."

Yavaşça göz kırpıyorum, yönümü bulmaya çalışıyorum. "Ne yapacaksın?"

"Mürekkeple beni." Geri çekiliyorum ama eli arkama uzanıyor ve beni sıkıca tutuyor. "Remy için yaptığın gibi."

Kafama dank edince gevşiyorum. "Aman Tanrım, gerçekten kıskanıyorsun!"

"Evet, kıskandım. Üzerimde senin izini istiyorum, Minik Kuş. Özel bir yerde." Beni bırakıyor ve tekrar pantolonuna uzanıyor. Bana Remy'ye Ay'ı verdiğim yeri göstermesini bekliyorum ama onun yerine, şu anda kotunun alt kısmına doğru zorlanan sikinin üzerinde pürüzsüz, tüysüz bir deri parçası ortaya çıkarıyor. "Tam burası."

Derisine bakıyorum. "Tıraş oldun mu?"

Omuz silkerek cevap veriyor, "Elbette. Duştayken, spor salonuna gitmeden önce."

Yani bunu planlıyordu. Başımı sallıyorum, bunun ne kadar ileri gidebileceği sorusundan kurtulmaya çalışıyorum. Onun yerine, "Peki ya kazanamazsan?" diye soruyorum. Ama bu aptalca bir soru ve alaylı bir şekilde kaşını çekmesi bunu anlamam için fazlasıyla yeterli.

Tek söylediği "Hadi

ama". "Saçmalıyorsun."

Çenemi yukarı kaldırarak dudaklarıma bakıyor ve kendi dudaklarını yalıyor. "Hayır, saçma olan şey, sikime mürekkep sürmeni düşündüğüm *zamandı.* Böylece seni her becerdiğimde bunu görebilecektim." Bunu çok ciddi bir şekilde söylüyor, sanki bunu çok dikkatli ve bilimsel bir şekilde düşünmüş gibi. "Çok ateşli olurdu, ama kabul edelim, iyileşmesi için yeterince uzun süre seks yapmam mümkün değil, bu yüzden açıkçası bu masadan kalktı."

"Belli ki," diyorum, alaycılığımı gizlemeden. "Yani bunun yerine, sadece aletinin *üstünü* işaretlememi istiyorsun."

"Aynen öyle." Pantolonunu tekrar yukarı çeker ama düğmelerini iliklemez. "Kazanan benim Lavinia. Bunlar da benim ganimetlerim." Başını eğiyor ve bakışlarının şakacı olduğunu bilsem de yine de omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Bir Dük'ü ganimetinden mahrum bırakmazsın, değil mi?"

Bazı kızlar böyle bir jestin sahte olduğundan şüphelenebilir. Yoldan çıkmış bir gözü telafi etmenin ya da bir şeyi kanıtlamanın bir yolu. Nick'in bana büyük jestler yapmasına gerek yok. Onun tüm varlığı bağlılığının kanıtı.

Ama belki de benden bir jeste ihtiyacı vardır.

"Tamam," diyorum, tıpkı onun istediği gibi soğukkanlılıkla. "Ama Remy'nin denetlemesi gerekiyor ve çok karmaşık bir şey olmamalı, çünkü ben sanatçı değilim. Hem de hiç."

Sırıtıyor, gözleri kararıyor. "Merak etme bebeğim. İstediğim tasarım o kadar kolay ki, gözlerin kapalı bile çizebilirsin."

Bunu söylemek onun için kolay ama beni odanın diğer ucuna, Remy'nin eşyalarını yerleştirdiği yere götürmesine izin veriyorum. Kaczinski'yle işini bitirmek üzereydi ki sandalyeden zıplayarak kalktı ve kolundaki kırık taç dövmesini arkadaşlarına gösterdi.

"Hazır mısın?" Remy kirli iğneleri bir kenara bırakıp mühürlü, steril iğnelerden oluşan bir paketi açarak soruyor. Son beş dakika içinde tişörtünü bir yerlerde kaybetmişti ve çıplak kürek kemiğinin kıvrımı dikkatimi dağıtıyor, sırtı büyük malzeme kutusunun üzerinde kıvrılıyor, yeşil gözleri bizimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor.

"Bu sefer biraz farklı bir şey yapacağım Rem." Nick, Kaz'ın oturduğu sandalyeyi Remy'ye bakacak şekilde döndürür. Sandalye ayarlanabilirdir ve kolu kaydırarak yatar pozisyona getirir.

Remy bunu şüpheli bir bakışla izler. "Nasıl farklı?"

"Minik Kuş." Uzanıp tişörtünü başının üzerinden çekerek göğsünü ve gövdesini ortaya çıkardı, kaslar keskin ve tonluydu ve Remy'nin

tasarımlar. "Beni mürekkepleyecek."

Remy'nin yuvarlanan gözleri üzerime dikildi. "Kıskandı, ha?"

Cevap vermiyorum, çünkü arkamı döndüğümde Nick pantolonunu indirmiş, şortunu da sadece aletini örtecek kadar indirmişti. Arkasına yaslanıp bacaklarını koltuğun iki yanına açıyor. Elleriyle alt karnını çevreleyen sert V kaslarının üzerinde bir hareket yapıyor. "Tam burada, döl oluklarının arasında."

Söylemeye gerek yok, aleti pamuklu şortunun üzerinde kabarıyor.

Kadın erkek herkesin erkeğimin vücudunu sergilemesini izlemek için döndüğü hemen anlaşılıyor. Yanaklarım kızarıyor, "Belki de yukarı çıkmalıyız." diyorum.

Nick bakışlarımı odanın içinde takip ediyor, boğazından muzip bir kıkırdama kaçıyor. "Şimdi kim kıskanıyor?" Ama ilgiden kaçmıyor. Aksine, beni daha da yaklaştırmak için elimi tutarak ona doğru eğiliyor. Eğilip kulağıma konuşabileceği kadar yaklaştığımda, "Herkesin görmesini istiyorum" diye fısıldıyor.

Remy sandalyesini çekip Nick'in tam önüne koydu, "Al bakalım Vinny." Ben Nick'in bacakları arasında, ikisinin de delici bakışları arasında sıkışıp kalacağım, ancak o zaman Remy sandalyeye oturacak.

Remy bacaklarını açarak sandalyeye vuruyor ve beni çağırıyor.

Nefes alarak kendimi onların arasına sokuyorum, Remy'nin kalçalarımdaki sıcak ellerinin verdiği hisle karıncalanıyorum, Nick'inkinin üzerine tünerken kıçımı kasıklarına doğru yönlendiriyorum. Remy'nin bira kokan yumuşak nefesi kulağıma değiyor. "İyi mi?" diye soruyor, bir kutu steril eldiven aniden kucağımda beliriyor.

Hayır, ben söylemeliyim. Nick'in aleti yüzümdeyken ve Remy kıçıma bastırırken odaklanabilmemin hiçbir yolu yok. Tam aralarında sıkışmış durumdayım, ensemdeki deri terden karıncalanıyor ve kendi ıslaklığımı hissederek kıpırdanmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" İstemeden de olsa Remy'ye soruyorum.

"Birine dövme mi yaptıracaksın?" Remy kafası karışmış bir sesle soruyor. Ancak o zaman iki parmağını saçıma dolayarak omzumun üzerinden geçiriyor ve gözlerimdeki kor ateşi görmüş olmalı ki alçak sesle ve boynumun birleşme noktasına alay ederek gülüyor. "Evet, senin için çok güzel bir ten, değil mi Vinny?"

Nick'in kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Ne?"

Remy'ye uyarıcı bir bakış a t ı y o r u m -yapma- ama o görmemiş gibi davranıyor. "Onu azdırıyoruz." Öfkeli yüz ifademi görmezden gelerek bana şöyle diyor: "Sana mürekkep sürdüğümde hep azıyorum. Tüm o mor ve kırmızı... Bu her şeyi daha da güzelleştiriyor. Bir dahaki sefere onu gördüğünde anlayacaksın, tamamen iyileşmiş ve seni bekliyor." Parmakları yukarı uzanıyor, güvelerin durduğu göğüs dekoltemin üst kısmını okşuyor. "O zaman ne kadar sana ait olduğunu hissedeceksin." diye fısıldıyor.

Dudaklarını kulağımda hissettiğimde ürperiyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum. Başımı sallayarak iki lateks eldiven çıkardım ve içimden gelen dürtüye boyun eğdim.

Remy'nin sikine doğru kıvranıyordu.

Homurdanıyor, kalçamı tutuyor. "Aletine almayı düşündün, değil mi?" Remy Nick'e soruyor. Bana, "Alanı hazırla bebeğim," diyor ve ardından bana antiseptik bir mendil uzatıyor.

Nick bir omzunu silkiyor, ön kolunu başının arkasına sıkıştırıyor. "Bunu düşündüm, ama-" Soğuk bezi derisinin üzerinde gezdiriyorum ve tıslıyor, karnı batıyor.

"İyileşme zamanı," diyor Remy, cümlesini bitirirken. "Anlaşıldı."

Ben Nick'in cildine antiseptik üflerken Sy yanıma geliyor ve karın kaslarındaki dalgalanmayı izliyor. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum ama Remy ve şimdi de Nick gibi Sy da gömleğini kaybetmişti. "Neler oluyor?" diye soruyor, bir bira şişesini dudaklarına götürüp Nick'e uzatmadan önce.

"Zafer dövmemi yaptırıyorum." Nick sırıtarak bana bakıyor, birasından bir yudum alırken gözleri ağırlaşmış ve donuklaşmış. "Lavinia yapıyor."

Gözlerini devirir ve Remy'ye kaşlarını kaldırır. "Kıskandı. Sana söylemiştim."

"*Ona söyledin* mi?" Nick birayı Remy'ye uzatarak, "Ona söyledin mi?" diye sorar. "Küçük orospular gibi arkamdan mı konuşuyorsunuz?"

Sy omuz silkiyor. "Arkandan söylediğim her şeyi yüzüne de söylerim. Remy'nin dövmesini gördüğünde kıskanacağını biliyordum. Şımarık küçük bir pisliksin."

"Her neyse," der Nick, acısı sadece bir an sürer. "Hazır mısın Minik Kuş?"

Dövme tabancasını elime alıyorum, bugünlerde elimdeki ağırlığı beni rahatlatıyor. "Sana ne yapmamı istediğini bana hiç söylemedin."

Nick umursamazca, "Kolay olacak. Şablon yok. Çizim yok. Sadece kendi el yazınla iki harf istiyorum." Parmak uçları o bölgede geziniyor. "L.B."

Yüzüm daha da kızarıyor, "Küçük Kuş için" diyorum.

Gözleri bir kalp atışı boyunca benimkileri tutuyor, çenesinin arkasındaki kaslar karıncalanıyor. "Evet, Küçük Kuş için."

Remy'yle paylaştığım sandalyeyi Nick'inkinin önüne değecek kadar yaklaştırıyorum, bacaklarımız sıkışık ve birbirine dolanmış ama yine de bir şekilde mükemmel bir şekilde uyuyor. Öne doğru eğilerek, elimi sabit tutmak için karnının alt kısmının sert, düz düzlemini kullanıyorum.

"Bu iyi mi?" Omzumun üzerinden Remy'ye bakarak

soruyorum. Alanı değerlendiriyor, "Biraz sağa."

"Birazcık mı?" Nick soruyor ama ben onun önerdiği gibi

yapıyorum ve Remy başını sallıyor. "Ortalandı."

Saçlarım öne düşüyor ve Nick uzanıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Sesimi zorlayarak, "*Nick*. Ben bunu yaparken bana dokunamazsın."

"Hayır mı?" Gözleri göğsüme düştü. Bu ürperti göğüs uçlarımı

dikleştirdi. "*Okunaklı* görünmesini istiyorsan hayır."

Remy'nin eli saçlarımı topluyor ve beni izlerken Nick'in çıplak karnını tam olarak görmemi sağlıyor. "Bu daha iyi mi?" Remy soruyor.

"Evet, teşekkürler."

Nick diyor ki, "Sana dokunabilsin

diye mi?" Yemin ederim. "Nick."

Alt dudağını yalıyor. "Devam et, ben hazırım."

Ona bu kadar yakın olmak, onu koklamak, dövüş sonrası aldığı duşun sabunlu kokusunu almak neredeyse imkânsız bir görev. Nefes aldığında tekila kokusu. Teninden yayılan ılık sıcaklık. Şortunun ince kumaşı altında şişen sikine ya da iğne temas ettiğinde teninden yükselen tüylere bakmamak için kendimi zorluyorum. Ona istediğini veriyorum. L ve B, en önemli organı üzerindeki sahiplik damgası, tamamen bana ait bir el yazısıyla. Bir yanım bunun dengesiz olduğunu, hiçbir normal kızın kendini böyle bir adama bağlamayacağını biliyor

-Böyle *adamlara*.

Ama ben ne zamandan beri normalim?

B'nin son halkasını bitirdiğimde Nick'in siki çivi gibi sertleşmişti, başı neredeyse kalçasının yanındaki boxer'ının lastiğinden dışarı çıkıyordu. Biraz geri çekiliyorum, silahın vızıltısı nihayet kesiliyor ve avucumu tam sertliğinin üzerine koyuyorum, soğukkanlılıkla hareket ediyorum.

Nick alçak sesle, "Siktir," diye tükürüyor ve içine giriyor, ama ben çoktan geri çekiliyorum.

Sy'ın kaba, sessiz sesi çınlıyor. "Yani sen ve Nick bu gece kesinlikle sikişeceksiniz."

Kafamı kaldırdığımda, kapüşonlu gözleri bizi değerlendiriyor, üçünün dövme boyunca aynı devrede dolaştırdığı bira şişesini alıyor. "O da mı?" diye ekliyor, şişenin ağzını Remy'ye doğru eğerek.

Nick yüzümün önünde ne kadar sert duruyorsa o da kıçımda o kadar sert duruyor. "Belki," diyorum, Remy'nin ereksiyonunu içime sürttüğünü hissederek.

Bir zamanlar böyle bir açıklama Sy'ın gözlerinin o eski, tanıdık acıyla dolmasına neden olurdu. Şimdi sadece bizi izliyor, saklanmaya bile zahmet etmiyor.

kendi pantolonundaki şişkinlik. "Bunu benim yatağımda yapabilirsin."

Nick yeni dövmesinden başını kaldırıp önce Remy'ye, sonra da bana baktı. Kararı ona bıraktım. Nick galip geldi ve daha önce de haklıydı. Ganimetler onun olacak. Eğer bu gece beni yalnız istiyorsa, ona bunu vereceğim.

"Beni tanıyorsun." Aleti korkutucu derecede belirgin bir şekilde seğiriyor. "Her zaman şov yapmaya hazırım."

"Porterfield!" Sy aniden bağırıyor, acemi asker soluk soluğa ve bir yosmanın koyu kırmızı boasına bürünmüş halde oraya doğru ilerlerken biranın geri kalanını iki yudumda bitiriyor.

"Evet, patron?"

Sy boş şişeyi Porterfield'ın göğsüne doğru itiyor. "Sen ve Ballsack kapanış görevindesiniz."

REMY'nin beni öpmek için her zaman böyle bir yolu vardı. Bu sadece onun dili ve açgözlü dudakları ya da beni duvara yapıştırırken ellerinin kıçımı iki büyük avuç gibi kavraması değil. Bu belirgin bir şekilde ruhani bir şey, sanki beni kendi çekim alanına alıyor, bedenimi ve ruhumu tüketiyor.

Görüşümü bulmayı başardığımda tek gördüğüm onun gözleri oluyor, külotumu kalçalarımdan aşağı indirirken beni delip geçiyor. Üst kattaki ana yaşam alanı karanlık. Remy bir sinsi gibi üzerime çullanmadan önce kapıdan zar zor geçebildi. Arkamızda bir yerde, Sy ve Nick'in nefes alıp verişlerini, kumaşların yere vuruş seslerini belli belirsiz duyabiliyorum ama tek algılayabildiğim Remy'nin parmaklarının bacaklarımın arasına girip ıslaklığımı toplaması.

Dili dudaklarımda parmaklarının izlediği yolu izliyor, yavaş ve alaycı, giriş yerimin etrafında gezinme biçiminde bir tehdit iması, dili ayrılmış dudaklarımdan geçmeye hazır.

Parmaklarını, dilini içime soktuğu anda acı dolu bir keskinlik çıkarıyorum, her penetrasyonda eğilerek daha fazlası için çaresiz kalıyorum. Serbest eli pantolonunun düğmesine uzanırken beni orada sabitliyor, pençeleriyle açıp aşağı itiyor.

Kayalıklardaki o geceden beri Remy ile her zaman daha çılgınca ve bu gece de farklı değil. Beni kaldırıyor ve ben de içgüdüsel olarak ona yapışıyorum, bacaklarım kalçalarına dolanıyor.

Arkasından Nick homurdanıyor. "Herkes hep şımarıkmışım gibi davranıyor, ama bana bak, kurban *ben olduğum halde* ilk hakkı onun almasına izin veriyorum-"

Remy içime girdiğinde yüksek sesle ve keskin bir şekilde nefes alıyorum, yeşil gözleri kabzasına kadar batarken benimkilere sıkıyor. Adını söylediğimde bir elini çenemin altına koyuyor, beni derin ve buyurgan bir şekilde öperken sabit tutuyor. Onunla olmak eskisinden hem daha iyi hem de daha kötü. Daha iyi, çünkü çok elektrikli. Daha kötü, çünkü çok tüketiyor. Ciğerlerim nefes alma ihtiyacıyla yanıyor, ama bacaklarımın arasındaki ateş buna izin vermiyor, Remy'nin siki sadece bana geri vurmak için uzaklaşıyor.

Sy'ın konuştuğunu fark etmem uzun zaman aldı. "...onu odaya götür. Hadi." Remy'nin vücudu aniden sertleşiyor ve Sy ekliyor, "Sakin ol. Sadece onu yatağa götür. *Tanrım.*"

Alçak, kederli bir ses geliyor ve benden geldiğini fark edince şaşırıyorum. Dolgunluğu kaybetme düşüncesi kalçalarımın onun beline dolanmasına neden oluyor ama Remy'nin beni terk etmeye niyeti yok. Bir kolunu sırtıma doluyor ve beni kendine çekerek Sy'ın yatak odasına doğru zahmetsizce götürüyor. Attığı her sarsıcı adım aletini biraz daha derine itiyor ve ben boynuna asılıp bunun tadını çıkarıyorum.

İşte o zaman Nick ve Sy'ı görüyorum.

İkisi de zaten çırılçıplak, bizi takip ederken ereksiyonları kalçalarının arasında ağır ağır sallanıyor. Bakışlarımız karşılaştığında Nick elini aşağıya uzatıp çenesini kaldırıyor.

"Ben sana söyleyene kadar gelme," diyor tüyler ürpertici, tekinsiz bir ses tonuyla. "Anlaşıldı mı?"

Sersemlemiş ve bunun ne kadar can sıkıcı olacağını düşünemeyecek kadar azgın hissederek başımı sallıyorum ve Remy'nin tuzlu boynuna boş boş bakıyorum. "Tamam, Nick."

Vücutlarını izlemeye o kadar odaklanmışım ki, Remy beni aniden yumuşak bir şiltenin üzerine indirip, sonuna kadar takip edene kadar geldiğimizi bile fark etmiyorum.

Aleti bir kere bile kaymıyor.

"Nerede kalmıştık?" Bana attığı muzip sırıtış bu durumdan ne kadar gurur duyduğunu gösteriyor, ama sonra her iki dizimin arkasından birer elini kıvırıp *yukarı* itiyor ve beni ikiye bükerek inanılmaz derecede derine itiyor.

Kalçalarını piston gibi kullanarak sert ve sarsıcı bir hamleyle içime girdiğinde, bedeni ile yatak arasında sıkışmış bir halde omuzlarına yapışıyorum. "Oh, kahretsin," diye nefes nefese kalıyorum, birbirimize ne kadar yakın olduğumuza bakıyorum. Remy de bakıyor ve onun da aynı şeyleri gördüğünü biliyorum.

Dövmelerimiz -ay ve yıldız- her zaman olması gerektiği gibi buluşuyor. "Çıkar şunu," diye duyuyorum ve sonra başımın üstünden eller beliriyor -dövmeli parmak eklemleri, Nick olmalı- üstümü çekiştiriyor. Remy'nin ağzı göğsüme iniyor, Nick de üstümü çekiştiriyor. Kollarımın ve başımın üzerinden.

Remy bir meme ucunu emerken Nick diğerini okşuyor, başımı kalçasına yaslıyor. Başımı çevirdiğimde sikini görüyorum, sertleşmiş ve beni bekliyor, kökünün hemen üzerinde LB harfi var, ama Remy'ye acele etmesini söylemiyor.

Diyor ki, "Onu sertçe becer. O amcığı benim için güzelce ıslat. İyi hissediyor musun, bebeğim?" Nick son kısmı saçlarımı geriye doğru okşarken söylüyor ve ben de alev alev yanan mavi gözlere bakıyorum.

"Nick," diye inliyorum, Remy boynuma bir homurtu gömerken dudağımı sertçe ısırıyorum. "Ben... gelebilir miyim? Lütfen?"

Tamamen taş suratlı olan Nick elini baldırıma dolayarak beni Remy için daha da eğiyor. "Henüz değil."

Remy beni sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi beceriyor - Nick'e ya da yanımızda sırt üstü yatmış bizi izlediğini hissettiğim Sy'a değil- ama kendine. Kendisine burada kontrolü kaybetmenin sorun olmadığını söyler gibi beni beceriyor, homurdanırken yanakları kızarıyor ve beni yatağa çarpıyor.

İçimde şiştiğini hissediyorum ama hissetmesem bile yüzünün sertleşmesi, kaşlarının birbirine çarpması bana geldiğini anlatmaya yetiyor. Parmaklarımı saçlarına doluyor ve her damlasını umutsuzca bedenime almaya çalışırken kalçalarımı işe yaramaz bir şekilde sıkıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor Remy, dudakları ıslak bir şekilde ağzımda geziniyor. "Çok fazla mavi..." Sonra beni öpüyor, yavaş ve kaygan, göğsümü avuçlayıp çekerken aleti içimde yumuşuyor.

Nick sonunda cömertliğinin sonuna ulaşıyor ve Remy'nin ayak bileklerini tekmeleyerek yatağın etrafında dönmek için arkamdan kayboluyor. "Sola doğru on santim yuvarlandıktan sonra parıltının tadını çıkar."

Remy inleyerek uzaklaşıyor, beni soğuk ve kıvranır halde bırakıyor. Nick çoktan yatağın üzerine diz çökmüştü bile, eteğimi yukarı kaldırıp kullanılmış amımı ortaya çıkarırken mavi gözleri kalçalarıma kayıyordu.

"Gel bak" diyerek sikini yumrukluyor ve Sy bacaklarımın arasına bakmak için doğrulana kadar kiminle konuştuğunu anlamıyorum.

Dudağımı ısırarak, yüzümün kıpkırmızı olması gerektiğini bilerek kalçalarımı onlar için açıyorum. Sıcak bir aşağılanma dalgası beklerken, Sy ve Nick siklerini okşayarak bana bakarken, onun yerine düşük, kaynayan bir uyarılmadan başka bir şey bulamıyorum.

"Tanrım, Remy," diye fısıldıyor Sy, dudaklarını ıslatarak. "Bu bir galon sperm gibi."

Parmakları çeneme dokunuyor, Remy gevşek bakışlarıyla buluşmak için yüzümü çeviriyor. "Bunu onun için saklıyorum," diyor ve bana yavaş, duygusal bir öpücük daha vermek için öne doğru eğiliyor. Ben ona sarılmışken Sy eteğimi çıkarıyor. Eteğimi çıkarmıyorum.

O olduğunu anlamak için bakmam gerekiyor. Sadece parmak uçlarının sıcaklığından, sertliğinden, eteği çekip çıkarırken kalçalarımın üzerinde yaptıkları garip sıçrayıştan anlayabiliyorum.

Ama klitorisime inen dil tamamen Nick'e ait. Bu beni sarsıyor ve bakışlarımı aşağıya kaydırdığımda, Nick bana uyarıcı bir bakışla bakıyor ve kıvrımlarımı okşamak için yalıyor.

"Şimdi mi?" Soruyorum, zaten kendi orgazmım için yalvarmanın eşiğindeyim.

Nick başını sallıyor, dili sinir yığınının üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyor. "Ben söyleyene kadar olmaz," diye cevap veriyor, giriş yerimden klitorisime doğru sert bir şeridi yalamak için eğiliyor.

Remy'nin bütün dölleri Nick'in dilinde toplanır.

"Hey!" Remy alçak, sinirli bir ses çıkarır. "Onu ona geri ver, Nicky."

Nick'in gözleri önce onunkilere, sonra tekrar benimkilere kayıyor ve birden ayağa kalkıp pis, kaygan bir öpücükle dölünü ağzıma itiyor. Tadı tıpkı Remy gibi keskin ve sıcaktı ve beni bile ürküten bir saldırganlıkla geri alıyorum, elimi Nick'in boynunun arkasına kıvırıyorum. Remy'yi dilinden emerken onu yakınımda tutuyorum, Nick geri çekildiğinde her son damlanın peşine düşüyorum.

Çenesini Sy'a doğru sallayarak, "Sıra bende," diyor. "Onun üstüne çık."

Döndüğümde Sy geriliyor, bir bacağımı kalçalarının üzerinden geçirerek üzerine oturuyorum. "Nick," diye tıslıyor, onu düz durması için iterken ellerimle kalçalarımı sabitliyorum. "Hadi ama, götlük yapma."

Nick arkama geçerek, "Bir gösteri istedin," diyor. Avucunu omuzlarımın arasına yerleştirerek beni aşağı doğru itiyor, ta ki ellerim ve dizlerim üzerinde Sy'ın çıplak vücudunun üzerinde durana kadar. "Ön sıra koltuklar, ağabey."

Sy'ın boğazı bir yutkunmayla titriyor, ama bakışları aşağıya inip ağır ağır göğüslerime yerleşirken gözbebeklerinin genişlediğini görebiliyorum. Sesi aceleci ve gergin geliyor. "Kahretsin Lav, onun içeri girmesine bile yetecek kadar uzun süre dayanamayacağım-"

Ama keskin çığlığımla kesildi, Nick çoktan sıraya girmiş, yavaş ve güçlü bir hamleyle içime giriyordu. Kalçalarımı ona doğru eğiyorum, onu gidebildiği yere kadar götürüyorum ve Nick saçlarımın arkasını yakıcı bir baskıyla kavrıyor, zar zor dizginlenen bir gümbürtü çıkarıyor.

"Kahretsin, ıslanmışsın," diye homurdanıyor, kalçaları kıçıma doğru sallanıyor. Sy şaşkın bir ifadeyle gözlerimin içine bakıyor, kardeşinin sikini almamı izliyor ve bu beni dolgunluğun etrafında sıkıyor. Nick, "Seni siken o değil." diyor. Sy'ı öpmek için eğilme planlarım Nick'in sert ve emredici sesiyle suya düşüyor. "*Bana* bak."

Ayağa kalkıp bakışlarıyla buluşmak için dönüyorum ama Nick çoktan beni vücuduna doğru çekiyor, eliyle çenemi kavrayıp özensiz, koordinasyonsuz bir öpücük konduruyor.

Gözlerini bile kapatmıyor.

"İşte benim iyi kızım," diyor kalçalarını benimkilere doğru iterek. Ağzım coşkuyla açıldığında, iki parmağını dudaklarımın arasından geçirme fırsatını değerlendiriyor, parmak uçları dilimde tuzlanıyor. Bir süre sonra bakışlarını Sy'a çeviriyor. "Onu becermenin en iyi yanını bilmek ister misin?"

Sy'ın ifadesi kapanıyor, gözleri ağzımın Nick'in parmaklarına dolanışına sabitleniyor. "Ne?" diye soruyor, sesi kısık ve soğuk.

Nick sırıtıyor. "Sikini ağzına aldığında yüzündeki ifade? Onu görmene izin vereceği kadar güçsüz olmaya yakın." Dönüyor, başımı omzuna yaslayıp inlerken dudakları yanağımda geziniyor. "İşin sırrı bu, biliyorsun. Çiçekler ya da süslü randevular değil. Onu böyle görmek ve bunun değerini bilmek. Buna saygı duymak. Bir şeyi zorla almak yerine verilmesini beklemek. Benim de bunu anlamam biraz zaman aldı."

Ağırlaşmış gözkapaklarımın ardından Sy'a bakıyorum, Nick içimde sert ve dolu, ve sonunda her şeyin yerine oturduğu anı görüyorum. Nick biliyordu. Sy'ın şimdi bildiği gibi biliyor ve yanımızdaki Remy'nin de bunu nasıl anladığını.

Kendimi bu adamlara verdiğim gibi hiç kimseye vermedim.

Nick sonunda alay etmekten vazgeçiyor, kalçalarımı kavrıyor ve beni kıvrandıran bir acımasızlıkla vücuduma vuruyor. Daha fazlasını almak için çaresizce sırtımı eğdiğimde, Sy'ın elleri beni buluyor ve ağzıma bir öpücük kondurmak için yükselirken yüzümü çerçeveliyor. Yavaş ve tatlı bir öpücük, kardeşi beni sertçe sikerken vücudumda oluşan sarsıntılarla tam bir tezat oluşturuyor, beni ve Sy'ı affetmeyen bir tempoda birbirine vuruyor.

Boşalmamak için savaşıyorum, Nick'in kalçalarının her çarpışında klitorisim Sy'ın sikinin sert gövdesine sürtünürken parmaklarım çarşafın içinde çılgınca dönüyor. Bunu engelleyen tek şey gözlerimi açıp Sy'ınkilerle buluşmak ve kendimi mavi okyanusta kaybolmaya bırakmak.

Nick boşalırken hayvani hissediyor, siki kabarırken hırıltıyla bana çarpıyor. Uzun bir an boyunca, beni doldurup kaygan bir sıcaklıkla pompalarken her şey hareketsiz kalıyor. Kendi kaslarım hâlâ gergin, klitorisim o kadar hassas ki güçlü bir hava akımı beni muhtemelen uçurabilir.

"Nick," diye mırıldanıyorum, ona doğru geri sallanıyorum. Klitorisim Sy'ın uzunluğunun üzerinde kayıyor ve titriyorum, alnım Sy'ın göğüs kafesine düşüyor. "Lütfen..."

Nick çekilirken eliyle kıçımın kıvrımlarını okşuyor ve şöyle diyor: "Remy. Vakit geldi."

Beynim ağrıyan göbeğime o kadar odaklanmış ki, güzel, sert bir orgazmdan başka bir şey için zamanın gelmiş olabileceği aklıma bile gelmiyor.

Sonra Sy ayağa fırlayıp "Hey! Ne oluyor lan?" dedi.

"Kıpırdama, pislik." Remy'nin sesi alçak ve gergin, nihayet neler olduğunu görmek için başımı kaldırdığımda, Sy'nin bileklerine bir çift kelepçe geçirmiş, zinciri yatak başlığındaki bir çıtadan geçiriyor. Remy son bir homurtuyla kelepçeyi kapatıyor ve ters ters bakarak yataktan uzaklaşıyor. "Tanrım, bir kardeşini yatağa atmaya çalışıyorsun ve o sana nasıl karşılık veriyor?"

Sy başının üzerinden kelepçelere bakıyor, boş yere çekiştiriyor. "Bu hiç komik değil," diye bağırıyor ve bakışlarını şu anda Sy'ın havlularından biriyle aletini silmekte olan Nick'e çeviriyor. "*Nick*. Çıkar şunları."

Nick havluyu bir kenara atarak, "Hayır," diye cevap veriyor. Yüzü güzelce kızarmış, gözleri o özel sikiş sonrası yumuşaklığında. "Olay şu, ağabey. Kızımız aletini istiyor ve belli ki sen de ona vermek istiyorsun ama tek yaptığın daha da azgınlaşmak."

Yatağa uzanan Remy bir dizini havaya kaldırır, zaten yarı uykulu görünmektedir. "O boruyu sorumlu bir şekilde döşediğinden emin olmak için buradayız."

Kelepçelere karşı mücadele etmeyi nihayet bırakmış olan Sy'a bakıyorum ve hayal ediyorum. Sikini alıyorum. Batırıyorum. Hareket edemediğinde yüzündeki ifadeyi izliyorum.

Hiç düşünmeden, Nick'in bana bıraktığı boşluğu sıkarak aşağı doğru çekiyorum.

Sy geriliyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Öyle mi?" Konuştuğunda, bunun sadece benim için olduğunu biliyorum. "Bu senin için yapıyor mu?"

Kalçalarımı sallayarak başımı sallıyorum. "Sen...? İstiyor musun?"

"Hem de çok." Yüzünde çiğ bir sıcaklık titreşiyor, en sevdiği şeye yenik düşmeden hemen önce aldığı o bakış, kontrolü kaybetmek. Bu şekilde ikimiz de istediğimizi alabiliriz.

Sonunda.

16

Sy

O BIR TANRIÇA.

Hayatım boyunca hiç bu kadar seksi bir şey görmemiştim, Lavinia üzerime binmiş, amcığı dölle ve kendi sıcak uyarılmışlığıyla kayganlaşmış, aletimin uzunluğu boyunca öğütüyor. Sadece amı değil ama. Yüzümün tam önünde, esnek ve dolgun göğüsleri. Bana karşı sallanırken dişlerinin dudağına sapladığı çentik. Bana öyle bir bakıyor ki, öyle bir *istekle* dolu ki, kalçalarımı yukarı itme içgüdüsüne karşı ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor.

"Lav," diye nefes alıyorum, yüzüne uzanmak istiyorum ama kelepçelerin beni engellediğini hissediyorum. "Lütfen."

Ağzından bir inilti çıktı, çünkü tabii ki yalvarmamdan zevk alacaktı. Bağlı. Çaresiz. O kadar azmışım ki sikim yeni bir precum akışıyla kabarıyor. Sırrım şu ki, nasıl aldığı önemli değil, sadece alması önemli. Beni bağlayabilir, canımı yakabilir, beni

delilik ve beni zirveden aşağı itmek, ve *içeri girdiğim* sürece benim için hepsi aynı olacaktı.

"Sen hazır olduğunda ben de hazırım," diye acele ediyorum, ama beklentiyle kendimi destekleyerek yer değiştirdiğimde bileğim kırılıyor, kelepçelerin zinciri karyola çerçevesine çarpıyor.

Remy homurdanır. "Eminim öylesindir, şampiyon."

"Kapa çeneni," diye tısladıktan sonra ona dönüyorum. "Kontrol sende bebeğim."

"Öyle diyorsun," gözleri Nick'e kaydı, "ama biri gelmeme izin vermiyor." Nick yanıma yayılıyor, başı ayaklarımın dibinde, bakışları Lavinia'nın kıçında. Bir parmağını uzatarak bileğinin etrafında alaycı bir şekilde gezdiriyor. "Bunu saklaman gerektiğini düşündüm. Onu sıktığında bunu hissetmesine izin ver."

Bana bakıyor ve sırıtıyor. "Mutlu yıllar."

Lavinia donup kalıyor, ağzı açık bana bakıyor. "Bugün senin doğum günün mü?" Yüzünde telaşlı bir ifade belirdi. "Kimse bana doğum gününün olduğunu söylemedi."

Muhtemelen spastik bir seğirmeye benzeyen bir omuz silkme denemesi yapıyorum. "Yarına kadar değil. Bunu asla sorun yapmam."

"Sana hiçbir şey almadım," diye endişeleniyor ve ben de başımı kaldırıp ona uzun ve anlamlı bir bakış atıyorum.

"Lavinia." Gözlerim aşağıya, amının sikimin üzerinde gezindiği yere doğru kayıyor. "İnan bana, bu şimdiye kadar aldığım ya da alabileceğim tüm hediyelerden daha iyi."

Göz kırpıyor. "Oh." O ayağa kalktığında benim sikim de onunla birlikte kalkıyor. İkimiz de ıslanmıştık, kendi uyarılmışlığımızla ve hem Nick hem de Remy'nin bıraktığı yapışkan kalıntılarla sırılsıklam olmuştuk. Kardeşim her şey spontane gelişiyormuş gibi davranabilir ama Nick zaferini hiçbir şeye değişmez. Eğer bu benim doğum günü hediyemse, o zaman araştırmasını yapmış demektir. Ne kadar azgın olursa, zaten ikisi tarafından sikilmişse, beni alması o kadar kolay olacaktır.

Umarım.

"Korkuyor musun?" diye soruyorum. Beni girişine doğru itiyor ve kalçalarımı yatağın üzerinde kalmaya zorluyorum. Biri muhtemelen o

tarafımı da bağlamalı.

"Hayır. Korkmuyorum." Öne doğru eğildi, göğsümü öptü, dili meme ucumun üzerinde gezindi. "Biraz gerginim sanırım."

Kelepçenin zincirini parmaklarımla kavrıyorum, o kadar sıkı kavrıyorum ki acıtıyor. "İyi olacağım." Tamamen ciddiyim ama yine de Nick'e hızlı ve umutsuz bir bakış fırlatıyorum.

Onu tekrar incitmeme izin verme.

Nick parmaklarını kızın ayak bileğine doluyor ve başını sallayarak çenesini aşağı indiriyor.

Dili boğazıma doğru sıcak bir yol çizerek yükselirken içimi bir ürperti kaplıyor. "Sadece ona kadar çalışıyorum," diye fısıldıyor, kedi horozumun başı üzerinde sürükleniyor.

Boğazına bir öpücük kondurmak için yukarı doğru geriniyorum, solgun etindeki bir çürüğü emiyorum. "Bana memelerini ver," diyorum, onları ağzıma almak için can atıyorum. İkisini birden kavrıyor, sıkıyor ve aç dilime doğru götürüyor. Onu emiyorum, meme uçlarını sert tepelere çekerken inlemesini dinliyorum.

Ayağa kalkıyor, amını tekrar bana sürtüyor. Gözleri bileğimi bağlayan zincire kayıyor, ağzı aşağı dönüyor. "Keşke bana dokunabilseydin."

Hava ciğerlerimden sert ve acı verici bir şekilde kaçıyor. "Siktir, bebeğim. Ben de sana dokunmak istiyorum." Remy'ye yalvaran bir bakış attım. "Belki-"

"Hayır." Remy ayağa kalkar, kendi aleti yeniden dikkat çekmeye başlamıştır bile. "Ben hallederim." Onun arkasına geçti, elleri göğsünün etrafında kayarak göğüslerini avuçladı. "Bu iyi mi, Vinny?"

Bu çileden çıkarıcı derecede adaletsiz, ama kıskançlığın yanması, vücutlarımızın arasına uzandığında, parmakları şaftımın üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde kayarken çıkardığı mırıltı sesiyle hafifliyor. Dudakları birbirinden ayrılıp beni kıvrımlarında ağırlarken sıcaklığını hissediyorum ve buna değdiğini anında anlıyorum.

"Yavaş ol Vinny," diyor Remy onun kulağına. Gözleri kapalı, ağzı onun boynunu emiyor. Meme ucunu cimcikliyor, o da öne doğru atılarak sikimin başını kendisiyle birlikte alıyor.

Bakışlarını tutarken boğazıma bir nefes takılıyor, sikimin ucundaki direnci hissediyorum. Kalçaları küçük bir test sallantısı veriyor, bu da aletim nihayet mızrak gibi geçmeden önce aldığım tek uyarı, başı tam girişinin içine giriyor.

Lavinia geriliyor, dudakları bir solukla ayrılıyor. Avuç içleri göğsümde düzleşiyor, parmakları göğüs kaslarımın her birinin üzerinde yayılıyor. "Aman Tanrım, sen-"

"Siktir," diye homurdanıyorum, çenem acıyla sıkılmış. Dizlerinin üzerinde duruyor, sikimin ucu deliğinin içinde kayboluyor ve ipek gibi, sıvı ateş gibi hissettiriyor. "Siktir, siktir, *siktir.*"

Gözleri açılıyor ve alt dudağını yalıyor. "Acımıyor. Sanırım... Sanırım biraz daha dayanabilirim." Parmaklarım protesto için çığlık atıyor, zincir parmak eklemlerime acı verici bir şekilde batıyor, o da dikkatli bir şekilde sallanıyor ve kaygan amına sert bir inç daha batırıyor.

"Nasıl olur lan?" diye hırlayarak başımı yatağa vurdum. "Nasıl oluyor da bunu hissediyorsun ve anında beynin dışarı çıkmıyor?" Uzaktan gelen kıkırdamalardan Nick ve Remy'nin bu sorunun onlar için sorulduğunu anladıklarını tahmin edebiliyorum.

Remy, "Bu sadece tecrübe, kardeşim. Hepimiz ilk birkaç seferde taşaklarımızı çok erken patlatırız."

Ne kadar dürüst olduğunu görmek için gözlerimi kendi aletimden ayıramıyorum. Çok sıkı ama geçen seferkinden çok daha esnek. O gece, sanırım kendimi onun içine nasıl soktuğumu hissettim. Tüm deneyim hep o yanlışlık hissiyle örülmüştü. Şu anda ise tam tersi. Bana yer açmak için kıvranıyor, ama orada - içinde benim için bir yer var. Bunu hissedebiliyorum ve tek istediğim *itmek*, kalçalarımı yukarı *itmek* ve direnci delip geçmek, sikimi tüm sıcaklığıyla kılıfına sokmak.

Dürtülerime direniyorum, kaslarım o kadar gergin ki kısıtlamadan dolayı titrediklerini hissedebiliyorum. Alnımda ter boncukları oluşmaya başlıyor. "Lav," diye mırıldanıyorum,

Yavaşça, acı verici bir santim daha batışını izliyordu. "Bir şey söyle. Sen... bu...?"

"Ben iyiyim," diyor, her ne kadar sözcükler bir dizi nefes nefese söylenmiş olsa da. Çeneme dokunuyor, başparmağının ucuyla bir günlük kirli sakalımı okşuyor. "Sen iyi misin? Rahatlaman gerek Sy. Bayılacaksın ya da öyle bir şey olacak."

"Evet," diyor Nick, "o şeyi alan sen değilsin. Biraz rahatla."

Ona ters ters bakıyorum çünkü anlamıyor. Söz konusu bu olduğunda gevşemek yok. Ancak o zaman Lavinia beni öpmek için eğiliyor ve o kadar nazik, o kadar tatlı öpüyor ki kaslarım gevşemeye başlıyor. Dudaklarının hissine kapılıyorum, saçları boynumu gıdıklıyor, amı sikimin başının etrafında çırpınıyor ve bir sonraki darbesi, kalın bir santimimi daha alıyor, yukarı doğru çarpma içgüdüsüne karşı sıkmama bile neden olmuyor.

Uzun, işkenceli bir iniltiyle alıyorum. "Amın çok güzel," diyorum, fısıltıyı ağzına yalayarak.

Nick yanımdaki yatakta kayıyor, eli sikini yumruklarken gözleri onun amına dikilmiş durumda. "Tanrım, onu nasıl aldığına bir bak. Çok iyi gidiyorsun, Minik Kuş. Sadece biraz daha."

"Biraz" abartı olur. Neredeyse yolun yarısı. 'Sadece ucu' aşamasını geçmiş olabiliriz ama tam olarak içine girmiş sayılmayız. Bunun bu sefer olmayabileceğini anlıyorum. Bana verebileceği her şeyi alacağım.

Ama Lavinia aşağı itmek yerine tekrar yukarı kalkıyor. Panik beni sarıyor ama ısı kaybına tepki veremeden tekrar aşağı iniyor, hem de öncekinden daha sert bir şekilde. Sikim daha derine kayıyor, duvarları beni sıcaklığıyla kaplarken taşaklarım seğiriyor.

Remy onun saçlarını okşayarak iniltisini yatıştırıyor ve "Zorlama Vinny" diye fısıldıyor. Eli kızın arkasında kayboluyor ve sonra parmaklarının kızın kıvrımlarını makasladığını hissediyorum. Geç de olsa, gözyaşlarını kontrol ettiğini fark ediyorum. Kan var mı diye.

"O...?" O bakışlarımı karşılayana kadar tekrar nefes almıyorum. Remy başını sallayarak çenesini eğiyor. "Şimdiye kadar çok iyi."

Lavinia'nın parmakları daha sonra aşağı iniyor, karnım onun penisimi okşadığını hissedince esniyor. Buluştuğumuz yere dokunduğunda gözleri buğulanıyor ve ne kadar uzağa gitmesi gerektiğini ölçtüğünü fark ediyorum. "Oh," diye nefes alıyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Bu... daha derin."

Geçen seferkinden daha derin. Daha önce hiç almadığı kadar.

Gözlerinde zafer ışıltıları parlıyor, dişlerini alt dudağına kenetliyor, yavaş, kaygan bir sürüklenmeyle yükseliyor ve tekrar aşağı dalıyor, aletimin o kadar çoğunu alıyor ki kalçalarım şok içinde sıkılıyor.

"Bebeğim, bunu yapmaya devam edersen-"

Kahretsin.

Tekrar yapıyor, kalçaları uzun, işkenceli bir çekişle yükseliyor ve sonra yavaşça geri çekiliyor. Remy'nin elleri kalçalarında ama ona rehberlik etmiyorlar. Bunu anlayabiliyorum, çünkü sanki onu bisikletten düşerken yakalamak için bekliyormuş ve aniden desteğe ihtiyacı olmadığını fark etmiş gibi yavaş yavaş ellerini çekiyor.

Gözlerim çılgınca onun amından kapüşonlu bakışlarına doğru uçuyor. Ne zaman geri çekilip biraz daha içime girse, görünüşü beni hipnotize ediyor, aramızdaki boşluk santim santim kayboluyor. Beynimin içinde bir yerlerde, hissettiklerimle gördüklerimi bağdaştırmaya çalışıyorum. Aletim içeride, karnının içinde, tatlı, ıslak amına gömülmüş durumda ve ona durmasını söylemekten başka bir şey istemiyorum.

Sonsuza dek onun içinde kalmak istiyorum. "Gelme," diye yalvarıyor. "Henüz değil."

Kıçım onun ritmine uygun olarak esniyor ve konuştuğumda, zor tanıdığım, derin ve bulanık bir sesle konuşuyorum. "Yapmayacağım." Bu tutup tutamayacağımı bilmediğim bir söz, çünkü olan bitenin gerçekliği neredeyse eylem kadar ateşli.

Sikiliyorum.

Geçen seferki gibi olmasa da gözlerim Nick ve Remy'ye dikiliyor. Başkalarının görmesi, *bilmesi* umurumda değil. Bu benim ve Lavinia'nın olmamız gereken kişi olmamızla ilgili. Nick ve Remy benim izleyicilerim değil, onlar benim pusulam ve şu anda bunun doğru olup olmadığını bana söylemeleri için onlara ihtiyacım var.

Yine de ikisi de onun amını izliyor.

Remy arkasına yaslanıp başını eğerek arkadan görüyor ve nasıl göründüğünü hayal bile edemiyorum. "Siktir," diye nefes alıyor, bir parmağını onun dar, gergin deliğinde gezdiriyor. "Amın onu çok iyi alıyor, Vinny."

Nick daha iyi görebilmek için kızın kalçasına dokunurken gözleri buğulanır ve neredeyse kararır. "Telefonunu al," der Remy'ye. "Fotoğrafını çek ki daha sonra görebilsinler."

"Yapmak zorunda değilsin-" diye başladım.

Ancak Lavinia'nın tek itirazı omzunun üzerinden onlara bakarak "Yüz yok" demek oluyor.

Remy çoktan atılmış kot pantolonunu karıştırıyor, telefonunu çıkarıyor ve fotoğraf çekmek için eğiliyor.

"Daha fazlasını kaldırabilirim," diyor dişlerini alt dudağına bastırarak. "Ben sadece... ben sadece..." Yer değiştiriyor, açıyı değiştiriyor, öne düşüyor ve beni karanlık gözleriyle hapsediyor. Kalçalarını tek bir hamleyle eskisinden daha fazla sokuyorum ve çenesinin gevşemesini izliyorum. "Tanrım, tam *orası*."

Bana kilitlenmiş olan gözleri çırpınarak kapanıyor. Bu basit hareket kalbime bir sarsıntı gönderdi. Bana güveniyor.

Arkasında Remy amının fotoğrafını çekiyor ama benim odaklanabildiğim tek şey aletimi daha fazla almak için kıvranırken alnının nasıl kırıştığı. Dikkatli bir şekilde topuklarımı yere koyuyorum ve kalçalarımla küçük, ölçülü bir dürtme yapıyorum, kendimi felakete hazırlıyorum.

Ama gözleri açıldığında, sadece "Evet, *böyle*" diyor.

"Öyle mi?" Kendimi daha derine sokmaya çalışmadan, sadece beni burada hissetmesini isteyerek bir deneme daha yapıyorum.

Kısık, iniltili bir ses çıkarıyor, tekrar harekete geçiyor ve arkasında Remy yumuşak bir küfür savuruyor. Boşalmak için duyduğum dürtü çok büyük - ona dokunma ve bunu onun için iyi hale getirme ihtiyacı taşaklarımdaki ağrıdan daha acı verici. O bunu hak ediyor.

O en iyisini hak ediyor.

Gözlerim ondan, olanları keskin bir dikkatle izleyen Nick'e kayıyor. Gözlerimiz buluştu ve çenemi salladım.

Başparmağını yalayarak ve aramıza eğilerek bir ritmi bile kaçırmıyor. Pedi klitorisinin üzerinde gezdiriyor, yavaş bir daire çiziyor. Sadece tepki verdiğini görmüyorum; onu *hissediyorum,* amının duvarlarını kaplayan kaslar etrafımda kenetleniyor. Kalçalarım sallanıyor ve o da beni karşılamak için aşağı iniyor. Nick tekrar yapmalı, çünkü bu sefer çığlık atıyor, bir eli kardeşimin saçlarında gezinirken diğeri göğsümü pençeliyor.

Etrafımda sıkılaştığını hissetmenin verdiği heyecan, diğer tüm anları gölgede bırakıyor. "Aman Tanrım, Sy," diye bağırıyor, gözlerini açıyor ve benimkilerle buluşuyor. "Geliyorum."

Bana söylemesine gerek yok, çünkü sırtı dikleşirken aynı anda amcığı sikimi boğuyor, beni lanet olası bir mengene gibi kavrıyor. İleri atılıyorum, ip kopuyor, orgazmım patlayan bir bomba gibi serbest kalıyor, ama sonra kısıtlamalarımı unutarak geri çarpıyorum.

"Siktir!"

Lavinia öne doğru düşüyor, saçları omzuna dökülüyor, kalçaları kasılıyor. Ağzı benimkiyle buluşuyor, dili dudaklarımın arasına giriyor. Tırnakları göğsüme batıyor ama amının sikimi sağma hissinden başka hiçbir şeyin önemi yok.

Ondan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Öpücüğünü bitiriyor, aynı anda sikimin içinde seğirmesi duruyor ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum, çocukların beni duyup duymamasını umursamadan. Onun da duymasını umursamadan.

Sadece bilmesini istiyorum.

"BANA BAK." Annem yüzüme uzanıyor, sanki bir şey arıyormuş gibi ileri geri çeviriyor. Mutfaktayız, sadece ikimiz. Nick, Remy ve Lavinia babam ve babamla birlikte diğer odadalar.

"Anne." Kollarını tuttum ve nazikçe beni hırpalamayı bırakması için zorladım. "Tanrım, bir erkek sadece bir içki alamaz mı?"

"Farklı bir şeyler var." Kaşlarını çatıyor, elimi tutmak için dönüyor ve gözleri bileğimin etrafındaki izlere odaklanınca irkiliyorum. "Burada ne oldu? Kavga mı? Oh, Simon..."

"Hayır, tekrar kavga etmeyeceğim!" Ayrılıp kafamı buzdolabına sokuyorum, aslında bir şişe su almayı planlıyordum ama *lanet olsun*. Bira daha iyi bir fikir gibi görünüyor. Böyle anlarda, çocuklar ve Lavinia için benimle yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Hiper-analiz yapmak çok sinir bozucu.

Ayağa kalkıp kapıyı çarpıyorum, yanaklarımın kızardığının farkındayım. Tezgâhtan şişe açacağını alıp kapağını açıyorum. "Eğer bilmek istiyorsan, Lavinia ve ben..." Cümlenin geri kalanını bir yudum birayla birlikte yutuyorum.

Doğum günü pastamın kremasını düzeltmek için dönüyor, kaşları kalkıyor. "Kuralı biliyorsun, tatlım."

'Eğer seks hakkında konuşamıyorsanız, seks yapmak için yeterince olgun değilsiniz demektir.

Bu, seks terapisti bir annenin hayatını özetliyor. "Seks y a p t ı k , " diye geveledim, elim bira şişesinin etrafında kenetlenmişti.

O görünüyor at benim Bilek, kaşlar yürüyüş daha yüksek
üzerinde onu Alnına. "Maceracı bir şekilde, öyle görünüyor."

Başımı sallayarak açıklıyorum, "Hayır, yani... biz birlikteyiz. O benim kız arkadaşım."

Gözleri Remy'nin heyecanla bir şeyler anlattığı oturma odasına doğru kayıyor. "Peki ya kardeşin ve Remy?"

"O da onların kız arkadaşı." Yutkunuyorum, etiketi karıştırıyorum. "Düşesimiz. Nasıl olduğunu bilirsin."

Annem soğukkanlılığını korumakta iyidir. İşi bunu gerektiriyor ama duyuru karşısında gözlerinden duygu karmaşası geçiyor. "Emin misin? Çünkü bu tür bir ilişkiyi yönetmek herkese göre değil."

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum, şimdiden bu konuşmadan pişmanlık duyuyorum. "Tüm Dük'lerinle işlerin yolunda gitmediğini biliyorum." Tanrım, bu ona bekâretimi kaybettiğimi söylemekten daha garip. "Ama mesele de bu. Bunun kolay bir şey olmadığını şimdi anlıyorum. Lavinia'yla işleri berbat ettim, hem de birden fazla kez ve yine de üstesinden geldik. O doğru kişi," diyorum ona, bunu ruhumun derinliklerinde hissederek. "*Bizim* için. Remy'yi anlıyor. Yani, onu gerçekten anlıyor." Homurdanıyorum. "Ve Tanrım, anne, bu dünyada Nick'le gerçekten başa çıkabilecek tek kişi o olabilir."

Bu onun yüz ifadesini rahatlatıyor, çünkü bunların onun gerçek soruları olduğunu biliyorum. Nick, Remy ve ben normal adamlar değiliz. Berbat durumdayız, hep de öyle olduk. "Peki ya sen?" diye soruyor.

"Ben mi?" Dirseklerimi doğum günü pastamın önündeki tezgâha dayıyorum. Kırmızı kadife - her yıl aynı, tam sevdiğim gibi. "Ona günlüğümü verdim," diye fısıldıyorum, sesimi alçak tutarak. Anneme baktığımda donup kalmıştı, gözlerime bakıyordu. Daha önce kimsenin günlüklerimi okumasına izin vermemiştim. "Bu konuda pek konuşmadığımı biliyorum ama sanırım... Sanırım onunla tanıştığımda gerçekten b e r b a t d u r u m d a y d ı m." Lavinia beni içimi kemiren öfke dolu bir yerin kenarından çekip aldı. Beni şüphe ve öfke dolu o karanlık yerden tekrar tekrar çıkarırken bana sabır ve özen gösterdi. Bana kendimi anlamayı ve kadınların benim sorunum olmadığını öğretti. Sorun *bendim.* Anneme tüm bunları anlatabilirdim, ama anlatmıyorum, çünkü sonuçta şaşırtıcı derecede basit. "Onu seviyorum. O bizi...

Daha iyi. Bağlantılı. Yeni ya da farklı değil, sadece..." Aradığım kelimeyi bulmakta zorlanıyorum.

Annem biliyor ama. "Bir aile."

Bunu fark ettiğimde omuzlarımdaki bir şey gevşedi. İşte bu. "Buna bizim kadar onun da ihtiyacı var, çünkü kendi ailesi cehenneme dönmüş durumda."

Söylediklerime kaşlarını çatıyor ama soruyor: "Buraya gelmek için yapmak zorunda kaldığın şeyleri atlatabileceğinden emin misin?" Gömleğinin yakasını yana doğru çekerek kalbinin hemen üzerindeki buruşuk damgayı ortaya çıkarıyor. Normalde bunu saklasa da, tüm hayatımız boyunca varlığını sürdürdü. Ben bilmiyorum.

-Hayır, onu almak için neler çektiğini *düşünemiyorum.* Tekrar örtmeden önce kısa bir süre bakmama izin veriyor ve şöyle diyor. "Bazı şeyler geri alınamaz, Simon." Babalarımla olan geçmişinden mutlu bir ışık dışında bahsettiğini ilk kez duyuyorum.

"Onu damgalamadık," diyorum sessizce, bakışlarının ağırlığı altında kıvranarak. "Remy onu bir dövmeyle işaretledi. Bu kadarı yeterliydi."

Başını şaşkınlıkla geriye atıyor. "Ve Saul bunu sorun etmiyor mu?"

Dudağım kıvrılıyor. "Düşesimizi nasıl yöneteceğimiz konusunda Saul'un söz hakkı yok."

"Hm." Gözlerinin kenarı şüphecilikle kırışıyor. "Şey, asla bilemezsin, sanırım. Belki senin için her şey farklı olur."

"Olacaklar." Bunu kesin bir inançla söylüyorum. "Kimse ona bir daha zarar veremeyecek. Ben izin vermem, Nick ve Remy de vermez." Üçümüzün onun için her şeyimizi vermeye hazır olduğumuzu söylemiyorum ama annemin gözlerindeki endişeden bunu hala duyduğunu anlıyorum.

"Ben de bundan korkuyorum," diyor.

Ben onu rahatlatmanın bir yolunu bulamadan Nick içeri dalıyor, annemin muhtemelen liseden beri görmediği bir şekilde rahat ve gevşek. Yanından geçerken eğilip şakağına hızlı ve şefkatli bir öpücük konduruyor, ben de elimi sallıyorum.

Gördün mü?

Ona uzun ve düşünceli bir bakış atmak için dönüyor, Nick üç bira daha almak için buzdolabını açıyor. Döndüğünde donup kalıyor, ikimizin arasına bakıyor. "Ne?"

Annem "Yok bir şey" diyor ve pastayla oynuyor ama Nick gözlerini bana dikiyor.

"Anasını..." diye küfürü yutuyor. "Ona söyledin, değil mi?"

Ona ters ters baktım. "Sanki yargılayabilirsin de." Lisede bekaretini kaybettiğinde bunu neredeyse çatılardan haykırıyordu. Bu ona sadece annesinden romantik bağlar kurmaya eğilimli genç kızlara niyetini açıklamakla ilgili bir nasihat ve babamla prezervatif almak için eczaneye gitmekten başka bir şey kazandırmadı. En azından ben bunu yaşamak zorunda değilim.

"Bana tek söylediği senin mutlu olduğun," diyor annem ve göz kırpıyor.

Kardeşimin gözleri benimkilerle buluşuyor ve bu terim bize ne kadar yabancı olsa da o haklı. Mutluyuz ve bunun böyle devam etmesi için elimden gelen her şeyi yapmayı planlıyorum.

"Annem yemeğin on dakika içinde hazır olacağını söyledi," diyorum oturma odasına girerken.

Nick, Maddox'tan aldığı silahı babama gösteriyor. "Senden nasıl aldığını sormamı ister misin?" Nick soruyor.

Pops silahı saygıyla tutuyor, başparmağını yan tarafına kazınmış desenin üzerinde gezdiriyor. Bruin 'B.' İşaret ederek cevap veriyor, "Nasıl geri aldığını sormak ister miyim?"

Nick koltuğa gömülüp kollarını kavuşturmadan önce duraksıyor. "Touché."

Bu sorunun cevabını ne kadar merak etsem de boşuna olduğunu biliyorum. Nick ve Lavinia'nın evde olanlar hakkında

Baron'un mahzeni. "Hey." Remy'ye bakıyorum, gevşek bir yumrukla onu dürtüyorum. "Lav nerede?"

Kalemini parmaklarının arasında döndürüyor ve çenesini merdivenlere doğru sallıyor. "Yıkanıyor, sanırım. Onu bulmamı ister misin?" Gözlerindeki heves tohumu büyümeden önce başımı sallıyorum. Normalde Remy babalarımızla sohbet etmeye bayılır, bu yüzden sorun şirket değil, biliyorum. Sorun o. Lavinia.

Üçümüz de müptelası olduk.

Evimiz büyük değil, bodrumu olan iki katlı mütevazı bir bungalov. Biz ortaokuldayken, iki yetişkin erkekle birlikte büyüyen iki çocuğun mevcut alana sığmayacağı açıktı. Taşınmak yerine evin arka tarafını ve çatı katını havaya uçurdular. Eski odalarımızı kullanarak büyük bir ebeveyn banyosu inşa ettiler ve ardından ben ve Nick için üst katı genişlettiler.

Merdivenleri koşarak çıkıyorum, koridordaki banyonun ışığının kapalı, kapısının açık olduğunu fark ediyorum. Nick'in odasına kafamı uzattım ama boştu. Sonra eski odama bakıyorum, onu şifonyerin yanında durmuş, Nick'le benim bir rıhtımın kenarında dururken çekilmiş fotoğrafımıza bakarken buluyorum. Ben on dört, Nick on üç yaşlarındaydı. Bay Evren gibi poz veriyorduk, göğsümüz kabarmış, pazı yapmak için zorlanıyorduk. Cılız çocuklardık ama babam ve babam son zamanlarda antrenman yapmayı kabul etmişlerdi.

"Selam." Kapı aralığına doğru eğildim, on dört yaşındaki halimin karşımdaki manzara karşısında kesinlikle öleceğini düşünüyordum. Çocukluğumun yatak odasında seksi bir kız. "Yemek neredeyse hazır."

"Perilini-Bruin çocukları. Başından beri kalp kırıcılar." Fotoğraftan dönüp yatağın ucuna oturuyor, gözleriyle etrafı inceliyor. "Burası senin gibi kokuyor," diyor elini yorganın üzerinde gezdirerek.

Eteği, kalçasının zayıf çizgisini ortaya çıkaracak kadar kısa. Gömleğinin düşük beli de... Biri süveter giymesini önermeliydi. "Daha birkaç hafta önce buradaydım, annemin çarşafları henüz yıkadığından şüpheliyim."

Gittiğimde. Onu incittiğimde.

"Hayır." Başını sallıyor, ağzının kenarında flört eden bir gülümseme beliriyor. "Bu farklı bir koku. Sen, ama... daha çocuksu."

"Daha çocuksu mu?" Odaya adım atarak soruyorum. Onun yataktaki görüntüsü hoşuma gidiyor, milyonlarca ergen fantezisi çarpışıyor.

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Evet, bir tür ter, hormon ve ucuz vücut spreyi karışımı."

"Vücut spreyi dışında, şimdikinden ne farkı var?" Doğum günleri her zaman farklı hissetmediğim gerçeği üzerine düşünmeme neden olur, ama bu özellikle. Bu kadının yanındayken hâlâ açıkta kalan sinirlerim ve hormonlarım karmakarışık. Sikim durmadan sertleşiyor. Şu anda *acı verecek kadar* sert.

Ayağa kalkıyor, aramızdaki boşluğu kapatırken bakışlarımı hiç ayırmıyor. Ellerini karnıma koyuyor, ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve burnunu boynumun kıvrımına bastırıyor. "Şimdi bir erkek gibi kokuyorsun," diye fısıldıyor, içine çekerek.

Eğer daha önce ellerimi Lavinia'dan uzak tutmanın zor olduğunu düşündüysem, aslında sikimi ona batırmak bunu daha da kötüleştirdi. Anlık, tüketen bir şehvet dalgasını bastırıyorum, ama kalçalarını tutma dürtüsüne karşı koyamıyorum, saçlarının kokusunu almak için dönüyorum. "Son birkaç aydır kendimi kontrol etmek için çok çalıştım ama beni böyle koklamaya devam edersen pantolonuma boşalacağım."

"Ya da *içime* boşalabilirsin." Elini aşağı kaydırarak ereksiyonumu kavrıyor. "Hızlı olabiliriz."

Bu yalana zoraki bir kahkaha atıyorum. Gerçek şu ki, ikimiz arasındaki seks asla hızlı olmayabilir. Her zaman hazırlık çalışması ve sabır olacaktır. Bir zamanlar gerçekliğin acı bir hayal kırıklığı yaratacağını düşünmek garip. Şimdi, Lavinia'nın içine aletimi sokmak için bir saat çalıştığımı hayal ediyorum ve bu ihtimalden ürperiyorum.

Taşaklarımdaki ağrı geri dönmeye başladı bile. "Annem bizi yemeğe çağırdığında aşağıda olmazsak iki şey olacak."

Eli işkence edercesine sıkıyor, dudakları çeneme değiyor. "Öyle mi?"

Sesimi bulmakta zorlanarak gürlüyorum, "Birincisi, bizi bulması için buraya birini gönderecek. İkincisi, bu Nick olacak ve ondan önce seni çocukluk odamda becerdiğimi düşünürse aklını kaçıracak."

Geri çekiliyor, gözleri b ü y ü y o r . "Aman Tanrım, haklısın. O *peşimi bırakma*."

"Bir köpek gibi."

"Peki," diyor ama dudakları bükülse de gülmemeye çalıştığını anlayabiliyorum. "Yemeğe gidiyoruz."

Bu şekilde ailemle birlikte bütün bir akşam yemeği boyunca zonklayan bir ereksiyonla oturuyorum.

"Kabul ediyorum," diyor Remy, dün geceki dövüşte yaşananları anlatırken, "bu Prens bir otobüs bileti gibi inşa edilmiş-"

"Hepsi öyle değil mi?" Babam gülerek söylüyor. Remy de gülüyor ama Nick ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz.

Prensler yıllar geçtikçe daha da büyüyor ve güçleniyor.

Remy devam ediyor, "Nick bu adamı tam çenesinden vuruyor. Nick'i bilirsiniz. Her şeyin üstündeymiş gibi davranarak kalabalığa hava atıyor."

Nick tembelce, "Ben her şeyin üstündeyim," diye araya girince

Lavinia gözlerini devirir. "Lütfen, ilgiyi seviyorsun," der.

"Lafı açılmışken," diyor Nick, temizlediği tabağını geri iterek, "Saul'un ev sahipliği yapmamız için bizi yönlendirdiği şu mezunlar poker oyunu hakkında bir fikriniz var mı?"

Ebeveynlerimiz arasındaki bakışmayı kaçırmak mümkün değil. Birdenbire masadaki tüm hava bozuldu.

Babam pek de ince olmayan bir şekilde elini annemin elinin üzerine koyar ve sıkar. "Siz iki hanımefendi -pardon, *Düşesler- biraz* ara vermeye ne dersiniz?" Dağınık masayı işaret ediyor. "Biz hallederiz."

"Teşekkür ederim, tatlım." Annem ayağa kalkar ve her iki kocasını da yanaklarından öper. Lavinia'ya bakarak, "Onlar fikirlerini değiştirmeden buradan gidelim," der.

"Tabakları al," diyor babam, boş tabağa uzanıp mutfağa doğru ilerlerken.

"Ondan bir şey saklamayız." Benim ve annemin tabağını taşıyarak onu takip ediyorum. "Bize söyleyeceğin her şeyi ona da söyleyebilirsin."

"Vinny serttir," diye ekliyor Remy, sepeti boş bir kasenin üstüne koymadan önce son ruloyu ağzına tıkıyor.

"Bu çok açık." Babam sandalyesini geriye itiyor. "Ama yaşadıkları hayat, Düşes olmak..." Beklenmedik bir şekilde sessizleşiyor, uzun siyah saçları yüz ifadesini gizliyor.

Açıklamayı babam yaptı. "Durumuyla en az üçünüz kadar ilgili olabilecek birine ihtiyacı var."

Bu ifade göğsümde rahatsız edici bir şekilde oturuyor.

Nick, "İşte tam da bu yüzden bu poker oyunuyla neye bulaştığımızı bilmemiz gerekiyor," diyor.

Pops homurdanıyor ve musluğu açıp sıcak konuma getiriyor. "DKS'yi bıraktığımızdan beri davet edilmediğimiz partiyi mi kastediyorsun?"

Kardeşlikte kurallar vardır. Eğer bizimkilerin yaptığı gibi bırakırsanız, bu artık hiçbir şekilde bağlı olmadığınız anlamına gelir. İstenmeyen kişi ilan edilirsiniz. Eski bir üye artık etkinliklere katılamaz, herhangi bir avantaj elde edemez veya kardeşlikle ilişkili harf veya sembolleri takamaz. Ama burası Forsyth, bağlılığın bir rozet ya da yüzükten daha derin olduğu bir yer. Annemin vücudundaki damga, Nick, Lavinia ve Remy'nin damarlarında dolaşan kan kadar bu hikayeyi anlatıyor. Yine de ailelerimizin Kraliyet hayatı yerine birbirlerini seçtiklerinde dışlandıklarını biliyorum.

Babam bulaşık makinesini açar ve tabakları yeniden yerleştirmeye başlar, ancak aniden donar, dehşet içinde çenesi düşer. "Bu tencereyi buraya kim koydu?"

"Yaptım," diye tersledi Pop. "Sorun değil."

"Bu sadece elde yıkanır!" Babam tencereye parmağını sokarak bağırıyor. "Zaten çok fazla yer kaplıyor."

Bulaşık makinesi için kavga etmek bu ikili için ömür boyu sürecek bir mücadele. İkisi de maksimum düzenin anahtarını bulduklarını düşünüyor. Annemin temizlikten mutlu bir şekilde kaçmasının tek nedeni Lavinia ile yaptığı konuşma değil.

"Tanrım," diyor Nick, babasının elinden tencereyi alırken. "*Ben* yıkarım." Bana bir bakış fırlattı. "Sen kurula. Remy, sen de artıkları koy. Siz ikiniz oturun ve birer bira için."

Babam ve babam etkilenmiş görünüyorlar. Nick'i bu yeni liderlik kostümünü giyerken ilk kez görüyorlar. Ona herkesin beklediğinden daha çok yakışmış.

Raftan bulaşık havlusunu aldım. "Ee," diye başlıyorum, konuyu tekrar rayına oturtmaya çalışarak. "Poker oyunu mu?"

Babam iki bira alırken, babam mutfak tezgâhına oturup "Tamam," diyor. "Sana ne diyeceğimi bilemiyorum oğlum. Diğer kardeşlikler mezunları mezuniyet balosu ya da aile hafta sonu için bir araya getirir. DKS'de her zaman poker oyunumuz olmuştur. Büyüdükçe Saul bunu sonbahar festivaline bağlamaya karar vermiş gibi görünüyor. Zaten pek çok yerel aile oraya geliyor-"

"Çünkü görülmek için iyi bir yer," diye ekliyor Pops, yanına oturup birasını uzatarak. "Medya orada. Politikacılar. Saul bu ilgiden hoşlanıyor ama aslında istediği şey herkese West End'in hala iş için açık olduğunu hatırlatmak. *Kendi işine.*"

Babamın gözleri aramızda gidip geliyor. "Ama siz bunu çoktan anladınız, değil mi?"

"Beni endişelendiren iş kısmı değil," diyorum, göğsümde sahiplenici bir öfke kıvılcımı çakıyor. "Lavinia'yı gecenin eğlencesi yapıyor."

Pops donakalır, birası yarısına kadar ağzına gelmiştir. "Onu kızdırdın, değil mi?" Belirgin bir sessizlik anından sonra -Nick kimseyle vakit geçirip onu kızdırmadan duramaz- Pops söner. "Onu kızdırmamak için çok uğraştım.

"Sana söylemiştim" demeye devam et ama Nick." Kardeşime sert bir bakış fırlattı. "Sana söylemiştim."

"Her zaman yürüyebilirsin," diyor babam. "Yürüdük."

Kıkırdıyorum, ses karanlık ve neşesiz. "Sen 'yürüdün' demek? Çünkü ben öyle duymadım."

Pops'un gözleri kısılır. "Peki sen nasıl duyuyorsun?"

Maddox'la Yeraltı Dünyası'nda buluştuğumuz gece o k a d a r çok şey oluyordu ki bana anlattıklarının üzerinde duracak vaktim olmadı. Yine de bu unuttuğum anlamına gelmiyor. "Söylentilere göre, birliğin sadakatini kaybetmişsin."

Nick babalarımızı dikkatle izliyor, paylaştıkları bakışta yüz ifadesi sertleşiyor. "Hey, siktir et. Bizi öylece karanlıkta bırakma."

Pops Nick'in bakışlarından kaçınarak iç geçirdi. "Büyükbabanın biz Dük'ken öldüğünü biliyorsun." Büyükbaba onun büyükbabasıydı, bizim büyük büyükbabamız.

Sırtım dimdik oldu. "Saul demiyorsun-"

Ama babam başını sallar. "Onu Saul öldürmedi. Büyükbaban yıllardır akciğer kanserinden ölüyordu."

Babam söze karışıyor: "Hepimiz Davis çan kulesine çıktığında gideceğini düşünmüştük." "Ve haklıydık," diyor babam, eski bir kederin donukluğu doluyor yüzüne

gözleri. "Aslında, o tekmeyi attığında sadece birkaç aydır birlikteydik. Hiçbir zaman Kral olmak istemedim. Bunu hepiniz biliyorsunuz." Sonunda Nick'in bakışlarıyla buluştu ve ekledi: "Ama büyükbabam bana hep iyi davrandı ve ben de onu onurlandırmak istedim. Onun için doğru olanı yapmak. Her şeyi onun bana öğrettiği gibi yapmak." Birayı ağzına götürerek kasvetli bir gülümseme takındı. "Saul'un başka fikirleri vardı."

Babam "Daha büyük fikirler" diye vurgulayınca

bir tahminde bulundum. "İş fikirleri."

Pops bana yavaşça başını sallıyor ve dizine masaj yapmaya başlıyor. Ne zaman kıpırdanmaya ihtiyacı olsa alevlenen eski bir eğitim sakatlığı. "West End'de silah ticareti her zaman kilit altındaydı, ama bu her zaman onları yönetmekle ilgili değildi, biliyorsun. Biz diğer Royals'lardan farklı bir

yapıya sahibiz." Çenesini önce Remy'ye, sonra da Nick'e doğru salladı. "Biz savaşçıyız. Bizim

Silahlarımız bedenlerimiz ve kurnazlıklarımızdır ve bunları nasıl kullanacağımızı, ne *zaman* kullanacağımızı bilmekte iyiyizdir."

Babam homurdanıyor. "Bir Kont, bir Baron, bir Prens, bir Lord... hiçbiri sadece fiziksel olarak bir Dük'le boy ölçüşemez. Bizi yenmek için silaha ihtiyaçları var."

"Peki," diyor Pops, Nick'i kurnaz gözlerle izleyerek, "bir savaşçı zafer kazanmak için ne yapar?"

Nick'in cevap vermesi bir saniye sürdü, yüz hatlarında anlayış belirmeye başlamıştı. "Bütün silahlar senin tekelinde."

Pops birasını Nick'e doğru uzatır. "Aynen öyle."

"Ama bizim strateji gördüğümüz yerde," diyor babam, gözleri kararark, "Saul iş potansiyeli gördü. Büyükbaban West End'e bir servet kazandırabilecek bir stokun üzerinde oturuyordu."

Pops dizini tutuyor, öne doğru eğiliyor. "Bunun nasıl bir şey olacağını hayal etmeni istememe gerek yok -Forsyth tepeden tırnağa West End silahlarıyla dolu." Eliyle geniş bir hareket yapıyor. "Saul'un rüyasını yaşıyorsunuz çocuklar."

Kardeşimin gözlerinde öfke titreşiyor. "Yani sen... öylece *gittin* mi?"

"Hey," diye tersliyor babam, çünkü babamla ne kadar didişseler de kimse onu savunmaya daha hızlı atlamıyor. "Kimse Kraliyet'i *öylece* terk edemez Nicky. Özellikle de Kral olmak üzereyken."

"Bir oylama yapıldı." Pops'un sesi alçak ve tonsuz. "Çan kulesinde işler böyle yürür. Bunu biliyorsun."

Baba ekliyor, "Saul kardeşlik için kampanya yürüttü. Davis statükonun geleceğini vaat ediyordu, ki bu da güçten ziyade topluluk ve spor salonunu inşa etmekle ilgiliydi, ancak Saul West End'in elden ele para kazanması için bir yol sunuyordu."

Pops başını dolaba yaslamış, gözlerini uzaklara dikmiş. "DKS Saul'u seçti."

Nick'le bakışlarımızı paylaşıyoruz çünkü bu bizim için yeni bir haber. Bize hep bunun bir seçim olduğu söylendi. Üçü de bavullarını toplayıp memnuniyetle ayrıldılar.

Arkalarındaki kraliyet ailesi. Bunların hepsi yalan olamaz, ancak şimdi fark ediyorum ki söyledikleri kadar kolay değilmiş.

Çünkü babamın gözlerine bakıyorum ve tüm kızgınlığın ve inatçı inancın altında bir yerlerde, asla tam olarak iyileşmeyen bir yara var. Belki Davis Bruin hiçbir zaman güç ya da miras istemedi, ama doğru bir şey yapmak istedi. İyi bir şey. Değerli bir şey.

Ve Saul Cartwright ondan aldı.

Bir gürültü duyulur, Nick kahve fincanını bulaşık suyuna düşürür. Tezgâhı kavrıyor, omuzları lavabonun üzerinde gergin, gergin bir kavis oluşturuyor. "Dışarının nasıl bir yer olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?" diye soruyor. Bakışlarını babamıza çeviriyor, sesini alçak ve ölçülü tutuyor ama o kadar zehir dolu ki aralarında durmak beni sarsıyor. "West End senindi. Bunun için savaşmalıydın."

Pops tezgâhtan atlar, dizindeki yarayı unutmuştur. "Dövüşmediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor, ağzı öfkeli bir şekilde yüzünü buruşturarak. "Baron Kral'ın o silahı nasıl aldığını sordun, işte gerçek. Hepsine gittim - Forsyth Kralları'na - tek bir destek sözü umuduyla." Başını Bruin genetiğinden gelen o özel, tehditkâr şekilde eğiyor. "O maskeli pislik bana ne dedi biliyor musun?"

Remy cevap verir, sözleri sessiz ve acımasızdır. "Ölüm bir iştir." Bana bir bakış fırlatıyor, çünkü babalarım Maddox'un gerçek kimliğini bilmiyor olabilir ama biz biliyoruz. "Daha çok ceset, daha çok para."

Babam Remy'ye dünyanın en bariz şeyiymiş gibi işaret ediyor ve sanırım öyle.

Babam birasını sıkıca kavrıyor ve gözlerini parmak eklemlerine dikiyor. "Diğer krallar Saul'un sunumunu beğendi. Onu yalayıp yuttular, Nick. Ne kadar kanlı olursa olsun West End'i onun ellerinde görmekten çok mutluydular. Ateş gücü istediler."

"Bundan daha fazlası," diye çenesini kaldırdı Pops, "savaşı istediler."

Kelimeler korkutucu bir netlikle çınlıyor, çünkü her şey mükemmel bir anlam ifade ediyor. Baronlar bu işi istiyordu. Lordlar topraklarını ve kadınlarını korumak için kendi cephaneliklerini inşa etmek isterlerdi. Kontların yaptırıma ihtiyacı olacaktı. Ve Prensler...

En iyinin en iyisinden daha azına razı olmazlardı. "Evet," kahkaham kesik ve acı dolu, "aldılar."

Nick'in gözlerinden ateşin bir kısmı akıyor ama bu açıklama karşısında daha az gergin görünmüyor. "Yürümek istesek bile böyle bir seçeneğimiz yok," diyor ve dikkatini bulaşıklara veriyor. Sıcak sudan buhar çıkıyor ama o yine de ellerini suyun altında gezdiriyor, yumrukları yanık yüzünden sıkılıyor.

Remy bir cam kabın kapağını kapatır ve "Bizi taşaklarımızdan yakaladı" diye itiraf eder.

Nick ve ben ona ters ters baktık. "Kahretsin, Rem-" Ama artık çok geç.

"Anlıyorum," diyor babam ve yüz ifadesinden anladığı anlaşılıyor. İkisi de anlıyor. Saul'un bize karşı kozu olduğunu anlamak için videonun ayrıntılarını bilmelerine gerek yok ve bu yüzden bundan kaçış yok.

"Bize öyle dediğini söylemene gerek yok." Havluyu toparlayıp tezgâhın üzerine atıyorum. "Yine."

Yapmak zorunda değiller. Havada çınlıyor. Bizi hep bu konuda uyarıyorlardı. Bu hayatı yaşamak... Tehlike asla bize nasıl zarar vereceğiyle ilgili değildi. Saul gibi insanlar bizim gibi savaşçılara böyle yaklaşmaz. Her zaman sevdiğimiz insanlara nasıl zarar vereceğiyle ilgilidir. Annem gibi insanlara.

Lavinia gibi.

Ama çan kulesiyle ilgili olan şey de bu. Babalarımız bunu anlayamazdı, çünkü hiç sahip olmadılar. Biz onlar gibi parçalanmış değiliz. Biz üç Dük ve bir Düşes'iz, büyükbabamın her zaman olması gerektiğini bildiği şekilde.
DKS

sonunda arkasında durabileceği biri var. Çan kulesindeki Bruin'in sonunda güvenebileceği bir evi var.

Ve eğer Krallar savaş istiyorsa, onlara bir tane vereceğiz.

17

Lavinia

Sarah'nın beni nereye götürdüğünden emin değilim ama erkek arkadaşımın annesi onunla gitmemi istediğinde karşı çıkmamam gerektiğini biliyorum. Yine de, poker oyunu hakkında konuşulduğunda aniden ayrılmamız bana bir ipucu veriyor.

Beni evin arka tarafına götürüyor. Koridorun sivri dönüşünde, birkaç duvarın yıkıldığı hissine kapılıyorum. Güzel ama eski bir eve yakışmayan geniş bir ebeveyn banyosuna girdiğinde bu his doğrulanıyor. Kapının önünde tereddüt ediyorum ama o beni içeri çağırıyor ve antika bir ecza dolabının önünde duruyor. O çekmeceleri açıp küçük bir kutu ve lacivert saten bir bohça çıkarırken ben de etrafı inceliyorum.

Oda güzel bir büyüklükte, yatağın büyük bir kısmı yer kaplıyor. Çok büyük ve bir an için üçünün orada, tıpkı Düklerimin bu sabah benimle olduğu gibi birbirlerine sarılmış olduklarını hayal ediyorum.

İki ya da daha fazla erkekle olan ilişkileri ev liderliğindeki görev sürelerini aşan bazı Kraliyet kadınları duydum. Story ve Lordları ilk değildi, son da olmayacaklar. Ama bunlar genellikle azgın üniversite öğrencileri arasında olur. Erkekler bir kızı paylaşmanın heyecanını yaşarlar. Kızlar da paylaşılmanın heyecanını yaşarlar. Onlarınki gibi bir ilişkinin yetişkinliğe kadar sürdüğünü hiç görmemiştim. Evlilik, evler, çocuklar, kariyerler.

Sarah'nın nasıl iki erkekle yattığını ve benim üç erkekle yattığımı düşünüyorum. Bunu nasıl başarmışlar?

Yatağın yanından geçip bir dizi Fransız kapısını açıyor ve eğimli arka bahçeye bakan bir güverteyi ortaya çıkarıyor. "Biraz hava alalım," diyerek beni kapıdan içeri çağırıyor. Dışarı çıktığımızda, bir dizi ışıkla aydınlatılmış alan, bir kanepeyi işaret ediyor, bahçeye bakarken gözleri hüzünlü. "Manny bunu yaklaşık on yıl önce inşa etti. Eminim Perilinilerin çok becerikli olduğunu göreceksiniz."

Minderler yumuşak ve kendimi garip hissederek onlara gömülüyorum. "Ah, biliyorum. Sy bana bir projede yardım ediyor."

Benimkinin karşısındaki bankta oturuyor. Aramızda bir masa var, ya da o bir düğmeyi çevirip tepesinden ateş tutuşturana kadar masa olduğunu düşündüğüm bir şey. "Hava biraz serin. Battaniyeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Ellerimi ateşin üzerinde ısıtıyorum. "Ben iyiyim."

Eczacı sandığından aldığı iki parçayı yanındaki koltuğa bırakıyor ve kutuyu açarak sarılmış bir esrar çıkarıyor. Sarah'nın gözleri beni dikkatle değerlendiriyor. "Umarım sorun olmaz."

Doğruluyorum. "Elbette."

"Genelde sadece yenilebilir bir şeyler alırım ama hava güzel olduğunda burada oturup dinlenmeyi seviyorum." Çakmağı çakıyor ve ucunu yakıyor. Bir nefes çektiğinde kırmızı kor parlıyor. "Bir fırt ister misin?"

"*Tanrım,* evet." Eğilip alıyorum ve parmaklarımın arasında ince bir şekilde sarılmış esrarı sabitliyorum. Bir nefes çekiyorum, göğsümdeki yanmayı hissediyorum ve hafif öksürüğüm Sarah'nın sırıtmasına neden oluyor.

"İlk kez mi?" diye soruyor.

"Sarah." Ona bakıyorum. "Ben Kuzey Yakası'ndanım."

Bir fırt daha çekmemi izleyerek gülüyor. "Sanırım bu konuda bir iki şey biliyorsundur."

Esrarı incelerken, "İronik bir şekilde, büyürken babam evde uyuşturucuya izin vermezdi. Sanırım annem aşırı dozdan öldükten sonra, beni ve Leticia'yı onu öldüren pislikten uzak tutacağını düşündü." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ta ki sonunda toplu satışını organize etmemiz gerekene kadar."

Sarah başını sallıyor ve benden esrarı almak için eğiliyor. "Ama siz çocuklar her zaman bir yolunu bulursunuz, değil mi?"

Omuz silkerek nefes veriyorum ve dumanların akşam gökyüzüne yükselişini izliyorum. "Eskiden kulede ot falan bulundurduklarını biliyorum ama Remy temizlendiğinden beri biz de temizlendik."

"Ah." Bir nefes daha çekmeden önce düşünceli bir şekilde esrara bakıyor. "Bunu duymak güzel."

Geri verirken, bir süredir aklımda olan şeyi söyleme fırsatını yakaladım. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Duraksamıyor bile. "Elbette, ama sizi uyarayım. Üç genç erkeğin cinsel dürtülerini nasıl dengeleyeceğinizi öğrenmek istiyorsanız, bunun yanında bir kadeh şaraba ihtiyacım olabilir."

"Um..." Sormak istediğim bu *değildi* ama siktir et, belki sonra. İki kadeh şaraptan *sonra.* "Aslında ben Saul'u merak ediyordum. Onu hiç sevdin mi?"

"Hayır," diyor hiç tereddüt etmeden ve sert bir kahkaha atıyor. "Güzel zamanlarımız oldu ve onu üçüncü Dük'üm olarak kabul ettim ama Saul gibi bir adamı sevmenin mümkün olduğundan emin değilim. Kendisinden başka kimseyi sevemeyeceğinden eminim."

Beni Lordlardan ilk kazandıklarında Sy'ın ne kadar acı çektiğini düşünüyorum. Benden nefret ediyordu. Bana karşı *korkunçtu,* ama kardeşine olan sevgisini gördüm ve

Remy. Bunun için kapasitesi olduğunu biliyordum. Sadece o duvarları yıkmamız gerekiyordu.

Sarah yavaşça bir nefes daha alıyor ve esrarı bana geri veriyor. "Hiçbiri kolay değildi. O zamanlar Davis ve Manny'nin istediği iki şey vardı: dövüşmek ve sevişmek. Eğlenceliydi ama daha sonra daha fazlasını istediğimi gördüler. Kariyer yapmak, bir aile kurmak." Gözlerinde beni ürküten bir korku var. "Saul her zaman tek bir şey istedi: Güç, ne pahasına olursa olsun."

"Tanıdık geliyor," diyorum babamı düşünerek.

Ayaklarını kaldırıp çukurun kenarına dayıyor ve ısıtıyor. "Ama yürütmeye çalıştık ve bir süreliğine yürüttük de." Ağzında nostaljik bir gülümseme beliriyor. "Saul yakışıklı ve güçlü bir dövüşçüydü. Kampüste ve spor salonunda her şey yolundaymış gibi davrandık. Bir gösteri yaptık. Ama kuleye döndüğümüzde," diye elini sallıyor, "ilişkimize hiç dahil olmadı. Bir süre sonra benden cinsel anlamda pek bir şey istememeye başladı. Meğer inanılmaz derecede özel arzuları varmış ve ben bunları karşılayamıyormuşum."

"Bekle." Esrar dudaklarımın yarısına kadar asılı dururken duraklıyorum. "Saul eşcinsel falan mı? Bu yüzden mi bir Kraliçesi ya da çocuğu yok?" Saul her zaman tuhaf bir Kraliyet aykırısı olmuştur. Ashby'nin de kan bağı olan varisi yok ama bu özel bir durum. Çocuk sahibi olmak ve onu çok genç yaşta kaybetmek.

Ama o başını sallar. "Hayır, Saul olmaz. O Kinsey skalasında sıfıra çok sıkı bir şekilde bağlı." Yüz ifadesi dalgınlaşıyor. "Seks terapisinde uzmanlaşmamın nedenlerinden biri bile bu olabilir. Sanırım onun eğilimlerinin beni büyülediğini söyleyebilirsiniz. Saul'a sapkın demezdim, sadece... çok özeldi. Benimle ilgili hiçbir şey onun istediklerine uymuyordu." Alyansını parmağının etrafında döndürüyor. "Özellikle de bir kraliyet kızı ya da tatlı, uysal bir bakire değildim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ciddi misin? Saul sonsuza dek yalnız çünkü o sadece büyük, zonklayan bir Kraliyet klişesi mi?" Ama sonra Story'nin söylediği şeyi düşündüm.

Kralların onun için planları hakkında. Kaçıp yerini bana bırakana kadar onların malı olacaktı. O *öyleydi*. Tatlı, küçük, bakire bir Kraliyet kızı. Kan bağı yok ama kim bilir? Belki de yeterince yakındı. Şok içinde Sarah'ya baktım. "Tanrım, gerçekten de öyle, değil mi?"

Omuz silkiyor. "İlişkimizde anlaşabileceğimiz bir noktaya geldiğimizi sanıyordum. O ilerlemek için gerekli statüye sahipti. Benim ise sevdiğim ve karşılığında bana tapan iki erkeğim vardı."

Esrarı masaya geri koymadan önce bir nefes daha alıyorum. "Bir 'ama' geldiğini duyuyorum."

Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Başlarda ufak tefek şeylerdi. Bana karşı küçümseyiciydi. Küçümsüyordu. Ona bir tanrı gibi davranmamı isterken, bana ayakkabısının altındaki kirmişim gibi davranıyordu. Akademik çabalarımı önemsizleştirdi. Davis, Manny ve ben derslere girip parti yaparken Saul planlar yapıyordu."

Kaslarım gevşiyor, esrar kan dolaşımıma karışıyor. "Ne tür planlar?"

Başını arkaya doğru eğerek uzun bir duman çıkarıyor. "İş planları. Sosyal planlar. Birliği ele geçirmesi için hazırlıyor. Örneğin," diyor bana anlamlı bir bakış atarak, "mezunlar poker oyunu."

Omurgama bir ürperti yayılıyor. "Oh. Bu."

Başını sallayarak şöyle açıklıyor: "Kumar ve gelenek her zaman West End'in kötü alışkanlıkları olmuştur ama yıllık poker oyununu bir networking fırsatına dönüştürmek Saul'un fikriydi. Birdenbire, bu sadece herkesle sohbet edip tüm paralarını kaybettikleri eğlenceli bir gece olmaktan çıktı. Fahişelerin eğlence sağlaması fikrini ortaya atan oydu." Buruk bir kahkaha atarak ekliyor, "Kahretsin, fahişeleri bulan oydu. O ve Mama B."

"Gerçekten mi?" Nedense bir parçam hep fahişelerin saat kulesi kadar eski bir kurum olduğunu düşünmüştü, ama şimdi düşününce mantıklı geliyor.

"Ah, evet," diyor bir elini çırparak. "Tabii ki etrafta her zaman jimnastikçi kızlar olurdu. Onlara sadece bir isim verdiler. Bir kimlik. Bir amaç. Eminim bunu Mama B'ye hayatında duyduğu en feminist şey olarak sunmuştur."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Ve şimdi temelde benim de öyle olmamı istiyor." Şantajla ilgili her şeyi bir kenara bırakarak, Saul'un benden eğlence olmasını istediğini açıklıyorum.

"Senin sahneye çıkmanı istiyor," diye açıklıyor ve sessizleşiyor. Gözlerindeki acıma hissi hoşuma gitmiyor ama daha da kötüsü kaşlarındaki şaşkınlık ifadesi. "Saul'un daha önce bir Düşes'e bunu yapmasını emrettiğinden şüpheliyim. Bunu anlıyorsun, değil mi? Bu senin görevin değil."

Rahatsız bir şekilde yer değiştirerek, "O artık benim kralım. O ne derse benim görevim odur." Bunun göz boyama olduğunu kesinlikle biliyor. Ben Lavina Lucia'yım. Öyle herkesten emir almam.

Ellerinde bana karşı bir şey olmadığı sürece.

"Lavinia..." Duraklamasından, kelimelerini çok dikkatli seçtiği izlenimini edindim. "Sen bir Kraliyet kızısın. Her zaman istediği şey."

"Ben tatlı ya da bakire değilim," diye belirtiyorum alay ederek.

"Yine de," diyor elini benimkinin üzerine koymak için uzanarak. "Onun yanında güvende değilsin. Bir Düşes'ten diğerine, bunu bilmeni istiyorum."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bırakın babasıyla rekabet eden bir kralı, herhangi bir kralla bile güvende olduğunu düşünmek için gerçekten aptal bir kız olmak gerekir." Daha düşünceli bir şekilde ekliyorum: "Saul'a güvenmiyorum ama Remy ve oğullarına güveniyorum. Onlar beni koruyacaktır."

Gözlerinde her kelimeyle birlikte sönen bir ışık var, ta ki sonunda geriye yaslanıp çelik gibi bir nefes alana kadar. "Benim de sana bir sorum var. Normalde bunu onlara doğrudan sorardım. Sırlardan hoşlanmam Lavinia." Ağzı gergin bir çizgi halinde düzleşiyor. "Ne yazık ki Nick seviyor."

Bakışlarının ağırlığı altında kıvranırken, Nick'e ihanet etmeyeceğimi zaten biliyorum - annesine bile. Yine de cevap veriyorum, "Ne bilmek istiyorsun?"

Beni dikkatle izliyor, sözleri sessiz ve ciddi. "Oğlum Saul'un tacını almaya niyetli mi?"

Kendimi aptal gibi hissederek kapıyı kilitliyorum. Eğer beni buraya getirip Nick'in planları hakkında sorguya çekmek için kafayı buldurduysa... "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, onu suçlayamıyorum. "Belki de."

Yavaş ve ağır bir şekilde başını sallıyor. "Bundan korkuyordum. Belki de bundan hep korkmuşumdur."

"O kadar kötü mü olurdu?" Yüz ifadesine bakarak merak ediyorum. Güzel Nick Bruin, West End'in Kralı, olması gerektiği gibi. Evet, Nick'in sorunları var ama o Saul Cartwright değil. Evimiz için doğru olanı yapardı. "Kazanan ganimeti alır" diye hatırlatırım ona. Nick'in gücü, şöhreti, fırsatı olur. Onun geçmişine sahip bir adam için dışarıda bunlardan pek fazla yok. Yüzünde dövme olan erkekler CEO olmaz.

Bana yavaş, hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Ve tabut mağluplara gidecek." Yüzümün sertleştiğini hissediyorum. "Benim Düklerim kaybetmez."

"Umarım haklısındır," diyor, yanındaki mavi ipek bohçaya uzanırken gözleri yorgun ve nemli. "Ama her ihtimale karşı..." Kumaşı yukarı çeviriyor ve kıvrımlı, gümüş bir sivri uç ortaya çıkıyor. Hayır, sivri değil.

Bir *yılan*.

Yaklaşık on santim uzunluğunda ve ateşin pullara vuran parıltısı beni o kadar büyülüyor ki ne olduğunu anlamam uzun zaman alıyor.

Bir saç tokası.

"Annenindi."

Gözlerim onunkilere kayıyor, kalbim küt küt atıyor. "Ne?"

Sarah bana uzatıyor ve şöyle açıklıyor: "Sanırım bana ödünç verdi diyebiliriz. Davis'in maçlarından birinden sonraydı."

Satenden koparmadan önce elimi uzatıyorum, parmaklarım iğnenin üzerinde geziniyor. Ağır ve sağlam, parlak ve- "Kahretsin," diye tıslıyorum, parmak ucumu çivili kenara batırıyorum.

Sarah başını sallar. "Bir süs eşyası olduğu kadar bir silah da." Gece için gevşek bir topuz yaptığım saçlarımı işaret ediyor. "Saçlarını böyle çok toplardı."

Fotoğraflarda görmüştüm, annemin uzun, sarı saçları topuz yapılmıştı ve genellikle bu iğnelerden biri saplanmıştı. Saç tokası bir süs eşyası, narin ve kadınsı ve annemin bunu elinde tuttuğunu hayal ettiğimde dünyamın yön değiştirdiğini hissediyorum.

"Sana ödünç mü verdi?" Suçlayıcı görünmemeye çalışarak bastırıyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Onu geri vermek istedim ama çan kulesinden temelli ayrılmamızın üzerinden çok zaman geçmedi." Sarah iğneye başını sallıyor. "Onu bana verdiği gece Davis, Kont'uyla savaşıyordu. Babanla değil," diye ekliyor hemen. "Ama gürültülü bir kalabalık vardı ve bazı Kappalar kana susamıştı. Eminim bir Kraliyet kadınının gardırobunun her zaman gizli silahlara elverişli olmadığını takdir edersiniz." Yüzümde beliren anlayış karşısında sırıtıyor.

"Bu bir kadının her şeyle giyebileceği bir silah," diye fark ediyorum. "Evet," diye onaylıyor, beni dikkatle izliyor. "Ya da hiçbir şeyle."

O zamanlar annemin, hatta Sarah'nın kendisinin içinde bulunduğu durumları düşündükçe ürperiyorum.

Sanırım uzun süre hayal etmek zorunda kalmayacağım.

İsteksizce itiraf ediyorum, "Ben... daha önce anneme ait hiçbir şey almadım. Verilmeye değer her şey kız kardeşime gitti ve Lucias... şey, biz pek paylaşmayı sevmeyiz." Gözlerimi gümüşten ayırıp başımı kaldırıyorum ve tokayı saçıma geçirirken Sarah'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Teşekkür ederim."

Sıkı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Oğullarımın seni korumak için her şeyi yapacağını biliyorum. Korunmaya ihtiyaç duyduğun şeylerden birinin onlar olduğunu da biliyorum."

Kaşlarımı çatarak, "Artık her şey farklı." diyorum.

"Gördüm." Rahatlamış görünmüyor. Aksine alnındaki endişe kırışıklığı daha da derinleşiyor. "Ama Lavinia, oğullarımla ilgili bazı şeyler asla değişmeyecek. Sana söz veriyorum, denedim. Bu... kişilik özellikleri onları iyi birer Dük yapabilir ama sevilmelerini kolaylaştırmaz."

Tereddüt ediyorum, ona duymak istediği şeyi söyleyebileceğimden emin değilim. Düklerimle olan ilişkim hâlâ yeni. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Umarım," diyor, gözlerini kırışan ellerine indirerek, "eğer böyle bir pozisyona düşersen, oğullarımı da seni korudukları gibi korursun."

Sonunda aklıma geldiğinde sarsılıyorum. "Tabii ki yapardım." Her ne kadar ölmelerine izin vereceğim imasından dolayı kendimi aşağılanmış hissetmek istesem de Sarah'nın bunu anlayamayacağını biliyorum. Bana bakıyor ve Baron'un ekinoks partisinden önce saat kulesinde oturan aynı kırık, acı dolu kızı görüyor.

"*Onlara yardım edemem ve dürüst olmak gerekirse yardım etmek de istemiyorum.*" O gün gözlerinin içine baktım ve ona gerçeklerden başka bir şey söylemedim. "*İyi bir kadına benziyorsun ama şunu bilmen gerek. Oğulların berbat.*"

Dize ışıklarının parıltısında, Sarah'yı neredeyse eskiden olduğu gibi hayal edebiliyorum. Genç ve otoriter, güzel ve güçlü; tıpkı annem gibi. Gülümserken gözleri parlıyor. "Sen gerçekten de mükemmel bir Düşes'sin," diyor ve bu övgü beklemediğim bir şekilde içimi ısıtıyor. "Bazen aileleri bu yüzden rekabet halinde tuttuklarını düşünüyorum. West End'de bir Lucia kızı mı? Kimse bunu düşünmezdi ama işte buradasın, hazırlanıyorsun."

Göz kırpıyorum. "Ne için hazırlanıyorsun?"

"Kraliçe olmak için." Kaşı anlamlı bir şekilde kalkıyor. "*Belki.*"

Kelimeler beni kısa kesiyor. Bunu daha önce de düşünmüştüm, bir tutsaktan başka bir şey olmadığım zamanlarda. Nick'in Bruin olarak pozisyonunu

Karşı koyabilecek güce sahip olduğum bir yere tırmanmak cazipti. Ama şimdi bu hatırlatma midemin huzursuzca bulanmasına neden oluyor.

Eğer Nick Kral olursa, ben de öyle

olacağım. Kraliçesi.

Tüm hayatımı bir kutudan kaçmaya çalışarak geçirdim - babamın sandığı, Hideaway, asansör. Belki Sarah çıkmayı başardı ama ben bir Bruin değilim. Ben bir Lucia'yım. Ben Kuzey Yakası'ndanım.

Benim geldiğim yerde, Kraliyet kadınları her zaman ölü ya da diri bir kutuda son bulur.

"Hideaway'e girip Lavinia'yı etiketledikten sonra KILLIAN beni ofisine çağırdı."

Mutfağın hemen dışında donup kalıyorum, Nick'in sözlerine kulak misafiri oluyorum. Sarah beni birkaç parça doğum günü pastası aşırmam için aşağı göndermişti, ot bizi hüzünlü ve aç yapmıştı ama duraksadım, konuşmayı duymak için zorlandım.

Şöyle devam ediyor: "Bir an için yakalandığımı sandım. Kahretsin, bir yanım hâlâ o genelevden canlı çıktığıma şaşırıyor. Killian sporcu olabilir ama aptal sayılmaz."

"Ve bunlar Lordlar," diye vurguluyor Sy. "İhanete uğramayı pek affetmezler."

Davis şaşkın bir ses tonuyla, "Ama sen hâlâ hayattasın," der.

Nick şöyle açıklıyor: "Saul ve Lordların büyük bir sorunu var. Önemli bir şey oldu ama Killian Payne bunu kendi başına halledecek durumda değildi. Yeni atanmışken ve babasının Krallığı'nda bir yer edinmek için çabalarken olmazdı. Düklerin başına geçip onu ortadan kaldırmak için güvendiği birine -en azından Saul'dan daha fazla- ihtiyacı vardı. Ben bir Bruin'im. Killer benim bir biletim olduğunu biliyordu ve bunu kullanmak istedi."

Manny'nin sesi kuşkulu geliyor. "Rakip bir Kral olan Killian Payne'i mal varlığını sana vermesi için manipüle ettiğini mi söylüyorsun?"

Nick'in sesi savunmacı bir şekilde çınlıyor. "Ben manipüle etmedim. Ben sadece... manevra yaptım. Stratejik olarak."

"Tanrım, Nick," diye inledi Davis. "Aklından ne geçiyordu?" "Öyle değildi," diye mırıldanıyor Sy ama Nick araya giriyor.

"Saul Lordlardan intikam almak istedi. Lordlar Saul'dan intikam almak istiyor. Ben Lavinia Lucia'yı istedim." Uzun bir duraklama oldu - muhtemelen hepsi benim zaten bildiğim şeyi anlıyordu. Nick'in sorunu her şeyi enine boyuna düşünememesi değil. Düşünme konusunda o kadar iyi ki, kötü fikirleri tuhaf bir şekilde parlak fikirlere dönüştürebiliyor. Alay ediyor. "Çocuklar. Bu bir kazan-kazan-kazandı."

Remy, bir şeyler yemenin ortasında olduğunu düşündüren bir ses tonuyla, "Ve şimdi bir küme sikişi-sikişi-sikiş," diyor.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diyor Manny. "Lordlar sana Lavinia'yı çan kulesindeki pozisyonun karşılığında verdiler, bu da onlar için faydalı olacaktı."

"Evet."

"Ama bunu sadece senin... uh, kabul töreninin ışığında yaptılar," diye kekeliyor Manny, ki bu makul. Pek çok kabul töreni bir genelevin bodrumuna girip mahkuma saldırmayı içermez.

Ama yine de, *burası*

Forsyth. Belki de öyledir.

Davis, "Yani bu video..." diyor ve yüzümün anında alev aldığını hissediyorum. Babalarının o video hakkında konuşmalarını dinleyecek kadar kafam kesinlikle iyi değil. "Lordlara bilerek ve isteyerek ihanet ettiğinin kesin ve tartışılmaz kanıtı."

"Ve" diye ekliyor Manny, "eğer Saul bunu Payne'e gösterseydi, peşine düşerlerdi."

Cevap veren Sy oldu, sözleri alçak ve sertti. "En iyi ihtimalle, şimdiye kadar müttefik olmaya istekli olduğunu gösteren tek evle büyük bir savaş başlatırız.

bizimle birlikte. En kötü ihtimalle bizi sokak köpekleri gibi avlarlar."

Bir süre daha sessizlik olur ve sonra Davis konuşur, sözleri yenilgi doludur. "O zaman Remy haklıydı. Seni taşaklarından yakalamış." Ses tonunda duyduğuma şaşırdığım bir öfke var. Bu öfke ne Nick'e ne de Saul'a yönelik gibi görünüyor. Davis'in sesi her şeyden çok kendine kızgın gibi geliyor. "Yapmalıydım-"

Ding!

Kasılıyorum, susturmak için cebimden telefonumu çıkarıyorum ama çok geç olduğunu biliyorum. Mutfakta belirgin bir sessizlik hakim. Mesaj bildirimini gerçekten niyetlenmeden okudum, yakalandığım için utançtan yüzüm yanıyordu.

Ve sonra mesajı gördüm.

Sadece dört kelime, bir cümle bile sayılmaz ama göğsümün çöküşüne bakılırsa balyoz da olabilir.

"Vinny?" Remy sesleniyor. "Orada mısın?"

Yutkunarak gözlerimi ekrandan ayırıyorum ve yavaşça mutfağa doğru ilerliyorum. Davis ve Manny tezgâhta, Remy ve Nick masada, Sy ise ellerini ceplerine gömmüş hepsinin ortasında duruyor. Doğum günü pastası korkunç bir leş gibi, ama öyle olmasa bile iştahımı kaybettim.

"Story az önce bana mesaj attı." Boğazımı temizleyerek telefonumu kaldırıyorum. "Kontes arıyor."

Hepsi bana bakıyor ama Sy konuşuyor, dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Dur tahmin edeyim. Kuzey Yakası'nda iç karartıcı bir intikam planı daha hazırlanıyor."

"Bu kırmızı olurdu." Remy bir anda ayağa kalkıp gözlerime baktı. "Bu yeşil."

Telefonu tutarak açıklıyorum, "Bu sabah aşırı dozdan öldü." Kelimeler bir kayanın tüm zarafetiyle düşüyor. "O öldü."

Eve dönüş yolculuğu sessizdi. Remy arka koltukta yanımda oturuyor, garip bir şekilde hareketsiz. Başparmağını boş bir şekilde dizime sürtmek dışında hiç hareket etmiyor.

"İyi misin?" Dikiz aynasında Sy ile göz göze geldikten sonra ona sordum.

"Evet." Mürekkepli parmakları çenemi kaldırıyor. "Öyle misin?"

Başka bir şey olmaya hakkım yok gibi. Sutton bir düşmandı. Erkek arkadaşı *benim* erkek arkadaşlarımdan biri tarafından öldürüldü. Bunu ona ailem yaptı. Babamın Viper Scratch'i. Kont'un pervasızlığı. Dükümün intikamı. Sanki her yerde benim adım varmış gibi, ama gerçekte onu çok az tanıyordum, tanımak da istemedim.

Yine de, kuleye geri döndüğümüzde karanlık bir şey göğsümü kemiriyor ve ana kata ulaştığımızda, hava daha da aydınlanmadı.

Bu sadece Sutton'la ilgili değil.

Kız kardeşimin kafatası hakkında, bu kasabanın geri tükürdüğü tek parçası, isimsiz bir mezarda oturuyor. Bir saat önce karşımda oturup benden oğullarını kurtarmamı isteyen kadınla ilgili. Bir zamanlar rakip olmalarına rağmen anneme bir silah ödünç veren kadınla ilgili, çünkü annem benim daha yeni anladığım bir şeyi biliyordu.

Kraliyet kadınları önce *kadın,* sonra *kraliyettir.*

Remy ve Sy odalarına çekiliyorlar ama ben kanepenin yanında durmuş, Nick'in botlarını metodik bir şekilde çözmesini izliyorum. Soruyu serbest bırakan şeyin ne olduğundan emin değilim. Sadece bir hıçkırık gibi, durdurulamaz bir şekilde ortaya çıktığını biliyorum.

"Gitmeme izin verir misin?" diye sordum.

Alnı kırışarak eğilirken sırtı yorgun bir kavis çiziyor. "Ne?"

"Eğer tekrar kaçmaya çalışırsam," diye açıklıyorum. "Beni durdurur muydun?"

Nick'in parmakları kısa bir an için kıpırdamadan durur, bağcıklara dolanır, sonra daha sert çeker. Cevabı alçak sesle ve sertçe geldi. "Bunu bana neden soruyorsun?"

Onun sert, sarsak hareketlerini izlerken gözlerim kısılıyor, avuçlarım botu ayak bileğinden ayırıyor. "Neden cevap vermiyorsun?"

Gözleri benimkilere kayıyor, kırılgan ve sert. "Neden cevabı bilmiyormuş gibi davranıyorsun?"

Nedenini bilmesem de nefesim bir şok darbesiyle kaçıyor. O haklı. Bir parçam bunun farkındaydı ama gerçekle yüzleşemeyecek kadar korkaktı. "Yani hâlâ senin tutsağınım."

"Sen benim kızımsın!" diye bağırarak ayağa fırladı. Bir kolunu uzatarak parmağını çatı katıma doğru uzattı. "Sana o gece söyledim, benim için geri dönüş yok. Beni duydun, duyduğunu biliyorum. Peki neden şimdi bu konuyu açıyorsun?"

Bir an için tepkisi beni susturdu. Burun delikleri şişmiş, omuzları sert bir çizgi halinde gerilmişti. Sonunda sesimi bulduğumda, "Her şeyin değiştiğini sanmıştım." diyorum. İşin özü bu. Farklı olduğumu düşünecek kadar kibirliydim - bu işte bizim için mutlu bir son olduğunu sanıyordum.

Sanırım *haklıydım.*

Hepimizin sonu bir

kutuda bitiyor.

Gözleri inançsızlıkla açılır. "Etrafına bir bak. Her şey değişmiş!" Eliyle geniş bir hareket yapıyor ve ilk başta gözlerindeki çılgın öfke parıltısı beni şaşırtıyor. "Kendim için burada değilim. Northridge'de zengin çocukları kovalamıyorum çünkü onların amcık Preston bölge savaşları umurumda değil. Ayağa kalkıp bu kardeşliğe liderlik etmiyorum çünkü bu benim boktan bir hayalim." Parmağını bana doğru uzatarak ısrar ediyor: "Bunu yapıyorum çünkü yapmamı istediğin şey bu. Peki şimdi ne olacak? Beni terk etmek mi istiyorsun?"

Birdenbire, tüm öfke ve garip bir şekilde yoğun panik anlam kazandı.

Yüzünü ellerimin arasına alarak ileri atıldım. "Nick, hayır. Gitmek istediğimi söylemedim." O kadar gergin ki kıpırdamıyor bile, ben doğrulup sert çenesine bir öpücük kondurduğumda çenesini indirmiyor. "Sadece yapabileceğimi bilmem gerekiyor."

Mavi gözleri benimkilere dikiliyor. "Beni test etmek mi istiyorsun? Tamam." Yumruğunu cebine sokarak bir çift anahtar çıkardı ve avucumun içine itti. "Yarım deposu var. Bu seni eyalet dışına çıkarır."

Yumruğumdaki gümüş parıltıya göz kırpıyorum, kafam karışıyor. "Yani bana izin verecek misin?"

"Forsyth'ten ayrılamayacağını söylemedim." Yanıt kaba ve sert ama altındaki sözcükleri kristal berraklığında duyuyorum.

Beni bırakamazsın.

"Benimle gelirdin," diye fark ettim, taş bakışlarıyla karşılaştığımda göğsüm acıyla gümbürdüyordu. "İnşa etmek için çok çalıştığın onca şeyden sonra bile. Sy, Remy, ailen-" Kelimelerim ısırıyor, çünkü Nick onları seviyor. Bunu gördüm, hissettim. Onları bir kez terk etti ve belki de iyi bir nedeni vardı ama bu kendisinin bir parçasını kopardı. Buna verilecek doğru tek bir yanıt var. "Nick, bu delilik."

"Tabii ki delilik bu!" diye patlıyor, kelimeler o kadar şiddetli savruluyor ki yumruk da olabilirler.

Denesem de irkilmemi engelleyemezdim, şokla geri çekildim.

Öfkeli yüz ifadesi kayboluyor ve ardında sefil, yalvaran bir ifade bırakıyor. İki avucunu da yüzünden aşağıya indiriyor. "Lanet olsun, Lavinia. Sana karşı hep dürüst oldum. Bunu asla olmadığı bir şeymiş gibi göstermedim. Bunu duymaktan nefret ettiğini biliyorum ve Tanrı biliyor ki asla karşılık vermeyeceksin, ama yine de açık açık söylüyorum." Aramızda gevşek bir el sallıyor. "Seni seviyorum. Diğer erkekler için bu gökkuşağı ve güneş ışığı anlamına geliyor, ama benim için bu böyle görünüyor." Kendini takdim eder gibi kollarını uzatıyor. Agresif duruşu. Mürekkepli cilt. Yara izleri.

Al ya da *alma.*

Sönüyorum, kollarımı kendime sarıyorum. "Anlamıyorsun. Hiç özgürlüğün elinden alınmadı. Bazen... benimle olduğun gibi..." Boğuluyorum, gerçeği söyleyemiyorum. Nick'in aşkı korkutucu olabiliyor. Beni kilitleyip anahtarı atmasının üzerinden uzun zaman geçti ama beni elinde tutmak için bunu tekrar yapabileceği hissinden kurtulamıyorum.

Nick biliyor ama.

"Özgürlük mü?" Boğazından sefil bir kahkaha nefesi yırtılıyor. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. İstediğin her yerde peşinden gelirim, kafama silah dayayıp tetiği çekerim, ailemi, arkadaşlarımı, tüm dünyamı terk ederim. Ama bunca yıl sonra bile, seni sevme şeklimin seni bir mahkum yaptığını düşünüyorsun. Bunu ne zaman anlayacaksın?" Çenesi geriliyor ve uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Sen bana zincirli değilsin Lavinia. Ben sana zincirliyim."

Gözlerindeki yenilmiş hayal kırıklığı midemi bulandırıyor.
Hiç düşünmeden ona uzandım. "Nick, öyle demek istemedim-"

Bu kez irkilen o oluyor ve başını öne eğerek geri dönüyor. "Bu gece odamda uyuyacağım," diye mırıldanıyor.

Ben bu kararın büyüklüğünü idrak edene kadar o çoktan kapıyı çarpıp çıkmıştı. Nick tanıştığımız ilk geceden beri boynumda bir zincir, özgürlükle aramda bir engeldi. Burada tek başıma dururken, derinlerde bir yerde onun bana geri vermesini beklediğimi fark ediyorum.

Ama belki Nick de bekliyordu. Bir

Kraliçe onu kendisi geri alırdı.

18

Remy

"KIZARMIŞ TAVUK!" Parmaklarımı şıklatıyorum, beni rahatsız eden bir şekilde huzursuz hissediyorum. "İşte *bu.*"

"Nedir bu?" Bu ucubeler grubunun lideri Dusty, doldurduğu kahve fincanından başını kaldırıyor. Derin bir kafa karışıklığı çizgisi alnını çiziyor. "Tavuk mu?"

"Kokuyu alamıyor musun?" Öğrencilere NA toplantısı için verdikleri oda öğrenci merkezinin bodrum katında, ana alanı çevreleyen çeşitli restoranların iki kat altında. Bir tanesi kızarmış tavuk zinciri ve yemin ederim yağlı kokusu duvarlara sinmiş.

Düşünceli bir şekilde havayı kokluyor. "Evet, sayılır."

Kötü bir alışkanlık gibi başımı kaşıyorum, tırnaklarım kafa derime acıyla batıyor. "Kahretsin, şimdi acıktım."

"Şimdilik bu işe yarayacak." Dusty bana kağıt kahve fincanını uzattı ve "Kaşınmayı kes" dedi.

Koku alma duyum geri geldi. Görünüşe göre iştahım da geri geldi. Şükürler olsun. Çılgınlığımın diğer yan etkilerinin yanı sıra, kaslarımın kendini yiyip bitirdiğini hissettim. Genetik olarak altılı karın kaslarına sahip olan ve sihirli bir şekilde yırtık pırtık olan Nick ve Sy'ın aksine, ben kaslanmak için çalışmak zorundayım. Çok uzun boyluyum, çok sırık gibiyim, dövüş fiziğimde çok gevşekim.

Daha iyi olduğunu fark ettiğim başka şeyler de var. Ellerim daha az titriyor. Geçen gece Fury'den sonra adamlara mürekkep verebildim. Hâlâ ara sıra titreme oluyor ama kalem tutabilmek iyi hissettiriyor. Yaratma yeteneğini kaybetmek berbattı.

Ve neredeyse en iyi arkadaşlarımı ve Vinny'i kaybediyordum.

Dibe vurma kavramını hiç istemediğim kadar iyi anladığımı söyleyebilirim.

"Buradan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, sararmış duvarlara ve titreyen ışıklara bakarak.

Bana hoşnutsuz bir bakış attı. "Bu bağımlılar için bir destek grubu. Burayı kimse sevmez, evlat."

"Grup değil," diye cevap veriyorum, pis halıya yüzümü buruşturarak. "Bina."

Mırıldanarak strafor bardağına bir paket şeker atıyor. "Senin için çok mu kurumsal?" Dusty, Saint Mary'deki geçmişim hakkında biraz bilgi sahibi, ki bunu düşünmek bile kaslarımı geriyor.

Bir noktada üniversite, Yunan sistemindeki yüksek düzeydeki madde bağımlılığını inkar edemezdi. Yerel ve kampüs polisi ancak bu kadarını örtbas edebilir. Bu yüzden Krallar bir taviz verdi. Sertifikalı bir danışmanla tamamlanan bu berbat küçük grup, Lionel'in uyuşturucularının ardından bıraktığı yıkımı temizlemek içindir. Dusty, elli yaşlarında, halsiz bir Güney Yakası göçmenidir ve sessiz bir bilgelikle gruba komuta etme şekli olmasa, grubu yönetenin o olduğu tamamen gözden kaçabilir.

Iron Maiden tişörtü giyiyor.

Ona karşı her zaman biraz dikkatli davranırım. Metal tişörtler olsun ya da olmasın, danışmanlar terapistlerden sadece birkaç adım ötededir ve terapistler satın alınabilir.

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum, binanın beni neden rahatsız ettiğini anlamaya çalışarak. "Sarı," diyorum, tepedeki anemik floresanı işaret ederek. "Ve eski ama *eski* değil, anlıyor musun? Burada tarih ya da kalp yok, sadece yerin altında bir oda. Aldığımız her nefes ciğerlerimizi vermillion ve ölü kuşlarla dolduruyor."

Bunu anlamaya çalışan boş bir ifadeyle beni izliyor. Saldırıya uğramaya alışkın olduğum saçma sapan psikoloji jargonuna karşı kendimi hazırlıyorum. Dissosiyasyon. Duyusal sorunlar. İlaç dengeleri. Beyin kimyası. Deneyler. "Evlat," diye iç geçiriyor Dusty, sert bir eli omzuma indirerek. "Bu çok garip bir saçmalık. Kapa çeneni ve otur yerine."

Göz kırpıyorum. "Oh." Ve sonra, "Evet, tamam."

"Görünüşe göre herkes burada," diyor Dusty, sandalyelerden oluşan çembere doğru yürürken. "Neden devam edip başlamıyoruz?"

Beni öldürse de oturuyorum. Nedense içimde yürümek için bir dürtü var. Koşmak. Kavga etmek. Kahretsin. Tanrım, sadece *bir şey*. Kucağımda tuttuğum eskiz defterini açıp Vinny için üzerinde çalıştığım saat şemasına bakıyorum. Dusty toplantı sırasında karalama yapmamı sorun etmiyor, muhtemelen ellerimle bulaşıcı, nevrotik bir tırmalama başlatmayan bir şey yapmamı sağladığı için. Burada diğerleriyle birlikte olana kadar hiç kötü olmamıştı. Onları kaşınırken izlemek bende kaşınma isteği uyandırıyor, beni kaşınırken izlemek de onlarda kaşınma isteği uyandırıyor.

Biz lanet bir yan gösteriyiz.

Zaten onlarla çok fazla göz teması kurmamak daha iyi. Biz sadece bir avuç keş değiliz. Ayrıca hepimiz bir şekilde Kraliyet sistemine bağlıyız. Bu düzenle ilgili her şey klişe gibi geliyor. Pis oda, sandalyelerden oluşan çember, otururken birbirlerinin bakışlarından isteksizce kaçınan katılımcılar. Genellikle altı ya da yedi kişiden oluşan bir rotasyon söz konusudur; bu kişilerin çoğu buraya doğrudan kardeşlik liderleri tarafından gönderilir. Birini yumruklamak istememe neden olmadığında, bu biraz derin bir şey.

Çoğunlukla erkekler. Karşımda oturan bir LDZ var, takıntılı bir şekilde dizini aşağı yukarı zıplatıyor. Sürekli değerlendirdiğim bir Beta Nu var, acaba babam bu adamı başka bir Baron olarak mı görüyor diye merak ediyorum. Kontlara üye olan iki kurban Kappa var, belli ki sorun onlar değilmiş gibi davranmak için gönderilmişler. Kahretsin, içlerinden biri geçen ay bana bir miktar Scratch sattı.

Yine de ortaya çıkan tek Kappa'lar onlar değil. Birkaç hafta önce Sutton'ın kendisi ortaya çıktı, yağlı saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı, göz bebekleri simsiyahtı. Teni o kadar griydi ki neredeyse canlı görünmüyordu ve ondan olabildiğince uzakta oturdum, düzensiz, sarı-yeşil dalgalar halinde ondan yayılan enerjiye karşı ürperdim. Belli ki bu gece burada değil ama bu onun varlığının hissedilmediği anlamına gelmiyor.

Herkes onun öldüğünü ve onu neyin öldürdüğünü biliyor.

"Hepimiz kuralları biliyoruz," diyor Dusty ama sonra duruyor, girişi gürültülü, sarsıcı bir kapı çarpmasıyla kesiliyor. Tüm müdavimlerin kolayca kapatmayı öğrendiği ağır metal bir şey. Bakışlarımızın altında donmuş gibi duran adam müdavimlerden biri değil.

Ben Lex Ashby.

Sutton'ın son gelişinden çok daha iyi görünmüyor. Teni solgun, gözlerinin altında koyu torbalar var ve tiki beyaz düğmeli gömleğiyle bir Ashby gibi giyinmiş olsa da, kolları sanki bütün gün kollarını aşağı yukarı itmiş gibi acımasızca kırışmış. Koyu renk saçları, bu sabah sürdüğü ürün her neyse onunla bir savaş kazanıyor, bazı tutamlar yukarı kalkarken diğerleri alnına doğru gevşekçe düşüyor.

Bakışları şüpheci bir şekilde üzerimizde geziniyor. "Bütün keşlerin buluştuğu yer burası mı?" "Yirmi birinci yüzyıldayız, evlat." Dusty yanındaki boş sandalyeye başıyla işaret ediyor.

benimkine. "Farmasötik açıdan dezavantajlı olarak adlandırılmayı tercih ediyoruz."

Lex bir an tereddüt ediyor, ellerini yumruk yapıyor, ama sonunda bize doğru yaklaşıyor ve gümüş katlanır sandalyeye kendini tahta gibi bırakıyor

benimkinin yanında. Ondan yayılan turunculuk karşısında ürperiyorum ve sandalyemi pek de belli etmeden birkaç santim sağa kaydırıyorum.

"Ben Dusty, baş keş," diyor sert sesiyle. "Ve sen...?"

"Lex," diye mırıldanıyor adam. Bir süre sonra, "Eğlence bağımlısı" diye ekliyor. "Senin ev hizan ne?" Dusty üst düzey Kraliyet mensupları hakkında çok şey biliyor gibi görünüyor ama bizim kuşak hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ona göre biz hepsi aynı.

"Psi Nu." Lex çenesini kaldırıyor, gözleri o patentli Doğu Yakası kibriyle parlıyor. "Tıp hazırlık son sınıftayım."

Dusty alçak sesle ıslık çalıyor. "Zor iş yükü."

Lex bozuk bir kahkaha atıyor. "Evet, öyle." Aniden öne doğru eğilir ve iki avucunu yüzünde ovuşturur. "Bu saçmalık için zamanım yok."

Dusty omuz silkiyor. "O zaman senin saçmalıkların için vaktimiz yok. Eğer burada olmak istemiyorsan," başparmağını omzunun üzerinden iterek, "o zaman git."

Lex ellerini yüzünde gezdiriyor, kan çanağına dönmüş gözlerini deviriyor. "Yapamam. Emir üzerine buradayım."

"Kralınızdan," diye tahmin ediyor

Dusty. "Babamdan."

"Temizlenmeni mi istiyor?" Dusty, ben de dahil olmak üzere birkaç seçkin grup üyesiyle bakışlarını paylaşıyor. "En azından sende bu var. Güney Yakası'nın en pis bataklığında ölseydim babamın umurunda olmazdı."

Lex, Dusty'ye sanki yaşayan en aptal adammış gibi uzun, aşağılayıcı bir bakış atar. "Öyle bir şey değil. Ashby'ler böyle saçma sapan şeyler yapmaz."

Bu Dusty'yi hiç şaşırtmadı. "Madem buradasın, kuralları da öğrenebilirsin." Bir parmağını döndürür. "Bu odada konuşulan her şey gizlidir. Tüm kardeşlik içi çekişmeler kapıda bırakılır. Buradaki hiçbir şey size karşı kullanılamaz. Kim bilir? Belki de gerçekten de bizim fırfırlı kumbaya saçmalığımızı benimser, beklenmedik bir ya da iki müttefik bulursunuz." Duraklıyor ama içeride cırcır böcekleri var.

İyi oynuyoruz ama kimse buradan dostça çıkmayacak. Çok fazla kan döküldü.

Dusty omuz silkiyor. "Neden bize biraz kendinden ve buraya nasıl geldiğinden bahsetmiyorsun?"

Lex kayıyor, gözleri geriliyor. "Başka biri konuşabilir mi?"

"Yapabilirler ama yapmayacaklar." Dusty Lex'i işaret ediyor. "Sadece dinlemek için burada olan bir Kral'ın oğlunun önünde oturamazlar."

Lex'in gözleri öfkeyle parlar. "Buraya bilgi toplamaya gelmedim. Prens olmaya bile yetkim yok!" Kimsenin umurunda olmadığı anlaşılınca, kısık ve sinirli bir ses çıkarır. "Bu bahar MCAT sınavına gireceğim," diye başlıyor, çenesi gergin. "Tıp öncesi derslerimi bitirmek ve sınavlara çalışmak arasında program canıma okuyor. Konsantre olmak için arada sırada biraz almaya başladım. Sonra uyanık ve tetikte kalmak için ihtiyacım oldu. Sanırım yol boyunca birkaç şey kaymaya başladı. Notlarım değil ama... başka şeyler. Aile meseleleri."

Dusty onu dikkatle izliyor. "Ve ailen senin için önemli mi?" Lex, Dusty'ye sert ve acımasız bir gülümseme verir. "Babamın yüksek beklentileri var."

Taş atmak isterdim ama camdan evim devasa bir otel ve kız arkadaşımı öldürmeye çalışana kadar gizli bir kimliği olduğunu bile bilmediğim bir adam tarafından inşa edildi.

Kahretsin, hepimiz boku yedik.

Homurdanarak, "Bunu duydum," diye mırıldanıyorum ve Lex dönüp bana bakıyor. "Baban Timothy Maddox," diyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, aynı agresiflikle. "Sen çuvalladığında o ne yapıyor?"

Omuz silkerek, "Beni akıl hastanesine kapatmaya çalışıyor" diyorum. Ortaya çıkan sessizlik ve LDZ'nin bana tuhaf bakışları karşısında savunmaya geçerek ekliyorum: "Sadece bir kez işe yaradı."

Dusty araya girer, "Peki seninki ne işe yarıyor Lex?" Ama Lex'in ağzı düz, gergin bir çizgi halinde sıkılır.

Cevap vermiyor.

Dusty farklı bir yol dener. "Yani bu senin için yeni bir şey mi? Başa çıkmak için uyuşturucu kullanmak?" Bu tür sorular soruyor ama siz cevap vermek zorunda hissediyorsunuz.

"Tam olarak değil," diye itiraf ediyor Lex sonunda, kaşlarını çatarak. "Ben de herkes gibi parti yaptım. Tipik üniversite şeyleri. Biraz ot. Biraz kokain. Büyük bir sınava odaklanmam gerektiğinde Ritalin." Gözlerim bakışlarını ellerine doğru takip ediyor. Parmakları ince. Zarif. Becerikli işler için en uygun türden. Benimkilere benziyor -sanatçı elleri. Ama aynı zamanda benimkiler gibi, içlerinden geçen küçük titremeyi görüyorum. "Babam benim için bir şey yapana kadar umursamaya başlamadı bile-" Sözleri ısırıyor ve kapının kapandığını, gözlerinin kapandığını görebiliyorum. "Her neyse. İşte buradayım."

Dusty, Lex'in paylaşmaya hazır olduğu her şeyi verdiğini hissetmiş olmalı. "Paylaştığın için teşekkürler Lex. Yine de bizimle böyle boktan bir günde buluşmak zorunda kaldığın için üzgünüm." Gruba bakarken gür kaşları seğiriyor. "Forsyth'te dedikodunun hızlı yayıldığını biliyorum ama herkesin Sutton'dan haberdar olduğundan emin olmak istedim." Odanın çoğunluğu başını sallıyor, ancak Kappa'lardan biri gözle görülür bir şekilde sertleşirken diğeri yere sertçe bakıyor. "Çarşamba günü bir anma töreni yapılacağı söylendi." Alçak sesle, alaycı bir şekilde kıkırdıyor. "Açıkçası, bunun için ortaya çıkmak akıllıca olmayabilir, ancak bir şey söylemek isteyen varsa, devam edin."

Oda iğne düşse duyulacak kadar sessiz. Hepimizin başına aynı şeyin gelebileceği acı gerçeğinden mi, yoksa kimsenin bir engerek yuvasını dürtmek istememesinden mi emin değilim. Başparmağımla kâğıda kurşun kalemle gölgelendirme yapıyorum ve çenemi kapalı tutuyorum.

Dusty dizginleri eline alır ve düşünceli bir şekilde kahve fincanına bakar. "Dürüst olmak gerekirse, dostlar, kim olursa olsun birinin savaşı kaybetmesini izlemek zor." Onda öyle bir yorgunluk var ki, bu küçük gösteriye liderlik ettiği süre boyunca kaç kişinin öldüğünü merak ediyorum. "Buradaki herkes doğu ile batı, kuzey ile güney arasındaki savaşı seviyor.

Güney, polisler ve torbacılar. Kayıpları kabul ediyoruz, çünkü saldırmak için kanlı canlı bir düşmana sahip olmaktan daha fazla ilişki kurabileceğimiz bir şey yok." Dusty başını sallıyor. "Ama savaş içimizde olduğunda -kendi savaşımızın kurbanı olduğumuzda- birdenbire anlaşılmaz oluyor. Bu sana doğru geliyor mu?"

Ortaya çıkan sessizlik gerginleşir.

Kappa aniden, "Sutton bir orospuydu," dedi. Bütün gözler ona çevrilir. Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Herkesi hizada tutan bir tür abla gibiydi. Yemek pişirmeyi severdi. Çoğunlukla kurabiye ama harika kekler de yapardı. Onları sadece Kontlar için doğum günlerinde yapardı."

"Perez'i kaybetmek onu mahvetti," diyor diğeri. Birbirine bağlı ellerini yumruk yapmış, parmak eklemleri ham ve kabuk bağlamış. Onu etrafımdan izliyorum, gözlerim dikkatle eskiz defterime odaklanmış. Yine de bakışlarını üzerimde hissediyorum. Suçlama. Perez'i ondan aldık, onlardan. "Evin arkası karanlık. Yaşlı adam neredeyse ortalıkta yok. Köpeğini bile Lars'a verdi. Amos'u Kappa evinde tutuyor."

Perez yok. Kontes yok. Lionel yok. Haklı, Kuzey Yakası tam bir felaket. Ama Viper Scratch burada olmamın sebebinin yarısı. *Hepimizin* burada olma sebebinin yarısı.

Kalem silgisini hızlı bir davul ritmiyle kağıda vuruyorum ve nedenini gerçekten anlamıyorum ama söyleyecek güzel bir şeyler bulma dürtüsüne kapılıyorum. "Sutton, Vida Yılı Arifesi güreş müsabakalarında her zaman dişli bir yarışmacıydı. Her şeyini verirdi."

Kappa biraz başını sallayarak, "Evet, öyle yaptı," diyor. "Neredeyse Leydi'yi alaşağı ediyordu."

LDZ homurdanıyor. "*Neredeyse*. Story acımasızdır. Ona karşı koyabilen herkes övgüyü hak eder."

Hepimizin hemfikir olduğu bir konu var: Pusulanın neresinde olurlarsa olsunlar, bikinileriyle güreşen seksi kızlar iyi vakit geçiriyor. Bu yılbaşı gecesi Vinny'nin görüntüsü beni çok etkiledi.

bir bikiniyle. Sikim seğiriyor. Tanrım. Haley'i alt edişini izledikten sonra, kızımızın tacı kazanacağından hiç şüphem yok.

Bu, kasveti dağıtmış gibi görünüyor ve herkes en sevdiği belalı Sutton anını ortaya atıyor. Klişe ama ne yapabiliriz ki? Tüm bu kasvetin içinde debelenip duracak mıyız? Buradaki herkes acı ve depresyondan bıktı. Sutton muhtemelen bir sürü boktan şey yapmış bir sürtüktü, ama hepimiz öyle değil miyiz?

Hiçbirimiz en kötü anlarımızla hatırlanmak istemeyiz.

Döndüğümde kule sessizdi, Sy'ın kapısı açıktı. İçeri dalmak için iki kez düşünmüyorum, kalem hala parmaklarımın arasında kıpırdıyor. Yine de beni karşılayan manzara karşısında duraksıyorum. O ve Vinny çoktan yatağa girmişlerdi, kadının üzerinde atlet ve pembe dantel külot vardı, adam üstsüzdü, dizüstü bilgisayarı kalçalarının üzerinde açıktı. Kadın mışıl mışıl uyuyor, Vinny'nin yanına kıvrılmış. Archie ayaklarının arasında, bileklerinin açtığı oyuğa sıkışmış durumda. Girişte bir gözünü açıyor, beni kontrol ediyor, sonra tembelce kapatıyor.

Oda seks gibi kokuyor.

Sy kafasını kaldırıp bakıyor ve kapıda beni fark ediyor. "Hey, dostum," diyor sessizce. "Yeni mi döndün?"

Kollarımı başımın üzerine uzatıp kapı çerçevesinin üst kısmını tutuyorum. "Evet."

"Toplantı nasıldı?" Bunu sormaması gerekiyordu ama elinde olmadığını biliyorum.

"Güzel. Tam altı." Son zamanlarda duymaya alıştığından daha düşük bir sayı ve kaşlarını çatmasına neden oluyor.

"Sadece iyi mi?"

"Başka bir gün, biliyorsun." Omuz silkiyorum ama sonra ekliyorum: "Kontes hakkında konuştular."

"Oh." Gözleri arkamda, kulenin karşısında Nick'in kapısına kayıyor. Nick, Perez'i öldürmeden çok önce Sutton'ın bir keş olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ve Perez'in de *insanı* öldürten türden bir hayat yaşadığını. Ama yine de... "Umarım fazla tepki almamışsındır."

Başımı salladım. "Pek sayılmaz." Başka şeyler de söylemek istiyorum. Kontların nasıl dağıldığı ya da Lex Ashby'nin nasıl berbat bir halde ortaya çıktığı hakkında. Ama o pisliklerin grup dışında benim hakkımda konuşmasını istemiyorum ve aynı saygıyı göstereceğime dair verdiğim sözü tutuyorum. "Bu sikiş sonrası kucaklaşması mı?" Onun yerine Vinny'ye başımı sallayarak soruyorum.

Sy dizüstü bilgisayarına bakıyor ve ben de sırıtarak kulaklarının ucunun pembeleşmesini izliyorum. "Biz *bunu*... yapmadık." Daha sessiz, "Sen ya da Nicky olmadan olmaz." diye ekliyor.

Gördüğüm kadarıyla o ve Vinny hâlâ tam anlamıyla sevişme konusunda çekingenler. "Cesur liderimiz nerede?" Merak ediyorum, kapalı kapısına bakmak için dönüyorum.

"Dışarı," diyor Sy, bundan memnun görünmüyor. "Ortalık hâlâ oldukça gergin." Gözlerini açık bir hareketle Vinny'ye dikiyor ama buna gerek yok. İkimiz de dün gece Nick'in bağırdığını, kapısının çarptığını duyduk. Çatı katında uyudu, yalnız kalmak istediği mesajını açık ve net bir şekilde verdi.

Onu tekrar Sy'ın yatağında görünce ensemdeki gerginlik yumağı çözülüyor. Nick'le arasında her ne olduysa, bu bizi kapsamıyor.

"Remy," diyor Sy, bana uzun uzun bakarak. Çenesini elime doğru sallayıncaya kadar kalemimi kapısının pervazına vurduğumu fark ediyorum.

Elimi yumruk haline getirdim. "Oops."

"Ne oldu?" diye soruyor, dizüstü bilgisayarını kapatmak için hareket ederek. "Altı kafa kontrolünde tedirgin oluyorsun."

"Yok bir şey," diyorum ve bir zamanlar Sy dişlerimi gıcırdatmaktan ağrıyana kadar bunu ağzımdan zorla alırdı. Bugünlerde sadece omuz silkiyor ve dikkatini başka yöne çekerek dizüstü bilgisayarını yeniden açıyor. İnleyerek, "Tanrım, dostum, *yapacak bir* şeylere ihtiyacım var" diyorum.

Alnı kırışıyor. "Sanat tarihi için bir parçan yok mu?"

Yüzümü buruşturup, "Yapacak *ilginç bir* şeye ihtiyacım var. Hiçbir şey dikkatimi çekmiyor." Sy'ın yüzünde beliren endişeyi görmezden gelerek dudağımı kemiriyorum. Bu benim için her zaman bir döngünün başlangıcı olmuştur, içinde kaybolacak bir şeyler aramak ve her zaman en kötü lanet şeyi bulmak. Çenemi kaldırıyorum. "Sana dövme yapmama izin ver."

Sy'ın yüzündeki tüm yumuşak endişe kaşlarını çatmasına

neden oluyor. "Hayır." "Lütfen?"

Avucunu Vinny'nin başına dayayarak, "Biliyorsun, ben öyle rastgele dövme yaptırmam," diye ısrar ediyor. "Bir dövüşü kazandığımda dövme yaptırırım. Hepsi bu."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Nicky'nin yaptığı gibi senin üzerine

Vinny'nin baş harflerini koyabilirim." "Siktir et," diyor, her ne kadar

gözlerinde bir merak parlaması görsem de

düşündüm. "Git Nick'e dövme

yaptır." "O gitti," diye

sızlanıyorum. "O zaman

Lav'a dövme yap."

Ona bakıyorum, pürüzsüz ve yılan gibi, bacakları yumuşak ve o yılan dövmesini yaptırmak için yalvarıyor. "Hayır," diye iç geçiriyorum, sönüyorum. "Vinny'nin sanatı, kardeşim. Onun üzerine öyle alelacele bir şey yapamam. Değerli bir parça planlamak için zamana ihtiyacım var."

Sy'ın gözleri öfkeyle kısılır. "Ama sen benim üzerime aceleyle bir şey mi koydun? Siktir git."

Omuz silkerek, inkar etmiyorum. "Hey, boşalırken tenine bakmıyorum." Ama sonra duraklıyorum. "Gerçi son zamanlarda Vinny'yi paylaşma şeklimiz, sen ve Nick kaçınılmaz hale *geliyorsunuz."*

Bana fırlattığı çorabın bir mil öteden geldiğini görüyorum ve kıkırdayarak kolayca yana savuruyorum.

Şakacılığı kaybolduğunda Sy'ın gözlerini bir ciddiyet dolduruyor. "Remy, gidiyor musun-"

"Hayır," diyorum kesin bir dille. "Uyuşturucuyla işim bitti."

Gözleri geriliyor. "O kadar kötüleşirse, bana dövme yapmana izin veririm. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kapı pervazına tutunup başımı sallıyorum. "Evet, Sy. Biliyorum." Garip bir ritimden sonra, "Seni yalnız bırakayım da şu işi bitir." diyorum.

Gözlerimi arıyor, bu eskiden beni kızdıran bir şeydi, her zaman analiz edilmiş hissederdim. Şimdi ise bakışlarına karşılık veriyorum ve bir şeyler bulması için ona meydan okuyorum.

Sonunda gözlerini ovuşturuyor. "Evet, bu lanet kağıt beni deli ediyor." Tekrar ekrana bakıyor. "Yatağa geldiğinde kediye dikkat et. Çok bölgeci oluyor."

Biraz hafiflediğimi hissederek ona bir selam verdim. "Daha sonra geleceğim. Önce yapmam gereken bir şey var."

Şimdi soyunup onlarla birlikte tırmanmayı düşünüyorum. Davet kasıtlı bir mesajdı. *Yakınımda kal*. Vinny'yi uyandırıp onu içimdeki boşluğu atmak için kullanma fikri sikimi kasıyor ama o huzurlu görünüyor. *Onlar da huzurlu görünüyor,* ben de yürümeye devam ediyorum.

Yatağımın başucundaki komodinden sigara paketini alıyorum, sigara *içmek* en kötü alışkanlık; üst kata çıkmadan önce çatı katını geçiyorum ve merdivenlerden saat odasına çıkıyorum. Vinny'nin saat parçaları karmaşık bir bulmaca gibi yere yayılmıştı. Üzerlerinden geçiyorum, eğer onun düzenini bozarsam çok kızacağını biliyorum.

Yine de... sinirlendiğinde onda bir şeyler oluyor - yanakları pembeleşiyor, gözleri parlıyor. Nicky bu yüzden onunla bu kadar çok uğraşıyor. Onun karşılık vermesi hoşuna gidiyor. Üstünü çiz, *bayılıyor*. Onu ilk kez tekmelediğinde... işte o gün Nicky ona ömür boyu kilitlendi ve bir hayvanın eşine bağlanması gibi bağlandı.

Ama Nicky bile onun saat parçalarına dokunmazdı. O sahiplenici, azgın bir herif, aptal değil.

Köşedeki merdiveni kolayca tırmanıyorum, kapağı kaldırıyorum ve kendimi çan kulesinin taşına doğru itiyorum. Uzun bir süre başımı arkaya yaslayıp gecenin serin havasının beni kucaklamasına izin veriyorum.

Sonunda, *gökyüzü*.

Burası karanlık ama şehir, sütunların etrafından dolaşarak kampüse bakan bir kemere ulaşmamı sağlayacak kadar ışık sağlıyor. Çıkıntıya zıplayıp paketten bir sigara çıkarıyorum, kendimi yeniden on beş yaşında hissediyorum ve sonra ucunu yakıp içime çekiyorum.

Bulutlar gece gökyüzünü kaplıyor, yıldızları ve ayı gizliyor ama kasabamızın titreşimini hissediyorum: uzaktan gelen korna sesleri, caddenin üzerindeki neon ışıkları. Bazen Lionel Lucia'nın emniyet kemerinin bu sokakların altında gizlendiğini düşünmek garip geliyor. Bu kulenin altında. Çalıların arasına gizlenmiş bir engerek. Manzarayı aydınlatan kırmızı-turuncu-sarı bir parıltı. Forsyth, evrenin sigarasının ucundaki sıcak köze dönüşüyor, ciğerlerini her çekişinde daha da alçalıyor.

Ne kadar süre üzerinde düşündüğümü, parmak uçlarımın arasında bir filtre gibi yuvarladığımı bilmiyorum, o sırada kapağın gıcırtısı sessizliği bozuyor. Önce Vinny'nin solgun saçları beliriyor. Ardından vücudu yükseliyor, Sy'ın kapüşonlu tişörtü omuzlarından sarkıyor, etekleri neredeyse kalçalarını sıyırıyor. Onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, pembe külotunu, *onu* düşünüyorum.

"Uyanmışsın." Aşağı atladım, elimi uzatıp merdivenden inmesine yardım ettim.

"Teşekkürler." Gözleri sigaraya kayıyor -ikinci sigarama. "Her şey yolunda mı?"

Sesindeki endişeyi yanlış anlamak mümkün değil. Bu adil. Beni burada bulduğu, derimi oyduğu günü tam olarak hatırlamıyorum. Anı var, ama gölgeli, sanki sisin içinde kaybolmuş gibi. Görüntüden çok his. Yine de onu çok korkuttuğumu biliyorum. Kıçımı kurtardığını da biliyorum.

"Ben iyiyim. Sadece biraz gökyüzü alıyorum. Bu toplantılar yerde olur, biliyor musun?" Ama onu temin ederken bile parmaklarım gömleğimin eteklerini yukarı itiyor, başparmağım yıldızı arıyor. Bu sefer onun eli de aynı şeyi yapıyor ve kot pantolonumun belinden aşağıya inerek ona uyan ayı buluyor. Teninde tüylerim diken diken oluyor ve saçlarını koklayarak ona yaklaşıyorum. "Üşüdün mü? Aşağı inebiliriz."

Başını iki yana sallıyor. "Archie ve Sy arasında, bazen bir fırının yanında uyuyormuşum gibi hissediyorum." Uzun bir süre beni izliyor, tıpkı Sy'ın daha önce yaptığı gibi gözlerimi süzüyor. Dudakları ayrıldığında sesinde bir titreme oluyor. "Buraya neden geldin Remy?"

Gözlerindeki korkuyu görmemek mümkün değil. "Odasında konuştuğumuzu duydun," diye fark ettim.

"Kulak misafiri değildim. Sadece o yerdeydim." Sönerek ekledi, "Biliyorsun işte." Vinny'nin başına bazen böyle şeyler gelir, uyku ile uyanıklık arasındaki arafta bir yerlerde sıkışıp kalır. Nick'le arasındaki şey her neyse, ciddi bir şey olmalı. Bir süredir nöbet geçirmemişti.

"Sy'ın geri dönmesi güzel oldu," diyorum başımı arkaya eğip bulutlara bakarak. "Saint Mary'den ayrıldığımda bana hastasıymışım gibi davranmaya başladı. Birdenbire artık onunla takılmak havalı gelmemeye başladı. Yaptığım her şeyin onun için daha derin bir anlamı vardı, sanki çözmesi gereken bir bulmaca gibiydim." Aşağı baktığımda donup kalmıştı, parmak eklemleri karnıma değiyordu. "Bunu neden yaptığını anlamadığımdan değil, çünkü anlıyordum. Sy beni seviyor. Buna bir kez bile içerlemedim, ama sadece... gerçekten bir arkadaşa ihtiyacım vardı. Onun yerine, ona yük oldum." Uzanarak yanaklarını avuçlarımın içine alıyorum ve sözcükleri aramızdaki rüzgâra bırakıyorum. "Senin için öyle olmak istemiyorum. Beni her zaman kurtarmana gerek yok Vinny."

Dudakları küçük, alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bunun artık seçebileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum."

Haftalardır ilk kez görüyorum.

Mavi.

İçimde sıvı bir sıcaklık gibi dalgalanıyor, ağzımı yavaş, saygılı bir öpücükle onunkine götürüyor. Parmakları gömleğime dolanıyor, beni kendine çekiyor.

"O zaman arada bir seni kurtarmama izin ver," diyorum alnındaki endişe çizgisini okşayarak. "Son zamanlarda sana neler oluyor?"

Öpücüğün etkisiyle hâlâ sersemlemiş olan gözleri fal taşı gibi açılıyor, bu yüzden cevap vermesi biraz zaman alıyor. Cevap verdiğinde de kaşlarını düşünceli bir şekilde çatıyor. "Gitmeme... izin verir misin?"

"*İzin vermek* mi?" Homurdanıyorum. "Kadın, eğer buradan çıkmak istersen, bu kulede seni durdurabilecek hiçbir güç olmadığına eminim."

Başını eğiyor. Önce naz yaptığını sanıyorum ama sonra boynunu, kulağını gösterdiğini fark ediyorum. "Nick yapabilir," diye savunuyor ve sonra aklıma geliyor.

İz sürücü.

"Ah."

Ağzı mutsuzca bükülüyor. "Sorduğum için bana kızgın."

Parmaklarımı noktaya bastırıyorum ve ilk iz sürücünün bıraktığı yara izine bakıyorum. Daha önce söylediklerimin arkasındayım. Belki Vinny'nin burada tutsak olduğu bir zaman vardı ama çıkmak isteseydi çoktan gitmiş olurdu. "Bahsettiğimiz kişi Nick. Ona şefkatle yaklaşırsan her şeyi affedecektir."

İç çekiyor. "Garip bir şekilde, bunun her şeyi daha da kötüleştireceğini düşünüyorum."

Hâlâ beklediğini bildiğim için sözlerimi dikkatle düşünüyorum. "Gitmene izin verirdim. Sana ait olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum Vinny." Ay ve yıldızın aynı hizaya geldiğini bilerek kalçalarımızı birbirine bastırıyorum. "Eskisi gibi olmak seni kaybetmekle aynı şey olurdu zaten." Çenesini yukarı kaldırarak onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. "Gitmek istiyor musun?"

"Hayır." Cevap anında geldi, gergin ve yalvaran bir ifadeyle noktalandı. "Ama Nick'le sonumuzun Perez ve Sutton gibi olmasını istemiyorum."

Alay ederek cevap veriyorum, "Bu asla olmayacak. Birincisi, Nicky seni düzenli olarak uyuşturucuyla beslemiyor. İkincisi, Perez o kızı hiç sevmedi. Ama en önemlisi," diyerek kalçalarını sıkıyorum, "Perez ve Sutton, Sy ve bana sahip olmadılar."

Bana şüpheci bir bakış atıyor. "Yani diyorsun ki Nick çılgınca bir şey yapmaya kalkarsa sen ve Sy onu durduracak mısınız?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum." Parmaklarımla sıralıyorum: "Nick ve ben Sy'ın fazla ileri gitmesini engelleyeceğiz, Sy ve Nicky benim aklımı başımda tutacak, ben ve Sy da Nick'in Minik Kuş'unu kafese kapatmasını engelleyeceğiz." Omuz silkerek şu sonuca varıyorum: "Biz gerçek bir denge ve denetleme sistemiyiz bebeğim. Bu yüzden sadece birimize sahip olamazsın."

Kaşları düşünceli bir şekilde çatılıyor, iri gözleri yüzümü tarıyor. "Ah." Tam o anda ifadesi düzeliyor, gözlerine bir parlaklık doluyor. "Teşekkür ederim."

"Nicky'nin kıçını tekmelemeye söz verdiğin için mi?"

Bu sefer gülümsediğinde, yumuşak bir mavi ışın. "Beni kurtardığın için." "Evet, son zamanlarda siz üçünüzü gerçekten taşıyorum."

Onu pencereye doğru sürüklüyorum ve arkasında duruyorum, bedenler birbirine yakın. Sigarayı dudaklarına doğru tutuyorum ama başını sallıyor. "Hayır, teşekkürler. Nikotin bana vızıltı verir ve bir daha asla uyuyamam."

Haklı, o yüzden granit duvara saplamadan önce son bir nefes çekiyorum.

"Böyle gecelerde," diyor bana doğru eğilerek, saçları tatlı ve çiçek kokuyor, "Forsyth'in ne kadar berbat olduğunu hatırlamak zor. Her köşede gizlenen canavarlar var."

"Şunu görüyor musun?" Üç blok ötedeki bir sokak lambasını göstererek söylüyorum. "Kaykayımı kaldırıma çarptım ve dizime altı dikiş atmak zorunda kaldım." Bakışlarımı Batı ve Kuzey'i ayıran çizgiye doğru çeviriyorum. "İlk on sentlik çantamı Pee-wee adında bir adamdan orada almıştım."

"Ah," diyor. "Onu tanıyordum. Aslında iyi biriydi."

Homurdanıyorum, gözlerim şehri tarıyor, üç katlı tuğla bir ofis binasında duraklıyorum. "Burası benim eski ortodontist ofisim."

"Hey!" bana bakmak için boynunu büktü. "Orası benim de ortodontistimin ofisi."

Ağzı metalle dolu, taze yüzlü, daha genç bir Lavinia ile yolumun kesişmesi fikri kalbimin güm güm atmasına neden oluyor.

"Sanırım Forsyth'te iyi diş bakımı sınırları aşıyor." Eğildim ve onu öptüm, gömleğinin altından kıçını avuçladım. Külotu pamuklu ve yumuşaktı, kenara çekip parmağımı yanaklarının sıcaklığına sokuyorum. "İyi bir çocuk oldum, değil mi? Toplantılara gittim. İlaçlarımı alıyorum. Düzenli olarak amını yiyorum."

Dudakları seğiriyor ama ciddiyetle başını sallıyor. "Çok iyi bir çocuk."

Diğer elim gömleğinin üzerinde gezinerek göğüs uçlarını okşuyor. "Sanırım tüm bu iyi davranışlarım için bir ödül almalıyım."

Kaşı kalkıyor. "Ne tür bir ödülden bahsediyoruz?"

Onun gözlerine bakıyorum. "Nick'in Perez'i ringde birlikte yok edişini izlediğimiz o ilk günden beri istediğim şey." Bunu konuşurken bile sikim kalkıyor. Aylardır takıntılıydım. Hayalini kurdum. Çizdim. Ona doğru sarsıldım. "Seni domaltmak istiyorum, oraya ilk giren ben olmak istiyorum." Boğazına ıslak bir öpücük konduruyorum, sesimi sessiz ve ipeksi tutarak onu ürperttiğini biliyorum. "Nicky senin amına sahipti, sen ve Sy... siz her türlü ilki yaşadınız. Ben sadece o sıkı, güzel götü ilk siken kişi olmak istiyorum." Dişlerimle kulak memesini çekiştiriyorum. "Lütfen, Vinny? Bunu senin için çok iyi yapacağım. Söz veriyorum."

Yanaklarını gererek ve parmak eklemimi hassas açıklığın üzerinde gezdirerek isteğini vurguluyorum. Titriyor ama geri çekilmiyor, bunun yerine baskıya karşı kendini geri itiyor.

Hayır gibi görünmüyor.

"Öyle mi?" Dudaklarını yalayarak soruyorum. "İstiyor

musun?" Gözleri ağır, istekle parlıyor. "Sanırım-evet."

Siktir.

Evet.

Bir elimi sırtında gezdirerek onu kemerli açıklığa doğru çeviriyorum, Forsyth'in sarı ışıkları altımızda parıldıyor. Parmaklarımı külotuna sokarak, aceleyle kalçalarından aşağı çekiyorum, o dışarı çıkarken eğiliyorum

Onları. Onları kenardan aşağı atmayı düşünüyorum, zavallı bir acemi gelecek hafta sonu onları bir çukurda bulacak, ama bunu yapamayacağımı anlıyorum.

Bunun yerine onları cebime tıkıştırıyorum, kanım beklentiyle uğulduyor. Bütün gün çılgınca aradığım duygu tam olarak buydu. İçimdeki heyecan dalgası. Etraftaki renk patlaması, mor, mavi ve beyaz. Damarlarımdaki heyecan. Yuvarlak kalçasını avucumun içine alıp sıktığımda iğne batması gibi bir uyarılma.

"Burada mı?" diye soruyor, sorusu yumuşak bir rüzgârla taşınıyor.

"İşte," diye onaylıyorum, kot pantolonumun fermuarını açarak. Burnumu kulağının altındaki yara izine sokarak fısıldıyorum, "Gökyüzünü göremiyorsan kanatlar ne işe yarar?"

Bir süre sessizlik oluyor ve ilk başta buna izin vermeyeceğinden endişeleniyorum. Ama sonra dönüyor, sırıtışının kıvrımlarını seçebileceğim kadar. "Belki de ben bir yarasayım."

"Hayır, değilsin," diyorum, sikimi çıkarmak için aramıza uzanarak. "Sen bir yırtıcı kuşsun. Hayır, bir ejderha." Soğuk hava aşırı ısınmış tenimi ısırdığında, rahatlamış bir şekilde "*Tanrım*. Sikim az kalsın oradan bir delik açacaktı." Hızlıca hareket edip kalçalarının arasındaki sıcaklığa yerleştiriyorum ama çoktan kayganlaştığını, son birkaç haftadır aşina olduğum özel bir şekilde yapış yapış olduğunu görüyorum. Gözlerim kısılıyor. "Sy sevişmediğinizi söyledi."

Kahkahası eğlenerek ama gergin, kalçaları benim için genişliyor. "Nasıl bitirdiği önemli değil. Her zaman içine almanın bir yolunu bulur."

"Öyle mi?" Soruyorum, kulağına fısıldarken taşaklarım geriliyor. "Spermini içine parmakladı mı Vinny?"

Titriyor, başını sallıyor. "Bu hoşumuza gitti."

İnliyorum, sikimi kıvrımlarına doğru yavaşça itiyorum. "Dışarıdaki en iyi amcığa sahipsin, bebeğim. Her zaman çok ıslak ve sıcak."

Parmaklarımı bacaklarının arasından geçirip ıslaklığını -ve Sy'ın bana bıraktığı her şeyi- topladıktan sonra deliğine götürerek onu hazırlıyorum. Sırtı kemerli, o güzel, mükemmel kıçını sergiliyor. "İşte böyle bebeğim. Benim için aç."

Parmaklarım kaygan, birini içeri itip onu gevşetiyorum. Onu yırtıp atarsam Tanrı yardımcım olsun. Nicky kendini kaybeder, ya Sy? Dayak yemeye hiç niyetim yok. Yaşadığı onca şeyden sonra, iddiamı ortaya koymadan önce onu iyice ısıtmak istiyorum.

"Bu nasıl bir his?" Taşaklarımdaki zonklamadan irkilerek soruyorum. Vinny neyi kaldırabileceğini bilmekte ustalaştı. Sy Perilini'nin kızı olduğu için buna mecbur.

"Güzel," diye nefes alıyor, omzunun üzerinden bakıyor. Elimi boğazına doluyor ve onu geri çekiyorum, ikinci parmağımı sokup onu gererken sertçe öpüyorum. Dilime karşı inliyor, geri sallanıyor. "Tanrım, evet. Bu çok iyi."

Muhtemelen daha fazla uzatmalı, onu benim için güzelce gevşetmeliyim, ama "Benim için hazır mısın?" diye sormadan önce sadece birkaç dakika geçti.

Başını sallıyor ve sikim onu etrafımda hissetmek için çaresizce ileri atılıyor. Sikimi aniden amına soktuğumda çıkardığı ses şaşkınlık dolu. "Remy..."

Kendi çenem zevk dalgasıyla kenetleniyor, onu etrafımda çok sıkı ve ıslak hissediyorum. "Sadece aletimi senin için ıslatıyorum bebeğim. Tükürükten daha iyi." Hevesimden çok hızlı çekiliyorum, kederli iniltisini bir öpücükle yatıştırıyorum. Eğer amında kalsaydım, muhtemelen iki pompada boşalırdım, ama bunu çok uzun zamandır bekliyordum. Bunun son olmasını sağlayacağım. Yavaşça parmaklarımı çekiyorum ve onları horozumun ucuyla değiştiriyorum, girişini dürtüyorum. "Çok fazla gelirse sen söyle," diyorum, sesim çakıl gibi sert. "Ben Sy değilim. Durabilirim."

Sanırım.

"Remy," diyor, elleriyle granit çıkıntıyı kavrayarak, "alınma ama Sy'ın sikini aldıktan sonra her şeyin üstesinden gelebileceğimi hissediyorum."

İhtiyacım olan tek izin buydu ve direnci iterken kalçasına tutunuyorum, başım içeri girdiğinde sıkı kas halkasının gevşediğini hissediyorum. "*Lanet olsun*." Ense köküne doğru sertçe nefes alıp veriyorum.

etrafımda gergin. Yumruk atmamak için tüm kontrolümü kaybediyordum. "Nefes al, Vin. Beni içeri almalısın bebeğim." Nefes alışını sığ bir nefes verişi takip ediyor, ben de kolumu onun etrafında kıvırıyorum, parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdirmek için bacaklarının arasına dalıyorum. Dikkatini dağıtmak işe yarıyor ve kasları gevşiyor, kalçalarımın bir sonraki dikkatli sallanışı sikimin kalın bir santimini daha içine kaydırıyor. Ayaklarımı sürüyerek yaklaşıyorum. "İşte benim kızım."

Bu his gerçek dışı; sıcak, ıslak, sıkı. İlk pompalamada içine boşalmamak için tüm dikkatimi topluyorum, ama sığ ve dikkatli bir ritim tutturarak geri çekiliyorum. Her hamlede biraz daha içime giriyor, boğazından tatlı, küçük, kesik kesik çığlıklar yükseliyor.

"Dokun bana," diye yalvarıyor, elimi tutup bacaklarının arasına geri itiyor.

Etrafımdaki kıçının sıkılığından başka bir şeye odaklanmak zor, ama gevşemiş yüzüne bir bakış, mest olmuş kaşları, beni o ana geri sürüklüyor. Klitorisini kalçalarımla eşleşen bir devrede ovuyorum, dudaklarım kulağının üzerinde geziniyor. "Bunu daha iyi hale getirecek tek şey ne biliyor musun?" İnlediği kadar cevap vermiyor, ben onu ovarken tırnakları bileğime batıyor. "Sy ya da Nick... tam burada." Parmaklarımı kıvrımlarında gezdirip girişini dürterek bunu noktalıyorum.

"Oh, kahretsin," diye soluyor, etrafımda kenetleniyor. Vinny'nin vücudu küçük ama onu buraya getirdiğimizde olduğundan daha sağlam. Yumruğuma yumrukla karşılık veriyor, kalçalarımın giderek daha sivri bir şekilde kıçına çarpmasını karşılıyor.

Gecenin serin havası artık bir sorun değil, ikimiz de sıcak, tenimiz nemli ve yapış yapış. Sırtına doğru kıvrılıyorum, daha yakın olmak istiyorum, onu koklamak, hissetmek, klitorisiyle oynamaya devam ederken küçük pantolonunu duymak istiyorum, vücudunu sıcak bir çılgınlığa dönüştürüyorum. Orgazm olacağımı hissettirmemek işkence gibi geliyor ama yapıyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum, alnımı boynunun arkasına bastırıyorum ve onu hızla azalan bir kısıtlamayla beceriyorum.

Çığlıkları daha da yükseliyor, bir rüzgârla sürükleniyor ve miyavlamalarını aşağıdaki yanan şehrin etrafına kül gibi savuruyor. Seste tırmanışını duyuyorum, kendi aletimin etrafındaki kavrayışını hissediyorum, taşa sürtünen beyaz parmaklarının titreyişinde görüyorum.

"Ver onu bana," diye homurdanıyorum, kalçalarımı daha hızlı, daha sert çekiyorum, parmaklarım ovuşturuyor, ovuşturuyor.

Zirvede olduğumuzu anlıyorum - coşkuya dalmadan önceki o lezzetli, tehlikeli saniye - çünkü yüksek sesle nefes nefese kalıyor ve etrafımda kenetleniyor, vücudu kasılıyor.

Etrafımda dolanırken uçtuğunu hissedebiliyorum.

Ona çarparak, düşmeden hemen önce her zaman serbest kalan kelimeleri fısıldıyorum. "Seni seviyorum, Vinny." Orgazm boğuk bir homurtuyla içimde patlıyor. Terli boynuna gömüyorum, sikim kıçını vahşi, umutsuz boşalma dalgalarıyla dolduruyor.

Arkasına yaslanıp gözlerini benimkilerle buluşturuyor. "Ben de seni seviyorum."

Hemen geri çekilmiyorum, mümkün olduğunca uzun süre onun sıcaklığında kalmak istiyorum. Bu gece buraya huzursuz ve endişeli hissederek geldim. Bunlar gitti, yerine sadece kız arkadaşımla aynı hizada olmanın verdiği tokluk geldi.

19

Lavinia

"HEY," diyorum Mama B'nin kapısını çalarken. "Bir dakikan var mı?"

İrkilerek başını öne eğiyor ve yüzündeki çatık kaşları hızla temizlediğine bakılırsa onu derin bir düşünce anında yakaladığımı fark ediyorum. Önündeki masada bir defter açık duruyordu, mürekkeple yazılmış sıra sıra rakamların olduğu eski türden bir defter. Dövüş istatistikleri, bahisçi numaraları, kim bilir daha neler. Mama B'nin DKS spor salonunun kayıt tutucusu ve tarihçisi olduğunu öğrendim. Burada olup da onun bilmediği hiçbir şey yok.

Bu yüzden son bir haftadır yanımda taşıdığım panoya elimi uzatıp boğazımı temizliyorum. "Böldüğüm için özür dilerim. Festival ve poker oyunu için hazırladığım kontrol listesine bir göz atabilir misiniz diye soracaktım. Sanırım her şey yerli yerinde, ama birinin iki kez kontrol etmesinin iyi olacağını düşündüm."

Mezunlar günü yarın önce geçit töreni, ardından futbol maçı ve son olarak da karnavalla başlıyor. Bu hafta Fury yok, karnaval ve poker oyunu ön plana çıkıyor. Tüm dikkatimi bu *etkinliğe -her iki etkinliğe* de- vermiş durumdayım ve dersler dışındaki her anımı Düşes'in listesindeki her şeyi tedarik etmekle geçiriyorum. Daha iyi bir kadın, bu adanmışlığın sorumluluğun doğasından kaynaklandığını söyleyebilirdi, ancak kendimi verimli bir dikkat dağınıklığına atmak için birden fazla nedenim var.

En büyüğünün adı Nick Bruin.

Kavgamızdan beri benimle iki kelimeden fazla konuşmadı.

"Elbette," diyor, son bir rakam karalıyor ve defteri kapatıyor.

Panoyu alıyor ve bana dikkatle bakıyor.

Ellerimi ovuşturarak, "Listedeki fazladan maddeler Sutton'ın yükümlülüklerinden çoktan vazgeçmiş olmasından kaynaklanıyor," diyorum. "Ama geri kalanımız işi bölüşüyoruz."

Başını sallıyor ve listeyi hızlıca gözden geçiriyor. "Bunların hepsi iyi görünüyor, ama..."

Ugh. "Ne hariç?"

Panoyu bana geri verdi. "Bira kamyonu fıçıları festival için uygun ama poker oyunu için değil. Sadece yüksek kaliteli şişeler."

Dudağımı dişlerimin arasına alıp endişelenerek açıklıyorum: "Alkol konusunda zaten bütçeyi zorluyorum. Saul barı doldurmak için en kaliteli içkilerin bir listesini gönderdi, ben de festival tedarikçisinden fazladan birkaç fıçı sipariş ederek biraz tasarruf edebileceğimi düşündüm."

"Kesimlerini başka bir yerde yap, ama içkiyle değil." Beni yakından değerlendirerek bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Ne de eğlence."

"Ne yapabileceğime bir bakarım," diyorum, panoya öyle sıkı sarılıyorum ki köşeleri acı içinde göğüslerime batıyor. "Ve eğlence yükümlülüklerimin de farkındayım."

Arkasına yaslanmış, kolunu sandalyesinin koluna atmış. Onu daha yakından tanıdıktan sonra bile bu kadını korkutucu buluyorum. Kendini çok ağırbaşlı taşıyor.

Etrafında daha dik memeli ve daha dar amcıklı iki düzine genç fahişe varmış gibi değil. O buranın kraliçe arısı, ki damarlarında bir damla bile Kraliyet kanı dolaşmadığı düşünülürse bu hiç de mantıklı değil.

"Program yüzünden kızgınsın, değil mi?" diye soruyor, uzun tırnaklarını masasının kenarına vurarak.

"Küçük düşürücü," diye itiraf ediyorum. Orospulara bir çıkış yolu verdim. İstemiyorlarsa katılmak zorunda değiller. Ama benim böyle bir seçeneğim yok. Düşes'in görevi. "Saul bana bunu yaptırıyor çünkü-" Ama ağzımı kapatıyorum. Mama B'nin gözleri, sessizliğimi anladığını anlamama yetecek kadar kısılıyor. Videoyu ya da videonun Düklerim ve Kralları arasındaki satranç tahtasında *neden* güçlü bir taş olduğunu bilmiyor olabilir ama detaylara ihtiyacım var. O bu dünyayı anlıyor.

"Haklısın," diyor boşluğu doldurarak. "Aşağılayıcı, küçük düşürücü ya da onur kırıcı olması önemli değil. Kralınız size bir emir verdi." Başını eğiyor, yüz hatlarında hesapçı bir ifade beliriyor. "Ve sen bunu gerçekten yapacaksın, değil mi? Üzerinde bir el izi bırakmak için sol taşaklarını verebilecek bir avuç kendini bilmez için o titiz kıçını sahnede dolaştıracaksın ve yaygara bile çıkarmayacaksın." Benimle alay etmesini, hatta belki de yüzüme vurmasını bekleyerek kaskatı kesiliyorum. Bunun yerine bana küçük ama daha az sert olmayan bir sırıtışla karşılık veriyor. "Buna saygı duyuyorum Lucia." Sandalyeden kalkıyor ve masanın etrafından dolanarak kapıya doğru yürüyor. "Hadi gel."

Beş santimlik topuklu çizmeleriyle yanımdan geçip striptiz salonuna doğru ilerliyor. Etrafta başka kız yok, sadece spor salonunda çalışan birkaç erkek var. Salonda dolapların ve makyaj masalarının önünden geçiyor, ceketinin cebinden bir anahtarlık çıkarıp arka duvardaki dolabın kilidini açmak için kullanıyor.

"Eminim burada sana bir şeyler bulabiliriz." Omzunun üzerinden bana baktı. "Bir gece için kendi paranı harcamana gerek yok. Anne

kızlarına her zaman iyi davranır."

Dolapta kıyafetlerle dolu bir sıra var, ancak bu tanımlama biraz zorlama gibi görünüyor. Bu dantel ve ipek dizisindeki hiçbir şey gerçek giysi olarak tanımlanamaz.

İç çamaşırı daha iyi bir kelime.

"Bu kostümümün *altı* için, değil mi?" Endişeyle yer değiştirerek soruyorum.

Anne B gözlerini devirir. "Tanrım, kızım, narin bir çiçekmişsin gibi davranmayı bırak. Hepimiz biliyoruz ki üç kabadayı Dük her gece seni fena halde korkutuyor." Çenem düşüyor ama hemen kapanıyor. Mama B bunu fark ediyor ve elini kalçasına koyuyor. "Dinle Lavinia, sen güzel bir kadınsın. Ateşli. Seksi. Ve senden bunu DKS mezunlarına birkaç saat boyunca sergilemen isteniyor. Evet, bu küçük düşürücü olacak ve belki de bu pisliklerin çoğu soyadından dolayı seninle uğraşıyor. Ama seni güvende tutacak üç koruyucu baba ayın var." Vücudumu işaret ediyor, sesi kayıtsız. "Tek yapman gereken biraz tenini göstermek, babanın düşmanlarını azdırmak, biraz boklarını almak ve sonra eve gidip hıncını adamlarından çıkarmak."

"Ben namuslu biri değilim-"

"Güzel." Kırmızı dantelli bir zıbın çıkarıp bana doğru tutuyor ve başını çevirerek değerlendiriyor. "Bunu dene."

Etrafa bakıyorum ama mahremiyet için bir bölme yok. Diğer kızların her zaman dolaplarının önünde üstlerini değiştirdiklerini biliyorum ama yine de. İffetli biri gibi, "Burada mı?" diye sordum.

Bana alaycı bir bakış attı. "Tatlım, daha önce hiç meme görmediğimi mi sanıyorsun?" Uzanıp kendi göğüslerini süslü bir şekilde sıkıyor. "Dene bakalım. En iyi neyin görüneceğine dair bir fikir edineyim."

Sınırlar. Bu insanların hiçbirinde yok. İç çamaşırlarını bir sandalyeye bırakıp hızla soyunuyorum. Mama B beklerken rafları karıştırıyor, metal askıların bara sürtünme sesi küçük odadaki tek ses. Zıbını giyiyorum -yani, eğer öyle diyebilirseniz. Zıbın

Hiçbir şeyi gizlemeyen şeffaf bir ağ. Kumaşın büyük kısmı boynumun etrafında ve arkayı kaplayan uzun düğme sırası.

"Biraz yardım?" Ona sırtımı dönerek soruyorum.

Mama B bana bakıyor ve onaylarcasına başını sallıyor. "Güzel. Buraya ilk geldiğinden beri çok gelişmişsin."

İçimdeki utanç duygusunu bastırıyorum. "Esaretten kurtulmak bir kıza bunu yapar."

Düğmelerle uğraşırken uzun tırnakları tenimi sıyırıyor. "Delores'in seni beslemediğini mi söylüyorsun?"

"O yaptı." Tanrım, ihtiyacım olan son şey Bayan Crane'in onu kötülediğime dair dedikodulara maruz kalması. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, yemek pişirmesi arzulanan bir şey değildi. "O zamanlar pek iştahım yoktu. Ama çocuklar beni biraz daha etli seviyorlar."

Homurdanıyor ve beni etrafında döndürüyor. "Eminim." Ancak anında burnu kırışıyor. "Ah, kahretsin. Göğüslerini dümdüz gösteriyor. Çıkar şunu."

Barbie bebek muamelesi görmenin verdiği aşağılanmayla birlikte öfke de göğsümde alevleniyor. "Saul, Verity'yi bu pisliklerle eğlendiriyor olsaydı tüm bunlar hakkında bu kadar rahat olur muydun?"

Çenesi geriliyor ve sinirlendiğimi anlıyorum. Gayet iyi idare ediyor, dönüp başka bir takım çıkarıyor - bu leopar desenli ve kürk süslemeli. "Şanslı ki kraliyet ailesinin kızı değil. Saul Cartwright onunla hiçbir şey yapmak istemiyor."

Buna kızıp kızmadığını anlayamıyorum ama Sarah'nın Saul'un da onunla ilgilenmediğine dair söylediklerini düşünüyorum. Kırmızı numarayı çıkarıp leopar desenli olana uzanıyorum. Tanrım. "O bir bakire, yani yarı yolda." Mama B bana şaşkın bir bakış fırlatıyor, ben de açıklıyorum: "Verity bana kendini Dükler için sakladığını söyledi - eğer onu Düşes olarak seçerlerse." Kedi kılığına girmişim gibi göründüğümü fark ettiğim leopar iç çamaşırının içine giriyorum. "Olmaz. Yapamam," diyorum, hemen geri sıyırıp

kapalı. Tam Mama B'ye kıyafeti uzatmıştım ki aklıma bir fikir geldi. "Bekle, Verity Saul'un kızı mı?"

Kafası şokla geriye atıyor, yüzü öfkeyle çarpılıyor. "Hayatta olmaz! Onunla ara sıra sevişebiliriz ama bu sadece yerçekimi Lucia. Saul gibi bir züppenin bile temel ihtiyaçları vardır. Bazen onları karşılayabiliyorum ama Saul bebek isteyen bir kadına sokmaktansa kendi aletini kesmeyi tercih eder." Bana bir kez daha asık suratla baktı. "Verity'nin babası işe yaramaz bir beleşçiydi ve şu anda bir kapı çivisi kadar ölü."

"Tamam," diye kabul ediyorum, avuçlarımı kaldırarak, "tüm bunlar konunun dışında. Eğer Verity'den bunu yapması istenseydi, burada onunla kıyafet oyunu oynar mıydın?"

Bana hem sert hem de suçlu bir bakış fırlatıyor. "Tatlım, Kuzey Yakası'nda nasıl yapıldığını bilmiyorum ama buralarda? Kralın kızını hizmete çağırırsa, onu bizzat kapısına teslim etmeden önce cilalatsan, düzelttirsen, parlatsan ve kıçını cennete kadar ağartsan iyi edersin." Kızın kaşları kalkıyor. "Ama önünde oturan bir Lucia varken Saul neden benim kızımla ilgilensin ki?"

Uzattığı elinden fırfırlı siyah bir babydoll numarası alarak gerildim. Ne yaparsam yapayım ya da kim olursam olayım, en nefret ettiğim adamın soyadının beni her zaman tanımlayacağını bilmek iyi bir duygu değil. "Bu seni itmiyor mu?" Acı acı mırıldanıyorum, şeffaf kumaşı başımdan, omuzlarımdan, göğüslerimden geçiriyorum. "Bir kralın diğer krallıklardan gelen kızlarla ilgilenmesinin tek bir nedeni vardır. Belli ki istismar edecek zavallı bir kız arıyor, sanki bu babasına karşı büyük bir utançmış gibi-"

"Dur," diye bağırıyor ve bir an için ince bilenmiş zırhında bir çatlak görüyorum, gözleri panikle çınlıyor. Bir süre durakladıktan sonra, hızla kendini toparlayarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bu... senin için fazla sevimli. Bu adamlar bir Düşes bekliyor olacak, Prenses değil. Çıkar şunu." Daha az sevimli bir şey bulmak için rafları karıştırırken çenemi kapalı tutuyorum. "Etrafında

Burada," diyor bana dönüp bakmadan, "kızlarımıza sadece kalçalarını açmaktan ibaret olmayan bir amaç vermeyi seviyoruz. Saul'un her West End kızı için hazır ve bekleyen bir pozisyonu var." Raftan bir şey aldı ve bir süre ona baktı. "Tatum'a bakın."

Kafamı kaldırdım. "Tate mi? Erkeklerin Tate'i mi?" Mama B siyah bir korse uzatırken küstahça bakıyor, jartiyer kemerlerini karıştırmaktan yüzümdeki şüpheyi fark edemeyecek kadar dalgın. "Çünkü duyduğuma göre, tüm bu King saçmalıklarına inanacak bir tipe benzemiyormuş."

Bir çift uyluk çıkararak, "Saul, Tate'in kralı değildi. Onun işvereniydi." Yüzümdeki ifadeyi yakalayınca şöyle açıklıyor: "West End'deki çocuklar bazen bunu yaparlar. Bazı işler için iyi para ödüyor ve eminim sen bunu anlayamazsın ama maddi çaresizlik herkesin Kraliyet'e karşı duruşunu yeniden değerlendirmesine yol açıyor."

Kıyafeti denerken bunu kafamda evirip çeviriyorum, zar zor görüyorum. "Erkeklerin bundan haberi var mı?" Sonunda soruyorum, o büstiyeri değerlendirirken hareketsiz duruyorum.

"Onlara sor," diyor jartiyer kemerini kalçalarıma doğru tutarken. Onaylarcasına başını sallıyor. "İşte bu. Ne çok tatlı, ne de çok değersiz. Senin kişiliğine uygun." Bana attığı sinsi gülümsemeye bakılırsa, gözlerinde o anlık korkuyu gördüğüme inanmak zor. "Dükleriniz buna bayılacak."

~

FORSYTH mezuniyet haftası için her şeyi yapıyor. Turuncu ve mor renkler her sütunu ve merdiveni kaplamış durumda. Kampüsün dört bir yanında etkinlikler ve aktiviteler var, ancak bunların hepsi Cumartesi gecesi yapılacak final partisinin ön hazırlığı gibi görünüyor.

Dışarıdan bakıldığında, mezuniyet balosu sağlıklı bir eğlence gibi görünür: geçit töreni, futbol maçı, konserler ve partiler. Ama karnavalın parlak ışıltısında

gezintiler ve oyunlar, yüzlerini pamuk şekerle dolduran çocukların ciyaklamaları altında, gecenin ilerleyen saatlerinde olacakları unutmak imkansız.

"Demek paralel evrende yaşamak böyle bir şeymiş," diyorum bira kamyonundan aldığım parayı Story'ye uzatırken.

Tutarı bir makbuza yazıyor ve para çantasının fermuarını çekip kilidini kapatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Killian ve Sy son otuz dakikadır bir tür güçlü adam yarışması yapıyorlar." Anladığım kadarıyla yarışma, kimin vücudunda en fazla ağırlığı en uzun süre tutabileceğini görmek için yapılıyor. Her biri sahnedeki devasa, yeni boyutlardaki bir tartının üzerinde duruyor ve her beş dakikada bir gönüllülerden biri gergin pazularının üzerine başka bir ağırlık asıyor. Şu anda yüz kiloluk sınırı aşmış durumdalar. "Ve henüz kimse bıçak çekmedi."

"Killian bıçak kullanmaz," diyor dalgınca. "O Dimitri olurdu. Ama evet, bir şekilde yılın bir gecesi iyi oynamayı başarıyorlar."

İki adamın etrafında büyüyen kalabalık, ağırlık eklendikçe daha da artıyor. Bu gösteriyi en çok çocuklar seviyor gibi görünüyor ve beş kilo daha eklendiğinde çocuklara tezahürat yapıyorlar.

Gönüllü kalabalığa "Son test için kimler hazır?" diye sorar.

"Hazırım," diyor Killian, kendini beğenmiş sırıtışıyla. Lordların Kralı çok büyük. Çok formda.

Ama bu dünyada Simon Perilini'den daha rekabetçi kimse yok.

"Bunu yapabilirsin, bebeğim!" Story bağırıyor. Onu duyuyor, yukarıya ve seyircilerin başlarının üzerine bakıyor, Kraliçesine göz kırpıyor.

Sy da dahil olmak üzere tüm kalabalık, gönüllünün daha fazla ağırlık ekleyişini ve tartının 20 kilo daha yükselişini izliyor. İşte o zaman Sy'ım çenesini sallıyor. "Devam et."

Killian gözlerini devirir ama Sy fazladan kilo alır. On, on beş, yirmi kilo daha. Sy'ın yüzü kızardığında ve boynundaki tendonlar şiştiğinde artış açıkça görülüyor.

Sadece en uzun süre dayanmakla kalmayacak, en fazla ağırlığa da sahip olacak.

"Hey, güzelim. Neye bakıyorsun?" Remy yanımda beliriyor, el arabasından bir bira alıyor. Yarışmayı fark edince başını sallıyor. "Kaçıracağı meydan okuma diye bir şey yok, değil mi?"

Kıyafetini inceledim. Yıpranmış kot pantolon ve tişörtlerden oluşan normal kıyafetleriyle Remy, bu şekilde ortaya çıkana kadar varlıklı olduğunu unutacağınız türden bir adam. Gözlerinin rengini alan soluk yeşil bir gömlek, siyah ceket ve vücuduna uyması için dikilmiş gibi görünen pantolon. Yakasından ve gömlek manşetlerinden görünen dövmeler bile görünümün erkeksi zarafetini azaltmaya yetmiyor.

Dün gece beni çan kulesine çıkarışını hatırlayınca vücudumda bir titreme oluyor.

"O bira bedava değil, biliyorsun," diyor Story, bakışlarımı kesip ona ters ters bakarak.

Karşılığında gözleri kısılıyor ve uzun, yavaş bir yudum alıyor. "Hey, adamın kaybetmek üzere olduğu için bana şirretlik yapma."

"O gitmeyecek-"

Remy kupasını sahneye doğru uzatır ve Killian ağırlıkları yere atmadan önce yüksek sesli bir inilti çıkarır. Zil çalıyor ve Sy, tezahürat yapan bir kalabalıkla birlikte ayakta kalan son adam olarak onaylanıyor.

"İşte bu, kardeşim!" Remy birasını havaya kaldırarak bağırır. "Galibin şerefine!" En iyi arkadaşını tebrik etmek için olduğu kadar Story'nin burnuna sokmak için de.

Story iç çeker. "İzin verirseniz, düzeltmem gereken bir egom var. Görüşürüz Lav." Gözlerini devirdi ve para çantasını kolunun altına sıkıştırarak uzaklaştı.

Remy gururla, "İşte yeni nesil DKS'yi böyle çekersiniz," diyor.

Haklı olduğunu görüyorum. Sy ve Killian'ın etrafında toplanan bir grup çocuk hevesle imza istiyor ve yumruklarını sıkıyor. Hay sikeyim. Tarikata mı girdik?

Ama heyecan azaldıkça Remy ve ben sessizleşiyoruz, saatin tik taklarından kaçamıyoruz. Maç bir saat içinde başlıyor.

Gözlerimi manzaradan ayırarak, "Nick'i gördün mü?" diye soruyorum.

Remy başını sallar, kalabalığa doğru ağırbaşlı bir şekilde bakar. "Hayır, ama buralarda bir yerde."

"Nereden biliyorsun?"

Bana bir bakış attı ve uzanarak daha önce kulağımın arkasına yerleştirdiğim kalemi aldı. "Çünkü sen buradasın ve ona ihtiyacın var. Ne kadar kızgın olduğu önemli değil. O seni asla terk etmez."

Elimi tuttuğunda ona izin veriyorum, bileğimi yukarı çevirip kalemi dişleriyle açarken kıpırdamadan duruyorum. Bunu söylemesinin tek nedeni Nick'in benimle konuşmayı, bana bakmayı reddetmesinin nasıl bir his olduğunun farkında olmamasıydı. Sadece soruma kızmamıştı. İncinmişti. Hışımla kuleyi terk etmedi ya da Hideaway'e gidip içerek üzüntüsünü unutmaya çalışmadı. Sessizleşti.

Bu beni onun yaptığı her şeyden daha çok korkuttu.

Kalemin ucu bileğimi gıdıklıyor ama kıpırdamadan duruyorum, çizdiklerinden çok yüzünü izliyorum. Seksten mi yoksa arkadaşlıktan mı emin değilim ama Remy, Sy ile her gece yatağında birlikte olmaya başladığımızdan beri daha iyi uyuyor ve bu yüzüne yansıyor. Bu kadar yakından bakınca, daha önce hastalıklı solgunluğu içinde kaybolmuş bir özelliği olan burnunun üstündeki soluk çillerin belli belirsiz serpintisini seçebiliyorum. Onlara dokunma isteğime boyun eğiyorum ve parmağımın ucunu kaşından burnunun ucuna kadar gezdiriyorum.

Gözleri benimkilere dikiliyor ve geri çekilerek kalemi kapatıyor.

'LB' harfleri zarif, kıvrımlı bir hatla bileğime işlenmiş.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Gözlerimi devirerek mürekkebi üfledim. "Evet, evet, ben onun Minik Kuş'uyum." "Ve?" Bir süre sessizlik oldu, sanki beni izliyordu.
Nick'in şakaları hakkında bir sonuca varmamı istedi.

Hapishane kuşları. Sonunda parmaklarımı yumruk yaparak sırıtıyor. "Aynı zamanda 'pound' anlamına da geliyor."

Remy'nin arkasında Verity'nin kasıla kasıla yürüdüğünü görüyorum, kızıl saçları titreyen ışıklarda parlıyor. Ben poker oyunu için hazırlanırken yerime bakmayı kabul etti.

"Erkencisin," diyorum yüz ifademi biraz olsun normalleştirmeye çalışarak.

"Kızların hepsi çadırda hazırlanıyor," diyor ve başıyla arazinin batı ucunu işaret ediyor. "Hazırlanmak için biraz daha zamana ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Midem bulanıyor. Gerçek şu ki, bütün gece burada kalıp güzel ışıkları ve mutlu, bilgisiz insanları izlemeyi tercih ederdim. Ama o haklı. Kafamı oyuna vermeliyim.

"Story senin doldurduğunu biliyor," diyorum ona ve panoyu uzatıyorum. "Diğer tüm detaylar burada. Bunu sana yüklediğim için özür dilerim."

Kolayca omuz silkiyor. "Hey, bu akşamki maçta çalıştığım için bana bir çıkış veriyorsun. Sana bir -belki de beş- borcum var." Daha ciddi bir şekilde, "İyi şanslar." diye ekliyor.

Remy elimi tutuyor ve bir cenaze yürüyüşü gibi arazinin arka tarafında kurulan çadıra doğru yürüyoruz. Saul'un adamlarından birkaçı dışarıda, görevlerinin başında bekliyorlar. Saul'un etkinliğin festivalle bağlantılı olmasını istemesinin bir nedeninin de kardeşler arasında anlaşılmış bir ateşkes olduğu aklıma geliyor. Oyun Düklerle bağlantılı en güçlü adamları çekiyor. Derin cepleri olan mezunlar. Hamle yapmak için mükemmel bir fırsat olurdu. Güvenlik garantisi diye bir şey olmadığını herkesten çok ben biliyorum ama bu olabildiğince iyi olabilir.

Ama bu sabah Mama B'nin bahsettiği şeyi merak ediyorum. Buradaki görevlerimle meşgul olduğum için bunu sorma fırsatım olmadı. Sy bugün alışılmadık derecede sessizdi, tıpkı benim gibi etkinliği planlamakla meşguldü. Nick ortalıkta yok, Remy de.

Ona bakıyorum, yürürken ayaklarını izliyor, sanki düşüncelere dalmış gibi. Belki zihinsel olarak önündeki geceye hazırlanıyor, belki de daha kötü bir şeyle boğuşuyor. Son zamanlarda kafası o kadar net ve hazır ki, bir tetikleyici bulma düşüncesiyle tereddüt ediyorum.

Yine de, o benim Dük'üm, bu yüzden isteksizce,

"Remy..." diye başlıyorum. "O gelecek," diyor bana

bakarak.

"Ah." Sesimdeki endişenin Nick'le ilgili olduğunu düşündüğünü fark ederek gözlerimi kırpıştırıyorum. "Yani, umarım öyledir ama sana Tate hakkında bir şey sormak istiyordum."

Remy yavaşça durup çadırı koruyan adamlara kaçamak ve değerlendirici bir bakış atıyor. Başını meraklı bir şekilde eğerek gözlerime bakıyor ve sesini alçaltıyor. "Ne oldu?"

Nefes alarak, "Saul için hiç çalıştı mı?" diye sordum.

Remy alay eder, cevabı hemen gelir. "Hayır, Saul'u tanımıyordu bile. Forsyth'e girene kadar hiçbirimiz yapmadık. Neden?"

"Mama B farklı söylüyor." Üzerimizdeki bakışlardan rahatsız olmuş gibi hissederek daha da yaklaşıyorum ve kolonyasının keskin kokusunu alıyorum. "Bana Tate'in onun için çalıştığını söyledi."

Remy geri çekilip gözlerimin içine bakıyor, araştırıyor. "Hiç şansı yok. Bize söylerdi." Kelimeleri yeşil gözlerinde olmayan bir kesinlik içinde söylüyor ve zihninin aşırı hızlandığını görüyorum.

"Konuyu açtığım için özür dilerim," diye söze giriyorum, onu asılsız bir şeyle yükümlü tutmak istemiyorum. "Bu gecenin kafanı doldurmadan da yeterince zor olduğunu biliyorum-"

"Vinny." Parmağını çenemin altından geçirerek bakışlarımı kendisiyle buluşturuyor. "Dün gece sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirim ki?

"Beni her zaman kurtarmak zorunda değilsin..."

Haklı olduğunu bilerek nefes veriyorum. Remy'nin bir doktora ihtiyacı olabilir ama bu ben olmayacağım. Gerginliğimin omuzlarımdan düşmesine izin vererek nazlı bir sırıtış deniyorum,

Kirpiklerimi kırpıştırarak. "Sy ya da Nick'in seninle aynı anda beni becermesini istediğini mi?"

Gözleri kararıyor, ağzının kenarında flört eden bir sırıtma beliriyor. "Bu," diyor, dudaklarını kulağıma değdirmek için eğilerek, "ve seni sevdiğimi."

Lucias hiçbir zaman duygusal bir tip olmamıştır. West End'e gelmeden önce, bu sözlerin bana söylendiğini hiç duymamıştım. Uzun bir süre kendimi rahatsız, paniklemiş ve belki de derinlerde bir yerde acı verici bir şekilde değersiz hissetmeme neden oldular. Şimdi ise içimi ısıtıyor, garip bir sakinlik duygusu içimdeki endişe kayasını yatıştırıyor.

Dönüp temiz traşlı çenesine bir öpücük konduruyorum ve "Ben de seni seviyorum" diye fısıldıyorum.

Ağzını dudaklarıma dayamadan hemen önce duraklıyor, gözleri dudaklarıma odaklanmış. Nedenini anlıyorum. Şu anda birbirimizin içinde kaybolmak kolay olurdu. Ne yapmamız gerektiğini unutmak. Gardımızı indirip bu ham ve baştan çıkarıcı duygunun tadını çıkarmak.

İç çekerek parmaklarımızı birleştiriyor ve başını çadıra doğru sallıyor. "Ne zaman hazır olursanız, Düşes."

Canlandırıcı bir nefes alarak başımı sallıyorum ve bizi yaklaşan çadıra doğru götürüyorum. Saul'un adamları Neon ve Ewing'e -beni dersten çıkaran adam- kaşlarımı çatıyorum. Yaklaştığımızda Neon çadırın kapağını açıyor, ama taş suratlı, gelişimizden etkilenmiyor. Remy birasının son damlasını Ewing'in ayaklarının bir santim ötesine boşaltıp, "Benim hatam," dediğinde bile ikisi de gözlerini kırpmıyor.

İçeri giriyoruz ve odanın büyüklüğü karşısında şok oluyorum. Profesyonel oyun masaları, eksiksiz bir bar ve arka duvar boyunca uzanan bir sahneden oluşan özenli bir kurulum. Sahnenin ortasına dikilmiş striptiz direği gözümden kaçmıyor, tüm heybetiyle ve iğrençliğiyle.

Bizim onun kurduğu tuzakla hiçbir ilgimiz yok. Saul'un ofisinden biri öncülük etti. Bu geceki rollerimizin ne olduğunu açıkça belirtti: ev sahibi ve kurbanlık koyun.

Odayı geçip arka tarafa, soyunma bölümüne açılan kapağa gidiyoruz. Eşyalarımı daha önce buraya koymuştum. Remy eğilip bana bir öpücük veriyor, dili dudaklarımın arasından kayıyor, sıcak ve sahiplenici. "Sadece birkaç saat," diye fısıldıyor, gözleri benimkileri tutarken yoğun, "ve buradan çıkacağız."

Bara bakmayı kabul etmişti. Sy genel güvenlik olarak görev yapacak. Ve Nick, eğer gelirse, benim ev sahibeme uygun bir ev sahibi olacak, sosyalleşecek ve ağ kuracak. Endişeden midem bulanıyor.

Ya gelmezse?

Remy bakışlarını çadırın arka tarafına çevirir. "Muhtemelen gidip barın arkasına geçmeli ve dandik içkilerin nasıl yapıldığını öğrenmeliyim." Parmaklarını bel kemerimin altına daldırıyor, isteksizce uzaklaşmadan önce yıldıza güven verici küçük bir sürtünme veriyor.

Ona sarılmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bu gece hepimizin oynayacak bir rolü var, benimkine hazırlanmam gerek.

Giyinmek için harcadığım tüm zamanı endişe sersemliğiyle geçiriyorum. Daha yaşlı bir fahişe olan Nancy, sözünü esirgemeden benim için korsemi bağlamak için öne çıkıyor. Ben onun saçlarını sıkı, yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplarken, Laura diz çökerek jartiyer kemerimin arkasını kalçalarıma geçiriyor. Burada garip bir birliktelik var, her birimiz diğerine sormaya bile gerek duymadan yardım ediyoruz. Saç düzleştirme için bir istasyon var, sonra da saç kıvırma için bir istasyon. Greta ve Lucy, her kızın sol gözünün altına parıltılı bir kart takımı çizerek odanın etrafında tur atan iki kesimci. Laura Karo Ası. Greta Kupa Dokuzlu. Nancy Maça Valesi.

Ben Sinek Kraliçesiyim.

Hiçbirimiz bu sembolün yanağıma basılmış bir ayı pençesine benzediğini fark etmedik.

Saçımı en sona saklayıp yüksek bir topuz yapıyorum ve çantama uzanıp Sarah'nın bana verdiği tokayı çıkarıyorum. Buraya bir yılan getirdiğim düşüncesiyle karnımdaki gerginlik alevleniyor ama Laura tokayı topuzumun ortasından geçirdiğimi görünce sırıtıyor.

"Uyuşturucu iğnesi, Lavvy."

Kısa saten bornozumun içinde omuz silkerek, "Teşekkürler," diyorum, gerginliğimin bir kısmı azalıyor.

Soyunma odasından çıktığımda ilk gördüğüm kişinin Sy olması yardımcı oluyor. Odanın diğer ucunda, beyaz düğmeli siyah bir takım elbise giymiş. Gözleri bir mıknatıs gibi beni buluyor, odanın her tarafını tarıyor ve benimkilerin üzerinde sert bir şekilde duruyor. Aşağı bakarken çenesi geriliyor, bornozu kapatmadan önce kıyafetime iyice bakıyor. Elleri benim göremeyeceğim kadar ceplerinde ama şu anda yumruklarını ne kadar sıktığını tahmin edebiliyorum.

İşte o anda imkansız bir duruma sokulduğumuzu fark ediyorum. Sergilenen sadece ben değilim. Adamlarım, sıcak kanlı ve sahiplenici, kısa süreli ve köşeye sıkışmış. Beni böyle görmek mi? Dördümüzün buradan canlı çıkması için bir mucize gerekecek.

Bornozun saten süslemesini çekiştiriyorum, boğazım aniden sıkılıyor.

"Kıpırdanma." Bir el benimkinin üzerine düşüyor ve aşağı bakıyorum. Parmakların üzerinde D-U-K-E harfleri v a r, ağır bir altın yüzük ortam ışığında parlıyor. "Seni kıpırdanırken görmelerine asla izin verme." Hareketlerim hâlâ onun dokunuşunun altında, ama yanıma baktığımda nefesim göğsümde bir yerde sıkışıyor.

Nick de tıpkı Remy ve Sy gibi takım elbise giymiş, gömleğinin üstteki üç düğmesi açık, kaslı göğsündeki dövmeleri ortaya çıkarıyor. Temiz traşlı. Saçları arkaya kayganlaştırılmış. Mavi gözleri benimkilere kayıyor ama hiçbir şey göremiyorum, patentli maske sıkıca yerinde duruyor. Asker Nick her zaman ifadesiz, soğuk ve ölümcül derecede mekanik olmuştur. Perez'i öldürdüğünden beri onun bu yönünün ortaya çıkmasından korkuyordum.

"Nick," diye başlıyorum, ama sözümü bitirmeden elini çekiyor.

"Hadi," diyor, sesi yumuşak ve ölçülü. "Şu işi bitirelim."

Mücadeleye girdiğinde, alışık olmadığım bir enerjiyle giriyor. Duruşu ve ifadesi... alışık olduğum şekilde itici değil. Çekiyor. Üç iş adamı anında ona doğru çekiliyor, dövmeli elini sıkıca kavrıyor.

Bunun gördüğüm asker olmadığının farkındayım. Bu Bruin.

Bu bir *Kral*.

20

Lavinia

"Tatlı ol ve bana bir burbon daha getir," diye homurdanan bir ses geliyor yanından geçtiğim masadan. Adam yaşlı. Kel. Sarhoş. Ayrıca eli kolumda.

Dişlerimi göstermemeye çalışarak ona gülümsüyorum. "Size bir garson bulayım," diyorum. "Kızlardan birini çağırabilirim-"

"Senin yapmanı tercih ederim," diyor, ses tonunda bir uyarı var. "Bu bir sorun değil, değil mi Düşes?"

Bu sesi duymaktan bıktım artık. *Düşes.* Sanki kendileriyle dalga geçiliyormuş gibi söylüyorlar. Kinle söyleniyor. Nefretle. Ama ben Lavinia Lucia'yım ve bir erkeğin nefretine maruz kalmaya uzun zaman önce alıştım.

"Elbette hayır, Bay Richmond." Bardağı ondan aldım ve kolumu ondan ayırdım. "Hemen döneceğim."

Sırtımı ona dönüyorum ve elinin kıçıma inen keskin acısını hissediyorum. Masadakiler gürültülü kahkahalara boğulurken omurgam kaskatı kesiliyor ve arkamı dönüp bardağı alnında parçalamamak için kendimi zor tutuyorum. Ama kararımı vermeye çalıştığım o saniyede gözlerim odanın öbür ucundaki Nick'e takılıyor ve bir an için vazgeçiyorum.

Barın ucuna yaslanmış, güzel ağzında rahat bir gülümseme var. Askeri sınıf AK-47'lerin distribütörü Carmine Ledbetter ile konuştuğunu fark etmiyorum. Ağ kuruyor, işini yapıyor ve *siktir et,* ben de benimkini yapabilirim.

Çadırın kapaklarının açılmasının ve alanın yüksek sesler, puro dumanı ve pişmanlık duymayan testosteronla dolmasının üzerinden iki saat geçti. Kumarbazlar sürekli büyüyen yığınların üzerine attıkları poker fişlerini şıngırdatıyor. Krupiyeler -Saul'un kiraladığı kişiler- bahsi yükseltmek için iyi bir iş çıkarıyor ve herkese gelirin kardeşliğe geri döndüğünü hatırlatıyor.

Yüzüme yapışmış bir gülümsemeyle her şeye göz kulak oluyorum, her ne kadar işler yolunda gidiyor gibi görünse de. Sürtükler odada profesyoneller gibi çalışıyor, içki servisi yapıyor ve cimri kıyafetlerinden ve ilgiden memnun görünen mezunlarla flört ediyorlar.

Tüm bu zaman boyunca kendimi garip ve yersiz hissettim. Nasıl hostes olunur bilmiyorum. Ben bu rol için yetiştirilmedim. Leticia bu onura sahipti. Babamın iş yemeklerinde ve ara sıra verdiği kokteyl partilerinde yanında durmak onun en iyi yaptığı şeydi.

Kaptan köşkümde ihtiyaç duyacağım bir beceri olduğunu fark etmemiştim.

Bara yaklaşırken Laura'nın yanına sokuldum. Üzerinde Mama B'yle denediğim kırmızı zıbın vardı - göğüslerimi düz gösterdiğini söylemişti. Gerçi Laura'nın göğüsleri benimkilerden en az iki beden büyük. Harika görünüyorlar. Elmacık kemiğindeki kırmızı elmas ışıkta parıldarken, elinde içki dolu bir tepsiyle gitmek için dönüyordu ki göz göze geldik.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Adımlarının ortasında duraklıyor, içkiler bardakların içinde yer değiştiriyor. "Dördüncü masadaki salak, yanına oturmam için bana yüz dolar teklif etti. Onun 'iyi şans tılsımı' olduğumu söyledi."

Burnum kırışıyor. "Yapmak zorunda olmadığını biliyorsun."

Alay ederek, "Lütfen. Para için oturup güzel görünmekten çok daha kötülerini yaptım." Gözlerini deviriyor. "Yani, bir yaz Taco Bell'de asgari ücretle çalıştım."

Bu her şeyi bir perspektife oturtuyor. "Tamam, çok elini kaldırırsa Düklerden birine haber verin."

"Tamamdır, kızım." Bana bir öpücük gönderiyor ve en ufak bir yalpalama olmaksızın altı inçlik topuklu ayakkabılarıyla odanın diğer ucuna doğru adım atıyor.

Bara yaptığım bu küçük gezileri kucaklamak geceyi katlanılabilir kılan tek şey oldu, bir grup genç mezun için bir sıra shot bardağı doldururken gözlerim Remy'ye sabitlendi. İşi bittiğinde boş bardağı ona doğru itiyorum. "Üçüncü masadaki sapık moruk için burbon."

Yeşil gözleri anında üçüncü masaya kayıyor, çenesi sinirli bir şekilde kayıyor. "Eğer kıçında bir el izi bıraktıysa, yemin ederim o lanet elini keserim." Sanırım her şeyi gördü. *Harika*. Üst raftan bir şişe alıp kapağını açtı ve sordu: "Birazdan kalkıyor musun, kalkmıyor musun? Bu boku izlemekten bıktım."

Hayal kırıklığının bana yönelik olmadığını bildiğim için derin bir nefes alıyorum. Gözlerim sürekli odanın ortasındaki sahneye, ışıklarda parlayan gümüş direğe takılı kalsa da bu konuyu düşünmemeye çalışıyorum. "Eminim bana ne zaman olacağını söyleyeceklerdir." Omzumun üzerinden bakıyorum ve Sy'ı bankayı yönetirken, erkekler sarhoş olup cüzdanlarını gevşettikçe fişler için para değiştirirken buluyorum. Gözlerimi üzerinde hissediyor ve başını kaldırıp hasar tespiti yapar gibi bana bakıyor. "Sen nasılsın? Burada iyi misin?"

"Bunun benim geleceğim olma ihtimali çok iç karartıcı," diyor bardağı doldururken. Başını eğiyor, gözleri keskin. "Sence Nicky

"Kral olursak bu saçmalığı ortadan kaldırabilir miyiz?"

İşte bu bir fikir. "Bilmiyorum. *Burası* Kraliyet. Muhtemelen bir yerlerde bu boktan gösterinin ne olursa olsun devam etmesi gerektiği kanla yazılmıştır."

Karanlık, neşesiz bir kahkahayı paylaşıyoruz, çünkü başka ne yapabilirsin ki? Hiçbirimiz bu tür bir maskaralık için yaratılmamıştık.

"Kan hakkında konuşmak böyle bir gece için pek de hanımefendiye yakışan bir şey gibi görünmüyor, değil mi Bayan Lucia?"

Sesini duyunca ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Remy'nin gülümsemesi duraksıyor, dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor ve kısa bir bakış atıyoruz.

İyi ki bir bayan değilim o zaman.

Saul çenesini kaldırır. "Özel şişemden bir kadeh alacağım, Remington." Remy bunun ne anlama geldiğini anlamış gibidir ve barın altından mavi etiketli bir şişe viski alır. Remy onu bir bardağa doldurur ve Saul, "İki olsun. Biri Bayan Lucia için."

Gözlerimi sapık moruğun içkisine diktim. "Ben içmiyorum." "Belki çıkışından önce biraz sıvı cesaret istersin diye düşündüm."

eğilip kulağıma fısıldıyor. "Korkunun kokusunu buradan alabiliyorum. Gerçek olup olmaması umurumda değil. Mezunlar bunu kaşıkla yiyor."

İki yüz dolarlık viski bardağını suratına fırlatmak yerine omuzlarımı dikleştirip içkiyi odanın öbür ucuna taşıyarak uzaklaşıyorum. Son on dakika içinde odadaki enerjinin değiştiği çok açıktı. Çok fazla içki ve para. Çok fazla erkek. Saul haklı. Saat işliyor ve sırtımdan aşağı kayan boncuk boncuk ter bunu doğruluyor.

Yakında o lanet direğe sürtüneceğim.

"İşte o kaygan yılan," diye duyuyorum aynı anda bir el uzanıyor. Bir kucağın içine çekiliyorum, bileğim ani düşüşle burkuluyor. "O kaygan

Hareket o kadar ani ki, kolunu belime dolayanın Bruce olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Gözlerim Düklerime doğru kayarken sessizce söylüyorum. Sy para saymakla meşgul, Remy Saul'la uğraşıyor ve Nick... Nerede olduğunu bilmiyorum. Bu masa çadırın arka duvarına yaslanmış, pek de görünür bir yerde değil.

"Ailemle tanışmak isteyebileceğini düşündüm," diyor vahşi bir sırıtışla dişlerini göstererek. Bruce'un burnunun yanında tuhaf, küçük bir ben var ve bu kadar yakından bakınca ortasından tek bir kıl çıktığını görebiliyorum. O konuşurken hareket ediyor. "Farkında olmayabilirsin ama Oakfield'ların DKS ile uzun bir mirası var." Elindeki dört kartı inceleyen, yüzü yıpranmış ve saçları seyrelmiş yaşlı bir adama başıyla işaret ediyor. "Bu benim büyükbabam," diyor terli elini kolumda gezdirerek. "Eskiden bir Dük'tü."

"Harika." Eli aşağıya doğru inerken sıkılaşıyorum. "Bırak beni."

"Yapamam *Düşes*. Bu gece iyi oynamaktan başka seçeneğiniz olmadığını biliyorum." Gözleri odanın içinde geziniyor. "*Hepinizin var* ve ben de bundan en iyi şekilde yararlanacağım." Eli bornozumun altından kayıyor, kaba bir şekilde kalçama değiyor. "Şuradaki benim babam..." masanın karşısında arkasına yaslanmış puro içen bir adama başıyla işaret ediyor. "O da bir Dük."

Gergin de olsa sesimi eşit tutuyorum. "Çok güzel."

Parmaklarını kaldıran Bruce dikkatini yanımızdaki adama yöneltiyor. Sadece birkaç yaş büyüktü ve bu çarpıcı benzerliğin tek bir anlamı olabilirdi. "Bu da kardeşim Brice."

"Elbette," diyorum alay ederek.

"Neden böyle söylüyorsun?" diyor kardeşi, kadehini ağzına götürürken sırıtarak.

"Çünkü sadece tecavüzcülerin adı Brice olur."

Brice bir kahkaha atıyor ama kahkahası gözlerine ulaşmıyor. Elindeki bardakla beni işaret ederek, "Demek bana bahsettiğin Kont amcığı bu." diye soruyor.

Bruce sırıtarak bana daha sıkı sarılıyor. "Tam da o."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyor Brice, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Bir tür sihirli amcığın olduğunu duydum. Bilirsin, Dukes'u Lucia'nın sikilmeye değer olduğuna ikna edecek kadar iyi." Öne doğru eğiliyor ve alt dudağımı çekiştirirken irkilmemi görmezden gelerek elini uzatıyor. "Haklısın Bruce. Ağzında bir sikle kesinlikle daha iyi görünürdü."

Dokunuşundan irkilerek uzaklaşıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Tamam, benden bu kadar." Ama Bruce beni geri çekiyor, eli kalçalarımın arasında geziniyor. Bornozun altında sadece dantel külot giyiyorum ve onu savuşturmak için bacaklarımı birbirine kenetliyorum. Sertçe, "Bırak beni, Bruce." diye tıslıyorum.

"Kardeşimin de bir Dük olduğunu biliyor muydun?" Parmakları bacaklarımın arasına saplanıyor, kaslarımın üzerinde çalışıyor. "Nesiller boyunca ailemdeki her erkek. Ben hariç herkes." Parmakları biraz daha yukarı kalkıyor ve bacağımın arkasına bastıran bariz ereksiyonunu hissederek yüzümü buruşturuyorum. "Neden biliyor musun?" Karşımdaki Brice'ın sırıtışı kayboluyor ve Bruce'un kulağıma değen nefesinden gelen alkol kokusuyla öğürmemek için kendimi zor tutuyorum. "Çünkü Nick Bruin ortaya çıktı."

"Evet," diyorum, kaçmak için mücadele ediyorum, ama onun tutuşu sağlam. "Bunu yapmanın bir yolu var." Şu an hariç. O nerede? Bu pislik tarafından tartaklandığımı biliyor mu? Bağırabilirim. Bağırabilirim. Olay çıkarabilirim.

En kötüsü -belki de Bruce'un parmaklarını kalçalarımın arasına sokmasından bile daha kötüsü- Nick'in artık umursamadığını söyleyen zihnimdeki küçük endişe kıpırtısı. Belki de kavga bardağı taşıran son damlaydı. Belki de bir zamanlar beni güvende tutmak için her şeyi yapabilecek olan adam, beni yaygara koparacak kadar sevmekten vazgeçmiştir.

Bu düşünce içimde yanan bir bomba gibi yerleşiyor. Her şeye rağmen, kendime güvenerek ekliyorum, "Seni öldürecekler." Öldürecekler ama tehdit havada kalıyor. Bruce da benim kadar iyi biliyor ki bu geceyi berbat edersem önce onlar ölecek. Saul ve Lordlar bunu görecek.

"O zaman ben de buna değmesini sağlayabilirim." Bruce beni kucağından itiyor, ama ben daha bacaklarımı altıma alamadan, kardeşi her iki omzuma birer el koyarak beni dizlerimin üzerine itiyor.

Tam Bruce'un bacaklarının arasına.

"Daha önce kaçamak yaptığın sakso işini hatırlıyor musun?" Bruce pantolonunu başparmaklarıyla açarken aldatıcı bir şekilde gevşek görünüyor. "Ağzını sonuna kadar açsan iyi olur kaygan yılan, çünkü ödeme zamanı geldi."

"Siktir git," diye tükürerek Brice'ın kaval kemiğine dirsek attım. Bruce çenemi tutup çenemi açmaya çalışırken gülmekten kıpırdamıyor bile.

"Tanrım, döllerim çenenden aşağı damlarken mükemmel görüneceksin." Bruce'un gözleri içkinin ve şehvetin etkisiyle buğulanıyor ama altında öldürücü bir kıvılcım görüyorum, fermuarını açarken çenesi gergin.

Yardım bulmak için çaresizce etrafıma bakıyorum. Bu insanların hepsi kötü değil, diye düşünüyorum. Kötü olamazlar. Burası tecavüzcü ve tacizcilerle dolu bir oda değil. Onlar Counts değil.

Ama bir adamla göz göze geliyorum - kırk yaşlarında bir VIP - ve o sadece sırıtarak arkadaşına dirseğini saplıyor. Kahkahalar duyuyorum ve sözleri boğuk olabilir ama kanımı buza çevirecek kadarını yakalıyorum. *"Kont, Kuzey Yakası, fahişe, hain, ait olduğu yerde dizlerinin üzerinde..."*

Çok geçmeden etrafımız, beni odanın geri kalanından ayıran azgın eski okul arkadaşlarıyla çevrildi. "Bu şovun bir parçası mı?" diye soruyor bir adam, telefonunu çıkararak.

Başka bir yönetici tipi arkasından gelip "Sonunda. Buna neden yedi bin dolar verdiğimi merak etmeye başlamıştım."

Duvarlar üzerime kapanıyor. Brice omuzlarımı sıkıca kavrıyor, Bruce açık pantolonunun içine uzanıyor, gözleri daha önce hiç görmediğim bir kötülükle parlıyor. Hideaway'de değil. Kulede değil. "Önce," diyor Bruce, sesi hırçın, "dölümü alacaksın. Sonra kardeşim seni buradan sürükleyerek çıkaracak ve bana güven. Sana yapacakları, sikim için tekrar yalvarmana neden olacak."

Brice'tan uzaklaşıp başımın arkasına uzanırken boğazımdan derin ve vahşi bir çığlık kopuyor. Saç tokası saçlarımdan kayıyor, ağırlığı elimde mükemmel bir şekilde duruyor ve ben de jilet gibi keskin ucuyla Bruce'un yanağını tatmin edici bir şekilde kesiyorum.

Kırmızının kabardığı, kanın sanki birdenbire ortaya çıktığı bir anlık durgunluk var ve sonra Bruce ona dokunmak için uzanıyor, parmak uçları kıpkırmızı oluyor. "Seni lanet olası kaltak!" diye bağırıyor, kan yanağından aşağıya doğru akıyor. Kolu geri çekiliyor, yumruğu kıvrılıyor ve ben onun ne kadar sert yumruk atabildiğini biliyorum. Dernekteki en iyi dövüşçülerden biri. Yumruğunu yüzüme doğru savuruyor ve ben de kendimi darbeye hazırlıyorum.

Hiç gelmiyor.

Kolu savrulmanın ortasında durdu, dirseği geriye büküldü. Tereddüt bile etmedim. Zaptedilir zaptedilmez dönüp Brice'ı kalçasından bıçaklıyorum. Acı dolu bir hırıltı çıkarıyor ama saç tokasına uzanmak yerine bana saldırıyor, avucu yanağıma ateş gibi çarpıyor. Beni yana savuruyor, devrilirken kanlı toka hâlâ yumruğumda.

Bir silahın horozunun sesi mekânı donmuş bir sessizliğe gömüyor.

"Ona bir daha dokunursan," diyor Nick, silahının namlusunu Bruce'un şakağına dayayarak, "tüm ailene kardeşinin beynini sıkarım - tabii beyni varsa."

Avucumu acıyan yüzüme bastırarak ona bakıyorum. Nick'ten yayılan öfke sadece hissedebileceğiniz bir şey değil. Onu görebiliyorsunuz, derisinde titreşen düşük bir uğultu.

Nick Bruin bir sebep arıyor.

Herhangi bir sebep.

Bruce'un ailesi de bunu görmüş olmalı, çünkü aniden herkes silahını çekiyor, Brice'ın eli saçlarımda sıkı bir yumruk oluşturuyor. Şakağıma soğuk bir şey çarpıyor ve Brice'ın namluyu bana doğru bastırdığını hemen anlıyorum.

Brice, "Bırakın onu," diye bağırıyor ve etrafımızdaki silahlar birer birer ortaya çıkıyor. Yürüteçle blackjack masasına park etmek zorunda kalan 1958 sınıfından yaşlı Duke bile ceketinden bir tabanca çıkarıyor.

Lanet West End ve lanet silahları.

"Beyler," diye bir ses geliyor, bu soğukluk için fazla dostane bir ses, Nick'in gözleri benden Brice'ın silahına kayıyor. "Eğer o silahlar doluysa, etkinliğin söylenmemiş bir kuralını çiğniyorsunuz demektir. Eğer dolu *değillerse, o* zaman sadece gülünç görünüyorsun. Her iki durumda da," Saul kalabalığı yararak önündeki sahneyi değerlendirdi, "bu yakışıksız bir durum."

Nick, "Kanlı olacak," diye homurdandı ve Bruce'un yüzünü buruşturmasından namluyu daha sert soktuğunu anladı, "eğer bu bok çuvalı onu bırakmazsa."

Saul önce bana, sonra Nick'e bakıyor, elini sallayınca burun delikleri açılıyor. "Silahlarınızı indirin." Kimse kıpırdamayınca, "Hemen şimdi!" diye bağırdı.

İlk hareket eden Brice oluyor ve metal ortadan kaybolunca rahat bir nefes alıyorum, saçımdaki eli uzaklaşmadan önce beni sertçe itiyor. Sırada Nick var, silahını indirirken Bruce'u masaya fırlatıyor.

Kolumda yumuşak bir el hissediyorum ama irkiliyorum, saç tokasını o yöne doğru savuruyorum. "Vay canına," diyor Laura, ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak. "Sadece benim."

"Özür dilerim," diyorum, ayağa kalkmama yardım ederken yanağımı kucaklayarak. O sırada odanın arka tarafında Sy ve Remy'yi görüyorum, Saul'un güvenliği ikisini de zapt etmiş. Gömleklerinin karışmış ve birbirine girmiş halinden anlaşıldığı kadarıyla onlar da karşı koymaya çalışmışlar.

İkisi de kül rengi olmuş, paniklemiş gözlerle beni izliyorlar.

Onlara, Nick'e koşmaktan başka bir şey istemiyorum ama sonra Saul sinirli bir şekilde iç çekerek, "Ewing, bu kadar yeter," diyor. Başını sallayarak, "Parkın karşısına geç. Payne'i al. Buna şimdi bir son vereceğiz."

"Hayır!" Laura'dan uzaklaşarak bağırıyorum. Odadaki bütün gözler bana çevrildi. Nick'inki de dahil. Saul'a yaklaşarak, "Lütfen yapma," diye yalvardım.

Sesimi gergin bir fısıltıya düşürerek.

Saul gözlerini kısar. "Neden yapmayayım ki? Taleplerimi gayet açık bir şekilde belirttim. İkiniz ev sahibi gibi davranacaktınız. Eğlenceyi siz sağlayacaktınız." Etrafındaki kana ve devrilmiş masa tablasına bakıyor. "Bu her ne kadar heyecan verici olsa da, söz verdiğin şey bu değildi."

"Ben yaparım," diye kekeleyerek bornozumu çözüyorum. "Dans etmeye gideceğim. Hemen şimdi."

Saul etkilenmemiş görünüyor, ağzı tiksintiyle sıkılıyor. "Sence bu adamlar buraya amatör bir striptiz için mi geldi Lucia?" Çoğu izlemek için oyunlarını bırakmış olan kalabalığı işaret ederek, "Yeterince iyi değil," diyor.

Midem çalkalanıyor ve safra tadını yutkunarak bastırıyorum. "Ben soyunurum," diye teklif ediyorum, sesim titrek ve kalın.

Nick tükürerek, "Cehennem gibi olacaksın," diye ileri atıldı. Neon onu yakalayıp geri çeker. Nick onun elinden kolayca kurtulabilirdi ama bunun yerine hareketsiz kaldı, çenesi sertleşti.

Göremiyorum ama sırtında bir silah olduğuna bahse girerim.

Konuşmasını beklediğim son kişi Bruce'un babası. "Ben olsam bu geceyi henüz unutmazdım Saul. Zaten güzel bir gösteri yapıyorduk. Ben bitirelim derim." Boncuk gibi gözleri bana kilitleniyor, ağzı çılgınca bir gülümsemeye dönüşüyor. "Lucia sürtüğü oğlum için dizlerinin üzerine çökmeli."

"Siktir et!" Nick'in gözleri benimkilerle buluşuyor, onda görmeye alışık olmadığım bir öfkeyle dolu, her zaman çok sakin ve soğukkanlı. Ama gözlerinde aynı zamanda kurnazca bir panik de var ve hızlı düşündüğünü, seçeneklerimizi değerlendirdiğini biliyorum. Gözlerinin Sy ve Remy'ninkilerle buluşmak için yana kaydığı anı görüyorum. Aralarında her ne geçerse geçsin, Nick'in yüz ifadesi sertleşiyor, sesi odadakilere hitap etmek için yükseliyor.

"Lionel Lucia'nın kızını kimin için diz çökmüş görmek istersiniz çocuklar? Rastgele bir DKS için mi?" Çenesini kaldırıp adamlara bakıyor. "Yoksa gerçek, tam kanlı bir Bruin için mi?"

Bir sessizlik olur ve sonra oda iğrenç, heyecanlı mırıltılara boğulur. Rulet masasının yanındaki bir adam ellerini ağzına götürerek, "Bize o çan kulesinin gerçekten nasıl bir yer olduğunu göster, Bruin!" diye bağırıyor.

Ama Bruce, yüzü kan lekeleriyle yapış yapış olmuş Nick'e doğru ilerler. "Neden? Seni daha fazla manipüle edebilsin diye mi? Kabul et, Bruin, uzun zamandır her tarafa oynuyorsun. Bir gün Güney Yakası'nın askeri oluyorsun, ertesi gün Kont amcığına tapıyorsun. İnecek sıcak bir yer arayan lanet olası bir fahişeden farkın yok." Nick'in ayaklarının dibine bir damla kan tükürdü. "Bize gerçekten bir Dük olduğunu kanıtla."

"Sadakatimi mi sorguluyorsun?" Nick, Bruce'un bakışlarını üzerinde tutarak söylüyor. Mavi gözlerinde cinayet var ama Nick sadece başını sallıyor ve Neon'dan ayrılıp bana doğru yürüyor.

Beni boğazımdan tutup iterek, avuç içi bir tasma gibi beni sahneye doğru yönlendirdiğinde nefesim kesiliyor. Koluna tutunup ayakta durmaya çalışıyorum, yanından geçtiğimiz mezunlar yol boyunca bize sırıtıyor.

Nick'in parmaklarının gevşek olduğunu bilmiyorlar.

Bu bile bunun bir gösteri olduğunu göstermeye yetmediyse, perdenin arkasına geçtiğimizde Nick'in yüzündeki ifade her şeyi açıklıyor. Boynumu serbest bırakıyor, yüzümü çevirip Brice'ın elinin verdiği hasarı değerlendirirken sertçe nefes alıyor. Bir tutam saç gözlerinin içine düşmüş, orada gördüğüm dengesiz bakışı daha da güçlendiriyor.

"Şarjörümde on yedi mermi var," diyor odaya doğru bakarak. "Remy'de on iki tane var. Sy muhtemelen daha hafif taşıyordu ama o iyi bir nişancı ve ellerini daha iyi kullanıyor-"

"Sen neden bahsediyorsun?" Dehşete kapılmış sesimi acil bir fısıltıda tutmaya çalışıyorum. "Nick, biri ateş ederse burası kan gölüne döner."

Bana parlak, kavgacı bir bakış fırlattı. "Ne yapacağız, s ı v ı ş a c a k m ı y ı z ? Seni onların fahişesi yapmayacağım!" Beni sıktı.

Daha da yaklaştı, yüzü öfkeyle çarpıldı. "Seni sakso çekerken izlemek istemiyorlar. Birinin seni mahvetmesini izlemek istiyorlar!"

Beni dizlerimin üzerine çöktürmektense buradan ateş ederek çıkmamızı tercih ettiğini fark edince midem bulanıyor.

Düşürdüğümde kanlı saç tokası takırdıyor. Yüzünü ellerimin arasına almak için uzanıp, "Biliyorum" diyorum. Gözlerinin içine bakarak, benimkilerdeki dürüstlüğü gördüğünden emin oluyorum. "Bebeğim, umurumda değil."

Gözlerini kapatarak arkasını dönmeye çalışır. "Lavinia-"

Onu kendime çekiyorum ve "Özür dilerim" diye ekliyorum. Gözlerim doluyor ama gözyaşlarımı kırpmak için çaba sarf etmiyorum. "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim ve senden bunu yapmanı istediğim için de özür dilerim." Göğsümde bir sızı hissederek karanlık gözlerini arıyorum. "Daniel'ın sana çukurda ne yaptırdığını biliyorum."

Bileğimi tutuyor ama beni uzaklaştırmaya çalışmıyor. Sadece dokunuyor - tutuyor - cevabı sert. "Mesele o değil." Başparmağı Remy'nin saatler önce oraya çizdiği harflere bastırıyor. *LB*. Nick'in kendi bedenine dövme yapmamı istediği harflerin aynısı. Birden Remy'nin sorusu aklıma geldi.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

O zamanlar bana bakışını anlamamıştım, sanki bir şeyi anlamamı bekliyormuş gibiydi. Ve şimdi nihayet kafama dank ediyor.

LB sadece Küçük Kuş anlamına
gelmiyor. Baş harfleri.

Lavinia Bruin.

"O zaman beni dinle," diyorum, bu yeni bilgiyle göğsüm ağrıyor. "Eğer bunu yapmak istememenin nedeni bensem, o zaman sen bir aptalsın. Çünkü sana güveniyorum, Nick Bruin. Ve çünkü..." Nefesim kesiliyor, kelimeler içimde kendi nabzım kadar kesin bir şekilde titreşiyor. "Ve çünkü seni seviyorum."

Göğsü hareketsizleşir ve yüzündeki sert çizgiler devam etse de göz kapakları kapanır. Üç sert nefes alır ve sonra parçalanmış bir

Talep.

"Tekrar söyle." Sesi *korkmuş* gibi geliyor.

Bu sefer daha kolay. "Seni seviyorum," diyorum, ayak parmaklarımın üzerinde doğrulup ağzının gergin çizgisine yumuşak, geçici bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, Nick."

Yüklü bir yay gibi harekete geçiyor, başımı tutuyor ve dudaklarımızı birbirine çarpıyor. Acıtıyor -dişlerin çarpışması, parmak uçlarının morartıcı baskısı, burunlarımızın kıkırdaklarının çarpışması- ama başka türlü olmasını istemezdim.

Nick Bruin'i sevmek biraz acıtmalı.

Alçak bir homurtuyla uzaklaşıyor, kirpikleri açılarak alev alev yanan gözleri ortaya çıkıyor. "Bunu ikna edici hale getirmem gerekecek. Bu demek değil ki-"

"Biliyorum," diye temin ediyorum onu, göğsünün sert düzlemine dokunarak. "Kendini tutma. Bunu kaldırabilirim."

Nick beni bırakıyor ve perdeye doğru geri çekiliyor. "Ben de öyle," diyor, rujumu ağzından çıkarmak için uzanıyor. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Dudaklarımda yavaş, muzip bir sırıtış beliriyor. "Emin misin?" Ayakkabımın kayışını ayarlamak için eğilerek soruyorum. "Acıtabilir."

"Ah, Minik Kuş..." Kollarını açıp sırıtarak karşılık veriyor. "Öyle olmasaydı hiç eğlenceli olmazdı."

21

Nick

BİR SÖZ VARDIR: Korktuğunuz şey, yarattığınız şeydir.

Bu anı benim yarattığımı biliyorum. Çünkü Lavinia'nın sonunda beni sevdiğini söylemesi gibi güzel bir şey neden bu pozisyona zorlanarak lekelenmek istensin ki?

Her şey yine çukur gibi ama bu sefer *onu,* Minik Kuş'umu da yanımda getirdim.

Ama ne yaparsam yapayım, hangi dövüşü kazanırsam kazanayım, hangi adamı öldürürsem öldüreyim, ben hep bu adam olacağım. Ama artık Lavinia Lucia'nın sevdiği adamım. Ve bu, *bu*, onun askılı yüksek topuğunun tabanı göğsümün ortasıyla buluştuğunda beni harekete geçiren şeydir ve beni perdenin arkasından tökezletir.

Lavinia beni dövmeyeli uzun zaman oldu. Sanırım

kaçırmış olabilirim.

Bana doğru hızla geliyor ve onu kolayca yakalayıp gösterişli bir alaycılıkla sahneye çekiyorum. Mezunlar harekete geçti, onu almaya hazırdılar.

ama sadece onu direğin önüne atmam için gereken süre kadar. Kasıtlı olmadığını biliyorum, ama öyle görünüyor, gözleri özründen hâlâ ıslak, pembe yanaklarından iki mükemmel rimel çizgisi akıyor ve keskin bir "Siktir git!" diye tükürüyor.

Masalara baktığımda, tüm erkeklerin heyecanla canlandığını ve sandalyelerini yaklaştırdıklarını görüyorum. İçlerinden biri havlıyor, "Ona ödet!"

"Hak ettiğini bulacak," diye söz veriyorum onlara. Ceketimi çıkarırken Sy ve Remy'ye bir bakış fırlatıyorum, umarım bunun ne olduğunu anlarlar. Pek de iyi bir sicile sahip olmadıkları için, Sy'ın yüzündeki gergin ve öfkeli ifade yerini soğukkanlı bir ifadeye bıraktığında rahatlıyorum.

Remy'nin kaşı seğiriyor. Neler
olduğunu biliyorlar. Şükürler
olsun.

Benden uzaklaşmaya çalıştığında topuklarına takılıyor ve ancak o zaman hafif bir topallama olduğunu fark ediyorum. Bu tekme yüzünden olmadı. O şerefsizlerden biri onu incitti ve şimdi bunu pekiştirmek zorundayım.

"Soy onu, Bruin!" "Bize
göğüslerini göster!"

"Onu domalt, Bruin! Onu bir Dük gibi becer!"

"Kapa çeneni," diye kükrüyor Remy, sesi kargaşayı yarıp geçiyor. O ve Sy'ın sahnenin kenarına yerleştiklerini fark ediyorum, Neon ve Ewing de aralarında. Bunu durdurmaya çalışmaktan daha iyisini biliyorlar - bu noktada hiçbirimiz yapamayız - ama benim ve Lavinia'nın bunu kendi yolumuzla yapmasına izin verecekler.

Elimi ona doğru kaldırıp parmağımı şıklatıyorum. "Kapalı."

Cübbesini kavrayıp sadece birkaç santim ayırarak erkeklere kaşlarını çatıyor. Altındaki büstiyeri bir anlığına ortaya çıkarıp, bornozu gerçekten çıkarmak için tatlı bir zaman ayırırken, odadaki her erkeğin daha hızlı nefes aldığını duyabiliyorum.

Bıkmış gibi yaparak öne doğru atılıyorum ve cübbeyi tutup omuzlarından zorla çekiyorum. Bornoz yere düşüp çırpınmaya başladı.

Solgun, mükemmel bir ten ve gördüğüm en tehlikeli siyah dantel ve saten.

"Nihayet!" Biri ıslık çalıyor ve burada yalan söyleniyor olması önemli değil. Hepsinin onun isteksiz ve gergin duruşundan etkilendiği düşüncesi, bende hâlâ o on yedi kurşun stratejisini deneme isteği uyandırıyor.

Gözlerim Sy'a kayıyor. "Bana bir sandalye ver." Bir an bana fırlatıp beni bayıltacağından emin oluyorum ama yakındaki bir masadan katlanır sandalyelerden birini alıp tek kelime etmeden bana doğru fırlatıyor. Sandalyeyi çekip ayırıyorum ve striptiz direğinin birkaç metre uzağına yerleştiriyorum. Sahnenin arkasındaki DJ'e başımı sallayarak oturuyorum. "Düşes'in dans etmesi için bir şeyler çal."

Hoparlörlerden yavaş bir ritim geliyor. Seksi, nabız gibi atıyor. Kollarımı sıvadıktan sonra, daha yüksek sesle açması için bir hareket yapıyorum, bizi zonklayan sesin içine çekiyor.

Ona sert ve soğuk bir bakış göndererek, "Dükleriniz için dans edin" diye emrediyorum.

Benim için işi zorlaştırmıyor, anında direğe dönüyor, ki bu hak ettiğimden şüphe duyduğum bir nezaket. Çukurdayken, Daniel beni her zaman mümkün olduğunca fiziksel ve uygulamalı olmaya zorlardı. Tıpkı Lavinia gibi, o kızların hepsi neye bulaştıklarını biliyorlardı ama onun aksine, her zaman benden korkuyormuş gibi davranmıyorlardı. Çoğu sadece benden kork*uyordu.*

Ona ne yapacağını söylememe gerek yok. Sanki müzik dönüştürücü bir şey yapıyor, bizi ayrı bir dünyaya çekiyor. Belindeki jartiyer kemerini çekiştiriyor, sanki minik siyah tangasının baştan çıkarıcı görüntüsünü kapatabilirmiş gibi, ama sonra onu ikinci bir deri gibi giyiyor ve odaya iki yuvarlak kıç yanağını göstermek için dönüyor.

Bu sırada sertleşmeyeceğime dair tüm endişelerim yok oldu. Parmaklarını sahnenin ortasındaki parlak direkte gezdirirken sikim pantolonumun içinde sıçrıyor, fermuarıma doğru bastırıyor.

Yavaş ve duygusal bir dönüş yapar ve odadaki erkekler gürültülü, kirli tezahüratlara başlar.

"Aynen öyle Lucia," diye bağırıyor içlerinden biri. "Artık bizim sürtüğümüzsün!"

Kendimi geri çekerek boynumu kırıyorum ama Lavinia hiç etkilenmiş görünmüyor, kalçaları müstehcen bir şekilde açılarak yere düşerken direği kıç yanaklarının arasına yerleştirmek için dönüyor. Aynı hızla tekrar ayağa kalkıyor ve kalçalarını ritme uydurmak için dönüyor. Hareketlerinde kontrollü bir zarafet var, ringdeki bir dövüşçü gibi. Gözlerim çoraplarını tutan jartiyerlerle bacaklarının ne kadar uzun göründüğüne, sonra vücudunun yukarısına, külotuyla korsesi arasındaki et parçasına takılıyor. *Benim* etime. Bakışlarım, üstünden dışarı fırlayan göğüslerinin alaycı kabarıklığına doğru devam ediyor. Bütün bu erkeklerin kızımı böyle gördüğünü bilmek beni delirtecek sanıyordum.

Ama bir yanım sırıtmak istiyor.

Evet.

Bu benim.

Bir bacağımı uzatarak sikime nefes alması için biraz yer açıyorum ama işe yaramıyor. Gözleri bacaklarımın arasına, onun yarattığı şişkinliğe düşüyor ve dili alt dudağını yalamak için dışarı fırlıyor.

Hay sikeyim.

Hoparlörlerden gelen gümbür gümbür bas sesinden mi yoksa nabzımın kulaklarımda attığından mı bilemiyorum ama sikim onun sallanmalarına ve kıpırdanmalarına ayak uydurarak seğiriyor. Lavinia performansına devam ediyor, avuçlarını direğin etrafına sarıyor ve ona doğru sürtünüyor.

Remy ve Sy'a bir bakış attığımda hepimizin aynı aç şaşkınlık duygusunu paylaştığımızı fark ediyorum.

Bu cadaloz da nereden çıktı? Hayatta kalmaktan mı? İçgüdü mü?

Yaklaştığında onu bileğinden tutup çekiyorum, izlemekten yorulmuştum. Bana doğru düşüyor, kucağıma yanlamasına çarpıyor ve elimi memesine koyup *sıkıyorum*.

"Sadece sen ve ben varmışız gibi davran," diye fısıldıyorum, bakışlarımı onunkilere sabitleyerek. Eğer onu kaybedersem, boku yeriz. Elim omzunda sıkılaşırken mürekkepli parmak eklemlerim saçlarının altında kayboluyor.

Bana verdiği baş selamı o kadar küçük ki kimse fark etmez.

Onu kabaca dizlerinin üzerine itiyorum, irkilerek ağladığını duyuyorum ama bunun gerçek olmadığını biliyorum. Gerçek Lavinia'nın sesi bu kadar korkak çıkmazdı. Yüzüme tükürürdü.

Çenemi kaldırarak kalabalığın alaylarına karşı sesleniyorum: "Bir Lucia'nın bir Bruin sikini alışını görmeye hazır mısınız?"

Üçüncü masadaki yaşlı adam -otuz dakika önce kızın kıçını tokatlayan adam- heyecanlı bir sesle, "Boğulmasını sağla!" dedi.

Lavinia parlak gözlerle kalçalarımın arasından bana bakıyor.

"Sen ve ben," diyor ağzından ve içimizden bir şeyler geçiyor. Bu, boktan bir motel odasındaki tüm o geç geceler boyunca inşa ettiğimiz bir anlayış. Hideaway'deki o gece, Kings'e olan değerini azaltmak için onu becermeme izin verdiğinde sağlamlaştı. Ve beni kendi kafesine kilitlediğinde, ona verdiğim acının aynısını hissetmemi istediğinde ruhlarımıza kazındı.

Lavinia ve ben birbirimizi anlıyoruz ve şu anda ikimiz de buradan canlı çıkmamız gerektiğini biliyoruz.

Çukurda geçirdiğim o zaman bana bu tür insanların ne istediğini öğretti. Seksin kirli ve çiğ olmasını, kadınların soyulmasını ve aşağılanmasını istiyorlar. Ama Lavinia'ya yalnızken davrandığımdan farklı davranmayı planlamıyorum. O benim. Onun ağzı, onun dili, onun vücudu.

O benim ve bu Kraliyet puştlarının bunu anlaması gerek.

Elimi omzunda gezdiriyorum, solgun boynundan kayarak ağzına kadar gidiyorum. Alt dudağını parmakladığımda dili dışarı fırlıyor, pedi yalıyor ve taşaklarıma keskin bir zonklama gönderiyor.

Bu kız için sertleşmek hiç zor olmamıştı. Bana böyle bakarken değil. Elleri kemerimi çekerken ve

Fermuarımın dişlerini indirirken. Parmakları şaftımı sıyırdığında değil. İnleyerek o ana teslim oluyorum. "Bu doğru, bebeğim. Bunu çok uzun zamandır istiyordum." Elime doğru eğiliyor ve başparmağımı boğazının sütununda aşağı yukarı gezdiriyorum. "Ellerini üzerime koy."

Sadece isteksizlik gibi görünecek kadar duraklayarak pantolonumun içine uzanıyor ve bana dokunuyor, ince parmakları aşırı ısınmış etime karşı serin. Beni pantolonumdan çekip çıkarırken tıslıyorum, sikim onun yumuşak, titreyen avuçlarına karşı kabarıyor.

Son birkaç haftadır Lavinia'yı çok siktim. Sert ve yumuşak. Hızlı ve yavaş. Çatı katının karanlığında sessiz ve Forsyth Üniversitesi Kütüphanesi'nin acil merdiven boşluğunun yankısında gürültülü. Hatta tadıma bile baktı, o kırmızı dudakları sikimin başına yapıştı. Ama hiç dizlerinin üzerine çöküp sikimi bu şekilde emmemişti.

Beni bıraktığında, sikim acı içinde göğsüne doğru sallanıyor ve yapışkan ucu yumuşak tenine değiyor. Temas, omurgamın tepesinden taşaklarıma kadar bir ürperti yaratıyor. Çenesi gevşiyor, pembe dili ucumun üzerinde geçici bir kaydırma yapmak için dışarı bakıyor. İçimden geçen dalgalanma, o kafesteki elektrik akımından daha yoğun.

Kalabalıktan müziğin arasından süzülen bir ses "Kahretsin, hoşuna gidiyor" diyor. Bir başkası, "Tabii ki seviyor, Eugene. O bir Lucia. O bir *sürtük.*" Çenem geriliyor, ama eli tabanımın etrafında yumruk olup hızla sarsılırken hareketsiz kalıyorum. Çok hızlı.

Gergin omuzlarına, yapmacık hareketlerine bakıyorum. Bu işe yaramayacak. "Daha yavaş," diyorum, sesimi yükseltiyorum k i duysunlar. Ellerimi

Parmakları saçlarında, saçlarını geri çekiyor. Haykırıyor, sonra bir nefes alıyor ve eli tekrar hareket edip iyi bir ritim bulmadan önce. "Bu daha iyi."

Arkama yaslanıyorum, elinin üzerimdeki hissinin tadını çıkarıyorum. Taşaklarım sıkılaşıyor, başımdan umutsuzca temiz bir prekum sızıyor. Lanet olsun, eğer durmazsa böyle boşalacağım. Buradayız ve sonuna kadar gideceğiz. Elimi onunkinin üzerine kenetleyerek, "Yeter. Aç ağzını."

Bir an bile duraksamıyor ve o zaman teninin ne kadar kızardığını fark ediyorum, ta ki kabarık göğüslerine kadar. Lavinia da muhtemelen en az benim kadar tahrik olmuş durumda. Dili açılıyor, ıslak ve pembe, sikimi sıcak yüzeye yerleştirmem için bana alan açıyor. Ağzını başımın etrafına kapatıyor ve biraz emiyor.

"Aynen öyle." Saçlarını çekerek onu öne doğru ittim ve kalçalarımı yüzüne doğru iterek derinlemesine becerdim. İstiladan ürkmüş bir halde sikime sarılıyor ama ona geri çekilmeyeceğimi söylemiştim ve çekilmeye de niyetim yok. Bir avuç saçıyla onu aletimden sürüklüyorum ve "Yeterince ıslak değilsin!" diye bağırıyorum. Aç şunu."

Gözlerini kırpmadan çenesini indiriyor, o kadar açık ve güven dolu bakıyor ki midem bulanıyor. Eğilip bir elimi çenesinin altından geçiriyorum, pembe dilini hedef alıp tükürüyorum. Kalabalık patlıyor ve onu sikime geri getirip bir homurtuyla ona yediriyorum.

Lavinia'nın ağzı sıcak, *mükemmel* ve ben tekrar gırtlağına sokulduğumda etrafımızdaki erkekler çılgına dönüyor. Yüzlerindeki ifade çok çirkindi, hepsi boğumlu, nefret dolu ve muhtemelen zavallı küçük hayatlarında hiç olmadıkları kadar azgındı.

Saçları yüzüne düşüyor, gergin ve parlak dudaklarına yapışıyor. Saçlarını geriye doğru tarıyorum, göğüslerini hissetmeyi, parmaklarımı daracık amına sokmayı çok istiyorum. Ama Lavinia bu sahneye çıkmayacak. Bu pisliklerin önünde olmaz. Bu çirkinliğe -bu *yalana*- sahip olabilirler *ama* bu kadar kutsal bir şeye tanıklık etmelerine izin vermeyeceğim.

Arkama yaslanıp kendi ritmini çizmesine izin vermeden önce başını birkaç kez daha kuvvetlice çekiyorum. Bir elini tabanımın etrafında kıvırıyor ve sallanıyor, dili kafama ulaşana kadar şaftımda kayıyor. Top gibi ağrıyan, emişle beslenen bir çekiş veriyor.

"Böyle devam edersen," diye gürlüyorum, sesim kısık, "patlayacağım."

Bana bakıyor, gözleri sulanıyor, yanakları pembeleşiyor ama ben onlarda bir şey görüyorum. Lavinia Lucia bir savaşçı ve benim için savaşıyor.

dizlerinin üzerine çöktü.

O bir Düşes değil. O

lanet olası bir Kraliçe.

Birdenbire daha fazla dayanamıyorum, sikimi kavradığım gibi ayağa fırlıyorum. "Bir Bruin Düşesi'nin neye benzediğini bilmek ister misin?" Saçlarının tepesini yumruklayarak bağırıyorum. Gözlerim, omuzlarını dikleştirmiş, gerekirse dövüşmeye hazır bir şekilde kalabalıkla aramızda duran Remy ve Sy'ın, sonra da kalabalığın içindeki erkeklerin üzerinden geçiyor. Beklenti içinde ayağa kalkmışlar, telefonlarını bize doğrultmuşlar, bir Bruin'in North Side'ın varisi üzerinde mastürbasyon yapmasını kaydediyorlar.

Sonra sert bir homurtuyla boşaldım.

İlk kalın şerit yanağına düşüyor. İrkiliyor ama kıpırdamıyor, ikinci dalga burnuna, ağzından aşağı, çenesine doğru damlarken gözleri kapalı çırpınıyor. Alnına boşalırken nefes veriyorum, döl topağı kaşına doğru akıyor. Onu bununla boyuyorum, boynuna doğru damlayan uzun sperm çizgileri ve kalabalık muzaffer bir kükreme ile patlıyor.

Nefesimi tutmam bir saniyemi alıyor, bileğimin arkasını terli dudağımın üzerinde gezdirirken bir gözünü kırarak kalçalarına yaslanmasını izliyorum. Ağzına doğru hızla akan bir damla döl var ve bakışlarımı karşılıyor, dudakları şimşek hızında bir sırıtışla seğiriyor.

Dili onu yakalamak için dışarı fırlıyor.

Onu ilk gördüğüm andan beri Lavinia'nın bana göre olduğunu neden bildiğimi anladım. O sadece bir savaşçı değil.

Lavinia bir *galip.*

HER SAVAŞTAN SONRA OLDUĞU GİBİ, galibiyetlerimizi kutluyoruz.

Ve bu büyük bir zaferdi. Saul bizi a l t edebileceğini, elimizi zorlayabileceğini düşündü. Ve elbette, işler tahmin etmediğim bir şekilde kızıştı.

Ama sonunda Dükler, Saul Cartwright'ı tersledi. İki parmağıyla.

Bu gece krep yiyerek kutlayacağız, çünkü açlıktan ölüyorum.

"Aç mısın?" Arabaya ulaştığımızda Lavinia'ya soruyorum. Aramızda bir yorgunluk var, ama bana baktığında gülümsemesinde nefesimi kesen bir sıcaklık var.

Lavinia beni seviyor.

Ben.

"Yemek yiyebilirim," diyor Remy'nin yanına eğilerek. İki bin dolarlık ceketini omuzlarına sarmış, altında da seksi bir kıyafet var. Saçları dağınık ve makyajı dağılmış ama bunların hiçbiri onun ne kadar güzel olduğunu göstermiyor. Hepimiz buruş buruş olmuşuz ve göğsümün ortasında oluşan hassas morluğun yanı sıra Sy'ın çenesinde bir yara oluşmuş ve Remy'nin bilekleri Saul'un adamları tarafından tutulduğu için çiğ ve sıyrık içinde.

Tek umursadığım önümdeki kız. Çenesine dokunuyorum. "İyi olduğuna emin misin?"

Bu yüklü bir soru. Az önce olanlardan rahatsız değil mi? Bir grup DKS'nin önünde yüzüne vurmamdan? Aramızdaki ilişkiden? Aç olmama rağmen bir yanım çoktan kuleye dönmüş, Sy'ın yatağına yığılmış olmayı diliyor. Onsuz geçirdiğimiz son iki gece berbattı.

"Ben..." alt dudağını ısırıyor, bakışlarımın altında kıvranıyor. Üzerindeki tedirgin enerji mantıklı. Muhtemelen o da buradan siktir olup gitmek istiyor. Sonunda, "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Remy ona uzun ve düşünceli bir bakış atarak, "Bir sorum var," diye sorar. "Böyle dans etmeyi nasıl öğrendin?"

"Cidden," diyorum, bunu ne kadar kolaymış gibi gösterdiğini düşünerek. Kızımızın gizli yetenekleri var. "Bu da ne demek oluyor?"

Omuz silkiyor, yanakları pembeleşiyor. "Bunu Hideaway'deyken öğrendim."

Sy ürkütücü bir şekilde hareketsizleşiyor, yumruklarını sıkıyor. "Seni hiç çalıştırmadıklarını sanıyordum."

"Yapmadılar," diye garanti veriyor, gözlerini devirerek. "Ama aktif kalmam gerekiyordu ve Auggie bir yatırımın boşa gitmesine izin vermeyecekti. Kızlardan birkaçını buraya getirtti ve bana bazı rutinlerini gösterdi. Bu beni dinç tuttu ve ayrıca... bilirsiniz işte. Beni üst kata göndermeye karar verirlerse diye..." Sy'ın çenesini açma isteğini azaltmayan belli belirsiz bir jest yapıyor.

Remy ise ellerini çırparak bir araya getirir. "Hatırlat da Augustine'e çiçek göndereyim." Kapıyı açıyor ve arka koltuğa doğru kayıyor, ama Lavinia onu takip etmek istediğinde elini tutup durduruyorum.

"Çok iyiydin," diye hatırlatıyorum ona, gösteri sırasında istediğim gibi öpüyorum onu. Uzun ve yavaş, sert ve derin ve geri çekildiğimde, bana iki yıl boyunca görmek için çaresizce harcadığım türden bir gülümseme gönderiyor.

"Sen de öyleydin," diyor.

Remy'nin eli onun beline dolanıyor ve onu aracın içine çekiyor. Arabanın kapısını kapattıktan sonra Sy'a "Üç parça pastırma alacağım," dedim.

Arka kapıdan girip Remy ve Lavinia'yı arkada emniyete aldı. "Nitratlarla ilgili saçmalıklarını da dinlemek istemiyorum."

Omuz silkiyor ve şoför kapısını açıyor. "Hey, bu senin kolonun." İçeri girdiğimde bana bakıyor, içerisi karanlıkla örtülü. "The Diner?"

"Evet," diye sesleniyor Remy arka koltuktan. Sy arabayı çalıştırıp vitese takıyor. Otoparktan çıkıyoruz ve torpido gözünü açıp karanlıkta etrafı karıştırıyorum.

"Hey, Minik Kuş," bir paket mendil çıkardım, "döllerimi silmen gerekiyor-?" Koltuğumda dönüyorum, Remy'nin dilinin çenesinin üzerinde gezindiğini ve çoktan işini yaptığını görünce cümlem duruyor. Bir kaşımı kaldırdım. "Sanırım hayır."

Lavinia'nın başı geriye düşerek, boğazına bir işaret emmesi için ona yer açıyor. Ama sonra hızlı bir hareketle bacağını onun kucağına atıp üzerine biner.

Gözleri büyür. "Kahretsin evet-magenta." Kadının saçlarını yüzünden çekerek, ağzını yalamak için ayağa fırlıyor. Paltosunu silkerek çıkarıyor, adam parmaklarını bacaklarının arasına sokarken inliyor, sesi sertleşiyor. "Kahretsin, sırılsıklam olmuşsun."

Başını çevirip gözüme takıldı. "Görünüşe göre Nick Bruin'in sikini emmek bana bunu yapıyor."

Az önce boşalmış olmama rağmen -muhtemelen hayatımda hiç boşalmadığım kadar sert- sikim yeniden canlanıyor. "Kahretsin, neden bir şey söylemedin?" Remy'nin sertliğine doğru sallanışını izlerken kendimi avuçlayarak söylüyorum. "Senin amını yerdim ya da-"

Remy üstünün kuplarını aşağı çeker ve yüzünü göğüslerine gömerken, parmakları jartiyerleri iter ve çeker. Soldaki koptu, ardından sağdaki. "Yapabilirim. İnmek ister misin?" diye sorar, çenesine doğru bir yol yalayarak.

Cevabı net, aciliyetle kenarlı. "Sikinin içimde olmasına ihtiyacım var." Ayağa kalkıyor, beceriksizce kemeri kurcalıyor. "Şimdi."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Sy yanımda, gözleri caddeyle dikiz aynası arasında gidip geliyor. "İstersen eve gidebilirim-"

"Hayır," diye miyavlıyor Remy'ye karşı. "Hayır, bekleyemem. Biz sadece...?"

"Ona ihtiyacı olanı ver Rem," diyorum, koltukların arasına eğilip elimi bacaklarının arasına sokuyorum. Hissettiğim şeyle inliyorum, amı sıcak ve o kadar kaygan ki Remy'nin tasarımcı pantolonuna ıslak bir nokta sızıyor.

Beni emerken hep böyle miydi?

Aradaki mesafeyi zorlayarak, onun için pantolonunu kenara çekiyorum. Remy çılgınca pantolonunu çıkarmaya çalışıyor, gözleri karanlık ve niyetli bir şekilde pantolonu kalçalarından aşağı itiyor ve koltuğa yığılıyor. "İyi misin?" Aletinin tabanını tutuşunu izleyerek soruyorum.

"Evet," diyor, kendini hizaya getirirken boynunun arkasını kucaklıyor, sikinin başını kadının kaygan kıvrımlarına sürtüyor.

Lavinia anında yere yığılır, Remy'nin ağzına doğru nefes nefese kalır. "*Tanrım,* evet," diye haykırıyor, Remy'nin onu doldurmasına izin veriyor. Onun alışmasını izlerken sikimi sıkıyorum, Remy'nin parmak uçları nazikçe, test eden bir sallanma verdiğinde kıçının soluk kürelerine çukurlar kazıyor.

Dantelli tangasını kenara iterek elimi kıçının yarığına doğru kaydırıyorum. Sormuyorum, sadece büzülmüş deliğini buluyorum. Kendi ıslaklığını kullanarak yavaşça parmağımı içeri sokuyorum ve sıkışma şeklinden zevk alıyorum. "Bu nasıl?" İçeri ve dışarı sürükleyerek soruyorum.

"Daha fazla," diye başını sallıyor, ben ikinci bir parmağı içeri sokarken Remy'ye doğru eğiliyor.

Omuzları bir iniltiyle titriyor. "Daha fazla dayanamayacağım." "Kendini tutma," diyorum ona, parmaklarımı içeri ve dışarı pompalayarak. Sesini duyuyorum

Sy elini sikinin üzerinde gezdirirken yanımdaki kumaş hışırdıyor. "Yeterince uzun süre dayandın bebeğim. Şuna bak," diyorum kalçaları onunla birlikte esneyen Remy'ye, çenesi gergin bir şekilde sıkılmış. "O da patlamak üzere. Hadi Remy'nin sikine."

Sonuna kadar götürmek ister gibi nefes nefese kalıyor ama nefesleri kısa ve hızlı, kalçalarının keskin gıcırtılarıyla noktalanıyor. Remy ona bakıp mırıldanıyor, "Süper sikici Nova, Vinny. Ver onu bana. Seni öyle bir doyuracağım ki..."

Boşaldığında koltuğun arkasını pençeliyor, kıçı parmaklarımın etrafında sıkıca kenetleniyor. Remy yukarı doğru yumruk atıp onu sert ve hızlı bir şekilde becerirken, ona doğru düşerek orgazmın içinden geçmesine izin veriyor. Bir hırıltıyla boşalıyor ve onunla parmaklarım arasındaki bariyerden, horozunun kabardığını ve onu spermiyle doldurduğunu hissedebiliyorum.

O kadar büyüleniyorum ki, araba aniden durmak için yalpaladığında, parmaklarım serbest kalarak ön panele çarpıyorum.

"Bu ne lan!"

Ama Sy alçak sesle küfrediyor, dışarı fırlıyor ve kapıyı arkasından çarpıyor. Pencereden dışarı bakıyorum ve ana yoldan ayrıldığımızı, farların bir ağaç korusunda parladığını görüyorum. Kardeşim bir çalının arkasında tökezliyor, karanlık olabilir ama pantolonunu indirdiğini ve eliyle sikini soyduğunu fark edecek kadar görebiliyorum.

Araba sıcak, düzensiz nefes alıp vermelerle dolu.

Remy'ye bir bakış attım. "Sanırım o da dayanamadı."

BACON o kadar güzel ki Sy bile bir tabak sipariş ediyor.

"Ee," diyor Remy, milkshake'iyle aramızda işaret ederek. "İkiniz barıştınız, anladığım kadarıyla."

Lavinia yanıma sokulmuş, ben dudaklarındaki milkshake tadını yalarken başını omzuma yaslamış. Sy ve Remy kabinin karşı tarafında, hesapçı gözlerle bizi izliyorlar.

"Çünkü bir an için o sahnede," diye devam ediyor Remy, "Nick'in gerçekten kendini kaybettiğini düşündüm."

Lavinia sırıtarak tabağından bir kızartma koparıyor. "Oldukça ikna edici bir esir-tutsak takımı olduk, ha?"

"Çok fazla pratik yaptık," diye belirtiyorum. Daha asık bir ses tonuyla, "Yine de en azından taco yerken sana elektrik ver*medim," diye* ekliyorum.

Sy ve Remy birbirlerine bakıyorlar ama boğazını temizleyen kardeşim oluyor ve "Elektroşok mu?" diye soruyor.

"Tacos mu?" Remy tekrarlar.

"Eh," dedi Lavinia elini sallayarak, "orada olman gerekiyordu."

Sy, "İkiniz de psikopatsınız," diye mırıldanıyor ve peçetesini buruşturup tabağına atıyor. "Ve bu benim resmi teşhisim."

Gerçekten çok şey yaşadık. Bir gün çocuklarımıza anlatmak için iyi bir hikaye olacak.

Kahretsin.

Çocuklar.

Elimi karnının üzerine koyuyorum, böyle bir saçmalığı hayal ediyorum. Küçük bir Nick. Biraz Sy? Biraz *Remy*. Tanrım, belki biraz Lavinia bile.

"Düşünüyordum da," diyor Remy, kasvetli ses tonuyla sarışın çocuklar ve onların koyu tenli kardeşleri hakkındaki düşüncelerimi bölüyor. "Belki de onlara sormalısın." Kafamı kaldırdığımda Lavinia'ya bakıyor, ağzı kasvetli bir çizgiye sıkışmış. "Tate'le ilgili şey mi?"

Gözleri kapanıyor. "Doğru olmadığını söylemiştin." "Ne?" Sy aralarına bakarak soruyor.

Remy gözlerini indirerek çatalının dişlerini kreplerinden arta kalanların üzerinde gezdirir. "Mama B'nin Vinny'ye Tate hakkında söylediği bir şey. Saul için çalışıyormuş."

Sy ve ben hep bir ağızdan alay ediyoruz, bu ses tabağımı iterken çıkan sesle noktalanıyor. "Mümkün değil," diye ısrar ediyorum. "Tate'in silah ticaretinden ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

"Şey... evet," diye kabul ediyor Remy, gözlerini yukarı kaldırarak. İsteksizliğini gördüğümden daha çok hissediyorum - Remy'nin kıpırdanma şekli, sanki bir karara varıyormuş gibi. Sonunda, "Ama belki de başka bir şeydi. Saul'un birden fazla acelesi var."

Kaşlarım içe doğru çekiliyor. "Ne, kumar gibi mi? Dövüşmek gibi mi?"

"Ya da atletizm?" Lavinia aramızda bakışarak teklif ediyor. "Forsyth ile ilgili bir şey mi?"

Sy öne doğru eğildi ve bana anlamlı bir bakış attı. "O daireyi aldı."

Remy parmaklarını şıklatır, gözleri parlar. "*East End'*de. Ucuz olamaz, değil mi?" Şımarık bir zengin çocuğu gibi büyüdüğü için böyle şeyleri ölçmekte hiçbir zaman iyi olmamıştır. Ama haklı olduğu bir nokta var. O zamanlar merak etmiştim ama merakım eyleme dönüşemeden her şey cehenneme döndü.

Zamanlamadan rahatsız olarak, "Anne B bunu neden şimdi gündeme getirdi?" diye merak ettim.

Lavinia omuz silkerek bana bakıyor. "Bilmiyorum ama kesinlikle garip davranıyordu. Gergindi. Bunu sana sormamı söyledi." Dudaklarını dişleyerek Sy ve Remy'ye bakıyor ve ekliyor: "Belki de işe yarayacağını umuyordu?"

Sy avucunu yüzünde gezdiriyor, hepimiz gibi yıpranmış ve yorgun görünüyor. "Anne B'nin bana karşı hep bir zaafı olmuştur. Onunla yarın konuşacağım." Duraklıyor, pencereden dışarı bakıyor. "Yaklaşık üç saat sonra." Cüzdanını çıkarmak için kalçasını kaldırdı ve üç banknot çıkardı. "Eve gitmeye hazır mısınız?"

Beynim Tate'in Saul için çalışma olasılıkları etrafında huzursuzca hareket ediyor, ama sadece evden bahsetmek bile kemiklerimdeki yorgunluğun farkına varmamı sağlıyor. Lavinia da soluyor gibi görünüyor. Hesabı ödeyip arabaya doluşuyoruz. Lavinia, Remy'nin içine kıvrılıyor ve eve dönüş yolunda uyuyakalıyor.

Sonuç olarak, iyi bir gece.

Kuleye ulaşana kadar.

22

Remy

Daha sonra bunun için kendimi azarlayacağım, orgazmların bizi gerçekten bu kadar gevşek ve yumuşak yapıp yapmadığını merak edeceğim. Bana saat kulesini söyledi. Bana bir işaret veriyor, boşluklarındaki ve boşluklarındaki garip sessizlik açık, sessiz bir uyarı, ama kapıdan içeri girene kadar turuncuyu hissetmiyorum bile.

Biz daha bir şeylerin ters gittiğini anlamadan Nicky silahını çıkardı. "Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor, silahını Saul'un yüzüne doğrultmuş,

Odada çatı katında, Nicky'nin odasının kapısında ve mutfak girişinde konumlanmış üç kiralık katil olmasına rağmen.

Yine de kulenin havası alarmla titriyor.

Daha fazlası olabilir.

Saul lanet olası bir piç, ama krallar hızlı ve gevşek oynayarak hayatta kalmazlar. Deri koltukta oturuyor, üzerinde hâlâ poker oyunundan kalma takım elbisesi var. Üçümüzün aksine, o hala tertemiz görünüyor, parmakları kıvrılmış

Bir bira şişesinin boynunda, *bizim biramız*. Altınımsı turuncu bir renk zehirli atık gibi derisinden akıyor. Gülümsediğinde daha da kötüleşiyor, gözleri keskin ve tehditkâr. "Kendini çok zeki sanıyor olmalısın."

Nick silahını indirmez. "Çünkü ben öyleyim."

"Siz Bruenlerin sorunu da bu zaten," diye bir yudum alırken gözleri Nick'in gözlerine takıldı. "Hepiniz inanılmaz derecede kendinizle dolusunuz, sanki annenizin çarşaflarında bir leke olmamak sizi özel yapıyormuş gibi."

Gözlerim odayı izliyor, her karanlık köşeye dalıyor. Saul büyük olasılıkla Sy ve benim poker oyununda adamları tarafından silahsızlandırıldığımızı biliyor. Yani bu kavgaya sadece yumruklarımız ve Nicky'nin tabancasıyla girdik.

Nick, Saul'un hakaretine cevap veremeden Lavinia aramıza giriyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Senin çemberinden atladık. Partiyi biz düzenledik ve senin lanet gösterini biz sunduk. Daha ne istiyorsunuz?"

Birayı ona doğru kaldırır. "Kesinlikle başardınız ve tebrikler sırayla. Görünüşe göre West End'in saygın VIP'leri sizi bir Düşes olarak görmeye hazır ve istekli." Parmakları şişenin camına vuruyor, iri yüzüğü sessizlikte yüksek sesle şıngırdıyor. "Sanırım sizi bir Düşes yapmanın zamanı geldi."

"Ne için zaman?" Sy sorar. Boynundaki tendon gerilir. Saul

altın gibi parlıyor. "Kabul törenini tamamlamak için."

Nick anahtarları sehpanın üzerine fırlatarak silahını salladı. "Aldığım alkışlar yüzünden kulakların hâlâ çınlıyor olmalı, ihtiyar. Lavinia zaten Düşesimiz. Başka bir kabul töreni yok."

Saul, birayı masaya koymak için öne doğru eğilerek, "Bu gerçekten resmi değil," diye karşı çıkıyor. "Evimizin izini taşıyana kadar değil." Saul, Nick'in bakışlarını kırmadan başını çeviriyor -sadece bir santim- ve sesini yükselterek, "Damgalama aletlerini getirin," diye sesleniyor.

"Ne?" Vinny gözlerini kocaman açmış ve kafası karışmış bir halde, "Ne?" diyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Ewing mutfağın hemen içinden adım atar, bir elinde siyah bir çantanın askıları, diğerinde silahı vardır.

Lanet olsun, ama bu boktan şeyden bıktım.

Öfkeyle öne atılarak Vinny'nin omuzlarından ceketimi kaptım ve onu kendime doğru çektim. "Zaten lanet olası bir işareti var!" Omzundaki dövmeyi göstererek bağırdım. "Hideaway'deki o gece *senin* emrinle oraya kendim koydum."

Saul sessizce mırıldanıyor, gözleri onun vücudunda dolaşırken dudaklarına dokunuyor. "Evet, dövmeyi şimdiye kadar hepimiz gördük. İyi iş çıkarmışsın Remington. Ama bu *senin* başlattığın bir şeydi, onun değil. O zamanlar Lucia'nın Düşes olması söz konusu değildi. O işaret Lordlara benim hafife alınmamam gerektiğine dair bir uyarıydı." "Evet," diyor Nick, ağzı hain bir sırıtışa dönüşerek. "Killian'ın Leydisi'nin seni alt ettiğini hepimiz biliyoruz ve bu konuda hâlâ kızgınsın. Ama bu kadınımızla hiçbir ilgisi yok."

Saul, Nick'e alaycı bir sabırla bakar. "Bir Düşes damgayı taşır, Nicholas. Bu bir gelenektir. Anneninkini görmemiş gibi davranma." Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor, gözleri nefretle parlıyor. "Baban onu bastırırken yanan etinin kokusunu hâlâ alabiliyorum."

Silah sesi odaya çarparak kulaklarıma tiz bir çığlık gönderdi. Bir anda Ewing, Nick'i yere yatırmış, elini bileğine dolamıştı. Kendime geldiğimde Sy'ın vücudunun Lavinia'ya sarılmış olduğunu görüyorum, kasları sıkıca sarılmış, onu göğsüne bastırıyor. Saul'a baktığımda, alnında kare şeklinde bir kurşun deliği görmeyi ve beyninin koltuğun üzerine sıçramasını bekliyorum.

Ama eli kulağında, parmaklarından kan damlıyor ve ölü gibi görünmüyor.

Sadece sinirli görünüyor.

"Iskaladın." O da benim kadar şaşırmış görünüyor, bir kurşun deliği aramak için dönüyor. Kule yıllar içinde bol miktarda kurşun biriktirmiş, kurşunlar taş tarafından yutulmuş.

"Hayır, ben yapmadım." Nick silahı elinden çoktan almış, hırıltılı yüzünü yere bastırmış bir halde konuşuyor. "Bu alacağın tek lanet olası uyarıydı, Saul. Bir sonraki atışımda, sen daha hissetmeden ölmüş olacaksın."

Saul ayağa kalktı, cebinden bir mendil çıkardı ve yüzünü sertleştirerek kulağına bastırdı. "Ben de geleneklere uygun olarak damgalama işini sizin yapmanıza izin verecektim. Artık o kadar cömert hissetmiyorum çocuklar." Elini kaldırıp iki parmağını salladı. "Onu içeri getirin."

Fedailerden biri asansör düğmesine basıyor ve Sy bana sert bir bakış fırlatıyor. Eğer kızımızı o lanet asansöre tıkıştırmayı planlıyorlarsa...

Saul bunu bilmiyor ama ona bir şey olmayacak. Son bir haftadır onunla o çelik kapanda olmak üzerine çalışıyoruz ve bu hiç hoş değil, ama Vinny'm bunun üstesinden gelebilir ve dönüp yanağını Saul'un omzuna dayadığında, onun kendini hazırladığını, tüm beyaz ve mavisini topladığını görüyorum.

Ne yazık ki, kapılar kayarak açıldığında, öfkeli, kan lekeli bir Bruce dışarı çıkar.

Sıcak öfke omurgamdan yukarı fırlıyor, görüşüm kıpkırmızı ve ateşle doluyor. "Buraya gelmeye nasıl cüret edersin?"

"Hayır, bu iyi bir şey," diye kollarını Vinny'ye doluyor Sy, sesi alçak ve sert. "Bu da demek oluyor ki, 'etrafta ne haltlar karıştırdığını' öğrenmek için West End'de peşine düşmek zorunda kalmayacağız."

"Reddedeceğini hissetmiştim." Saul, mendilindeki kan lekesine kaşlarını çatarak Bruce'a el sallıyor. "Ben de DKS'nin mirasının kutsallığını takdir eden birini getirdim." Bruce'a kibirli gözlerle bakıyor ve bir elini omzuna koyuyor. Sessizce, sanki değerli bir bilgeliği paylaşıyormuş gibi, "Her şey ne kadar uzun süre bastırdığınla ilgili, biliyorsun. Demir deride ne kadar uzun süre kalırsa, semboller o kadar çok yayılacaktır. Kısıtlama önemlidir. Bazı Düşeslerin işaretleri zar zor tanımlanabiliyor. Yine de çığlıklar eğlencelidir."

Bruce bize döndüğünde, sırıtışı yanağını bir arada tutan kelebek dikişlerini çekiştiriyor. "Bu kaygan yılana biraz acı çektirmek hoşuma gidecek." Çenesini kaldırıyor, gözleri kızın içini delip geçiyor. "Ve siz pisliklere izletmek."

Aralarına girip bakışlarını yakalıyorum. "Ona dokunmayacaksın." Bu gece burada ne olursa olsun, bu gerçek. Bu benim için nefes almak kadar hayati. Birinin onun tenine -benim tenime, *benim* tuvalime- bir işaret koyması düşüncesi katlanılabilir bir şey değil. Bundan bahsetmek bile kanımın zonklamasına neden oluyor. Nick'e elimle işaret ediyorum. "Seni anında öldürecek. Sy seni ölene kadar yumruklayacak." Bruce'un bakışlarını üzerimde tutarak başımı eğiyorum. "Ama benim sana neler yapabileceğimi hayal bile edemezsin. En son birinin vücudunu testereyle kestiğimde, orada *saatlerce* kalıp bağırsaklarıyla oynayabilirdim." Bu fikirden etkilenerek, "Acaba seni ne kadar süre hayatta tutabilirim..." diye düşündüm.

Bruce'un yüzü allak bullak olur. "Hepiniz bir avuç lanet olası kaçıksınız!" "Belli ki." Sy'a bir bakış atarak omuz silkiyorum. "Mesele hâlâ geçerli."

Sy'ın sırtına bir silah dayanıyor, katil Saul'a başını sallayarak, "Anladığını sanmıyorum. Bu bir rica değil." Vinny'nin bakışlarıyla buluşmak için başını eğiyor. "Yoksa Killian Payne'i aramalı mıyım? Saat epey geç oldu. Gecenin üçünde pek de bağışlayıcı bir ruh halinde olmayacağını tahmin ediyorum."

"Vinny," diye başlıyorum, gözlerindeki o panik kıvılcımını şimdiden görüyorum.

Ama o çoktan Sy'dan kurtulmuş, "İyi! Yap şu lanet şeyi artık!" Saul Neon'dan çantayı alıp fermuarını açarak içinden büyük bir bütan meşalesi çıkardığında aurasındaki tüm kırmızı renk yeşile dönüşüyor.

"Kesinlikle olmaz!" Nick, Ewing'e doğru eğilerek alay ediyor.

Saul çantadan ütüyü alarak ona düz bir bakış attı. "Dizlerinin üzerine çök."

Saçlarımı iki kalın avuçla kavrayıp tıslıyorum, "Lanet olsun."

Sy'ın gözleri benimkilere kayıyor, gözlerindeki endişe sadece benim için. Aptalca, düşüncesizce bir şey yapacağımdan korkuyor.

O haklı.

"Dur," diyorum, omuzlarım yenilgiyle çöküyor. Yapmak üzere olduğum şeyi düşündükçe midem bulanıyor ama burada adamımız yok. Buna hakkı olan biri varsa, o da benim. Buna rağmen, kollarımı sıvamaya başlarken ona bakamıyorum bile, bakışlarım Saul'un parlak ayakkabılarına sabitlenmiş. "Geleneklere göre bunu bir Dük yapmalı," diyerek avucumu uzatıyorum. Ancak o zaman ona doğru bir bakış atmama izin veriyorum. "Ver onu bana."

Gözleri kocaman, dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Remy..."

Gülümsemeye zorlayarak, dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Sorun yok, bebeğim." Nick'in bana bakışından, kaşlarını birbirine bastırmış halinden anlıyor.

Bruce'un aksine, olması gerekenden daha fazla acı çektirmeyeceğim.

Saul benimle Bruce'un arasına bakıyor, çatışma açık. Bu adam acı çektirmek kadar geleneklere de takıntılı ama gücünü her ikisiyle de mi gösteriyor?

Buna karşı koyamaz.

Saul beni tartıyor, sanki hangisinin daha kötü olduğuna karar vermeye çalışıyor. Sonunda, "Bu senin hakkın Maddox," diye karar verdi. Çenesini hâlâ Nick'i tutan Ewing'e doğru eğdi. "Ama yanlış bir hareket yaparsa onu öldürürüz."

Saul demir çubuğu elime verdi.

Ağır ve sert, ağırlığını test ediyorum ve bunun olacağını gördüğüm yazı hatırlamaya çalışıyorum. O zamanlar Verity Düşes olmak için sıradaydı ve ben de kabul töreninden önce bir hafta boyunca bunu hayal etmeye çalışmıştım - etine bir işaret kazımayı. Hiç içime sinmemişti. Barbarca ve akıl dışı olduğu için değil - her ikisi de doğru olsa da - ama bir kızın tenine onu benim yapmak amacıyla bir işaret basmayı kavrayamadığım için.

Vinny'e kadar değil.

Kırmızı ve sarı bir patlama beni irkiltiyor, Saul meşaleyi ateşliyor ve kutuyu masanın üzerine koyuyor. Alev bir ışıkla parlıyor.

Mavi ve beyazın hipnotize edici gradyanı ve bütan tıslaması olmasaydı, neredeyse her şeyi bastırabilir ve içinde kaybolabilirdim.

"Remington," der Saul, uyarı dolu bir sesle. "Bütün gecem var ama bunu boşa harcamamayı tercih ederim."

Ona bakarak bir adım öne çıkıyorum ve damganın ucunu inceliyorum. Evimizin Grek harfleri, Delta Kappa Sigma, kabartma olarak göze çarpıyor ve onu aleve doğru indiriyorum, yayılan sıcaklığın parmaklarımın ucunu sıyırdığını hissediyorum.

Mekanik bir şekilde konuşuyorum, ütüyü eşit şekilde ısıtmak için çeviriyorum. "Epidermis, dermis ve deri altını yakmak için beş yüz dereceye ulaşması gerekiyor." Başımı kaldırdığımda Saul'un sabırsız bakışlarıyla karşılaşıyorum, kendi bakışlarım daralıyor. "Termometre getirdiğini sanmıyorum."

Sırıtıyor. "Hayır."

Beklerken havada bir gerilim var, parmaklarım demiri meşalenin alevine karşı döndürüyor. "Sy," diyorum arkadaşıma bakarak. "Kemerini çıkar."

Kemerini çözmeye başlarken gözleri dehşetle doluyor, sıkı, sarsak bir isteksizlikle pantolonunun halkalarından çekiştiriyor. "Eskiden sana saygı duyardım," diyor Saul'a, kemeri kendi üzerine katlayarak -bir kez, iki kez. "Buradaki gerçek yılanın kim olduğunu bilmeden önce. Aç." Son kısmı Vinny'ye söylüyor, kemeri nazikçe dişlerinin arasına yerleştiriyor. Daha sessiz bir şekilde, "Isır bebeğim." diyor.

Vinny ile ilgili bir şey var. O

korkmuyor.

Saul'la göz göze geliyor ve onun olmasını istermiş gibi dişlerini derinin etrafında sıkıyor.

"Nerede?" Sy parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirip yüzünü kavrayarak soruyor. "Nereye gidiyorsun...?"

Bakışlarımı aleve çeviriyorum. Kız arkadaşımın iyiliğini düşünecek kadar kendimi tutmaya çalışarak, sesimi çıkarmadan cevap veriyorum. "Sırtı."

"Siktir et," diye tükürüyor Bruce, parmağını ezilmiş yanağında gezdirirken. "Yüzünü damgala orospunun!"

Demiri sertçe kavrıyorum, eklemlerim geriliyor. "Geleneklere göre Dükler seçer. Ama her zaman kıçına sokabilirim."

Saul bir el hareketiyle. "Nereye istersen oraya koy. Ama diğer Düşesler gibi on saniye boyunca teninde tutsan iyi edersin. Daha az değil."

Bakışlarımı Sy'a çevirerek, duruşumu inandırıcı bir şekilde boyun eğmez hale getiriyorum ve ona başımı sallıyorum. Tek kelime etmeden saçlarını toplayıp omzunun üzerinden geçirmeye başlıyor. "Bana tutun," diye fısıldıyor, Vinny'nin kolları onun boynuna dolanıyor. Vinny'nin şakağına bir öpücük konduruyor ve sert bir nefes alıyor. "Çabuk ol, Rem."

Tenine işlediğim ilk dövme korsesinin üzerinden bana bakıyor. Artık onun bir parçası olarak kabul ediyorum ama üzerinde fazla düşünmüyorum. Bu benim işim ama ruhum değil.

Bu ikisi de olmayacak.

"Onu sabit tut," diyorum Sy'a, demiri kaldırırken Lavinia'nın sırtının kaskatı kesilmesini izliyorum. Nick başını diğer yöne dönecek kadar kaldırıyor, uzaklara bakıyor, kasları geriliyor.

Bir dizi kısa, güçlendirici nefes alıyorum ve her birinde demiri daha sıkı kavrıyorum.

Sonra da kürek kemiğine bastırıyorum.

Boynundaki tendonlar geriliyor, Sy'ın boynunu sıktıkça pazıları şişiyor. Ama hiç ses çıkarmıyor. Kafamın içinde saniyeleri sayıyorum. *Bir, iki, üç...*

"Sakın," diye uyarıyor Saul kolum seğirdiğinde, "kıpırdama amına koyayım." Beşinci saniyeye kadar nihayet çığlık atıyor.

Korkunç bir ses, kemere çarpıp boğuluyor. Sırtının bu sesin şiddetiyle kasılmasını, ciğerlerinin boğazını tırmalayan çığlıktan boşalmasını çaresizce izliyorum.

"Dur," diye emrediyor Saul, sesi kulağıma doğru havlıyor. "Dur!"

Onu çekip alma, Saul'un suratına fırlatma, Bruce'a dişlerinin arasından yedirme dürtüsüyle omuzlarım titriyor. Dişlerimi sıkarak sayıyorum, "...yedi, sekiz, dokuz, on."

Demir büyük bir gürültüyle yere düşer.

Kalacak türden bir adam olmak isterdim. Vinny'yi kollarıma alıp acısını, sızısını, ıstırabını ve gözyaşlarını dindiren adam olmak isterdim. Alnına bir öpücük konduran ve ona ne kadar güçlü olduğunu fısıldayan kişi olmaktan başka bir şey istemiyorum. Ne kadar vahşi olduğunu.

Bunun yerine tuvalete koşuyorum, ilk öğürüğün beni vurması için zar zor tuvalete ulaşıyorum. Safra yanıyor - yeterince sıcak değil - az önce yediğim her şey geri geliyor. Lavaboyu titreyen ellerimle kavrıyor, bir sonraki öğürtüde geri çıkmaya zorlanan havayı yudum yudum içime çekiyorum.

Tüm yeşili ve turuncuyu dışarı atmak ne kadar sürüyor bilmiyorum, vücudum onu bir şeytan gibi kovuyor. Kabarmalar kuruduğunda, karın kaslarım baskıdan sızlıyor, her şeyi temizlemek için kaldırdığımda elim titriyor.

Yere yığılıp uzun bir süre nefesimi tutmaya çalıştım, dışarı çıkıp onunla yüzleşemeyecek kadar korkaktım.

Sonunda Sy beni orada, başım ellerimin arasında buldu.

İçeri girdiğini duymuyorum, yanımda diz çökene kadar onu fark edemeyecek kadar acısının renklerine dalmışım. Avuçlarını sırtımda hissettiğimde irkiliyorum ama geri çekilmiyor.

Beni etkileyen, bakışlarımı yukarı çeken mesafeli bir ses tonuyla konuşuyor. "Gittiler. Gittiler."

Başımı sallayarak bileğimi ağzıma götürüyorum. "O...?"

"O iyi," diyor ama gözleri sert ve karanlık, onda görmeye alışık olmadığım bir soğuklukla dolu. Elini uzattığında tutuyorum ve beni yerden kaldırıyor. "Sana ihtiyacı var," diyor sadece, başını kapıya doğru eğerek.

Gitmemin tek nedeni bu, geçerken aynada kül rengi yüzüme bir bakış atıyorum. Kendimi bir şişe içkinin ya da bir şişe hapın içinde kaybetmekten başka bir şey istemiyorum ama ona bir kez bakınca bunu yapamayacağımı anlıyorum.

Dizlerinin üzerine çökmüş, sırtını Nick'e yaslamış, nefes nefese. Mavi saçlarının gevşek telleri arasından gözyaşı dolu gri bir göz bana bakıyor.

Yanlarında dizlerimin üzerine çöktüm, sesim harap olmuştu. "Özür dilerim."

Nick'ten uzaklaşıp bana tutunmaya çalışırken yüz ifadesi çöküyor. "Yapma," diye ağlıyor, kollarını boynuma doluyor. "Remy, bu senin suçun değil."

Panik ve acı, yeşil ve sarı, ozon ve duman gibi kokuyor. Yanmış et

ve tuz.

Başını kucağıma alıyorum, boynundan aşağısına dokunmaya korkuyorum. Nick'e baktığımda sırtında bıraktığım ize bakıyor, vücudu öfkeyle o kadar sıkı kenetlenmiş ki titriyor.

Üstümüzden Sy'ın düzgün sesi geliyor. "Görünüşe göre bu konuşmayı yapmamızın zamanı geldi Nicky."

Nick başını kaldırıp kardeşiyle göz göze geldi. "Hangi konuşma bu?"

"Saul Cartwright'ı öldürdüğümüz ve seni Kral yaptığımız." diyor Sy, "Seni Kral yaptığımız."

23

Lavinia

Archie boynumun sıcak kıvrımına kıvrılmışken yan yatmış bir şekilde uyandım.

Uzun pencereden içeri süzülen ışığa bakılırsa, öğleyi çoktan geçmiş olmalı. Boğazım kurudu, gözlerim yapış yapış oldu ve garip bir şekilde, hissettiğim ilk acı Brice Oakfield'ın avucunun bana vurduğu çenemin kenarında.

Yine de sırtımdaki yarayı hatırlamak için derin bir nefes almak yeterli.

Acının parlaması anlık ve rahatsız edici, nabzımla aynı anda zonkluyor ve tıslamama neden oluyor. Archie kulağını kıpırdatarak karşılık veriyor, sadece çeneme araştırmacı bir koklama yapacak kadar kayıyor.

Burnu soğuk ve ıslak.

"Ugh," diye homurdanıyorum, yine de onu okşamak için hemen uzanıyorum. Kaba dili önce parmağımı, sonra da bileğimi yalamak için kıvrılıyor; oraya kazınmış el yazısı harfler lekelenip soluyor.

Adamları son gördüğümde beni kıyafetlerimden sıyırıyor, terimi ve kurumuş döllerini tenimden siliyorlardı. Çoğunlukla çıplak olduğumu, Sy'ın dün gece beni buraya, Sy'ın yatağına yatırmadan önce Nick'e fırlattığı külottan başka bir şey giymediğimi hatırlıyorum. Beni yanına çekerken Nick'in gözlerinin içine baktığımı, ben uyuyana kadar parmaklarıyla saçlarımı okşadığını hatırlıyorum.

Yanımdaki boş yastığa dokunuyorum, ama soğuk, boşluk içime ağır bir şekilde yerleşiyor. Dışarıda, ana odada sesler duyuyorum. Nick ve Sy olduğunu biliyorum ama kelimeleri çıkaramıyorum. Yine de konuştukları tonu duyabiliyorum, sessiz ve odaklanmış. Bir tıkırtı ve gıcırtı, ana kapının açılıp kapanma sesi ve sonra bir an için başka bir şey yok.

Neyse ki uzun süre yalnız kalmıyorum. Aslında, kapının dışında ayak sesleri duyulmadan önce iki dakika bile geçtiğinden şüpheliyim, yaklaştıkça yavaşlıyorlar.

Remy beliriyor, gözleri ihtiyatlı bir şekilde benimkilere takılıyor. Üzerinde bir ceket ve botları var, sanırım birkaç dakika önce kapıdan giren oydu. Darmadağınık görünüyor, yüzünü çevreleyen saçları daha önce kulaklarının arkasına sıkıştırma çabasına karşı zorlanıyor. Gözlerinin altındaki koyu halkalara bakılırsa henüz uyumamış ve gözlerimin içine bakmasına rağmen dövmeli yumruğunu kaldırıp çerçeveye vuruyor.

"Uyanık mısın?"

Başımı sallayarak doğrulmaya çalışıyorum, bunu yaptığımda Archie kaskatı kesiliyor. Sırtımdaki derinin sıyrılma şeklinden irkiliyorum. Remy bunu acı çeken bir ifadeyle izliyor ve yumruklarını ceketinin ceplerine sıkıştırıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Sanki içeri girmeye korkuyormuş gibi dışarıda gezinmesini izliyorum. "Lütfen?" dememin tek sebebi bu.

Eşikten hızla geçip nihayet bana yaklaşıyor, bir elini boynumun arkasına sokarken diğer eliyle bileğimi kavrıyor ve beni oturur pozisyona getiriyor. "Ne kadar kötü?" diye soruyor, yeşil gözleri endişe dolu.

Gülümsemeye çalışıyorum. "O kadar da kötü değil." Daha kötülerini de yaşadım ama kesinlikle tekrar yapmayı tercih edeceğim bir şey değil.

Sönüyor, gözleri düşüyor. "Vinny, ben-"

"Dur." Ona sert bir bakış attım. "Artık üzülmek yok, tamam mı?" Remy elinden geleni yaptı ve onu suçlamıyorum. Bruce o damgalama aletini ele geçirseydi... Bunu düşünmek istemediğim için yutkunuyorum.

Bana ağır bir selam veriyor ve bugün siyaha boyanmış bir şey görmeyi bekliyorum. Ancak şimdilik elini cebine atıyor ve plastik bir torba çıkarıyor. "Her zamanki uğrak yerlerimden bazılarına sordum, biraz mal bulmayı başardım."

Çantanın içinde haplar

var. Kalbim sıkışıyor.

"Remy," diye başlıyorum, sesim hayal kırıklığı ve endişe karışımı.

Bir elini kaldırır. "Ne düşündüğünüzü biliyorum ama Nicky ve Sy ile konuştum, tamam mı? Kuzey Yakası'ndan kimseyi dahil etmedim. Sadece spor salonuna sordum ve-hey, bak." Hevesle çantayı işaret ediyor. "Sana Pauly'den iki Percocet, Laura'dan bir hidrokodon aldım ve" elini göğsüne bastırıyor, ifadesi ciddi, "Ballsack'in cömertçe bir değil, iki değil, *üç* reçeteli asit reflü hapı bağışladığını bilmek seni duygulandıracak."

Konuya ve bağlama rağmen boğazımdan bir kahkaha yükseliyor. "Sanırım bir tür yanmaya yardımcı olacak."

Remy omuz silkiyor. "Sadece işe yaradığını hissetmek istedi. Onu geri çevirecek cesareti kendimde bulamadım. O sinir bozucu 'yumruklamak istediğim köpek yavrusu' tarzında değerli biri."

Çabucak ayıldım ve onu dikkatle izledim. "Senin temizleniyor olman gerekiyordu."

Kaşlarını çatıyor. "Temizlenmiyorum. Zaten temizim. Ayrıca ağrı kesiciler beni hiç cezbetmiyor. Yani..." Alışılmadık bir çekingenlikle ensesini kaşıyor. "Eğer uyarıcıya ihtiyacın varsa

sorun. Ama sırf kafayı bulmak için kız arkadaşıma ağrı kesici vermeyeceğim Vinny."

Kendini tutma becerisini sınamasına neden olduğum için kötü hissediyorum, ama ondan şüphe ettiğim için daha da kötü. "Teşekkür ederim," diyorum çantayı nazikçe açarak. Hemen komodine uzanıyor ve Sy'ın daha önce benim için bırakmış olması gereken bir şişe su çıkarıyor.

Remy hapı içmemi izledikten sonra derin bir nefes alıyor ve ceketini çıkarıyor. "Tamam, şimdi düz yat. Hasarı görelim."

Yüzüm düştü. "Yapmak zorunda değilsin-" Ama kelimeler ısırıyor, çünkü yüzündeki beklenti dolu ve kararlı ifadeyi görüyorum ve bunun ne olduğunu anlıyorum.

Remy'nin bunu daha iyi hale
getirmesi gerekiyor.

Umutsuzca.

İçimi çekerek dönüyorum, Archie'yi kenara itip önüme yatıyorum ve sırtımı Remy'ye gösteriyorum. Henüz ne kadar kötü göründüğünü bilmiyorum ama beni karşılayan sessizliğin ritmine bakılırsa, iyi görünmediğini tahmin ediyorum.

Ancak Remy bundan kurtuluyor ve su şişesinin yanındaki kutudan bir çift siyah lateks eldiven çıkarıyor. "Nazik olmaya çalışacağım," diyor yatakta yanıma oturarak. "Ama bu krem birinci sınıf. Her zaman kullanırım."

"Bunu kaldırabilirim, Rem."

Eğilip alnıma sıcak bir öpücük konduruyor, kabaran tenimin üzerinde gezdirdiği ıslak beze yumuşak bir uyarıda bulunuyor. Yüzümü yastığa doğru çevirerek tıslıyorum. Attığım çığlık acıdan çok göğsümün ortasındaki için için yanan öfkeyle ilgili.

Dün gece yaşananlar yeni bir tür ihlaldi.

O gece Hideaway'de, Kralların merhametine sığınarak kendi gücümü kullanmanın bir yolu olarak maskeli bir Nick Bruin ile pazarlık yaptım. Bakire olduğumu sanıyorlardı. Değildim ama kimse bana inanmadı ve odama giren adamların beni almasına izin vererek bunu kesinleştirdim.

Yine de bu konuda biraz seçeneğim

vardı. En azından kendime böyle söylemeye çalışıyorum.

Bazı açılardan, sanırım bizi bu noktaya getiren şey benim ilk kontrol iddiamdı. Saul Cartwright pek çok şeyle başa çıkabilir ama Kraliyet kanı taşıyan bir kadının yerini anlamaması? Bunun onlardan biri olduğunu sanmıyorum.

Nazik dokunuşuna ve nefes almam için bana zaman tanıyarak başlayıp durmasına rağmen, temizlik işleminin geri kalanı çok acıtıyor, o çalışırken parmaklarım çarşaflara dolanıyor. Fiziksel olarak canımı yaktığı kadar, arada bir durup avucunu sırtımın küçük kısmına bastırdığında zihinsel-duygusal olarak da canının yandığını hissedebiliyorum.

Bir kare steril gazlı bezi yırtıp, "Gevşek tutacağım, ama bu kıyafet giymeyi kolaylaştıracaktır" demesini gözlerim kamaşarak izliyorum. Gözlerimi yakalamak için eğilip bir kaşını kaldırıyor. "Teşvik etmek istediğimden falan değil. Göğüslerin cennet gibi, Vinny."

Gergin bir gülümsemeyi yastığa gömüyorum. "Çocuklar nerede?"

Kaseti dikkatlice sırtıma bastırıyor ve başını oturma odasına doğru sallıyor. "Konuşma stratejisi."

Sözünü bitirdiğinde, yüzümün kızarmış olması gerektiğini bilerek dönüp ona bakıyorum. "Gidip onlara katılsak iyi olur." Kolundan tutup kendimi oturur pozisyona çekiyorum.

Kaşlarını çatarak, "Vin, bunu yapmak zorunda

değilsin-" diye ısrar etti. Gözlerimi kısıyorum.

"Evet, biliyorum."

Pes ederek Sy'ın şifonyerindeki çekmecemden dekolteli bir atlet çıkarıyor ve kollarımı içinden geçiriyor. Bir çift külottan başka bir şey giymeden öylece dururken, bir anım canlanıyor - o gece saat odasında Remy'ye gömleğini giymesi için yardım etmiştim, omzu hâlâ yerinden çıkmıştı. O zamanlar ona çok kızgındım ama aynı zamanda çok sinir bozucu bir şekilde baştan çıkarılmıştım.

Bu kez, tenimde uğuldayan dürtüye teslim oluyorum, ağzımı onunkine bastırmak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum.

Remy yumuşak, şaşkın bir ses çıkarıyor, gömleği aşağı indirirken hareketleri yavaşlıyor, parmakları etek ucunda duruyor. Kalçamdaki yıldıza dokunuyor, aynı anda beni tatmak için yalıyor.

"Kafan güzel," diye suçluyor, ağzı bir sırıtışa dönüşüyor.

"Değilim." Bu iddiamı kanıtlamak için kapıya doğru bir adım atıyorum, neredeyse birinin -Nick'in- ayakkabısına takılıp düşüyordum. Remy beni belimden hafifçe yakaladı ve yüzünü buruşturdu.

"Belki de o hapı ikiye bölmeliydik." Onları

oturma odasında bulduk.

Sy ve Nick karşılıklı oturuyorlar - Sy kanepede, Nick ise Saul'un dün gece oturduğu koltukta. Üzerindeki kan lekelerini henüz kimse temizlememiş. Sehpanın üzerinde açık bir deri cilt var, içindeki tipografi eski ve antika görünüyor, sayfalar yıpranmış. En üstteki başlık kalın mürekkeple yazılmış. *DKS Tüzüğü ve Yönetmelikleri.*

Nick ellerini saçlarının arasına sokmuş, "Dernek oylama yapmak zorunda," diyor. Hiç uyumamış, bu çok açık.

Sy, kendini tekrarladığını belli eden bir bıkkınlıkla "Onların oyunu alacaksın" diyor.

Nick dosyayı işaret ediyor. "Emin olamazsın. Onu dışarı çıkarsam daha kolay olur. Kahretsin, dün gece onu dışarı çıkarmalıydım." Odanın kenarında durduğumu fark ederek bana baktı. "Haklı olabilirdim."

Sy arkasına yaslandı, en az Nick kadar yorgun görünüyordu. "Her ne kadar öyle olmasını istesem de, bunun bir nedeni var. Bruce faul diyebilir ve grupta kabul etmek istediğimden daha fazla destekçisi olması muhtemel."

"O zaman siktir et, onu ben de öldürebilirim." Nick bunu sanki dünyadaki en basit çözümmüş gibi söylüyor ve sanırım ona göre de öyle. Nick Bruin'e ait olana bulaşırsan, bedelini ödersin. Bakışlarıma karşılık vererek kolunu uzattı. "Buraya gel, LB. Bir bakayım."

Odayı geçip ona doğru gidiyorum, bacaklarım hâlâ çıplak ve beni kalçalarımdan yakalayıp kardeşine doğru çeviriyor. Bandı kaldırdığında acımıyor,

ve bir an için Remy'nin haklı olabileceğini düşündüm. Ağrı kesiciler çoktan etkisini gösterdi.

Nick gördükleri karşısında alçak sesle küfreder. "Herkesi öldürdüğüm plan şu anda oldukça iyi görünüyor." Kaseti yerine yerleştiriyor, sonra beni kucağına çekiyor.

"Hayır, Sy haklı," diyorum, yan dönerek çıplak bacaklarımı onun kalçalarının üzerine kıvırıyorum. "Bir katliam bizi büyüler, ama bunu doğru şekilde, doğru kanallardan yaparsak?" Sy'dan Remy'ye bakıyorum. "Bu gerçek, kalıcı bir değişim."

Nick kaşlarını çatıyor. "Bizi ezip geçmesine izin veremeyiz."

"Biliyorum," diyorum, birkaç günlük kirli sakalın sertleştirdiği yanağına dokunarak. "Ama kardeşin sana oy verecekleri konusunda da haklı."

"Göreceğiz." Pek ikna olmuş görünmüyor, başını kan lekesine yaslıyor ve "Bu gece" diye mırıldanıyor.

"Bu gece," diye kabul ediyor Sy. Onlardan çok benim yararıma olduğunu düşündüğüm bir şekilde ekliyor: "İlanı çoktan verdim. Herkes orada olacak."

"Peki ya video?" Kimsenin keyfini kaçırmak istemediğim için isteksizce işaret ediyorum. "Saul ona bir şey olursa dağıtılacağını söyledi." Lanet olası krallar ve onların başarısızlıkları.

Nick başını sallar. "Bunun üzerinde çalışıyorum. İçeride araya girebilecek bir adamım var."

İçimde bir korku oluşuyor. "İçeriden biri mi?"

"Saul gibi bir adam her zaman ne kadar düşman topladığını yanlış hesaplar," diye açıklıyor, avuç içi dizime sıcak bir şekilde dokunarak.

Bu beni tedirgin ediyor. İçerideki adamların sağı solu belli olmaz. Ama dün gece Nick'e söylediklerimin arkasındayım. Ona güveniyorum. "Hazır mısın?" Merak ediyorum, onu dikkatle izliyorum.

"Saul'u öldürmek için mi?" Homurdanıyor, gözleri zevkle parlıyor. "Kesinlikle."

Başımı sallıyorum. "West End'i ele geçirmek için mi?" Bunun ne anlama geldiğini herkesten iyi biliyorum. Bu unvanın bir adamı nasıl değiştirdiğini. Ailesini ve onu destekleyen kadını değiştirir.

Nick'in gözlerinin kararmasına bakılırsa o da bunu anlıyor.

Ortaya çıkan sessizliği Remy'nin sesi doldurur. "Krallıklar daha kötüsünü yaptı." Sonra esniyor ve geri kalanımızı da tetikliyor. Bu, büyük oylamadan önce hepimizin olabildiğince uyuması gerektiğinin işaretiydi. Uyandığımızda her şeyin farklı olacağını bilerek üçüyle birlikte Sy'ın yatağına doğru yürümek zor.

Farklı olacağız.

Sadece bir arkadaş grubunda hava kararıktan sonra toplantı çağrısı yapılır. Ama Sy'ın sözüne sadık kalan adamlar spor salonunda toplanır, herkes tetikte ve neler olup bittiğini öğrenmeye hevesli görünmektedir. Poker oyununun duyulduğuna şüphe yok, çünkü Bruce'un oyun sırasında ve sonrasında olanlar hakkında çenesini kapalı tuttuğuna dair çok az umut var. Ve bana bakmaya devam eden sessiz bakışlarla, bir bandaj ve iki kat kıyafetle kaplı olmama rağmen omzumdaki çirkin DKS markasını görebildiklerini hissediyorum.

Sy ile birlikte arka tarafa yakın bir yerde duruyor, gergin bir şekilde hepsinin içeri süzülüşünü izliyorum. Kanım alışık olmadığım bir şekilde enerjik, sanki muazzam bir şey olmak üzereymiş gibi yoğun ve hızlı akıyor.

Sy bir dokunuşla dikkatimi çekiyor, parmakları çenemi kaldırıyor, böylece çenemde hasar olup olmadığını kontrol edebiliyor. Brice'ın avucundaki çiçek açmış çürüğe bakabilmeleri için bu gece milyonuncu kez içlerinden biri beni kıpırdamadan durmaya zorluyor.

Çenesi geriliyor. "Kız arkadaşından haber aldın mı? Kathleen, değil mi?"

Telefonumu kaldırdım. "Bir mesaj aldım." Bir dizi emojiden başka bir şey değil. Başparmaklar yukarı, öpücük surat, yeşil hasta surat ve bir kurabiye.

Sy kaşlarını çatıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Gözlerimi devirerek telefonumu bir kenara koyuyorum. "Demek ki her şey yolunda. O ve Greta onu eğlendiriyorlar. Sen başlayabilirsin."

Kapıda nöbet tutan Ballsack endişeli bir ifadeyle yaklaşır. "Otuz dokuzdayız. Bekleyelim mi?"

Göğsümden gergin bir kahkaha yükseliyor ve bunu öksürükle bastırıyorum. O kırk DKS üyesi bekliyor olabilir ama Dükler ve ben beklemiyoruz. Bruce'un Kathleen tarafından yakalanması ve onay mesajı, ona kendi adını unutturacak kadar Viper Scratch almış olması gerektiği anlamına geliyor.

Üçü de uykuya dalar dalmaz o topu harekete geçirdim.

"Kuralları biliyorsun." Sy kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak uygun bir otoriter duruş sergiliyor. "Bir üyenin toplantıya girebilmesi ve oy kullanabilmesi için açıkça bildirilen saatte toplantıda olması gerekir." Çenesini öne doğru sallıyor. "Kapıyı kilitleyin."

Ballsack sırıtıyor. "Anladım."

Hâlâ bunu anlayıp ortaya çıkacağına dair içimde bir endişe var ve Sy'ın Ballsack'in ön tarafa giden yolunu takip edişine bakılırsa yalnız değilim. Son zamanlarda işler bizim istediğimiz gibi gitmiyor. Kapının kapandığını ve Ballsack'in kilidi açtığını gördüğümde nefes veriyorum. Dün geceden sonra Bruce'un biraz stres atma havasında olacağını düşünmüştüm. Kızlara biraz özerklik vererek kazandığım iyi niyet çok işe yaradı.

Yanımdan Sy'ın sessiz gürültüsü geliyor. "İyi iş, Lavinia."

Ona döndüğümde, kardeşlik grubunun yüzlerine bakıyor ve ifadesinin sert hatları başkalarına anlaşılmaz gelse de, çenesindeki tiki görüyorum. Kaşlarının arasındaki kırışıklığı. İşaret parmağıyla başparmağına takıntılı bir şekilde vuruşunu.

Endişelenen tek kişi ben değilim.

Ellerimi deri ceketinin içine sokarak ona doğru bastırıyorum. "Sen ve Nick doğru şeyi yapıyorsunuz."

Nick'in aceleci ve tepkisel olduğu yerde Sy kasıtlı ve düşünceli. Aynı madalyonun iki yüzü gibiler ve bu kararı vermenin ona ağır geldiğini biliyorum. Kelimeleri ortaya atan, her şeyi harekete geçiren o. Bir kralı öldürmek kimsenin hafife alacağı bir şey değildir.

"Tek yaptığın bunu oylamaya sunmak," diye devam ediyorum, mavi gözlerine bakarak. "Eğer derneğin istediği bu değilse, o zaman bunu kabul etmezler." "Ve biz kaybederiz," diyor bana bakarak. "Son birkaç aya kadar Saul benim sadakatime ve saygıma sahipti. Onu bazılarıyla gördün. Bu adamlar, Lav. Endişelendikleri kadarıyla, ona hala güvenebilirler."

Sanki içindeki şüpheyi söküp atabilecekmişim gibi ceketini çekiştiriyorum. "Bence Nick'in sandığından daha fazla desteği var."

"Şey," diye yutkunuyor, gözleri başımın üzerinde geziniyor, "eğer yapmazsak, bu aslında bir güvensizlik oylaması, başarısız bir isyan olur. Bavullarımızı toplayıp gitmemiz gerekecek."

Omuz silkiyorum, bu düşünce beni rahatsız etmiyor. "Hey, boktan bir yerden daha boktan bir yere taşınmak benim uzmanlık alanım." Kollarımı boynuna dolayarak bakışlarını kendime çekiyorum. "Ama en azından birlikte gideceğiz."

Nefes veriyor, beni öpmek için eğildiğinde alnındaki çizgi hafifçe düzeliyor.

İçten içe bir parçam bu senaryoda benim yerimin ne olacağını merak ediyor. Eğer bir Lucia ya da Düşes değilsem, o zaman ben neyim? Eğer Kraliyet'in beni içine alan sıkı sınırlarına sahip değilsem, o zaman ne olurum?

Belki de sadece onların

olurum. Bu yeterli olur.

"Herkes burada." Remy sırtıma doğru kayıyor ve öpüşmemizi yarıda keserek ağzını boynuma bastırıyor. "Tarih yazmaya hazır mısın?"

Nick arkasında belirir ve kardeşine güven dolu bir baş selamı verir. "Yap ya da öl."

Önce Nick ringe tırmanıyor, ardından Remy uzanıp elimi tutuyor ve beni yukarı çekiyor. Sy beni kalçalarımdan tutup kaldırıyor ve ardından iplerin arasından eğilerek beni takip ediyor. Meydanda sadece, gelirken buraya sürükledikleri tek yargıç masası bulunuyor.

Nick zile doğru yürüyor ve kordonu çekerek odadaki herkesin dikkatini çekiyor. Çocuklar genellikle Aile Yemeği için ayırdığımız masaların etrafında kümelenmiş, beklenti ve hevesle bize dönmeye başlıyorlar. Nick odadakilere hitaben, "Haydi başlayalım," diyor. Sy ve Remy masanın iki ucundaki yerlerini alıyorlar, Nick ise ortada. Ben iki kardeşin arasına oturuyorum, sessiz kalmaya ve mümkün olduğunca göze batmamaya kararlıyım. Bir galibiyetin kalıcı olması için Nick'in herhangi bir dış etkiden bağımsız olarak çalıştığının açık olması gerekir. Tüm bunlar için resmi bir süreç var ve biz de tüzük ve yönetmeliklerdeki tüm bilgileri özümsemek için elimizden geleni yaptık. Saul haklıydı. Gelenekler burada her şey demektir, özellikle de oturan Kral'ın çöküşü.

"İşte anlaşma." Nick'in soğukkanlılığı burada işe yarıyor, mavi gözleri kalabalığı değerlendiriyor. "Dernek liderliğine adım attığımda bana destek oldunuz ve ben de bunun önemli olması için canımı dişime taktım. Ama gerçek şu ki, Saul Cartwright çan kulesinde bir Bruin olması nedeniyle kendini tehdit altında hissediyor."

Saul'un son birkaç haftadır yaptığı hamleler pek de ince sayılmaz.

Nick devam ediyor. "Gücünü hak ettiğimizden daha ağır bir şekilde kullanıyor. Sadece Dukes'a değil, DKS'ye de. Saul geçen ayki şartlı tahliyesiyle bize kaç galibiyete mal oldu?" Kalabalıktan ekşi bir ses yükseliyor ve Nick arkasına yaslanıp masaya vuruyor. "Bundan sonrası daha da kötüleşecek. Sadece bizim değil, değer verdiğimiz insanların da peşine düşmeye istekli ve bu *gerçek bir* Dük'ün hoş göreceği bir şey değil."

Nick gözlerini önce Sy'a, sonra Remy'ye diker ama sözleri onun söylemesine izin verirler.

O olmalı.

Mavi gözleri parmağındaki yüzüğe kayıyor, çenesi geriliyor. "İşte bu yüzden Kralımız hakkında ölüm emri çıkarılması için bir önerge sunuyorum." Odada ani bir sessizlik olur, tüm gözler Nick'e çevrilir.

Ve sonra kükreyen, şaşkın bir gümbürtüye dönüşür.

"Hey!" Sy ayağa kalkıyor ve dikkatlerini çekmek için yumruğunu masaya vuruyor. Teker teker bakışlarıyla karşılaştığında gözleri sertleşiyor. "Bunun nasıl göründüğünü biliyorum ama anlamanız gerekiyor. Saul ile çalışmayı denedik. Geriye doğru eğildik. Bu sizin önünüze getirmek istediğimiz son hareketti." Kardeşlerine bakarak başını sallıyor. "Bunu hafife almadığımı biliyorsunuz. Saul'a sadece Düklerine sırt çevirdiği için kızgın değilim. Dürüst olmak gerekirse, ihanete uğramış hissediyorum. Hepiniz gibi ben de dört yıl boyunca Saul'un peşinden gittim. Peki bu bana ne kazandırdı? Kardeşim ve Düşes'in Saul'un kendisini tehdit altında hissettiği iki soyadına sahip olmaları yüzünden boynuma bir ilmik geçirildi."

Remy o zaman çenesini kaldırarak konuşur. "Saul Kralımız olabilir ama Nick doğma büyüme bir Bruin. Onun kanı doğru-"

Porterfield yumruğunu havaya kaldırarak "Destekliyorum!" diye bağırdı.

Diğer birkaç adamın da aynı fikirde olduğunu gördüğümde, iyimserliğe benzer korkunç bir şey göğsümü kaplıyor. Nick bile şaşırmış görünüyor, gözleri benimkilere kayıyor ve Sy'ın bir an için nutku tutuluyor.

Sonunda sesini bulup boğazını temizliyor. "West End'de böyle bir toplantı yapmayalı uzun zaman oldu. Çoğunuzun bildiği gibi, yirmi beş yıl önce Davis Bruin görevden alındı ve Saul Cartwright seçildi. Herkese bunun eski bir aile kavgasının intikamı olmadığı konusunda güvence vermek istiyorum. Bu, bizi riskli bir konuma sokmaktan başka hiçbir işe yaramayan yirmi yıllık bir hatayı düzeltmektir." Sy'ın omuzları bir tepki vermek için gerilirken kısa, sivri bir duraklama oluyor ama buna gerek kalmıyor.

Kimse tartışmıyor.

Nick sesini yükselterek ekliyor: "Konu bu olduğunda, DKS bir demokrasidir. Hepiniz kardeşlik rozetlerinizi getirdiniz mi?"

Çocuklar arasında bir telaş, ceplerden ve cüzdanlardan bronz metalleri çıkarma, yakalardan, beyzbol şapkalarından ve spor çantalarından koparma telaşı. Remy'nin kendi rozetini bulması üç saatini almıştı, hepimiz çekmecelerini ve sanat malzemelerini karıştırırken rozeti muhtemelen birinci sınıftan beri giymediği bir kot cekete iliştirilmiş halde bulduk.

Sy, Remy'ye hayal kırıklığına uğramış bir bakış atar ve kalabalığı işaret eder. Remy gelişigüzel bir orta parmak uzatır.

"Eğer Saul'un Kralınız olarak kalmasını istiyorsanız," diye devam ediyor Sy, "onları tutun. Gücenmek yok. Ama Nicky'nin liderlik için ne gerekiyorsa yapmasını istiyorsanız," başıyla masada önündeki yeri işaret ediyor, "buraya gelin ve ona verin. Ama şunu da bilin ki," diye parmağını masaya vurarak ekledi, "Nick Bruin'e verilecek bir oy, Saul Cartwright'ın ne pahasına olursa olsun görevden alınması anlamına gelecektir. Sorusu olan var mı?" Soru gelmeyince bir nefes alıyor ve koltuğuna geri dönüyor. "O halde oylama başlasın."

Uzanıp elimi Nick'in kalçasına koyuyorum, burada ne olursa olsun iyi olacağımızı hatırlasın diye. Ama ben bir tepki beklemesem de o bana bir tepki veriyor, elini bırakıp benimkinin üzerine koyuyor, sağlam ve emin bir şekilde ve ben onda zerre kadar gerginlik göremediğimi fark ediyorum. Sadece yapılacak en doğru şeyin bu olduğuna dair bir kararlılık.

Kardeşlik yavaşça minderin kenarında sıraya giriyor ama kafa karıştırıcı bir süre boyunca kimse öne geçmiyor. Bir tereddüt, midemi endişeyle bulandıran bir sessizlik var ve bazı çocuklar ayaklarını sürüyerek tedirgin görünüyorlar.

Sonunda Kaczinski ilk iki adamı geçerek ringe tırmanır ve masaya yaklaşır. Nick'in önünde durur ve elindeki iğneyi parmaklarının arasında yuvarlar.

Derin bir nefes alır ve Nick'in bakışlarına karşılık verir. "Kişisel bir şey değil dostum. Kuzey Yakası için bizimle oynadığın ya da sadakatsiz olduğun gibi şeylere hiç inanmadım. Doğruyu söylemek gerekirse, sana Kralım demekten mutluluk duyarım."

Ama yumruğunu iğnenin etrafına kapatıp gözlerini kaçırıyor.

Her iki yanımda, Nick ve Sy'ın sönükleştiğini görüyorum, her ikisi de mükemmel bir şekilde sakin kalsa da.

"Kaczinski sözlerine şöyle devam ediyor: "Başından beri burada bizimle birlikte. "Kan bağı olmadığını biliyorum ama West End'in nasıl çalıştığını, neye ihtiyacımız olduğunu biliyor. Bu işte çok iyi." Spor salonunu ve arkasındaki adamları işaret ediyor. "Bizi daha iyi yapıyor."

Nick ona başıyla onay verir ve tartışmak için milyonlarca nedeni olmasına rağmen tartışmaz. Çenesi sıkı, "Her şey yolunda, Kaz." diyor.

Bu kötüye işaret. Sy'ın bir süredir Kaczinski ile sıkı fıkı olduğunu biliyorum. Sevgilisinden ayrıldıktan sonra berbat bir haldeyken bile Fury için onu saatlerce eğitti. Kaz katılmıyorsa, hiçbirinin katılmama ihtimali yüksek.

Sy, Kaz'ın ringden çıkarken minderde ilerleyişini izliyor. Sy'ın önünde aniden duruyor ama gözlerindeki hoşnutsuzluğu görebilmeme rağmen Sy yine de ona güvence veriyor. "Sorun yok, Kaz. Bu büyük bir istek-"

Kaz elini uzatarak "Kazanana, kardeşim" der ve iğneyi onun önüne koyar.

Nick'in etrafına bakarken Remy'nin sandalyesi gıcırdıyor. İkimiz de Sy'a bakmadan önce gözlerimiz kısa bir an için buluşuyor. Birden sırtı dikleşti, mavi gözleri önündeki bronz Bruin'e dikildi. "Bekle, bu bir Bruin değil." Sözleri Kaz'ın sırtına söyleniyor, çünkü o çoktan merdivenlerden inip minderden çıkmaya başlamıştı.

Onun oyu kullanıldı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Grant, Nick'i başıyla selamlayarak geçip Sy'ın önünde durdu ve iğnesini ilkinin yanına yerleştirdi.

"Galip gelene."

Onun ardından Louie geliyor, iğnesi masaya teneke gibi bir sesle vuruyor ve yankılanıyor. "Kazanana."

Sy yüzünü buruşturuyor, gözlerini kardeşine çeviriyor. "Nicky, ben bunu *ima* bile *etmedim*-"

Ama Nick ne kadar hazırlıksız yakalandığını gizlemeye çalışıyor, başka bir DKS'nin kardeşinin önüne bir iğne bırakmasını izlerken yüzündeki ifadenin üzerine kepenkler iniyor. Teker teker geliyorlar. Ballsack gibi bazıları Nick'e bir şeyler söylemek için durur.

"Ben... uh... biraz paket anlaşma olduğunuzu varsayıyorum," diye soruyor, Sy'a doğru dönerken yıpranmış görünüyor.

Nick'in dudakları aralanıyor ama ses çıkmayınca boğazını temizliyor, sesi hırçınlaşıyor. "Elbette öyleyiz."

Ballsack memnun görünüyor ve elindeki iğneyi Sy'ın önüne bırakıyor. "O zaman lanet olası galibin şerefine."

Üçünün de şu ya da bu sıfatla sahneye çıkacağını anladıklarında her şey çok daha hızlı ilerler. Sonraki on dakika, otuz dokuz iğnenin tamamının Simon Perilini'nin önüne yerleştirilmesiyle geçer.

Remy'yle göz göze geldiğimde, Nick'e bakışı endişeyle kaplı olsa da sırıttığını gizliyor. Yanından geçen her adamla birlikte Sy'ın yüzündeki şaşkınlığı görmek beni ne kadar mutlu etse de, Nick'e duyduğum sempati göğsümü ağrıtıyor. Buna hazırlanmak için o kadar çok çalışmıştı ki, kendini bu uyumsuzlar grubu için çekici bir lider haline getirmişti.

Sy bunun için çok çalışmak zorunda kalmadı.

Belki de bu bir işaretti ve ben bunu kaçırdım, soyadlarına ve Kraliyet formalitelerine o kadar takıldım ki onu h i ç istemediği bir sorumluluğa sürükledim.

Midem suçluluk duygusuyla çalkalanırken, kendinden büyük bir kardeşin seçilmesinin nasıl bir his olduğunu çok iyi bildiğim için parmaklarımızı dizinde birleştiriyorum. Ama Nick gözlerime bakmadan beni nazikçe sıkmakla yetiniyor.

Son üye de minderi geçtiğinde Remy sandalyesini geriye iter ve masanın etrafında yürüyerek Nick'in önünde durur. Yumruğunu ona doğru uzatır ve Nick de hiç vakit kaybetmeden uzanıp dövmeli parmak eklemlerini birbirine vurur.

Sy ile yüzleşen Remy, iğnesini yığının üzerine fırlatır ve "Kazanana" der.

Ve işte orada, Sy'ın önünde dağınık bir yığın halinde duran bir yığın bronz iğne. Sadece üç tanesi eksik: Sy'ınki, Nick'inki ve Bruce'unki. Bunu izleyen gergin bir sessizlik var, sanki tüm oda nefesini tutmuş gibi. Sy iğnelere bakıyor, gözlerini Nick'e çevirdiğinde korkusu açıkça belli oluyor.

"Nicky?"

Nick nefes alarak ayağa kalkıyor ve elimi bırakmadan önce bir kez daha sıkıyor. Göğsüm ağrıyarak masanın etrafında dönmesini izliyorum ve Sy'ın önünde duruyorum. Nick iğnelere bakıyor, alnında bir yarık beliriyor.

Sözleri kaba ve tınısız. "Şimdiye kadar iki kralın peşinden gittim. Önce Daniel Payne, sonra Saul Cartwright. Bu işte de gerçekten çok iyiydim. Bazıları bu konuda çok iyi olduğumu söyleyebilir." Durdu, parmağındaki yüzüğe bakarken ağzı mutsuzca eğildi. "Plan yapmaya başladığımızda kendime bir daha asla bir tiranın fino köpeği olmayacağımı söylemiştim." Sonunda kardeşinin bakışlarıyla buluşuyor ve Bruin yüzüğünü parmağından çıkarıyor. "Hiçbir zaman Kral olmak istemedim Sy. Tek istediğim takip edilmeye değer bir kral olmaktı." Nick bakışlarını kaçırmadan yüzüğü yığının tam ortasına bıraktı. "Artık bende."

Sy bir avucunu ağzına götürüyor, gözlerini ringe dikmiş. "Ben bir Bruin değilim."

Nick homurdanıyor, dudakları göğsümü rahatlatacak şekilde yukarı doğru seğiriyor. "Bir keresinde Düşesimize soyadının sadece bir dizi harften ibaret olduğunu söylemiştim." Omuz silkiyor, belki de burada uygulanabilecek en Nick'e özgü bilgeliği veriyor. "Kimin umurunda? Senin baban bir Bruin, tıpkı benimkinin bir Perilini olduğu gibi. Aile kan bağı ya da harflerin doğru dizilmesi değildir Sy. Bundan çok daha güçlü bir şey olmalı."

Bana bakıyor ve ben de gerçeği iliklerimde hissettiğim kadar orada da görüyorum.

Aşk olmalı.

Kayıtsız şartsız. Boyun eğmez. Kırılmaz.

Nick cevap beklemeden arkasına uzanır ve bir tabanca çıkarır. Herhangi *bir* tabanca değil, namlusuna Bruin 'B' harfi kazınmış olan tabancayı. Nick Sy'ın elini tuttu, avucunu ters çevirdi ve silahı eline bastırdı. "Galip gelene, ağabey."

Sy yutkunuyor, elindeki tacın ağırlığını test ediyor ve hepimiz onu izliyoruz, bekliyoruz. Sy tacı almakla ilgilendiğini hiç ifade etmedi. Nick liderlik etmeye hazırlanırken, Sy takip etmeye hazırlanıyordu. Ama sonunda başını kaldırıp baktığında gözlerine taş gibi bir kararlılık yerleşiyor ve birden Sy'ın yapması gerekenin bu olduğunu anlıyorum.

Çenesini kaldırır. "Yardımına ihtiyacım olacak, küçük kardeşim."

"Beni daha önce duymadın mı?" Nick, Ballsack'e doğru başını sallayarak sorar. "Biz bir paket anlaşmayız. Hepimiz."

Sy nefes alıyor, bana ve Remy'ye bakıyor. Bizi olduğumuz gibi görüp görmediğini merak ediyorum: ev diyecek bir yer arayan iki asi Kraliyet varisi. Gerçek şu ki, hepimiz bu adamların içindeydik. Bu vahşi, inanılmaz, acımasız savaşçılar. Bruin ya da Perilini, bizim için hepsi aynı.

Aile.

Sy ayağa kalkıyor ve silahını kemerine sokuyor. "Galiplere."

24

Sy

Bekleyişimi yüzüğü avucumun içinde evirip çevirerek geçirdim, henüz parmağıma takmaya cesaret edemedim.

Her krallığın sadece iki yüzüğü vardır, o kadarını biliyorum. Biri Kral içindir, diğeri de varisi için. Babamın hangisini taktığını merak ediyorum, ama bu çok açık. Saul'un parmağında. Batı Yakası'nı yeni bir başlangıç yapmak için almadı. Orayı fethetmek istediği için aldı.

Üst kattaki ofisinin kapısı açıldığında Saul'un viskisinden bir yudum alıyordum.

"Playofflara iki hafta kaldı. Medyanın yeni sıralamamızı öğrendiğinden emin olun ve-" Kelimeler aniden kesiliyor, tetikte bakışları üzerime düşüyor. "Seni sonra ararım." Telefonunu indiren Saul'un gözleri şüpheyle odanın içinde geziniyor. "Misafir beklemiyordum."

Bunu duyan Neon onu geçip bana saldırıyor. Annem beni doğru yetiştirdiği için, viski bardağının masanın üzerinde durduğundan emin olduktan sonra

beni ayağa kaldırarak geldi. Yine de, kabul edelim. Onun beni kaldırmasından çok ben kendi başıma ayağa kalkıyorum ve geleceğini bildiğim şey için kollarımı uzatıyorum.

Elleriyle koltuk altlarımı, yanlarımı, sırtımı sıvazlarken Neon'un dar gözleri bakışlarımı yakalıyor. Duraklayarak, sırtımın küçük kısmına sıkıştırılmış siyah tabancayı hızla çıkarıyor, şarjörü çıkarıp hazneyi boşaltırken Saul'a bir bakış fırlatıyor.

Saul emrediyor, "Sonuna kadar, Neon."

Neon beni okşamaya devam ediyor, kasıklarıma ulaştığında durgunlaşıyor. Gözlerindeki bakışı görüyorum, sanki söylentilerin doğru olup olmadığına karar vermeye çalışıyor. Pantolonumdaki şişkinlik penisim mi yoksa bir silah mı? Bir kaşımı kaldırıyorum. "Elini daha fazla orada tutarsan bana bir içki ısmarlaman gerekecek."

Son anda geri çekilip Saul'a başını salladı. "O temiz."

"Simon," diyor Saul, artık rahat görünmüyor. "Bu bir sürpriz."

"Şey," viski bardağımı geri alıyorum, "pusuda buluşmayı ne kadar sevdiğini biliyorum, bu yüzden senin kurallarına göre oynayacağımı düşündüm."

İşgal ettiğim koltuğu işaret etti. "Otur ve bana aklında ne olduğunu söyle." Daha sert bir şekilde ekledi, "Ve bir kez olsun Düşes'in amcığı olmasa iyi olur."

"Buna söz veremem," diye itiraf ediyorum, kehribar rengi sıvıdan bir yudum alarak. "Buraya gelmemin iki nedeni var, birincisi Lavinia'yı geri çekmeni istemek. Senden istediğin her şeyi yaptı. Eğer onu sadece Nick'ten intikam almak için kullanıyorsan, belki birazdan söyleyeceklerim bizi uygun bir anlaşmaya götürebilir."

Saul iğrenç derecede sağlam masasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. "Atışını yap, evlat."

Bardağı elimde evirip çeviriyorum, sesim ölçülü. "Onu rahat bırakırsan, Nick'i ben hallederim."

"Öyle mi?" Kıkırdaması alaycı bir kinle dolu. "Nicholas'la nasıl başa çıkacağımız konusundaki fikirlerimizin aynı olduğundan şüpheliyim."

Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluştuğumda çenem geriliyor. "Dün ne

demek istediğini anlattın Saul. Sen kazandın. Kazanan sensin."

Bu sözler söylendiğinde heyecanlanmayan tek bir DKS bile yoktur, Saul Cartwright bile. Şimdi gözlerindeki memnuniyet kıvılcımını görebiliyorum ve ne düşündüğünü hayal bile edebiliyorum.

İki Bruins vuruldu.

"Peki ya Oakfield'lar?" diyor göğsünü kibirle genişleterek. "Onlar mühimmat tedarikimizin ayrılmaz bir parçası olan önemli bir aile. Bruce kendini... takdir edilmemiş hissediyor."

İşin bu kısmında iyi değilim. Rol yapma. Rol yapma. Neyse ki dişlerim sıkıldığında rol yapmama gerek kalmıyor. "Ne diyorsun sen?"

Saul masadan kalktı, adımları cansız bir şekilde pencereye doğru ilerliyordu. "Bence kardeşinden istifa etmesini ve Bruce'a hak ettiği yeri vermesini istesen daha iyi olur."

Gözlerim onu dikkatle takip ediyor. "Geri çekil. Yani, DKS'den ayrıl."

Ellerini arkasında birleştiren Saul, gözlerini aşağıdaki tarlaya dikiyor.

"Evet." "O varis," diye belirtiyorum. "Kimsenin ondan bunu yapmasını istemeye hakkı yok." Bakışlarımı karşılamak için dönüyor. "Yine de yapacağından şüpheleniyorum. Onun için. *Senin* için."

Düşünceli bir şekilde bardağıma bakarak düşünüyormuş gibi yapıyorum. Saul düşünmeme izin veriyor, fedaisi kurnaz gözlerle beni izliyor. "Yani eğer bunu gerçekleştirirsem..."

Ceketinin cebinden bir puro çıkararak, "Nicholas'ın yaşamasına izin vereceğim," diye garanti verdi. "Sadece West End'de değil."

"Ve eğer yapmazsam, onu öldüreceksin." Bu düşünce o kadar gülünç ki, yüzümü asmamak için kendimi zor tutuyorum. Hiçbir evrende Saul kardeşimi yenemezdi.

Saul omuz silkerek, "Oldukça basit, gerçekten. Bir Bruin ve bir Cartwright burada bir arada yaşayamaz." Gözlerini karşımdaki kanepeye dikti ve ona doğru ilerledi. "Davis'i yirmi beş yıl önce neden öldürmediğimi biliyor musun?"

Saul'un oturup purosunu parlak bir kor halinde üflemesini izliyorum. "Çünkü kendi rızasıyla gitti. Gereksiz yere kan dökmene gerek yoktu." Sonraki kelimeler dilimde asit gibi tat bırakıyor. "Buna her zaman büyük saygı duymuşumdur."

Neon'a bakan Saul bir kahkaha atıyor. "Bu çocuk ne kadar değerli?" Sanki beklediğinden çok daha sönükmüşüm gibi bana tepeden bakan bir gülümseme takınıyor. "Bir şeyden nefret ediyor olmam onu görmezden gelecek kadar aptal olduğum anlamına gelmez. Gerçek şu ki, Bruin isminin burada bir anlamı var." Yüzü kararıyor, purosunun ucunu inceliyor. "Bu ismin ait olduğu her adamı öldürebilirim -tüm soyunu kurutabilirim- ama bunu asla öldüremem. İsmi. Mirası. İtibarı. Tek yapabileceğim onlara bunu kendilerinin öldürmesi için zaman vermek." Purosunu ağzına götürerek kıkırdıyor. "Neredeyse yapıyorlardı da. Nick'in South Side'a gitmesi mükemmele yakındı. Tek bir yıl içinde adı kötüye çıktı ve benim parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmadı." Duraksıyor ve ekliyor: "Pek bir şey yapmadım." Kafam karıştı, "Öyleyse neden onu tekrar çan kulesine almakla uğraşıyorsun? Neden ona sadakatlerini kazanması için bir şans verelim ki?"

"Çünkü yapmayacağını biliyordum," diye tersliyor Saul, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Düşmanınız Nick Bruin gibi bir pislikse, onu koyacağınız en iyi yer ön ve merkezdir. Herkes görsün ki Bruin ismi, bağlı olduğu adam kadar işe yaramaz." Arkasına yaslanıyor, yüz hatlarındaki gergin öfkenin bir kısmı yumuşuyor. "Ama bunun seni ne kadar zorladığını takdir etmediğimi sanma Simon. Kardeşinin dönüşü kulede kaosu ateşlemekten başka bir işe yaramadı. Önce kız, sonra Perez, şimdi de poker oyunundaki utanç." Düşünceli bir şekilde beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sen çok daha yetenekli bir lidersin."

Komik. Saul gerçekten DKS. O da kardeşliğin geri kalanıyla aynı karara varmıştı. Sadece sonunun ne olacağını bilmiyordu. Henüz değil.

Son içkimi de geri atıp boş bardağı masaya çarpıyorum. "O zaman şartlarını kabul ediyorum."

Kaşını kaldırıyor. 'Değerli' biri kardeşimi satmanın bu kadar kolay olmasına şaşırdığını düşünebilir ama ben onun gözlerindeki anlayışı görüyorum. Ona göre güç en güçlü cazibedir ve bu küçük yorum bir mesajdı.

Nick'i çıkarırsan, beni Düklerin lideri yapar.

"Bir ricam var," diye ekliyorum ve o da başını geriye doğru eğip beni dikkatle değerlendiriyor.

"Sanırım bunun için bir içkiye ihtiyacım olacak," diyor ve hemen masanın yanındaki küçük bara yaklaşan Neon'a işaret ediyor. "Duyalım bakalım, Perilini. Şartlarını söyle."

"Tate hakkındaki gerçeği bilmek istiyorum" demek için içkisini elinde tutmasını ve gayet rahat görünmesini bekliyorum.

İşte burada.

İnce bir hareket, hakkını vereyim. Bardak dudaklarına giderken duraklamıyor, hareketleri kekeliyor. Kaşlarını bir araya getirerek bunu yeterince iyi oynuyor. "Kim?"

Başımı sallayarak, "Bana hakaret etme, Saul. Senin için çalıştığını zaten biliyoruz."

"Ah, şu eskiden birlikte koşturduğun kabadayı kızdan mı bahsediyorsun?" Elini sallıyor. "Elbette, benim için bazı işler yaptı, önemli bir şey değil."

"O zaman bana anlatabilirsin. Ne tür bir iş?" Ağzındaki viskiyi yutması çocukça bir süre alıyor. Saul kadar güçlü bir adamın çocuksu taktikler kullanması neredeyse eğlenceli. İçimi çekerek öne doğru eğiliyorum, dirseklerimi dizlerime dayayıp onunla aynı seviyedeymişim gibi yapıyorum. "Bak Saul, ben işleri daha da kolaylaştırmak için buradayım, daha da kötüleştirmek için değil. İntikam zamanı çoktan geldi ve geçti. Remy ve ben..." Ellerime bakıyorum, parmaklarım birbirine kenetlenmiş. "Sadece hayatımıza devam etmek istiyoruz ve neyin yanlış gittiğini anlayana kadar bunu yapamayız."

Bu kelimeleri bilerek seçtim. Yanlış gitti. Bir şeyin kazara veya tesadüfi olabileceği imasında suçlama eksikliği var.

Saul'un dişlerindeki viskiyi emerek bana bakışına bakılırsa, yemi yutuyor. "Aslında, tam bir karmaşaydı. Tek yapması gereken Lucia denen kızı pozisyona sokmaktı."

Vücudumdaki her hücre alarma geçti. "Lavinia?" Ama hayır. Bu doğru değil. "Leticia," fark ettim. Nick ve Lavinia haklıydı. Tate asla hedef değildi.

Saul omuz silkiyor, purosunun ucundaki külü silkeliyor. "Leticia elimizdeki Lucia değildi ama istediğimiz oydu." Gözleri şehvetle parlıyor ama ben o *kelimeye* -biz- odaklandığım için iğrençliğini algılayamıyorum. "Lionel Lucia'nın değerli, saf küçük engerek yılanı."

"Saf mı?" Alaycılığımı saklamıyorum. "Aslında onu tanımıyordum ama duyduğum kadarıyla 'saf' kelimesi Leticia Lucia'yı tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil."

Öne doğru eğilip dudaklarını yalıyor. "Oh, ama öyleydi, görüyorsunuz. Leticia bizim takımda oynadı," diyerek şakağına vuruyor, "Forsyth'in en iyi genelevini işlettiğinizde öğreneceğiniz bir şey bu."

Bu 'biz'e başka kimlerin dahil olduğunu ima edince nabzım hızlanıyor. "Daniel Payne de onu istiyordu."

Saul kaşlarını kaldırarak başını sallar. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, biri onun eski bir arkadaşıyla özellikle ilginç bir dedikodu paylaştığını düşünebilirdi. "Şey, kendi kızı kaçıp gidince biraz boşta kaldık." Sanki hoş olmayan bir düşünceden kurtuluyormuş gibi omuz silkiyor. "Leticia, Killian'ın sürtüğünden daha iyiydi zaten. Kraliyet kanı. O altın saçlar. Çok da kibirliydi - tam da onun yerine konduğunu görmek isteyeceğin türden şımarık küçük bir fahişe." Başını sallayarak ekliyor: "Lavinia'ya sahip olmamız çok yazık oldu. Kız kardeşinin yanında çok... hayal kırıklığı yaratıyordu."

Yumruğum o kadar sert kıvrılıyor ki, bir an için onu saklamak bile istemiyorum. Aramızdaki mesafeyi uçarak aşmak ve kan ve kemik görene kadar yüzüne çarpmak istiyorum.

Bunun yerine, "Bunların Tate ile ne ilgisi var?" diye soruyorum.

Sanki böyle bir şey çok açıkmış gibi avucunu uzatıyor. "Tate'in özelliklerine sahip bir kız sınırları aşabilir, dışarıda olan yerlerde dolaşabilir.

benim gibi biri için ulaşılmaz." Kendini beğenmiş bir şekilde burnunu çekerek sonunda sadede geliyor. "Lucia denen kıza yaklaşması için ona para verdim."

"Onu baştan çıkarmak için," diye fark ettim, midem bulandı. "Senin ve Daniel'ın onu almanıza yardım etmek için."

Lanet olsun.

Lanet olsun.

Yıllar boyunca Tate'in geri dönmesini dilediğim pek çok kez oldu ama ilk kez onu sarsmak istedim. Ne halt düşündüğünü sormak istedim. Buna değmediğini söylemek. Bana *nedenini* açıklaması için yalvarmak.

Saul dalgın bir sesle devam ediyor. "Aslında Tatum'dan oldukça hoşlandım. Onu siz üçünüzle birlikte dolaşırken bulduğumda büyük bir potansiyele sahip olduğunu anlamıştım." Ağzını sıkı bir çizgi halinde bastırıyor. "Ne yazık ki, arkadaşınız amaçlanandan biraz daha yakınlaştı. Fiziksel çekiciliği anlayamadığımdan değil, ama dürüst olmak gerekirse. Aşık olmakla ilgili tüm o saçmalıklar." Saul yüzünü buruşturdu, sanki böyle bir şey düpedüz şaşırtıcıymış gibi.

"Ona aşık oldu." Dudaklarıma kasvetli bir gülümseme yayılıyor, kalbim ağrıyor. *Elbette*. Tate paranın cazibesine kapılmış olabilir ama sadece gerçek bir şey için bu kadar derine inebilirdi.

Saul, "Kralına ihanet etmeye yetecek kadar," dedi, sesi ciddileşerek. "Simon, o gece işlerin daha düzgün gitmesini istediğimi anlamalısın. Ona işleri yoluna koyması için bir şans verecektim, Leticia'yı o anda teslim edecektim." Arkasına yaslandı, ağzı mutsuzca kıstı. "Ama sonra Remington ortaya çıktı, kahraman olmaya o kadar kararlıydı ki." Saul hayal kırıklığıyla el kol hareketleri yaparken purosunun közü havada dalgalanıyor. "Bana silah çekti, biliyorsun! En sevdiğim kamyonetimin arka camından ateş etti."

"Nick'in silahıydı." Kelimeler mekanik, zihnim onları o uçurumda, Remy'nin arkadaşımızı kurtarmaya çalıştığını hayal etmeye takılı kaldı. O anda Tate'in ne sakladığını bilse bile -Leticia Lucia- yine de onun yanında durdu. "Sonra ne oldu?" Sisin içinden çıkmaya çalışarak soruyorum.

Ama Saul ürkütücü bir şekilde durgunlaştı, boncuk gözleri beni izliyor. "Kanlı detayları duymanın sana bir faydası olmaz, değil mi?"

Duruşumun bozulduğunu fark edip omuzlarımı dikleştiriyorum. "Bunu kaldırabilirim." Saul şüpheci görünüyor. İlk başta neden bana baktığını gerçekten anlamıyorum.

Neon. Saul sonunda cevap verene kadar değil, sesi soğuk ve iş gibi. "Onu etkisiz hale getirdim ve sonra kafasından vurdum." Sanki açık sözlülüğüne kötü bir tepki vermemi bekliyormuş gibi beklediği bir duraksama var.

Ben anlamıyorum. "Anlıyorum."

Saul, purosunu dişlerinin arasına sıkıştırarak iğrenç bir kahkaha atıyor. "Çılgın küçük pislik, değil mi? Ben daha silahı ona doğrultamadan, o ve Lucia denen kız uçurumun kenarından aşağı atlamışlardı bile."

Parmak eklemlerime göz kırpıyorum. "Evet, öyle yapıyor."

"Gerçekten hatırlamıyor mu?" Saul alnını kırıştırarak soruyor. "Dürüst olmak gerekirse, o çocukla her yüz yüze geldiğimde, numara yapıp yapmadığını merak ederdim."

Başımı sallayarak yana kayıyorum. "Remy rol yapmaz." Babamın tabancası sandalyenin minderinin arasına sıkıca sokulmuştu ve namlusu Saul'un kafasına doğrultulmuş halde tabancayı aramızda kaldırıyorum. "Ama ben yaparım."

Gözlerinde bir anlık bir endişe kıvılcımı çaksa da Saul alçak ve uğursuz bir kahkaha atıyor. "Ne yani, buraya benimle oynamaya falan mı geldiğini sanıyorsun? Gerçekten çok değerlisin, değil mi?" Fedaisine bakıyor ve başını bana doğru eğiyor. "Bir dahaki sefere güvenliği taklit ederek daha iyi bir iş çıkarabilirsin Neon."

Neon onun gözlerinin içine bakıyor, kılını bile kıpırdatmıyor. "Aslında bu sefer güvenliği taklit etme konusunda oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum." Neon bakışlarını bana çeviriyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

Soğuk bir sırıtma yapıyorum. "Ben aldım. Gerçi elleme biraz abartılıydı."

"Üzgünüm patron." Neon'un dudakları seğiriyor. "Sana o içkiyi sonra ısmarlarım." İlk defa Nick'in Saul'un en ufak bir sorununu çözebildiği için minnettar hissediyorum.

Sadık bir adam. Görünüşe göre, iyi maaş bile vermeyen bir egomanyak için çalışmak biraz kızgınlık yaratıyor.

Saul öfkeyle purosunu söndürerek aramıza bakıyor. "Bu da ne böyle?"

"Delta Kappa Sigma'nın demokratik emriyle, saltanatınız ölümle sona eriyor." Ayağa kalkıp tabancanın horozunu indiriyorum. "Oylar kullanıldı. West End konuştu."

Saul ayağa fırladı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Yalan söylüyorsun!" Ama gözleri tabancaya odaklanır ve birden başını çevirir. "Çık ortaya, seni pislik! Nerede o? Eğer bana bir şey olursa, o video doğruca Payne'e gidecek ve-"

"Video gitti," diyorum başımı, yetkin bir çömez DKS'nin sisteme girmesine yardım eden Neon'a doğru eğerek. Forsyth'in en iyilerini ve en parlaklarını toplayanlar sadece Prensler değil. "Nick de burada değil."

Kulaklarını gelişigüzel tıkayan Neon'a bir bakış daha atarken yüzü kıpkırmızı oluyor. Saul bana dönerek hırlıyor: "Krallığımı almak için beni kendi elleriyle öldürmesi gerek!"

"Verirdi," diye kabul ediyorum, "eğer oy verdikleri kişi o olsaydı."

Yerleştiği anın tatmin edici olacağını düşünmüştüm. Şiirsel. Öyle olmadığı için değil, Saul'un yüzü West End'in yeni kralı olduğumu anladığında aniden soluk beyaz bir renk aldı.

Sadece bu beni her şeyden çok kızdırıyor.

Avuçlarını kaldırıyor. "Simon, sadece beni dinle-"

Silah sesi odada şimşek gibi çakıyor, Saul'un kafası geriye savruluyor. Bir et çuvalı gibi yere yığılmadan önce, alnının ortasındaki deliği görüyorum; gözlerinden akan hayatı, yere düşerken çenesinin gevşekliğini.

Odanın diğer ucunda Neon kulaklarının fişini çekiyor ve Saul'un masasının yanındaki çöp kutusunu kaldırıp içinden çöp poşetini çıkarırken son derece sakin görünüyor. O da benim gibi öne çıkıp diz çöküyor ama ben çöpü çekiyorum.

Saul'un parmağındaki yüzüğü alan Neon, çantayı hızla Saul' u n kanayan başına geçiriyor.

Ayağa kalkarken Neon'a "Teşekkürler," diyorum, kardeşimin bu hareketlerden kaç kez geçtiğini merak ediyorum.

Bana bakıyor ve yumruğunu uzatıyor. "Kazanana."

Yüzüğü parmağıma g e ç i r i p ofisten çıkmadan önce parmak eklemlerimi onunkilere çarpıyorum.

Ganimetin geri kalanı beklemek zorunda.

Her ne kadar eve gidip kadınımla yatağa kıvrılmak istesem de, gecem henüz bitmedi.

Onun yerine kendimi o gece ikinci kez üst araması yapılırken buluyorum. Arayan Neon değil, onun yerine Hideaway'in girişini tutan iki yüz elli kiloluk eski bir Forsyth defans oyuncusu.

Geneleve sadece bodrum katındaki pencereden bakabildim, o da kabul törenimizi tamamladığımız gece. Oturma odasının etrafına yerleştirilmiş yarı çıplak kadınlara, arka avludan gelen hareketli müziğe ve tamamen dolu bara bir bakış, ağabeyimin burada neden bu kadar çok zaman geçirdiği hakkında çok şey açıklıyor. Burası bir *erkeğin* ya da bir kadının kaybolabileceği bir yer.

Ama buranın günahları içinde kaybolacak ne zamanım ne de ilgim var.

Augustine, barı silerken, ben yaklaşırken beni izliyor. Önüme bir shot bardağı koyarken yüzündeki merak ifadesini gizlemek için hiç çaba sarf etmiyor. "Perilini'nin adamları genellikle buraya gelmez. Bu daha çok kardeşinin işi ve o zaman bile genellikle..." Anlayış gözlerinde dans ediyor. "...iş."

Arkasındaki viski şişesini gösteriyorum. Saul'un zulası kadar kaliteli değil ama iş görür. "Evet, bu gece işi olan benim. Payne burada mı?"

"Bulabilirim." Şişeyi kapıyor ve bardağımı yarısına kadar dolduruyor. "En üste kadar." Seviyenin yükselişini izliyorum.

"Teşekkür ederim."

Auggie barın arkasındaki kapıdan geçerken ben bir dikişte yutuyorum. Döndüğünde iki dakika bile olmamıştı, Killian Payne arkasında yükseliyordu.

Kafası karışmış görünüyor. "Kardeşini görmedim, eğer bu yüzden buradaysan."

Bardağı kaydırarak, "Bu Nick'le ilgili değil. Konuşmamız gerek." Killian sanki başka bir şey yapmayı tercih ediyormuş gibi tartıyor. Haklı. Ben de aynı şeyi hissediyorum. "Duymak isteyeceğin bir şey var ve bunu benden duymanı istiyorum."

Uzun bir süre bana bakıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Neredeyse kaçmama neden olacak bir yoğunluk var, ama o adamlar bana iğnelerini verdiklerinde bir söz verdim ve şimdi onları yüzüstü bırakacak değilim. Avucunu kapıya dayayıp iterek açıyor ve çenesini sallayarak beni takip etmemi istiyor.

Ayağa kalkıyorum, arka cebime uzanıp cüzdanımı çıkarıyorum. Elli dolarlık bir banknot çıkarıp Auggie'ye doğru itiyorum. "Oh," diyorum parmaklarımı şıklatarak. "Remy, Lavinia'ya dans etmeyi öğrettiği için teşekkür ediyor."

Kaşları yukarı doğru kalkıyor. "Hadi canım. Ona bir gösteri mi yaptı?" Duraksadım. "Bir çeşit."

O lanet direk dansı hepimizin hayatını kurtardı. Bunun kaçınılmazı geciktirip geciktirmediğini öğrenmek üzereyim.

Killian'ın bir kapı aralığından kaybolduğunu görmek için tam zamanında arka koridora adım atıyorum. Oraya vardığımda çoktan masasına oturmuş, diğer taraftaki sandalyeyi işaret ediyordu. Sandalyeye oturuyorum ve masanın altına uzanıp daha iyi bir marka likör ve bir bardak çıkarmasını izliyorum. Bardağı ağzına kadar doldurup bana doğru itiyor, yüzü taş kesilmiş.

"Bu ne için?" Ona bakıyorum.

"Gözlerindeki bakış," diye açıklıyor beni biraz fazla yakından izleyerek. "Bunu daha önce de görmüştüm."

Gerçekten anlayabilir mi? Gömleğimde kan var mı? Boynumda? Ellerim hala titriyor mu? Şüpheyle, "Evet, peki bu nasıl bir bakış?" diye soruyorum.

Koltuğunda geriye yaslanır. "Neden bana söylemiyorsun?"

Nefes vererek kelimelere hak ettikleri ağırlığı veriyorum ve Killer'ın bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Saul Cartwight öldü."

Killian gözlerini kırpıştırır. "Nick onu öldürdü."

"Onu *ben* öldürdüm." Bardağa uzanıyorum, ağzıma götürdüğümde yüzük Killian'ın şaşkın bakışlarını üzerime çekiyor. Likörün yakıcılığı göğsümdeki uyuşukluğu kesiyor. "Kanallarımızdan geçtik. Oy verdik. Ben yapmam gerekeni yaptım."

Sonunda anladığında yüzü gevşiyor. "Orospu çocuğu-" Gerisi sessiz bir küfür. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Bardağı yavaşça yere bıraktım. "Saul ölüyor mu? Bunu uzun zamandır istediğini tahmin etmiştim."

Bir el sallıyor. "Hayır, Bruin yerini bırakır ve sen de onu alırsın." İkinci bir bardağa uzanıyor ve dolduruyor, bu sefer kendisi yutuyor. "Siktir. Lanet olsun."

Burada, başka bir Kral'ın topraklarında gardımı düşürmem yanlış ama kaslarımın gevşediğini fark ediyorum. "Gerçekten istediğinin bu olmadığını biliyorum. Saul hıyarın t e k i y d i ama bazı konularda haklıydı. Bruin isminin burada bir anlamı var." Huzursuzca yer değiştirerek ısrar ediyorum: "Ama ben kendimi adadım. Çocuklar da kararlı. Biz bu işin içindeyiz. Ömür boyu."

Killian başını sallar, her şeyi düşünmek için sessiz bir an geçirir.

"Nasıl?" Kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl ne?"

"Onu nasıl öldürdün?"

Oh. "Kafasına bir kurşun. Başka bir şeyi hak etmiyordu."

"Lanet olası pislik." Başını sallıyor. "Keşke orada olabilseydim. Leydimize yaptığı şey..." Killian anında öldürücü görünüyor ve kısa bir süre için burada olma ihtiyacımı yeniden değerlendirmeye başlıyorum.

Ama ben bundan daha güçlüyüm. "Biliyorum. Düşes için de gelmişti."

Killian ani bir kahkaha atar. "Konu bu muydu? Saul'un düşüşü siki yüzünden miydi?" Duraklar. "Aslında buna inanabilirim."

Boynumu kaşıyorum. "Bu bardağı taşıran son damlaydı belki ama dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır geliyordu. Bizi bu noktaya o itti." Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum ve bunun getirdiği sorumluluğu hissediyorum. "Önce senin bilmeni istedim. Herkes öğrenmeden önce."

Killian şaşırmamış görünüyor. "Yani Krallar konusunda arkanı kolluyorum." Alnımı ovuşturarak itiraf ediyorum, "Yardıma ihtiyacım olacağını inkâr etmeyeceğim-

tıpkı babanın krallığını devraldığında Nick'in yardımına ihtiyaç duyduğun gibi."

Ardından gelen sessizlikte gözleri kısılır. "Neden başka bir şey varmış gibi hissediyorum?"

"Çünkü var. Ve açık olmak gerekirse, size söylemek üzere olduğum şeyi kanıtlayacak mevcut bir kanıt yok. Bu konu halledildi." Bir an tereddüt ettim ve "İçkiden biraz daha var mı?" diye sordum. Killian'ın yüzü kötü bir beklentiyle kaplı, ama şişeyi bana uzatıyor, kendi bardağımı değil de onun bardağını doldurmak için kullandığımda temkinli görünüyor.

Sonunda, artık oyalanmak yok.

"Nicky, Remy ve ben..." Gözlerinin içine bakıyorum, kendimi çelikleştiriyorum. "Bodrum katına girip Lavinia'ya saldıran Dükler bizdik."

Killian yavaşça bardağını indirir, gözleri sertleşir. "Affedersiniz?"

"Bu bizim Dük'e kabul törenimizdi," diye açıklıyorum, itiraf içime sıcak bir şekilde yerleşiyor. "Saul'un emirleri."

Katil Payne lakabını nasıl aldığını sorgulamaya hiç gerek duymamıştım ama şu anda gözlerindeki cani bakış bunu daha da güçlendiriyor. "Yani senin

Kardeşim daha sonra buraya geldi, benim emirlerimi yerine getiriyormuş gibi yaptı, Nick aslında benimle oynuyordu."

"Dürüstçe mi?" İç çekerek başımı salladım. "Evet, öyleydi. Bunu ballandıra ballandıra anlatmayacağım."

"Bana ihanet etti," diyor Killian, sesi alçak ve rahatsız edici bir yoğunlukta. "Bize ihanet etti."

Öne doğru eğildim, yorgun ama kararlıydım. "Sadece onun içindi, Killian. Onu dışarı çıkarmak istiyordu. Asla Lordlar'a karşı bir şey yapmak için değildi. Yapman gereken-"

"O geceden sonra kızlarımın yarısının burada uyumayacağını biliyor musun?" Tendonları geriliyor, dişlerini sıkıyor. "Başka bir kızın tecavüze uğramasından sorumlu olduğunu düşünmek Story'ye ne yaptı biliyor musun?" Yumruğunu masaya vuruyor. "Kendini kaybetmişti!"

Ağır bir baş hareketiyle, "Onlar artık arkadaş. Lavinia ve Story- bizi seven kızlar. *İyi* arkadaşlar." Belki biraz manipülatif ama doğru. Onlar gibi kızların arkadaş bulması zordur, hele de bölgelerin sınırlarını aşan arkadaşlar.

Ve Killian'ın gözlerinde bunun onun için bir anlamı olduğunu görebiliyorum. Bu yüzden, onun için de bir anlamı var.

"Yüce Tanrım." Koltuğunda geriye doğru eğildi ve bir avucunu yüzünde gezdirdi. "Bu ortaya çıktığında, Güney Yakası benden-"

"Ortaya çıkmayacak," diye söz veriyorum. "Saul kanıtı bize şantaj yapmak için kullanıyordu.
Bu yüzden onu öldürmek ve onu sonsuza dek yok etmek zorundaydım."

Ellerini havaya kaldırır. "O zaman neden bana söylüyorsun?"

Hararetle ısrar ediyorum: "Çünkü hükümdarlığıma bu şekilde başlamak istemiyorum Killian. Bizden önce düzinelerce Kral bu oyunu oynadı ve dürüst olmak gerekirse ben ilgilenmiyorum. Eviniz -kardeşleriniz, Leydiniz- bize karşı hep iyi davrandınız. Belki de hepsi politiktir. Belki de gerçekten bir Bruin'i çan kulesine koymak istediniz çünkü Saul için bir tehditti. Belki Nick de en az senin kadar onun kuklasıydı." Kaşlarımı kaldırarak ekliyorum, "Ya da

Belki bu zinciri kırabiliriz. Biz yeni bir kuşağız, Katil. Babalarımızın zamanındaki gibi olmak zorunda değil."

Derin bir nefes alarak parmaklarını gözlerine bastırıyor ve "Kahretsin" diye tıslıyor.

"Eğer misilleme yapmayı seçerseniz, size karşılık vereceğimizi garanti etmekten başka yapabileceğim bir şey yok." Ortalık kan gölüne dönecek ve muhtemelen iki kardeşlik de zarar görmeden kurtulamayacak. "Ama bu benim hoşuma gitmez, Nick ve Remy'nin de gitmez. Sadece bunu bilmeni istiyorum."

Uzun bir süre beni izliyor, gözlerindeki öfke yerini kızgınlığa bırakıyor. "Evin başımın belası oldu, biliyorsun değil mi?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Deniyoruz."

Killian'ın gözlerindeki o fırtınalı bakışın biraz daha sakinleşmesi ve dalgınlaşması biraz zaman alıyor. Sonunda, "Belki başka bir alternatif vardır," diye homurdanır.

Cevabım hemen. "Fiyatını söyle."

"Biraz silah kullanabiliriz," diyor ki bu saçmalık. Lordlar, Forsyth'teki en silahlı ikinci ev.

Ama tartışacak durumda değilim. "Elbette. Seni doğru düzgün yapacağız."

"Ve sizin DKS elemanları da iyi savaşçılar," diyor masaya vurarak. "Gece boyunca buralarda biraz daha güvenlik kullanabiliriz. Kızlar kendilerini daha *güvende* hissederler." Bana dik dik bakmasını, bunun kendi eylemlerimden kaynaklandığını ima etmesini kaçırmıyorum.

Yine de, "Savaşçılarımın genelevini korumasını mı istiyorsun?"

diye açıklıyorum. "Cömertçe olmasa da adil bir ödeme yaparım."

diye uyarıyor.

"Dostum, benimle dalga mı geçiyorsun?" Kaz ve Porterfield'ı, Ballsack ve Grant'i düşünüyorum. "Bunu bedavaya yaparlardı."

Killian söner ve içki şişesini eline alır. "O zaman sanırım bunu yeni ve karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma olarak kabul edebiliriz."

Bardağını kaldırır ve "Senin olan sende kalsın" der.

Kadehlerimiz tokuşuyor ve göğsümde bir duygu açığa çıkıyor. Çocukların oyunu almak bir şeydi, Saul'u öldürmek başka bir şey, ama akranımın onayı her şeyi yerine oturtuyor. Aylardır ilk kez hissettiğim şeyin umut olduğunu fark ediyorum.

Beni beklediler.

Batıdaki gökyüzünde parlayan saatin yüzünü gördüğüm anda anlıyorum, ama asansörü en tepeye çıkardığımda bir uğultu gibi hissediyorum, sıkılıyorum ve uğulduyorum.

Kapılar kayarak açıldığında, ilk dikkatimi çeken şey onun geniş ve endişeli gözleri oluyor. İkinci olarak Remy'nin göğsüne dolanmış, çenesini başının üstüne dayamış kolunu görüyorum. Sonuncusu, ama asla en azı değil, homurdanarak kapıyı açan kardeşim.

"Eee?" Nick bana o patentli şeytani bakışını atarak soruyor. Onlara doğru bir adım atıyorum - kardeşlerime, kızıma, aileme. "Bitti."

Lavinia rahatlamış bir nefesle kollarıma atılıyor, dudakları boynuma yapışıyor. "Sen iyi misin? O-"

"Ben iyiyim." Yanaklarını avuçlarımın içine alarak onu geri çekiyorum, gülümsememi engelleyemiyorum. "Her şey planlandığı gibi gitti. Burada iyi nişan alan tek kişi Nick değil, biliyorsun."

Sonra Remy üzerime atlıyor ve beni sımsıkı bir kucaklamanın içine çekiyor. Yarı yolda hakareti yakaladı ve omzuma bir yumruk gömdü. "Hey, harika nişan alırım."

Lavinia ve ben bakıştık. "Bunu burada tuvaleti temizlemeyen tek kişiye söylemek isteyebilirsin."

Kenarda duran Nick elini kaldırıyor. "O ben oluyorum."

Aramızdaki mesafe midemi bulandırıyor, göğsümdeki gururu azaltıyor. Kardeşime daha yeni kavuştum. Onu tekrar kaybetme düşüncesi

dayanılmaz. "Kızgın mısın?" Bana vurmasını ve bu işi bitirmesini dileyerek sordum.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Çok haklısın, çok kızgınım. Aylarca hiçbir şey için makul ve sorumlu olmaya çalıştım." Söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışarak öylece durduğumda, gözlerini deviriyor ve beni sıkı, agresif bir kucaklamanın içine çekmek için öne doğru yürüyor. Kulağıma sert bir sesle konuştu. "Bunu Lavinia'nın önünde söylemekten kaçınmaya çalışıyordum, bok kafa, ama iyi. O iğneler senin önünde düşmeye başladığı anda gülmemek için kendimi o kadar zor tuttum ki, sanırım bir kasımı çektim. Çok rahatladım." Geri çekilerek Lav'a baktı. "Bunu senin için yapardım, Minik Kuş." Önce Remy'ye, sonra bana baktı. "Hepiniz için. Belki sonunda bu işte iyi bile olabilirdim, ama gerçeği isterseniz? Sefil olurdum."

Lavinia'nın yüzü düşer, ellerini arka ceplerine sokar. "Özür dilerim."

Nick homurdanarak koluma bir tokat atıyor. "Evet, hırslı olmamı önerecek kadar beni nasıl düşünürsün?" Dövmeli parmak eklemlerini çenesinin altına bastırarak bakışlarını yukarı kaldırmaya zorluyor. "Kral olmam gerektiğini düşünmen benim için Kral olmamdan daha değerliydi."

Bunu tamamen anladığım için kardeşimin boynuna sevgiyle sarılıyorum.

Remy ellerini bir araya getirir. "Ee? Nasıl kutlayacağız?"

"Kutlayacağız," diye söz veriyorum, belimdeki silahı çıkarıyorum.

Bu

Her zaman zor kısmı olacaktı ve heyecanın ve heyecanın beni sersemletici bir dalga halinde terk ettiğini görüyorum. "Ama önce size bir şey söylemem gerekiyor. Hepinize."

Gözlerindeki endişe perdesi kapanıyor ve bir krizden diğerine atlayarak, her zaman bir sonraki ayakkabının düşmesini bekleyerek daha ne kadar böyle olacağını merak ediyorum.

Henüz durmayacağını biliyorum.

Gerçeği öğrenene kadar olmaz.

"Onu öldürmeden önce Saul bana o gece neler olduğunu anlattı." Bakışlarına karşılık vererek silahı yere bıraktım. "Tate ve Leticia'nın nasıl öldüğünü biliyorum."

25

Lavinia

"BIZE BIR DAKIKA VERIR MISIN?" Sy'ın dış odadan sorduğunu duyuyorum. Benimle değil, kardeşi ve Remy ile konuşuyor. Sesi benim hissettiğim kadar yorgun geliyor.

Bir noktada, detayın ortasında çekip gitmiştim. Şimdi Sy'ın odasındaki şehre bakan küçük pencereden dışarı bakıyor, nasıl bu kadar yakın ama bu kadar uzak olabildiğimi merak ediyordum. Saul *tam oradaydı*. Gözlerinin içine baktım. Şartlarını kabul ettim. Onun şehrinde, onun emri altında, onun sahnesinde, onun bakışları altında soyundum.

Bu düşünce beni hasta ediyor.

Daha da kötüsü, olması gerektiği kadar açıktı. Bunca zamandır, Story ve Sarah beni Saul hakkında uyarıyorlardı. Ne istediği konusunda. Onu elde etmek için neler yapabileceği konusunda.

Ama gözyaşlarımı tutamadığım için midemi bulandıran şey adaletsizlik. Saul, Sy Kral olabilsin diye öldü. Başka bir şey değil. Belki Sy ona baktı

tetiği çektiğinde gözlerinin içine baktı ve arkadaşını düşündü, ama ölümünün hiçbir parçası Leticia'nın intikamı değildi.

Kapının kapandığını duyuyorum, temas kurmadan önce arkamdaki varlığının sıcaklığını hissediyorum.

"Özür dilerim." Sy'ın eli omzumda ağır ve sıcak. Islak yanağımı ona bastırıyorum.

Kız kardeşimin ölümü için ağlamıyorum. Onu gömdük. Onun için hissetmeme izin verdiğim keder kırıntılarının gitmesine izin verdim. Bu gözyaşları bu şehrin bana hissettirdikleri için. Boş ve umutsuz. Birkaç ölü kız Forsyth'te sıradan bir gün.

"Daha fazlasını hak ediyorlardı," diyorum, mutluluğu bulduklarını nasıl düşünmüş olabileceklerini düşünerek. Bir kaçış. Ben de kendimi kandırıyor muyum? Bu çan kulesinde sahip olduklarımızın hayatta kalmak için yeterli olduğunu düşünecek kadar aptal mıyım?

"Burada yapmaya çalıştığımız şey de bu," diyor kollarını belime dolayarak. "Bu gece sadece başlangıçtı."

Bunun adil olmadığını biliyorum -Sy sadece birkaç saattir King'di- ama bunun yeterli olmadığı düşüncesine engel olamıyorum. Anlamayacaktır. Forsyth'te hiç kadın olmadı. Dönüp ona bakıyorum ve beni karşılayan manzara karşısında şaşkınlıkla sarsılıyorum.

Sy'ın üzerinde bir çift boxer'dan başka bir şey yok; geniş, kırmızı göğsü tüm çıplaklığıyla ortada. Gözleri utangaç bir şekilde aşağıya bakıyor. "Nick kıyafetlerimi aldı, çünkü... şey, bilirsin işte."

"Kanıt. Doğru." Kollarımı gövdesine dolayarak sıcaklığını içime çekmeye çalışıyorum. Kulağımı göğüs kafesine bastırıp kokusunu içime çektiğimde kalp atışları kulağımın altında güçlü ve yüksek sesle duyuluyor. "Sen iyi misin?" Parmaklarının saçlarımı okşadığını hissettiğimde gözlerimin dolduğunu hissederek soruyorum. "Yapmak zorunda olduğun şey..."

Saul ölmeyi hak etmişti. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen daha kötü bir şeyi hak ediyordu.

Ama Sy bunun peşini bırakmamayı hak etmiyor.

Kısa bir an duraksıyor, kollarını omuzlarıma doluyor, damgama dikkat ediyor. "Birini öldürmenin tuhaf olacağını düşünmüştüm," diyor, sesi alçak ve yumuşak, sanki dayanılmaz derecede mahrem bir şeyi paylaşıyormuş gibi. "Belki Saul olduğu için, belki de gerçekten başka seçeneğim olmadığı için. Ama çok kolaydı. Hiçbir şey hissetmedim." Dudaklarının başımın tepesini okşadığını hissediyorum, sonra da kafa derime karşı tereddütlü bir soru soruyor. "Sence bu beni diğerleri gibi mi yapıyor?"

"Hayır." Sözünü bitirmesine izin vermedim, mavi gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım. "Sen aileni korudun. Topluluğunuzu korudunuz - size güvenen insanları. Seni cesur yapan tek şey bu."

Nefes veriyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Şaka gibi geliyor. Sanki yeniden altı yaşındaymışım, babamın ayakkabılarıyla dolaşıyormuşum gibi."

Uzanıp yanağına dokunuyorum. "Babam, Ashby, Remy'nin babası? Onlar şaka, Sy. Sen gerçeksin." "Ama-"

Sert görünmeye çalışarak parmağımı ağzına bastırıyorum. "Erkek arkadaşımı kötüleme. O bir kral, biliyor musun? Seni kesinlikle d ö v e r ."

Gözlerinin benimkileri delip geçmesinden, buna ihtiyacı olduğunu anlıyorum - bu korkunç, gerçek dışı şeyleri fısıldayabileceği bir yere. Liderlik etmek ve güçlü olmak zorunda olduğu adamlara ait olmayan bir kulak. "Diğer Krallarla buluşmam gerekiyor," diyor, ağzı endişeli bir gerginlikle kaplı. "Ya her şeyi berbat edersem?"

Cevabım anında. "O zaman bunu çözeceğiz. Hepimiz."

Dudaklarına kondurduğum öpücük sadece onun dikkatini dağıtmak için değil. Ona, benim de öyle olabileceğimi göstermek için; inebileceği yumuşak bir yer. Başparmağım çenesini kaplayan kirli sakalı törpülüyor ve o da yavaşça tepki veriyor, elleri kalçalarımı bulup vücutlarımızı aynı hizaya getirirken ağzımı yalıyor.

Sy'ın ne zaman bu kadar iyi öpüşmeye başladığından tam olarak emin değilim. Başlangıçta, moteldeyken, çoğunlukla bunu sonradan düşünmüş gibi davranıyordu. Ancak bu günlerde.

Başını eğiyor, dilinin kaygan, duyumsal yalamalarıyla öpüşmeyi derinleştiriyor. Ağzıyla olduğu kadar vücuduyla da öpüyor, avuç içleri kalçalarımın üzerinden kıçıma doğru kayarken etrafımda kıvrılıyor. Aramıza uzanıp sertleşen sikini avucumun içine aldığımda çıkardığı ses yumuşak ve acılı, sanki bir şey saklıyormuş gibi.

Boxerını kalçalarından aşağı indirdiğimde titriyor.

Ayrılıyorum, ona hoşgörüyle bakıyorum. O adama. Savaşçı. Kral. İlk kez bana izin veriyor -*gerçekten* izin veriyor- beni izlerken parmaklarını başının arkasında birleştiriyor. Remy ve Nick'ten daha az yara izi var, koyu teni o kadar baştan çıkarıcı ki parmak ucumu karın kaslarının merdiveninde gezdirmek zorunda kalıyorum.

Ben alçaldıkça esniyor, koyu renkli saçlarına dalıyor, sonra daha da alçalarak sikinin sıcak şaftının üzerinden kayıyorlar.

Şişmiş kafasına ulaştığımda nefesi kesiliyor, aleti ani bir seğirme yapıyor. "Onları çağırabilir miyim?" diye soruyor, sesi sert. Kafamı kaldırdığımda gözleri kapalıydı, o kadar karanlıktı ki neredeyse siyahtı.

Ne istediğini çok iyi bildiğim için dudağımı ısırıyorum.

Nick ve Remy burada olmadan sikişmeyiz.

Parmaklarımı boyuna dolayarak kayıtsızca "Hayır" diyorum. "Oh."

Kollarını indiriyor. "Tamam."

Hayal kırıklığına uğramış kaşlarını öpmek için doğruluyorum ve yavaşça yatağa doğru ilerliyoruz. "Sana güveniyorum."

Adımları duraksıyor ve gözlerime bakarak uzaklaşıyor. "Yani...?"

Yaramı tahriş etmemeye dikkat ederek gömleğimi başımın üzerinden kaldırarak cevap veriyorum. Sonra, şortumu ve külotumu çıkarıp, yüzümdeki sırıtışla savaşıyorum.

Gözleri alçalıyor, benim onu şımarttığım kadar beni de şımartıyordu.

"Siktir," diye nefes alıyor, bana dokunmak için bir adım öne çıkıyor, sert parmak eklemleri göğsümün kıvrımına hafifçe sürtünüyor. "Kahretsin, çok güzelsin."

Bütün günümü ağrılı ve gergin geçirdim, saçımı çektim, tırnaklarımı kemirdim, ağladım ve kederlendim ve tek bir gün bile *kendimi* güzel *hissetmedim.*

bir saniyesini bile.

Şu ana kadar değil.

Beni öpüyor ve bu sefer elleri kıçımı kavradığında, beni kaldırmak için sert bir tutuş kullanıyor, yatağa düşüyor ve beni yanına alıyor. Beni kalçalarına yerleştiriyor, amım temas ettiğinde homurdanıyor ve aşağıya doğru sürtünüyor.

Dudakları çenemde gezinirken soruyor: "Bunu yapmak istediğine emin misin? Sadece biz mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum ve sonra eli göğsümü büyük, sıcak bir avuç içinde kavrayacak şekilde yukarı kalkıyor. "Tanrım, evet."

Dudaklarının boynuma her dokunuşu bir kıvılcım gibi, doğrudan göğsümdeki mağaraya giden bir kıvılcım gibi hissediyorum - beni kaybolmuş ve yalnız hissettiren bir kıvılcım. Gerçek şu ki, yalnız değilim. O da öyle.

Onu içimde hissetme, kendini içime gömdüğünü hissetme dürtüsüyle çarpılıyorum, çok yoğun, çok çaresiz. Bakışlarını tutarak bedeninden sıyrılıyorum, yatağın ortasına yerleşene kadar geriye kayıyorum, avuçlarımın üzerinde dinleniyorum. "Böyle," diyorum kalçalarımı ayırarak. Ayak parmaklarım utangaç bir şekilde kıvrılsa da, kelimeleri yüksek sesle söylemeye zorluyorum kendimi. "Seni böyle istiyorum. Üstümde."

Ağır gözlerini merkezimden ayırıyor. "Lav, sırtın." Bacağıma dokunup elini dizime doğru kaydırsa da kaşlarının arasında endişeli bir yarık oluşuyor. "Canın yanacak."

"Güzel." Nefes almakta zorlanıyorum, elini çekmek üzereyken yakalıyorum, gözlerinde hoşnutsuzluk parlıyor. Sessizce açıklıyorum: "Bir gün o yara izine bakacağım ve canımın yandığını hatırlayacağım. Eğer acıyı hatırlayacaksam, iyi bir şey için acı çektiğimi hatırlamayı tercih ederim." Onu kendime doğru çekerek bacaklarımın arasında ona yer açıyorum.

Göbeğimin ortasına bir öpücük kondurmak için eğilerek rahatlıyor. "Bazen geceleri seni kontrol etmek için uyanıyorum," diye fısıldıyor, parmakları kıvrımlarımın kaygan sıcaklığına dalıyor. "Belki orada kaybolmuşsundur diye. Bazen Nick ya da Remy beni yakalıyor -bu konuda bana bok atıyorlar. Ama bu sadece

adil." İki kalın parmağını içeri kaydırıyor, mavi gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Benim için yaptığın şeyin bu olduğunu biliyorsun, değil mi?" Parmaklarını kıvırdığında nefesim kesiliyor, kalçalarım yataktan kalkıyor. "Uyuyordum Lav. Etrafta felçli ve kaybolmuş bir şekilde dolaşıyordum. Sadece bir günden diğerine geçiyordum. Ve sonra sen ortaya çıktın..."

Ben daha buna cevap vermeyi düşünemeden, beni yalamak için eğiliyor, dili parmaklarının etrafında kayıyor. Yumruklarımı saçlarında sıkıyorum ve bir sonraki adımın ne olacağını bilerek bu yolculuğun tadını çıkarıyorum.

Yine de, üçüncü parmak diğer ikisinin yanına gizlice girdiğinde, dudaklarında kendimi tatmak için onu yukarı çekerek tıslıyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum, gözlerini kırptığında kirpiklerinin ağırlaşmasını izliyorum.

"Onlara her zaman seslenebilirsin," diyor, parmaklarını içeri ve dışarı sokup çıkararak beni geriyor. Bakışlarımı araştırırken mavi gözleri benimkileri delip geçiyor. "Bunu sana karşı kullanmayacağım."

İnleyerek bacaklarımı kalçalarına doluyorum. "Dur."

Parmakları hemen kayboldu, vücudu geriye doğru

kalktı.

"Hayır, *durma.*" Umutsuzca ona tutunup geri çekiliyorum. "Yani... çarpışma pozisyonu almayı bırak Sy. Sana içimde ihtiyacım var. Şimdi."

Çenesi gergin bir şekilde üzerimde duruyor ve aletinin tabanını kavrıyor. "Öyle mi?" diye soruyor, ucunu kıvrımlarımda gezdirirken. Gözleri parlıyor ve sanırım oradaki ukalalığa alışabilirim. "Seni henüz boşaltmadım bile."

Kalçalarımla onun sikini kovalıyorum, hizalandığında içine giriyorum. "Ben hazırım. Söz veriyorum, ben-"

Sy iterken tüm vücudu esniyor, sikinin başını içime batırıyor. Eskiden olduğu gibi değil. Gerilmeye hazırım, ona bakarken kaslarımı gevşemeye zorluyorum. Gözleri sımsıkı kenetlenmiş, ağzı gergin bir çizgi halinde bastırılmış. Nefes alıyor gibi bile görünmüyor.

"Sy?" Başparmağımı dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Bana geri dön."

"Üzgünüm, sadece-" Gözleri benimkilerle buluşmak için kırpışarak açılıyor, burun delikleri uzun bir nefesle alevleniyor. "Çok ıslaksın amına koyayım." Bunu kalçalarını sallayarak noktalıyor ve kalın bir inç daha içeri giriyor. Bunu hissedince çenem düşüyor ve o da dudaklarımın kıvrımını yalamak için eğilerek tepki veriyor, dikkatlice daha sert itiyor.

Sırtını kavrayıp onu daha yakına çekerken göğsümden acı dolu bir ses çıkıyor. "Daha fazla."

Başını sıkıca sallıyor ve ilk başta hayır diyeceğinden endişeleniyorum. Yeterince ileri gittik. Uzun, çalkantılı bir günün ardından kontrolünün yıpranmış olmasından. Ama sonra yumruğunu yanımdaki yatağa bastırıyor ve aleti daha derine girsin diye bastırıyor ve ben de ne olduğunu anlıyorum.

Gelmemeye çalışıyor.

Kalçalarımı daha geniş açıp ona yer açtığımda hırıltısı dudaklarımda titreşiyor. "Siktir."

Ona doğru sallanırken ağzından nazik bir öpücük koparıyorum. Sadece yarı oturmuş olmasına rağmen, hala onun büyüklüğünden bunalmış hissediyorum, itmek için geri çekildiğinde nefes almak için başımı geri atıyorum.

Sy beni yavaş, işkenceli bir ritimle beceriyor, vücutlarımız arasında nemli terler birikiyor. Nick'le sevişmek her zaman her şeyi tüketir ve Remy içimdeyken, seks temelde vahşi, duygusal bir kasırgadır.

Sy ile, bir bıçağın kenarı olduğunu fark ettim. Dolu bir el bombası. Sadece diğerinin vermeye istekli olduğu şeyi almak için mücadele eden iki beden. Kollarının titremesindeki kısıtlamayı, her itişte boğazının hemen altında çıkan gırtlaktan gelen homurtuyu görüyorum. Ama daha çok, beni nasıl izlediğini görüyorum - o kadar yakından ki, neredeyse bacaklarımın arasındaki dolgunluk hissi kadar yoğun. "Lav," diye nefes alıyor ve beni yatağa doğru daha sert sallıyor. Bir şefkat var Sabahları erken saatlerde görmeye alıştığım gözlerinde yumuşak, uykulu ve çok sessiz. "Kraliçem olacağını söyle."

Göğsümde biriken çığlığı serbest bırakarak saçlarını kavrıyorum. "Evet."

"Söyle." Daha hızlı yumruk atıyor, boynundaki kaslar geriliyor. "Söyle bebeğim. Söyle bana."

Ayak bileklerimi onun etrafında kilitleyerek, dudaklarıyla buluşmak için geriniyorum. "Senin kraliçen olacağım, Sy."

Nefesi sert bir rüzgârla kaçıyor, ben de kendi nefesimle karşılıyorum, çünkü aniden bir elini aramıza sokup iki parmağını ağrıyan klitorisime bastırıyor. "Acımıyor mu?" diye soruyor gözlerime bakarak.

Dokunuşunun kıvılcımlarını kovalamaya o kadar odaklanmışım ki, soruyu anlamam uzun zaman alıyor - gözlerindeki endişe parıltısını. Sırtım ağrıyor elbette, bandaj yanıkla yatak arasında sürtünüyor, ama karnımdaki zevk düğümünü köreltecek kadar değil.

Ama sonra aramıza, vücutlarımızın uzunluğuna bakıyorum. Pelvislerimiz neredeyse aynı hizada.

"Oh," diye nefes alıyorum, aletinin ortaya çıkışını izlerken hipnotize oluyorum, sadece içeri geri kaymak için. "Aman Tanrım, ben-" Sonunda böyle patlıyorum, vücudum ondan bu kadar *çok şey* aldığımı fark edince ele geçiriyor. Boğuk bir çığlık atarak benden kaçıyor, sertçe titrerken topuklarım onun esneyen kıçına sertçe çarpıyor.

Sy'ın göğsünden vahşi bir ses yükseliyor, alnı benimkini sıkıştırıyor. İticileri kısalıyor ve daha sivri hale geliyor, siki sıkışan duvarlarımın içinde kalınlaşıyor ve sonra sadece hissetmekle kalmıyorum, aynı zamanda *görüyorum,* gözlerim hala buluştuğumuz yere sabitlenmiş durumda.

Sert bir iniltiyle boşalıyor, ani bir sıcaklık dalgasıyla içime boşalırken karın kasları geriliyor. İçime yayılıyor, beni sikinin sert sarsıntılarıyla dolduruyor.

Aniden geri çekildi ve homurdanarak içimden çıktı. Ben gerilmekten başka bir şey yapamadan, avucunu merkezime bastırdı, geniş gözleri benimkileri tutuyordu.

"İyi misin?" diye bağırıyor, eğilip çılgın gözlerle beni inceliyor. "Kahretsin, kendimi o kadar kaptırdım ki-"

Bacaklarım gevşiyor, karnımdan bir kıkırdama yükseliyor. "Sy, ben iyiyim." Elimi uzatıp yanıma yatması için onu çekiştiriyorum. "Ben mükemmelim. Söz veriyorum."

İçindeki gerginlik bir kaya gibi düşer ve göğsü kabararak geriye doğru yığılır. "Tanrım. Buraya gel."

Bir an sessiz kaldık, sadece ten, ter ve bacaklarımın arasında bıraktığı şeyin hissi. Yanımda dirseğine dayanarak kayıyor. Yüzüne bakıyorum ve gözlerinde gizlenen yoğunluğu görüyorum. "Ne?"

"Daha önce ciddiydim," diyerek yapış yapış boynumdaki saçları fırçalıyor. "Bunu sensiz yapamam. Kraliçem olmana ihtiyacım var."

"Bana sormanıza gerek yok. Düşes, kız arkadaş, Kraliçe... Hepsi aynı." Omzuna bir öpücük konduruyorum. "Ben seninim, Simon Perilini. Herhangi bir isim, herhangi bir zaman, herhangi bir yer."

~

BUZZ beni uyandırmıyor.

Bir süre için değil.

Zihnimin derinliklerinde bir yerde, sesi duyuyorum ve garip bir dinginlik hissediyorum, sanki sesle güvende olduğumu biliyorum. Bakıldığımı. El üstünde tutulduğumu. Uzun bir süre içinde yüzüyorum, sıcak ve doygun hissediyorum, saçlarımdaki dalgalanma beni iyilikten uyandırmaya bile yetmiyor.

Ancak sonunda, mesanemdeki ağrı beni yüzeye doğru itiyor.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda ilk gördüğüm şey Nick'in göğsü oluyor.

Hâlâ Sy'ın yatağındayım, Nick'in yanına sokulmuşum, yanağımı omzuna bastırmışım. Kolu boynumun altında ve her beş kalp atışında bir parmakları saçlarımda yeni bir gezinmeye başlıyor. Görünüşe bakılırsa biriyle, Killian'la mesajlaşıyor.

Ashby seyirci istedi. BK da öyle.

Ve belediye başkanı

Bu kadar egoyu sığdırabilecek bir yer bul

Gözlerimi kaldırdığımda vızıltı sesinin telefondan değil, odanın öbür ucundan, Remy'nin Sy'ın masasındaki sandalyede oturduğu yerden geldiğini fark ediyorum. Mutfaktan getirildiği belli olan başka bir sandalyede oturanın Sy olduğunu anlamak için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

Üzerinde bol bir eşofman var ama hâlâ gömleksiz, Remy dövme tabancasını kolunun üst kısmına geri getirirken bacaklarını rahatça açmış.

"Günaydın Minik Kuş," diyor Nick, aniden telefonu kapatarak. "İyi ve kötü çığlıklar arasında gerçekten bir tür ölçek yapmalıyız. Dün gece beni ve Rem'i görmeliydin. Kapıyı mı kırsak yoksa Sy'ı ayakta mı alkışlasak bilemedik."

Sy'ın gözleri benimkilere dikiliyor, yüzümdeki ifade karşısında dudakları yukarı doğru seğiriyor. "Gerçekten ayakta alkışladılar. İğrenç pislikler."

Sıcak yüzümü Nick'in göğsüne gömüp bacaklarımı geriyorum. "Lütfen koluna vajinamın dövmesini yaptırmayacağını söyle."

Sy alay ediyor. "Ben kimim, Nick?"

"O l a m a z." İnleyerek Nick'in yüzüne baktım. "Hayır, Nick. Vajinama dövme yaptırmayacaksın."

Gözlerini deviriyor, çarşafı göğüslerimi ortaya çıkaracak şekilde gelişigüzel indiriyor. "Benim patronum sen değilsin. Sy'dır."

Sy tembelce, "Kraliçemizin amcığının dövmesini yaptırmayacaksın," diye emrediyor.

Buna karşılık Nick orta parmağını kaldırır.

"Vajinam hakkında konuşmasak olur mu?" Başlık karşısında hazırlıksız yakalanmamak için mücadele ederek soruyorum. *Kraliçe*. Zaten Nick'in kraliçesi olmaya hazırlanmıyordum ama şimdi bu gerçek olunca içimde kelebekler uçuşuyor. "Ne dövmesi yaptırıyorsun?" Çarşafı Nick'ten geri çekerek sordum.

"Zafer mürekkebi" diyen Remy'ydi.

Gözlerimi ovuşturarak uzaklara bakıyorum ve büyük, karmaşık bir ayının lekeli dış hatlarını görüyorum. "Oh."

Sy yüzünü buruşturuyor. "Uyandırdıysam özür dilerim."

"Gitmek istemedi," diye açıklıyor Nick, parmak uçları omurgamda dans ederken. "Çocuk ona denetimsiz bir am bulmuş ve şimdi de müptelası olmuş. Benim kötü olduğumu mu düşünüyordun? Bunun hangi gen havuzundan geldiğini öğrenmek üzeresin."

Dün geceden sonra Sy'ın peşime düşmesi fikri o kadar da kötü görünmüyor.

Nick yatakta daha aşağıya doğru eğiliyor, çarşafları tekrar kavrarken burnunu boynumun kıvrımına sokuyor. "Bir bakayım," diye gürlüyor.

Gözlerimi devirerek, çıplak ve iyi sikilmiş vücudumu ortaya çıkarmak için çarşafı geri çekmesine izin veriyorum. Sadece göğüslerimle oynamak istediğini düşünürken, çarşafı atıp bir elini bacaklarımın arasına sıkıştırdığında şaşkınlıkla sarsılıyorum. "Nick," diyorum sesimi sertleştirmeye çalışarak.

Kalçalarım onun için ayrılsa bile.

Gözlerini kıstığında şakağındaki dövme içe doğru çekiliyor. "Sadece kontrol ediyorum." Parmakları merkezimi keşfederken sert ama nazik, mavi gözleri keşfederken benimkileri tutuyor. "Ağrın var mı?" diye soruyor, girişimi hissederek.

Parmağını soktuğunda tıslıyorum ama "Sadece biraz" diye cevap veriyorum.

Göz kapakları giderek ağırlaşıyor, kardeşinin içimde bıraktığı kayganlığı hissettikçe göz bebekleri daha da büyüyor.

Sonra telefonu bir mesajla çaldı.

Nick donup kalıyor, çenesi geriliyor, sonra da sinirli bir hırıltıyla geri çekiliyor. "Harika, şimdi de Kral'ın lanet olası sekreteriyim," diye yakınarak telefonunu kaldırdı. Onun dikkatini dağıtmak için kenara yuvarlanıp yerden külotumu ve üstümü alıyorum. "Killian, Krallarla toplantı yapmak için bir yere ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Seçim senin," diyor Nick telefonu kaldırarak. Nick'in Sy'ın liderliğini bu kadar kolay benimsemesinden zaten etkilenmiştim ama belki de etkilenmemeliydim. Her şeyin doğal akışı böyle, hem de birden fazla şekilde. Nick, Kings için çalışmaya alışkın ve Sy da büyük kardeş olarak her zaman bu adamları bir arada tutan kişi oldu. Artık resmileşti. Asık suratlı bir ifadeyle giyinmemi izlerken Sy'a "Bir fikrin var mı?" diye soruyor.

"Buraya gelmeyi bekleyecekler," diyor Sy, Remy gölgeyi biraz daha koyulaştırmak için bir noktanın üzerinden birkaç kez geçerken burnu seğiriyor. "Ama kuleyi ne kadar sevsem de, alt kattaki oda bir parti alanı ve burası da..."

Remy çalışmasını durdurur. "Burası özel alan. Bizim."

Nick saçımdan bir tutamı işaret parmağına doluyor, gözleri kararıyor. "Ne olursa olsun kuleye çıkılmaz. Sadece iki çıkış yolu var: Dikkat çekici bir şekilde kapatılmış merdivenler ya da çan kulesinden çok heyecanlı bir düşüş." Bu düşünceyle ürperdiğimde beni kendine yaklaştırıyor ve tekrar yanına sokuyor. "Buraya kimsenin çıkmasına izin verilmemesinin bir nedeni var. Burası pusu kurmak için mükemmel bir yer."

"İyi bir noktaya değindin." Sy mürekkebe bakıyor ve Remy'nin çalışmasını inceliyor. Anladığım kadarıyla, tamamen doldurmak için birkaç saat daha gerekecek, ama ayı şimdiden muhteşem. Görkemli. Görkemli. Acı verecek kadar seksi. Sy düşünceli bir şekilde kardeşine bakıyor. "Hey, spor salonuna ne dersin? Kralların hepsi bir noktada oraya gitmiştir."

Nick elini kalçama sürterek başını sallıyor. "Elbette, burası savunulabilir bir DKS alanı ve sen de evin şampiyonusun."

Sy gözlerini devirirken Remy, "Tam bir BDE,"

diye ekliyor. "BDE MI?" Ben soruyorum.

"Big Dick Energy." Remy, Sy'ın saçlarını karıştırır ve onun karşılık veren bakışları karşısında kıkırdar. "Ne? Yani, bu bir metafor bile değil. Eğer sorarlarsa o aleti çıkarıp kanıtlayabilirsin."

"Remy." Sy'ın sesi bıkkın, yanakları kıpkırmızı ama dudaklarındaki gülümsemeyi görüyorum. Büyük sikiyle ilgili tüm o kızgınlık ve öfke yok oldu.

"Hayır, haklısın," diye araya girdim. "Spor salonu mükemmel."

Nick'in parmakları çoktan dokunmatik ekranın üzerinde uçuşmaya başlamıştı. "Payne'e söyledim. Her şey hazır."

Remy dövmeye yeniden odaklanarak, "Bu şekilde öne doğru eğilmeni istiyorum," dedi.

"Dur bakalım." Sy bileğini tuttu ve bana baktı. "Yapacak mısın?"

Donup kaldım. "Sana dövme yapmamı ister misin?" Ama Remy bana el sallamaya başladı bile.

Sy omuz silkiyor. "Bu... uygun görünüyor."

Nick homurdanıyor. "Seni değil de beni ve Rem'i mürekkeplemesinin seni rahatsız ettiğini biliyordum. Kabul et işte.

Sy, "Kıskanç *değilim,*" diye açıkladı.

Nick oturmama yardım ederek, "Kesinlikle kıskanıyor," diyor. "Ama bunu yapmalısın, çünkü o silahı tutarken çok seksi görünüyorsun."

"Remy de aynı fikirde, bacaklarının arasında bana yer açıyor. "Bunu düşünmek bile beni sertleştiriyor."

Gözlerimi devirme sırası bende. "Sen her zaman zorsun."

Yerime oturduğumda, sikinin sert baskısı arkamda bariz bir şekilde hissediliyor. Yine de Sy haklı. Remy görevi devralmam için beni hazırlarken, Sy'ın eli sıcak bir şekilde dizime iniyor, bu gerçekten uygun görünüyor. Steril eldivenlerin keskin kokusu. İğnenin batışı. Ayı ellerimizin altında canlanırken kan lekeleri.

Eğer Kraliçe olarak ilk işim Kralımı işaretlemek olursa, kendimi şanslı sayacağım.

~

Önümüzdeki birkaç günü gergin bir belirsizlik içinde geçiriyoruz, sanki birisi üzerimize atlayacak ve Saul'u öldürdüğümüz için intikam alacakmış gibi. Sanırım oylamanın sebebi bu. DKS gibi bir ev, bu kadar çok asabi yavruyla kolayca kendi içine dönebilir. Neyse ki Bruce yüzünü göstermiyor ve diğer adamlardan herhangi biri Sy'ın şu ana kadarki liderliğinden memnun değilse, bunu belli etmiyorlar.

Dükler ve Düşesleri de dahil olmak üzere tüm ev, cenazesinde ikna edici bir şekilde kasvetli bir görünüm sergiliyor. Bir bakıma, onun ölümünden istediğim şiirselliği yakaladım.

Forsyth Üniversitesi spor direktörü Saul Cartwright intihar sonucu öldü.

Tıpkı Tate gibi.

Tüm ayini diğer kralların -aralarında babam da var- gelmesini bekleyerek geçiriyorum ama asla gelmiyorlar. Mükemmel bir dünyada, onu bir daha görmek zorunda bile kalmazdım.

Ama Forsyth hiçbir zaman mükemmel olmadı.

"Başkan geliyor mu demiştin?" Sy, spor salonunun kapısına bakarak soruyor. Gözleri keskin ve sakin; kum torbasının sürgüsünü ayarlamak için uzandığında parmağındaki yüzük tepedeki ışıklarda parlıyor.

Nick, ağırlık sehpasındaki yerinden, omuzları rahat bir kavis oluşturarak çenesini zıplatıyor ve dizlerinin arasındaki tüfeğe bir mermi dolduruyor. "Ben de saymanım."

Sy'ın Kral olmasının üzerinden beş gün geçti - Saul'un şaka gibi cenaze töreninden bu yana iki gün geçti.

Remy bir ileri bir geri adım atıyor ve ben de oturmasını dileyerek gözlerimle onu takip ediyorum. "Bu çok fazla turuncu," diyor ve başını onaylamaz bir şekilde sallıyor. "Katil temiz olabilir ama diğerleri sorun. Üç beyaz yapmaz."

Sy, yumruğundaki bandı çıkararak bir iç çeker. "Biliyorum, Rem. Dikkatli olacağım." Yaklaşık kırk dakika sonra diğer Krallarla ve Forsyth hükümetinin önde gelen üyeleriyle buluşacak olmasına rağmen Sy hâlâ uzun bir atletik şort ve her zamanki kolsuz egzersiz tişörtünü giyiyor. Onlar için üstünü değiştirmeyi, onlara Kraliyet ailesi gibi davranmayı r e d d e d i y o r ve bu da midemi bulandırıyor. Onlar bunu bir

Babamdan ve Baron Kral'dan ne kadar nefret etsem de bu duruşun bir sebebi var.

Ellerimi sıkarak tekrar deniyorum. "İstemediğinden emin misin?"

"Eminim." Öfkeli bir bakışla bana yaklaşıyor ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bebeğim, liderlik etmelerine izin verememem. Burası benim evim." Gözleri spor salonunda geziniyor. "Beni olduğum gibi kabul etmek zorundalar."

Nick sürgüyü ileri iterken tüfek tıkırdıyor. "Genç, aptal ve döl dolu."

Sy ona doğru dönerek bir parmak sallıyor. "Hey! Bunlardan en az ikisi açıkça yanlış."

Bu sabah yaptıklarımızdan bahsedince yüzüm ısınıyor, Sy ağzıma doğru fırlıyor. "Sadece bunun iyi olacağını düşünüyorum-"

Büyük çift kapının aniden çıkardığı ses Nick'in irkilmesine neden olur, tüfeğin namlusu sese doğru döner.

"Baba," diyor Sy, Nick hemen silahını indiriyor. "Baba. Burada ne işin var?" Şüpheli bakışlarını Nick'e çeviriyor, o da başını iki yana sallamakla yetiniyor. Son duyduğuma göre, kardeşler ailelerine en iyi haberi nasıl vereceklerini bulana kadar telefon görüşmelerinden kaçıyorlarmış.

Önce Manny konuşur. "Bir çağrı aldık-"

"Ben yaptım," diyor Remy, kaleminin ucunu avucuna vurarak. "Onlara her şeyi anlattım."

Sy arkadaşına bir küfür savurmadan önce kaskatı kesilir. "Ne oluyor Rem?" Sesi tavanda yankılanarak Remy'nin gözlerini devirmesine neden olur. "Böyle olmasını istemezdim!"

"Biliyorum ve bunun saçmalık olduğuna karar verdim." Nick ve Sy'a baktı, çenesi gerilmişti. "Bak, bu senin için büyük bir gün. Gerçekten harika iki babanız var ve sırf siz küçük sürtükler gibi davranıyorsunuz diye onları bu işin dışında tutmak çok aptalca."

Sy yüzünü ovuşturuyor, mükemmel bir şekilde toparlanmış görüntüsü dağılıyor. "Bu lanet olası bir kabus."

Davis homurdanıyor. "Gerçekten de Saul Cartwright'ın ölüm ilanının son beş gündür medyada yer aldığını fark etmediğimizi mi sanıyorsun? Bize biraz kredi ver, evlat." Remy'yi işaret ediyor. "O sadece bizim için satırları renklendirdi."

Telaşlı görünen Sy, bakışlarını onlarınkiyle buluşturuyor. "İstediğinin bu olmadığını biliyorum - aslında *tam olarak* istemediğin şey bu."

"Remy oyları senin aldığını söyledi," diyor Davis, gözleri oğlunun taktığı yüzüğe odaklanmış bir halde.

Nick kardeşinin omzuna vurarak, "Evet, öyle," diyor. "Oybirliğiyle, önemli olan herkes için."

"Bunun intikamla ilgisi yoktu," diyor Sy, avuçlarını savunmacı bir şekilde kaldırarak. "Bu işleri yoluna koymakla ilgiliydi. DKS ve West End'i tekrar rayına oturtmak." Bana bakmadan elini benimkine uzatıyor ve parmaklarımızı birleştiriyor. "Sevdiğimiz insanları korumak."

"Oğlum," diyor Manny, Sy'a bakarak, "biz sadece senin yerini bulmanı istedik - *doğru yeri* - gelenekler ve kan bağları yüzünden zorla girdiğin bir rolü değil." Nick'e bakıyor, siyah saçları bir tür şampuan reklamındaymışız gibi omuzlarına dökülüyor. "İkiniz de buraya gelmek için kendi yolculuğunuzu yaptınız ve şimdi buradasınız, bundan daha fazla gurur duyamazdık."

Sy'ın alnı kırışıyor, gözleri şüpheci. "Sen ciddisin."

Davis öne çıkar ve oğluna gergin bir bakış atar. "Simon, sana bunun ne kadar tehlikeli olduğunu söylemezsem senin baban olamam." Gözleri dördümüzün üzerinden geçti. "Sırtınızı dayadığınız hedef -hepinizin sırtını- her zaman orada olacak bir tehdit. Uyandığınızda orada olacak. İşe gittiğinizde. Gece eve geldiğinizde. Uyuduğunuzda." Sy'ı değerlendirirken gözleri yumuşuyor. "Ama Kral olmak için gerekenleri yaptığına göre, bunların hepsini zaten biliyorsun. O yüzden söylemek istediğim tek şey *şu*." Uzanmak

Sy'ı boynundan yakalıyor ve sırtını sıvazlayarak sert bir kucaklamaya çekiyor. "Galip gelene, evlat."

Geri çekilip Perilini-Bruin'in adamlarının kendi anlarını yaşamalarına izin veriyorum. Bir süre sonra Remy bana katılıyor ve kolunu belime doluyor. "Bu cesur bir hareketti Maddox."

Parmaklarını kalçama dolayarak karanlık bir şekilde gülüyor. "İkisi de bizim gibi psikopat babalara sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Bunu berbat etmelerini istemedim." Kaleminin kapağını açarak, Nick'in tüfeğini gözle görülür bir şekilde takdir eden Manny'ye baktı. "Gerçeği bilmeleri gerekiyordu."

Babamdan bahsedince karnımdaki endişe kıpırtıları yeniden yükseliyor. "Gergin misin?" Çenemi tutup yana doğru çevirdiğinde başımı eğerek soruyorum. "Onu tekrar göreceğim için mi?" Elinde bir kalem ya da keçeli kalem varken beni işaret ettiği yere gitmek artık doğal bir şey ve keçeli kalemin ucu boynumdaki nabız noktasını gıdıklıyor.

"Düşündüğün şekilde değil," diye cevap veriyor, kalem tenimde dönüp kıvrılırken dikkati dağılıyor. "Sy'a ne diyeceği konusunda endişeliyim. Ona nasıl davranacağı konusunda. Orange'ı kafasına sokmak için deneyeceği tüm yollar." Dudakları gergin bir çizgi oluşturuyor, çenemdeki parmak uçları beni sabit tutuyor. "Davis haklıydı. Sy artık bir hedef. Bu da babamın onu eşitinden daha kötü bir şey olarak göreceği anlamına geliyor." Geri çekiliyor ve ıslak mürekkebin üzerine titrek bir nefes üflemek için kalemi kapatıyor. "Onu rakip olarak görecek."

"Ben yirmi iki yaşındayım!" Sy aniden bağırarak dikkatimizi spor salonunun ortasında yaşanan tartışmaya çekiyor. Açıklamasının tam tersine, suratını asıyor. Kollarını sımsıkı kavuşturmuş, ağzını sert bir kaş çatmayla aşağıya çekmiş olan Sy, Archie'nin sık sık yaptığı gibi hareketsiz görünüyor.

Davis de aynı şekilde inatçı görünerek cevap verir: "Üzerinde bira logosu olan ter lekeli bir tişört giyerken Forsyth'in en güçlü adamlarıyla görüşemezsin. "

"Kral olmak isteyen sendin. Bu da West End'i kendi önemsiz değerlerinden üstün tutmak anlamına geliyor." Manny çantayı tutuyor.

parmağını soyunma odasına doğru uzattı. "Git."

Sy sinirli bir sesle pes eder ve çantayı Manny'nin elinden kapar. "Sen," diye bağırır Nick'e, "pozisyonunu al. Ya Remy?"

Remy tabancasını belinden çıkararak işaretleyiciyi kulağının arkasına sokar. "Evet, evet, hallediyorum."

"On dakika!" Sy ısrarla soyunma odalarına doğru öfkeyle yürüyor.

"Tanrıya şükür," diye inleyerek babalara doğru yürüyorum. "Ben de bir an önce

"Onu bir şeye dönüştürmek için *saatlerce uğraştım*."

Manny'nin gözleri Remy'nin boynuma çizdiği şeye kayıyor. "Burada gerçek bir çift tuğla duvar benimsemişsin Lavinia. Umarım sabırlı bir kadınsındır."

Başımı sallayarak itiraf ediyorum, "Biraz bile değil. Genelde rüşvet ya da şiddet tehdidine başvururum. Bugün pek havamda değilim. Bilirsin," diye boynumu ovuşturuyorum, "düşününce."

Davis bana ölçülü bir bakış attı. "Baban bu şeye geliyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Tam olarak cevap vermedi ama bu onun tarzı değildir." Gerçek şu ki, babam bir süredir Forsyth civarında görünmüyordu ve bu mükemmel bir fırsat olabilirdi.

"Sanırım değil." Davis Manny'ye bakar. "Muhtemelen yola çıkmalıyız. Toplantı sırasında burada olmak muhtemelen yardımcı olmaktan çok sorun yaratacaktır."

"Seni geçireyim," diye teklif ediyorum, yanlarına düşüyorum. "Arabadan almam gereken bir şey var."

Dışarı çıkıp parlak, geç sonbahar güneşinin altına giriyoruz. Remy duvara yaslanmış, ayaklarını arkaya doğru uzatmış, dizlerini bükmüş, gözlerini sokaktan ayırmıyor, ben de onun yanında oyalanıyorum.

Remy onlara küçük bir el sallayarak, "Görüşürüz babalar," diyor.

"Bizi aradığınız için teşekkürler," diyor Manny. "Şükran Günü'nde olacak mısınız?"

Remy karnını ovuşturur. "Hayatım buna bağlı olsa bile Sarah'nın giysilerini kaçırmazdım."

Manny'yi kolundan tutup uzaklaşmadan önce durduruyorum. "Ona benim için teşekkür eder misin?"

Alnı kırıştığında oğluna o kadar çok benziyor ki bu beni neredeyse şaşkına çeviriyor. "Ne için?"

"Anlayacaktır," diyorum, o saç tokasının hayatımı kurtarmamış olabileceğini ama bana biraz zaman kazandırdığını düşünerek. Biraz daha neşeli bir şekilde, "Ve ona akşam yemeği için turta getireceğimi söyle" diye ekliyorum.

"Yapacağım." İkisi de yanağıma bir öpücük kondurdu ve bir dakika sonra gittiler.

"İçeri dönmen gerek bebeğim," diyor Remy, boynuma astığı çizimi okşayarak. "Hem sana hem de güvenlik görevlerime yetişemiyorum."

Başımı eğip parmağımı kaldırıyorum. "Bir dakikaya geliyorum." SUV'ye geçip ön koltuğa tırmanıyorum ve torpido gözüne koyduğum paketi arıyorum. Paketi aldıktan sonra duraklıyorum ve Remy'nin sanat eserine bir göz atmak için aynayı aşağı çekiyorum.

Bu bir taç.

Arabaların kapıları çarpıyor ve Kings'in geldiğini fark etmek için arkamı dönüyorum, uzun bir sıra siyah araç kaldırımda rölantide bekliyor. Yerimden kıpırdamadan adamların spor salonunun girişine doğru yürüyüşünü izliyorum. Önce Ashby, sonra Killian gidiyor ve ikisi de, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, güzel takımlar giymişler. Babalar için şükürler olsun. Belli ki Kraliçe olarak görevlerimden biri Sy'ın bu nüansları anlamasını sağlamak olacak. Elimdeki pakete bakıyorum. Liderlik psikolojisi üzerine bir kitap.

Remy onları silah açısından kontrol ettikten sonra spor salonuna girmelerine izin veriyor. Onlar kapıdan çıkınca ben de arabadan kaçıp aynısını yapmayı planlıyorum ama sonra bir sonraki araba geliyor. Siyah bir Mercedes. Camlar renkli ama arabadan inen adamın Williams'lardan biri olduğu hemen anlaşılıyor.

Arka kapıyı açar ve Baron King yüzünü maskeyle kapatmış bir şekilde dışarı çıkar. Timothy Maddox'un orada saklandığını bilmek tüyler ürpertici.

Sadece bizim farkında olduğumuzu bilmek kadar. O ve Remy yüz yüze geldiklerinde endişem omurgamda yükselirken bekliyorum. Neyse ki aralarında geçen konuşma hızlı ve işle ilgili oluyor ve ciğerlerimin yavaş ve rahatlamış bir nefes aldığını hissediyorum. Spor salonuna girdikten sonra, Remy'nin gözleri sokağın karşısından benimkilerle buluşuyor, yüz hatlarında sert bir boşluk var.

Cipten inip kapıyı arkamdan çarpıyorum. Gözlerim Remy'nin üzerinde, bu yüzden caddenin karşısına geçerken yolda hızla ilerleyen arabayı görmüyorum. Bir çığlıkla duruyor, lastikler asfaltı yakıyor. Kalbim boğazımda bir yere takılıyor ve Lars sürücü koltuğundan indiğinde de orada kalıyor.

Bana keskin, kötü bir sırıtış attı. "Adımlarınıza dikkat edin, Düşes."

Remy bir anda yanıma geldi, yüzündeki o boş ifade gitmişti. Onun yerine öfkeyle doldu, avucu omzuma dolandı. "İyi misin?"

"Evet," diye onu temin ediyorum, gözlerim arabada. "Ben iyiyim. Bu benim hatam."

Remy itiraz eder, "Seni ezmeye çalıştı Vinny. Bu bir hata değildi."

"Ben iyiyim, Remy." Elimi göğsüne bastırıyorum, babamın o arabanın içinde olduğunu biliyorum. "Sadece kapıya dikkat et. Ben iyi olacağım."

İkna olmadığı bellidir ama silahını çeker ve yavaşça yerine geri döner. Lars, Remy'nin ölümcül bakışlarını görmezden geliyor ve arabanın arka kapısını açıyor. Sonunda ortaya çıktığında o m u r g a m d a tanıdık, dikenli bir his oluşuyor.

Babam.

Ağır gri bir palto giymiş, neredeyse ten rengiyle uyumlu bir ton. Yüzü daha ince görünüyor. Kuzey Yakası'nda her ne oluyorsa onu tüketiyor. Çok fazla ölüm. Çok fazla başarısızlık. Remy, köpeği Amos'un Kappa evinde yaşadığını duyduğunu söyledi. Bu babam için büyük bir şey. O köpeği hepimizden daha çok severdi. Kontrolünü kaybettiği çok açık.

Yolun karşısına geçerken bana neredeyse hiç bakmıyor, ama konuşma dürtüsü beni onu takip etmeye itiyor.

"Sana onu öldürmediğimi söyledim," diye patladım, sesim boş sokakta cılız çıkıyordu. "Leticia'yı Saul Cartwright öldürdü. Simon kafasına bir kurşun sıkmadan önce bunu itiraf etti."

Küçük bir tereddüt, en ufak bir merak görüyorum. Tabii ki Leticia için duracak.

Boğazını temizliyor ve "Beni içeride bekle, Lars." diyor.

Lars benimle Remy'nin arasına bakıyor, gözleri sertleşiyor. "Ama, efendim-" Babam elini salladı. "Burada bir tehdit yok."

Lars bana bir bakış attı, sonra Remy'ye uzun bir bakış daha attı ve iyi bir köpek gibi içeri girdi. Remy mesafesini koruyor, bana alan bırakıyor. Boktan bir babayla, bir kralla yüzleşme ihtiyacını anlıyor.

Lionel yere bakarak siyah deri eldivenlerini yavaşça, parmak parmak çıkarıyor.

Kitabı göğsüme bastırarak konuşmaya devam ediyorum, sesim sabit ve keskin. "Onu mükemmel küçük Kraliyet kölesi haline getirmeyi planladığını bilmek isteyebileceğini düşündüm. Kuzey Yakası'na bir casus gönderdi ve sen bunu fark etmedin bile. Muhtemelen herkes fark edemeyecek kadar uyuşturulmuş olduğu için."

İlk kez o kara gözlerini üzerime dikip alay etti. "Şu haline bak, sanki söyleyeceklerin umurumdaymış gibi şişiniyorsun. Eğer kızımla -gerçek kızımla- ilgili önemli bir bilgi varsa, bırakın Kralınız bana söylesin."

Durmuyorum. Duramam. Bunu borçluyum. "Daniel'in bakire üvey kızı işe yaramadı, o yüzden o ve Saul sıradaki Royal'e geçtiler. Daha saf birine. Bir Lucia'dan daha iyisi olamazdı, değil mi?"

Bunu içine çekerken gözleri kısılıyor, bakışları o kadar tanıdık ki eski ahşap kokusunu ve kendi terimi çağrıştırıyor. "Ama o seni istemedi, değil mi? Kimse istemedi. Sen hiçbir zaman bir yedekten başka bir şey olmadın. Bir yedek yaratma girişimi

yanlış giden erkek varis." Kelimeler bir yılanın tıslaması gibi ağzından dökülüyor, şeytani ama büyüleyici. "Doğumunuz annenizi o kadar yıktı ki, sizi yetiştirmek gibi aşağılayıcı bir numaraya devam etmektense ölmeyi tercih etti."

"Bu doğru değil," diye tersliyorum. Sarah'nın ondan bahsetme şeklini hatırlarken parmaklarım kitabın kenarına kıvrılıyor. "Yüzleş bununla. Onu o kadar zehirledin ki solup gitti. Tıpkı Sutton gibi. Tıpkı tüm Kontların gibi. Tıpkı *Leticia gibi.*"

Gözlerinde aklı başında olmayan bir şey parlıyor. "Sence neden uyuşturucuya ihtiyacı vardı, kızım? Başarısızlığın acısını dindirmek için." Öne doğru adım atıyor, uzun ve hantal bir şekilde üzerime geliyor. "West End'deki küçük meydan okuma hareketin, her zaman düşündüğüm gibi biri olduğunu kanıtladı. Zayıf, acınası, sadakatsiz bir yalaka. Bu çöplükte geçirdiğin süre boyunca Stockholm sendromuna bu kadar kolay yenik düşmüş olman bana seni o sandığa daha uzun süre kilitlemem gerektiğini söylüyor; seni, sana bir parça nezaket gösteren ilk erkeğe bacaklarını açan bir fahişeden daha güçlü kılmalıydım."

"Ben güçlüyüm," diye tıslayarak karşılık veriyorum, çenemi kaldırarak. "Ve beni fahişe yapmak için gösterdiğin tüm çabalara rağmen ben fahişe *değilim.*"

Gözleri boynuma, resme kayıyor. "Ah, doğru, sen Kraliçe'sin." İnce dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Haklısın. Haklıyım."

Gülüyor ve sanki anlayamayacak kadar aptalmışım gibi başını sallıyor. "Hâlâ anlamadın mı? Kraliyet fahişelerinin bu küçük oyunu sadece genç delikanlıları hizada tutmak için var. Onları meşgul ve odaklanmış tutmak, uğruna savaşacakları bir şeyleri olduğuna *inandırmak için.*" Etrafına bakınır, gözleri Remy'nin yanından geçer. "Doğurduktan sonra hayatta kalan başka Kraliçe görüyor musun? Tabii ki hayır." Bana elle tutulur bir tiksintiyle bakıyor. "Sen bir yükten başka bir şey değilsin. Zehirli bir rahim. Tanrı aşkına, hepiniz birer Prenses olabilirsiniz."

Başımı sallayarak çenemi sıkıyor ve ısrar ediyorum: "Sadece annemi öldürmenin suçluluğundan kendini kurtarmaya çalışıyorsun."

Zalim, buz gibi bir kahkaha atıyor. "Ne suçu?"

İma edilen şeyi anladığımda midem bulanıyor. Kuzey Yakası'ndaki genelevlerde fısıldananları duymuştum. Lionel Lucia'nın bir zamanlar bir Kraliçesi vardı ama hoşuna gitmemişti. *Çok dağınıktı*.

Boğazım birden zımpara kağıdı gibi oldu. "Onu sadece mecazi anlamda öldürmedin, değil mi?"

Cevap vermek yerine bir adım daha yaklaşıyor, sözlerinden zehir damlıyor. "En iyi ihtimalle Lavinia, bu adamlar yorulur ve senden kurtulurlar. Daha da kötüsü, fırsat bile bulamadan onları öldürtmen olur."

Ona yanıldığını söylemek istiyorum. Siktirip gitmesini ve yalan söylemeyi bırakmasını, ama sözlerinde doğruluk payı var. Ben asla Kraliçe olmak için yaratılmadım. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. "Kralım beni seviyor," diyorum, bunu kanıtlama ihtiyacı hissetmekten nefret ederek. "Batı Yakası'ndaki adamlar gerçek sadakati -gerçek onuru- bilirler, Kontlarınızın aksine." Elimle arkamdaki Kuzey Yakası'nı işaret ediyorum. "Tüm girişiminiz çöküyor. Kontunuz ve Kontesiniz öldü. Tüm kardeşlik Viper Scratch ile uyuşturulmuş durumda. Seni yok etmemize gerek yok. Bunu kendinize yapıyorsunuz."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Dikkatli ol kızım. Bir kralla konuşuyorsun."

Gülüyorum, kollarımı kaldırıyorum. "Etrafınıza bakın. Muhafızlar değişiyor. Yaşlı adamlar teker teker ortadan kaldırılıyor, yerlerini daha genç, daha güçlü, daha bilgili erkekler ve onları destekleyen kadınlar alıyor."

"Öyle mi?" Hiç de tehditkâr görünmüyor. "Buraya, bu konuma bir avuç çocuktan korkarak mı geldiğimi sanıyorsun? Unutuyorsun, bir düğmeye basarak tüm bu şehri, bu Allah'ın belası kasabanın her bölgesini yok edebilirim." Dişlerini göstermek için dudaklarını geriye çekerek bana yükleniyor. "Eğer sen ya da haydutlarından biri peşimden gelirse, hepiniz alevler içinde kalırsınız. Saat işliyor, Düşes." Geldiğinden beri ilk kez gözleri parlıyor. "Tik-Tak."

Tıklayın.

Gözlerimi yana kaydırdığımda Remy'nin birkaç adım ötede durduğunu ve tabancasının namlusunu babama doğrulttuğunu görüyorum. "Kraliçemize biraz fazla yaklaştığını fark etmeden edemedim."

Lionel, Remy'nin dramatik olduğunu düşündüğünü tahmin ettiğim şeylere gözlerini devirerek nefes veriyor. Korku göstermez. Ona göstermez. Ne de bana. O içeride, metal spor salonu kapısının arkasında kaybolmak için uzaklaşana kadar nefes almıyorum.

Remy'nin yeşil gözleri yol boyunca onu takip eder, ağzı mutsuzca bükülür. "Sy'ın ilk Kraliyet toplantısına müdahale etmek akıllıca olmaz." Babam gidene kadar silahını indirmiyor, kolunu omzuma atıyor. Beni kendine yaklaştırıyor ve ekliyor: "Ama sadece söyle, dışarı çıktığında kafasına bir kurşun sıkacağım."

"Hayır," diyorum, babamın az önce savurduğu tehdidi düşünerek -bütün şehrin bombalarla dolu olduğunu hatırlatarak. Onun arıza emniyeti. *Tik-Tak*. Remy'ye bakıyorum. "Lionel Lucia'yı öldürecek biri varsa o da benim."

26

Nick

"BILMEK ISTIYOR MUSUN?" Arabadan indiğimizde Sy bakışlarını benimkilere kaydırarak soruyor.

Diğer krallarla ofiste olanlardan bahsettiğini anlayınca kaşlarımı kaldırıyorum. "Bilmem gerekiyor mu?"

Bu konu hakkında çok uzun süre düşünmez.

"Biraz, evet." Başımı sallayarak etrafıma

bakıyorum ve cevap veriyorum, "Üst katta." West

End sessiz.

South Side'dan sonra buna yeniden alışmam uzun zaman aldı. Çığlıkların, silah seslerinin ve trafiğin olmaması ilk başta ürkütücü gelmişti, sanki buradaki sokaklar nefeslerini tutmuş çarpışmayı bekliyorlarmış gibi. Şimdi bu dinginliğin bir numara olmadığını anlıyorum. West End omuzlarımı germek yerine onları gevşeten bir şey haline geldi. Ev duygusu.

Kuleye yaklaşırken yanımdaki kız da aynı şekilde sessiz ve bunu şimdi hissediyorum - gerginliği. Rahatsızlığı. Alarm.

Sy'a bir bakış fırlatıyorum ve o da omuz silkerek aynı meraklı bakışı ona atıyor. Ama uzun bir hafta oldu. Hepimiz biraz sessizliği hak ediyoruz.

Sy bizim için kapıyı tutuyor ve içeri süzülüyoruz, ama merdivenlerin dibine vardığımızda Lavinia "Bekleyin" diyor. Duruyor ve Remy onun hemen önünde durup aşağı bakmak için dönüyor. "Bir şey yapmam gerekiyor. Seninle yukarıda buluşuruz."

Üçümüz de onun dönüp asansöre yaklaşmasını izliyoruz.

"Vay canına, hey," diyorum onu takip ederek. "Neler oluyor?"

Omuzlarının çizgisi sertleşiyor. "Ben sadece... Bunu yapmam gerekiyor. Kendim için."

Onunla bu konuda çalışmayalı birkaç gün oldu, çok meşguldü ve Kraliyet işleriyle meşguldü. Ona dikkatle bakarak düğmeye bastım. "Ben de seninle geleceğim."

Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim ama yalnız gitmem gerekiyor." Kapı açılıyor ve bir saniyesini alıyor ama sonunda eşiği geçiyor. Döndüğümde gözlerinin gergin ve parlak olduğunu görüyorum, ama hiç yaş yok. "Yukarıda görüşürüz."

Kapı kapanıyor ve o gittikten sonra uzun bir süre orada durup çığlıklarını dinliyorum. "Remy," diyorum, bakışlarıyla buluşmak için dönerek. "*Kaç*."

En hızlısı o ve basamakları hızla çıkıp virajda kaybolmadan önce gözlerindeki onay kıvılcımını görme şansım bile olmuyor.

Sy merdivenin dibinde beni bekliyor ve tedirgin bir şekilde asansöre bakıyor. "Bu da ne böyle?"

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyorum tırmanmaya başlarken, "ama öğrenmeyi planlıyorum."

Yukarı ulaştığımızda kapı açık, Lavinia ve Remy kanepede oturuyor, Lavinia yüzünü Remy'nin omzuna gömüyor. Adam onun saçlarını okşuyor ve

Panik açısından iyi görünüyor, ama kendini o duruma sokmak? Bir şey onu oraya sürükledi.

Remy'nin ona bakışı bana söylediğinden daha fazlasını bildiğini düşündürüyor.

"Biri neler olduğunu açıklasın," diyorum, Remy benden ona bakınca tatmin olmuyorum. "Şimdi."

Lavinia başını çeviriyor ve yüzen gözlerle bana bakıyor. "Spor salonunun dışında babamla karşılaştım."

"Sen ne?" Sy'ın omuzları dikleşti. "Onunla konuştun mu?"

Bu biraz karışıktı. Plan Lavinia, Remy ve babaları arasındaki teması en aza indirmekti. Şimdi ikisi de kanepede küçük, gergin, kaygılı ve mutsuz görünüyorlar. Lanet olası pislikler.

Kendi alnını avuçlayarak titreyen bir nefes alıyor. "Bana ulaşmasına izin vermenin aptalca olduğunu biliyorum-"

"Bu aptalca değil," diyor Remy, başparmağının kızın yanağındaki bir gözyaşını silmesini izlemek için eğilerek. "O berbat kas hafızası mı? Onu kendisi yaptı, Vinny. En iyi aletlere sahipti -her zaman öyledir. Ve senin ve benim gibi insanlar onu bir çift kaşıktan başka bir şeyle yıkmaya çalışıyor. Bu zaman alır." Oflayarak, "Sonsuza kadar sürer." diye vurguluyor.

Sy'ın yumrukları sıkılır. "Ne dedi o?"

Başını salladığında, hiçbir şey söylemeyeceğini düşündüm. Mucizevi bir şekilde konuşuyor, gözleri tırnak etlerini koparırken tırnaklarına sabitlenmiş. "Bir sürü şey söyledi. Senin hakkında. Leticia ve annem hakkında. Seni aşağı çekeceğim gerçeği hakkında. Ve muhtemelen haklı da." Başını kaldırdı, gözleri panikle parlıyordu. "Sy, babam bir Kraliçe yetiştirdi ama o ben değildim."

"LB," diyorum, sehpanın üzerine oturup Remy'nin pantolonunu açmış, ay ve yıldız dövmelerini ortaya çıkarmış haline bakarak. "Beni dinlemeni istiyorum. Baban narsist, zehirli bir pislik."

Hayal kırıklığı gözlerinde parlıyor. "Biliyorum." Biliyor ama Remy haklı. O kadar uzun zamandır kafasını karıştırıyor ki, onunla tek bir etkileşime girmesi yetiyor ve tüm zeminini kaybediyor. Sy'a bakar. "Sen söyledin, tamam mı? Ben baba sorunları olan bir Kraliyet klişesiyim."

Kardeşim başını sallıyor, ifadesindeki sertlik biraz azalıyor. "Evet, dediğin gibi, bu senin suçun değil. Bu onun suçu. Senin değil."

Omuz silkiyor, Remy'nin kalçasındaki aya dokunmak için boş boş uzanıyor. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Onu gördüğüm anda yine o korkmuş küçük kız oluyorum, yanlış bir hareketimde kutuya kapatılıyorum." Yanağını Remy'nin omzuna bastırıyor, bitkin görünüyor. "Zayıf iradeli olduğumu, Stockholm Sendromu'na yakalandığımı söyledi."

"Yani bunu yapabileceğini kanıtlamak için asansöre bindin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve başını hafifçe eğmiş, sanki durumu değerlendiriyor. Durumu analiz ediyor.

"Sy-" diye başlıyorum, hiçbirimizin Dr. Freud'un mikroskobu altında olmaktan hoşlanmadığını biliyorum. Ama o beni başından savdı.

"Yanılmışım. Senin babanla bir sorunun yok," diyor onun yanına oturarak. "Onun onayını istemiyorsun. *Hiçbir* erkeğin onayını istemiyorsun-
"

"Orası kesin," diye geveliyorum. Sy bana ters ters bakıyor ve ben de susuyorum.

Lavinia'nın elini tutarak ağzına götürür ve parmak eklemlerini öper. "Lavinia, bizimle her adımda mücadele ettin, sınırlar koydun, bizi kendi şartlarına göre çalışmaya zorladın, sana uyum sağlamamızı sağladın." Onu kendisine bakmaya zorluyor. "Her birimiz seni incittik ama sen hâlâ buradasın; seni değiştirdiğimiz için değil. Çünkü *sen bizi* değiştirdin."

"Bu zayıf bir irade değil," diye onaylıyor Remy, saçlarını geriye doğru tarayarak. "Sen bir yıldızsın Vinny, tıpkı güneş gibi. Bizi kendi yörüngene çektin."

Sy karanlık bir şekilde ekliyor, "Ve bir şeyi çok açıklığa kavuşturalım. Kraliçemiz olmaya uygun olup olmadığını *benden* başka kimse söyleyemez. Ve o sensin,

bebeğim." Yüzünü yukarı doğru eğerek dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdiriyor. "Ve sen sadece benim değil, onların da bebeğisin. Ve bu seni daha da özel kılıyor."

Remy kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. O da benim düşündüğümü düşünüyor -hayatını sinirli ve öfkeli geçiren kardeşimin ciddi bir oyunu var.

Lavinia onun ellerinde tereyağı gibi eriyor, başını Remy'nin omzuna yaslıyor. Gözleri kayarak kapandı. "Biriniz-" Dişleri dudağına batıyor, kelimeleri ısırıyor.

"Ne?" Sy yanağını avuçlayarak soruyor. "Bize neye ihtiyacın olduğunu söyle Lav." Yavaşça gözlerini açıyor. "Biriniz benimle sevişecek mi?"

Sy'ın gözleri benimkilerle ve Remy'ninkilerle buluşuyor, aramızdan sessiz bir anlayış geçiyor. "Sadece birimiz mi?" Bir kaşımı kaldırarak soruyorum.

Bir keresinde Lavinia'ya onun üçte birini değil, hepsini istediğimi söylemiştim. Mantıksız bir istek olmasına rağmen, sözünü tuttu. Onların aldığı her şeyi ben de alıyorum. Ama Lavinia her birimize her şeyi verirken, o bizi parça parça kabul ediyor, teker teker.

Bu şekilde olmak *zorunda* değil.

Bu ima karşısında nefesi kesiliyor, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor ve ben de bunu cevabım olarak kabul ediyorum.

"Sanırım," masadan kayarak dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi kalçalarında gezdirdim, "Düşesimize bir Kraliçe olduğunun hatırlatılması gerekiyor. Hepimiz tarafından." Pantolonunun belinden tutup aşağı çekiyorum. "Benim için kaldır, LB."

Çekişimin gücüyle sarsılırken nefesi hızlanıyor. "Nick, ya dayanamazsam-"

Remy onun yüzünü kavrayarak öpücüğüyle buluşması için çevirir. Bu iğrenç bir şey, dili kızın ağzını yalarken görünüyor ve kızınkine karışıyor. Çıkardığı inilti sessiz ve memnun edici ve neredeyse sonradan düşünülmüş gibi, kalçaları kanepeden kalkıyor ve pantolonunu bacaklarından sıyırmama izin veriyor.

Sy bunu kararan gözlerle izliyor ve eğilip kulağına fısıldıyor. "Bunu kaldırabilirsin Lav. Her şeyi kaldırabilirsin."

Remy'nin eli kalçasına iniyor, bacaklarının arasına dalıyor ve onu ayırıyor. Sy hiç vakit kaybetmeden diğer kalçasını avuçlayarak bacaklarını benim için açıyor. Remy onu yavaş ve ıslak öpücüğünden kurtarıyor ve tam o sırada benim eğilip kalçasının iç kısmında sıcak bir yol yaladığımı görüyor.

"Oh," diye nefes alıyor, ağzı kaygan ve kırmızı. "Oh, Tanrım, Nick..."

Amının tadı cennet gibi, ıslak ve sıcak. Klitorisinin sıcak ateşini öperken, almaya çalıştığı kesik kesik nefesi duyuyorum, Sy'ın elinin gömleğinin altından vücuduna doğru hafifçe sokulduğunu görüyorum, Remy'nin yanında huzursuz olduğunu, beklentiyle titreştiğini hissediyorum.

Sy tişörtünü çıkarmış olmalı, çünkü bir sonraki bakışımda, esmer tenli avuç içi hafifçe memesine masaj yapıyor, ağzı omzundaki bir izi emiyor.

"Ben de sana dokunmak istiyorum," diyor, sözcükler soluk soluğa. Elleri çırpınıyor, tutunacak bir şey arıyor ve onu bulduğu anda kalçaları titriyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor Sy ve ben başımı çevirip onun elinin sikinin etrafında kenetlendiğini görüyorum.

"Sana dokunmama izin ver," diyor tekrar.

O ve Remy hemen pantolonlarını karıştırmaya başlıyor, beceriksizce kalçalarından ve bacaklarından aşağı itiyor, komiklik sınırında bir saldırganlıkla tekmeleyerek çıkarıyorlar. Yine de onlara uzanma biçiminde komik bir şey yok, elleri Sy'ın ona verdiği öpücük kadar açgözlü, dilini ayrılmış dudaklarından geçiriyor.

İnce parmaklarının her birinin sikini sarışını, Sy ve Remy'nin farklı derecelerde bir hevesle onun yumruklarına sarılışını izlerken kendimi dışlanmış hissetmek çok kolay. Sy kalçalarını onun avuçlarına doğru iterken, Remy de onun içine doğru sallanıyor ve bir parmağını çenesine koyarak ağzını onunkine doğru geri çekiyor.

Ama *bunu* yapamazlar.

Dilimi girişine sokuyorum ve kaslarının bu his karşısında nasıl eridiğini hissediyorum. Bu sayede ellerimi kalçalarının altında gezdirerek onları daha da yukarı itiyorum. Yukarı bakarken Sy'ın dizini ona doğru ittiğini fark ediyorum. Her nasılsa, ipucunu anlıyor, elini dizinin altından geçiriyor ve benim için kaldırıyor. Onu o kadar lezzetli bir şekilde yayıyor ki daha aşağıları yalayabiliyorum.

Tüm vücudu kaskatı kesiliyor, gözleri şaşkın ama genişliyor. "Sen ne-"

Dilim göt deliğinin büzülmüş etiyle buluşuyor, nefesi kesilirken bir kıkırdama gümbürdüyor. "Rahatla, LB," diye emrediyorum, kıçının her iki yanını avuçlayarak bana açıyorum.

"İyi hissettiriyor, değil mi?" diye fısıldayan Remy oluyor ve tam zamanında gözlerimi kaldırıp onun memesine indiğini, dilinin sivri meme ucunun etrafında ıslak bir şekilde döndüğünü görüyorum.

"Bu..." diye kekeleyerek Remy'nin ağzına doğru eğildi. "Bu... *yeni.*"

Bu gerekli, olan bu. Sadece bizim için kıçının gergin ve ıslak olmasına ihtiyacım olduğu için değil, aynı zamanda Lavinia'nın vücudunun bilmek istemediğim hiçbir santimetre karesi olmadığı için. Dilimi onun dar deliğine sokarak, parmağımın ucuyla benim için hevesle çırpındığını hissedene kadar alay ederek kendimi açlıkla tanıştırıyorum.

Ancak kalçalarını yukarı itip, tükürüğümü tam göt deliğinin dibine nişan almak için geri çekildiğimde ona çarpıyor. "Aman Tanrım, gerçekten de

-" İki parmağımı içeri sokup tükürüğü içine ittiğimde sözleri gergin bir sürtünmeyle kayboluyor.

Remy klitorisini okşamak için bacaklarının arasına uzanır. "Yapacaksın, değil mi? Seni doldurmamıza izin verecek misin?"

Parmaklarımı içeri ve dışarı itiyorum, horoz o kadar sert ki ağrıyor. "Seni bizim için güzelce hazırlayacağız bebeğim."

Lavinia titremeye başlar, nefesleri keskin, sivri soluklarla gelir. Bu hissi kovalamaya çalışırken kalçalarındaki tendonlar titriyor ve esniyor,

Ama aniden Sy'ın parmakları bize katılıyor, ikisi doğrudan kaygan amına giriyor.

Onu bir senfoni gibi çalıştırıyoruz, Remy klitorisini okşarken Sy ve ben deliklerini parmaklıyoruz. Ona ne yaptığımıza bakmak için Remy'nin ağzından ayrıldığında çığlıkları daha yüksek ve daha çaresiz hale geliyor. Ellerimiz birbirine kenetlenmiş, acımasızca ovuyor, okşuyor ve itiyor. Remy buna sanat diyebilir. Sy buna kavga diyebilir.

Ben buna mükemmellik diyorum.

Boğuk bir feryatla boşalıyor, kaskatı kesilip kendini tutarken elleri çılgınca bileklerimizi kavrıyor. Diğer ikisini bilmiyorum ama kıçına soktuğum üçüncü parmağın etrafında hissedebiliyorum - sanki kalmamızı istiyormuş gibi tüm vücudunun bize kenetlenme şekli.

Amı o kadar sırılsıklam ki, parmaklarıma doğru damlıyor ve aniden gevşerken yolu kayganlaştırıyor. Sy'ın parmaklarını serbest bırakıp eğilerek kızarmış yanağına bir öpücük kondururken parlayan kalın parmak eklemlerini izliyorum.

"Çok güzel amına koyayım," diyor parmaklarını kızın açık dudaklarına götürürken. Temizlemek için yalamadan önce kayganlığını ruj gibi boyuyor. "Bu,"

diye pantolonunu indiriyor, göğsü kabarıyor, "deliceydi."

Parmaklarımı hâlâ ona gömülü tutarak ayağa kalkıyorum ve boştaki elimle kotumun düğmesini ilikliyorum. "Ah, Minik Kuş. Bu sadece Remy için seni gevşetmek içindi." Eşit bir şekilde açıklıyorum: "Kendim de yapardım ama anlaşma anlaşmadır. Yine de ilk seferde acıtabilir." Remy'ye aylar önce onun kıçını sikmek için ilk şansı onun kullanabileceğini söylemiştim ve şu anda bu konuda kendimi kötü hissetmemek için gerçekten çok çabalıyorum.

Remy bakışlarımı karşılıyor ve bana gevşek, seks dolu bir sırıtış atıyor. "Ah, bu onun ilk seferi değil, Nicky."

Üç parmak eklemimi göt deliğinin derinliklerinde dondurdum. "Buna zaten dokundun mu?" Kaşlarım birbirine çarparak soruyorum. "Hiçbir şey söylemedin."

Memesini avucunun içine alıyor, kabarıklığını öperken bakışlarımı tutuyor. "Çünkü kıskançlık yapıp onu kızdıracağını biliyordum.

senin olsun."

Ona kaşlarımı çatarak parmaklarımı içeri ve dışarı soktum. "Bu ne zaman oldu? Nereye?"

Omuz silkerek, "Birkaç hafta önce, belki? Üst kattaydık." Bunun ne anlama geldiğini düşününce beynim bir dakika boyunca bulanıyor.

Kalın sesi araya giriyor. "Nick?"

Gözlerimi kırpıştırarak, kaygan ve hazır olan bu çıplak kadını özümsüyorum. Üzerine eğilip ağzını derin ve çılgınca bir öpücüğe boğuyorum, bu sırada pantolonumu da çıkarıyorum. "Şimdiden özür dilerim," diyorum ağzına karşı, hareket etmesi için avucumu Sy'ın omzuna bastırıyorum.

"Özür dile-"

Onu kaldırıp çeviriyorum ve Remy'nin kucağına bırakıyorum. Yanlara doğru kayıyor, onu horozuna indiğinde homurdanmaya dönüşen şaşkın bir sesle yakalıyor. Elleri anında göğüslerini avuçlamak için hareket eder. "Kahretsin, her yerime damlatıyorsun," diye inleyerek çenesini öper.

Odaklandığım tek bir şey var.

Onun tatlı, sıkı kıçına vurmak.

27

Remy

Nick Bruin'i aklından geçenleri anlayacak kadar iyi tanıyorum. İkimizi de aynı anda onun içinde hissetmek istiyor, gerilmiş ve dolu, döller onun içinden dökülüyor.

Siktir, ben de istiyorum.

"Boşaldıktan sonra leylak renginin en güzel tonuna bürünüyorsun," diyorum boynuna, hemen altına mürekkeple işlediğim güve başını. Mor halesinin tadını çıkarıyorum, amını sikime doğru sallayışı beni kayganlaştırıyor. "Amını sikeceğim, Vinny. Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Yumuşak, kabul edilebilir bir ses çıkarıyor ve dudaklarından bir öpücük koparıyorum. "Ve sonra Nicky kıçını dolduracak ve çok iyi hissettirecek."

Bana karşı titriyor, gözleri Nick'in kıskançlık kriziyle kenara itilen Sy'a kayıyor. Sy, kanepenin etrafında dolaşırken gözlerini Lavinia'ya dikmiş, her şeyi olduğu gibi kabul ediyor. Lavinia onu yakından izliyor. "Ya Sy?"

Ağzını parmaklarımla açıyorum, dilinin sıcaklığının pedin üzerinde gezindiğini hissediyorum. "Bu küçük tatlı ağzı sikecek ve seni dölleriyle besleyecek."

Ellerini göğsümde birleştirip kaslarımı hoşgörüyle sıkıyor. "Ya bu kadarını kaldıramazsam?"

Yüzünü çerçeveleyip bana bakmasını sağlıyorum. "Benim için deneyeceksin, değil mi Vinny?" Uzun zamandır bunu düşünüyordum, diğerlerinden biriyle onun içinde olmayı. Bizim için nasıl gerildiğini, yer açtığını, her bir Dük'ün her damlasını aldığını hissediyorum.

Sikim heyecandan sarsılıyor.

"Zorunda değilsin," diyor Sy, kanepenin arkasına eğilip onun boynunu öperek. "Ama seni böyle görmek hoşuma gidiyor bebeğim. Düklerini sikmek. Kardeşlerimin seni doldurmasını izlemek." Boynunda bir şok dalgası gibi dalgalandığını görüyorum ve bahse girerim siki de hevesle sarsılıyor.

"Seni tatmak istiyorum," diyor dudaklarını yalayarak. "Lütfen?"

Sy omzumun üzerinden eğiliyor, kocaman siki başının üzerinde sallanıyor. Daha küçük bir adamın gözü korkardı ama bu bizi rahatsız etmiyor. Kızımızı tatmin etmek için ne gerekiyorsa yapacağız. Ve şişmiş kafayı ağzına almak için hemen öne atılmasına bakılırsa, işte bu o. Sy'ın yüzünü görmüyorum ama ellerini görüyorum, kanepenin arkasına sertçe çarpıyor ve sertçe kazıyor, dili prekumunu yakalamak için kıvrılırken eklemleri beyaza dönüyor.

Alçak sesle ve sertçe küfrediyor, "Siktir, Lav." Mırıldanıyor, adamın sikinin ucunu bir aşık gibi öpüyor; yavaş, tatlı ve kaygan. Sikimi kaplayan ıslak sıcaklığın yayılmasına bakılırsa, şimdi ihtiyacı olan şey sikimi almak. Çenemi kaldırarak omzunun üzerinden Nick'in bakışlarıyla buluşuyorum. "Önce ben mi?"

Sanki ondan çok zor bir iş yapmasını istiyormuşum gibi çenesi geriliyor. "Tamam," diye homurdanıyor, kalçalarını kavrıyor ve benim için yukarı doğru eğiyor. Sikimi almak için aramıza uzanıyorum, kıvrımlarının arasından kaydırıyorum, böylece ne olacağını biliyor. Sy'ın sikinin etrafında inleyerek karşılık veriyor, beni kovalamak için kalçalarını oynatıyor.

Uzun, işkenceli bir nefes vererek içine kayıyorum, Nick onu yavaşça kucağıma indiriyor. Kadife lav gibi, çok ıslak ve sıcak. Dövmelerimiz

Sıraya giriyor, kalçalarımız birbirine değecek kadar aşağı indiğinde yıldızı ayımla buluşup öpüşüyor.

Çoktan boşaldığı için, o çok sevdiğim çılgınca çaresizliğini kaybetti, ama onun yerini durgun bir iç çekiş aldı, kalçaları itişime doğru yuvarlanıyor. Sy'ın parmakları saçlarına dolanırken, kırmızı ağzı sikinin ucunu içine alıyor, yanakları yumuşak bir emişle çöküyor.

Gergin bir inilti çıkarır. "Remy, hadi. Ona bir şeyler ver." Onu sert ve hızlı bir şekilde sikmeye başlamamı istiyorsa hayal kırıklığına uğrayacak. Bu anın -kraliyet taç giyme töreninin- uzun sürmesini istiyorum.

Ben de ona doğru sallanarak karşılık veriyorum, göğsünde titreşen yumuşak miyavlamanın tadını çıkarıyorum. Bizi yavaş bir tempoya sokuyor, Sy için yüzünü yukarı doğru eğiyor, sikini kilitlerken ve emerken onu izliyor. Bu, yumuşak ve mükemmel göğüslerinin gözlerimin önünde olduğu ve kalçalarını bir kez daha salladığında dalgalandığı anlamına geliyor. Daha kötü şeylere de bakabilirdim. Göğüslerinin kabarıklığı canlı bir fuşya rengine bürünmüş, ya da belki de üçümüz bu şekilde üzerindeyken aldığı renk bu.

Onları iki elimle kavrıyorum, yumuşak ve esnek, dilimle okşamak için onları birbirine itiyorum. Meme uçları dişlerimin arasında sertleşiyor ve birini nazikçe ısırdığımda tüm vücudu öne doğru atılıyor.

Başı geriye düşüyor, Sy'ın sikini bırakıyor ve kısa, ıslak bir nefes veriyor. Haklı. Hepimizi aynı anda kaldıramıyor ama bunun tek nedeni onu çılgına çevirmekte çok iyi olmamız. Arkasında Nick sırıtmış, sarhoş bir ifadeyle onu izliyor.

"Göğüslerine neden hiç dövme yaptırmadığımı biliyor musun?" Kalçalarımı yukarı doğru yuvarlayarak soruyorum.

Başını sallıyor, saçları omuzlarına dökülüyor. Sy'ın sikini yumrukladığını, Vinny tekrar ona hazır olana kadar sabırla kendini okşadığını görüyorum. "Neden?"

"Çünkü," diyerek bir meme ucunu ağzıma alıyorum ve tembelce tepesini dilliyorum. Sertleştiğinde diğerini de dilime alıyorum. Kalçaları öne doğru sallanıyor ve

başının üstünde mırıldanıyor.

Bana doğru eğiliyor, ipeksi saçları bizi kardeşlerimden koruyor. "Neden, Remy?"

"Zaten mükemmeller," diye açıklıyorum, sırıtan bakışlarını tutarak. "Bir sürü güzel renk var. Pembe ve umber. Fildişi ve porselen. Çok da hassaslar. Kesinlikle sikilebilir." Dişlerini sıkıyor, sıcaklık beni içine çekiyor. "Kahretsin, Vin." Kalçalarına tutunuyorum, ayağımı kaldıraç olarak sehpaya doğru kaldırıyorum.

"Oh, Tanrım," diye soluyor, kalçaları daha hızlı sallanıyor. Ellerini göğsüme koyuyor ve gözleri alev alev yanarak bana bakıyor.

Kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Seni seviyorum, Vinny. Islak amını ve mükemmel göğüslerini seviyorum. Bana böyle baktığında ametist rengine dönüşmeni seviyorum." Alt dudağına dokunuyorum, Sy'ın ağzını sikmesinden dolayı kaygan ve ıslak. "Sy'ın sikini emerkenki görüntüne bayılıyorum. Nick'in saçmalıklarını da."

"Bunu bilerek yapıyor, anlıyor musun?" Nick öyle diyor. Çırılçıplaktı ve seksle dolu sersemliğinden yavaşça kalkıyor, avuç içi sikinin üzerinde yavaşça kayarken omuzları kıpırdıyordu. "Bunu uzatıyor ki sonunda içine girdiğimde sadece iki saniye sürecek."

"Ben bir sanatçıyım," diyorum, "sevişirken bile. Kapa şu lanet çeneni." Gözlerimi deviriyorum, ama daha fazlası için istekli olduğunu hissedebiliyorum, bu yüzden kıç yanaklarının her birini avuçluyorum. "Onun için hazır mısın, güzelim?"

Omzunun üzerinden Nicky'ye bakıyor, dişleri şişmiş alt dudağının üzerinde geziniyor. "Nick," diyor, bu isim Nicky'nin öne fırlamasına neden olan bir çaresizlikle ortaya çıkıyor. Zorlukla koordine edilmiş bir öpücük için onun üzerine kıvrılıyor, dilleri beceriksiz dudaklarının arasındaki boşlukta buluşuyor. O kadar hipnotize olmuşum ki -Nick onu yiyip bitirmek ister gibi öpüyor- elini vücutlarının arasına attığını görmüyorum. Yine de hissediyorum, onun kayganlığını parmak uçlarında toplarken parmakları sikimi okşuyor. Omzunun kaymaya başlamasından, bunu sikini kaplamak için kullandığını tahmin ediyorum.

Uzaklaştığında çenesi geriliyor, sesi kalın bir gümbürtüye dönüşüyor. "Onu benim için aç, Remy. Biraz boşluğa ihtiyacım olacak."

Onu yakınıma topluyorum, göğüslerinin göğsüme baskı yaptığını hissetmek taşaklarımı sıkıyor. İki elimle kıçını onun için ayırıyorum, deliğini ortaya çıkarırken Nick'in yüzündeki ifadeyi izliyorum. Kaşları aşağı doğru eğiliyor, sikini yumruklarken yüz hatlarında çılgınca bir şey beliriyor.

Onun kıçına ilk sahip olmamın onun heyecanını azaltacağını düşündüysem, yanılmışım. Şu anda, istediği her şeyi elde etmenin eşiğinde bir adam gibi görünüyor.

Önce alması gerekmiyor.

Sadece sahip olması gerekiyor.

Aniden ortaya çıkınca kaskatı kesiliyor, ama parmaklarımı büzüşmüş sırtına doğru götürüp kasını okşuyorum ve fısıldayarak, "İkimiz de oradayken çok iyi hissedeceksin, bebeğim. Nicky ve ben seninle ilgileneceğiz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sözlerim karşısında eriyor, bir çiçeğin yaprakları gibi bize açılıyor. "Açacağını biliyorum."

Nick'in dizi kanepede tam iç baldırıma dayanmış, iri gövdesi üzerimizde geziniyor. Sy hâlâ arkamda ve Forsyth'in en büyük, en azgın iki sikicisi tarafından kıstırılmış durumdayız. Nick temas ettiği anda hissediyorum, duvarları geriliyor, boğazından küçük, şaşkın bir ses çıkıyor.

"Beni içeri almalısın, LB," diyor, çenesi gergin. Kadın onu göremiyor ama adam kendini kontrol etmekte zorlanıyor, mavi gözleri lazer gibi bir yoğunlukla kızın kıçına sabitlenmiş.

Ellerimi kıçında gezdirip hafifçe masaj yapıyorum. "Rahatla. Tıpkı daha önce yaptığımız gibi."

"Çok fazla baskı var." Nefes veriyor ama bu kaslarını gevşetmiyor. Hâlâ kanepenin arkasına yapışmış olan Sy'ın elini tutmak için uzandığında, Sy gözleriyle buluşmak için çömeliyor ve dudakları Sy'ın parmak boğumlarına değiyor.

Nicky'ye uyarıcı bir bakış atarak, "Kötü basınç mı?" diye sordu.

Ama başını sallıyor, zor bir nefes alıyor. "Hayır, bu sadece... çok fazla."

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken başımı çevirip onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Ona aletini ver Sy. Bu onun dikkatini dağıtacaktır."

Tekrar ayağa kalktığında, siki kanepenin arkasında sert ve ağır bir şekilde duruyordu, yüzünü ona doğru eğdim. "Aletini al, bebeğim."

Kadın alt dudağını yalıyor ve adam ona ucunu uzatıyor. "Sadece em," diyor ve uzanıp saçlarını okşuyor. Konu Sy'ın siki olduğunda bu ikisinin bir tür zihin birleşimi var. Tüm o geceler boyunca kendini kontrol etme konusunda onu eğitti ve şimdi ona koçluk yapan kişi o.

Ağzını açlıkla ucuna götürüşünü izliyorum, dudakları onu içine alırken muhteşem bir şekilde geriliyor. "O kadar iyi mi?" Ona soruyorum.

Gözleri çırpınarak kapandı. "Mmhmm."

Kadının giderek rahatladığını hissediyorum, tüm odağı Sy'ın sikini yalamaya ve emmeye odaklanmış durumda. Onun için tabanı kavrıyor, ama iyi. Onun içine girmiyor, henüz değil.

Önce Nicky'yi içeri sokmalıyız.

Ve patlamak üzereymiş gibi görünüyor.

Başını onun omuzlarına eğip nefes nefese kalırken boynundaki tendonlar geriliyor. "Deneyeceğim-" Ona başımı sallıyorum ve o da biraz daha içeri iterek kadını yavaşça sikine geçiriyor. Gevşedi, Sy'ın tadıyla dikkati dağıldı. Direnmediğinde, oğlum gözlerimin içine bakıyor, parmaklarını omzunun kesik kısmından kıvırıyor ve içeri itiyor.

Şimdi kasılma sırası bende. Sikinin her santimini hissedebiliyorum, onu dolduruyor, beni amının içinde sıkıştırıyor. "Lanet olsun," diye tıslıyorum, kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından geçiriyorum. Hissettiğim duygunun aynısını Nick'in yüzünde de görüyorum, sanki bunun gücünden bunalan bizmişiz gibi. Derine indikçe çenesi sertleşiyor, alnındaki taş gibi çizgi mutlulukla çöküyor.

Sonsuzluğun göz kırpması için, gökyüzünü düşünüyorum. Vinny ve ben sevişirken nasıl *uçtuğumuzu düşünüyorum*. Onunla hep böyle oldu, en uç noktalara kadar heyecan verici ve sonunda düştüğümüzde dehşet verici. Ama Nicky ve Sy ile durum farklı.

Biz sadece bir yıldız ve bir ay değiliz, biz lanet olası bir takımyıldızız.

28

Sy

Lavinia'yla geçirdiğimiz o sinir bozucu, aşağılayıcı, amansız saatler için şükran duası ediyorum, çünkü aksi takdirde dilini hissettiğim anda boşalırdım. Beni emmesi, içime alması ayrı bir şey ama şu anda yaptığı şey...

Şişmiş ucumla yaptığı bir şey var, çıkıntının hemen altını yalıyor ve dilinin ucunu ona doğru döndürüyor.

Güzelmiş. *Tanrım.*

Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

Ama bu Lavinia Lucia, sürprizlerin taşıyıcısı.

Nick ve Remy onu doldurup aynı anda içine girmeye çalışırken dikkatini dağıtma sırası bende. Nereye bakacağıma karar vermek zor. Dudakları sikimin etrafında iyice gerilmiş, ama vücudu dudaklarına karşı küçük, test edici hareketler yapıyor. Bakışları, kaşları

Onları içeri almak için o kadar uğraşıyor ki, parmaklarım döşemede yarıklar açıyor.

"Nick?" İnce ve yıpranmış bir sesle soruyorum. "Orada mısın?" Öyle olduğunu söyleyebilirim, sadece onu terk eden hava akımından değil, aynı zamanda başımı sıkıştırıp keskin, çekiştirici bir emme şeklinden de.

Bütün bunlar bitmeden taşaklarım patlayabilir.

Nick sert bir "Evet" ile cevap verir ve bir avucunu omurgasından aşağı kaydırarak kalçalarını onun kıçına doğru iter. "Remy?"

Nick'e sıkı bir baş selamı veriyor, ayaklarını dikerken kalçaları esniyor, Nick'in sırtı kıvrılırken aynı anda yukarı doğru sallanıyor ve ona sokuluyor.

Aletimin etrafında çığlık atıyor ve elini elime alıp parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Kahretsin, şu haline bak. Bizim için çok iyi bir kızsın." Övgüyle ayağa kalkıyor, dudakları Remy'nin kucağına düşmeden önce ıslak bir şekilde sikimin üzerinde kayıyor.

Remy homurdanır, parmaklarını onun kalçalarına geçirir. "İşte böyle. Bize nasıl istediğini göster bebeğim."

Bu anla ilgili bir şey var. İki kardeşimin kızımızı bu şekilde almalarını izlemek. Ne zaman oldu bilmiyorum ama bir noktada hepimiz birbirimizle kavga etmeyi bıraktık ve şimdi bu doğru geliyor. Uzun zamandır eksik olan aşinalık, uyum her harekette mevcut. Remy'nin Nick'in sırtına vurması, Remy gevşediğinde Nick'in ileri atılması, beni emerken Remy'nin dudaklarının Lavinia'nın boğazına bastırması.

Eğer *bunu* yapabilirsek, bu kadını, bu Kraliçeyi paylaşabilirsek, gerçekten yapabileceğimize inanıyorum.

bir şey yap.

Hatta Forsyth'i daha iyi bir hale getirebilir.

Boynunu kavrıyorum, elimi boynunda aşağı yukarı gezdiriyorum ve Nick acı dolu bir sesle ona yumruk atarken gözlerinin bana odaklanmasını sağlıyorum. Güçten, gergin kaslardan ve sert hatlardan başka bir şey değildi. Bir keresinde Nick'in en çok onun tasmasını tutarken mutlu olacağını düşündüğümü hatırlıyorum.

Ama şimdi ona bakışından, gözlerindeki yumuşak çaresizlikten, bunun onun için olmadığını anlıyorum. Gerçekten değil.

Onu seviyor.

Güzel Nick Bruin sadece takıntılı değil. Sadece imrenmiyor. *Seviyor.* Kanımın her pompalanışında hissettiğim sevginin aynısı. Onu her gördüğümde. Onu hissettiğimde.

Sikim seğiriyor ve bir inilti tutuyorum.

Aşk neden bu kadar ateşli?

"Siktir," diye fısıldıyor Remy, yeşil gözleri Nick'e dikiliyor. "Sen de beni hissediyor musun?"

"Evet," der Nick, burnunun ucunu kulağının kabuğunda gezdirmek için dönen Remy'ye karşı iterken sesi gerilir.

"Daha önce sıkı olduğunu sanıyordum, Vinny." Dili kulak memesine kıvrılmak için dışarı çıkıyor ve ben onun tepki olarak ürperdiğini hissediyorum. "Kukun çok büyülü."

"Biraz daha alabilir misin, bebeğim?" Nick, Remy'yi görmezden gelerek soruyor. Daha derine bastırıyor, kalçaları sıkılaşıyor ve Remy sikime karşı pantolonunu çıkarıyor. Gözleri benimkilere kayıyor, bana yavaş ve ağır bir şekilde göz kırpıyor.

"Evet dedi." Yanağına dokunmak için uzandım, diğer tarafta sikimin kabarıklığını hissediyordum. "Çok fazla gelirse bana söylersin. Seni incitmelerine izin verme. Anladın mı?"

Başını hafifçe sallıyor.

Nick yavaşça geri çekiliyor, gözlerini indirip sikinin Lavinia'nın deliğinden çıkışını izliyor, sonra çenesi geriliyor, kalçalarını öne doğru atıyor, hem o hem de Remy kısık homurtular çıkarıyor. Lavinia sikime karşı uzun bir istekle tepki veriyor, parmakları benimkini sıkıyor.

Nick'in koyu renk gözleri benimkilere kayınca, "O iyi," diyorum. "Sadece sakin ol."

Yavaş ama yoğun bir ritim kazanır, sadece ileri doğru yumruk atmak için tembelce geri çekilir. Bunu her yaptığında, Remy onunla birlikte kamburlaşır ve küçük bir çığlık

Lavinia'nın boğazından çıkan sesler aletimin etrafında boğuklaşıyor. Nick ve Remy'nin birbirlerini izlediklerini, koordine olduklarını, Lavinia'nın vücudunun her kıpırdanışında aletimin üzerinden geçen bu küçük hava üflemelerini planladıklarını görüyorum. Onu alırken tarif edilemez görünüyorlar, mürekkepli tenleri ve yumuşak, narin tenine karşı esneyen kasları ve paniklemediğini fark ediyorum.

Sıkışmış olsa bile.

Onu becerirken yüzünü izliyorum, vücudu her itişte gevşiyor. Ağzının emişi daha aç, daha açgözlü hale geliyor ve kalçalarım sürtünmeyi kovalıyor, daha derine itiyor. *Sikeyim.* Eli bana uzanıp sikimin demir çubuğunun etrafını sardığında homurdanıyorum. Eklenen his beni diline karşı sığ bir şekilde itmeye itiyor.

Elimi omzuna koyup rahatlıyorum.

Ağır gözlerini bana kırpıştırıyor, dudakları kırmızı ve hırpalanmış görünüyor. "Kendini tutuyorsun," diye mırıldanıyor.

Parmağımı yanağında gezdiriyorum. "Bu kadar yeter."

Yüz ifadesi Nick ve Remy'nin bir başka sivri itişiyle parçalanıyor. "Hepsini istiyorum. Lütfen, Büyük Ayı? Sana dayanabileceğimi göstermeme izin ver." Gözlerinde bir kıvılcım var - onu mükemmel bir Düşes yapan o meydan okuyan meydan okuma, ama bunu gerçekten takdir etme şansım yok.

Nick onun kıvranan vücuduna bakarken gözüme takılıyor, "Koca Ayı mı? Ne oluyor lan?"

Kardeşimin kız arkadaşımın bana taktığı lakabı bilmesi umurumda bile değil çünkü Lavinia sikimi aktif bir şekilde ağzına yönlendiriyor. Ve Nick bir dahaki sefere onun içine girdiğinde, ıslak, sıcak ısı her taraftan kapanıyor ve onun isteklerine itaatsizlik etmek için güçsüzüm.

Başının arkasını kucaklayıp ağzını sikiyorum.

Ben ıslak sıcağın içine doğru iterken, o neredeyse aralarında gevşiyor, başı yalvarırcasına yukarı kalkıyor. Eskiden kendimi boğazının arkasına atmamak çok zordu. Şimdi o kadar kolay değil, ama bir an bile aklımdan çıkmıyor.

bir tehdit gibi sinirlerimi bozuyor. Sadece fiziksel olarak kaldıramayacağını bildiğim şeyi geri tutuyorum, dudaklarının baskısıyla sikişiyorum.

Erkekler için üzülüyorum çünkü bu kadar büyük olmanın, onun her zaman ne kadar sıkı olduğunu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlar. Her şey benim için bir streç - onun kedi, ağzı. Elini taşaklarımı sıkmak için indirmeden önce sulu gözlerle bana göz kırpıyor.

"Lanet olsun."

Her nasılsa, ilk üfleyen ben

değilim. O Remy olurdu.

Bir kolunu Lavinia'nın sırtına doluyor, ön kolundaki tendonlar geriliyor ve elini Lavinia'nın dövmeli omzunun arkasına dolayarak onu aşağı itiyor. Dudakları geri çekilip dişlerini gösterirken Lavinia kadar gergin ve kızarmış bir şekilde çılgınca kamburunu çıkarıyor.

Sertleşip, Nick'in onu kovalamak zorunda kalacağı kadar sert bir şekilde yukarı doğru çarptığında geldiğini anlıyorum. Ama fazla uzağa değil. Remy onu sertçe sıkıştırıyor, boğuk bir homurtuyla içine boşalırken onu aynı hizada tutuyor. Nick bu fırsatı değerlendirerek vuruşlarını sıkılaştırır, kasları şişer ve bir elini Remy'nin omzunun hemen üzerinden kanepenin arkasına doğru uzatır. Kalçalarını Remy'nin kalçalarına çarpmadan önce onu sertçe -hayvani bir şekilde- becerir.

Hırıltı içinden koptu ve sonuçta Remy'nin iniltisi, Lavinia'nın bozuk çığlığı ve benim alçak, boğuk lanetimden oluşan bir şok dalgası meydana geldi.

Her ne kadar ağzının içine girme şeklim beni jiletin ucuna getirse de, sanırım sonunda bunu yapan şey bu. Kardeşlerimin onu böyle doldurduğunu görmek, tek eksik parçanın ben olduğumu bilmek, beni uçurumun kenarına çeken şey.

Dikkatli olmaya çalışıyorum - Tanrı'ya yemin ederim ki çalışıyorum - çenesinin her iki tarafını da kucaklıyorum. Ama sonra bana o gözlerle bakıyor, o kadar güven dolu ve şefkatli ki, elimden başka bir şey gelmiyor.

Onu daha yakına çekiyorum, boşalırken aletimin başı boğazının arkasını sıyırıyor.

Sert bir hırıltıyla sikimin gerilmiş dudakları arasında dalgalanışını, döllerimi dalga dalga sıcak, şişkin ağzına pompalayışını izliyorum. Hepsini içinde tutma çabasıyla sırtı şişiyor, ama geri çekilmek yerine, metodik olarak yutarken gözlerini kırpmadan daha da yaklaşıyor.

Dilinin dokusu sinirlerimi alevlendirmeye yettiğinde, sonunda kendimi ayırıyorum, Nick de aynısını yaparken nefesimi tutmak için savaşıyorum. Remy'nin kucağında, kemiksiz ve soluk soluğa, Remy'nin onu yanındaki kanepeye yatırmasına neden olan bu küçük boğulmuş inlemelerden kurtuldu.

"İyi misin Vinny?" diye soruyor ama kız başını sallasa da Nick'le bana anlamlı anlamlı bakıyor. Harekete geçmekten çok gevşedik, Nick onu kanepeden kaldırıp odama doğru taşırken ben sıcak, ıslak bir bez almaya gittim.

Eşiğe vardığımda çoktan yatağıma girmişlerdi. Remy onun arkasına geçip dudaklarını omzunun kıvrımında gezdirirken, Remy onu yanına yatırmış, yanağını göğsüne yaslamıştı. Artık 'benim' olmaktan çıkıp 'bizim' gibi hissettiren yatağın ayakucundan kalkıp baldırını dürtüyorum.

"Benim için aç, bebeğim."

Titriyor ama Nick aşağı uzanıp bir elini dizinin arkasına atıyor ve kalçasının üzerinden geçirerek merkezini bana açıyor. Dölleri tembelce dışarı sızıyor ve ikisinin de tekrar içeri itmemi isteyeceğini bilsem de temizliyorum. Ben deliklerini dikkatle kontrol ederken, Remy ve Nick onu öpücükler ve okşamalarla aşağı indiriyorlar.

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlamama izin verir misin?" İşim bittiğinde eğilip yuvarlak kıçının yanağına bir öpücük konduruyorum.

Yorgun gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor ve başını sallıyor. "Teşekkür ederim."

"Sana benim spermim olmayan bir şey yedirdiğim için mi?" Remy'nin boynundaki lekeli mürekkebin izini sürmesini izleyerek homurdanıyorum.

Mümkünse yanakları daha da kızarıyor ama bana gönderdiği gülümseme küçük ve hüzünlü. "Hayır. Beni daha güçlü yaptığın için."

Beni üçünün arasına nasıl sıkıştırdığını umursamadan, nemli alnına bir öpücük kondurmak için kendimi ona doğru zorluyorum ve bir süre orada duruyorum. "Sen *bizi daha güçlü* yaptın Lavinia. Biz sadece senin zaten ne kadar güçlü olduğunu gösterdik."

29

Lavinia

Tik-tak

Tik-tak

Tik-tak

Ses zayıf, sanki bir duvarın diğer tarafındaymış gibi. Elimi uzatıyorum ve sert yüzeyi hissediyorum. Ayaklarım da benzer bir blokla karşılaşıyor. Sırtım tutuldu, ağrıyor ve bükülüyor ve mürekkep gibi karanlıkta kapana kısıldığımı biliyorum. Kavramak için çok uzakta ama Nick bir keresinde bana kutunun bir zihin çerçevesi olduğuna dair bir şey söylemişti. Şu anda uzuvlarım donmuş durumda, beynim karmakarışık çalışıyor.

"Bir sırrım var."

Gözlerimi kırpıştırırken birden Leticia'yı görüyorum. Parlak sarı saçları. Kaba, nazlı gülümsemesi. Karanlığın sandık değil, kapalı bir gecenin bunaltıcı karanlığı olduğunu fark ediyorum. Yine o uçurumdayız ama bir kutunun içinde olmasam da hâlâ hareket edemiyorum, çığlık atamıyorum.

Kız kardeşim yalnız değil. Tate olarak tanıdığım kız onun yanındayken eli bir başkasıyla iç içe geçmiş. Siyah saçları ve badem şeklindeki gözleriyle bana sırıtıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Başının yan tarafı kan ve topaklanmış maddeyle parlıyor. Yavaşça, sesinin neye benzediğini bile bilmediğimi hatırlıyorum.

Ve geçen her gün, Leticia'nınkini unutmaya başlıyorum.

"Senin oyunlarına ayıracak vaktim yok," demeye çalışıyorum, sesim yavaş ve bozuk çıkıyor. "Onu öldürmek zorundayım."

O. Lionel. Acaba onu hiç sevdi mi? Tüm o ilgi ve iltimas... Onu hiç sevdi mi? Yoksa çocukluğumuzu farklı bir kutuya hapsolmuş, hep rol yaparak, hayatta kalarak mı geçirdi?

Gözlerim dudaklarına odaklanıyor, konuştuğu kelimelerin etrafında şekilleniyor. "Sana ihtiyacın olanı verdim. Bunu gerçekten boşa mı harcayacaksın?"

Ona ulaşmaya çalışıyorum ama bariyeri aşamıyorum. "Ne? Neye ihtiyacım var?"

"Kaldıraç," diyor, yüzü değişiyor. Gözlerimin önünde derisi eriyip gidiyor, geriye dişleri ve kemiklerinden başka bir şey kalmıyor. "Acele etsen iyi olur," diye fısıldıyor, parmakları toz haline geliyor. "Tik, tik, tik-"

Gözlerim sandığın zifiri karanlığına hazırlıklı olarak açılıyor. Bunun yerine, kule duvarına yerleştirilmiş uzun pencereden ışık geliyor. Nefes vermek istiyorum ama ciğerlerim de vücudumun geri kalanı gibi felç olmuş durumda.

Saat işliyor Düşes, tik-tak.

Tik, tik, tik...

"Hey. Vinny." Remy'nin yüzü beliriyor, eli kolumda sıcak bir okşayışla geziniyor. Göğsüne kıvrıldığımı fark ediyorum, Nick'in kolu arkadan belime dolanmış. "Bana geri dön, bebeğim." Remy cansız elimi yakalıyor, parmaklarımı kalçasındaki hilal dövmesine bastırıyor.

Dokunuş -hatıra- beni örümcek ağlarıyla örülü rüyadan çekip çıkarıyor, donmuş damarlarımı ısıtıyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum ve yutkunuyorum, sesim paslı. "Ben iyiyim."

"Altın başağı hissettim," diye mırıldanıyor ve göz kapaklarının kamburluğuna bakılırsa o da çok uzun süredir uyanık değil. "Ne gördün?"

Hemen başımı salladım. "Bir şey yok." Arkadaşının rüyamda belirdiğini ve beyninin şakağından patladığını duymak istediğinden şüpheliyim. "Uyumaya devam et."

Nick'in üzerine tırmanarak bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyorum, ayak parmaklarımı gererek yeniden hissetmeye çalışıyorum. Biraz daha doğrulup Sy'ın yatağına döndüğümde Remy'nin yeşil gözleri beni takip ediyor. Duş aldıktan ve gece geç saatte ızgara peynir yedikten sonra buraya gelmiştik ve onları g ö r ü n c e göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. Sy ve Nick uzanmış, ikisi de uyuyor ve hâlâ çıplaklar. Onları izlerken ellerimi başımın üzerine uzatıyorum ve omurgamın gevşemesine izin veriyorum.

Sy'ın masasının arkasından kapüşonlu bir tişört kapıp bir çift külot giydiğimde Remy mutsuz bir ses çıkarıyor, ama yuvarlanıp gözlerini kapatıyor. Sy ve ben kafatasını gömüp onu dinlendirdiğimizden beri Leticia'yı ilk kez rüyamda görüyorum. Şimdi hiç de huzurlu hissettirmiyor, kafamın içinde hışırdıyor.

Dışarı çıktığımda oturma odası serin, ama havanın tenimi serinletmesi hoş bir his. Archie'nin beni bulup ayak bileklerime dolanması uzun sürmüyor.

"Hey, dostum," diye fısıldıyorum, onu kucağıma almak için eğilerek. Artık çok daha büyümüş, bacakları daha ince, kulakları daha sivri. Yine de yumuşaklığından hiçbir şey kaybetmemiş ve yüzümü kürküne bastırarak mırıltısının düşük titreşiminin beni rahatlatmasına izin veriyorum. Kollarımdan kurtulup kaçmadan önce kısa bir süreliğine sarılmama izin veriyor.

Kule havasız geliyor, belki de ciğerlerim rüyamdan dolayı hâlâ donmuş durumda. Sarmal merdivenlerden çatı katıma çıkıyorum ve mavimsi bir parıltıya bürünüyor, sabahın erken ışıkları saat kadranından süzülüyor. O çıldırtıcı ibreler her zamanki gibi sonsuza dek donmuş.

7:32.

Tik-tak.

Daha yükseğe tırmanıyorum, doğruca çan kulesine çıkan merdivene gidiyorum. Mekaniğin bulunduğu alanda durup etrafıma bakıyorum. Yerde, sökülmüş iç aksamın kalan parçaları tıpkı bıraktığım gibi dizilmiş. Sy ve ben iki kolu çalıştırdığımızdan beri haftalardır dokunmadım. Bu konuda çok sinirliydim ve zaten Dukes'larım beni hem yatakta hem de yatak dışında meşgul ediyordu.

Saat işliyor Düşes, tik-tak.

Babamın sesi, beynimin hâlâ rüyamın ağına takılmış olan yarısında çınlıyor ve ilerlemeye devam ederek çan kulesine çıkan merdiveni tırmanıyorum. Kapaktan çıkar çıkmaz nefesim biraz daha rahatlıyor. Kemerden dışarı baktığımda güneş doğudan yükseliyor ve Prenslerin bölgesini pembemsi bir ışıltıya büründürüyor.

Uzun zamandır bu kasabadan nefret ediyordum. Tek istediğim mümkün olduğunca uzağa kaçmaktı. Leticia kaçmaya çalıştı ve bakın ona ne oldu. Tuzağa düşürüldüm, tutsak edildim, bir ödüle dönüştürüldüm ve bakın *bu* beni nereye getirdi. Boynuma dokunuyorum, kalıcı kalemin hala orada olduğunu biliyorum.

Beni kraliçe yaptı.

Artık Forsyth'ten nefret etmiyorum, sadece burayı kontrol eden insanlardan nefret ediyorum. Burada bir evim var. Sevdiğim insanlar var. Aslında sevdiğim fahişeler ve Story gibi insanlar bile. Hideaway'de çalışan kadınların da - Auggie, Bayan Crane ve diğerleri - sadece ayakta kalmaya çalışan kadınların değerini görüyorum. Onlar kötü insanlar değil.

Gözlerimin kuzeye kayması ve kanımın çekilmesi dışında.

Babamı yok etmekle tehdit etmiştim ama o haklı. Sonunda, o dokunulmaz. Şehri avucunun içine almış durumda ve çok ileri giderse toz olmaktan bir delinin tetik parmağı kadar uzağız. Onu devirecek bir Perez yok. Kanatlarda bekleyen bir varis yok. Onun gitmesini bekleme umudu da yok. Sadece o ve onun uyuşturucuları ve işlevsizliği var.

Ve şu lanet patlayıcılar.

Sana ihtiyacın olanı verdim.

Kapak aniden yükseliyor ve Remy'nin kafası beliriyor. Gözleri loş ışıkta beni arıyor ve sonunda bakışlarımı yakalıyor. "Hey," diyor yukarı tırmanırken. Hâlâ gömleksiz ve yanılmıyorsam Nick'in kot pantolonunu giyiyor, yumruklarını ceplerine sokarken denim kalçalarında daha gevşek duruyor. "Yalnız kalmak isteyebileceğini hissediyorum ama-"

"Biliyorum." Sivri bir bakışla onu durduruyorum.

"Ama Remy?" Alnı düğümleniyor. "Öyle mi?"

"Bu senin için geçerli değil," diye açıklıyorum elimi uzatarak. Kafamın içinde kaybolmak için daha iyi birini düşünemiyorum ve beni kollarıyla sarmak için öne çıktığında, onu derin derin içime çekiyorum.

Bizim gibi

kokuyor.

Hepimiz gibi.

Beni uzun bir süre orada tutuyor, ben şehre bakarken şakağımı göğsüne yaslamama izin veriyor. Buradan, dokunulmaz olduğumuza, bulutların arasında süzüldüğümüze, bir kuş ve ayısı olduğumuza inanmak çok kolay.

Sonunda konuştuğunda güneş ışınları henüz bize ulaşmaya başlamıştı. "Bir şey üzerinde çalışıyordum," diyor ve cebinden bir kâğıt çıkarmak için beni bırakıyor. Kenarlarından biri yıpranmış, sanki eskiz defterlerinden birinden çekip çıkarmış gibi.

Elime alıp açıyorum, gözlerim koyu mürekkebi içiyor. "Bunlar saatin parçaları mı?" Saatlerdir bu yapbozu bir araya getirmeye çalıştığım için onları tanıyorum. Kesin ve onun normal tarzından çok farklı olan çizimleri inceliyorum ve şaşkınlıkla yukarı bakıyorum. "Vay canına." Neredeyse bir kullanım kılavuzu gibi. "Bunlar çok iyi, Remy."

"Geçen yıl mekanik çizim dersi almıştım." Omuz silkiyor, yeşil gözleri ufuk çizgisinde geziniyor. "Geriye doğru çalışıp neyin eksik olduğunu görmeye çalışıyordum. Elinizdeki o eski kılavuzlar eskimeden, yırtılmadan ve lekelenmeden önce bile tam değildi." Başını kapağa doğru eğiyor. "Bu yüzden buradaki gerçek bileşenleri inceledim. Sınıfın ilkelerinden biri, bir şeyleri parçalara ayırabilmemiz gerektiğiydi.

Böylece parçalara bakan kişi onları nasıl bir araya getireceğini bulabilir."

Bakışlarımı tekrar kâğıda çeviriyorum, parmaklarının uzanıp saçımın dalgalanan bir tutamını yakalamasıyla dikkatimin dağılmasına izin vermiyorum. Saatle ilgili olan şey, gereksiz derecede karmaşık olması. Muhtemelen bu kadar eski mekanizmalara sahip yerler, s a a t l e r i n i n kalbini çoktan söküp daha güvenilir ve modern bir şey yerleştirmişlerdir.

Bu düşünce beynimin anında, içgüdüsel bir *hayır* çığlığı atmasına neden oluyor.

"Bekle," diyorum gözümü kısarak mürekkebe bakarken. Bileşeni tanımadığım için belirli bir noktayı işaret ediyorum. "Bu nedir? Orijinal şemalarda yoktu - ya da onlardan görebildiklerinizde." O eski küflü kâğıdın görünür, kullanılabilir her santimini ezberlemiştim ve bu, grev zincirinin okunaklı olan birkaç parçasından biriydi.

Yanıma yaklaşıyor, eğilip bakıyor. "Evet, bir süre baktım ama ne olduğunu anlayamadım. Buradaki küçük kapak," parmağını bölümün üzerinde gezdiriyor, "aitmiş gibi bile görünmüyor. Şöyle görünmeli-" Farklı bir çizimi işaret ediyor, yuvarlak değil dişli bir vida. "Tamirci falan değilim ama tahmin etmem gerekirse, her şeyi mahvediyor."

Beynim saatin parçaları gibi dönüyor, dişliler birbiri ardına yerine oturuyor. Onu geçip ambar kapısına doğru ilerliyorum. Merdivenden iner inmez yerdeki el fenerini kaptım ve Remy'nin çizdiği noktaya tutmak için garip bir pozisyonda eğildim.

Bu odadaki her şey karanlık, bu da parçaları bazen neredeyse birbirinden ayırt edilemez hale getiriyor, ancak bu açıdan herhangi bir şeye ulaşmak benim için her zaman yasaktı. Alan çok sıkışık, altında birinin manevra yapmasına ancak yetecek kadar yer var. Ama uzaktan bile olsa, ona ne kadar dikkat edersem, Remy'nin haklı olabileceğinden o kadar şüpheleniyorum.

Bir şey dişlileri sıkıştırıyor. Ait

olmayan bir şey.

Karnımın üzerine çöküp bir dizi yavaş ve sakinleştirici nefes alırken damarlarımda heyecan pompalanıyor. Asansörden tek başıma çıkabildiysem, bu çocuk oyuncağı olmalı.

Kendime panik yapacak zaman tanımadan makinenin altında sürünmeye başladım, nabzım kafa karıştırıcı bir duygu karışımıyla atıyordu. Sorunu bulmanın heyecanı var, ama aynı zamanda dar alanlarda olduğumda her zaman ortaya çıkan hızlı, gergin şey de var.

Arkamda Remy'nin yaklaştığını duyuyorum, kendimi yaklaştırırken ahşap kirişler dizlerime sert ve kaba bir şekilde çarpıyor.

"Şu tornavidayı uzatır mısın?" diye soruyorum, elimi ayaklarıma doğru uzatırken zorlanarak. "Düz başlı. Büyük olanı."

Remy'nin aletleri karıştırırken çıkardığı ses kalbimin çarpıntısının altında sönük kalıyor.

Tik-tak.

"İşte," diyor Remy, hemen yanıma sürünerek. Bu hem daha iyi hem de daha kötü, onun varlığı alanı inanılmaz derecede daraltıyor, ama aynı zamanda beni garip, içsel bir şekilde rahatlatıyor. Sözünü sakınmadan tornavidayı el feneriyle değiştiriyor ve söz konusu noktaya tutuyor. Tornavidanın kenarını kapağın kenarının altına sıkıştırıyorum, gözetliyorum.

Ama kımıldamıyor.

Bunu birkaç kez denediğimi, çabalarken homurdandığımı gördükten sonra Remy üzerime uzandı, eli benimkinin üzerine kapandı ve birlikte onu gevşetmek için kaldıraç uyguladık.

Kaldıraç.

Ortaya çıkan noktaya bakarken kelime beynimde çalkalanıyor.

"Bunlar..." diye soruyor el fenerini sabit tutarak.

Kablolar. Üç tane. Kırmızı, yeşil ve siyah. Vidanın etrafına dolanıyorlar ve bir kanalın altında, duvarın içinde kayboluyorlar.

Saatler -özellikle de içini dışını bildiğim bu saat- metal ve ahşaptan yapılır. Pirinç ve çelikten. Plastik ve bakırdan değil.

bir yılanın başı gibi.

"Remy," diyorum, sesim taşa karşı sessiz. "Saat çalışmıyor çünkü hileli." Başımı çevirdiğimde yeşil gözleriyle karşılaşıyorum, nefesim hızlanıyor. "Patlayıcılarla."

Onları oraya koyacak kadar dengesiz sadece bir kişi var.

Tik-tak.

"VINNY," diyor, beni oturma odasına doğru kovalayarak. "Yavaşla."

"Anlamıyorsun," diye bağırıyorum, durmadan. "Buradan çıkmamız gerekiyor. Babam dün beni tehdit etti. 'Saat işliyor' dedi." Alnımı avuçluyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. "Aman Tanrım. Dramatik davrandığını sanıyordum ama her şeyi ortaya dökmüş. Kelimenin tam anlamıyla bir bombanın içinde yaşıyoruz!"

"Hey," kolumu yakalıyor ve beni sendeleyerek durduruyor. "Biraz-" yüzünü buruşturuyor ve kelimelerini dikkatle seçtiğini hissediyorum, "-*ayağa kalktığından* beri keyifsizsin. Derin bir nefes al ve bu işi çözelim. En başından başlayalım. Yataktan kalktığında seni ne mahvetti?"

Yavaşlamak istemiyorum. Adamlarımı güvenli bir yere götürmek ve babamın yalanlar ve ölüm üzerine inşa ettiği lanet olası malikânesine gidip onun işini bitirmek istiyorum. Temelli olarak.

Ama Remy'nin gözlerine baktığımda haklı olduğunu anlıyorum. O ve ben bunu yapıyoruz, gerçek ve gerçek olmayan arasında bir yerde sıkışıp kalıyoruz. Kabuslarım ve uyku felcim. Onun nöbetleri ve manisi.

Emin olmam lazım.

Derin bir nefes alarak, omuzlarımdaki tutuşunun beni yere sermesine izin verdim. "Bir rüya gördüm," diye itiraf ediyorum, aceleyle düzeltiyorum, "Rüyalarım *var*. Bu ilk kez olmuyor. Kaskatı uyanıyorum. Donmuş bir şekilde, anlıyor musun? Kutuya geri döndüm." Bana bir bakış attı.

anlayışlı bir baş sallama. "Ama Leticia orada, Remy. O... benimle konuşuyor. Bildiği sırlar hakkında bana bir şeyler anlatıyor."

Şimdi yüksek sesle söylediğimde kulağa saçma geliyor.

Yine de Remy bunu anlayışla karşılar. "Demek kız kardeşin rüyalarında bile bir sürtük." Elleri kalçalarıma yerleşiyor, sıcak ve sabit.

Siktir, bu doğru. Muhtemelen bununla gurur duyardı. "Sanırım öyle, ama..." Gözlerimi tutuyor. "Ne hariç?"

"Ama o her zaman... kendimi aptal gibi hissettiriyor, sanki bana bir şeyler anlatıyormuş gibi. Bilmem gereken şeyler." Bunların hiçbiri doğru gelmiyor ve tutarlı bir şeyler bulmaya çalışarak başımı sallıyorum.

"Ah," diyerek başını salladı. "O Leticia değil. O sensin, senin bilinçaltın."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bana 'Sy' deme."

Karşılaştırma karşısında hakarete uğramış gibi görünmüyor. "Yani, ben senin Koca Ayı'n gibi Dr. Freud değilim," diye sırıtıyor, "ama beynimi yoklamaktan payımı aldım. Kız kardeşin -beynin- sana zaten bildiğin bir şeyi söylemeye çalışıyor. Sen sadece her ne ise ona açık olmalısın." Başparmağı kalçamdaki bir daireyi ovuyor. "Bunu yapabilir misin?"

Nefes veriyorum, havayı içime çekiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve rüyanın cılız ağlarını çekiyorum. "Bana ihtiyacım olanı zaten verdiğine dair bir şeyler söyledi."

Kaşlarını çatarak, "Tamam. Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Leticia bana aşağılık kompleksi ve çürüklerden başka bir şey vermedi," diye çıkışıyorum, manipüle edilme hissinden hoşlanmıyorum - ne Leticia hayali ne de Remy'nin dediği gibi saçma bilinçaltım tarafından. "Bunların hepsi akıl oyunları. Baba gibi, kız gibi."

Yine de, Leticia'nın bana bir şey verdiğini fark ettim. Döşeme tahtalarının altına gizlenmiş kutu, makbuz, telefon numarası, Nick'le birlikte ona vermek üzere programladığını keşfettiğimiz fünye-

Gözlerim Remy'ninkilere kayıyor ve farkına vararak açılıyor. "Kaldıraç." "Ha?"

"Kaldıraç," diye tekrarladım, Remy'nin üst kollarını tutarak. Bunu benim için bırakmış olmalıydı. Ona bir şey olursa o kutuyu bulacağımı biliyor olmalıydı. "İşte bu kadar. Remy, bana kozunu verdi."

SY YÜZÜNÜ OVUŞTURUYOR -KISMEN uyanmak için, geri kalanı da hayal kırıklığından. "Tüm bunları öğrendiğinizde bize anlatmamanızın bir nedeni var mı?" Soru bana ve Nick'e yöneltilmişti. Remy saat odasının diğer tarafında, uykulu ve sinirli Tristan Mercer ile görüntülü sohbet ediyor.

"Evet," diyor Nick. Uyanık ama yüzü hâlâ uykudan şiş, yastığın yanağına bastırdığı uzun bir çizgi var. Bana bakıyor çünkü ikimiz de Sy'ın sorusunun cevabını biliyoruz. O gece Tristian'la konuştuktan sonra eve geldiğimizde Remy ve Sy'a söylemeyi planlıyorduk. Bunun yerine, kulede bir parti bulduk ve gece Sy'ın beni incitip gitmesiyle sona erdi. Nick iç geçirdi. "Ama o gemi çoktan kalktı ve evimizin havaya uçurulmak üzere bağlanmış olması gerçeğiyle bir şekilde alakasız."

"Evet." Tristian'ın sesi duvarlarda yankılanıyor. "Bu bir bomba, tamam."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Sy, her geçen an daha da uyanıyor.

Tristian devam ediyor: "Geçen sefer konuştuğumuz gibi, uzaktan patlatma. Yani hepimiz Lucia'nın burayı dinleme cihazlarıyla donattığına dair söylentileri duyduk. Hepimiz onları yeraltına yerleştirdiğini düşündük ama bu dahice bir şey. Adam çatılarımızı kontrol etmemiz gerekirken bizi kanalizasyonlarda süründürüyor."

Nick telefonu kaptığı gibi Remy'ye doğru ilerler, yüzü sert bir ifadeye bürünür. "Uzaktan patlatma mı? Birinin telefonla patlatabileceği türden mi?"

Tristian halsiz bir şekilde, "Evet, muhtemelen" der.

Sana ihtiyacın olanı verdim.

Ağzım kuruyor, yüzüm nemleniyor ve Nick'in anlamlı bakışlarındaki lazer yoğunluğuna bakılırsa o da aynı sonuca varıyor.

Tristian'a sorar, "Leticia Lucia'nın senden onun için ayarlamanı istediği telefonu hatırlıyor musun? Böyle bir şey için kullanılmış olabilir mi?"

Tristian iç çeker, yıllar önce yaptığı hatanın hâlâ tahribata yol açtığının farkındadır. "Neden olmasın anlamıyorum." Yer değiştirdiğinde telefon hareket ediyor ve arkasında Dimitri Rathbone'un çıplak kıçı gibi görünen şey ortaya çıkıyor. "Bizi bu konuda bilgilendirmeye devam et. Yardıma ihtiyacın olursa, bulursun."

"Ne kadarını yapabileceğinden emin değilim ama teşekkürler," der Nick ve telefonu kapatır. Telefonu Remy'ye geri atıyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. Ben her şeyi sindirmeye çalışırken Sy odada volta atıyor.

Sy parçaları birleştirerek, "Yani bu telefonun şifresi sende," diyor. "Ve Mercer'ın size söylediğine göre, gerektiğinde belirli yerleri patlatabilecek şekilde programlamış."

"Evet," diyor Nick. "Leticia Lucia çok sertti."

"Tate'in ona aşık olmasına şaşmamalı," diyor Remy, gözleri telefonun karanlık ekranına sabitlenmiş bir halde.

"Ama ne amaçla?" Sy soruyor, her zaman tüm ipuçlarını yakalamaya çalışıyor. Sebep. Sebep. *Neden.*

"Kaldıraç için," diyorum boğazımdaki yumruyu zorlayarak. "Bu Leticia'nın bombası değil, çocuklar. Babamın. Ondan uzaklaşmak için -Tate ile hayatını özgürce yaşamak için- kendi silahını ona karşı kullanmanın bir yolunu bulmak zorundaydı."

Çünkü o bu oyunu benden daha iyi anlıyordu. Özgürlüğünü, gerçek özgürlüğünü kazanmak için babamızın canını almaya razı olmalıydı. Ya da en azından bunu yapacağını düşünmesini sağlamalıydı.

Bana yaptığı şeyin aynısı.

"Akıllıca," diyor Remy, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Siktiğimin psikopat babaları, Forsyth'in en büyük ihracatı." Çocuklara bakıyor. "Böyle olmayacağımıza söz ver."

Nick bana bakıyor, gözleri karnımda, sonra yüzüme bakıyor. "Leticia'nın o telefon fünyesiyle ne yaptığını bilseydik, kendimi çok daha iyi hissederdim." Bana yaklaşıyor, yanaklarımı büyük, sıcak avuçlarının içine alırken mavi gözleri benimkilere dikiliyor. "Düşün, LB. Onu nereye saklamış olabileceğini bilmediğine emin misin? Yatağının altındaki döşeme... İçinde başka bir şey yok muydu?"

Başımı sallayarak beynimi yokladım. "Aşağıda başka bir şey yoktu ve gerçekçi olalım Nick. Bu kadar önemli -bu kadar tehlikeli- bir şeyi mümkün olduğunca yakınında tutardı. Uçurumdan düştüğünde üzerindeyse, o zaman muhtemelen-" Ciğerlerim kelimeleri boğazıma geri tıkıyor, gözlerim yerinden fırlıyor.

Baronlar almış olabilir.

Nick'in gözleri benimkilerle buluşuyor ama ben çoktan harekete geçip odanın diğer ucuna fırlıyorum.

"Ne-" Sy soruyor ama ben durmuyorum.

"Bunca zamandır," diye mırıldanıyorum. Nick'in eli başımın üzerinden uzanıp kapıyı iterek açıyor. Ben nasıl aceleyle hareket ediyorsam, o da yanımdan hızla geçip çatı katının beş basamağını bir sıçrayışta iniyor. En altta kollarını açmış beni bekliyor, kalçalarımdan tutup beni aşağıya kaldırıyor.

"Orospu çocuğu," diye bağırıyor Sy, Archie ayaklarının arasından fırlıyor. "Lütfen bana paylaşmadığın başka sırların olduğunu söyleme."

Nick ve benim sırlarımız var. Motelde aramızda geçenler, kafes, riskli bir Rus ruleti oyunu, Ashby'nin güvenlik görevlisini ziyaretimiz... Ama bu onlardan biri değil. Bu, bunca zamandır gözümüzün önünde olan şeyi göremeyecek kadar kör olmamız.

"Az önce gördüm," diyorum Nick'e, Remy'nin dağınık masasına doğru koşarken. "Oylamanın yapıldığı gün Remy'nin bruin rozetini ararken-" Bir yığın kalemi karıştırıp bir kenara atıyorum.

Remy'nin çekmecelerini karıştıran Nick, "Bilmeliydim," diye homurdandı. Bunu bilmem gerekirdi."

"Bu da ne böyle?" Remy önündeki manzara karşısında dehşete düşmüş bir halde içeri girdi. Nick ve ben onun eşyalarını çılgınca karıştırıyor, boya tüplerini yere savuruyorduk.

Nick ve ben hep bir ağızdan ona doğru dönerek, "Telefon nerede?" diye bağırdık. "Ne telefonu?" Kafası karıştı ve benim buna ayıracak vaktim yok.

"Babandan çaldığın," diye ısrar ediyorum. "Kırmızı telefon!"

Tanıma duygusu gözlerini aydınlatıyor ve Nick'i bir kenara iterek yatağının yanındaki komodine doğru yürüyor ve en alttaki çekmeceyi açıyor. Remy eski kırmızı telefonu çıkarıp ucundaki kabloyu çekerken biz de hemen yanına koşuyoruz.

"Babamın kim olduğunu öğrendiğimizden beri şarjlı tutuyorum." Sy ile aramıza bakıyor ve açıklıyor: "Biri onu ararsa diye, başka bir Kral. İstihbarat, değil mi?"

Nick başını Remy'ye doğru sallıyor ama ben elimi uzatıyorum. Pürüzsüz metali avucuma bastırıyor ve ben uzun bir süre ona bakarak ağırlığını test ediyorum. Leticia'nın bunu günlerce, belki de haftalarca elinde tuttuğunu düşünmek ne kadar tuhaf.

Güç düğmesine bastığımda, bir parıltıyla açılıyor ve bir güvenlik ekranı erişmek için benden bir şifre istiyor.

"Bana lazım-"

Nick sayıları ezberlemiş bir şekilde aceleyle okuyor. "Dört, sıfır, sıfır, dokuz."

Numarayı tuşluyorum ve ana ekran canlanıyor.

Sy ve Remy sessizce yakınlarda geziniyor ve haklı olduğumuzun şokuyla -bu kız kardeşimin silahıydı- Tristian'ın o gece bize söylediklerini hatırlıyorum.

"*...eğer hatırladığım buysa, uzaktan patlatıcı konusunda yardıma ihtiyacı vardı... Üzerine bir grup kontak bıraktım. Tek yapması gereken seçtiği kişiyi aramaktı ve fünye patlayacaktı."*

Kişileri parmaklarımla açıyorum ve işte orada.

Babamın evi.

Altında *Babamın Ofisi*, *Zula Evi* ve *Kappa Kardeşlik Evi'nin* irtibat bilgileri yer almaktadır.

Nick parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Biliyordu," dedi, volta atarak uzaklaştı ama hemen geri döndü. "Remy'nin babası o telefonda önemli bir şey olduğunu biliyordu ama içine giremiyordu. *Lanet olsun*." Her şeye rağmen Nick'in gözleri bulmacanın bu eksik parçasının heyecanıyla parlıyordu.

"Biz burada değiliz," diyorum onlara, dört kişiye bakarak. Neden bilmiyorum ama içimde bir düğüm var ve bunu fark ettiğimde çözülüyor. Yukarı bakarak Sy'ın bakışlarıyla buluşuyorum. "Kule, genelevler, Prens'in sarayı, Baron'un mahzeni... hiçbiri burada değil. Sadece Kuzey Yakası."

Leticia, Forsyth'i bir piyon olarak kullanmayı hiç planlamamıştı.

Remy elini kaldırarak şöyle der. "Bekle. Baban neden kendi bölgesine bomba yerleştirsin ki?"

"Yapmazdı," diye cevap veriyorum, yeşil gözlerini tutarak.

"Onları kız kardeşin dikti," diyor etkilenmiş görünerek. "Gerçekten çok sertti."

Daha fazlasına aç bir şekilde telefonun geri kalanına bakmaya başlıyorum ama her şey boş, neredeyse fabrika ayarlarında. Uygulama yok. Tarama geçmişi yok. Mesaj yok.

Arama geçmişi hariç.

Tek bir kayıt Tate ve Leticia'nın ölümlerinden üç gün öncesine ait; yedi dakika süren ve bir şekilde hemen tanıdığım bir numaraya yapılan bir arama.

Babam.

"Sy omzumun üzerinden bakarak, "Yani tek yapmanız gereken bir düğmeye basmak ve Kuzey Yakası..." diye söze başlıyor. Kelimeleri yüksek sesle söylemiyor ama yine de hepimiz duyuyoruz. Bu telefonla Lionel Lucia'yı avucumun içinde tutuyorum.

Gerçekler üzerimize yıkılırken uzun bir sessizlik oluyor. Diğerlerinin ne düşündüğünü bilmiyorum ama benim düşüncelerim çelik gibi sağlam. Kız kardeşimin nasıl hissettiğini merak ediyorum. Tereddüt etti mi? Kendi ölümünden günler önce onu öldürebilirdi ama yapmadı. Yapmak zorunda kalmayacağını mı umuyordu? Hepsi çok ikna edici bir blöf müydü?

Kafamı kaldırdığımda, Nick'in bilmiş bakışlarının yoğunluğuna tutuluyorum. Aramızda bir anlayış titreşimi geçti. Crane Motel'de, Hideaway'in bodrumunda, burada, kulede geçirdiğimiz o uzun geceler...

Bana Nick Bruin'i nasıl okuyacağımı öğrettiler. Nick Bruin'e de beni nasıl okuyacağını öğrettiler.

Yavaşça başını sallıyor ve cebinden kendi telefonunu çıkarıyor. "Güney Yakası'nı arayacağım," diyor, bir sonraki hamlemin çoktan farkına varmış - belki de benden bile önce.

Remy iç çeker, o anın önemini çoktan kavramıştır. "Babama ulaşacağım." Endişeli bakışlarım karşısında sıkı bir sırıtışla karşılık veriyor. "Merak etme Vinny. Aileden anlamayabilir ama işten anlar." O ve Nick telefonlarını kulaklarına dayayarak odadan çıkarken üzerime ürkütücü bir durgunluk çöküyor.

Sy kapı aralığında duruyor, kollarını çıplak göğsünde kavuşturmuş. "Lavinia," diyor, benzer bir ürkütücü durgunlukla bana bakarak. "Emin misin?"

"Bizi tehdit etti," diyorum, anlamasını dileyerek. "Leticia bana bir hediye bıraktı. Belki ölmeyi planlamamıştı ama ölme ihtimaline karşı bana parçaları bıraktı ve bu..." Başım titreyerek onu olduğu gibi hatırlamaya çalışıyorum. Zarif ve güçlü ama aynı zamanda acımasız ve soğuk. "Benim için yaptığı tek güzel şey bu." Leticia'nın bu küçük ipuçlarının -bu gizli, nazik, şefkatli şeylerin- bir anlamı olmalı.

Gözlerimi arıyor, ben de bekliyorum. Gerçek şu ki, Sy bana durmamı emretseydi, yapardım. Bundan hoşlanmazdım. İçimde boş bir kızgınlık çukurundan başka bir şey kalmayana kadar beni yiyip bitirir, aşındırır ve mahvederdi, ama iyi bir Kraliçe'nin yapması gerektiği gibi emirlerini yerine getirirdim.

Tek yapması gereken bunu söylemek.

Kollarını açıyor, elleri bana uzanıyor. Beni çıplak göğsüne doğru çektiğinde, alnıma kondurduğu öpücük yavaş ve yumuşak, dayanılmaz derecede sıcak. Kelimeleri alnıma karşı söylüyor. "Ashby'yi arayacağım."

Telefona dönüp baktığımda, Sy'ın kendi odasına gittiğini gördüğümde endişelenmeli ya da korkmalıyım, ama aslında tek hissettiğim emin olmak. O kadar eminim ki, arama geçmişini açtığımda, telefonu kulağıma götürerek son aramayı tuşlamak çok kolay oluyor.

Zil çaldığında, formaliteleri düzenleyen Düklerimin uzaktan gelen seslerini duyarak ana odaya doğru gözümü kırpmadan yürüyorum. Merdivenlerden çıkıp çatı katıma girmiştim ki diğer uçtaki telefon çaldı.

Uzun, parazitli bir duraklama oluyor ve sonra, "Tisha?" Babamın onun adını böyle söylediğini duymak -sessiz ve şaşkın, temkinli bir umutla dolu- yumruğumun telefonun etrafında sıkılmasına neden oluyor. "Tisha," diye tekrarlıyor, "neredesin?"

Cevap verdiğimde çoktan saat odasına ulaşmıştım, sesim sıradan. "Yerde, bir kutunun içinde kilitli."

Emici nefesi kulağımı delip geçiyor. "Bu telefonu nasıl aldın?"

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Merak ediyorum, merdiveni dikkatle açık kapağa doğru tırmanıyorum. "Saul her şeyi berbat etmeden önce planında ne kadar ilerleyebildi?"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye çıkıştığında sesinde hayal kırıklığı çınlıyor.

Yani bilmiyordu.

Hiçbir şey bilmiyordu.

Bu düşünce hem eğlenceli hem de çileden çıkarıcı. "Ne hakkında konuştunuz?" Boş merakımı yüzeye vurarak soruyorum. "Seni bu numaradan aradığında -belli ki ona ait olarak kaydetmişsin- ne konuştunuz?"

Verdiği cevap ses tellerimi titreten bir hırçınlıkla söyleniyor. "Senin hakkında konuştuk, Lavinia. Yatak odanda, o sandığa vurarak ne kadar dayanılmaz olduğunu. Seni orada ne kadar tutacağımı." Sesindeki memnun alaycılığı duyar gibiyim. "Süresiz olarak, hatırladığım kadarıyla."

Doğrulama içimden sert bir nefes çekmeme neden oluyor ama devam ediyorum. "Patlayıcılarınızı bulduk," diyorum çan kulesinin serin sabah havasına doğru yükselerek. "Onları saatin içine mi yerleştirdin? Zekice. Tabii şimdi düşünüyorum da, çok açık. Sembollere karşı hep bir ilgin vardı. Tristian Mercer'ın onu etkisiz hale getirmemize nasıl yardım ettiğini görünce, beni gerçekten öldürecek cesaretin olup olmadığını asla bilemeyeceğim sanırım."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra alçak sesle, nahoş bir kıkırdama duyuldu. "Gerçekten sadece bir tane ekeceğimi mi düşünüyorsun?"

Hiç vakit kaybetmeden cevap veriyorum. "Evet. Kendi arıza emniyetiniz için bir arıza emniyetine sahip olamayacak kadar kibirlisiniz. İşte bu yüzden, Leticia ve Perez'in gidişiyle, tüm bölgeniz dağılıyor."

"Ne istiyorsun?" diye çıkışıyor, diken hedefine ulaşıyor.

"Yanıldığını söylemek için aradım," diyorum Forsyth'e bakarak. "Aslında bir süre sana inandım. Ama sonra bu sabah uyandım ve bir aydınlanma yaşadım." Gözlerimi uzaktaki ufka çeviriyorum ve Dul Kayası'nı, yani uçurumu görüyorum. "Leticia beni seviyordu."

Homurdanıyor. "Hayal görüyorsun."

Başımı sallıyorum. "Onu bana karşı zehirledikten sonra bile. Onca yıllık rekabet ve kavgadan sonra bile. Onu kendine benzetmek için çok uğraştıktan sonra bile. Onun ruhunu söküp atamadın." Bu heyecan verici, bu yeni farkındalık gözlerime bir karıncalanma getiriyor. Kalın kalın gülerek, "Sanırım bundan şüphelenmiş olabilirim. Beni çok incitmesine rağmen onun için bu kadar yas tutmamın nedeni buydu. Bir süreliğine kafam karışmıştı ama haklıydım." Başımı sallayarak bunu ondan çok kendime onaylattım. "Onun yasını tutmakta haklıydım."

Cevabı keskin ve sabırsız bir şekilde gelir. "Leticia seni sevmedi."

Acı tatlı bir gülümseme dudaklarıma değiyor. "O yaptı. Öyle olduğunu biliyorum, çünkü zekiydi. Çok zeki değil miydi?" Ona cevap verme şansı tanımıyorum. "Bu oyunu nasıl oynayacağını biliyordu ve bu da seni öldürmesi gerektiğini bildiği anlamına geliyor. Ama yapmadı." Başımı arkaya eğip, güneş ışığının örtüsü altında gizlenmiş, görüş alanımın hemen dışındaki tüm yıldızları hayal ediyorum. "Bu telefonu kullanmadı çünkü beni de öldürebilirdi."

Çarpık ve karmaşık bir şekilde, babam başından beri haklıydı. Kız kardeşimin ölümüyle bir ilgim vardı. Eğer babamızı öldürüp Kuzey Yakası Kraliçesi olarak yerini sağlamlaştırsaydı, kurşun geçirmez olurdu. Saul ve Daniel ona dokunamazdı. Ama o tereddüt etti. *Benim* için.

Babam, "Leticia'nın seni öldürme şansı olsaydı, hiç tereddüt etmezdi!" diyor.

Ama nüfuz etmiyor.

Artık değil.

Kız kardeşim beni severdi. Annem beni severdi. Hiç sevmeyen tek Lucia'nın yasını tutmaya değmez.

Ve yapmayacağım.

"Evde yalnızsın, değil mi?" Arkamda bir kıpırtı duyunca omzumun üzerinden bakıyorum ve üç Dük'ün de bir metre ötemde durduğunu görüyorum. Ne kadar zamandır orada durup beni dinlediklerini merak ederek gözlerimi kırpıştırıyorum. Duygusuzca babama, "Öyle olmalısın. Sana gerçek sadakati gösterecek kimse kalmadı. Sadece ilk düzensizlik belirtisinde kaçan hamamböcekleri."

Nick başını eğerek selam verirken Remy sırıtıyor.

Sy'ın gözleri uzaklara, Kuzey Yakası'na sabitlenmiş, bekliyor.

Küstahça sorar, "Neden umursuyorsun? Küçük bekçi köpeklerini göndermeyi mi düşünüyorsun?" Babamın sesine bakılırsa, bunun gerçekleştiğini görmekten daha çok istediği bir şey yok.

Ama başımı iki yana sallayıp gökyüzünü seyretmek için geri dönüyorum. "Hayır. Sanırım sadece fikri hoşuma gidiyor. O büyük, boş kutuda yapayalnızsın. Artık bekçi köpeğin bile yok."

"İhtiyacım yok!" diye patladı. "Bir Kraliçe'ye ihtiyacım yok ve kesinlikle bir kıza da ihtiyacım yok. Evim boş çünkü hiçbiriniz gereken özelliklere sahip değilsiniz!"

Başımı salladım, sırtımı dikleştirdim. "Bilmem gereken tek şey buydu."

Çağrı keskin bir titreşimle sona eriyor ve ben onlara dönüyorum - Düklerime ve Kralımıza. Hepsinin yüzünde aynı ifade vardı - bir dövüşçünün kaşları çatılmıştı - atılacak yumruğa hazırdılar. Lensleri çekmemi izlerken yüzleri daha da sertleşiyor.

"Bana yumruk atmayı öğrettiğin günü hatırlıyor musun?" Sy'a ne kadar acı verdiğine şaşırdığımı hatırlayarak soruyorum. "Asla öfkeyle yumruk atmamamı söylemiştin; öfkemin beni yönlendirmesine izin verirsem yere çakılacağımı söylemiştin."

Sy başını sallar. "Hatırlıyorum."

Bakışlarını tutuyorum, çünkü bilmelerini istediğim bir şey varsa o da bu. "Bu öfke değil, buna hakkım olsa bile. İntikam da değil." Bakışlarım, mavi gözleri bana gururla parıldayan Nick'in üzerinde duruyor. "Bu özgürlük."

Sonunda Sy haklıydı.

Saul ve babam gibi adamlar söz konusu olduğunda, bu çok kolay. Başparmağım ekrana dokunuyor ve gerçek şu ki, hiçbir şey hissetmiyorum. Heyecanlanmıyorum. Suçlu hissetmiyorum. Korku ya da pişmanlık yok, içgüdüsel, son anda geri alma isteği yok.

Sadece ben ve Düklerim varız, bakışlarımızı Kuzey Yakası'na çeviriyoruz.

Nefesimin boğazımda takılı kaldığı mutlak bir durgunluk anı var. Remy'nin eli benimkine dolanıyor ve ben sedir sandığı düşünüyorum -eski yatağımın ucundaki- o sırada flaş patlıyor. Uzakta ani bir parıltı, sanki Forsyth'in kendisi bir silahı ateşliyor, orada ve yok oluyor. Nick'in parmakları diğer elimle birleşiyor ve başımızın üstünde birleşiyor,

Kuşlar çan kulesinin tepesindeki tüneklerinden ürkerek rüzgâra doğru koşuyorlar. Depremden önce onlar hissediyor ve hepimizin gözleri kuzeydeki alev topuna sabitleniyor, alevleri toz bulutu kaplıyor.

Ses bir saniye sonra geldiğinde Sy'ı arkamda hissedebiliyorum, sıcak avuçları omuzlarımda kıvrılıyor. *Çatırtı* boş sokaklarda ve metruk binalarda yankılanıyor. Garip. Daha büyük, daha gürültülü olması gerektiğini düşünüyorum. Bunun yerine, yanıp sönüyor ve hemen azalıyor, altımızdaki insanlar sanki hiçbir şey olmamış gibi günlerine devam ediyorlar.

Beni Kraliçe yapan Sy'a sırtımı yaslıyorum ve içime temiz bir nefes gibi dolduğunu hissediyorum. Uzakta bir kutu yanıyor ve tek hissettiğim rahatlama.

Lucia ismi yaşamayacak.

Ama Perilini, Maddox ve Bruin yapacak.

30

Nick

"YÜCE TANRI."

Lavinia'nın sırtına düşüyorum, sikim sıcak amının içinde seğiriyor. Dirseklerini eski şifonyerimin üstüne koymuş, aynadan göğüslerini harika bir şekilde görebiliyordum. Her şeyiyle mükemmeldi.

Nefes nefese, "Tatmin oldun mu?" diye soruyor. Gözleri yansımadan benimkilere kilitleniyor, yanakları pembenin en lezzetli tonunda.

"Daha *yeni sikildim" -pembe*.

Remy bu renk olayında bir şeyler bulmuş olabilir.

Boynuna bir öpücük kondurmak için eğildim. "Kısmen. Bu sadece çocukluğumun yatak odasında sevgilimi becermek için bir numaralı fantezimdi. Yatakta altı farklı şekilde, yatak odasının kapısına karşı, göğüs sikişi, oral seks, tabii k i . . ." "Listede on farklı pozisyon daha var."

İç çekiyor, ama memnuniyetle dolu. Öyle de olmalı. Şükran Günü yemeğinden sonra, gerçekten ihtiyacı olan tatlıyı vermek için onu buraya sürükledim.

"Biraz ağırdan alman gerekecek, çünkü ailenin burada ne yaptığımızdan haberdar olduğunu bilmek zaten yeterince tuhaf hissettiriyor."

Homurdanarak, "*Seks terapisti olan* annem iki ergen erkek çocuk yetiştirdi. Bu evde sekiz yıl boyunca kirli çarşaflar ve uzun duşlardan başka bir şey olmadı. Yatağı kirletmediğim için mutlu olacaktır." Şifonyerin üst çekmecesini açıp eski bir tişört çıkarıyorum. Yavaşça çekip çıkarıyorum, bir elimle sikimi bezin içinde tutuyorum ve diğer elimle Lavinia'nın bacaklarının arasına uzanarak sızan dölleri onun kaygan, iyi sikilmiş amına doğru sürüklüyorum.

Ben onu tekrar içeri iterken mırıldanıyor ve bacaklarını benim için daha geniş açıyor. Bu hareket otomatik, parmaklarını şifonyere dayadığım eliyle birleştirirken yüzünde gördüğüm hüzünlü ifadeye sonradan eklenmiş bir düşünce. "Eve gitmek için sabırsızlanıyorum. Sence Remy daha önce ciddi miydi?"

"Evet," diye cevap veriyorum hemen, iç bacaklarını temizlemek için döl bezini top haline getiriyorum. "Remy söz verme konusunda *asla* ciddi değildir."

Üçümüz de Lavinia'da babasını öldürdükten sonra pişmanlık, hatta keder izleri arıyoruz ama asla bulamıyoruz. Tek bulduğum şey *bu;* parmaklarımı incelerkenki yumuşak, kendinden emin bakışı. Bir şey varsa, daha mutlu görünüyor. Yerleşmiş. Remy bile tek gördüğünün temiz, saf beyaz olduğunu söylüyor. Bu yüzden bir sonraki dövmesini onunla yaptırmasını istedi.

Bu yüzden Sy ve ben de aynı şeyi talep ettik.

"Bu tam olarak geri alabileceğimiz bir şey değil." Gözlerinde yumuşak bir şüphecilik var. "Emin misin Sy-"

"Evet," diye ısrar ediyorum, eğilip kürek kemiğindeki yara izinin üzerine nazik bir öpücük konduruyorum. "Sy ve Remy benim zaten iki yıl önce bildiğim şeyi fark ediyorlar. Bizim için başka kimse yok Lavinia." Yine de bildiğinden emin oluyorum: "Hayır diyebilirsin. Eğer hazır değilsen ya da-"

"Nick." Bakışlarımla buluşuyor ve bana küçük, memnun bir gülümseme veriyor. "Ben hazırım."

Başımı sallayarak kirli gömleği atacak bir yer bulmak için etrafıma bakınıyorum. Boş çıkınca çekmeceyi tekrar açıp içine tıkıştırıyorum.

Lavinia sarsılarak ayağa kalkar, çenesi düşer. "Aman Tanrım!"

"*Her neyse,*" eteğini kalçalarının üzerinden sıyırıp onu döndürüyorum, "eğer bugün seni becermemi istemeseydin, iç çamaşırı ve pantolon giyerdin. Onun yerine eteğin altında komando gibi duruyorsun."

Etek ucunu çekiştirip kırışıklıkları düzeltiyor. "Güzel Nick Bruin, her zaman romantik." Eğer bu kız ukalalık yapmasaydı, doğru söylemezdi, ama gözlerindeki parıltıyı görüyorum.

Minik Kuşum beni seviyor.

Yataktan hırkasını alıp ona veriyorum. Üstünü örterken gözleri kapıya kayıyor ve "Sence aşağıda konuşmaları bitmiş midir?" diye soruyor.

"Onlar" şüphesiz kardeşime ve annemize bir gönderme. Remy ve babalar mutfak temizlenir temizlenmez bodruma gittiler ve ben de Lavinia'yı buraya sürükledim. Ama kardeşim büyük olasılıkla masada oturmuş, üçüncü dilim turtadan pişmanlık duyuyor ve yeni unvanıyla ilgili hayatının dersini alıyor.

Kemerimi bağlayarak cevap veriyorum: "Bundan şüpheliyim ama sanırım bir kardeş ve komuta yardımcısı olarak işim, gidip onun kıçını kurtarmam gerektiği anlamına geliyor."

Gözlerini deviriyor ama yanağımdan öpüyor. "Sen git. Ben birazdan banyoda olacağım, zar zor silmiş gibi yaptığın dölleri temizleyeceğim."

Ona göz kırparak, dışarı çıkarken kıçını izliyorum. Merdivenlerden aşağı koşarken koridordaki banyo kapısının kapandığını duyuyorum. Mutfak kapısında durakladığımda kardeşimin tedirgin sesini duyuyorum. "Anne, biliyorum. Söz veriyorum-"

"Tutamayacağın sözler verme Simon." Ses tonunda genellikle gizli tuttuğu bir şey var. "Saul'u dışarı çıkarmak başka bir şey. Bundan hoşlanmadım ve umarım başka bir insanın canını almanın duygusal bedeli hakkında bir terapistle konuşuyorsundur, ama Lionel Lucia'nın peşinden gitmek?"

Hararetle, "Lionel'in ölümüyle hiçbir ilgim yok. Bu şehri patlayıcılarla donatan oydu. Bunun geri tepmesi an meselesiydi, kelimenin tam anlamıyla."

Resmi açıklama bu. Lionel'ın evindeki patlamanın bir kaza olduğu. Kendi kibrinin onu alaşağı ettiği. Patlama ihmal ve dikkatsizliğin sonucuydu. Kimse soru sormadığı için yeterince inandırıcı.

Görünüşe göre annemiz değilsen tabii.

"Simon-" diye başlıyor annem, uyarı sesi iyi bir asker olma zamanımın geldiğinin işareti.

"Maç ne zaman başlıyor?" Odaya girerken sordum. Forsyth'in yıllık rekabet maçı büyük bir karşılaşmadır. DKS genellikle spor salonundaki büyük ekranda gösterir.

"Yedi." Sy saate bakıyormuş gibi yapar. "Artık gitsek iyi olacak."

"Daha işimiz bitmedi," diyor annem, bana olduğu kadar ona da.

"Tabii ki hayır," diyor ve ayağa kalkıp yanağına bir öpücük konduruyor.

Remy odaya girer, bir noktada Lavinia ile bağlantı kurmuştur. İkisi son birkaç gündür birbirlerine biraz yoğun bir şekilde sarılmışlardı ve şu an da farklı değil, içeri süzülürken parmakları aralarında gevşekçe birbirine dolanıyor.

Remy umutla tabaklara bakar. "Hiç yemek kaldı

mı?" Annesi ona gülümser. "Çoktan topladım."

Ciddi bir ifadeyle göğsüne dokunur. "Beni asla hayal kırıklığına uğratmıyorsun, Sarah."

Annemizin dikkati dağılmışken Sy bana sert ve sinirli bir bakış attı. "Beni kurtarmak için zaman ayırdığınız için teşekkürler," diye sessizce tıslıyor.

Burnumu çekerek, "Meşguldüm" dedim.

"Evet," diye gözlerini deviriyor,

"hepimiz duyduk."

Şifonyer duvara çarptığında insanların benim sikiş ritmimi duymasından utanmamı istiyorsa, hiç şansı yok. Omzunu okşadım. "Kıskançlık sende kötü bir gölge, ağabey."

Başını sallıyor. "Sen bir ahmaksın."

"İyi sikilmiş bir sik kafalı."

Yemek artıkları ve iki turtayla dolu olarak West End'e dönüş yolu sessiz bir bekleyiş içinde geçiyor. Ana kavşakta Sy sola, spor salonuna doğru giden sinyali yakar.

Lavinia koltukların arasına eğilip aramıza bakıyor. "Hey, çocuklar? Bu oyunun bir gelenek olduğunu biliyorum ama..."

Cümleyi bitirmesine gerek yok.

Patlamayı takip eden haftayı bir otelde yaşayarak geçirdik - üniversitenin yanında, Kral'ın kasasından ödenen güzel bir otel, kule başka patlayıcı izleri için metodik olarak taranırken. Görünüşe göre Forsyth'te Kral olmak yüklü bir maaşla birlikte geliyordu ve Saul'un bir varisi olmadığı için her şeyi halefine bırakmıştı. Çatı katı da dahil olmak üzere tüm hesapları ve gayrimenkulleri artık Simon Perilini'ye ait.

Ama hiçbirimizin Saul'un mülküne taşınmaya niyeti yok. En azından şimdilik. Biz sadece kuleyi ve merdivenlerini, çan kulesini ve açık gökyüzünü, Remy'nin yaşayan, nefes alan şeyler olduğuna yemin ettiği zeminleri ve duvarları istiyoruz.

Gözlerimiz dikiz aynasında buluşuyor ve Sy tekrar dörtlüleri yakarak uzaktaki yüksek yapıya doğru dönüyor. Saatin ibreleri hâlâ zamanın içinde donmuş durumda ama bina güvende. "Hadi eve gidelim," diye kabul ediyor.

ÇOĞU ZAMAN kim olduğumu ve tam olarak ne istediğimi biliyorum. Babam bana bir tezahürcü olduğumu söylerdi- ve sonra babam eğer geleneksel bir işe girmek istersem, 'motive olmuş kendi kendini başlatan' terimini kullanmam gerektiğini söyledi. Gerçekten, kendimi şaşırttığım pek sık olmuyor.

Ama bazen yapıyorum.

Remy'nin yatağında oturmuş, Lavinia'nın elinin üzerinde nasıl kıvrıldığını izlerken ağzıma bir bira götürüyorum. Lavinia onun tuhaf masa-sandalye-yatak şeyinin üzerinde ama sadece kenarına tünemiş. Avuç içi masaya dayalı ve Remy'nin yüzünde odaklanmış ve yumuşak bir ifade var. Şimdiye kadar düzinelerce, hatta belki yüzlerce dövme yaptığını gördüm - birçoğu doğrudan benim üzerimdeydi - ve her zaman metodik ve hassas.

Ama Lavinia'yla yaptığı gibi çalıştığını hiç görmemiştim. Saçını kulağının arkasına sıkıştırıp duruyor, ama tutacak kadar uzun değil, bu yüzden geri yayılıyor ve bunu tekrar tekrar yapıyor, hayal kırıklığına bile bakmıyor. Tüm bunlar için fazla dalgın. Yeşil gözleri sanki dini bir şeymiş, tapınmaya değer bir şeymiş gibi kızın tenine odaklanıyor.

Sürpriz şu ki, hoşuma gitti. Birlikte görünüşleri. Remy'nin ona bu kadar saygılı davranması. Lavinia'nın gözlerindeki hayranlık, Remy'nin saçını geriye doğru tutma görevini üstlendiğinde, boştaki elinin parmakları Remy'nin kulağının arkasına doğru kıvrılıyor.

Şişemin boynuna bir şey çarpıyor ve dönüp bakıyorum, kardeşim kendi birasını geri çekiyor. "Evet," diyor, gözleri tekrar Remy ve Lavinia'ya kayıyor. "Bunu hissediyorum."

Bir saat önce Verity tarafından bize teslim edilen Arşidük şu anda Sy'ın kucağında agresif bir şekilde kuyruğunu temizliyor. Otel odasının bir kedi için uygun bir yer olmadığı konusunda ayak direyen kişi olmasına rağmen, Archie'nin sevgisini onu özlemiş gibi tekeline alıyor.

"Gülünç görünüyorsun," diyorum şişemden bir yudum daha alarak.

Sy kendini değerlendirirken kaşları çatılır. Koca bir adam, yetenekli bir dövüşçü, bir katil, West End'in hüküm süren kralı.

Ve kabarık beyaz yavru kedisi.

Sy omuz silkiyor ve birasını dudaklarına götürüyor. "O Arşidük," diye yanıtlıyor, sanki bu tamamen geçerli bir açıklamaymış gibi.

Sanırım öyle.

Dövme tabancasının vızıltısı aniden kesiliyor ve bakışlarımızı masaya çekiyor. Remy işini incelerken dudaklarını büzüyor, elini bir o yana bir bu yana yatırmadan önce parmağını siliyor. Onunla birlikte izliyor ama başını kaldırıp gözüme baktığında memnun olduğunu anlıyorum.

Daha önceki sızlanmalarımla ilgili düşüncelerini açıkça ifade etmek isteyen bir tonda, "O kadar da kötü değildi," diyor.

Alay ediyorum. "Parmaklar çok acıyor. Hepiniz gösteriş yapıyorsunuz."

Sy kendi parmağının etrafındaki gazlı bezle oynuyor. "Zafer dövmelerine göre oldukça kolay."

Remy, Lavinia'nın elini ağzına götürüp parmak eklemlerine bir öpücük kondururken gözlerinin içine bakar. Yoğunluktan kızarır, çünkü bu *sadece* bir zafer dövmesi değildir. İşin acı tarafı, üç erkek aynı kadınla evlenemez. Forsyth gibi bizimki gibi ilişkilerin pek de nadir olmadığı bir yerde bunun pek bir anlamı yok.

Parmaklarımıza dövme olarak yaptırdığımız yüzükler hiçbir şekilde yasal olarak bağlayıcı değildir.

Ama yine de bir vaat.

Ellerini Lavinia'nın kalçalarına koyarak masadan çeker ve kıçına küçük bir tokat atar. "Nicky merhemi yapacak."

Yatağa tırmanıyor ve Sy ile benim aramda oturuyor. Archie onu gördüğünde küçük bir ciyaklama sesi çıkarıyor ve o da uzanıp parmağını burnunun üzerinde gezdiriyor.

"Bana elini ver," diyorum ve o da elini dizime koyuyor. Bir bandı oluşturan dört dar çizgiden oluşan narin tasarıma bakıyorum. "Acımadığına emin misin?"

"Acıyı bilirim Nick," diyerek çeneme dokunuyor, "ve bu o değil."

Ses tonunda suçlama yok, sadece gerçekler var. Lavinia Düşes olarak geçirdiği sürede bir şeyi kanıtladı, istemediği hiçbir şeyi yapmıyor. Ve bu dövme -bu yüzük- kesin bir şeyi kanıtlıyor.

Bizi istiyor.

ERTESİ SABAH, hepimizi yataktan kaldırıp merdivenlerden saat odasına götürüyor, malzemeler ve bileşenlerle birlikte bizi aşağı indirirken gözleri parlıyor. Son birkaç on yıl içinde bir noktada, bir grup Dük bu Allah'ın belası saatin bir daha asla çalışmayacağına karar vermiş ve onu üst kattaki tüm parçalara bağlayan mekanizmaları sökmüş.

"Yeterince yükseğe kaldırmıyorsun," diyor bana bakarken, elleri kalçalarında. Üzerindeki minicik atlet odaklanmama pek yardımcı olmuyor, özellikle de tam boynundan aşağıya baktığım düşünülürse, ama deniyorum.

Tanrım, deniyorum.

Bu kirişlere son tırmanışım onu gözetlemek içindi. Bu seferki ise kardeşime ve bana pinyonu, şaftı ya da her ne deniyorsa onu kaldıracak kas gücü olmamız için zorbalık yaptığı için. Daha çok bir metrik ton ağırlığında devasa bir metal çubuk gibi. Halatlarla donattık, böylece tek yapmamız gereken çekmek ve kirişin yaklaşık yirmi metre aşağısında, kardeşim beni yönetebileceği en samimiyetsiz endişe bakışıyla düzeltiyor.

"Daha fazla bench press yapmalısın, Nicky." Halatı yumruklarının etrafına sarıyor, bir salatalık kadar soğukkanlı görünüyor. "O kadar da ağır değil."

Gözlerim seğiriyor, çenem sıkılıyor. "Üç deyince."

Bu pisliğe kimin bench press yapması gerektiğini göstereceğim.

Saatin önündeki merdivene çıkmış olan Remy, pinyon dişlisinin ucunu tutmuş, onu saat kadranının ortasındaki dişlere yönlendirmeye çalışıyor. Görünüşe göre, bu canavar saatin ibrelerini döndürmekten sorumlu olacak.

Gerçekten olup olmayacağını kim bilebilir?

"Bir, iki, üç." Homurdanarak çekiyorum. Sy ayak uydurmak için dikkatli davranıyor ve şaftın halat beşiğinden kayarak oturma odasına düşmemesini sağlıyor.

"Neredeyse geldik," diye seslendi, Remy'yi izlemek için başını geriye eğdi. Kollarını gererek biraz sağa doğru yönlendiriyor ve sonra- "İşte!" Yerine kilitlendiğini hissedebiliyorum, Remy aceleyle dişli cıvatayı kaydırıp aceleyle sıkıyor. Lavinia ellerini muzaffer bir alkışla birleştiriyor. "Şimdi de-"

"Hallediyorum," diyor Sy, halatı üzerinde durduğu kirişe bağlıyor. Remy merdiveni eskiden sehpanın olduğu yere kadar çekip en tepede sallanana kadar tırmanırken şaftı sabit tutuyor.

Lavinia tüm bunları merdiveni yerden kavrarken izler, merdiven her kaydığında nefesi kesilir. Neyse ki Remy yükseklik konusunda hiçbir zaman beceriksiz olmamıştır -gerçekten öyle olması gerekse bile- ve tavandan çıkan çubuğu kolayca yakalayarak şu anda kollarımı ağrıtmakta olan canavarın şanzıman mafsalını sabitliyor.

Lavinia merdivenin sallanışını izlerken felç geçirmenin eşiğindeydi ama tüm parçaları doğru yapmıştı.

Çok sağlam.

Kendimden çok onun iyiliği için ipi yavaşça bırakıyorum, yüzünün panikten temkinliye ve odayı aydınlatacak kadar parlak bir hale gelişini izliyorum.

"Başardın!" diye bağırıyor ve ayakları yere değdiği anda Remy'yi kutlama amaçlı bir kucaklamayla yakalıyor. Bize, "Hareket ederse bana mesaj atın!" diye emrediyor ve onu elinden tutup merdivenlerden çatı katına sürükleyerek saat odasına açılan kapıdan kayboluyor.

Sy onların gidişini izliyor ve elinde telefonuyla arkasına yaslanıp bekliyor.

Lavinia'nın saat takıntısını hiç anlamamıştım. Anladığından da şüpheliyim. Şimdi içinde neyin gizlendiğini bildiğimize göre, sanki bir şekilde babasının bununla bir ilgisi olduğunu hissedebiliyormuş gibi biraz ürkütücü. O gelmeden çok önce bozulmuştu ama onun cihazıyla sıkışıp kaldığında tamir etme umudu hiç yoktu.

Şimdi, bir şans var ve Lavinia gece gündüz çalışıyor.

tekrar çalışır hale getirmek için. Terliyim, ağrım var ve

Yorgunum ve o şeyi çalıştırdığımızda hiçbir şey olmayacağından da eminim.

Yine de dönüp saatin kadranına bakıyorum.

Görünüşe göre, orada saati ayarlamalarına izin veren bir mekanizma var.

Sy'a soruyorum, "Gerçekten düşünmüyorsun-"

Ancak o zaman şanzıman canlanır, döner. *Saatin*

ibreleri dönüyor.

Eller canlanıp yüzün tepesine doğru ilerlerken tozlu pas çatı katına yağıyor. Donup kaldım, bir parçam bunu derinlerde bir yara gibi hissediyor. Bu saat ben hayatta olduğumdan beri 7:32'de duruyor. Zamanda bir enstantane. West End'in kimliğinin o kadar büyük bir parçası ki, şakağıma dövme yaptırdım, Tanrı aşkına.

Ama daha büyük bir parçam felçli, kırık bir şeyin kimliğimiz olmaması gerektiğini biliyor. İlerleyişini sessiz, karmaşık bir saygıyla izliyorum, eller 3:53'te duraklıyor.

Sy'a dönüp baktığımda, daha iyi gizlese de o da aynı şaşkınlıkla telefonunun ekranına dokunuyor.

Üst kattan gelen ciyaklama sesi, taşların ve mesafenin arasından bile duyulabiliyor.

Biz de merdivenden aşağı süzüldükten sonra basamakları tırmanmaya başladık ve kızımızı krank kolunun yanında sabırsızlıkla beklerken bulduk. Saat odası artık tamamen farklı görünüyor, tüm parçalar ait oldukları yere geri konmuş, temizlenmiş ve yağlanmış.

Lavinia bunu bize bir yarışma programı sunucusu gibi sunuyor ve makineye el kol hareketleri yapıyor. "Çarpma mekanizmasını çoktan çalıştırdık ve karşı ağırlıkları ayarladık. Şimdi sadece sarılması gerekiyor." Kardeşime bakıyor ve başıyla onaylıyor. "Sen olmalısın."

Remy, genellikle dizileri dosyaladığı masanın yanındaki sandalyede oturuyor, elleri başının arkasında tembelce bağlanmış. "Siktir et Sy."

Kardeşim ona bir başparmak işareti gönderiyor ve kola doğru adım atmadan önce avuçlarını iyice ovuyor. Lavinia'yı vücudumun kıvrımlarına doğru çekip çenesini kaldırarak benimle göz göze gelmesini sağlıyorum.

"Bak, akrep ve yelkovanı bağladığımızı biliyorum ama unutma, bu işe yaramayabilir," diye uyarıyorum, şimdiden hayal kırıklığına uğramasından korkarak. "Bu saatin milyonlarca hareketli parçası var. Birkaç denemeden sonra hepsinin bir araya gelip çalışma ihtimali... gerçekçi olmak gerekirse, zayıf."

Yine de bundan daha iyisini bilmeliydim. Gözlerimi tutuyor ve hayal kırıklığına uğramaya hazır birini göremiyorum.

Kazanana kadar savaşmaya istekli bir kadın görüyorum. Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Sar onu, Sy."

Kardeşim ona bakarak krankı kavrıyor ve sırıtıyor. "Bu genellikle benim hedefimdir." Homurdanarak kolu iterken kasları esniyor. Kol her itişte ve çekişte dönmeye başlıyor ve yukarıdaki kablo hareket ederek namlunun etrafına dolanıyor. Lavinia elimi tutuyor, endişeyle izliyor, gözleri odanın arka tarafına, karşı ağırlığın bulunduğu yere, sonra çan kulesine doğru gidip geliyor, sonra tekrar grev trenine dönerek devreyi sürdürüyor.

Bu biraz zaman alıyor, Sy'ın terden nemlenmiş saçları dönüp durdukça gözlerine dökülüyor, tendonları koyu teninin altında kayıyor.

Sonunda, yara.

Yorgunluktan oflayıp puflayarak geri çekiliyor ve "Şimdi ne olacak?" diye soruyor. Gözlerinde kendi heyecanının tohumlarını görebiliyorum ve kadın başıyla yanındaki küçük kadranı işaret ettiğinde bu heyecan büyüyor.

"Şu pimi itin, dişliler devreye girecek."

Sy onu işaret ediyor ve onun cesaretlendirici baş sallaması üzerine dönüp şüpheli bir bakışla ona bakıyor. Asla merak uyandıran bir duraklama yaşamayan Sy, uzanıp onu itiyor.

Tik.

Ken

e.

Kene.

Gözlerimiz birbirimizin gözleriyle buluşmak için dalıyor, nefeslerimiz göğsümüzde sıkışıyor. Ve sonra Lavinia başını geriye atarak kulakları yırtan bir zafer çığlığı atıyor. Her iki yumruğu da havaya kalkıyor ve yüzündeki sevinci izlerken nutkum tutuluyor. Buna bir de tüm dişlilerin dönüp çalışmasını izlemenin şoku eklenince, kendini benimkine doğru fırlattığında onu neredeyse yakalayamıyordum. kollarını havlayarak sevinçli bir kahkaha attı.

"Başardık!" Yüzümü tutarak dudaklarıma sert ve agresif bir öpücük konduruyor ve ışıltılı bir gülümsemeyle geri çekiliyor. Sy ve Remy de aynı şekilde şaşkın görünüyorlar ve belki de Dükler olarak görev süremizin ne kadar boktan olduğunun bir kanıtı olarak bizim de kutlamaya başlamamız biraz zaman alıyor.

"Vay anasını," diyor Sy, hareket eden saat parçalarını incelerken. İzlerken alnını avuçluyor. "Çalışıyor, değil mi?"

Lavinia heyecanla, "Hadi aşağıya inelim-" diyor.

Bir nefesten diğerine, etrafımızdaki hava aniden patlıyor.

Hepimiz yere düşüyoruz, ellerimizi kulaklarımıza götürürken Sy Lavinia'yı korumak için atlıyor. Tek düşünebildiğim gizli bombalar ve güvenlik önlemleri. Bize doğru sürünürken Remy'nin gözlerinden de aynı paniğin geçtiğini görüyorum.

Ancak buna hazırlandıkça, bunun bir patlama olmadığını daha iyi anlıyoruz.

Lanet olası *çanlar*.

Sy'ın elleri yavaşça Lavinia'nın başından çekiliyor. "Ah," diyor ağzından, kansız bir yüzle yukarı bakarak. "Oh, lanet olsun hayır. *Lanet olsun* hayır!"

Remy rahatlamış bir kahkaha atıyor ama ben kardeşime hak vermek zorundayım. Zil sesinden sonra bağırarak, "O şeyin altında mı uyumamız gerekiyor?" diye soruyorum.

Lavinia kesinlikle hayrete düşmüştür. Yavaşça ayağa kalkıyor, ağzı açık bir şekilde gürültüye doğru bakıyor. Daha ayakları kıpırdamadan nereye gittiğini anlıyorum ve onu takip ederken inliyorum, Remy ve Sy da çok

geride değiller.

Saat odasında çanların gürültülü olduğunu düşünüyorsam, çan kulesine çıktığımızda daha da kötüler, bir hava dalgası mavi saçlarını yüzüne savuruyor. Sy parmaklarını kulaklarına sokup tepemizdeki çanlara keskin bir bakış fırlatıyor ama Remy ve Lavinia kesinlikle büyülenmiş görünüyorlar.

"Lanet olsun," diye bağırdığını duyuyorum Remy'nin. "Vinny, bunu sen yaptın. O!"

Ona bir şey söylemek için dönüyor, gözleri merakla parlıyor, ama ben ne olduğunu asla bilemeyeceğim. Bakışları aşağıdaki sokaklara düşüyor ve yüzündeki gevşek, şok olmuş ifadenin ne anlama geldiğini ilk başta anlamıyorum.

Ve sonra ben de bakmak için döndüm.

Altımızdaki sokaklar insanlarla dolup taşıyor.

Depolardan ve binalardan dökülüyorlar, kollarını yukarı kaldırıp dördümüzün durduğu yeri işaret ediyorlar. Onları duyamıyoruz - yüz ifadelerini bile zor seçiyoruz, çok aşağıdalar - ama ne düşündüklerini yeterince iyi tahmin edebiliyorum, çünkü ben de düşünüyorum.

Bir gün, saat 7:32'de, West End'in nefesi kesildi. Onlarca yıldır buradaydı, sessiz ve vakurdu ve bu konuda o kadar öfkeliydi ki, çaresiz yumruklardan oluşan bir grup haline geldik.

Bugün yine kalp atışlarımız var.

Lavinia onlara bakarken kolumu onun omuzlarına doluyorum. Kayıp insanlar. Kırılmış insanlar. Savaşçılar. Bizim gibi insanlar. Şakağına bir öpücük kondurarak ona "Seni çok seviyorum Minik Kuş" diyorum.

Zil sesinden beni duyması mümkün değil ama yine de dönüp bana gururlu ve sert bir gülümseme veriyor. "Ben de seni seviyorum."

Bu sözler asla eskimeyecek. İki yıl önce, incinmiş, korkmuş bir kız botunun tabanını çeneme vurup ruhuma bir iz bıraktığında bunu tahmin edemezdim. Eski Crane Motor Inn'deki o uzun geceler boyunca bilemezdim. Onu Düşes'im yapmak için domino taşlarını yerleştirdiğimde bunun farkında bile değildim.

Küçük kuşlar, çarpıcı engerekler ve kızgın ayılar...
Bunların hepsi vahşi, dirençli şeylerdir.
Ve bir kafes onun kalbini asla tutamazdı.

EPİLOG

Lavinia

"ŞEY, BU..." Bir kartopu Sy'ın kulağının yanından vızıldayarak geçip arkasındaki duvara çarpıyor.

Nick silahına uzanıyor.

"Ciddi misin?" Sy'ın bakışı ölümcül ve bıkkınlığın karakteristik bir karışımı. Elini uzatıyor. "Özellikle ateşli silah yok dedim."

"Bir suikast girişimi olabilirdi." Nick iç çeker ama silahı Sy'ın avucuna koyar. Sanki botunda bir bıçak olduğunu bilmiyormuşuz gibi.

"Üzgünüm dostum." Atıcı, önünde Yunanca LDZ harfleri olan bir çorap şapkası takan bir adam, bir avuç kar daha almak için eğilmeden önce omuz silkiyor. "Benim hatam."

Sy, Lordların arka bahçesinde kendisine neredeyse çarpacak olan çocuğa ters ters bakarak, "Bu *çok fazla,*" diye bitiriyor sözlerini. Burası bir tür büyülü kış harikalar diyarına dönüştürülmüş.

"Tucker!" Dimitri Rathbone kalabalığın arasından çıktı. "Sik kafalı olmayı bırak."

Tucker ayaklarının dibine saçılan karı yere düşürür. "Evet,

efendim." "Git misafirlerimize içecek bir şeyler getir."

"Hallediyorum." Tucker arkasına bile bakmadan koşarak bahçenin karşısındaki bara gidiyor. Atkımın içine girdiğimde birçok LDZ'nin Tucker'a benzediğini fark ediyorum. Sarhoş, mutlu ve şakacı.

"Bu çok ayrıntılı olmuş." Remy'nin gözleri canlı bir yeşil, her şeyi içine çekiyor. Yeni ve farklı bir şey görmeyi seviyor ve Güney Yakası'nın karlı, parlayan bir bölgesi kesinlikle farklı. Çenesini uzaktaki tepeye doğru sallayarak, "Buradan gerçekten kızakla kayabiliyor musun?" diye soruyor.

Rath onun bakışlarını takip ediyor. "Evet, çok eğlenceli, özellikle de kız arkadaşınla birlikte iniyorsan. Bir uçurumdan düşüyormuşsunuz gibi hissetmeniz için tasarlanmış."

Remy ve ben bakışlarımızı paylaştık. "*Ah*, belki sonra."

"Lav!" Story'nin mutlu, sarhoş sesi çınlıyor. Bir dakika sonra beni sıkıca kucakladı. "Sen ve arkadaşların gelebildiğinize çok sevindim!"

Ben de gülerek onu kucaklıyorum, coşkusu bulaşıcı. "Ben de."

Kardeşliklerin birbirlerinin etkinliklerine liderliklerini davet etmeleri tamamen duyulmamış bir şey değil. Hepimiz Baron'un ekinoks kutlamasına gideriz ve tüm ev kızları da Screw Year's Eve'de yarışır. Sanırım işler sakin giderse Prens'in Sevgililer Günü partisine de davet ediliriz. Ama iş Kontlara gelince.

Şu anda bir barbekü şakası yapmak ne kadar yanlış?

Killian ve Tristian onun arkasından yürür ve iki Kral başlarını sallar.

"Bu kulağa çok uygunsuz gelebilir," diye başlıyor Tristian.

"O zaman söyleme," diyor Killian, gözleri kısılmış bir halde.

Her neyse. "O patlama ıslak bir rüyadan daha iyiydi." Illian başını sallarken Rath yumruğunu omzuna indirir. Tristan onun kolunu kavrar, öfkeyle bakar. "Tanrım! Ne? Ben sadece Dükleri iyi iş çıkardıkları için kutluyorum."

"Evet," diyor Killian, Tucker'a ve her birimiz için birer içki taşıyarak dönen bir başka LDZ'ye bakarak. "İşler yolunda gittiği için şanslısın, çünkü en başta telefonu programlayan pislik sendin."

"Nasıl olduğunu bilirsin," diye göz kırpıyor Tristian. "İşler benim için bir şekilde yoluna giriyor."

Öykü içeceklerden birini, sıcak, çikolatalı ve üzerinde krem şanti olan bir kupayı alıp bana uzatıyor. Sonra kolunu benimkiyle birleştirip, "Neden gidip bazı aktiviteleri denemiyorsunuz? Lav ve benim kaliteli kız zamanına ihtiyacımız var. Erkeklere izin yok."

Nick kollarını göğsünde kavuşturarak ikimizi inceliyor. "Bilmiyorum."

İkimizin yakınlaşmasından mı endişeleniyor? Muhtemelen, birkaç ay önce ona karşı nasıl çete kurduğumuzu düşünürsek. Garip olduğunu kabul edebilirim ama bir arkadaşa ihtiyacım olduğunu da kabul edebilirim. Sürtükler harika ama bu hayatı anlayan birine gerçekten ihtiyacım var. "Nick, sorun yok. Git hadi."

Öykü'yü bir saniye boyunca süzmeden rahatlamıyor. "Tamam ama Screw Year's Eve'e bir haftadan az bir süre kaldı ve o son şampiyon. Bu bir tür sabotaj olmasa iyi olur."

Yardım için Sy'a bakıyorum ve o da gözlerini devirerek elini Nick'in omzuna vuruyor. "Hadi, küçük kardeşim. Şuradaki kıvırma mı? Buna bayılacaksın. Bir taşı itmek için neredeyse hiç üst vücut gücü gerekmiyor."

Nick ona döner ve-

Olamaz.

Gözlerindeki o yoğun kıvılcımı biliyorum. "Senden daha iyi olacağıma bahse girerim."

Sy lider olabilir ama o hâlâ bir Dük ve rekabet açlığı - kazanma şansı - hâlâ içinden g e l i y o r . "Sıra sende."

Nick eğilip soğuk yanağıma sıcak bir öpücük kondurduktan sonra diğerleriyle birlikte uzaklaştı.

Öykü başını sallayarak onların gidişini izliyor. "O süpürgelerle baş b e l a s ı olacaklar, değil mi?"

Ona yorgun bir bakış attım. "Tahmin bile edemezsin. Dün gece, kafa karıştırıcı derecede şiddetli bir hediye paketleme yarışmasında hakemlik yapmak zorunda kaldım."

Başını merakla eğiyor. "Kim kazandı?" Bu kolay bir cevap. "Ben kazandım."

Bir kahkaha atıyor ve birkaç dakika sonra kükreyen bir ateş çukurunun yanındayız, battaniyelere sarınmış ve çivili sıcak çikolatayı yudumluyoruz. Bunun bir Noel için hiç de fena olmadığını düşünüyorum ve bu bana Nick Bruin'in yoğun bakışları altında geçirdiğim son iki Noel'i hatırlatıyor ve her nasılsa onlar bile Kuzey Yakası'ndaki evimizde geçirdiğimiz Noellerden daha iyiydi.

Avlunun öbür ucundan yüksek sesler yükseliyor ve ben irkiliyorum. "Sence birlikte yalnız kalmaları gerçekten doğru mu?"

"Öğreneceğiz." Kupasını kaldırıyor, gözleri ateş ışığında parlıyor. "Kadeh kaldırmalıyız."

"Neye?" diye merak ettim.

"Üç erkekle sikişen kızlar mı? Kraliçe olmak mı?" Gözlerindeki neşenin bir kısmı kayboluyor. "Boktan ebeveynler kulübünün bir üyesi olmak mı?"

Kupamı kaldırıyorum ve onunkiyle tokuşturuyorum. "Bunların hepsine." İçki aşağı inerken yanıyor, sıcaktan çok likörden.

"Nasılsın?" diye soruyor, isteksiz bir bakışla beni sıkıştırarak. "Gerçekten."

Omuz silkerek, bunu gerçekten düşünmeme gerek olmadığını söyledim. "Daha iyi."

Gözlerinde isteksiz bir şey belirir. "Daniel öldüğünde Killian karmaşık hissetti. Ona hatırlayamayacak kadar kafam güzelken çok derin bir bilgelik verdim ama sanırım şöyle bir şeydi." Bakışlarımı tutuyor, yüzü ciddileşiyor. "Bunu hak etmeyen insanlar için yas tutmak sorun değil - olabilecekleri insanlar için yas tutmak."

Yüzümün yumuşadığını hissediyorum. Bu kasaba için fazla iyi. "Ben iyiyim, Öykü. Gerçek şu ki, babamın kim olabileceği fikrine uzun zaman önce kederlendim. O benim için çoktan ölmüştü."

Yüzüme bakıyor ama samimiyetsizlikten eser bulamayınca kadehini kaldırıyor. "O zaman yeni başlangıçlara kadeh kaldıralım."

Sırıtarak fincanımı onunkine değdiriyorum. "Yeni başlangıçlara."

"Aman Tanrım," diyor aniden, sırtı dikleşiyor. "Lafı açılmışken, Prenses'e olanları duydun mu?"

"Hayır." Kuleye geri taşındığımızdan beri baloncuğumuzda sıkı sıkıya kozalandık. "Bebekle ilgili her şey yolunda mı?"

"Bildiğim kadarıyla bebek sağlıklı," diyor, "ama bir sorun *var*."

Kaşlarımı çattım. "Ne tür bir sorun?"

Öykü komplocu bir sırıtışla eğiliyor. "Prenslerden birinin değil." Çenem düştü. "Ne? Vay anasını."

"Değil mi?" O da benim hissettiğim kadar şaşırmış görünüyor.

"Nereden biliyorlar ki?" Merak ediyorum, çünkü Prenses neredeyse hiç görünmüyor.

Story elini sallayarak, "Auggie bana Prenses dokuz haftaya ulaştığında bebeğe DNA testi yapılmasının standart protokol olduğunu söyledi," diye açıklıyor. Öne doğru eğilip parmaklarının ısınmasına izin veriyor. "Görünüşe göre Piper'ın Prenses olmadan önce bir erkek arkadaşı varmış. Kardeş olmayan. Bunca zaman takılmaya devam etmişler, ki eminim biliyorsunuzdur, bu Psi Nu sözleşmelerinin açık bir ihlalidir."

"Oh," diye cevap veriyorum, göz kırparak. "Bu bir sözleşme gibi bir şey mi?"

"Şey, evet," Öykü arkasına yaslanıp bir yudum daha alıyor. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark etti. "Bekle, Düklerin ev kızı olmak için bir sözleşme imzalamadın mı?"

"Hayır," diyorum, bunun tuhaf olup olmadığını merak ederek. Kontlar bunu yapmaz, o kadarını biliyorum. Ama Dükler yapsa bile, ben onlara bir ödül olarak geldim. Bir esir. Bunun için bir sözleşme yok. "Ama sanırım herkesin anlaşması farklı," diye teklif ediyorum. Başını salladı, öylece bıraktı. "Prensler çok kızmış olmalı."

Başını iki yana sallar. "Oh, bu sefer değil. Killian'ın duyduğuna göre, onun kendisini aldattığını biliyorlarmış ve bunu sorun etmemişler, çünkü onlar da sevişiyorlarmış."

Bunun tek bir anlamı olabilir. "Yani Ashby yeni prensler atayacak." Evlerinin kuralı bu. Üç ay içinde bir varis üretemezlerse, kovulurlar. Bu yüzden son tarih gelip onları sıradanlığa indirgemeden önce bir bebek doğurmak için bu kadar inatla, umutsuzca sevişiyorlar.

"Ve yeni bir Prenses de," diye ekliyor, kupasının üzerinden bana bakarak. "Sanırım Screw Year's Eve için endişelenecek bir Kraliyet üyesi eksildi."

Homurdanıyorum. "Lütfen. Hiçbir prensesin ringe çıktığını sanmıyorum. Yılbaşı geldiğinde hep hamile oluyorlar."

"Vinny!" Avluda adım bağırılıyor. "Gelip bunu görmelisin."

"Çağrılıyorum." Battaniyeyi omuzlarıma toplayarak ayağa kalkıyorum. "Herkesin iyi oynadığından emin olalım."

Düz buz tabakasının etrafında bir grup adam gördüğümde hiç şaşırmıyorum. Rekabet bulaşıcıdır ve artık sadece Dükler curling her ne haltsa onun için mücadele etmiyor... kaya kayması? Buz fırçalama? Kış bowlingi?

"Bu nasıl olimpik bir spor oluyor?" Öykü, Rath'ın kolu kendisine dolanırken onun yanına yaslanarak soruyor.

Killian Payne, süpürgesinin sapına yaslanmış olan Nick'in yanındadır. "Prenslerle ilgili olanları duydun mu?" diye soruyor.

Nick başını sallayarak çenesini eğdi. "Mor sarayda asla drama sıkıntısı çekilmez."

"Söylentiler var," diyor Killian, sesini alçak tutmak için yaklaşarak, "Ashby'nin oğullarını saraya yerleştireceğine dair."

Nick'in kaşları birbirine çatıldı. "Bunu yapamaz. Lex bu yıl mezun oluyor ve Pace de bahar tatilinde bu suçtan hapisten yeni çıktı."

Killian omuz silkerek, "Ben de öyle duydum ve Ashby gelenekleri bozacak kadar gergin olabilir. Babam öldü. Saul öldü. Lionel öldü." Killian başını kaldırıp donmuş gözlerimi bir anlığına yakaladı. "Beşte üç, Nick. Eski nesil altına işiyor."

Sy, belli ki konuşulanların bir kısmını duymuş bir şekilde yaklaşıyor. "Bence bırakalım yapsınlar. Ashby'nin şımarık küçük uyumsuzları, gerçek bir tehdit oluşturan birinden daha iyidir. Zaten hiçbiri gerçek Kraliyet mensubu bile değil." Birasını ağzına götürmek üzereyken duraklayan Sy, Rath'a baktı. "Alınma ama. Açıkçası bu kan bağı saçmalığına inanmıyorum."

Nick, "Ashby'nin var ama." diyor. Gözlerindeki bakış hoşuma gitmiyor, sanki bir karara varmaya çalışıyormuş gibi. Karanlık bir şeyin tohumu büyüyor ve bakışlarını Killian'a çeviriyor. "Baban sana Wicker'ın gerçek soyadını hiç söyledi mi?"

Killian kaşlarını çatarak bir LDZ'nin avlunun karşısındaki ateşi harlamasını izliyor. "Hayır.

Bir şey bildiğini bile düşünmemiştim."

Nick sesini alçaltarak, "Kayes," diyor. "Wicker Kayes."

Gözlerimi kocaman açarak öne doğru sıçradım. "Clive Kayes gibi mi demek istiyorsun?" Şu anda buzun üzerinde çömelmiş, bir kayayı kaydırmakta olan Remy'ye bakıyorum.

Story başını yana eğiyor. "Clive Kayes kim?"

Kupamı sıkıca kavrayıp yutkunuyorum. "O Baron'un mirası." Bu bir yalan değil. Sadece gerçeğin tamamı da değil.

Rath hepimizin düşündüğü soruyu soruyor. "Baron King'in akrabasının East End'de ne işi var?"

Ama mesele de bu. Clive Kayes Baronların Kralı değil. Ve

bunu bir tek biz biliyoruz.

Nick benimle göz göze geliyor, aramızdan sessiz bir anlayış geçiyor. "Peki Ashby'nin soyadıyla ne yapıyor?"

Soru havada asılı duruyor, cazip ama endişe dolu. Eğer Wicker bir Kayes ve Ashby de bir koleksiyoncuysa, diğer ikisi *gerçekte* kimdir?

Düşüncelerimin ağırlığından Tristian Mercer ve Remy'nin yaklaştığını duyuyorum. Sekizimiz tuhaf bir tablo oluşturuyoruz. Kuzey ve Batı. Lord ve Dük.

"Ee," diyor Tristan, gergin sessizliği yararak. "Candy Cocks diye bir oyun duydun mu hiç?"

"BU GERÇEKTEN GEREKLI MI?"

Remy'nin gözbebekleri meme uçlarıma sabitlenirken genişliyor. "Bebeğim, orada çok kaygan olmalısın. Sana elini sürmesine izin veremezsin."

Remy, 'kesinlikle gerekli' olduğunu iddia ettiği bebek yağını sürme bahanesiyle üç dakikadır göğüslerime yağ masajı yapıyor. Kot pantolonundaki çadır, açık bir ereksiyonu ortaya çıkarıyor.

"Bu iz bırakacak!" Nick'in sesi salonda yankılanırken benimkinden önce kibriti çağırıyor.

"Rem," diyorum, hem bıkkın hem de tamamen azmış bir halde, "lütfen bitir de giyineyim."

İç geçiriyor ve geri çekilip beni değerlendirmeden önce son bir kez sıkıyor. "Tanrım, kalabalık meme uçların yüzünden kendini kaybedecek."

"Nick'in kendini kaybedip kıskançlık krizine girmesini mi sağlamaya çalışıyorsun?"

Sırıtıyor. "Yani, geceye kesinlikle ekstra bir heyecan katardı." Parmakları kalçalarımı kavrıyor ama alamıyor, hemen kayıyor. Bana da elini *süremeyeceğini anlayınca* gülümsemesi bozuluyor. "Sadece kıçına tekmeyi bas, tamam mı? İlk kez iki kraliçe kapışıyor ve masada çok şey var."

Ona etkilenmemiş bir bakış attım. "Bahis demek istiyorsun."

"Övünme hakkı, para, bu gece seni ilk kim sikecek..." Bir parmağını bikinimin altına sokuyor ve beni kendine doğru çekerek ağzımı kapatıyor.

bir öpücüğe boğdum. Ellerimi saçlarının arasına sokuyorum ve çok geçmeden belki de ne kadar zamanımız olduğunu merak etmeye başlıyorum.

Tak tak.

Ağzıma karşı inliyor. "Onlardan kurtulacağım."

"*Hayır,*" diyorum bikini üstümü tutarak. "Kim olduğuna bak ve giyinmem için bana zaman ver."

Kapıyı kırıp açıyor, "Selam Verity." diye selamlıyor.

"Tanrıya şükür," diyorum. "İçeri gelin lütfen." Gözleri, üzerlerine bastırdığım kolumun zar zor örttüğü, bikini üstümün parmak uçlarımdan sarktığı memelerime kayıyor. Ona sert bir bakış attım. "Bırak girsin."

Kapıyı açtığında kızıl saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış Verity'yi görüyor. Yüzünü buruşturarak beni değerlendiriyor. "Kusura bakma! Daha sonra gelebilirim. Meşgul olduğunu biliyorum, sadece-"

"Lütfen," diyorum Remy'yi kapıdan kovarak. Verity içeri giriyor ve kilidi açmak için arkasına uzanıyorum. "Remy'nin arkadaşının benim için yaptığı bu bikininin karmaşık bir askı sistemi var, tek başıma beceremiyorum ve bana yardım etmesi gereken kişi iki yaşındaki bir çocuk kadar dikkat dağıtıcı."

Karmakarışık askılara bakıyor ve kıkırdayarak çantasını bir sandalyenin üzerine koyuyor. "Elbette, seve seve yardım ederim."

Soyunma aynasının önüne geçiyoruz ve ben göğüslerimi kupların içine sokmayı başarıyorum -bir nevi. Verity'nin görevi arkadaki çapraz karmaşada gezinmek olacak. "Demek benimle konuşmak istedin?" Ne kadar sessiz olduğunu fark ederek soruyorum.

Gözleri aynada benimkilere kayıyor. "Önemli bir şey değil. Jöle dolu bir çukura atlamak üzere olmadığın zaman konuşabiliriz. Eminim odaklanmaya ihtiyacın vardır."

"Verity." Aynada onunla göz göze geliyorum. "Hayatım haline gelen dehşetten uzaklaşmaya ihtiyacım var. Gerçekten de iki yüz azgın erkek arkadaşının önünde arkadaşımla güreşmek isteyecek bir kıza benziyor muyum?"

"Pek sayılmaz" demeden önce duraksıyor ama kayışları çözüp

üzerimden geçirmeye başladığında dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Geri. "Ama Haley'nin kıçını tekmeledin. Kazanmak için oldukça iyi bir şansın olduğunu hissediyorum."

Gururum okşandı desem yalan olmaz. "Teşekkürler. Şimdi, neler oluyor?" Genelde tatlı ve neşeli olan tavrının ne zaman ciddi bir şeyle ağırlaştığını anlayacak kadar çok zaman geçirdim onun yanında.

Dudaklarını büzerek ipleri düğümlüyor ve sağlam olduğundan emin olmak için çekiştiriyor. "Şey, bir şey var... bir şey." Dönerek çantasının fermuarını açmak için eğiliyor ve bir zarf çıkarıyor. Bakışlarını kaçırırken zarfı bana doğru uzatıyor.

Kaşlarımı çatarak okumak için yaklaştığımda ön yüzünde süslü bir yazıyla yazılmış adını görüyorum. *Verity Sinclaire.* "Nedir bu?" Kâğıdın kalınlığına dikkat ederek soruyorum. Yemyeşil. Zengin. "Düğün davetiyesi mi?"

Dudaklarından gergin bir kahkaha kaçıyor. "Tam olarak değil." Kalın bir kağıt parçası çıkarıyor ve görmem için bana uzatıyor. Parmaklarımda bu kadar yağ varken dokunmuyorum ama bunun kesinlikle bir davetiye olduğunu görebiliyorum. Tepesinde kabartmalı bir taç var ve parlak altın ve gümüş folyolarla süslenmiş. Metin basit bir yazı ve zarif bir el yazısı ile satırlara bölünmüş.

Şöyle yazıyor:

Verity Sinclaire, 6 Ocak'ta Mor Saray'da kutlanacak olan Prenslerin yetmiş sekizinci Maskeli Balosu'na katılmak üzere içtenlikle davet edilmiştir.

Saygın bir onur konuğu olarak, Forsyth'in bir sonraki Prensesi olma fırsatına sahip olacaksınız ki bu en yüksek prestijli pozisyondur.

Kıyafetleriniz ve konaklamanız sağlanacaktır. 3

Ocak'a kadar cevap verin.

"Neden böyle bir davetiye aldığımı bilmiyorum." Kayıp bir ipucu bulmaya çalışır gibi kâğıda bakıyor. "Genellikle üst düzey kız öğrenci birliklerinden ya da varis olmayan eski prenslerin kızlarından seçerler. Cutsluts rütbe bile alamaz."

Kayıp ipucunu kendim bulmaya çalışıyorum. "Bu çok garip." Üstümü düzeltirken kıpırdanıyorum. "Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun? Bir şekilde bizden intikam almanın bir yolu mu?" Bu adamların, masum kızları sırf onları kesmek ve küçük düşürmek için getirdiklerini düşünmeden edemiyorum. Düşük Batı Ender'i sanki bir şansı varmış gibi süslü Prenses taç giyme törenlerine davet edin ve sonra onu tamamen terk edin.

"Oldukça ayrıntılı görünüyor."

Bu olasılık karşısında mutsuz olarak, "Annene gösterdin mi?" diye sordum.

Verity'nin gözleri büyür ve kâğıdı geri alır. "Tanrım, hayır. Ya çok öfkelenecek ya da çok heyecanlanacak. Her iki seçenekten de hoşlanacağımı sanmıyorum."

Verity'nin bana ne giymek istediğimi sorduğu, Düşes olarak katıldığım ilk Cuma Gecesi Fury'sini düşünüyorum. İlk defa biri bana fikrimi sormuştu. Çok şaşırmıştım ve kafam karışmıştı. Şimdi de yüzünde aynı ifade var. "Peki," dedim, "ne yapmak istiyorsun?"

Dudaklarını dişlerinin arasında sıkıyor, gözlerini salonda gezdiriyordu. "Bilmiyorum Lavinia. Son altı aydır çok... *amaçsızdım.* Düşes olmak için onca yıl hazırlandım ve artık bu bir seçenek bile değil."

Kalbim sıkışıyor. "Özür dilerim."

Başını kaldırıyor, dudaklarına bir gülümseme yayılıyor. "Üzülmeyin. Sen harika bir Kraliçesin ve sen olduğun için çok mutluyum. Ben sadece..." Davetiyeye tekrar bakıyor. "Benim için sırada ne var bilmiyorum ama bir grup Prens tarafından aşağılanmak listede yok." Ama sonra gözleri yükseliyor, benimkilerle kilitleniyor ve ben onu görüyorum. Bir baştan çıkarma titreşimi. "Değil mi?"

Kapı çalındı. "Vinny, uyanmışsın."

"Dinle," diyorum küpelerimi çıkararak, "henüz bir şey yapma. Annene söyleme ya da davetiye gönderme. Yarın buluşuruz ve bu işi çözmene yardım ederim, tamam mı?" En azından bunu yapabilirim. Verity son birkaç aydır yaşadığım krizlerde bana o kadar çok yardımcı oldu ki ona borçluyum.

"Tamam." Hâlâ biraz şaşkın görünüyor, davetiyeyi zarfa geri koyuyor

ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Şimdi git biraz bayan kıçı tekmele."

Ben salondan çıkarken avuçlarımız beşlik çakmak için buluştu.

"ow," diye inliyorum tuzluğa uzanırken, göğsüm ağrıyor. On iki saat oldu ve hâlâ fena halde acıyor. Gözlerimi Story'ye dikerken huysuzca ovuyorum. "Mememi tokatladığına inanamıyorum. Hem de *iki kez*."

Kreplerine kaşlarını çatarak rahatsız bir şekilde kayıyor. "Hadi oradan, Lucia. Vajinama diz çöktürdün."

Kuzey Yakası, Batı Yakası ve Doğu Yakası arasındaki sınır çizgisinde bulunan lokantadayız. Güney Yakası'ndan Lordlarının muhtemelen altına sıçacağı kadar uzakta olan Story için en iyi yer değil.

"Ve her neyse," diye ekliyor, gözleri sertleşerek, "sen kazandın."

Aynen öyle. "Öyle hissettirmiyor." Bugün ikimiz de çürük ve ağrılıyız. Aslında maç o kadar yakındı ki puanlarımızı toplayarak karar vermek zorunda kaldık. Vag'a attığım diz beni zirveye taşıdı. Ancak, "Kazanan ganimeti alır." Milkshake'imi tutarak sırıttım.

O da sırıtarak elindeki kahve bardağını benim bardağıma değdiriyor. "Kaybedene muhteşem teselli seksi. Kızgın değilim."

Tam o sırada kapının üstündeki zil çalıyor, gözlerimizi içeri giren kızıl saçlıya çeviriyoruz ve karnım belirsizce çırpınıyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye fısıldıyorum ve Verity gözüme iliştiğinde sıkıca gülümsüyorum.

Ancak Story aynı fikirde değil. "Biz sunumumuzu yaparız, o da hamlesini yapar. Ona bir seçenek ver Lav. Sende daha fazlası var."

Story'ye alaycı bir bakış fırlatıyorum. "Sen pis bir kaltaksın." Tam Verity yaklaşıp yanımdaki banka çökerken bana bir öpücük konduruyor.

"Kusura bakmayın, geciktim," diyor telaşlı bir ifadeyle. "Öğlen oldu ve çanlar..."

Elimi yüzüme vuruyorum. "Kahretsin!" Tamamen unutmuşum.

Sy ve ben iki hafta boyunca grev zincirini sadece öğlen ve gece yarısı çalacak şekilde ayarlamaya çalıştık. West End'liler bu durumdan pek memnun değildi. Şehrin köşesinde çalan çanlar herkesi heyecanlandırıyor ve büyülüyordu. Ama bu kabul edilebilir bir şey değildi. Bir hafta boyunca her saat başında çanlar çalmaya devam edince dördümüz de yorulduk ve yıprandık; bir sonraki saldırıyı bekleyerek her saniyesini diken üstünde geçiren zavallı Archie'den bahsetmiyorum bile.

Artık günde sadece iki kez çaldıkları için, insanlar onları tam anlamıyla takdir etmek için dışarı çıkıyor ve sokakları tıkıyor.

Verity elimi okşadı. "Sorun değil. Aslında çanları gerçekten seviyorum ve yakında bu yenilik geçecek." Dikkatini Story'ye çevirip elini uzattı. "Hey, ben-"

"Verity Sinclaire!" Story onun elini hevesle sıktı. "Lavinia bana senin hakkında çok şey anlattı. Bu gerçekten harika, biliyor musun? Leydi olduğumda Güney Yakası'ndaki her kız benden nefret ederdi. Hiçbir yerde arkadaş bulamadım." Küçük, kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor ama Verity'nin gözleri hüzünleniyor.

"Bu korkunç bir şey."

Öykü başını sallıyor, kreplerini kesiyor. "Yine de sorun değil. Lavinia'yı buldum ve o... şey, hoş tam olarak doğru kelime değil." Bana ters ters bakarak kıpırdandı.

"Lütfen," diyorum milkshake'imi dürterek. "Gecenin sonunda yaptığın o muhteşem ezik seks yüzünden değil de dizim yüzünden vajinan ağrıyormuş gibi davranmayı bırak."

Çenesi öfkeyle düşer. "Bu ne cüret. Lordlarım, hanımefendilerime karşı şefkatten başka bir şey duymayan nazik yaratıklardır." Ama o bile yüzünü sabit tutamıyor, ona attığım bakış karşısında gülmekten kırılıyor.

"Vay be." Verity kızararak aramıza bakıyor. "İki Kraliçe ile öğle yemeği yediğime inanamıyorum. Ve birbirinizi öldürmek için plan yapmıyorsunuz."

Tüm neşe içimden bir kaya gibi düşüyor. Böyle olması çok garip. Kraliçeler kraliçelere karşı. Bu yüzden kendimde

Verity'ye dönüp, "Bence dün bana anlattıklarını Story'ye de anlatmalısın" dedi.

Verity'nin gözleri açılıyor, Story'ye yan gözle bakması ona benim gibi güvenmediğini gösteriyor. En azından şimdilik. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Çenemi siliyorum ve peçeteyi tabağımın yanına koyuyorum. "Babamın bana söylediği son şeylerden biri neydi biliyor musun?"

Benimle Öykü'nün arasına bakıyor. "Hiçbir fikrim yok."

Pencereden dışarıya, sınırlara doğru işaret ederek açıklıyorum, "Bana etrafa bakmamı söyledi. Etrafta çok uzun süre Kraliçe kalmayacakmış. Bize ihtiyaçları kalmayana kadar onları hizada tutmak için Kraliyet adamlarına verildiğimizi söyledi." Nefes veriyorum, omuzlarım çöküyor. "Üzücü olan şu ki, haksız değildi. Benim annem. Sy'ın annesi. Killian'ın annesi. Hatta muhtemelen *senin* annen bile. Onlar oyuncaktı."

Story boğazını temizler. "Ama Lavinia ve ben harcanabilir olmak istemiyoruz. Artık değiliz."

Elimi Verity'ninkinin üzerine koyarak ona yaklaştım ve şöyle dedim: "Kimse yardım edemezken Story bana yardım etti. Saul fedailerini üzerimize gönderdiğinde Sy ve benim için kendini tehlikeye attı. Bunu yapmak zorunda değildi ve ben ona güvenmeyi öğrendim." Sesimi alçaltıyorum. "Bence sen de ona güvenmelisin."

Verity hemen tepki vermiyor. Sıkışan ellerine bakıyor ve düşünüyor ki bu onun sevdiğim bir özelliği. Kanından dolayı Düşes olmak için sıraya girmiş bir kız değil. Çatışma için soğukkanlı bir kafası var.

Kararını verdiğinde çantasının fermuarını açıyor ve davetiyeyi çıkarıp Öykü'ye gösteriyor. Ne yazdığını zaten biliyor. Ona söyledim. Bir plan yapmamız gerekiyordu ama davetiyeyi kendi okuduğunda hiç şaşırmadı.

Öykü içindeki karta bakakalır. "Vay canına, yani senden ne istediler? Seçmeler mi? Prenses için mi?"

Verity omuz silkiyor. "Ashby'nin bu sefer prensesi seçtiğini hepimiz biliyoruz. Eğer bu bir seçmeyse, hepsinin önünde el pençe divan duracağı kişi odur." Bu düşünce karşısında yüzü allak bullak oldu. "Hayır, teşekkürler."

Story ve ben bakıştık. Bu çatışmayı açıklıyor. Prenses, Forsyth'te bir kadın için en imrenilen Kraliyet pozisyonudur. Sadece bebek fabrikası olmak değil. Prensesin şımartıldığı ve hayat boyu şımartıldığı bilinir. Daha az bilinenler ise Autumn gibi geri tükürülen kadınlar.

Story merak ediyor, "Ve senin de bunun bir parçası olmanı istiyor. Neden?"

"Soru bu, değil mi?" Verity bir tutam saçını kulağının arkasına itiyor. Tırnakları mükemmel manikürlü.

"O gece seni spor salonunda gördü," diyorum, Wicker tarafından köşeye sıkıştırıldığını hatırlayarak. "Belki de sana iyice baktı ve gördükleri hoşuna gitti."

Sadece bu kelimeler bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyor ama mantıklı. Verity'nin öyle bir görünüşü var. İnce ama çarpıcı bir makyaj yapıyor. Kıyafetleri prezentabl olmak için yeterince örtüyor ama bir erkeğin altında ne sakladığını merak etmesine yetecek kadar ten gösteriyor. Bu rol için yetiştirilmiş bir ev kızı. Ashby bunu göremeyecek kadar aptal değil.

Ve her kral gibi o da sahip olamayacağı şeyleri ister.

Öykü nefes alarak, "Bizce yapmalısın," der ve Verity şaşkınlıkla başını geriye atar.

"Ne?" Gözleri çılgınca aramızda dolaşıyor. "*Neden*?"

Bir an için Story'ye ters ters baktım - aslında planım ona bunu biraz daha nazikçe söylemekti. "Az önce Forsyth'te bir şeylerin değişmekte olduğunu söylemek istemiştim, Verity."

Öykü başıyla onaylıyor. "Ve bu, mor sarayın çift kapısından içeri girmek için tek şansımız olabilir."

"Şansımız mı?" Aramıza bakıyor, yüz hatlarında anlayış beliriyor. "Bir casus istiyorsun."

Haksız değil. Bu fikir dün gece çan kulesinde aklıma geldi. Çanların neden olduğu tüm sorunlara rağmen, onları duymak için orada olmayı seviyorum, burada inşa ettiğim şeyin kanıtı, manzara üzerinde fiziksel bir güç gibi çınlıyor.

Tabağımı itiyorum. "Sadece ben ve Story için değil, Krallarımız Killian ve Sy için de. Nick sadece iki yılını Güney Yakası'nda sorun çıkararak geçirmedi." Story ve ben homurdanarak göz göze geldik. "*Sadece* sorun çıkarmakla kalmadı. Buralarda takıldı, hamle yapmak için doğru zamanı bekledi ve unvanını aldı. Sonra da beni oradan çıkarmak için Killian'a olan güvenini kullandı." Masanın diğer ucuna uzanıp Story'nin koluna dokunuyorum ve parmağımı altın kafatasının üzerinde gezdiriyorum. "Yaptığımız her hamle metodiktir. Taktiksel. Ve bu hayatta kalmaktan çok daha fazlası, Verity." Ona bakıyorum, bakışlarını tutuyorum. "Bu yeri ve bize karşı nasıl çalıştığını değiştirmekle ilgili."

Story çenesini kaldırıyor. "Bu, iki kraliçenin öğle yemeği yediğini görmek ve neden dost olduklarını merak etmemekle ilgili. Bu-"

"Kardeşlik," diye araya girdim, sırıtarak.

Verity bunu sert bir nefesle içine çekiyor ve biz de ona bir an veriyoruz. "Ama ya seçilemezsem?"

Story öne doğru eğilir. "Seni davet etmelerinin bir nedeni var Verity. Lav'ın dediği gibi, her hareketin bir yöntemi var. Ashby'nin sana bu daveti göndermesinin bir nedeni var ve nedenini bilmemiz gerekiyor."

Verity rahatsız edici bir kahkaha atar. "Reddedilmiş bir Güney Yakası Düşesine çok güveniyorsun."

"Sen reddedilen biri değilsin," diye vurguluyorum elini tutarak. "Sen eğitimli bir suikastçısın. Seksisin. Zekisin. Bakir-"

Story homurdanıyor. "Evet kızım, sen zaten işi kaptın."

Başımı salladım. "Kendin de söyledin. Anne B hayatını seni bir ev kızı olarak yetiştirmek için harcadı. Belki de bunun hangi ev olacağını bilmiyordu."

Kıvranarak sorar, "Peki ya beni isterlerse? O zaman ne olacak? Onlara izin veririm..." Sözleri kesiliyor, çünkü evet, hepimiz Prenslerin ne yaptığını biliyoruz.

yaparlar. Varis yaparlar.

Story ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz çünkü ikimiz de onları becermek zorunda kalacağını biliyoruz. Muhtemelen çok fazla. Ve ben içten içe bunun canımı acıtacağını biliyorum. Prenseslik her ne kadar imrenilen bir pozisyon olsa da, Story ve benim gibi kızlar bu şımartılmış görüntünün kesinlikle sadece bundan ibaret olduğunu biliyor.

Bir cephe.

Nefes alıyorum, midem huzursuzca çalkalanıyor. "İstediğimiz şey fedakârlık gerektirmiyormuş gibi davranmayacağım. Öykü ve ben... bedenlerimizde kendi kanıtlarımızı taşıyoruz, ruhlarımızı." Sırtımdaki damga her şeyi anlatıyor. Story'nin göğsündeki büzülmüş yara izleri. Autumn ve Regina gibi aşkı o karanlık, öfkeli yerlerde bulamayan kızlar muhtemelen onu daha da derinlerde bir yerde taşıyorlardır. Ve bir de Sutton var. "Hayır diyebilirsin." Bir süre sonra ekliyorum, "Muhtemelen hayır demelisin."

Verity yukarı bakar. "Ben yaparım."

Kararlı ses tonu beni ürkütüyor, gözlerimi Story'ye çeviriyorum. "Peki, bunu düşünmelisin-"

"Düşünmeme gerek yok," diyor Verity, milkshake'imi önüne koyarken. "Eğer bu sana ve Sy'a yardım edecekse - eğer Forsyth'i annem gibi kadınların ve sürtüklerin Kraliyet atığından başka bir şey olabileceği bir yere dönüştürmeye yardım edecekse - o zaman bir şans vereceğim."

Story de en az benim kadar endişeli görünüyor ve masaya doğru eğilerek, "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Verity milkshake'imden bir yudum alarak iç geçiriyor. "Her zaman büyük bir ailem olsun istedim. Her zaman çocuk istedim. Prenslerin çocuklarını hiç istedim mi?" Yüzünü buruşturuyor ama omuz silkerek omzunu kaldırıyor. "Annem beni tek başına büyüttü ve gayet iyi idare etti ama biraz güvence iyi olurdu. Bu işin getirdiği avantajlar var, değil mi?"

Ancak duymak istediğim cevabın bu olmadığını anladım. Verity tatlı ve nazik, ve bu sefil tarafından çiğnenemeyecek kadar iyi.

makine. Ama sonra gözlerimin içine bakıyor ve Verity'nin başka bir şey olduğunu hatırlıyorum.

O West End'den. O bir savaşçı.

"Sorun değil," diyor sesi yumuşayarak. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu iyi bir fikir." Story'ye bakıp başını sallıyor. "Bir kardeşlik, değil mi? Kraliyet kanına ya da özel soyadlarına ihtiyaç duymayan bir kardeşlik. Herkes için bir kardeşlik."

"Herkes için," diyor Story. Bu bir söz olduğu kadar bir anlaşma. Bugün bu masada olanlar, savaşan evler ya da rekabet eden bölgeler arasında yapılan bir anlaşma olmamalı. Yeni bir şey olmalı.

Aslında, "Kendimize Royals demeyeceğiz." diye karar verdim. Buranın bir yuva olmasında büyük pay sahibi olan iki kadına bakarken göğsümdeki güveyi ve onu nasıl elde ettiğimi düşünüyorum. Remy'den bana kanat vermesini istediğim gün, bana uçup gitmeyeceğime dair söz verdirmişti. Ama kanatlar sadece kaçmak için değildir.

Bazen uçmak içindir.

"Kendimize Monarchs diyeceğiz."

SON SÖZ

Lordlarla tanıştınız. Düklerden kurtuldunuz. Ama Prensler için hazır mısınız?

Üç yeni Kraliyet üyesi, kardeşliğin en büyük görevini yerine getirmek üzere çağrılır; bir varis yaratmak.
Öncelikle, pozisyonun gerekliliklerini yerine getirebilecek mükemmel Prensesi bulmaları gerekecek.

Forsyth Kraliyet Ailesi'*nin* bir sonraki bölümü*: Kaos Prensleri*, 2023 yılında satışa sunulacak.
Ön Sipariş Verilebilir @amazon

TEŞEKKÜRLER

Vay be, onuncu kitabımız. Çift haneli rakamlar. Yaratıcı şeyleri bitirmeyi nadiren başaran biri olarak bu benim için büyük bir başarı ve muhtemelen bunu kendimden çok Angel'a borçluyum. Bu yüzden ilk teşekkürüm ona. Buc-ees'e gitmeme izin vermek yerine beni arabada tuttuğu için teşekkürler. O her neyse.

Lisa, her zamanki gibi sen bizim kalbimizsin. Nikki, sen kesinlikle bir ya da üç atardamarsın. Vicki, henüz tanışmadık bile ama seni hayatım pahasına koruyacağımı anlamanı istiyorum.

Her şeyden önce okuyucularımıza teşekkür etmeliyim. Lavinia ve Dükler ile olan bu yolculuk çok yoğun geçti ve sizin desteğiniz olmadan bunu başaramayacağımızı söylerken içtenlikle söylüyorum. Eleştirmenler, grup üyeleri, kickstarter destekçileri... belgeyi açıp bir şeyler üzerinde düşünmeme izin vermemin nedeni sizlersiniz. Kolay olanla yetinmeyip, ne kadar zor olursa olsun, size de bizim için olduğu kadar güzel bir şey sunabilmek için çalışmamın nedeni sizlersiniz.

Son olarak, bu kitabı yazdığım süre boyunca asistanım olarak durmaksızın çalışan Crowley'e çok teşekkür ederim. Her gün yazmaya başladığımda, disiplinli ve motive olmuş bir şekilde karşımdaydı ve beni her zaman doğru yolda tuttu. Onun küçük horlamaları en karanlık anlarda bile moralimi yükseltti.

(Evet, Crowley benim kedim.)
Çok sevgiler, kafatasları ve yavru
kediler, Sam

Teşekkür etme işini Sam'e bırakıyorum! Her şeye ve herkese katılıyorum, ancak kedilerim yardımcı olmuyor ve evime ölü şeyler getirmeye devam ediyor ve çöp kutusu görgü kurallarını unutmuş gibi davranıyorlar, bu yüzden onlara teşekkür yok.

Kitabı ertelemek zorunda kaldığımızda gösterdiğiniz anlayış için çok teşekkür etmek istiyorum. Şu kickstarter-yo. Çılgıncaydı! Ne olacağına dair hiçbir fikrimiz olmadan atladık ve bize Forsyth'in adamlarının hepimize sandığımızdan biraz daha fazla sahip olduğunu gösterdiniz.

Lav, okuyucuların bazen anlayamadığı karakterlerden biri - bilirsiniz, dünyadaki çoğu kadın gibi. Bu yüzden onun gibi insanlar yazmakta ısrar ediyoruz çünkü bu büyük dünyayı görebiliyoruz ve kendimize engel olamıyoruz. Prensler'e dalmak için sabırsızlanıyorum çünkü Ben bile hazır olduğumu sanmıyorum.

Victor'a!
Melek

AYRICA ANGEL & SAM TARAFINDAN

Wilcox kardeşlerle tanıştın mı? Sebastian ve Heston? Lordları tanıtmadan önce, Preston Prep'in karanlık hazırlık okulu çocuklarıyla oynadık. Bu tehlikeli ve zehirli adamlar hem kardeş hem de düşman. Dukes of Peril'de birkaç Paskalya yumurtası ile onlarla biraz dalga geçtik. Daha fazlasını öğrenmek istiyorsanız, işte Sebastian'ın Şeytanın Dokunduğu kitabının bir örneği.

Sebastian

Çok zenginlerin tatil için küçük, taşra kasabalarına gitmelerinde ironik bir yan var. Tanrı korusun, el değmemiş sahillerde sıralanan beş yıldızlı tatil köylerinden birine ya da dağlarda modernize edilmiş bir yazlık evin konforuna gitmiyoruz. Hayır, Wilcox ailesi her yıl tatil için
Babamın doğduğundan beri, *onun* babasının da doğduğundan beri geldiği nehre bakan yüz yıllık küflü kulübemizde kalmak için küçük Briar Cliffs kasabasına geldik.
Görünüşe göre Wilcox erkeklerinin canını sıkmak bir aile geleneği, ki bu çok tehlikeli bir hareket.

Bu bizi huzursuz ediyor ve tarih bir şeyi kanıtladıysa o da huzursuz bir Wilcox'tan daha kötü bir şey olmadığıdır.

Hiç mantıklı değil. Babam bile bundan nefret ediyor; derme çatma ofisine kapanıp kendini işe veriyor. Annem gerçekten evden çıkacak kadar ayık olmaya karar verdiğinde, bu sadece sevmediği diğer yazlıkçı eşlerle vakit geçirmek için oluyor. Dedikodu yapmak ve birbirlerine hava atmaya çalışmak ona göre değil. Olmayan babamla kulübede kilitli kalmak da onun tarzı değil. Etrafta dolanıyorum Kafesteki bir aslan gibi ellerimle yapacak bir şeyler bulmaya çalışıyor, derimin altında kıvılcımlanan harcanmamış enerjinin dalgalanmasıyla çıldırıyordum. Ve Heston. Heston en kötüsü. Onu ben ve annemle birlikte kapalı bir alana koymak felakete davetiye çıkarmak demek. Bu hiçbir zaman kaliteli bir aile bağı deneyimi olmadı, demek istediğim bu.

Bir yaz gecesi beni kulübeden çıkarıp ot, kadın ve belki de bir kavga arayışına iten şey huzursuz, enerjimi tüketen can sıkıntısı hissim. On yedi yaşındaki kararlı birinin burada bile kolayca bulabileceği üç şey.

"Hey, Wilcox."

Kafamı kaldırdığımda arkadaşlarım Reid ve Mitchell'ın çatlak kaldırımda yürüdüklerini görüyorum. Selamlamak için başımı sallıyorum. "Şey Bir, Şey İki. Neler oluyor?"

"Briar Cliffs'te mi?" Reid yumruğunu benimkiyle tokuşturarak soruyor. "Jack ve bok."

"Yalnız," diyor Mitchell hızla, "rıhtımda bir parti olduğunu duyduk. Gelmek ister misin?"

"Programıma bir bakayım," diye şaka yapıyorum ve tahmin edilebileceği gibi çekmeyen telefonumu çıkarıyorum. Haftalardır bronzlaşmak ve birkaç kızı tavlamaya çalışmak dışında yapacak hiçbir şeyim yoktu. "Evet, görünüşe göre boşum."

Antika dükkânlarını ve eczaneyi geçip suya inen toprak yola saparak yola koyuluyoruz. Burayı avucumun içi gibi biliyorum, her köşesini. Nehre bakan sarp kayalıkları. Köhne içki dükkanları. Anne ve pop dükkanları. Buranın on dakika kuzeyindeki banliyöler. Ebeveynler çocuklarını küçük yaştan itibaren Briar Kayalıkları'nda serbestçe dolaştırma konusunda kendilerini güvende hissediyorlar; çünkü burada başlarını belaya sokacak pek bir şey yok ve başımıza ne bela gelirse gelsin, hepsini daha önce yaşamışlar.

Reid ceketinin içine uzanıyor ve gümüş bir şişe çıkarıyor. Gösterişli ve biraz da dangalakça ama teklif ettiğinde bir yudum alıyorum. Sıvı boğazımın arkasında ateş gibi yanıyor, sonra karnımı ısıtıyor. Şişeyi geri veriyorum ve soruyorum: "Bu bir kasaba partisi mi yoksa yazlıkçılar mı?"

İkisi arasında belirgin bir fark var. Benim gibi yazlıkçıların evlerinde yazılacak türden partileri vardır. Harika içkiler, büyük tekneler ve zengin bir çocuğun ilgi odağı olmak için can atan acayip sürtükler. Kasaba partileri ise. Onlar bir dilek ve dua üzerine alelacele bir araya getirilir.
İçki ucuz, tekneler güvenli değil ve kızlar... Kızlar çok riskli.

Her zaman bir hata değil, bazen bir özellik.

Mitchell bir yudum içtikten sonra elinin tersiyle ağzını silerek, "Muhtemelen karışık bir şey," diyor. "Karen'dan gelmemi söyleyen bir mesaj aldım."

Karen marinada çalışan yerel bir kız. O Mitchell'ın sahip olduğu seksi bir kızıl
Geçen hafta sonu yanaşan teknelerden birinde takılma şerefine nail oldum. Geçen hafta sonunu Rockport'tan bir serseriyle çıplak elle dövüşerek geçirdim ve iki yüz dolar, gevşek bir azı dişi ve bir torba ot kazandım. Briar Cliffs için, bu oldukça güzel bir gece.

Bir yükseltinin tepesine ulaşıyoruz ve aşağıda halka açık bir iskele var. Gün boyunca küçük çocuklar zıplıyor ve ve aileler sahilde piknik yapıyor. Geceleri ise büyük çocuklar ve birkaç üniversite öğrencisinin istilasına uğruyor. Eğer biraz bela arıyorsanız burası tam size göre. Tepeden aşağı, çoktan toplanmış olan kalabalığa doğru ilerliyorum.

"Hey, Bass," diye sesleniyor bir kız. Bakıyorum ve Madison'ı görüyorum, neredeyse benim kadar uzun süredir yazları burada geçiren bir kız. Çoğunlukla göğüslerinin askılı bluzunun kumaşına sıkıca bastırılmış olduğunu görüyorum.

"Hey, Mads, nasılsın?"

Yürüyor, yürüyüşü biraz sallantılı. Çoktan sarhoş olmuş. "İyi, iyi, lanet olası şeftali."

Kolumu beline doladım, üstünden aşağı baktım. "Kesinlikle iyi görünüyorsun."

"Sen de öyle." Elini karın kaslarıma bastırıyor, kasları hissediyor. Madison hiçbir zaman utangaç olmadı ama sadece bir kez birlikte olduk. "Bir şeyi merak ediyordum..."

"Öyle mi?" Dudaklarımı yalıyorum, bu sayıyı ikiye çıkarmaya hazır olabileceğimi düşünüyorum.

"Neymiş o?" "Kardeşin bu yaz neredeydi?"

Ve sahne.

Kolumu indiriyorum ama yüzümdeki rahat ifadeyi korumaya çalışıyorum. "Heston ailesiyle birlikte gelmedi," diyorum, adı geçtiğinde dişlerimi gıcırdatmamaya çalışarak. "Üniversiteye hazırlanmakla meşgul."

"Oh," diye suratını asıyor, "çok kötü."

"Evet." Reid'e uzanıp şişeyi elinden alıyorum ve uzun bir yudum daha alıyorum. "Çok, çok kötü."

Onun burada olmaması her şeyi daha iyi yapmalı. Annemizle konuşma şeklini dinlemek zorunda kalmamak. Annemize tükürme ve onunla alay etme biçimine karşı çıkmak zorunda kalmamak. Haftalar boyunca gergin ve akılsızca öfkeli bir şekilde onun gitmesini dilememek.

Onun yerine, olması *gereken* tüm boşlukları hissetmeye devam ediyorum. Hiç gelmeyecek kavgalara hazırlanıyor, küçümseyici sözlere ve nefret dolu bakışlara hazırlanıyor, her zaman hazır ama asla harcamıyorum. Bu, dövüşçülerin mavi toplarının eşdeğeri gibi.

"Hey!" diye yakınıyor, haklı olarak.

Yutuyorum ve ona geri itiyorum. "Özür dilerim." Arka cebime uzanıp küçük bir torba ot çıkardım ve ona fırlattım. "Al bunu."

Takdirle başını sallıyor. "Hadi, yakalım."

Ama kalabalığı gözden geçirmeye başladım bile, bir şey, biri, biraz stres atmak için bir *neden* arıyorum. Son kavgamdan sonra bir hafta önce park yeri yüzünden kavga ettiğim birkaç çocuğu görmem uzun sürmedi. Arabamın -tatlı Jasmine'imin- çok yakınına park etmişlerdi.
Bu orospu çocukları ona hiç saygı göstermediler. Düpedüz kabalık, gerçekten.

En iri adam kayıkhaneye yaslanmış, yakınlardaki ilgisiz oldukları belli olan bir grup kıza sesleniyor. "Hadi ama tatlı şey!" dediğinde hepsi rahatsız bir şekilde yer değiştiriyor. Böyle yapma."

Tüylerim tanıdık bir şekilde diken diken oluyor, omuzlarım geriliyor, yüzüm yumuşuyor.

Reid'e "Birazdan buluşuruz," diyorum ve iskeleye doğru ilerliyorum. Aksanlarından ve kıyafetlerinden anladığım kadarıyla kasabalı olan kız topluluğunun yanından geçiyorum. Memleketimde okulda muhafazakâr üniformalara, partilerde ise modaya uygun kıyafetlere alışkınım. Ama bu kızlarda Preston Prep kızlarının satın alamayacağı bir sertlik var. Yıpranmış şortlar. Yıpranmış botlar. Taş gibi ifadeler. Bir çift sert, ela gözle göz teması kuruyorum ve bakışlarımı dudaklarına yöneltiyorum. Sıkı bir çizgi halinde bastırılmışlar. Bende her ne görüyorsa, hiç etkilenmemiş.

Tatlım, bence *bu sik kafalılarla işim bitene kadar bekle*.

"Şekerim," dedi iri adam duvarı iterek, "arada bir gülümsesen çok daha güzel olursun."

Ela gözleri kaşlarını çatıyor ve gözlerini ona dikerek çenesini kırıyor. Bol bir flanel gömlek giyiyor ki bu da seksi olmadığının evrensel bir kodu olmalı. Ne yazık ki, altında ne sakladığını gerçekten merak etmemize neden oluyor. Bu aptalın kafasını kurcalayan şey de tam olarak bu.

"Siktirip gitsen ve ölsen çok daha güzel olurdun, Derek," diye karşılık veriyor ve diğer çocuklar gülüyor.

Derek bir elini göğsüne bastırarak incinmiş gibi yapar. "Hadi ama Sug, bahse girerim seni güldürebilirim. bir kez." Yaklaşıyor ve kız grubu Kızıldeniz gibi ikiye ayrılarak ona yol veriyor. Yerini koruyan tek kişi taciz ettiği kız. Ufacık tefecik bir kız ama boyundan posundan çivi gibi sağlam olduğu anlaşılıyor. Uzun siyah saçları omzundan sarkıyor, uçları maviye boyanmış. "A r a m ı z d a k i bu şeyle çok uzun zamandır savaşıyoruz. Soğuk prensesi oynamayı bırak ve seni ısıtmama izin ver."

"Elbette, muhtemelen biraz çakmak gazı bulabilirim," diyor sahte bir kayıtsızlıkla, etrafına bakınarak. "Seni ateşe vermek beni düpedüz kızartabilir."

Homurdanıyorum, ama o bir adım öne çıkıyor ve gözlerinde bir şey dalgalanıyor. Bir korku titreşimi. Boğazında sert bir yutkunma. Aralarına dalıp aptal serseme bakıyorum.

"Görünüşe göre bu kız sattığın şeyle ilgilenmiyor, *Derek,*" diyorum ve sırıtmak için arkama bakıyorum. Karşılık olarak sert bir bakıştan başka bir şey almadım. *Tamam o zaman*. "Neden çekip gitmiyorsun?"

Sersem gülüyor. Benden birkaç santim üstün ve iri ama benim kadar yağsız değil. Ben hızlıyım. Çabuk. Sert ve etli bir şeye çarpmaya hazır parmak eklemlerimdeki beklenti uğultusunu şimdiden hissediyorum. Onun kıçını tekmelemek büyük bir zevk olacaktı. "Neden çekip *gitmiyorsun,* tatlı çocuk. Bu seninle ilgili değil."

Sırıtıyorum. "Öncelikle iltifatınız için teşekkürler. Gerçekten güzelim. İkincisi, başkalarının eşyalarına nasıl davrandığını gördüm ve bu harika değil, Derek, harika değil." Başını eğiyor, bir dakika boyunca beni değerlendiriyor, sanki beni bir yere koymaya çalışıyormuş gibi. "Üçüncüsü, egoist gibi görünmek istemem ama *her şey* benimle ilgili."

Derek gözlerini bana dikiyor ve ağzının kenarlarında çarpık bir sırıtış beliriyor. Bir an sonra iki etli pençesini kaldırıp göğsüme doğru itiyor ve beni geriye itiyor. Savunduğum kız
Etekleri yolumdan çekiliyor ama gözlerimi bu pislikten ayırmıyorum. Beni neredeyse hiç hareket ettirmedi ama onu mahvetmek için ihtiyacım olan fırsatı bana verdi.

"Teşekkürler," diyorum sırıtarak. "Bu iş sıkıcı olmaya başlamıştı." Dirseğimi geriye atıyorum ve yumruğumu çenesine indiriyorum. Parmak eklemlerimdeki acıyı hissetmiyorum bile, sadece kolumun momentumu onları ileri itiyor. Yumruğu takip ediyorum ve ardından ikinci bir yumruğu tam karnına indiriyorum. Bir canavar gibi kükrüyor ve savuruyor ama ıskalamasına yetecek kadar hızlı geri sıçrıyorum. Bir sonraki hamlesiyle beni yere sermeyi umuyor ama yolundan çekilip yumruğu böbreğine gömmek çok kolay.

"Oh, çok yakın!" Onun adamlarından bazılarının etrafımda toplandığını görerek alay ediyorum. Tam bir klasik. Yapamam.
Birini bire bir al, sadece yığına adam eklemeye devam et. Bana uyar. "Herkes bir sıra alabilir."

Derek'in uçuşan yumruklarından birini savurarak onları temin ederim.

"Durun!" diye bağırıyor büyüyen kalabalıktan bir kız. "Kavgayı kesin!"

Bir an için derin düşüncelere dalmış gibi yapıyorum. "Hayır. Bu bok parçası biraz öğrenene kadar olmaz. saygı duyuyorum." Ama Derek'in toparlanmak için zamanı vardı. Bana doğru hamle yapmıyor, duruşuma bakıyor -yumruklar havada, bacaklar gevşek ve hızlı. Onun yerine omuzlarını silkeleyip kendini destekleyerek beni taklit ediyor. Bunu görünce içimden bir kahkaha yükseliyor, tiz ve çılgınca. "İşte şimdi konuşmaya başladık."

Artık bu beceriksiz öfke saçmalığı yok. Bu çok kolay.

Yumruğu öne doğru uçuyor, ama ben onu savuşturuyorum. Sol yumruğunun onu takip edeceğini düşünmüyorum ama bu dağınık, kötü koordine edilmiş bir yumruk. Bu adam güney pençesi değil. Parmak eklemleri yanağımı zar zor sıyırıyor. Burada olmasa bile, kafamın içinde kardeşimin sesini duyabiliyorum, hırçın ve alaycı.

Sen küçük bir sürtüksün, Bass. Şu haline bak, bu ezikten dayak mı yiyeceksin? Tipik. Sarhoş bir kasabalıyla bile baş edemiyorsun. Siktir, utanç vericisin. İyi olduğun tek şey bu ve kazanamıyorsun bile.

Odağımı ona iyice daraltıyor, kafamı şiddetli bir kırmızıyla dolduruyor ve öyle bir şey ki O kadar kaotik ki anlayacak kadar uzun süre tutamıyorum. Sadece bu şerefsizin suratını dağıtmak istediğimi biliyorum.

Geriye uzanıp yumruğumu öne doğru savuruyorum ve Derek'i geriye doğru sarsan sağlam bir kroşe indiriyorum. Durmuyorum. Yumruğumu kanlı ve gevşek olana kadar yüzüne gömmeye devam etmeyi planlıyorum. Yan taraftan bir hareket geliyor ve adamlarından birinin ona yardıma geldiğini anlıyorum. Tamamen içgüdüsel olarak tepki veriyorum, geri çekiliyorum ve bana doğru gelen surata sert bir yumruk indiriyorum.

Ses neredeyse mide bulandırıcı - keskin bir çatırtı, yüksek sesli bir nefes alma, küçük bir bedenin yere çarparken çıkardığı yumuşak ses.

Onun Derek'in çocuklarından biri *olmadığını anlamam o* kadar uzun sürdü ki, çoktan yumruğumu kaldırmış bir şekilde serseme dönmüştüm. Ama donup kalıyorum, şaşkınlıkla iki kez bakıyorum.

Çünkü bu sert bir çene değildi. Bu

bir erkek değildi.

Yerdeki cesedin mavi uçlu uzun siyah saçları vardı. Bir kız, *savunduğum* kız.

Yumruğum yanıma düştü.

"Siktir," diyorum ve kalabalık yer değiştiriyor, arkadaşları avuçlarını ağızlarına kapatmış, cansız bedenini izliyor.

Onu öldürmüş falan olmalıyım. Kımıldamıyor ve ben de küçük bir sürtük gibi yumruk atmıyorum. Devam ediyorum. Bu sert bir vuruştu, benden daha küçük biri için yıkıcı bir vuruş. Buna alışık olmayan birine. Yumuşak tenli ve narin boyunlu birine. Dehşet içinde ilerleyip onun gevşek bedenine bakıyorum ama gözlerinin açık olduğunu hemen fark ediyorum. Odaklanmamıştı. Şaşı, kafası karışmış gibi.

"Hey," diyorum, eğilip koluna dokunmaya çalışıyorum. "Üzgünüm-"

Ela gözleri nihayet odaklanıp benimkilere takılıyor. Ağzını açıyor, derin bir nefes alıyor ve tüyler ürpertici bir çığlıkla bırakıyor.

Önce ben sarsılıyorum, sonra herkes sarsılıyor. Çığlık durmuyor. Yükselmeye devam ediyor ama ölmüyor. Bir nefes daha çektiğinde bile, bu sadece göğsünün çukurundan akan o kan dondurucu feryadı beslemek içindir.

Etrafıma endişeyle bakıyorum ama kalabalık çılgınca dağılıyor. Bu çok gürültülü, çok fazla dikkat çekiyor. Polisler gelecek. İnsanlar sorular soracak. Hepimiz mahvolacağız.

Dehşet ve attığım yumruğun çok ötesinde bir acıyla doluydu. Bir süre daha ona baktım ve sonra bir Wilcox'un böyle bir durumda yapabileceği tek şeyi yaptım.

Koşuyorum.

